Ngọa Long Sinh

Hàn Mai Kim Kiếm

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Hàn Mai Kim Kiếm

Hồi 1

Thảm án trong đêm mưa sấm

Đêm rất khuya!

Gió lồng lộng!

Trong một đêm mưa sấm đầy trời.

Trong Thất Lạc cốc nằm giữa đồi núi chập chùng.

Trong một khe suối sâu nước chảy cuồn cuộn, bỗng có một, hai, ba... khoảng mười mấy vật đen lềnh bềnh trôi đi, chả lẽ đó là xác dã thú bị nước dìm chết hay sao?

Đột nhiên, một tia chớp bạc lướt qua, lại thấy nhiều vật đen nữa theo giòng nước trôi đi.

Cứ thế, hết tốp nầy đến tốp khác, tổng cộng có đến hơn trăm vật đen lềnh bềnh trôi đi trên mặt nước.

Tốp sau cùng trôi đi không lâu, bỗng từ trong thâm cốc trên thượng lưu xuất hiện hai bóng người, lướt đi như bay trên mặt nước.

Hai người ấy trên tay đều có một thanh trường kiếm sáng ngời, đuổi theo những vật đen trôi đi trên mặt nước.

Hai người ấy hễ gặp một vật đen là vung kiếm đâm một nhát, thủ pháp nhanh khôn tả, qua đó chứng tỏ họ đều là cao thủ tuyệt đỉnh trên giang hồ.

Hai người áo đen cầm kiếm vừa mới phóng qua trên mặt nước, trên ngọn núi bên phải thâm cốc đột nhiên vang lên một chuỗi cười to đầy vẻ đắc ý, trong đêm mưa nghe hết sức ghê rợn, hệt như vượn hú cú kêu, tiếng cười kéo dài

và lảnh lót, dường như là do nữ nhân phát ra.
Nếu phân tích kỹ, tiếng cười ấy phần đầu có vẻ rất đắc ý, nhưng phần sau thì lại hết sức bi thương, tiếng cười phát ra từ tâm trạng vui buồn lẫn lộn như vậy, sao không khó nghe cho được?
Tiếng cười vừa dứt, trên mặt nước lại xuất hiện một vật đen, nhưng vật đen ấy không trôi theo giòng nước mà đảo quanh mấy vòng rồi trôi về phía bên kia sơn cốc.
Trải qua một thời gian chống chọi không ngắn với giòng nước chảy xiết, sau cùng vật đen ấy bám vào một chỗ mọc đầy dây leo trên lưng núi, đu lên khỏi mặt nước, thì ra đó là một người đàn ông trung niên áo xanh rất vạm vỡ.
Người đàn ông trung niên ấy trên lưng cõng một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, khó nhọc trèo lên một mỏm đá, đặt chàng thiếu niên trên lưng xuống, lau đi nước mưa trên mặt, chỉ thấy thiếu niên toàn thân đầy vết đao, mặt bê bết máu tươi, hơi thở thoi thóp, bản thân người đàn ông trung niên trước ngực và đùi cũng có một vết đao dài khoảng ba tấc, máu tươi hòa với nước mưa tuôn chảy không ngừng.
Người đàn ông trung niên như quên mất sự đau đớn của bản thân, sau chốc lát nghỉ ngơi, lại bồng lấy chàng thiếu niên sắp chết đội mưa gió gắng sức trèo lên núi.
Gió vẫn chưa ngưng, mưa mỗi lúc càng to!
Đột nhiên, một tiếng huýt dài như rồng kêu nổi lên, vang vọng núi rừng, tuy mưa to gió lớn, nhưng không lấn át nổi tiếng huýt lảnh lót ấy.
Theo sau tiếng huýt, một bóng người áo đen từ trên núi sa xuống cốc như sao xa, vừa chạm mặt nước, hai chân điểm nhẹ, hệt như tên bắn ngược dòng nước lướt đi, khinh công người này xem ra còn cao hơn hai người cầm kiếm khi nãy rất nhiều.
Nơi tận cùng sơn cốc là một khoảng đất bằng cao hơn, trên là một trang viện

lầu các liên miên, khí phái hết sức hùng vĩ.

Lúc này, trong một ngôi nhà to trong trang viện đang có hai mươi mấy nhân vật võ lâm tụ tập, có đủ trẻ già trai gái và tăng ni đạo tục, vẻ mặt người nào cũng hết sức nghiêm nặng.

Hai mươi mấy nhân vật võ lâm ấy y phục thảy đều ướt sũng, hiển nhiên là họ đã đội mưa đến đây.

Trong đại sảnh có mười mấy bàn tiệc, nhưng hết sức bừa bộn, chung ấm đổ ngã đầy bàn, thi thể ngổn ngang trên đất, mùi máu tanh hòa với mùi rượu nực nồng, không khí hết sức tởm lợm.

Ngoài sân tử thi cũng ngổn ngang, máu tươi hòa với nước mưa chảy lênh láng, có một số tử thi bị làn nước cuốn đi.

- A Di Đà Phật!

Bỗng thấy một hòa thượng trung niên mặc áo cà sa xám và tay cầm thiền trượng quét mắt nhìn mọi người trong sảnh, đoạn với giọng thấp trầm bi thương nói:

- Chúng ta đến muộn một bước, Ở lại đây có ích gì?

Dứt lời, dẫn trước cất bước ra ngoài.

- Ha ha ha ha...

Bỗng một chuỗi cười đầy bi thương và phẫn nộ đến từ giữa trời, đinh tai nhức óc.

Tiếng cười vừa dứt, một lão nhân áo đen mặt vuông râu bạc đã hiện ra nơi cửa sảnh, ánh mắt sắc lạnh quét nhìn mọi người, tay áo nhẹ phất, một luồng kình lực mạnh khôn tả đã đẩy vị hòa thượng trung niên lui trở vào đại sảnh.

Mọi người trong sảnh vừa thấy lão nhân áo đen xuất hiện, thảy đều mặt mày tái mét, kinh hãi đứng thừ ra.

Lão nhân áo đen xuất thủ đẩy hòa thượng áo xám lui vào, gằn giọng nói:

- Giết người là phải đền mạng, hôm nay một người cũng đừng hòng thoát

khỏi đây.

Đoạn soạt một tiếng, từ trong tay áo rút ra một thanh đoản kiếm dài hơn thước, bóng người nhấp nhoáng, đã vào đến trong sảnh.

Liền sau đó tiếng rú thảm khốc vang lên, máu tươi tung tóe.

Vút vút vút!

Những chiếc đầu trọc rơi xuống đất, mấy đệ tử tam bảo đứng trước gục ngã.

Lại mấy tiếng hự vang lên, ba môn hạ huyền thanh nối tiếp ngã xuống trong vũng máu. Những nhân vật võ lâm hiện diện như sớm đã khiếp đởm trước lão nhân áo đen, đứng thừ ra quên mất ra tay chống cự hoặc đào tẩu, lúc này mới bừng tỉnh bởi tiếng rú thảm, cùng buông tiếng quát vang, rút binh khí lao vào tấn công lão nhân áo đen.

Lão nhân áo đen như chẳng chút bận tâm trước sự phản kháng của họ, buông tiếng cười khẩy, hữu kiếm tả chưởng cùng lúc tung ra, chỉ thấy bóng chưởng ánh kiếm rợp trời, phủ trùm tất cả mười mấy người còn lại.

Thế là, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, tiếng rú thảm khốc vang dội.

Chừng một tuần trà sau, tất cả trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió mưa và tiếng sấm rền, như truy điệu cho những kẻ xấu số vừa từ giã cõi đời...

Gió ngưng mưa dứt, mặt trời lại xuất hiện, ánh nắng chan hòa.

Thế nhưng, trong đêm mưa gió bão bùng vừa qua đã xảy ra một vụ thảm sát khiến toàn thể võ lâm chấn động.

Cả nhà một vị đại hiệp danh chấn giang hồ Ở Vân Nam hơn trăm thi thể đã được dân cư hai bên bờ sông Lan Thương vớt lên. Lúc đầu, mọi người tưởng những thi thể ấy là cư dân bị nước lũ dìm chết, nhưng xem xét kỹ, trên mỗi thi thể đều có một vết đao trí mạng.

Sự kiện ấy đã làm kinh động mọi nhân vật giang hồ, liền tức đến xem, qua phục sức của những tử thi ấy, đã nhận ra họ là người của Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc.

Bảo chủ Hàn Mai bảo chính là Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đã đột nhiên tuyên bố lui ẩn hồi năm năm trước, ông ta tính nóng như lửa, hào khí ngút mây, với Nhất Tiễn Thần Tiên tung hoành khắp mười ba tỉnh nam bắc, cả hai giới hắc bạch đều rất kính nể.

Nhưng vị đại hiệp võ lâm này trong lúc đang vang danh tứ hải, như vầng thái dương giữa trời lại đột nhiên phong đao duy ẩn. ông ta nguyên quán Ở Côn Minh, nhưng chỗ ẩn cư lại là một ác cốc đầy thú dữ, hiếm có bóng người, sơn trang được xây cất nửa năm mới hoàn Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn sau khi định cư tại ác cốc này đã đặt tên là Thất Lạc cốc và tên trang là Hàn Mai bảo, trên vách chắn trong cổng bảo có khảm một thanh bảo kiếm, thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.

Nội cái tên Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo đã khiến người có ấn tượng tiêu điều và cô quạnh rồi, vừa vào cổng lại thấy một biểu tượng CÔ ngạo như vậy, sao không khiến người thắc mắc về dụng tâm của vị hiệp sĩ ẩn dật này?

Cùng lúc vụ thảm sát cả nhà Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn lan truyền trên giang hồ, các đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên cũng tuyên bố danh tánh các đệ tử môn hạ đã thảm tử tại Hàn Mai bảo, cả thảy đến hai mươi bảy người.

Thế là, hai tên Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo lan nhanh trên giang hồ, đã trở thành một nơi thần bí, ghê rợn và khiến người thương cảm.

Thế là, giới giang hồ sau năm năm bình yên kể từ khi Thiên Hạ VÕ Lâm Tiêu được thành lập dưới sự chủ trì của Linh Nghiêm An Sĩ tại Bạch Vân Phong Hoa Sơn, giờ đây lại nổi cơn giông tố, một hào kiếp võ lâm đã sắp xảy đến.

Bởi trong những tử thi trôi nổi trên sông Lan Thương không có Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn và đứa con trai độc nhất âu Dương Thu tuổi mới mười lăm, nên vụ thảm án này lại càng thêm bí ẩn và phức tạp.

Các đại môn phái Trung Nguyên lần lượt xuất động, khắp nơi tìm kiếm tung tích của hai cha con âu Dương Hàn hầu điều tra rõ sự thật về vụ án mạng liên quan rộng rãi này.

Cũng có các hào sĩ võ lâm hai giới hắc bạch với lòng hiếu kỳ chẳng quảng vạn dăm xa xôi kéo đến Đại Tuyết Sơn, do thám Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo.

Nhưng không lâu sau, sự thật đã chứng minh là bất kỳ ai tiến vào Thất Lạc cốc đều không một người nào sống sót, còn như có người tiến vào Hàn Mai bảo hay không, đó là một điều bí ẩn không sao khám phá nổi.

Trên giang hồ tuy bàn tán xôn xao, nhưng chuyện không liên quan đến mình, ai muốn mạo hiểm đến tính mạng?

Kể từ đó, Thất Lạc cốc trong Đại Tuyết Sơn đã trở thành một nơi khủng khiếp, không ai dám đặt chân đến nữa.

Thế nhưng, chuyện đến đây chưa kết thúc, trái lại, các đại môn phái truy tìm hung thủ càng thêm ráo riết hơn...

Nước sông Lan Thương nhẹ vỗ vào những mỏm đá hai bên bờ, phát ra âm thanh thật não nùng ai oán, hệt như tiếng khóc tỉ tê của một thiếu phụ bị hất hủi.

Một thiếu niên áo xanh tuổi chừng mười lăm, mười sáu, khắp người đầy đất cát, quần áo rách bươm đứng trên bờ sông, mắt nhìn theo nước sông cuồn cuộn chảy đi, nước mắt rướm lệ đau đớn lẩm bẩm:

- Phụ thân đã chết thảm quá, vì cứu mạng Thu nhi, đã tiêu hao hết chân nguyên bản thân... Phụ thân, hãy nhắm mắt yên nghỉ, Thu nhi nhất định sẽ báo thù cho phụ thân và những người nhà đã chết.

Đoạn hai tay nắm chặt lại, cụng mạnh vào nhau, hai hàng nước mắt chảy dài. Nước mắt chảy đầy hai má, chỉ thấy chàng cắn răng bặm môi, khắp người run rẩy đau đớn.

Sự đau đớn khiến chàng trai đang lâm vào trạng thái thần kinh tê liệt này nhớ đến vết thương trên mặt và khôi phục trí ức mấy ngày trước...
ĐÓ là một đêm mưa to gió lớn, chính là ngày mừng thọ bốn mươi lăm tuổi của phụ thân chàng, mười mấy bàn tiệc được bày trong đại sảnh, đang lúc các gia nhân tráng đinh hớn hở ăn uống, đột nhiên như trúng phải phong ma lần lượt ngã xuống.
Lúc bấy giờ, thân người khôi vĩ như thiết tháp của phụ thân chàng sau khi lảo đảo mấy lượt, vội từ bên mình móc ra dược hoàn nuốt vào.
Chàng thấy vậy ngỡ là mọi người say rượu, đang mừng thầm vì mình không hề uống giọt nào, bỗng thấy hai người áo xanh cầm kiếm từ ngoài bước vào, một lao bổ vào phụ thân, một vung kiếm đâm vào chàng.
Chàng tuy từ bé đã theo phụ thân học luyện võ công, căn cơ vững chắc, nhưng đối phương võ công quá cao, chưa nhìn thấy rõ mặt, đầu đã bị trúng kiếm, trong cơn đau đớn ngất xỉu tức khắc.
Khi hồi tỉnh, chàng thấy mình đang nằm trong một sơn động khô ráo, phụ thân đang ngồi xếp bằng bên cạnh, toàn thân lạnh cứng, hai tay chống trên đất, đã chết tự bao giờ.
Chàng thật không dám tin đây là sự thật, nhưng phụ thân mắt trợn trừng đầy vẻ phẫn nộ, hết sức ghê rợn, chàng không tin cũng chẳng được Chàng ôm lấy thi thể phụ thân khóc nức nở, chẳng rõ đã qua bao lâu, chàng mới mơ màng nhớ lại phần nào sự việc đã qua.
Trên đất đá dưới tay phải phụ thân, chàng phát hiện có năm chữ Thu nhi hãy phục thù. qua vê t tích của năm chữ ấy, hiển nhiên thân phụ đã gom hê t tàn lực trước lúc chê t dùng ngón tay viê t nên. Ngoài ra vật duy nhất tìm thấy là ngọn nhuyễn tiên bằng gân giao cởi ra từ di hài phụ thân, đó chính là món binh khí thành danh của phụ thân, chàng muốn giữ làm kỷ niệm và dùng để phục thù.

Sau đó, chàng Ở lại trong sơn động bầu bạn với di hài phụ thân ba hôm, rồi khiêng đá bít kín cửa động, thất thểu xuống núi, đi đến bên bờ sông Lan Thương này.

Giờ đây, chàng đã không còn một người thân thích, trở thành một cô nhi có nhà mà không về được, cõi đời mênh mang, biết dung thân nơi nào?

- Thu nhi hãy phục thù!

Chàng phảng phất như nghe tiếng nói hùng hồn của phụ thân vang lên bên tai, nhưng phục thù với ai? Chàng hoàn toàn mù tịt.

Nước mắt chàng như nước sông Lan Thương tuôn chảy không ngừng, thấm ướt vết thương trên mặt, đau nhức khôn tả, nhưng lòng chàng còn đau nhức hơn nhiều.

Bỗng chàng như chợt nghĩ đến, quay người đi đến bên một vũng nước trong đọng trên một phiến đá xanh, cúi xuống nhìn...

ô! Trong nước hiện ra một gương mặt xấu xí và xa lạ, ngang dọc ba vết thương sâu và dài, mặc dù thịt đã dần khép lại, nhưng chàng sẽ vĩnh viễn trở thành một người rất xấu xí.

CÓ lẽ nước mắt đã khô cạn, biến bi ai thành lửa hận phục thù, chàng thờ thẫn nhìn vào gương mặt trong nước, lẩm bẩm:

- Vậy cũng tốt, từ nay sẽ không còn ai nhận ra mình nữa, ha ha ha!

âu Dương Thu này quyết phải phục thù, thề quyết phải phục thù...

- Hắc hắc hắc...

Ba tiếng cười sắc lạnh đột nhiên vang lên, đã khiến chàng trai lửa thù ngập lòng gương mặt quay về hiện thực, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một lão bà tuổi ngoài bẩy mươi, mặt cưu lưng gù, và một thiếu nữ tuổi chừng mười bốn, mười lăm đã đến gần khoảng ba trượng.

Lão bà tay chỏi một ngọn quải trượng đầu rồng, thiếu nữ tay cầm trường kiếm, chòng chọc nhìn chàng với ánh mắt tràn đầy căm thù.

Nhưng chàng nhận ra lão bà chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương mà giới võ lâm nghe danh khiếp đởm, nhạc mẫu của Lam Tâm Long chưởng môn nhân phái Bình Giang, và bà cũng là bạn thân của phụ thân chàng lúc sinh tiền. Còn thiếu nữ là Lam Thái Điệp, con gái út của Lam Tâm Long, và cũng là bạn thân của chàng, thường cùng nhau chơi đùa lúc chàng theo cha đến chơi phái Bình Giang.

Chàng chẳng hiểu vì sao lúc này gặp nhau lại nhìn mình với ánh mắt căm thù như vậy, hết sức lấy làm lạ, vừa định thi lễ chào hỏi, chỉ thấy ảo Diện Thiên Phật chỏi mạnh quải trượng trên đất, trỏ tay vào chàng mắng:

- Tiểu súc sanh ngươi, dù ngươi có lột da lão thân cũng nhận ra ngươi là nghiệt tử của âu Dương Hàn. âu Dương Thu, lão thân hỏi ngươi, phụ thân lòng lang dạ sói của ngươi đâu?

Trong thâm tâm âu Dương Thu, phụ thân là người ngoại mạo uy nghiêm, lòng dạ hiền từ, giờ bị ảo Diện Thiên Phật chửi mắng thậm tệ, nên vốn định kể rõ chuyện bất hạnh vừa qua, lại đổi ý lắc đầu nói:

- Vãn bối không biết!

ảo Diện Thiên Phật tức giận:

- Tiểu nghiệt súc, không cho ngươi nếm mùi đau khổ, hẳn ngươi chẳng chịu nói ra sự thật.

Dứt lời người đã lướt tới, vù một quải bổ chéo xuống vai âu Dương Thu, uy thế hung mãnh tuyệt luân.

âu Dương Thu kinh hãi lướt lùi ra sau, cũng may chàng sớm đã giới bị, không thì khó thể tránh khỏi một quải chớp nhoáng của Mai Nghinh Sương. Ngay khi Mai Nghinh Sương như bóng theo hình đuổi đến, chiêu thứ nhì chưa xuất thủ, chàng trầm giọng quát:

- âu Dương Thu này có hận thù gì với bà, vừa gặp mặt đã chửi mắng, động thủ thế này, không thấy quá đáng sao?

Mai Nghinh Sương buông tiếng cười khẩy, trừng mắt:
- âu Dương Hàn đã sát hại nữ nhi và nữ tế của lão thân, tiểu súc sanh ngươi lại còn nói là có thù hận gì, chẳng những mắng chửi đánh ngươi, lão thân còn phải bắt sống ngươi để cho Thái Điệp báo thù cho song thân.
Dứt lời, chẳng để cho âu Dương Thu phân trần, quải trượng trong tay lại với chiêu Hoành Tảo Thiên Quân quét ngang ra.
Mai Nghinh Sương chiêu này đã vận đến năm thành công lực, khiến âu Dương Thu phải nhào xuống đất lăn đi mới tránh khỏi được Mai Nghinh Sương thấy chàng trai này đã tránh khỏi hai chiêu, càng thêm tức giận, trong tiếng quát vang, quải pháp Giao Long Tam Điểm thành danh đã thi triển.
Chỉ thấy ngọn quải trượng đầu rồng của bà hệt như linh xà xuất động, bóng xanh trùng trùng điệp điệp, phủ trùm hết ba mươi sáu yếu huyệt khắp người âu Dương Thu.
Phải biết quải pháp Giao Long Tam Điểm của bà là Thiên Địa Nhân, tức là người nhắm vào thượng, trung và hạ bàn đối phương, thế quải hết sức ảo diệu, khiến đối thủ hoa mắt, không biết chống đỡ cách nào, rất khó ứng phó.
âu Dương Thu thấy đối phương đã thi triển sát thủ, bất giác hoảng kinh hồn vía, vội thi triển thế Phong Hồi Lãng Toàn (gió xoay sóng Cuộn) trong thân pháp bảo mạng gia truyền Hồi Phong Tam Toàn, người xoay tít, kình khí như gió lốc, thoáng cản lại quải thế của đối phương, thoát ra xa hơn ba trượng, quay người tức giận nói:
- Gia phụ là người tốt, và lại là thế giao với Lam bá phụ, sao thể sát hại hai vị ấy? Vãn bối không tin, lão bà chớ ngậm máu phun người, cậy già hiếp trẻ.
Mai Nghinh Sương mắt thấy đã sắp lấy được mạng con trai kẻ thù, chẳng ngờ trong chớp mắt y đã thoát ra, lại còn bị y mắng nhiếc, liền tức lửa giận xung thiên quát:
- Nghiệt súc, hôm nay lão thân phải cho ngươi chết nhắm mắt, hãy xem đây

là gì?

Dứt lời, vung tay ném ra một vật.

âu Dương Thu chú mắt nhìn, vật rơi xuống trước mặt là một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim dài cỡ ba tấc, trên thân kiếm có chạm một đóa hàn mai, giống hệt như thanh kiếm trên vách chắn cổng bảo mình, có điều là nhỏ hơn nhiều lần mà thôi.

Chàng tuy nhỏ tuổi, nhưng bản tính thông minh, vừa thấy bảo kiếm hàn mai, liền tức vỡ lẽ, biết là sau khi Lam Tâm Long bị giết, hung thủ đã để lại vật biểu trưng này.

Mai Nghinh Sương trầm giọng nói tiếp:

- Nghiệt súc, ngươi còn gì nói nữa? Ngoài phụ thân ngươi ra, còn ai dùng vật biểu trưng này nữa?

Đồng thời bà đã thầm vận công lực, định xuất kỳ bất ý nhất cử đắc thủ. Lam Thái Điệp đi đến bên ngoại tổ mẫu, ngước mặt lên, mắt ngấn lệ nói:

- Lão lão, hãy mau bắt hắn để cho Điệp nhi chính tay moi lấy tim gan y và phụ thân y để cúng tế vong linh song thân.

âu Dương Thu nằm mơ cũng chẳng ngờ vị Lam tiểu muội từng gọi Chàng là Thu ca này giờ đây lại trở mặt thành thù, thốt ra những lời tàn nhẫn này.

Mặc dù chàng tin là phụ thân mình không phải hung thủ, nhưng biết lúc này dù giải thích với hai người thế nào cũng chỉ hoài công, nên bèn nói:

- Mai lão bà bà, Lam tiểu muội, âu Dương Thu đi đây, nhưng tại hạ dám cam đoan gia phụ quyết không phải hung thủ giết người.

Dứt lời, liền tung mình phóng đi vào một hạp cốc thâm u.

Mai Nghinh Sương giận dữ quát:

- Súc sanh, ngươi nói nghe nhẹ nhàng quá, để xem ngươi trốn đâu cho thoát?

Đoạn cùng Lam Thái Điệp tung mình đuổi theo ngay.

âu Dương Thu biết nếu bị Mai Nghinh Sương đuổi kịp ắt khó thể toàn mạng,

nên đầu cũng không dám quay lại, toàn lực phóng đi, may là khinh công chàng cũng khá và lại trong tình thế nguy bách, nhất thời cũng chưa đến nỗi bị đối phương đuổi kịp.

Với võ công của Mai Nghinh Sương, vốn ra đuổi bắt âu Dương Thu hết sức dễ dàng, ngặt nỗi lão bà này tính rất cố chấp, sợ bỏ rơi ngoại tôn nữ xảy ra bất trắc, vì vậy mới bị âu Dương Thu thoát ra xa hơn mười trượng.

âu Dương Thu thấy sơn cốc này cây cối rậm rạp, đá núi đầy rẫy, càng vào sâu càng hẹp, tiện bề ẩn thân đào thoát, bèn chẳng chút do dự phi thân vào.

Thế là chàng đã thoát khỏi tầm mắt của Mai Nghinh Sương và Lam Thái Điệp, lại phóng đi một hồi, chui vào một lùm cây ẩn nấp, điều hòa hơi thở rồi ngưng thần lắng nghe, không có động tĩnh gì, bèn lại chui ra, vạch cỏ tiến sâu vào sơn cốc.

Lúc này là tháng sáu, khí hậu nóng nực, đã sắp đến giờ ngọ, trong sơn cốc cây cao cỏ rậm, tuy rất ẩm ướt, nhưng hai bên núi cao chót vót, không hề có một ngọn gió.

âu Dương Thu mấy hôm nay chỉ khát uống nước suối, đói ăn quả dại, lúc này bị hai bà cháu Mai Nghinh Sương rượt đuổi, chạy suốt cả buổi trời, giờ đã đói lã mệt nhoài, không sao chịu đựng nổi nữa.

Nhưng chàng cũng biết, nếu không nhân cơ hội này thoát ra khỏi sơn cốc, sớm muộn gì cũng sẽ bị Mai Nghinh Sương bắt được, lúc ấy mình chết đi cũng chẳng hề gì, nhưng mối hận thù giữa phụ thân với người ta sẽ vĩnh viễn không minh oan được còn gì?

Nghĩ vậy, chàng liền vực dậy tinh thần, cố chịu đựng đói khát, gắng sức chệnh choạng phóng đi.

Sơn cốc tuy càng lúc càng hẹp, hai bên vách núi ngước nhìn không thấy đỉnh, ánh nắng không soi vào được, mọi lúc càng tối, nhưng lại không thấy nơi tận cùng.

âu Dương Thu tuy biết lúc này mình vẫn còn Ở Đại Tuyết Sơn, nhưng không biết sơn cốc này tên là gì, nếu đây là một tử cốc, hai bên núi cao thế này, Mai Nghinh Sương từ phía sau đuổi lên, mình sao thể thoát thân được?
Chết, chàng chẳng sợ, chỉ sợ mình chết rồi không ai báo thù cho phụ thân. Hơn nữa, tính mạng chàng chính do phụ thân đã hy sinh bản thân giữ lại, nên chàng phải sống, và phải sống một cách kiên cường.
Người ta thường nói, cõi đời không có con đường cùng, âu Dương Thu tuy tuổi mới mười lăm, nhưng trong đầu óc chứa đầy ca dao tục ngữ.
Theo suy đoán, Mai Nghinh Sương với Lam Thái Điệp hẳn đang đuổi theo sau, âu Dương Thu phải tiếp tục sống, vậy thì chỉ có tiến tới, bất chấp tất cả tiến tới.
Câu "cõi đời không có con đường cùng" đã gieo vào lòng âu Dương Thu một niềm hy vọng và khích lệ to lớn.
Chàng chạy đến mồ hôi đẫm ướt y phục, hai chân nổi phồng, hơi thở hào hển.
Cuối cùng, âu Dương Thu đã đạt đến mục đích, chạy đến nơi tận cùng sơn cốc.
Thế nhưng, khi chàng ngước lên nhìn lên trên và cúi nhìn xuống đất, bất giác sửng sờ, suýt nữa bủn rủn ngã xuống.
Thì ra trước mắt chàng là con đường cùng, ba mặt vách núi cao chót vót, bên dưới là một đầm nước đen nghịt, không rõ sâu đến mức nao.
âu Dương Thu tuyệt vọng ngửa mặt thở than:
- Trời đã tuyệt đường âu Dương Thu này rồi!
Một niềm chua xót dâng lên ngập lòng, bất giác nước mắt tuôn trảo.
- súc sanh! Ngươi còn muốn đào tẩu nữa hả?
âu Dương Thu gương mặt kinh hoàng, quay đầu lại nhìn, chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương dẫn theo Lam Thái Điệp đã đuổi đến, theo

sau còn có mười bốn mười lăm người không quen biết nữa!

Mai Nghinh Sương đưa tay chỉ âu Dương Thu, quay sang một vị lão hòa thượng mày từ mắt thọ mặc áo cà sa đỏ nói:

- Hắn chính là âu Dương Thu, nghiệt tử của âu Dương Hàn, đại sư có gì cứ hỏi, hỏi xong lão thân sẽ bắt sống hắn mang về tổng đà phái Bình Giang để báo thù cho tiểu nữ và tiểu tế.

Lão hòa thượng áo đỏ tuyên một câu phật hiệu, thoáng nhường mày nhìn âu Dương Thu hỏi:

- Tiểu thí chủ, lệnh tôn hiện Ở đâu, có thể dẫn lão nạp và các vị đây đi gặp ông ấy được không?

âu Dương Thu nén nước mắt, ngẫm nghĩ chốc lát, không đáp mà lại hỏi:

- Các vị từ đâu đến, tìm gia phụ để làm gì?

Lão hòa thượng nghe vậy, thoáng biến sắc mặt, do dự chốc lát mới đáp:

- Lão nạp thiền hiệu Không Minh, chủ trì Giới Luật viện Thiếu Lâm tự, các vị thí chủ đi cùng đều là người trong chín đại môn phái, phụng mệnh chưởng môn đến đây tìm lệnh tôn và tiểu thí chủ để điều tra một vụ án ly kỳ.

âu Dương Thu ngạc nhiên trố mắt hỏi:

- Vụ án mạng ly kỳ gì vậy?

- Chả lẽ tiểu thí chủ chưa biết chuyện cả nhà tiểu thí chủ bị giết ư?

âu Dương Thu sửng sốt:

- Cả nhà vãn bối đã bị giết ư?

Không Minh đại sư gật đầu:

- Đúng vậy, cả nhà tiểu thí chủ đã bị thảm sát, trong những thì thể được vớt lên từ sông Lan Thương chỉ không có lệnh tôn và tiểu thí chủ, cho nên...

âu Dương Thu xẵng giọng tiếp lời:

- Cho nên các vị định diệt cỏ tận gốc, truy tìm âu Dương Thu này chứ gì?

Chàng phừng lửa giận, tiện tay cởi ngọn nhuyễn tiên gân giao bên lưng ra.

Thật ra âu Dương Thu lúc bấy giờ tuy nhìn thấy vài gia nhân bị giết, nhưng không biết cả nhà đã thảm từ, giờ nghe Không Minh đại sư nói vậy, liền tức đầu óc choáng váng, thấy những người này cùng Mai Nghinh Sương đuổi theo đến, dĩ nhiên cũng chẳng có thiện ý, nên bất chấp tất cả, chuẩn bị liều mạng.

Không Minh đại sư thấy vậy, môi mấp máy, chưa kịp lên tiếng, ảo Diện Thiên Phật đã giận dữ quát:

- Đại sư không cần lý luận với hắn nữa, để lão thân bắt lấy hắn rồi hẵng hỏi!

Đoạn quải trượng đầu rồng trong tay vung lên, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu Giao Long Tam Điểm, uy thế như vũ bão giáng xuống đỉnh đầu âu Dương Thu.

âu Dương Thu cả nhà bị giết, phụ thân thảm tử, lại còn bị Mai Nghinh Sương vu khống là hung thủ giết người, quyết không buông tha chàng, đã đến mức này, chỉ còn có cách là thí mạng thôi.

Chàng giận dữ gầm lên:

- Mai lão bà, chớ hiếp người quá đáng!

Đồng thời đã thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn, thoát khỏi thế quải của đối phương, nhuyễn tiên vung ra thẳng đuột, vút vút vút! Liên tiếp phản kích ba chiêu.

Mai Nghinh Sương chẳng ngờ chàng thiếu niên này lại khó đối phó như vậy, vội vàng lách tránh, đoạn liền tung ra sát thủ.

âu Dương Thu tuy căn cơ võ công vững chắc, theo phụ thân học được vài pho tiên pháp, nhưng so với ảo Diện Thiên Phật thì vẫn kém xa một trời một vực.

Hai người giao thủ mới mười mấy chiêu, ngọn nhuyễn tiên của âu Dương Thu đã bị quải trượng của Mai Nghinh Sương đánh văng, chỉ nghe tũm một tiếng, đã rơi xuống đầm nước đen phía sau chàng.

âu Dương Thu binh khí bị mất, đành với hai tay không cố sức kháng cự, nếu ảo Diện Thiên Phật mà không định tâm bắt sống chàng, e sớm đã táng mạng dưới quải trượng rồi.

Trong lúc này, âu Dương Thu bị bức bách thoái lui liên hồi, đã đến bên bờ đầm, ngay lúc cấp ấy, quải trượng của Mai Nghinh Sương lại như bài sơn đảo hải quét đến, bỗng cảm thấy tay phải tê dại, huyệt Khúc Trì đã bị điểm trúng, đồng thời vai phải cũng bị quải trượng bổ trúng, cả hai cánh tay đều mất tác dụng, đau thấu tim gan, khiến chàng run rẩy chực ngã.

Ngay khi ấy bóng người nhấp nhoáng, một thanh trường kiếm nhắm ngay giữa ngực âu Dương Thu đâm đến.

âu Dương Thu kinh hãi nhắm mắt lại, buột miệng nói:

- Tiểu Điệp, gia phụ...

Cùng lúc ấy, Không Minh đại sư quát to:

- Nữ thí chủ, đừng giết y!

ảo Diện Thiên Phật đứng gần hơn, vội vung quải trượng điểm vào trường kiếm của Lam Thái Điệp.

Nhưng tất cả đều đã muộn, chỉ nghe âu Dương Thu rú lên một tiếng thảm thiết, người bật ngã ra sau. Keng một tiếng, trường kiếm của Lam Thái Điệp đã rơi xuống đất, mũi kiếm nhuốm máu.

Lam Thái Điệp nhào vào lòng ảo Diện Thiên Phật khóc sướt mướt, chẳng rõ vị tiểu cô nương này khóc vì vui sướng bởi đã báo được thân thù, hay là vì giết chết một người bạn mai trúc, trong lòng bất nhẫn?

Khi mọi người đến bên bờ đầm, chỉ còn thấy những gợn sóng tràn lan rộng ra, chốc lát sau bình lặng như trước.

Không Minh đại sư niệm một câu phật hiệu, quay sang ảo Diện Thiên Phật nói:

- Mai lão thí chủ đối phó với một thiếu niên thế này không thấy quá đáng ư?

ảo Diện Thiên Phật lừ mắt:

- Hai mạng nữ nhi và nữ tế của lão thân, mười âu Dương Thu cũng không đủ đền bù.

Đoạn cùng Lam Thái Điệp vẫn còn rưng rức khóc quay ra trước.

Không Minh đại sư khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- ĐỨC Phật từ bi, nhân quả tuần hoàn, báo ứng nhãn tiền... Đáng hận là lão nạp đã ngăn cản quá muộn màng.

Lão hòa thượng nói không sai, chẳng những ngăn cản quá muộn mà họ còn đến sớm một bước, nếu người của chín đại môn phái mà không xuất hiện cùng lúc với hai bà cháu ảo Diện Thiên Phật khiến âu Dương Thu trước khi thọ nạn đã khắc sâu vào lòng mối hận thù đối với chín đại môn phái, thì đâu gây nên một hào kiếp võ lâm trong tương lai.

Thì ra những người của chín đại môn phái do Không Minh đại sư cầm đầu này không phải đã phụng mệnh chưởng môn nhân đến đây, mà là họ đang đi lại trên giang hồ, nghe đồn về vụ thảm án đã xảy ra tại Thất Lạc cốc, bèn rủ nhau đến xem xét nào ngờ lại ngẫu nhiên gặp ảo Diện Thiên Phật đang đuổi theo âu Dương Thu, để rồi khơi dậy một trận gió tanh mưa máu kinh hoàng.

Không Minh đại sư thấy việc đã trót lỡ, ảo Diện Thiên Phật đã dẫn theo ngoại tôn nữ bỏ đi, sau khi buông ra những lời cảm thán với người của các đại môn phái, vừa cũng định rời khỏi, bỗng nghe Liễu Tâm hòa thượng, sư đệ của trưởng lão đương gia Tiết Trúc tự Ở Vân Nam là Liễu Minh đại sư, chậm rãi nói:

- Không Minh sư huynh có biết hạp cốc này khởi nguồn từ đâu không?

Thì ra trưởng lão đương gia đời trước của Tiết Trúc tự xuất thân từ phái Thiếu Lâm, bối phận Liễu Tâm ngang hàng với Không Minh, nên mới xưng hô như vậy.

Không Minh đại sư đưa mắt nhìn quanh hạp cốc, đoạn đáp:

- Ngu huynh tuy lần đầu tiên thâm nhập Đại Tuyết Sơn, nhưng được biết ngọn núi này có hai tuyệt cốc, một là Thất Lạc cốc mới nổi danh gần đây, còn một nghe đâu là Nhạn Lạc giản. Nhạn Lạc giản này sớm đã có tiếng... chả lẽ chúng ta đang Ở trong Nhạn Lạc giản ư?

Liễu Tâm hòa thượng là người giàu tâm cơ và biết nhiều hiểu rộng, vừa nghe Không Minh đại sư nói ra tên cốc này, vờ làm ra vẻ thần bí cười nói:

- Sư huynh biết nhiều hiểu rộng, quả không hổ là một trong bốn đại chủ trì Thiếu Lâm tự, chúng ta hiện đúng là Ở trong Nhạn Lạc giản...

Lão ta ngưng chốc lát, quay nhìn đầm nước đen nghịt,nói tiếp:

- Thế nhưng... hồi hai mươi năm trước Nhạn Lạc giản này không phải như vậy, nó vốn là một khe núi sâu, nước chảy cuồn cuộn, nay đã hoàn toàn đổi khác, chẳng hay sư huynh có biết nguyên nhân vì sao không?

Không Minh đại sư đã cổ lai hi, là một cao tăng có hạng đương thời, sao không biết nguyên nhân biến hóa của Nhạn Lạc giản, có điều là ông rất có tu dưỡng, không muốn khoe khoang đồng thời cũng biết Liễu Tâm cố ý muốn phô trương kiến thức trước các cao thủ các đại môn phái, nên bèn nói:

- sư đệ vân du thiên hạ nhiều năm, hẳn biết rất rõ về danh sơn khắp nơi, có thể nói nguyên nhân sự biến hóa của Nhạn Lạc giản để mọi người thêm phần nào hiểu biết chăng?

Một đạo sĩ áo bào xanh mặt tím, mày rậm mắt to cười ha hả xen lời:

- Liễu Tâm đạo huynh nếu biết sự tích về Nhạn Lạc giản, xin hãy nói cho mọi người nghe ngay, chúng ta còn phải đến Thất Lạc cốc nữa!

Liễu Tâm thấy người này chính là đại đệ tử của chưởng môn hiện nhiệm phái VÕ Đang, đạo hiệu Huyền Thiên, ngoại hiệu Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng, danh chấn giang hồ, lại càng thêm đắc ý, ngửa mặt buông tiếng cười dài.

Phải biết Tiết Trúc tự tuy là bàng chi của phái Thiếu Lâm, nhưng những năm

gần đây quật khỏi võ lâm, thế lực hùng mạnh, nghiễm nhiên độc lập môn phái, lãnh đạo hai giới hắc bạch các tỉnh HỒ Nam, Quảng Tây và Vân Nam, cơ hồ sánh ngang với Thiếu Lâm tự.

Liễu Tâm hòa thượng chính là muốn khoe khoang sở trường trước các cao thủ chín đại môn phái, để mọi người lác mắt đối với Tiết Trúc tự, giờ thấy hai nhân vật có địa vị cao trong phái Thiếu Lâm và VÕ Đang phải thỉnh giáo y về sự tích của Nhạn Lạc giản, lẽ dĩ nhiên là y hết sức khoái trá.

Cười xong, y nghiêm mặt chậm rãi nói:

- Hồi hai mươi năm trước Nhạn Lạc giản này quả là danh phù kỳ thực, chẳng những người thú không dám đến gần, chim muông khó bay qua, mà còn ngày đêm nước chảy cuồn cuộn, khiến lòng sông thượng du Lan Thương giang không chứa nổi thường gây lũ lụt, làm hại dân cư trong vùng không kể xiết.

Về sau có người thăm dò đến đây, mới phát hiện ra nguồn nước chảy xiết này là một vách đá cheo leo, chẳng rõ nước từ đâu mà có?

Thế là, sau khi họp bàn đã khẳng định là dưới vách núi này hẳn có thần rồng cư trú, bèn kéo nhau đến đây thắp hương cúng tế, cầu xin thần rồng đừng dâng nước gây lụt, nhưng nhiều lần vẫn không có hiệu quả.

Nhưng có một lần đã phát sinh kỳ tích, đang lúc dân chúng thắp hương cúng vái, có hai huynh muội tuổi khoảng mười bốn mười lăm đứng ngoài ba bốn chục trượng đột nhiên mất tích, mọi người đang lúc kinh hoàng, bỗng nghe dưới khe suối vang động, nước tung lên cao, một chiếc đuôi đầy vẩy xanh như giao long thò lên khỏi mặt nước nguẩy mấy cái rồi lặn xuống mất, liền sau đó, nước trong khe nhanh chóng hạ xuống, qua đó mọi người càng tin là có rồng thần cư trú tại đây, và hai huynh muội mất tích là bị rồng thần ăn mất.

Kể từ đó Nhạn Lạc giản quả thật đã bình lặng một năm, nhưng một hôm

nước bỗng lại dâng cao gây lũ lụt, dân chúng bèn tính ngày, vừa tròn một năm ngày hai huynh muội kia bị rồng thần ăn mất, liền cùng nhau bàn tính, góp tiền mua lấy một đôi đồng nam đồng nữ, ném xuống khe suối để tế rồng thần, kể cũng lạ, nước lại hạ xuống, từ đó trở thành tục lệ, hàng năm vào ngày mùng năm tháng năm đều có hai đứa bé vô tội táng thân tại đây.
Trong một lần tế thần hồi hai năm trước, khi dân chúng thắp hương xong, vừa định ném đôi hài đồng xuống khe suối, bỗng có một lão nhân không rõ danh tánh, từ trên núi phóng xuống, quát to:
- Đừng ném chúng xuống, để lão già này chết thay họ được rồi!
Lão nhân ấy nói xong, mọi người chưa kịp nhìn rõ mặt mũi, ông đã tung mình xuống khe suối, liền tức sóng nổi cuồn cuộn, dưới suối vang động như sấm rền, khiến mọi người thảy đều hồn phi phách tán.
Khoảng nửa ngày sau, nước suối dần bình lặng và nhanh chóng hạ xuống, sau cùng đã cạn khô, chỉ còn lại đầm sâu này, lão nhân ấy cũng chẳng rõ sống chết ra sao, nhưng kể từ đó Nhạn Lạc giản đã trở nên như ngày nay...
Liễu Tâm hòa thượng dương dương tự đắc nói đến nó, đưa mắt nhìn đầm nước đen, nói tiếp:
- Đầm này mực nước quanh năm không thay đổi, đen nghịt chẳng rõ bao sâu, chẳng phải chuyện quái lạ ư?
Không Minh đại sư bỗng nói:
- Quái lạ hơn hết là con quái vật gây ra nạn lụt khi xưa chưa chết.
Các cao thủ võ lâm hiện diện kể cả Liễu Tâm hòa thượng nghe vậy thảy đều hết sức kinh ngạc, giờ mới hiểu ra Không Minh đại sư chẳng phải không biết, mà thật ra không muốn khoe khoang đó thôi.
Liễu Tâm mặt nóng bừng, ngượng ngùng không nói nữa.
Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng nhìn Không Minh đại sư nôn nóng hỏi:

- Xin hỏi đại sư, quái vật chưa chết đó là gì vậy?
- ĐÓ là một con giao long ngàn năm đã thành tinh...
Bỗng một tiếng động rền rĩ vang lên cắt đứt câu nói của Không Minh đại sư, tiếp theo là một làn nước tung lên như mưa, xối xả trúng vào quần hào.
Mọi người kinh hãi đưa mắt nhìn xuống đầm, chỉ thấy một cột nước to cỡ sáu bảy trượng từ giữa đầm tung lên, cao gần đến đỉnh nul.
Không Minh đại sư biến sắc mặt, vội lớn tiếng nói:
- Nguy rồi, có lẽ là súc sanh đó lại tác quái, chúng ta chạy ra ngoài mau, không thì bị dìm chết mất.
Vừa dứt lời, hai tay áo vung mạnh, lướt đi như một cánh chim to, ra xa hơn năm sáu trượng.
Quần hào cả kinh thất sắc, hết sức thi triển khinh công theo sau phóng đi ra ngoài hạp cốc.
Liễu Tâm hòa thượng tự cao tự đại lúc này hồn phi phách tán, chạy nhanh hơn ai hết.
Nhóm cao thủ này khinh công đều vào hạng bậc nhất, chỉ chốc lát đã phóng đi đến chỗ khe núi hẹp, đáy cốc dần rộng ra, với khinh công của quần hào, nếu nước mà trảo đến, tung mình lên hai đỉnh núi cũng chẳng khó.
Không Minh đại sư bỗng đứng lại, chờ quần hào đến gần, ông đưa tay lên khoát, rồi phi thân lên núi.
Trong quần hào thì có người khinh công kém hơn thì nhờ vào những chỗ đá lòi hay dây leo trên vách núi đặt chân phi thân lên.
Khi mọi người lên hết đến đỉnh núi, quay lại nhìn xuống. Lạ thay, không hề có nước tràn lên.
Liễu Tâm hòa thượng tưởng là Không Minh đại sư đã phán đoán sai lầm, vừa định thừa cơ làm nhục ông trước quần hào, Không Minh đại sư đã cất tiếng nói:

- Nước đầm không dâng tràn, hẳn là con giao long ngàn năm đó nổi lên rồi lại lặn xuống, nếu quả như vậy thì con trai của âu Dương Hàn được cứu rồi.
Liễu Tâm cười ha hả tiếp lời:
- Bần tăng thì không nghĩ vậy, nếu trong đầm thật sự có giao long như sư huynh đã nói, vừa rồi nước đầm tung cao, chứng tỏ đó là giao long nổi oai, vậy thì chắc chắn âu Dương Thu đã táng thân trong bụng giao long rồi.
Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng tiếp lời:
- Bần đạo cũng nhận thấy là Liễu Tâm đạo huynh đã nói đúng!
Không Minh đại sư không màng đến lời nói của hai người, chỉ thở dài thậm thượt nói:
- Trước khi rơi xuống đầm, âu Dương Thu đã khắc sâu trong lòng niềm căm hận đối với các đại môn phái chúng ta, nếu đúng những lời bất hạnh của lão nạp, năm năm sau, các vị hiện diện hôm nay kể cả lão nạp e rằng sẽ không một ai thoát nạn, có lẽ đó là ý trời...
Những lời thâm thúy khó hiểu ấy lại khiến Liễu Tâm hòa thượng buông tiếng cười vang, quần hào cũng nhận thấy lão hòa thượng này nói nhiều chuyện quá viễn vông.
Sau một hồi yên lặng, Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng bỗng nói:
- Những điều phải trái ấy chúng ta cũng chẳng cần bàn sâu trong lúc này, bây giờ đây không còn việc gì nữa, chúng ta hãy đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc thì hơn.
- Các vị không nên đến đó để chết uổng mạng!
Tiếng nói ấy vọng vào tai mọi người rất rõ, nhưng không biết từ đâu phát ra.
Không Minh đại sư biến sắc, tung mình tới trước hơn trượng, cúi người nhặt lấy một thanh kiếm nhỏ ánh vàng sáng chói, dài hơn ba tấc, trên thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.
Quần hào thấy vật biểu trưng kỳ dị ấy, thảy đều kinh tâm động phách.

Không Minh đại sư tay cầm thanh kiếm vàng ấy ngắm nhìn một hồi, đoạn nghiêm mặt nói:

- Lão nạp tuổi đã cổ lai hi, xuất sư hành đạo, bôn tẩu giang hồ đã không dưới năm mươi năm, bình sanh đã gặp biết bao cao nhân dị sĩ, nhưng chưa từng thấy người nào có khinh công thế này, tiếng nói rõ ràng phát ra gần đây, và lại ném ta thanh kiếm này, vậy mà chúng ta không hề nhìn thấy, võ công người này thật đã đến mức xuất thần nhập hóa, cao thâm khôn lường...

Đoạn giơ thanh kiếm vàng trong tay lên quơ một cái, nói tiếp:

- Theo lời Mai Nghinh Sương thí chủ, hung thủ sát hại Lam Tâm Long phu phụ, chưởng môn nhân phái Bình Giang cũng là để lại vật biểu trưng này, nhưng chốn võ lâm chưa từng có kẻ dùng vật biểu trưng này giết người.

Liễu Tâm hòa thượng không đồng ý nói:

- Sao lại chưa từng có? Bần tăng tuy chưa từng đặt chân đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc, nhưng biết trên vách chắn cửa cổng Hàn Mai bảo có khảm một thanh Hàn Mai kiếm màu vàng, Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn dã dùng vật ấy phô bày trước mắt mọi người, hiển nhiên là có ý định dùng Hàn Mai kiếm làm lệnh...

- Đạo huynh nói vậy, chắc chắn là âu Dương Hàn chưa chết, chính y đã bí mật hạ sát Lam Tâm Long phu phụ, và cũng chính y vừa rồi đã lên tiếng cảnh cáo và ban Hàn Mai Kiếm Lệnh cho chúng ta.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng nói xong, đưa mắt nhìn Không Minh đại sư, ra ý muốn hỏi ý kiến ông.

Nhưng Không Minh đại sư lắc đầu, quả quyết nói:

- Nếu bảo hung thủ đã sát hại phu phụ chưởng môn nhân phái Bình Giang với người vừa lên tiếng cảnh cáo chúng ta là một, lão nạp đồng ý, nhưng bảo đó là âu Dương Hàn thì lão nạp không dám tán đồng Bởi thứ nhất, âu Dương Hàn đã tuyên bố lui ẩn hồi năm năm trước, với cá tính và nhân cách của ông

ấy, hẳn không bao giờ nuốt lời, lại gây sóng gió sau khi lui ẩn. Thứ nhì, ông ấy với Lam Tâm Long phu phụ giao tình rất mật thiết, chẳng khác huynh đệ, lại càng không có lý do sát hại họ. Ngược lại, lão nạp dám quả quyết là âu Dương Hàn đã chết, và cũng là đã chết dưới tay chủ nhân của Hàn Mai Kiếm Lệnh này.

- Đại sư nói vậy lại càng khó hiểu hơn, nếu âu Dương Hàn đã chết thật, tại sao không có thi thể của ông ta trên sông Lan Thương? Và gì lẽ gì âu Dương Thu lại không chịu nói thật với chúng ta?

Quần hào quay nhìn người vừa lên tiếng, thì ra là Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Nhất Chỉ, đệ tử phái Cung Lai, giới giang hồ ai thấy cũng sợ.

Người này bẩm sinh tay trái không có ngón cái, mặt trắng, mắt to, mũi cao, vóc dáng mảnh khảnh, tuổi đã bốn mươi, nhìn bề ngoài nho nhã như một thư sinh, nhưng lòng dạ hết sức thâm hiểm độc ác, là một nhân vật đứng giữa hai giới hắc bạch.

Phái Cung Lai chỉ mới nổi lên trên giang hồ gần đây, thế lực chẳng kém gì hai phái Thiếu Lâm và VÕ Đang, hầu hết đều nhờ vào sự tham mưu của Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Nhất Chỉ, nên địa vị trong phái của y rất cao, nắm nhiều quyền lực.

Lúc này, trong số mười lăm người hiện diện, phái Cung Lai ngoài TÔ Nhất Chỉ còn có hai cao thủ khác, nhiều người thế mạnh, tiếng nói cũng dễ gây người chú ý. Hơn nữa, lời nói của TÔ Nhất Chỉ lại hợp tình hợp lý, nên khi y đưa ra ý kiến trái ngược với Không Minh đại sư, liền được các cao thủ phái Thiên Sơn, Điểm Thương và Hoa Sơn tán đồng, đều cho là lời nói của y hữu lý, phản bác nhận xét của Không Minh đại sư.

Không Minh đại sư thấy mọi người không nghe lời mình, và nhất thời cũng không đưa ra được chứng cớ cụ thể xác định là âu Dương Hàn đã chết, đành lắc đầu thở dài, ngậm miệng không nói gì nữa.

Thế là, về vụ thảm án tại Hàn Mai bảo, quần hào đã có kết luận như sau: Cả nhà Nhất Tiễn Thần Tiên đã bị kẻ địch chẳng rõ là ai sát hại, âu Dương Hàn sau khi đào thoát đã quyết tâm báo thù, có lẽ do hiểu lầm, đã sinh lòng hoài nghi Lam Tâm Long phu phụ, nên hạ sát hai người ấy trước. Sau đó, phàm là nhân vật võ lâm bị âu Dương Hàn hoài nghi, với võ công trác tuyệt đã được dị nhân truyền thụ của âu Dương Hàn, e đều sẽ lần lượt chết dưới Hàn Mai Kiếm Lệnh.

Quần hào đã có được kết luận như vậy, bèn chẳng màng đến lời cảnh cáo của Hàn Mai Kiếm Lệnh, quyết định trước tiên kéo đến Thất Lạc cốc xem xét tình hình thực địa, rồi sau đó người nào trở về phái nấy, báo cáo lại với chưởng môn nhân những gì đã chứng kiến.

Không Minh đại sư tuy không đồng ý với kết luận ấy, nhưng lúc này tranh cãi cũng vô ích, chi bằng cùng đi với mọi người đến Thất Lạc cốc xem thử rồi hẵng liệu, nên ông lặng thinh không nói gì.

Phải biết lúc Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn hành hiệp giang hồ, thanh danh lừng lẫy, rất được đồng đạo võ lâm kính ngưỡng và ít nhiều cũng có giao tình với các chính đại môn phái, nếu không, vụ thảm án tại Hàn Mai bảo cũng đâu khiến nhiều hào kiệt võ lâm quan tâm thế này.

Thế là, mười lăm cao thủ võ lâm dưới sự lãnh đạo của Liễu Tâm hòa thượng Tiết Trúc tự rời khỏi Nhạn Lạc giản, mỗi người thi triển khinh công phóng đi về phía Thất Lạc cốc.

Nhạn Lạc giản tuy cách Thất Lạc cốc đến mấy ngọn núi, nhưng Liễu Tâm hòa thượng quen thuộc đường lối và quần hào lại khinh công trác tuyệt, chỉ sau bữa ăn đã đến gần cửa cốc.

Do bởi mấy hôm trước có mưa to, nước trong cốc tuy hạ thấp, nhưng vẫn chảy rất mạnh.

Lúc này, vầng thái dương đã ngã sang tây, trời đã sắp hoàng hôn.

Mười lăm cao thủ võ lâm dừng lại cách cửa cốc khoảng năm sáu trượng, cùng chú mắt nhìn, chỉ thấy đường sơn cốc khúc khuỷu, hai bên núi cao chót vót, cực kỳ hiểm trở và thế núi nơi cửa cốc có hình dạng như gọng kìm, tuy rộng bảy tám trượng, nhưng hai bên vách núi cao đến mười mấy trượng nước từ dưới vách tuôn ra, phát ra tiếng ầm ấm như sấm rền.

Liễu Tâm hòa thượng xem xong, quay sang quần hào nói:

- Thất Lạc cốc chỉ có duy nhất cửa vào này, muốn đến Hàn Mai bảo bắt buộc phải đi qua đây, có lẽ còn phải đi mười mấy dặm đường nữa.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng đưa mắt nhìn hiểm cốc, lắc đầu nói:

- Thất Lạc cốc hiểm trở thế này, nếu như trên vách đá có bố trí cơ quan mai phục thì chúng ta thật khó mà vượt qua được. Chẳng hay các vị người nào đã từng vào cốc này, xin hãy đi trước dẫn đường, được chăng?

Quần hào nghe vậy cùng đưa mắt nhìn nhau, không người nào dám đứng ra nhận lãnh vai trò tiên phong.

Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Nhất Chỉ đưa tay chỉ Liễu Tâm hòa thượng, cười giòn nói:

- Liễu Tâm đại sư rất rành về địa thế vùng Vân Quý, xin đại sư dẫn đường vào cốc là ổn hơn cả!

Lời nói tuy có phần tâng bốc, nhưng thật ra lại có ý khảo nghiệm lòng can đảm của Liễu Tâm, bởi y biết việc xuất lĩnh quần hào tiến vào Thất Lạc cốc không phải là một nhiệm vụ đơn giản, chẳng kể từng có người võ công cao thâm khôn lường Ở trong tối cảnh cáo họ, nội địa thế hiểm trở của sơn cốc này, nếu không có người can đảm hướng dẫn, thật khó mà đến được Hàn Mai bảo.

Liễu Tâm hòa thượng tuy có chút tiếng tăm Ở vùng Vân Quý, và cũng biết rõ hình thế núi non khắp nơi, nhưng chưa từng bước chân vào sơn cốc này, nên khi Du Long Nhất Kiếm đề nghị người dẫn đường, y cũng không dám

đứng ra nhận lãnh nhiệm vụ.

Lúc này, y bị TÔ Nhất Chỉ nói vậy, mặc dù biết dụng ý của TÔ Nhất Chỉ, song vì muốn giữ uy danh của mình và Tiết Trúc tự, tuy trong lòng rất không muốn, nhưng cũng chẳng tiện thoái thác, tỏ ra mình nhút nhát bất tài, đành cười khẩy nói:

- Được TÔ thí chủ xem trọng như vậy, bần tăng dù tan xương nát thịt cũng phải xuất lĩnh các vị tiến vào Thất Lạc cốc thăm dò hư thực, xin các vị hãy đi theo bần tăng.

Đoạn hai tay vung nhẹ, dẫn trước phi thân lên vách núi hình gọng kìm bên phải.

Đỉnh núi ấy cách tảng đá to chỗ quần hào đang đứng cao ít ra cũng mười bốn mười lăm thước, chỉ thấy Liễu Tâm hòa thượng một cách chim xám to bay vút lên, chỉ hai lần đề khí đã nhẹ nhàng lên đến đỉnh núi.

Lăng không đề khí mà không cần điểm tựa như vậy thật là trác tuyệt, khiến quần hào bên dưới không khỏi thầm thán phục, nhận thấy việc Tiết Trúc tự xưng hùng Nam Cương trong những năm gần đây chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên.

Ngay khi quần hào đang đề khí chuẩn bị tung mình lên, bỗng nghe một tiếng hự đau đớn từ trên đỉnh núi vọng xuống, quần hào giật mình cả kinh, bất giác cùng chững người đứng lại.

Mọi người ngước nhìn lên, chỉ thấy bóng xám của Liễu Tâm hòa thượng nhu bị mất trọng tâm, từ trên đỉnh núi rơi xuống, hiển nhiên Liễu Tâm hòa thượng đã bị phục kích trên đỉnh núi.

Không Minh đại sư thấy vậy, vội tung mình lên, hai tay đón lấy Liễu Tâm trên không, nhẹ nhàng hạ trở xuống trên tảng đá to.

Vị cao tăng Thiếu Lâm này tuy trong lòng bất mãn Liễu Tâm, nhưng dẫu sao cũng là đệ tử Phật môn, cùng chung cội nguồn, dĩ nhiên chẳng thể trơ mắt

nhìn Liễu Tâm lâm nguy.
Nào ngờ ngay khi Không Minh đại sư đón lấy Liễu Tâm trở xuống tảng đá to, trên đỉnh núi bỗng vang lên một tiếng cười sắc lạnh, rồi có năm bóng người lần lượt phóng xuống.
Tiếng bịch bịch vang lên liên hồi, năm người đều rơi lên trên tảng đá to, đầu nứt sọ vỡ, máu thịt nhầy nhụa, mùi hôi thối nực nồng, thì ra là năm thi thể đã chết từ lâu.
Trên đỉnh núi lại vọng xuống một tiếng sắc lạnh nói:
- Kẻ nào không nghe lời cảnh cáo, vọng động tiến vào cốc, hãy lấy đó làm gương.
Dứt lời, trên đỉnh núi lại hoàn toàn tĩnh lặng, quần hào cả kinh thất sắc,
Cùng đưa mắt nhìn Liễu Tâm hòa thượng đang nằm trên tay Không Minh đại sư, chỉ thấy vị hòa thượng Tiết Trúc tự ấy hai mắt nhắm nghiền, hơi thở gấp rút, khóe miệng rỉ máu tươi, hiển nhiên đã thọ nội thương trầm trọng.
Người võ công cao như Liễu Tâm mà lại bị người một chiêu đả thương thế này, quần hào hiện diện thảy đều kinh tâm động phách, tự lượng sức mình, người nào còn dám đứng ra nữa?
Không Minh đại sư đặt Liễu Tâm nằm xuống trên tảng đá, từ trong lòng móc ra một lọ ngọc, trút ra viên dược hoàn, cho Liễu Tâm uống xong, lại đỡ y ngồi dậy, hai tay đặt lên bối tâm, với mấy mươi năm nội lực chân nguyên truyền vào thân thể Liễu Tâm.
Quần hào thấy Không Minh đại sư dùng chân nguyên bản thân điều trị nội thương cho Liễu Tâm, hết sức kính phục vị cao tăng này, thảy đều ngưng thần giới bị, lưu tâm xung quanh bảo vệ cho ông.
sau khoảng thời gian một tuần trà, chỉ thấy Không Minh đại sư trán đẫm mồ hôi, từ từ thu tay về, khẽ nói:
- Sư đệ, thương thế của sư đệ đã không còn nguy hiểm nữa, hãy tự vận công

điều tức một hồi là sẽ bình phục.

Liễu Tâm tuy vẫn còn nhắm mắt không trả lời, nhưng sắc mặt đã hồng hào trở lại, quần hào biết là lời của Không Minh đại sư không ngoa.

Không Minh đại sư ngồi xếp bằng dưỡng thần một hồi, từ từ mở mắt ra, đứng phắt dậy, với ánh mắt đầy cảm kích quét nhìn quần hào nói:

- Lão nạp xin đa tạ các vị đã hộ vệ cho!

Đoạn hai tay chắp trước ngực, thi lễ một vòng, lại nói tiếp:

- Các vị có nhận ra năm thi thể này là ai không?

Quần hào vừa nghe lão hòa thượng nhắc nhở, liền vội đáp lễ, rồi Cùng đi đến bên năm tử thi máu thịt nhầy nhụa, chú mắt nhìn kỹ, và có người lật tử thi lại, xem xét một hồi, nhận thấy năm người này đã chết ít nhất một ngày trở lên, nhưng không tìm ra được vết thương trí mạng, điều duy giống nhau trên ngực áo năm tử thi đều có cài một Hàn Mai Kiếm Lệnh. Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Nhất Chỉ sửng sốt kêu lên:

- ô! Đây chẳng phải Nghiêm Phụng Cương, trưởng tử Nghiêm gia Ở Ngô Châu là gì?

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng vừa nhìn kỹ một tử thi vừa nói:

- Nhìn y phục vóc dáng, người này có lẽ là Toàn Phong Thủ Triều Tiểu Thanh, thứ đồ của Động Đình HỒ Tam Phong!

Tiếp theo, ba tử thi khác cũng được nhận ra, một là Liêu Khải Hàng, đệ tử phái Bình Giang, một là Hành Dương Nhất Hạc Lâm vạn Thương, một là Càn Khôn Chưởng Mạc Bất Sầu uy trấn Giang Nam.

Năm người này tuy không phải đệ tử của chín đại môn phái, nhưng cũng đều là cao thủ lừng danh, trong số Càn Khôn Chưởng Mạc Bất Sầu võ công cao hơn hết và uy danh cũng lừng lẫy hơn hết, y chính là trang chủ Liễu Lâm Trang Ở TÔ Châu, vậy mà cũng bị táng mạng tại đây Sau khi quần hào nhận ra thân phận của năm tử thi, Liễu Tâm cũng đã vận công điều tức xong, từ từ

đứng lên, hướng về Không Minh đại sư mặt đang đầy vẻ bi thương nói:
- Đại ân cứu mạng của sư huynh, đệ vĩnh viễn khắc ghi vào lòng, trước hết xin nhận đệ một lạy.
Đoạn chắp tay xá dài đến đất, mặt đầy vẻ hổ thẹn.
Không Minh đại sư chắp tay đáp lễ:
- Hai ta đều là người trong Phật môn, với từ bi làm gốc, hà tất đa lễ như vậy
Đoạn quay sang quần hào đang thờ thẫn nói:
- Theo lão nạp nhận thấy, chuyến đi Thất Lạc cốc của chúng ta nên dừng lại tại đây, nhưng đó chẳng phải là lão nạp khiếp sợ, mà thật sự - Hứ! Vậy mới là hành động thông minh!
Tiếng nói sắc lạnh lại từ trên núi vọng xuống.
Trong lúc quần hào kinh hoàng, Du Long Nhất Kiếm trầm giọng quát:
- Trên kia là ai? Hà tất thậm thà thậm thụt, sao không hiện thân ra gặp?
- Hắc hắc hắc...
Tiếng cười tuy thấp trầm nhưng chấn động lòng người, hồi âm vang vọng khắp sơn cốc.
Tiếng cười hồi lâu mới ngưng, tiếng nói sắc lạnh lại vang lên:
- Thôi được, để cho các vị xem bổn nhân là ai!
Bỗng dưới ánh chiều tà từ trên đỉnh núi soi xuống, một bóng người dài thượt bay lên, kèm theo là tiếng động như sấm rền, những tảng đá to bị chấn động lăn rơi xuống giòng nước chảy xiết nơi cửa cốc, vang lên tiếng ầm ầm rền rỉ.
Quần hào chú mắt nhìn lên đỉnh núi, chỉ thấy một bóng người khôi vĩ, áo xanh phất phới, hệt như cơn gió lốc vọt lên cao hơn ba trượng, rồi hạ nhanh xuống biến mất.
Quần hào tinh mắt, trong lúc người áo xanh vọt lên hạ xuống nhanh như chớp, đã nhìn thấy trước và sau người ấy đều có một thanh trường kiếm màu vàng và khắc một đóa hàn mai. Đồng thời trong tay áo còn kéo một vật dài,

rõ ràng là ngọn nhuyễn tiên.
có người thảng thốt nói:
- Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn!
áo xanh, trường tiên, thân pháp Hồi Phong Tam Toàn, cộng thêm Hàn Mai Kiếm Lệnh, biểu hiệu đặc biệt của Hàn Mai bảo, người đó không phải là Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn thì còn là ai nữa?
Tiếng nói sắc lạnh lại từ trên núi vọng xuống:
- Hắc hắc! Các vị hài lòng rồi chứ?
Du Long Nhất Kiếm lại trầm giọng quát hỏi:
- âu Dương Hàn! Vì sao các hạ lại sát hại nhiều đồng đạo võ lâm như vậy?
ám một tiếng vang rền, một phiến đá to cỡ bánh xe từ trên bay xuống, rơi ngay chỗ quần hào đang đứng, trả lời cho câu hỏi của Du Long Nhất Kiếm.
Quần hào cả kinh thất sắc, vội tung mình lui ra sau tránh.
Không Minh đại sư trong lúc vội vàng vẫn không quên Liễu Tâm thọ thương vừa mới hồi tỉnh, cắp lấy cánh tay phải y, nhanh như chớp lướt ra xa hơn bảy trượng.
Dưới tình thế này, quần hào đành phải từ bỏ ý định tiến vào Thất Lạc cốc.
Sau khi thảo luận, vội vã rời khỏi Đại Tuyết Sơn, ai nấy trở về bổn phái, bẩm cáo mọi sự với chưởng môn nhân.
Nhưng khi nhóm quần hào ấy vừa mới rời khỏi, các đại môn phái vì điều tra sự thật về việc đệ tử táng mạng tại Hàn Mai bảo, đã lần lượt phái ra một toán đệ tử khác, cùng kéo đến Đại Tuyết Sơn.
Hai toán cao thủ một đến một đi, vì không cùng đường nên họ đã không gặp nhau, để khiến những cao thủ của các đại môn phái đến sau chẳng những không hoàn thành sứ mạng mà còn thảy đều táng mạng tại Thất Lạc cốc, không một người sống sót.
Thế là, tin Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn chưa chết liền tức truyền

khắp giang hồ, hành vi thần bí và tàn ác của ông đã khiến giới võ lâm kinh khiếp, trở thành một sát tinh mà mọi người đều muốn trừ diệt.
Trong thời gian ấy, Không Minh đại sư phái Thiếu Lâm tuy có nhận định khác, nhưng không có chứng cớ cụ thể để biện bác, cũng đành phải giữ im lặng.
Từ đó, Thất Lạc cốc đã trở thành Tử Vong cốc, một nơi thần bí và ghê rợn, khiến mọi người nghe danh táng đởm, không dám bén mảng đến.
Ai có thể ngờ là một vị đại hiệp giang hồ danh tiếng lừng lẫy lại đột nhiên trở thành một ma vương sát nhân tàn bạo, sau khi nhà gặp thảm biến đã gây nên gió tanh mưa máu khủng khiếp trên giang hồ?
Nhưng con trai duy nhất của âu Dương Hàn là âu Dương Thu sau khi nhận lãnh hai quải của ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương, hai cánh tay không cất lên nổi, bị bức bách đến bờ đầm, và Lam Thái Điệp bất thần một kiếm đâm đến.
âu Dương Thu lúc ấy còn có thể thi thân pháp bảo mạng gia truyền Hồi Phong Tam Toàn tránh khỏi, nhưng chàng chợt nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ, cho là phụ thân tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại song thân Lam Thái Điệp, nếu trời quả có mắt thì chàng sẽ không bị đâm chết, còn như phụ thân quả đã sát hại song thân Lam Thái Điệp thì chàng chết dưới kiếm Lam Thái Điệp cũng là lẽ trời báo ứng số mệnh phải như vậy, chết có gì đáng oán hận?
Nhưng con người dầu sao cũng tham sanh úy tử, huống âu Dương Thu hãy còn là một thiếu niên thơ dại, nên ngay khi trường kiếm của Lam Thái Điệp sắp xuyên thủng tim, đôi mắt vốn nhắm nghiền định chờ chết bỗng sáng rực thần quang và cất tiếng nói:
- Tiểu Điệp, gia phụ...
âu Dương Hàn với Lam Tâm Long vốn là bái chi giao, tình như thủ túc sau khi lui ẩn vẫn thường dẫn con trai đến chơi Lam gia, có khi Ở lại đến cả

tháng. âu Dương Thu với Lam Thái Điệp hơn kém nhau một tuổi, hai trẻ hồn nhiên vô tư, xem nhau như huynh muội.
Trai gái gần gũi bên nhau lâu ngày, khó khỏi nảy sinh tơ tình, trong lòng âu Dương Thu và Lam Thái Điệp chẳng rõ từ lúc nào mầm tình đã nãy nở, nhưng đó chỉ là điều thầm kín trong lòng, chưa người nào bày tỏ.
Tuy nhiên, người ta thường nói: "Mắt là cửa ngõ của tâm hồn" ánh mắt của tình nhân dĩ nhiên khác hẳn mọi người, nên ngay trong khoảnh khắc sự sống chết chỉ trong đường tơ kẻ tóc, ánh mắt của âu Dương Thu lọt vào thu ba của Lam Thái Điệp không phải là van xin, cũng không phải oán hận, mà là...
Lam Thái Điệp trong lúc lòng ngập đầy thù hận, tuy nhất thời không hiểu trong ánh mắt âu Dương Thu lúc sắp chết đã ẩn chứa gì, nhưng con tim thơ ngây của nàng cũng bất giác rúng động, và ngay khi ấy âu Dương Thu lại cất tiếng gọi tên nàng, khiến thanh trường kiếm trong tay nàng bất giác từ tim trượt sang vai.
Đến khi Lam Thái Điệp ý nghĩ xoay chuyển, trường kiếm đã đâm vào da thịt âu Dương Thu, rụt tay về đã không còn kịp nữa.
Cùng trong lúc ấy, Không Minh đại sư buông tiếng quát, và quải trượng của ảo Diện Thiên Phật cũng đã quét ra, đánh rơi trường kiếm của Lam Thái Điệp, nhưng âu Dương Thu trong cơn đau đớn đã rơi xuống đầm sâu.
Đầm nước chẳng những sâu mà còn rất lạnh, và có một luồng hấp lực mạnh khủng khiếp, tội nghiệp cho âu Dương Thu thân thọ trọng thương, trong nỗi kinh hoàng và đau đớn, người vừa chạm nước đã bất tỉnh nhơn sự.
Chẳng rõ đã qua bao lâu, âu Dương Thu từ từ hồi tỉnh, mắt vừa hé mở đã bị ánh sáng chói chang soi đến vội nhắm trở lại.
Chàng dần hồi phục trí nhớ, thầm nhủ:
- Sao? Mình chưa chết ư?
Bèn đưa tay sờ, toàn thân y phục ướt sũng, nhưng hai cánh tay đã không còn

đau đớn, và phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá cứng răn.
Chàng thử co duỗi hai tay và hai chân, cảm thấy gân mạch bình thường, không hề có gì khác lạ. Lại đưa tay sờ vết kiếm bị Lam Thái Điệp đâm trúng nơi vai phải, vết thương đã khép miệng lại rồi.
Bỗng, lòng chàng hết sức khích động, nhận thấy sự sống của mình chứng thực phụ thân không phải là hung thủ sát hại song thân Lam Thái Điệp, nếu không, lúc này chắc chắn chàng đã táng mạng rồi.
Trong lúc tâm niệm chuyển động chàng ngồi bật dậy, hai tay dụi mắt một hồi lâu, lại từ từ mở mắt ra. Lát sau, hai mắt mới thích ứng với ánh sáng chói chang.
Thế nhưng, cảnh vật hiện ra trước mắt lại khiến chàng vội nhắm mắt lại, không dám nhìn tiếp.

Hồi 2
Trong thạch động phúc họa khó lường

Thì ra, âu Dương Thu lúc này đang Ở trong một thạch động rất rộng, trên nóc giữa thạch động có khảm một hạt dạ minh châu to cỡ trứng ngỗng, ánh sáng tỏa rực, soi khắp thạch động còn tỏ hơn cả ban ngày.
Ngay chính diện giường đá chàng đang ngồi còn có một chiếc giường hình vuông khác, trên là một con quái vật hai đầu, trái heo phải chó, bốn cánh tay dài là chân trước của lừa la ngựa trâu, thân hệt như người, hai chân cụt đến đầu gối.
Quái vật vừa thấy âu Dương Thu ngồi dậy, bốn mắt liền rực sáng, đầu heo thè lưỡi, mõm chó nhe răng, bốn chân lừa la ngựa trâu vung động, dáng vẻ hết sức ghê rợn.
Kể cũng lạ, quái vật ấy tuy ra vẻ hung tợn nhưng vẫn ngồi yên trên giường đá.
âu Dương Thu hồn phi phách tán, vội quay người bỏ chạy ra ngoài nào ngờ vừa chạy được ba bước, bỗng bị một luồng hấp lực mạnh mẽ từ phía sau ập đến hút lại, không sao cử động được nữa.
Tình trạng ấy càng khiến chàng kinh hãi hơn, nhưng chẳng cách nào hơn, đành chầm chậm quay người lại, định thần nhìn kỹ, giờ mới phát hiện chỗ cách chiếc giường đá chàng vừa nằm có một bục đá tròn, trên là một lão nhân áo đen mặt vuông tai cả, râu bạc dài phủ ngực, cốt cách thanh kỳ ngồi ngay ngắn.
Lão nhân thấy âu Dương Thu quay người lại, đang trân trối nhìn mình, bèn giơ tay phải lên ngoắc nhẹ.
âu Dương Thu cảm thấy cái ngoắc tay của lão nhân áo đen như có quyền uy vô thượng, bất giác cất bước đi đến.
Chờ âu Dương Thu đi đến gần còn cách khoảng ba thước, lão nhân áo đen với giọng như ra lệnh nói:
- Bé con, hãy cởi hết y phục ra!
âu Dương Thu sửng sốt, do dự một hồi, đánh bạo vòng tay xá dài nói:
- Xin hỏi lão nhân gia, vậy là có ý gì?
Lão nhân áo đen sầm mặt, lạnh lùng nói:
- Bảo ngươi làm sao thì ngươi cứ làm vậy, hà tất hỏi nhiều.
âu Dương Thu tuy còn là một thiếu niên, nhưng tính nết lại quật cường, gia

giáo nề nếp, thông tình đạt lý, vốn nghĩ mình sở dĩ không chết là do lão nhân này cứu giúp, vừa định thi lễ tạ ơn, chẳng ngờ lão nhân lại thốt ra những lời kỳ lạ và ngang ngược như vậy, bất giác kiên quyết nói:
- Nếu lão nhân gia không nói rõ dụng ý, vãn bối tuyệt đối không làm được.
- Làm được cũng phải làm, không làm được cũng phải làm.
- Không...
âu Dương Thu tiếng "không" vừa thoát ra khỏi miệng, chỉ thấy lão nhân áo đen búng nhẹ hai ngón tay, một luồng kình phong sắc bén lướt qua, toàn thân y phục liền tức vụn thành từng mảnh, lả tả rơi xuống, toàn thân lõa lồ.
Tính mắc cỡ ai ai cũng có, âu Dương Thu giận đến huyết mạch căn phồng, lông tóc dựng ngược, buông tiếng quát to, bất chấp tất cả tung mình lao tới, vung tay chộp lão nhân áo đen.
Lão nhân áo đen một tay ấn nhẹ, một luồng khí nhu mềm xô ra, nâng lấy thân người trần trụi của âu Dương Thu trên không, xô vào vách đá bên cạnh.
Chỉ nghe "bình" một tiếng, vách đá bật mở, thân người âu Dương Thu bị đưa vào trong một hang động nhỏ.
Lại nghe "ầm" một tiếng vang rền, vách đá đã khép lại, rồi thì một làn nước nóng rất tanh hôi và rít chịt xối lên khắp người âu Dương Thu.
âu Dương Thu cảm thấy khó chịu khôn tả, rất muốn xem chất lỏng nóng tanh đó là gì, nhưng hai mắt không dám mở ra, lồng ngực ngột ngạc thiếu điều nôn tháo ra, nhưng không dám mở miệng.
Đang khi khổ sở khôn cùng, chàng nghe bên kia vách vang lên tiếng cười dài ra chiều hết sức đắc ý.
Khoảng sau thời gian một bữa cơm, làn mưa nóng ấy đã ngưng, nhưng âu Dương Thu đã bị chất lỏng nóng ấy ngập đến cổ, và hang động này chỉ vừa đủ chứa một người, lúc này đầu ngón chân chạm đất, xung quanh cũng chỉ có thể chuyển động chút ít mà thôi.
Một thiếu niên tuổi mới mười lăm mà Ở trong cảnh ngộ thế này, ngoại trừ cắn răng cố chịu đựng khổ sở, chàng có thể làm gì được?
Sau cùng, sức nóng dần tan biến, âu Dương Thu vừa mớ thở phào, nào ngờ chưa đầy một khắc, chất lỏng quanh người lại từ nóng chuyển sang lạnh, và rồi lạnh đến mức khiến chàng hai hàm răng đánh lập cập, hắt hơi lia lịa.
Mùi vị hết nóng rồi lạnh này hệt như xuống vạc dầu lên núi tuyết, khiến âu Dương Thu hết sức tức giận tự nhủ:
- âu Dương Thu này không thù không oán với lão già chết tiệt, tại sao lại hành hạ ta khổ sở đến thế này?
Bỗng bên kia vách lại vang lên tiếng cười dài, và nói:
- Bé con, chớ nổi giận, giờ thì không để ngươi chịu khổ sở nữa đâu.
âu Dương Thu lặng người, thật không ngờ đối phương lại biết cả ý nghĩ trong lòng mình, lão nhân này chẳng lẽ là thần tiên ư?

chàng đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe dưới chân vang lên tiếng động ào ào, chất lỏng lạnh buốt đã dần lui đi, rồi thì chẳng còn giọt nào nữa.
Liền sau đó, vách đá lại "ầm" một tiếng mở ra và âu Dương Thu lại bị một luồng kình lực hút ra khỏi hang động.
Đến đây, võ công thần kỳ của lão nhân áo đen đã khiến âu Dương Thu quyết định không phản kháng nữa, cứ thí mạng mặc cho ông ta muốn làm gì thì làm.
Tuy chàng đã có quyết định như vậy, nhưng lão nhân áo đen không làm khó gì chàng nữa, trái lại còn mở ra một hang động nhỏ khác, bảo chàng vào tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại còn tặng cho chàng một bộ võ phục xanh rất vừa vặn.
Mọi sự việc lão nhân đều không rời khỏi bục đá, chỉ dùng chỉ lực thực hiện, âu Dương Thu thấy trong mắt, nghĩ trong lòng, khi tắm rửa xong mặc quần áo đi ra, liền quỳ xuống trước mặt lão nhân dập Lão nhân áo đen giơ lại búng nhẹ hai ngón tay, liền nhẹ nhàng đỡ âu Dương Thu đứng dậy, râu dài lay động ha hả cười nói:
- Bé con, ngươi quỳ lạy cũng vô ích, lão bất tử này không nhận ngươi làm đồ đệ đâu!
Vậy là ý nghĩ trong đầu âu Dương Thu lại bị ông đoán trúng, lên tiếng trước ngăn lại, khiến âu Dương Thu hết sức thắc mắc nói:
- Lão nhân gia đã không nhận vãn bối làm đồ đệ, tại sao lại cứu giúp vãn bối? Và sau khi cứu vãn bối, tại sao lại để cho vãn bối phải chịu khổ sở hết nóng lại lạnh như vậy?
- đó là vì...
Lão nhân áo đen bỗng ngưng lời, trầm ngâm một hồi, như đã quyết định điều gì đó, mới nói tiếp:
- Lão phu sở dĩ cứu ngươi là vì ngươi là một kỳ tài võ lâm có thể đào tạo, trăm năm khó gặp một người, còn về việc để cho ngươi chịu khổ nóng lạnh, đó chính là để giúp ngươi thay lông tẩy tủy, xây dựng Căn Cơ võ học vững chắc, vĩnh viễn không sợ bị nước dìm lửa thiêu, bách độc bất xâm.
âu Dương Thu thấy lời lão nhân mâu thuẫn bèn hỏi:
- Lão nhân gia đã nhận thấy vãn bối là kỳ tài võ lâm, tại sao không chịu nhận là đồ đệ? Và đã không nhận vãn bối là đồ đệ, tại sao lại giúp vãn bối thay lông tẩy tủy, xây dựng căn cơ võ học vững chắc?
Câu hỏi của chàng thật hợp lý, khiến lão nhân nhất thời khó thể trả lời
Nhưng sau cùng, lão nhân thở dài nói:
- Mặc dù lão phu không chịu nhận ngươi là đồ đệ, nhưng có thể chấp nhận ngươi ba điều, ngươi hãy nghĩ xem, có việc gì cần lão phu làm giúp không?
âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:
- có thì có, nhưng không biết là lão gia có chịu nhận lời hay không?
- Ngươi cứ nói ra, chỉ cần đủ khả năng, lão phu đều nhận lời, nhưng chỉ giới

hạn ba điều thôi.
- Vãn bối chỉ muốn lão nhân gia trả lời vãn bối hai câu hỏi và làm giúp một việc là hài lòng lắm rồi, sao dám làm phiền nhiều hơn?
Lão nhân áo đen gật đầu, tỏ ý bằng lòng.
âu Dương Thu dựng ngón tay nói:
- Thứ nhất, trong võ lâm hiện nay, người nào võ công cao nhất?
Thứ nhì, ai là hung thủ đã sát hại Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đại hiệp và cả nhà ông ấy? Xin lão nhân gia hãy trả lời vãn bối hai điều ấy trước.
Lão nhân áo đen chẳng chút suy nghĩ, đáp:
- Trên cõi đời này, võ công của Thái Hư thượng nhân được kể là cao nhất, còn điều thứ hai hãy hỏi mẫu thân ngươi.
âu Dương Thu sửng sốt:
- Hỏi mẫu thân vãn bối ư? Nhưng vãn bối đâu có mẫu thân, khi vừa sinh vãn bối là gia mẫu đã tạ thế, và vãn bối cũng chẳng biết mẫu thân là ai.
- Mỗi câu hỏi chỉ một câu trả lời, ngoài ra không thể phụng cáo, vả lại lão phu cũng không biết, hãy nói điều thứ ba đi!
âu Dương Thu biết hỏi cũng vô ích, đành nói:
- Thứ ba là... xin lão nhân gia sau này làm giúp cho một việc mà vãn bối nhận thấy khó khăn nhất, nhưng hiện tại vãn bối chưa biết đó là việc gì, phải đến lúc mới nói được.
Lão nhân áo đen bỗng cười phá lên:
- Ngươi khá lắm, lão phu nhận lời, bất cứ lúc nào ngươi trở lại Nhạn Lạc giản, nói ra việc khó khăn nhất của ngươi, lão phu sẽ làm giúp ngươi. Vả lại lão phu đã đoán biết việc ấy cũng chính là sở trường của lão phu. Ha ha! Thú vị thật!
Thật ra lúc này chính bản thân âu Dương Thu cũng chưa biết sẽ nhờ lão làm giúp việc gì, chẳng qua là chàng thiên tính thông minh, đã biết lão nhân thân hoài võ công tuyệt thế, trong khi mình phải báo thù cho phụ thân, đương nhiên sẽ phải gặp rất nhiều khó khăn nguy hiểm trên giang hồ, lão nhân đã hứa trước, khi nào mình quả gặp phải việc không sao giải quyết được, sẽ đến nhờ ông giúp đỡ, hẳn ông không từ chối.
Giờ nghe như lão nhân đã biết trước việc ấy, chàng càng thêm khâm phục nhưng cũng thầm nhủ:
- Rồi đây mình sẽ nhờ lão làm giúp một việc khó khăn hơn hết, để xem có nằm trong dự liệu của lão hôm nay hay không?
Nào ngờ ý nghĩ ấy của chàng đã gây nên rất nhiều ân oán tình thù nhi nữ sau này, chẳng những không tháo gỡ được, mà suýt nữa gây ra tội ác loạn luân.
âu Dương Thu đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy con quái vật hai đầu đang nhìn chàng trừng mắt nhe răng, chợt động tâm hỏi:
- Lão nhân gia, con quái vật này là người hay thú vật?

Lão nhân áo đen cười:
- Là người nhưng cũng là thú!
âu Dương Thu ngẩn người:
- Lão nhân gia nói vậy nghĩa là sao?
- Ha ha! Ngươi không thấy thân thể tứ chi của nó có cả người lẫn thú sao?
- Thấy thì có thấy, nhưng không biết sinh ra vốn như vậy hay là...
Lão nhân khoát tay ngắt lời:
- Ngươi ngốc quá, người hay thú cũng vậy, làm sao mà sinh ra vốn như vậy được Hắn vốn là một con người giống như lão phu với ngươi, sau khi trải qua Di Thực Thủ Thuật của lão phu mới thành ra như thế này, ngươi có thấy lý lạ không?
âu Dương Thu nghe vậy lòng khôn xiết kinh hoàng, trợn mắt há miệng hồi lâu không thốt nên lời.
Lão nhân mặt bỗng trở nên lạnh như băng nói:
- Ngươi sợ phải không?
âu Dương Thu gật đầu:
- Vâng, vãn bối hết sức kinh ngạc về Di Thực Thủ Thuật này của lão nhân gia, và cũng thấy hành vi đó quá tàn bạo, một người sống mà lại làm thành hình hài như thế này, y có thâm thù đại hận gì với lão nhân gia vậy?
Lão nhân mắt rực tinh quang, nhưng lại liền nhắm mắt, buông tiếng thở dài cảm khái nói:
- Ngươi tuổi còn trẻ, có lẽ chưa biết gì về sự đời. Lão phu hỏi ngươi, theo ngươi thì hạng người nào trên cõi đời đáng căm thù nhất?
âu Dương Thu chẳng chút suy nghĩ đáp:
- Theo vãn bối thì bọn đê hèn vô sỉ, mặt người lòng thú là đáng căm thù nhất.
Lão nhân ngửa mặt cười to:
- Hay lắm! Hạng người đê hèn vô sỉ, mặt người lòng thú cũng chính là loài thú đội lốt người, hạng người ấy chỉ có bề ngoài, nhưng hành vi tồi tệ không bằng cả loài cầm thú, nên lão phu phải làm cho hạng người ấy trở thành danh phù kỳ thực, cắt bỏ đầu và tứ chi, rồi dùng Di Thực Thủ Thuật lắp đầu và tay chân thú vào, khiến hắn vẫn tiếp tục sống.
Vốn đây là một thí nghiệm của lão phu, chẳng ngờ sau hai mươi năm nghiên cứu, lão phu đã thành công. Không sai, người này chính là kẻ thâm thù của lão phu, vài hôm nữa lão phu sẽ lắp thêm đôi chân thú cho hắn rồi mang ra khỏi động, hắn tuy đã mất đầu và tứ chi người, nhưng vẫn còn tim gan ngũ tạng vốn có. Ha ha! Lão phu phải chính mắt xem thử hắn còn có thể làm được những gì trên đời và người đời sẽ đối xử với hắn ra sao? Ha ha ha...
âu Dương Thu nghe tiếng cười của lão đầy vẻ tự đắc, nhưng cũng có phần thê lương và bi thương, biết là ông hẳn có một quá khứ bi thảm, nên mới

khiến ông có hành động quái dị thế này.
Chàng sợ khơi dậy mối thương cảm trong lòng ông, nên không dám hỏi nhiều, chỉ thành khẩn hỏi:
- Vậy là lão nhân gia hẳn tinh thông y lý, vãn bối được lão nhân gia cứu giúp, ơn như tái tạo, lại còn được giúp cho ba điều, âu Dương Thu tuy tuổi còn khờ dại, nhưng nước phải đền trả bằng cả dòng suối, lão nhân gia có thể cho biết cao danh thượng tánh để...
Lão nhân xua tay ngắt lời:
- Lão phu cứu ngươi, chẳng phải mong ngươi báo đáp, mà chỉ vì lão phu muốn máu của giao long ngàn năm được đặt đúng chỗ. Hồi hai mươi năm trước lão phu đã giáng phục con súc sanh ấy, mãi đến nay mới giết chết chính là muốn chờ đợi một kỳ tài võ lâm, dùng máu giao long tắm cho ngươi, thay lông tẩy tủy, khiến ngươi từ nay không sợ thủy hỏa, bách độc bất xâm, nỗi khổ sở mà ngươi chịu đựng khi nãy chính là do tắm máu giao long, vì lúc tắm cần phải làm cho máu người ấy lưu thông nhanh, nên phải làm cho ngươi tức giận trước.
Còn về danh tánh của lão phu, ngươi không cần phải biết. Nhưng lão phu có thể cho ngươi biết, hồi hai mươi năm trước trong võ lâm có một Thiết Bốc thần y, đó chính là lão phu. Nhưng sau khi ngươi rời khỏi đây, bất kỳ trong tình huống nào và với bất cứ ai cũng không được tiết lộ việc lão phu vẫn còn khỏe mạnh trên trần thế, nhất là khi ngươi tìm gặp Thái Hư thượng nhân, càng không được nói ra chính lão phu đã cho ngươi biết là ông ta võ công cao nhất trên cõi đời này, nếu không, chẳng những ngươi không đạt được mục đích cầu sư học võ báo thù mà còn có thể chuốc lấy đại họa vào thân, ngươi hãy nhớ kỹ. Bây giờ lão phu đưa ngươi ra khỏi động, ngọn nhuyễn tiên của ngươi cũng Ở ngoài cửa động.
Lão nhân dứt lời, đưa mắt nhìn âu Dương Thu đang quỳ trước mặt, đột nhiên một chưởng nhanh như chớp bổ xuống.
âu Dương Thu hự lên một tiếng, liền tức ngất xỉu.
Mặt trời đã lặn xuống non tây, gió đêm mát lạnh, mặc dù vầng trăng tròn đã mọc lên Ở phương đông, nhưng ngọn núi cao ngút mây này lại bị một lớp sương mù che phủ.
Bỗng, một bóng người áo xanh xông vỡ sương mù dày đặc, hệt như sao sa phóng xuống sơn cốc.
Từ đỉnh núi đến đáy cốc cao ít ra cũng bảy tám mươi trượng và hết sức hiểm trở, vậy mà người áo xanh từ trên đỉnh núi phóng xuống, hai tay dang thẳng ra như một cánh chim to, chỉ ba lần chộp vào những cây tùng nhỏ mọc trên vách núi đã nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, không hề phát ra một tiếng động khẽ.
Người áo xanh như hết sức kinh ngạc và thích thú về thân pháp này, hai

chân vừa chạm mặt đất, liền ngước nhìn lên đỉnh núi mờ mịt hồi lâu, như là ước lượng độ cao bao nhiêu.
ô! Thì ra người áo xanh khinh công trác tuyệt này chỉ là một thiếu niên tuổi mới mười lăm mười sáu, nhưng người đã cao năm thước, vai vượn lưng ong, rất là anh tuấn.
Thiếu niên áo xanh khi nhìn lên đỉnh núi, lại đảo mắt nhìn quanh đáy cốc một hồi, rồi mới dọc theo một khe núi trong phóng đi.
Chỉ thấy chàng vượt cây, qua đá, một cái tung mình đã qua bốn năm trượng. chàng phóng đi được mười mấy dặm, hai bên núi dần mở rộng, nước khe chảy chậm hơn, có lẽ đã sắp đến cửa cốc.
Thiếu niên áo xanh bỗng đứng lại, dưới ánh trăng mờ, lại đảo mắt nhìn quanh.
Chỉ thấy trên lưng núi phía phải, trong rừng cây loáng thoáng hiện ra một góc mái nhà màu xanh, ước lượng khoảng cách cũng chỉ xa khoảng bốn mươi trượng.
Chàng thoáng chút do dự, rồi tung mình vượt qua khe suối, vừa định phóng đi lên lưng núi, bỗng thấy một bóng trắng nhỏ bé phóng qua bên cạnh, loáng cái đã khuất trong lùm cỏ.
Khi bóng trắng ấy lại xuất hiện, chàng đã đuổi đến một bãi đất bằng, và chàng cũng đã nhìn thấy rõ, thì ra bóng trắng ấy là một chú thỏ.
Chú thỏ trắng quay đầu lại nhìn, đoạn lại chui nhanh vào rừng, như sợ hãi không dám xuất hiện nữa.
Nhưng thiếu niên áo xanh đã nhìn thấy một ngôi nhà đá xanh, trước nhà cây cối rậm rạp, cỏ dại um tùm, không có đèn đóm cũng chẳng có lối đi, như là không có người Ở vậy.
Thiếu niên áo xanh cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, rồi cất bước đi vào rừng, vạch cỏ vén gai từ từ đi về phía ngôi nhà đá.
Anh trăng từ khoảng trống cành cây soi xuống, thiếu niên áo xanh đi đến trước nhà đá, thì ra đây là một ngôi miếu sơn thần hoang tàn, cửa sổ không còn, nhưng màng nhện giăng kín, hiển nhiên đã lâu không có người đặt chân đến.
Trong miếu tối om không nhìn thấy tượng thần, gió núi thổi đến, cỏ lá xua xào xạc, mạng nhện đung đưa, gây cảm giác ghê rợn.
Thiếu niên áo xanh như có vẻ sợ, nhưng rồi chàng cũng cúi người đi vào trong miếu.
Ngay khi thiếu niên khuất vào trong miếu, bỗng nghe tiếng gió vù vù, hai bóng người áo đen hệt như u linh đáp xuống cửa miếu.
Hai người cùng "ủa" lên một tiếng gạc nhiên, vừa định cất bước đi vào miếu, trên không bỗng vang lên một tiếng roi như sấm rền, khiến hai người giật mình đứng lại.

Tiếp theo lại một tiếng vang rền, hai người áo đen liền tức ngã xuống, hai chiếc đầu đã lìa khỏi cổ, chết không kịp rên lên một tiếng.
Một bóng người áo xanh cao to và ánh vàng lấp lánh nhanh như cắt lướt qua, để lại một chuỗi cười đắc ý vang vọng sơn cốc, hồi lâu chưa dứt.
Sự việc kinh khủng vừa xảy ra ấy, thiếu niên áo xanh ẩn thân trong miếu dĩ nhiên nhìn thấy rất rõ ràng.
Thiếu niên áo xanh thắc mắc thầm nhủ:
- Lạ thật, rõ ràng là mình...
Ngay khi ấy, bỗng lại có y phục phất gió vang lên, trước miếu lại có bốn người xuất hiện.
Thiếu niên áo xanh nằm móp dưới hương án, chú mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy bốn người ấy gồm ba nam một nữ, qua thân pháp cũng đủ biết họ là cao thủ bậc nhất trong võ lâm.
Lúc này bốn người đều đối mặt với cửa miếu, cúi người xem xét thi thể hai người áo đen, thiếu niên áo xanh tuy không nhìn thấy rõ diện mạo của họ, nhưng qua chòm râu dài phất phơ trước ngực của ba người đàn ông, biết họ tuổi đã ngoài sáu mươi.
- Ba vị xem, đây chẳng phải lại là hai cây Hàn Mai Kiếm Lệnh là gì?
Các vị cũng nhìn thấy bóng người áo xanh cao to kia, và cũng đã nghe rõ tiếng trường tiên, hẳn phải tin lời lão thân không ngoa rồi chứ?
Người lên tiếng chầm chậm ngẩng đầu lên, chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương.
Thiếu niên áo xanh nghe máu nóng sục sôi, cơ hồ từ dưới gầm bàn chui ra nhưng chàng cố nén lửa giận trong lòng, nằm yên tiếp tục theo dõi tình hình bên ngoài.
Một lão nhân áo xám từ trên hai tử thi rút ra hai cây Hàn Mai Kiếm Lệnh, nhìn thoáng qua rồi nói:
- Như vậy người này quả đúng là Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn rồi.
Một lão nhân khác tiếp lời:
- Nếu đúng là âu Dương Hàn thì lão phu không thể nào tìm ra nguyên nhân hợp tình hợp lý về những hành vi giết người này.
ảo Diện Thiên Phật chỏi mạnh quải trượng xuống đất "cộp" một tiếng, quả quyết nói:
- Thật đơn giản, người nhà âu Dương Hàn bị kẻ thù sát hại, nên y quyết báo thù, nhắm vào tất cả mọi người trong võ lâm.
Một lão nhân đứng gần cửa miếu hơn hết tiếp lời:
- Nhưng lệnh tế Lam Tâm Long với âu Dương Hàn là bái bái chi giao...
Ngưng chốc lát, trầm ngâm rồi nói tiếp:
- Hai thi thể này tuy lão phu không nhận ra là ai nhưng qua phục sức, dường như là người của Bích Vân Quán trên Câu Lâu sơn. Nghe đâu âu Dương

Hàn với Kim Hà đạo trưởng, quán chủ Bích Vân quán là mạc nghịch chi giao, dường như cũng không thể có thù oán...
Đồng thời, những người chết dưới Hàn Mai Kiếm Lệnh hầu hết đều có giao tình mật thiết với âu Dương Hàn, như vậy chẳng thể không khiến người càng thấy bí ẩn khó hiểu...
Lão nhân áo xám bỗng xen lời:
- Chúng ta đã nhúng tay vào việc này, bằng vào Thương Ngô Tam CÔ chúng ta với Mai lão nữ anh hùng, lão phu chẳng tin là không gặp được y ảo Diện Thiên Phật lại chỏi mạnh quải trượng lên đất:
- Không sai! Đi, chúng ta tiến vào!
Vừa dứt lời, bà liền dẫn trước phóng đi, Thương Ngô Tam CÔ cũng vội vã theo sau.
Thế là, trước cửa miếu chỉ còn lại hai thi thể đầu mình hai nơi, lại trở nên âm u tĩnh lặng như trước.
Thiếu niên áo xanh trong miếu nghe bốn người đã đi xa, liền tức xông qua mạng nhện nơi cửa miếu, tung ra ngoài, đưa mắt nhìn hai thi thể áo đen, lẩm bẩm:
- Phụ thân mình rõ ràng đã chết, sao còn có thể xuất hiện giết người? Nhưng... trường tiên và dáng người kia...
Đoạn cũng ra khỏi rừng, phóng đi về phía một ngọn núi khác.
Thì ra thiếu niên áo xanh chính là âu Dương Thu, chàng bị Thiết Bốc thần y điểm vào nhuyễn huyệt đưa ra khỏi động, khi hồi tỉnh thấy mình đang nằm trên đỉnh núi, nhuyễn tiên để ngay bên cạnh, nhưng không biết hang động kia Ở đâu.
âu Dương Thu dắt nhuyễn tiên vào lưng, đứng phắt dậy, tột cùng sửng sốt, bởi cảm thấy người nhẹ như lá, khác hẳn trước kia, biết là do tắm máu giao long mà nên.
Chàng phóng đi trong sơn cốc một hồi mới nhận ra, lúc này đang là ban đêm.
Chàng chẳng rõ mình đã Ở trong thạch động của Thiết Bốc thần y bao lâu, nhưng chàng cảm thấy buồn ngủ, định tìm chỗ nghĩ tạm một đêm, sáng mai hẵng đi tiếp.
Nào ngờ chàng bị chú thỏ trắng dẫn đến miếu sơn thần, lại gặp chuyện ly kỳ thế này, nên sau khi ảo Diện Thiên Phật và Thương Ngô Tam CÔ đi khỏi, cơn buồn ngủ hoàn toàn tan biến, ước định phương hướng, liền phóng đi về phía ngọn núi đã mai táng thi hài phụ thân.
âu Dương Thu vì muốn chứng thực sự sống chết của phụ thân, lòng nóng như thiêu đốt, lại thêm khinh công chàng đã tinh tiến hơn rất nhiều, chừng sau thời gian một bữa cơm, chàng đã tìm đến ngọn núi ấy, liền tức phi thân lên.

Trí nhớ chàng rất tốt, lại thêm có làm dấu trước khi rời khỏi, nên không đầy một khắc đã tìm được đến sơn động nhỏ kia, nhưng cửa động vẫn bít kín, không chút thay đổi nào,vậy thì chẳng thể không khỏi hết sức hoài nghi hoang mang.
RÕ ràng thi thể của phụ thân đã lạnh ngắt, chắc chắn là đã chết, và sơn động mai táng phụ thân này vẫn bít kín nhu trước, nói thế nào cũng chẳng thể khiến chàng tin được kẻ sát nhân chính là phụ thân chàng.
Thế nhưng, chàng chẳng những đã nghe lời quả quyết của ảo Diện Thiên Phật, mà trong lúc hạ sát hai người áo đen, chàng cũng nhìn thấy rõ bóng trường tiễn và người áo xanh.
- Vậy nghĩa là sao? Chả lẽ phụ thân chết rồi hiển linh hay sao?
âu Dương Thu nghĩ đến đó, bỗng nảy sinh ý muốn nhìn mặt phụ thân một lần nữa, bèn khiêng vài tảng đá bít cửa động sang bên, cửa động đã đủ chui vào.
Sơn động này Ở trên đỉnh núi, ngoài động không có vật che cản và động cũng không sâu, ánh trăng sáng soi vào, âu Dương Thu chú mắt nhìn, bất giác bàng hoàng sửng sốt.
Thì ra trong động trống không, đâu còn thi thể phụ thân chết rồi vẫn còn ngồi xếp bằng nữa?
Tình trạng này khiến chàng không rõ là mình kinh hay mừng? Thừ ra hồi lâu, đoạn mới cúi người chui vào động.
Chàng gom hết can đảm, tìm kiếm khắp mọi góc tối trong động, nhưng chẳng thấy gì cả.
Đến đây lòng tin chắc là phụ thân đã chết của âu Dương Thu cũng bất giác lung lay, mặc dù khi chàng nhìn lại năm chữ "Thu nhi hãy báo thừ lòng đau xót đến cơ hồ rơi lệ, và gương mặt ghê rợn của phụ thân sau khi chết lại hiện về trong đầu, nhưng vẫn không sao khiến chàng còn tin là phụ thân đã chết.
- ô! Vậy là phụ thân chưa chết!
âu Dương Thu thầm reo lên, vừa định tung mình ra khỏi động, bỗng thấy ánh vàng lấp lánh, thì ra có một vật nằm dưới tảng đá bít cửa động.
Chàng vội cúi người nhặt lên, thì ra là một thanh kiếm nhỏ màu vàng dài ba tất.
âu Dương Thu xem xong, lẩm bẩm:
- Lạ thật, vật này Ở đâu ra thế nhỉ?
Đoạn cũng chẳng nhìn kỹ, nhét cây Hàn Mai Kiếm Lệnh ấy vào lòng, chui ra khỏi động rồi khiêng đá bít kín lại như trước.
Chàng đứng yên trước cửa động, ngước lên nhìn trời, có lẽ khoảng Canh ba.
Gió đêm từng cơn thổi bạt, tuy lúc này là mùa thu, nhưng gió đêm cũng se lạnh, khiến âu Dương Thu bất giác nhẹ rùng mình, tinh thần mỏi mệt và tư duy rối rắm liền tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

Lại một cơn gió núi thổi đến, loáng thoáng có tiếng roi liên hồi, kèm theo tiếng rú thảm khốc theo gió vọng đến.
âu Dương Thu giật mình, vội ngưng thần lắng nghe, dường như là đến từ cửa Thất Lạc cốc.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Phụ thân lại Ở đó giết người nữa rồi, mình phải đến gặp mới được.
Đoạn liền thi triển khinh công, dưới ánh trăng trông như một làn khói xanh, phóng đi về phía cửa Thất Lạc cốc.
Khi vừa đến chân núi, phóng đi chưa tới một tầm tên bắn, bỗng từ trong lùm cỏ phóng ra mười mấy bóng người, đứng thành hình vòng cung chận đường.
Ba bóng người áo xanh nhỏ nhắn tiến ra, một người trong số quát:
- Kẻ nào dám xông vào đây, mau báo danh tánh cho bổn cô nương!
âu Dương Thu vội chững người đứng lại, thầm nhủ:
- Tiếng nói này nghe quen tai quá!
Bèn không đáp mà lại hỏi:
- Các vị là ai? Sao dám cản đường tại hạ?
Thiếu nữ áo xanh thấp bé nhất kinh hãi nói:
- Tỷ tỷ... y là ma quỷ...
âu Dương Thu định thần nhìn, thì ra ba thiếu nữ áo xanh này chính là chị em nhà họ Lam, tám chín đại hán võ phục màu xanh đứng phía sau hẳn nhiên là đệ tử phái Bình Giang, và thiếu nữ vừa lên tiếng chính là Lam Thái Điệp, người đã đâm chàng một kiếm, hai người kia trưởng là Thái Lan, thứ là Thái Cúc.
Lam Thái Lan và Lam Thái Cúc đều tuổi vừa mười tám, vốn là chị em song sinh, đều xinh đẹp tuyệt trần.
Lúc này Lam Thái Lan và Lam Thái Cúc cũng đã nhận ra thiếu niên trước mặt là ai, đều bất giác cả kinh thất sắc, lùi sau ba bước.
âu Dương Thu hừ một tiếng lạnh lùng:
- Các vị chớ sợ hãi, tại hạ không phải ma quỷ đâu. Tiểu Điệp, tuy muội một kiếm đâm âu Dương Thu này rơi xuống đầm trong Nhạn Lạc giản, nhưng âu Dương Thu này không hề chết.
Chàng đứng hiên ngang, không hề có chút vẻ sợ hãi.
Lam Thái Lan thoáng lưỡng lự, đoạn mắt rực sát cơ nói:
- âu Dương Thu, bổn cô nương cho ngươi hay, phái Bình Giang ta hiện đã bao vây chặt Thất Lạc cốc, phụ thân ngươi đã sát hại song thân bọn này thì hai cha con ngươi phải đền mạng, lần trước kể như ngươi mạng lớn chưa chết, nhưng phen này ngươi chắp cánh cũng khó thể đào thoát, khôn hồn hãy xuôi tay chịu trói, niệm tình ngươi tuổi còn nhỏ dại khờ, có thể ngoại tổ mẫu ta sẽ cho ngươi được chết toàn thây.
âu Dương Thu lạnh lùng nói:

- Các vị chớ vu oan người tốt, gia phụ không bao giờ gây ra chuyện như vậy
Lam Thái Cúc tức giận quát lên:
- Ngươi còn dám cường biện, hãy nghe có phải tiếng trường tiên sát nhân của phụ thân ngươi đó không?
Trong gió nhẹ quả có từng hồi tiếng trường tiên, hòa lẫn với tiếng gào thét sau cùng của những kẻ trước khi chết.
âu Dương Thu nghe vậy, nhất thời không sao trả lời được.
Lam Thái Lan trầm giọng:
- ĐÓ đều là đệ tử phái Bình Giang đã chết dưới tay phụ thân ngươi, hẳn ngươi tin rồi chứ? Phụ thân ngươi lúc này chẳng khác nào con thú dữ trong chuồng, sớm muộn gì cũng bị bắt...
âu Dương Thu giận dữ đáp:
- Im ngay! Các ngươi cậy chúng hiếp cô, kéo đến tận nhà người, gia phụ đương nhiên là giết các ngươi rồi. Cho các ngươi biết, lần trước Thái Điệp đâm tại hạ một kiếm, tại hạ cũng không chống không tránh, chấp nhận sống chết tùy Ở số trời. Nếu lúc ấy tại hạ chết đi, dĩ nhiên không còn gì để nói, tại hạ đã chưa chết, kể từ đó, hai họ nhà âu Dương và nhà họ Lam đã tình đoạn nghĩa tuyệt, các vị không nên bức bách buộc người quá đáng, buộc tại hạ phải động thủ.
Trong lúc nói, chàng đặt tay lên móc cài nhuyễn tiên, mắt đầy giận dữ.
Ba chị em họ Lam nghe vậy, liền phừng lửa giận, soạt soạt soạt! Ba thanh trường kiếm cùng lúc ra khỏi bao, chia nhau đứng ba góc, bao vây âu Dương Thu vào giữa.
âu Dương Thu buông tiếng cười khẩy, nhuyễn tiên "vút" một tiếng rút ra, tiện tay thi triển chiêu Trích Tinh Quyển Đẩu (Hái sao cuốn đẩu) phát ra tiếng động như sấm rền, vang vọng sơn cốc, trầm giọng quát:
- Được lắm! Các vị ba người cùng xông vào đi!
Ba chị em họ Lam không đáp, ba thanh trường kiếm vung ra ba đóa hoa bạc, cùng lúc đâm vào âu Dương Thu.
Kiếm pháp phái Bình Giang có đường lối riêng biệt trong võ lâm, dĩ nhiên có chỗ hơn người. Lâm Tâm Long là chưởng môn nhân, đích thân truyền dạy ba người con gái, lẽ dĩ nhiên cũng chẳng phải tầm thường.
Ba chị em liên thủ, uy lực càng thêm kinh người, liền tức kiếm khí tỏa rộng, hệt như trăm ngàn con rắn bay lượn.
âu Dương Thu tuy trong cơn thịnh nộ buông lời thách thức, nhưng dưới sự liên thủ hợp kích của ba chị em họ Lam, lòng cũng không khỏi kinh khiếp. Chả thấy người chàng xoay tít như chong chóng, ngọn nhuyễn tiên dài hơn trượng theo thế chuyển động của chàng quét ra một luồng kình phong mạnh khôn tả, xô bạt ba thanh trường kiếm sang bên.
Chàng đã phối hợp thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn với tiên pháp

Long Diệu Vỹ danh chấn giang hồ, uy thế thật bất phàm.
Ngọn nhuyễn tiên trong tay âu Dương Thu đã dài mà còn rắn chắc, không sợ đao kiếm, vận dụng cứng mềm tùy ý, nên về binh khí chàng đã chiếm hẳn lợi thế.
Lúc này, chàng một chiêu đắc thủ, liền nắm lấy tiên cơ, liên tiếp thi triển ba chiêu NỘ Hải Đằng Giao, Quái Mãng Xuất Động và Thần Long Tam Hiện, chỉ thấy bóng tiên rợp trời, cuồng phong nổi dậy, buộc ba chị em thoái lui lia lịa, chỉ có thể chống đỡ, không còn sức hoàn thủ nữa.
Chị em họ Lam không ngờ âu Dương Thu có công lực thâm hậu đến vậy, trong lúc kinh hãi thoái lui, Lam Thái Điệp bỗng buông tiếng quát to, tám chín đại hán áo xanh lược trận cùng rút binh khí ra, lao vào vòng chiến.
âu Dương Thu tuy sau khi tắm máu giao long, công lực tinh tiến rất nhiều, nhưng dẫu sao tuổi còn nhỏ, thiếu kinh nghiệm đối địch, thấy nhiều người xông vào như vậy, lòng không khỏi nao núng, liền tức tự loạn chương pháp, chuyển thắng thành bại.
Hàng loạt trường tiên quét ra, đánh bạt trường kiếm đâm đến trước ngực của Lam Thái Cúc, lẹ làng rụt tiên đổi chiêu, lại quét bay thanh trường kiếm của Lam Thái Điệp.
Lam Thái Điệp dẫu sao cũng còn tính trẻ con, kinh hãi kêu lên:
- Thu ca!
âu Dương Thu vừa nghe hai tiếng "Thu ca" bất giác ngẩn người.
Ngay trong khoảnh khắc ấy, Lam Thái Lan không bỏ lỡ thời cơ, nhanh như chớp đâm một kiếm vào mạn sườn trái chàng.
Đồng thời Lam Thái Cúc cũng định thần lại, trường kiếm trong tay với chiêu Bạt Thảo Tầm Xà đâm vào bụng âu Dương Thu.
âu Dương Thu bốn mặt thọ địch, khó thể ứng phó, thân pháp Hồi Phong Tam Hoàn chưa kịp thi triển, trường tiên trong tay đã bị một đại hán nắm lấy kéo mạnh, người chàng không tự chủ được chúi tới.
Thế là trường kiếm của Lam Thái Lan đâm vào mạn sườn trái âu Dương Thu đã lướt qua sau lưng, nhưng trường kiếm của Lam Thái Cúc đã đâm vào bụng chàng.
Dưới ánh trăng, sau lưng âu Dương Thu thò ra một lưỡi kiếm dài khoảng nữa thước.
Lam Thái Cúc mắt thấy trường kiếm trong tay đã xuyên qua bụng âu Dương Thu, vị tiểu đệ từng thân thiết kêu nàng là Cúc tỷ này đã sắp chết dưới kiếm mình, tuy mối thù song thân bất cộng đới thiên, nhưng âu Dương Thu dẫu sao cũng là người vô tội, nên bất giác lòng cảm thấy bất nhẫn, vội buông kiếm lui ra.
Thế nhưng, âu Dương Thu tuy bị kiếm xuyên bụng, đã không rên lấy nửa tiếng mà cũng chẳng ngã xuống, vẫn đứng hiên ngang.

Cảnh tượng ấy khiến ba chị em họ Lam và tám chín đại hán áo xanh kinh hoàng lui ra xa hai ba trượng, thảy đều với ánh mắt kinh ngạc nhìn chốt vào chàng thiếu niên trúng kiếm mà không ngã này.
Dưới ánh trăng vàng, gương mặt đầy vết sẹo của âu Dương Thu càng thêm đen đúa, trông hết sức ghê rợn.
Bỗng, một đại hán áo xanh thảng thốt kêu lên:
- ô! Trường tiên... trường tiên của hắn đâu rồi?
Đồng thời, hai mắt y trố to nhìn quanh người âu Dương Thu tìm kiếm, rồi lại cúi xuống nhìn hai bàn tay đầy máu tươi của mình, kinh hoàng thoái lui liên hồi.
Thì ra đại hán áo xanh này chính là người đã chộp được trường tiên của âu Dương Thu và kéo chàng chúi tới, mắt thấy trường kiếm của nhị cô nương Lam Thái Cúc đâm vào bụng âu Dương Thu, lòng còn thầm mắng:
- Tiểu tử, phen này ngươi tiêu đời rồi, để xem ngươi còn hung hãn nữa thôi.
Tuy vậy, y cũng lạ lùng, tung mình thoái lui theo Lam nhị cô nương, ngay khi ấy y bỗng cảm thấy hai tay nóng ran, trường tiên đã vuột khỏi tay, mới phát giác có điều khác lạ, bất giác sửng sốt kêu lên.
Mọi người trong cơn kinh hoàng, nghe đại hán ấy nói vậy, liền bừng tỉnh chú mắt nhìn, quả thấy âu Dương Thu hai tay buông thõng, ngọn nhuyễn tiên trong tay chàng đã biến mất từ lúc nào, nhìn quanh cũng chẳng thấy.
Sự kiện ấy khiến những người phái Bình Giang đứng quanh càng thêm kinh ngạc và hết sức thắc mắc, cơ hồ cùng lúc kêu "ủa" lên một tiếng.
Lúc này đại cô nương Lam Thái Lan có biệt danh là Quỷ Nữ đang đứng đối mặt với đại hán ấy, cách âu Dương Thu Ở giữa đã nhận ra y là Vạn Thông Giang Vạn Tam, một nhân vật hạng nhì trong phái.
Người này tuy võ công bình thường, nhưng vì vốn là một lang trung giang hồ chuyên múa thương côn, từng đi khắp tam sơn ngũ nhạc, mười ba tỉnh đại giang nam bắc, biết nhiều hiểu rộng, kinh nghiệm phong phú.
Quỷ Nữ Lam Thái Lan thấy vạn Thông Giang Vạn Tam lúc này cũng mất bình tĩnh, sợ hãi thoái lui lia lịa, đủ biết việc âu Dương Thu trúng kiếm không ngã chẳng phải là đơn giản.
Nhưng Lam Thái Lan dẫu sao cũng không hổ danh là Quỷ Nữ, sau một hồi ngẫm nghĩ, nhận thấy việc này thật quá quái lạ, bèn tung mình lao tới, trường kiếm trong tay thi triển chiêu Chỉ Tinh Hoạch Nguyệt, mũi kiếm đâm vào yếu huyệt Phong Môn sau cổ âu Dương Thu sâu hơn ba tấc, đoạn lại phạt mạnh sang hai bên, rồi tung mình lu i về chỗ cũ.
Theo nàng nghĩ, một chiêu hai thức này chắc chắn có thể tiện lìa thủ cấp của âu Dương Thu, nào ngờ sự thật lại khác, chẳng những đầu âu Dương Thu không lìa khỏi cổ, mà thanh trường kiếm trong tay nàng cũng không hề dính máu.

Động tác ấy của Lam Thái Lan tuy rất nhanh, nhưng mọi người đứng quanh đều trông thấy rất rõ, rõ ràng trường kiếm đã đâm vào cổ âu Dương Thu, nhưng chàng không chút động đậy, như là một xác chết vậy.
âu Dương Thu quả là đã chết đứng, thế sao đầu lại không bị kiếm tiện lìa?
Chàng tuy đứng bất động, nhưng không ai dám đến gần xem xét Đột nhiên tiếng roi vun vút vang lên, bóng roi ngang dọc trên đầu âu Dương Thu.
Mọi người giật mình bừng tỉnh, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trời xanh bao la, sao khuya lấp lánh.
Khi họ nhìn trở xuống âu Dương Thu, lại có quái sự xảy ra.
Chỉ thấy chàng tay phải cầm trường tiên, tay trái cầm trường kiếm, ánh mắt ngập đầy thù hận, chầm chậm quay người một vòng, gằn giọng:
- Lam Thái Lan, Lam Thái Cúc, Lam Thái Điệp, các vị mỗi người đã đâm tại hạ một kiếm chí mạng, cho dù gia phụ thật sự là hung thủ đã sát hại song thân các vị, vậy kể như phụ trái tử hoàn, thù hận của các vị đã được báo, nhưng các vị chưa giết chết được tại hạ, kể từ nay ân oán giữa chúng ta không còn nữa, tại hạ đi đây.
Lam Thái Điệp bỗng hơ hải nói:
- Thu ca đừng bỏ đi, tiểu muội... tiểu muội...
Nàng vốn định nói là nàng không có ý định giết chết âu Dương Thu, song vì nàng đã đâm chàng một kiếm, mặc dù lúc bấy giờ đã đột nhiên đổi ý, kiếm đâm trúng vai, âu Dương Thu mới thoát chết nhưng dẫu sao cũng là đã đâm một kiếm, nên lúc này nàng ấp úng mãi, không sao nói tiếp được nữa.
âu Dương Thu đương nhiên không hiểu nguyên nhân, trừng mắt nhìn Lam Thái Điệp, trầm giọng nói:
- Sao? CÓ phải còn muốn đâm âu Dương Thu này một kiếm nữa không?
Lam Thái Điệp hoảng đến cơ hồ bật khóc:
- Tiểu muội... không phải ý như vậy...
- Vậy chứ cô nương muốn...
- Tiểu muội muốn... muốn nói với Thu ca...
- Muốn nói là một kiếm chưa đâm chết tại hạ nên lòng rất hối tiếc chứ gì?
âu Dương Thu thoáng ngừng, quay sang Lam Thái Cúc nói tiếp:
- Thanh kiếm này trả lại cho cô nương.
Đoạn tiện tay ném kiếm ra, quay người bỏ đi.
Lam Thái Cúc tung mình chộp lấy chuôi kiếm, tráng sang bên nhường đường.
Nhưng Lam Thái Lan lách người cản lại, trầm giọng quát:
- Đứng lại, ngươi đâu dễ bỏ đi như vậy được.
âu Dương Thu đứng lại, tức giận hỏi:
- cô nương muốn sao?
- Vừa rồi ngươi giở trò quỷ quái gì? Tại sao trúng kiếm không chết, không

ngã mà cũng không chảy máu?
Lúc này thái độ Lam Thái Lan đã hòa dịu rất nhiều bởi muốn biết sự thật, nhưng âu Dương Thu đang nóng lòng muốn tìm gặp phụ thân nên cười khẩy nói:
- Ai không biết tôn giá là Quỷ Nữ trong phái Bình Giang, chính tôn giá mới là quái quỷ!
Lam Thái Lan chẳng ngờ vị nghĩa đệ vốn hiền lành đôn hậu nay lại trở thành điêu ngoa thế này, lửa giận vốn đã dằn nén liền lại bốc lên, cười khẩy nói:
- Thật không ngờ ngươi lại trở thành...
- Ha ha ha ha!
âu Dương Thu hiểu lầm ý Lam Thái Lan là nói chàng mặt mũi trở nên xấu xí thế này, nên bi phẫn ngập lòng buông tiếng cười dài, nghe hết sức ghê rợn.
Lam Thái Cúc tuy với Lam Thái Lan là chị em song sinh, nhưng tính tình khác hẳn tỷ tỷ, nàng dịu dàng đoan trang, lòng dạ hiền lành, còn Lam Thái Lan thì quỷ kế đa đoan, tính tình lạnh lùng độc ác.
Sau khi đâm âu Dương Thu một kiếm, Lam Thái Cúc đã cảm thấy hối hận, cũng may là xảy ra kỳ tích, âu Dương Thu trúng kiếm không chết, nàng mới cảm thấy yên tâm.
Giờ nghe tiếng cười thê thiết của âu Dương Thu, nàng cảm thấy như hàng ngàn mũi tên nhọn đâm vào tim, đau xót khôn tả, tuy muốn để cho âu Dương Thu rời khỏi, nhưng ngặt nỗi trước nay nàng luôn vâng lời Lam Thái Lan, không có tự chủ, trong trường hợp này, nàng càng không dám đề xuất ý kiến, chỉ im lặng đứng bên, với ánh mắt thương hại nhìn gương mặt sẹo co rúm bởi bi phẫn càng thêm khó coi Của âu Dương Thu.
âu Dương Thu ngưng cười, hai mắt rườm lệ, gắng giọng nói:
- Không sai, âu Dương Thu mặt mũi này đã trở nên gớm ghiếc như quỷ dữ, nhưng nếu moi tim Lam Thái Lan ngươi ra, e còn tồi tệ hơn gương mặt xấu xí này...
Lam Thái Lan tức giận quát:
- Im ngay! Thật không ngờ ngươi mặt mũi đổi khác mà lòng dạ cũng đổi khác, người xấu xí lòng dạ càng độc ác. Nếu ngươi mà không thành thật trả lời câu hỏi của bổn cô nương, bổn cô nương sẽ dùng thủ đoạn tàn bạo hơn đối phó với ngươi.
Đoạn thò tay vào túi da bên lưng, móc ra một chiếc lọ ngọc trắng, hướng về âu Dương Thu huơ huơ, nói tiếp:
- Ngươi đừng tưởng kiếm không giết được ngươi là ngươi có thể ngang tàng hống hách, ngươi có biết sự lợi hại của Hủ Cốt Hóa Thi Tán này độc môn của phái Bình Giang bày hay không?
Hủ Cốt Hóa Thi Tán của phái Bình Giang độc vô cùng, vốn là ám khí độc môn của Lam Tâm Long phu phụ, đáng kể được là nhất tuyệt giang hồ, sử

dụng rất đơn giản, chỉ cần rút nắp ra, ấn vào lò xo dưới đáy lô, một viên dược hoàn liền tức bắn ra, trúng địch nổ tung, biến thành một làn khói vàng, bất luận chạm vào thân người hay hít vào phổi, độc tính phát tán, trong vòng hai giờ thì dù là mình đồng da sắt cũng bị biến thành một bãi nước vàng. Do bởi loại độc dược này rất khó bào chế và tuyệt độc vô luân, ngoại trừ Lam Tâm Long phu phụ có mang theo thuốc giải, trên giang hồ hiện nay chưa ai có thể chữa trị. Nên Lam Tâm Long phu phụ tuy có vật này nhưng rất ít xử dụng, nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến giới võ lâm khiếp sợ, người trong bạch đạo ghê tởm.

âu Dương Thu tuy rất tự tin, nhưng thấy Lam Thái Lan định dùng độc vật ấy đối phó với mình, cũng không khỏi rợn người, thầm nhủ:

- Nếu y thị mà thật sự dụng độc vật này, không biết lão nhân gia ấy có kịp bảo vệ cho mình hay không?

Lam Thái Lan thấy âu Dương Thu khiếp sợ do dự, biết là lời uy hiếp của mình đã có công hiệu, bèn dịu mặt nói:

- Vốn ra kẻ sát hại song thân bổn cô nương là phụ thân ngươi, mối thù ấy bọn này cũng không nhất thiết phải nhắm vào ngươi báo phục, nay đã như vậy, chỉ cần ngươi thành thật nói ra nguyên nhân tại sao trúng kiếm không chết, bổn cô nương còn có thể niệm tình xưa tha cho ngươi, nếu không... Nàng ta nói đến đó, bỗng ngưng lời không nói tiếp nữa.

âu Dương Thu đã từng nhiều lần đến chơi phái Bình Giang, hiểu rất rõ tính tình của ba chị em họ Lam, biết là lời nói của Lam Thái Lan không phải thật lòng, chẳng qua xem chàng là trẻ con, định dụ chàng tiết lộ bí mật rồi mới hạ độc thủ, nên dù có nói ra ẩn tình khi nãy cũng chẳng ích gì, huống hồ điều bí mật ấy tuyệt đối không thể tiết lộ. Nhất là Lam Thái Lan nhắc đến hai chữ "tình xưa" càng khiến chàng xót xa lòng, bèn buông tiếng cười khẩy, đanh giọng nói:

- Lời nói của cô nương chỉ có thể lừa dối trẻ nít lên ba thôi, âu Dương Thu này không bị mắc hợm đâu. Gì mà tình xưa với không tình xưa, cho cô nương hay, tình nghĩa giữa tại hạ đã tuyệt theo ba kiếm kia rồi, từ nay là bạn hay thù đều tùy Ở các vị có biết phải trái hay không. Trúng kiếm không chết là do tại hạ mạng thọ, võ công các vị kém cỏi, có chi mà lạ? Tại hạ không có thời gian Ở đây nói chuyện nhảm với các vị, nếu cô nương định xử dụng độc vật mà mọi người trong giới võ lâm ghê tởm này thì xin cứ tùy tiện, không thì tại hạ đi đây Nếu cô nương còn ngăn chặn thì chớ trách trường tiên trong tay tại hạ không có mắt.

- Ngươi tưởng bổn cô nương không dám hả?

Lam Thái Lan bị âu Dương Thu vạch trần ý đồ, liền tức biến sắc mặt, mày liễu dựng ngược, mắt phụng ngập đầy sát cơ, rút nắp lọ ra, hướng miệng lọ vào âu Dương Thu, tức giận nói:

- Quân một biết điều, rõ là ngươi muốn chết.
Lam Thái Cúc hoảng kinh kêu lên:
- Tỷ tỷ...
Nhưng Lam Thái Lan đã ấn vào lò xo dưới đáy lọ, một viên dược hoàn màu vàng mỡ hạt đào đột nhiên từ miệng lọ bắn ra, bay thẳng vào mặt âu Dương Thu.
âu Dương Thu kinh hãi, vội lách người sang bên, đồng thời trường tiên trong tay phải vung lên, với chiêu Long Phi Phụng Vũ quất vào viên dược hoàn, chỉ nghe "bộp" một tiếng, dược hoàn nổ tung thành bột, hệt như khói vàng lan tỏa tứ phía.
âu Dương Thu tuy biết Hủ Cốt Hóa Thi Tán rất độc, nhưng không biết dược hoàn này chạm vật nổ ngay, vốn định dùng trường tiên đánh rơi, nào ngờ lại khiến dược hoàn nổ tung.
Những người trong phái Bình Giang ngay khi độc tán bung ra đã bung mình lui ra xa, sợ bị trúng phải.
âu Dương Thu tuy chưa bị độc tán phủ chụp, nhưng Lam Thái Lan đã thừa cơ tung ra hai chưởng, đẩy độc tán bay nhanh vào chàng.
âu Dương Thu vội vận chân khí, với thế Kim Lý Đảo Lược Ba (lý ngư vàng lướt ngược sóng), tung mình lui xa hơn ba trượng, người vừa hạ xuống mặt đất, hai chân điểm nhẹ, lại vọt lên cao hơn trượng, hai tay dang ra, co chân búng nhẹ, với thế Phi Điểu Đầu Lâm vượt qua trên đầu những người phái Bình Giang, ra xa hơn bốn trượng.
Lam Thái Lan mắt thấy đã sắp đắc thủ, chẳng ngờ âu Dương Thu ứng biến nhanh đến vậy, và lại thi triển hai thế thân pháp hết sức ngoạn mục, khiến nàng ta tự thấy mình hãy còn kém xa, kinh ngạc thầm nhủ:
- sao mới đây mà võ công của y tinh tiến đến thế nhỉ?
Bỗng, một ý nghĩ độc ác nảy sinh trong lòng, quyết định bằng mọi giá phải giết chết âu Dương Thu, nếu không ắt sẽ di hại vô cùng.
Nhưng khi nàng ta quát bảo những người trong phái đuổi theo, âu Dương Thu đã mất dạng trong sơn cốc, không còn đuổi theo kịp nữa.
Lam Thái Điệp mắt rườm lệ ngẩn nhìn Lam Thái Lan mặt lạnh như sương băng nói:
- Tỷ tỷ, hãy để cho y đi đi thôi, còn đuổi theo làm gì? Y đã thọ thương đến vậy, thật tội nghiệp quá, tỷ tỷ tha cho y đi!
Lam Thái Lan cười khẩy:
- Ngươi thật không biết xấu hổ, lại van xin cho kẻ thù đã sát hại song thân, phen này chúng ta tha cho hắn, mai kia chưa chắc hắn đã chịu tha cho chúng ta. Tục ngữ có câu: "Diệt cỏ phải nhổ tận gốc, vĩnh viễn dứt hậu hoạn" ta quyết phải lấy mạng hắn mới được.
Lam Thái Lan kiên quyết nói xong, vừa định bảo mọi người dọc theo sơn

cốc truy tìm, Lam Thái Cúc đi đến rụt rè nói:
- Tỷ tỷ, khinh công của âu Dương Thu cao siêu quá, dù chúng ta...
Lam Thái Lan tức giận ngắt lời:
- Hay nhỉ! Hai người lại đứng về phía thù nghịch, phản đối lại ta.
Hai ngươi đã yêu thương hắn, sao không đi theo hắn luôn đi?
Lam Thái Cúc tính tình hiền lành, chỉ nhẫn nhịn không dám cãi lại.
Nhưng Lam Thái Điệp từ bé đã dược cha mẹ cưng chiều, quen tính bướng bỉnh, sao nhẫn nhịn nổi, giậm chân giận dỗi, khóc nói:
- Phụ mẫu thân vừa chết mấy hôm mà tỷ tỷ đã hiếp đáp bọn tiểu muội thế này rồi, tiểu muội đã sớm nhận thấy tỷ tỷ lòng như rắn rết, tiểu muội thương yêu y, muốn đi theo y, tỷ tỷ không có quyền can thiệp...
Sau khi song thân qua đời, Lam Thái Lan đã nghiễm nhiên trở thành người kế thừa chưởng môn phái Bình Giang, tuy chưa chính thức nhậm chức, nhưng Lam Tâm Long không có con trai, lại không có nửa lời trăn trối về việc kế thừa chưởng môn nhân. Thế là Lam Thái Lan bèn lợi dụng sắc đẹp và mưu trí khéo léo nắm lấy đại bộ phận quyền hành, xây dựng địa vị cá nhân.
Lúc này, trước nhiều môn nhân trong phái, thế mà Lam Thái Điệp lại dám cãi lời nàng ta, tuy là tỷ muội, vì giữ sự tôn nghiêm của địa vị, sao không khiến nàng ta nổi giận xung thiên?
"Bốp, bốp" hai tiếng giòn giã, Lam Thái Điệp đã lãnh lấy hai cái tát tai của Lam Thái Lan.
Lam Thái Điệp bỗng nín khóc, hậm hực nói:
- Hay lắm, tỷ tỷ đã đánh tiểu muội!
Đoạn liền quay người, tung mình phóng đi ra ngoài cốc.
Lam Thái Cúc hốt hoảng vội hỏi:
- Muội muội đi đâu vậy?
Đoạn liền tung mình đuổi theo, thoáng chốc hai nàng một trước một sau đã mất dạng dưới ánh trăng trong sơn cốc.
Lam Thái Lan mắt nhìn hai người em gái bỏ đi, không gọi cũng chẳng đuổi theo, trái lại còn quát bảo mười mấy người hiện diện phóng đi về phía ngược lại, truy tìm âu Dương Thu.
Thì ra sau khi tránh khỏi Hủ Cốt Thi Tán của Lam Thái Lan, âu Dương Thu đã thay đổi ý định đến Thất Lạc cốc tìm kiếm phụ thân, phóng đi sâu vào sơn cốc.
Khoảng canh tư, chẳng rõ đã vượt qua bao nhiêu đường núi gập ghềnh, chàng quay đầu lại nhìn, không có người của phái Bình Giang đuổi theo, bèn chậm chân lại, tìm một chỗ kín đáo nằm xuống nghỉ ngơi.
Vầng trăng khuất mất, trong núi sương sớm lại dần bốc lên dày đặc Bóng tối trước lúc trời sáng phủ trùm vạn vật, núi rừng u cốc hoàn toàn tĩnh lặng,

khiến người có cảm giác âm trầm và ghê rợn của sự chết chóc.
âu Dương Thu đã quá mỏi mệt, ngồi dựa vào một tảng đá xanh vươn vai ngáp dài, mơ màng ngủ thiếp đi.
Đột nhiên, một giọt sương rơi lên trán chàng, khiến chàng cảm thấy sảng khoái khôn tả, cơn buồn ngủ liền bị xua đi khá nhiều, nhớ lại cảnh Lam Thái Lan dùng Hủ Cốt Hóa Thi Tán tấn công mình, hãy còn kinh hoàng thầm nhủ:
- Nếu mình mà không nhờ khinh công tinh tiến hơn trước rất nhiều, e khó mà thoát khỏi nạn xương tiêu xác tan.
Nghĩ đến sự tinh tiến của khinh công, lẽ dĩ nhiên chàng cũng hết sức cảm kích ơn đức của Thiết Bốc Thần y.
- ô! Thiết Bốc Thần y, nhất định là ông ấy... vì lẽ gì ông ấy không chịu thu nhận mình làm đồ đệ mà lại bao phen cứu mình thế nhỉ?
chàng lại nghĩ đến lúc bị người của phái Bình Giang bao vây, ngay trong khoảnh khắc lúc trường kiếm của Lam Thái Cúc sắp đâm vào bụng, người chàng bỗng bị một hấp lực mạnh hút đi, đến sâu một táng đá to bên ngoài vòng vây. Chỗ ấy địa thế cao hơn, chàng trông thấy rõ một bóng người khác của mình đang chịu đựng hai thanh trường kiếm của Lam Thái Cúc và Lam Thái Lan đâm vào người.
Cảnh tượng ấy khiến âu Dương Thu hết sức tức giận và kinh ngạc, kinh ngạc là chẳng hiểu tại sao ngay trong khoảnh khắc sống chết mình lại đến đây? Tức giận là chị em họ Lam quá tàn ác với chàng, mặc dù người chịu đựng hai thế kiếm chỉ là thế thân của chàng, nhưng chàng cảm thấy còn đau lòng hơn là chính bản thân mình phải chịu đựng.
Tại bờ sông Lan Thương, âu Dương Thu gặp ảo Diện Thiên Phật và Lam Thái Điệp, ngay cả một cơ hội phân trần cũng không cho chàng, đã với cây Hàn Mai Kiếm Lệnh làm chứng cớ, nhất quyết nói là phụ thân chàng đã sát hại Lam bá phụ và Lam bá mẫu, đòi chàng phải đền mạng.
âu Dương Thu tuy tuổi còn nhỏ nhưng thông minh tuyệt đỉnh, chàng từng nhiều lần suy luận phân tích, nhưng không sao tìm ra được lý do nào tin được phụ thân đã sát hại nghĩa huynh và nghĩa tẩu Vả lại, sau khi nhà gặp thảm biến trong cơn mưa gió, rõ ràng là phụ thân không rời xa chàng nửa bước, về sau chàng tỉnh lại trong sơn động, phụ thân đã chết cóng từ bao giờ, dựa theo thời gian và khoảng cách từ tổng đà phái Bình Giang đến Đại Tuyết Sơn, vụ thảm biến Ở Lam gia rất có thể cũng là xảy ra vào đêm mưa gió kinh hoàng ấy, như vậy càng không thể là do phụ thân gây ra.
Về sau tuy chàng lại mở sơn động, phát hiện thi hài phụ thân đã biến mất, tin là phụ thân chưa chết và trông thấy bóng người áo xanh Ở trước miếu sơn thần chính là phụ thân, nhưng phụ thân là người giàu lòng hiệp nghĩa, cho dù là chết đi sống lại cũng không bao giờ trở thành tàn bạo giết người bừa

bãi như vậy, nên khi chàng nghe thấy tiếng roi và tiếng rú thảm, liền vội phóng đi tới Thất Lạc cốc để tìm hiểu sự thật.
Nào ngờ khi sắp đến nơi lại gặp ba chị em họ Lam, không cho chàng phân trần giải thích, lại cây đông toan giết chết chàng.
Đến khi Lam Thái Lan vung kiếm đâm vào cổ thế thân kỳ diệu kia, âu Dương Thu thật đã đến mức máu nóng sôi sục, giận không tả xiết.
Lúc bấy giờ chàng định phóng xuống liều mạng, bỗng một giọng nói già nua thấp trầm vang lên bên tai:
- Bé con, bây giờ ngươi xuống đi, nhưng chớ tiết lộ bí mật này.
âu Dương Thu chỉ nhác trông thấy một bóng người áo đen, liền bị một luồng kình lực âm nhu nhẹ nhàng đưa trở vào trong vòng vây của người phái Bình Giang.
Trong khoảnh khắc ấy, chàng đã quét ra một roi thị uy, người vừa hạ xuống đất, thế thân kia liền tức biến mất, trong tay mình lại có thêm một thanh trường kiếm.
Tất cả những sự việc xảy ra lúc ấy hệt như một giấc mơ, giờ nghĩ lại cũng còn thấy ly kỳ, không sao lý giải được.
Thế nhưng, giờ đây âu Dương Thu đã có đủ thời gian để nhớ lại, tiếng nói già nua và bóng người áo đen kia, không phải Thiết Bốc Thần y thì còn là ai nữa?
Đối với bao ân huệ của Thiết Bốc Thần y, âu Dương Thu càng nghĩ càng không thông, nhưng chàng có thể khẳng định, lão nhân này là một dị sĩ võ công tài học cao thâm khôn lường, và đang ngấm ngầm trợ giúp chàng.
Bất kể dụng ý của Thiết Bốc Thần y như thế nào, nhưng chàng bao phen thoát chết và khinh công tinh tiến đều là do lão nhân ấy giúp cho, nên trong thâm tâm âu Dương Thu lúc này xem Thiết Bốc Thần y như là cha mẹ tái sinh.
Thật ra, âu Dương Thu sau khi được tắm máu giao long ngàn năm, không chỉ tinh tiến về mặt khinh công, chẳng qua là Thiết Bốc Thần y không nói rõ với chàng, nên những bổ ích khác chàng chưa biết đó thôi.
âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, đã biết phái Bình Giang đã tung hết lực lượng bao vây chặt Thất Lạc cốc, vậy thì với công lực của mình lúc này khó mà vượt qua nổi, đạt thành ý nguyện phụ tử trùng phùng, chi bằng Ở lại đây dưỡng thần, chờ trời sáng rồi hẵng tính.
Nào ngờ khi chàng nhắm mắt lại, ngửa mặt ngáp dài, lại có vài giọt sương rơi đúng vào miệng chàng, chỉ cảm thấy rất ngọt và mát, hệt như ngọc dịch quỳnh tương.
Lúc này chàng cũng đói khát lắm rồi, lòng nghĩ đã có sương để uống, mặc dù là từng giọt nhỏ, song vẫn hơn là nhịn khát, huống hồ là những giọt sương này lại ngọt mát như vậy.

âu Dương Thu nhắm mắt há miệng đón lấy những hạt sương rơi, lát sau đã cảm thấy hết khát và trong bụng hết sức dễ chịu. Nhưng ngay khi ấy, sương bỗng ngưng rơi, liền theo phản ứng tự nhiên mờ mắt ra nhìn, chỉ thấy trên một cành cây nhỏ dưới tán lá rậm rạp có một quả cây to cỡ quả đào.
Quả cây này tuy trong bóng tối nhưng vẫn phát ra ánh sáng màu tím sậm, đang Ở ngay trên miệng chàng, giờ chàng mới vỡ lẽ, thì ra những giọt nước ngọt vừa rồi chính là của quả cây này.
Tán cây rất thấp, chỉ cần với tay là hái được, chàng đưa mắt nhìn sang phía khác, toàn là những chiếc lá tròn dày đặc, ngay cả một quả nhỏ hơn cũng chẳng có.
Mỗi cây chỉ có một quả, và không có nước của quả cây nào lại ngon ngọt như vậy, khiến âu Dương Thu bất giác nảy sinh hứng thú, liền nhỏm người với tay hái lấy quả cây ấy, bợ trên bàn tay, cảm thấy nhẹ như không có vật gì, đưa lên mũi ngửi, một mùi thơm nực nồng len thẳng xuống đan điền.
âu Dương Thu tuy không biết quả cây này, nhưng trong lúc quá đói, bèn chẳng chút do dự bỏ vào miệng. Nhưng ngay khi miệng vừa mở ra, răng chưa chạm vào quả, bỗng nghe có tiếng lộp cộp vang đến, khiến chàng kinh ngạc ngưng ngay ý định an quả.
âu Dương Thu ngưng thần lắng nghe, dường như là tiếng quải trượng chỏi xuống đất và rất nhanh, thoáng chốc đã đến gần.
Hòa cùng tiếng lộp cộp mỗi lúc càng rõ, dường như còn có tiếng bước chân người nữa. Vào lúc này và trong thâm sơn cùng cốc, sao lại có người thế nhỉ?
Đang khi âu Dương Thu hết sức thắc mắc, bỗng nghe một tiếng nói lảnh lót khẽ vang lên:
- Lão lão, chúng ta hái chu quả trước rồi mới đến phía trước xem thử, hay là chúng ta đến phía trước xem thử trước hẵng trở lại hái quả?
Một giọng già nua và ồ ồ đáp:
- Chúng ta hãy đến phía trước xem thử trước rồi hẵng trở lại hái chu quả mang về, liệu trong thâm cốc cấm địa này cũng không ai dám bèn mảng đến.
- Lão lão nói rất phải, vậy chúng ta hãy đi xem mau, tuyệt đối không thể để cho người phái Bình Giang xông vào vùng cấm địa của chúng ta.
- Ngươi hãy đến xem thử chu quả kia trước, phải chăng đã chín mùi rồi?
- Cần gì phải xem, đằng nào chúng ta cũng quay lại mà!
Thế là tiếng quải trượng và tiếng bước chân lướt nhanh qua bên lùm cây, hiển nhiên khinh công hai người này đều thuộc hạng thượng thừa.
âu Dương Thu không dám thở mạnh, chờ cho hai người ấy đi xa, liền ăn vội quả cây trong tay, cũng chẳng nếm kỹ mùi vị thế nào, chỉ cảm thấy vào miệng tan ngay, một luồng khí mát lạnh từ cổ họng trôi nhanh xuống bụng, liền hết đói khát ngay.

Chàng rất thông minh, đoán biết chu quả mà hai người khi nãy nói hẳn là quả cây mình vừa ăn, nếu không bỏ đi ngay, lát nữa họ trở lại thì rắc rối to. Thế là, chàng liền chui ra khỏi lùm cây, đảo mắt nhìn quanh, thấy không có bóng người, cũng chẳng phân biệt đông tây nam bắc, thi triển khinh công phóng đi.
Nhưng phóng đi được chừng năm sáu trượng, chàng nảy sanh một ý nghĩ mới lạ, bèn dừng lại quan sát, tung mình lên một cây cao, vừa mới ẩn thân trong lá rậm, đã nghe thấy tiếng quải trượng trở lại.
Lúc này trời đã mờ sáng, sương mù trong cốc dần tan nhạt, tầm nhìn xa đến khoảng mười trượng, qua kẽ lá, chàng chú mắt nhìn về phía tiếng quải trượng vọng đến.
Lát sau, quả nhiên đã chứng thực sự phán đoán của mình không sai.
Chỉ thấy trong sương sớm mông lung xuất hiện hai bóng nhỏ nhắn, nhanh chóng lướt chân đến chỗ chàng ẩn thân khi nãy, chớp mắt đã biến mất.
Nhưng chỉ trong hai ba lần âu Dương Thu chớp mắt, hai bóng người ấy lại từ trong lùm cây chui ra, đưa mắt nhìn quanh một hồi, lại đi quanh lùm cây mất vòng.
Bỗng nghe tiếng thiếu nữ ấy hốt hoảng nói:
- Lão lão, chu quả đã mất rồi, biết tính sao đây?
"Cộp, cộp, cộp" tiếng thiết quải liên tiếp chói lên đá, rồi một giọng già nua nói:
- Thật là quá quắt, kẻ nào đã ăn gan hùm tim gấu dám vào vùng cấm địa của vương gia lấy trộm vật quý như mạng sống của ông ấy?
Oi!
âu Dương Thu lấy làm lạ tự nhủ:
- Vùng cấm địa của vương gia... vị vương gia nào mà lại Ở trong chốn thâm sơn này? Sao mình chưa nghe nói tới nhỉ?
- Lão lão, chúng ta Ở đây chẳng ích gì, hãy trở về Ma Thiết cung bẩm báo với vương gia, có thể là kẻ trộm chu quả chưa đi xa...
- Khẽ nào, đã có kẻ kịp lúc hái trộm chu quả vừa chín tới, chứng tỏ vùng cấm địa này có người lẻn vào, tên Ma Thiết cung đâu thể nói ra một cách tùy tiện như vậy, lỡ có người nghe được, đồn đại ra ngoài...
Tiếng bà lão nói đến đó bỗng ngưng bặt, như phát giác đã lỡ lời nên liền im miệng.
Thiếu nữ tức giận nói:
- Lão lão thấy kẻ trộm chu quả này có phải là người của phái Bình Giang hay không? Nếu đúng là họ tiểu nữ phải đi giết họ không còn manh giáp mới hả.
âu Dương Thu nghe vậy thầm nhủ:
- Thiếu nữ này thật là ngông cuồng, chẳng rõ bản lĩnh nàng ta là bao?

Chỉ nghe lão bà nói:
- Trong các cao thủ hiện có của phái Bình Giang, không người nào có đủ bản lĩnh xông vào vùng cấm địa...
- Vậy thi trong Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc đã...
Thiếu nữ nói đến đó, tiếng nói liền khẽ đến mức không sao nghe rõ được âu Dương Thu vừa nghe đến tên Hàn Mai bảo và Thất Lạc cốc, bất giác rúng động cõi lòng, càng chú ý quan sát và lắng nghe.
Nhưng hai người không nói gì nữa, khiến âu Dương Thu hết sức sốt ruột, dường như họ phát giác có người nghe trộm vậy.
Hai người như chờ đợi gì đó, mãi đến khi sương sớm tan hết, mặt trời đã ló dạng mà vẫn chưa rời khỏi.
âu Dương Thu ẩn thân trên cây giờ mới nhìn rõ diện mạo của hai người ấy, một là thiếu nữ tuổi khoảng mười bảy mười tám, y phục màu xanh nhạt, tóc thắt hai búi, mày liễu mắt phụng, mũi thẳng môi đào, má hồng lưng thon, quả là nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường, xinh đẹp tuyệt thế.
Còn một là lão bà què một chân, đầu tóc bạc phơ, tay chống quải trượng, y phục màu vàng nhạt, nhưng sắc mặt hồng đào, trông tối đa tuổi không quá bốn mươi, rất không tương xứng với mái tóc bạc và giọng nói Ổ Ổ của bà ta.
Hai nữ nhân một già một trẻ tuy mỗi người một vẻ, nhưng giữa chân mày đều thoáng hiện hắc khí, nếu không nhìn kỹ khó thể phát hiện.
âu Dương Thu dàu sao cũng còn nhỏ tuổi, chưa biết nhiều về chuyện đời, sao hiểu được hắc khí ấy Ở đâu mà có?
Hai người lặng thinh nhìn quanh một hồi, thấy không có động tĩnh gì, dường như vậy mới chịu từ bỏ ý định tìm kiếm tung tích của kẻ trộm chu quả.
Lão bà què chân bỗng với giọng Ổ ề nói:
- Đi thôi!
Đoạn thiết quải trong tay chỏ mạnh, "cộp" một tiếng, lướt xa hơn trượng, trông còn nhanh nhẹn hơn người còn đủ hai chân.
Thiếu nữ áo xanh cũng với thân pháp nhanh như gió, theo sau lão bà phóng đi sâu vào trong cốc.
âu Dương Thu mấy lần định hiện thân ra hỏi rõ thân phận họ, nhưng vì hai người nói năng dè dặt, hành động bí ẩn, nên chàng không dám đường đột ra mặt.
Lúc này thấy hai người đã phóng đi sâu vào trong cốc, bèn quyết định bám theo xem thử Ma Thiết cung là gì và vương gia là ai? HỌ đã đề cập đến Hàn Mai bảo và Thất Lạc cốc, không chừng có thể qua đó tìm ra được manh mối về vụ thảm biến của hai nhà họ Lam và âu Dương cũng nên.
Thế là âu Dương Thu liền tung mình xuống đất, thi triển khinh công đuổi theo vào sâu trong cốc.
âu Dương Thu đuổi theo một hồi đã thấy bóng hai người phóng đi từ xa,

nhưng sợ bị phát giác không dám đến quá gần, bèn giữ một khoảng cách tương đối, nhờ vào cây cối và đá núi che cản, chăm chú bám theo hai người.
Hai người dường như khinh công đều không kém âu Dương Thu, nhưng họ chưa thi triển toàn lực, và lúc nhanh lúc chậm, cứ như là chơi trò cút bắt với người bám theo sau.
âu Dương Thu thấy vậy thầm mắng:
- Hai người chớ có quỷ quyệt thế này, dù lên trời âu Dương Thu này cũng theo đến Linh Tiêu điện, xuống đất cũng đuổi đến Diêm La mon.
Đột nhiên, hai người chững bước đứng lại, quay nhìn tứ phía.
âu Dương Thu vội lách vào sau một tảng đá ẩn nấp, nghiêng mặt với một mắt nhìn xem hai người lại định giở trò trống gì?
Chỉ thấy lão bà quay nhìn quanh một hồi, cất giọng Ồ Ồ nói:
- Bạch Tiên Nhi, chúng ta hãy quay lại lục soát xem, lão thân cứ thấy không ổn làm sao, dường như là có kẻ đang bám theo sau chúng ta...
Thiếu nữ xinh đẹp được gọi là Bạch Tiên Nhi thoáng do dự:
- Lão lão chớ có ngờ thần nghi quỷ, tiểu nữ chẳng tin trên cõi đời này có người võ lâm nào dám vuốt râu hùm, xâm nhập vùng cấm địa mà võ lâm thiên hạ công nhận.
Lão bà chói mạnh thiết quải trên đất, hậm hực nói:
- Lão thân dễ thường không nghĩ như vậy, nhưng chu quả trăm năm mới chín kia đột nhiên biến mất, chúng ta giải thích thế nào đây?
Dứt lời, liên tiếp lắc đầu mấy lượt nhưng chưa có hành động lục soát, âu Dương Thu thấy vậy mới yên tâm phần nào.
Bạch Tiên Nhi như chợt nghĩ ra, reo lên:
- à! Tiểu nữ hiểu rồi, Ly Biệt Câu này của vương gia tuy được võ lâm thiên hạ công nhận là cấm địa, không ai dám xâm nhập, nhưng sao thể cấm được sói chồn hổ báo, có lẽ chu quả kia đã bị thú ăn mất cũng nên.
âu Dương Thu thấy Bạch Tiên Nhi trong lúc nói mặt lộ vẻ đắc ý, như tưởng giả thiết này của nàng ta rất là hợp tình hợp lý.
Lão bà cười khẩy:
- Ngươi vào Ma thiết cung chỉ mới vài năm, hiểu biết còn quá ít ỏi, sao thể đoán bừa như vậy?
Bạch Tiên Nhi dẫu môi nũng nịu:
- Lão lão dựa vào đâu mà lại bảo Bạch Tiên Nhi đoán bừa, chả lẽ dã thú không dám ăn chu quả hay sao?
Lão bà như rất thương yêu Bạch Tiên Nhi, thở dài nói:
- Lão thân trước nay tương yêu ngươi như là cốt nhục, nói cho ngươi biết cũng không hề gì... Ngươi không biết tất cả dã thú trong Ly Biệt Câu này thảy đều trải qua một phen huấn luyện đặc biệt và cho uống dược vật đặc chế, chúng chẳng những không ăn chu quả mà còn bảo vệ cho chu quả. Nếu

không hơn trăm cây thế này, khi kết quả có thể chờ chín được ư?
- Điều ấy Bạch Tiên Nhi quả là không biết. Nhưng dã thú trong Ly Biệt Câu không ăn chu quả đã đành, còn dã thú từ ngoài vào thì sao?
- Vương gia là người gì, sao thể không nghĩ đến điều ấy, cho nên...
Nói đến đó, lão bà dè dặt đưa mắt nhìn quanh một hồi, mới nói tiếp:
- Ly Biệt Câu này chỉ có ba con đường ra vào, nhưng thật ra chỉ có một, đó là lối ra vào của chính của sơn cốc này, còn Nhạn Lạc giản và Thất Lạc cốc tuy cũng kể được là hai lối ra vào, nhưng rất bí mật mà lại nguy hiểm, kể như không có. Lối ra vào của chính sơn cốc này có bố trí vật tuyệt độc, chẳng những người và thú khó thể đi vào mà cả chim muông cũng chẳng dễ bay qua, sao dễ có dã thú từ ngoài vào đây chứ?
Lão bà tuy nói rất khẽ, nhưng chỗ ẩn nấp của âu Dương Thu cách không xa, nên cũng nghe rõ cả. Chàng ngạc nhiên đưa mắt nhìn hai phía, quả thấy hai bên sơn cốc núi cao chót vót và nối liền nhau trùng trùng điệp điệp, chim muông khó thể bay qua, hết sức thắc mắc thầm nhủ:
- Lạ thật, mình chưa từng nghe nói trong Đại Tuyết Sơn có Ly Biệt Câu và chủ nhân là vương gia gì đó. Bà ta nói là cửa vào sơn cốc này có bố trí vật tuyệt độc, người và thú khó thể xâm nhập, vậy thì mình đã vào đây bằng cách nào? Đồng thời, lúc mình hái chu quả ăn cũng chẳng thấy có dã thú gì canh giữ, và cho đến lúc này cũng chưa gặp con dã thú nào...
âu Dương Thu còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy lão bà chống quải trượng xuống đất, phi thân về phía tảng đá chàng đang ẩn thân, giật mình kinh hãi, vội rụt nửa bên mặt vào, lòng nghĩ phen này hẳn phải động thủ rồi.
Nào ngờ chờ đợi hồi lâu vẫn chưa thấy lão bà đến, bèn lại thò nửa mặt ra nhìn.
Thì ra lão bà đã dừng lại Ở chỗ cách tảng đá khoảng hai trượng, đang quay đầu ra phía sau nói:
- Bạch Tiên Nhi, ngươi hãy về trước bẩm báo, lão thân đi đây chốc Bạch Tiên Nhi không nghe theo lời dặn bảo của lão bà, trái lại còn tung mình đến, nắm lấy vạt áo và van vỉ:
- Lão lão, tiểu nữ không dám về một mình đâu, tiểu nữ sợ...
Lão bà nhường mày:
- Ngươi sợ gì vậy?
- Tiểu nữ sợ chu quả bị mất, vương gia trách phạt thì...
- ôi! Ngươi thật là nhút nhát, vậy thì lão thân cùng ngươi đi lục soát lần nữa, rồi cùng trở về cung để lão thân bẩm báo với vương gia.
- Chân của lão lão cũng rất bất tiện, hà tất đi lục soát nữa?
- Tại sao lại không đi? Lão thân tuy quả mất một chân, nhưng chút đường này chưa thể gây khó khăn cho lão thân đâu.
Bạch Tiên Nhi thoáng lưỡng lự:

- Lão lão chẳng bảo là cửa vào Ly Biệt Câu của chúng ta có bố trí vật tuyệt độc, người và thú khó thể xâm nhập ư?
Lão bà gật đầu:
- Đúng vậy, nhưng lão thân vẫn chưa mấy yên tâm, nên phải đi lục soát một phen, cũng kể như là tròn chức trách đối với vương gia.
- Cửa cốc đã có bố trí độc vật và Ly Biệt Câu lại là vùng cấm địa được võ lâm thiên hạ công nhận, tiểu nữ tuy chưa từng gặp mặt vương gia, nhưng tin lão nhân gia ấy hẳn là người võ công cao nhất đời này, vậy thì không bao giờ có người dám đến đây trêu giận lão nhân gia ấy, hái trộm chu quả, nếu không phải đã bị dã thú ăn mất thì hẳn là có nguyên nhân khác, chi bằng chúng ta ngồi xuống đây nghĩ ngơi và nghiên cứu kỹ rồi hẵng tính.
Lảo bà như nhận thấy Bạch Tiên Nhi nói có lý, bèn gật đầu ngồi xuống đất. Bạch Tiên Nhi cũng theo sau ngồi xuống bên cạnh, sóng vai lặng thinh.
Lúc này, âu Dương Thu thật không dám thở mạnh, sợ vạn nhất kinh động hai người, chẳng những không đạt được mục đích thăm dò bí mật, mà còn chuốc họa sát thân, chết một cách uổng mạng.
Hai người ngồi lặng thinh một hời, lão bà tóc bạc hỏi:
- Bạch Tiên Nhi, ngươi đã nghĩ ra lý do mất chu quả rồi phải không?
Bạch Tiên Nhi không đáp mà lại hỏi:
- Trước hết tiểu nữ phải biết vì sao vương gia lại quý trọng chu quả này như vậy, rồi mới có thể qua công dụng của chu quả mà suy luận...
- Ngươi hà tất phải nói quanh co rào đón. Muốn biết công dụng của chu quả, sao không hỏi thẳng lão thân?
Bạch Tiên Nhi như bị nói trúng tâm ý, mặt liền ửng đỏ, rụt rè nói:
- Lão lão đã nói vậy, Bạch Tiên Nhi còn, có gì bào chữa nữa. CÓ điều Bạch Tiên Nhi tuy là một tiểu tỳ tầm thường trong Ma Thiết cung, nhưng một dạ trung thành với vương gia, chưa từng vi phạm điều gì hoặc có ý tưởng vượt quá bổn phận, lão lão muốn nói thì nói, không nói thì thôi, hà tất bảo Bạch Tiên Nhi quanh co rào đón? Bạch Tiên Nhi đâu dám như vậy.
âu Dương Thu nghe vậy hết sức thắc mắc, thầm nhủ:
- Qua khinh công hai người này, võ công của họ đáng kể được là bậc nhất võ lâm, vậy mà thân phận chỉ là tôi tớ của chủ nhân Ma Thiết cung, lão bà tóc bạc này dường như có địa vị rất trọng yếu trong Ma Thiết cung, lẽ dĩ nhiên võ công cũng cao hơn Bạch Tiên Nhi rất nhiều. Như vậy, vị vương gia của Ma Thiết cung hẳn là một nhân vật thét gió gào mây, võ công cao thâm khôn lường.
Nghĩ vậy, chàng càng thêm hứng thú về Ma Thiết cung, quyết định qua lời hai người này, nghe trộm một số vấn đề trước, rồi theo dõi họ, dò thám tình hình trong Ma Thiết cung và vị vương gia nào đó.
Lão bà tóc bạc dường như rất vui thích bởi những lời tâng bốc của Bạch

Tiên Nhi, nhoẻn miệng cười:
- Bạch Tiên Nhi, lão thân cứ thích cái tính ranh mảnh khả ái này của ngươi, nếu không phải là ngươi mà là kẻ khác, bất luận thế nào, lão thân cũng không tiết lộ điều bí mật liên quan đến toàn bộ đại kế của Ma Thiết cung, và lão thân cũng chẳng cần cảnh cáo ngươi trước, hẳn ngươi cũng biết rất rõ giới luật của bổn cung...
Bạch Tiên Nhi vừa nghe hai tiếng "giới luật" bất giác rùng mình ngắt lời:
- Lão lão đừng nói ra công dụng của chu quả thì hơn, nếu không vạn nhất ôi!
Nghe hai người đề cập đến chu quả, âu Dương Thu càng lưu tâm hơn, thầm nhủ:
- Một quả cây tươi sao lại liên quan đến toàn bộ đại kế của Ma thiết cung thế nhỉ?
Chỉ nghe lão bà khúc khích cười nói:
- Chỉ cần lão thân Ở Ma thiết cung một ngày chưa chết, Bạch Tiên Nhi ngươi chính là người lão thân yêu quý nhất, không một ai dám động đến sợi tóc của ngươi, dù là vương gia cũng phải giữ chút thể diện cho lão thân, ngươi sợ gì cơ chứ? Vả lại, liệu ngươi cũng chẳng thể tiết lộ bí mật của bổn cung ra ngoài, huống hồ nơi đây chỉ có hai chúng ta, nếu ngươi muốn biết công dụng của chu quả đối với bổn cung, lão thân chỉ cho ngươi biết rõ một phần, phần còn lại rồi đây ngươi sẽ từ từ hiểu rõ hết.
Bạch Tiên Nhi nép vào người lão bà tóc bạc, cảm kích nói:
- Lão lão tốt với Bạch Tiên Nhi thế này, biết phải báo đáp lão nhân gia thế nào đây?
Lão bà tóc bạc thở dài:
- Lão thân tuổi đã ngoài sáu mươi, chẳng còn sống bao lâu trên cõi đời nữa, tuy có chút địa vị trong Ma Thiết cung, nhưng đó cũng chỉ là đánh đổi bằng mấy mươi năm một dạ trung thành và công lao hãn mả vào sinh ra tử, chân này của lão thân tại sao lại què quặt thế này...
ôi! Thành thật mà nói, lão thân cũng giống như ngươi, là một người mồ côi cô đơn, sống trong những ngày tháng dài dằng dặc xa rời nhân thế này...
Nói đến đó bỗng ngưng lời, như là vô vàn cảm thán im lặng hồi lâu, đoạn lại thở dài nói tiếp:
- Trong Ma Thiết cung chúng ta tuy về quan hệ nam nữ có thể tùy tiện, sớm Tần tối Sở, đêm đêm vui vầy, nhưng dẫu sao chúng ta cũng là đàn bà, mà là đàn bà thì không khỏi muốn chỗ trao thân gởi phận Chung thủy suốt đời...
ôi! Bạch Tiên Nhi ngươi còn trẻ tuổi, có lẽ chỉ đắm chìm trong thú vui hiện tại, chưa hiểu được nỗi lòng của lão thân...
Bạch Tiên Nhi bỗng vùi đầu vào lòng lão bà tóc bạc, khóc thút thít.
Lão bà tóc bạc vỗ vào Bạch Tiên Nhi thấp giọng an ủi:
- Hãy kiên cường lên, chính lão thân cũng sống như vậy hơn bốn mươi năm

đó thôi. Chúng ta Ở đây lâu quá rồi, để lão thân cho ngươi biết chuyện về chu quả, rồi chúng ta trở về mau.
Bạch Tiên Nhi quả nhiên nín khóc, ngồi ngay lại.
âu Dương Thu tuy không hiểu mấy về những lời nói của lão bà tóc bạc, cảm thấy hết sức sốt ruột, nhưng vừa nghe hai tiếng chu quả, chàng lại phấn chấn tinh thần, chú ý lắng nghe.
Chỉ nghe lão bà tóc bạc nói:
- chu quả mỗi cây chỉ kết một quả và trăm năm mới chín, khắp thiên hạ chỉ có Ly Biệt Câu mới có loài quả quý này. Một người thường nếu ăn được một quả chẳng những có thể trẻ lâu sống thọ mà còn gia tăng khí lực gấp nhiều lần...
Bạch Tiên Nhi bỗng hỏi, - Lão lão từng ăn chu quả lần nào chưa?
Lão bà tóc bạc gật đầu:
- Nếu chưa được ăn, lão thân đâu có được gương mặt thế này, nhưng có điều là tóc không đen lại được.
- ĐÓ thì có liên quan đến đại kế của bỏn cung chứ?
- RÕ ngốc, ngươi tưởng là chu quả này chỉ có công dụng vậy thôi sao?
- Bạch Tiên Nhi đâu biết!
- Đương nhiên là ngươi không biết rồi, trên cõi đời này ngoài vương gia chúng ta biết hiệu dụng của chu quả này, thật không còn kẻ thứ hai.
- Vậy thì...
- Chu quả này còn có thể chế thành một loại bí dược, người uống vào tức khắc thân cứng máu lạnh, như là đã chết, nhưng thật ra trong ba tháng, lại cho uống một loại dược vật khác, sẽ lập tức sống lại, nhưng trở thành đần độn, mất hết trí nhớ, vĩnh viễn trở thành nô lệ, nên vương gia quý trọng chu quả này còn hơn tính mạng của bất kỳ người nào trong cung...
- Bạch Tiên Nhi hiểu rồi, mấy hôm trước trong cung có mang về mây người...
- Đâu chỉ mấy người, tổng cộng phải là một trăm, khi nào đủ số ấy lo vương gia chúng ta đại kế cáo thành, chúng ta không cần phải trốn tránh thế nầy nữa.
- Lão lão, vương gia chúng ta có phải là người có võ công cao nhất trên cõi đời này không?
Lão bà tóc bạc trầm ngâm một hồi:
- CÓ thể nói là nhu vậy, nhưng chẳng qua là vấn đề thời gian thôi!
- Khoảng chừng bao lâu?
- Tính theo số thời gian chu quả chín, có lẽ tối đa là năm năm, ít nhất cũng phải ba năm nữa.
- Vương gia chúng ta thật ra là một người như thế nào đây?
- Ngươi đã hỏi quá nhiều rồi đấy, hãy coi chừng!

Lão bà tóc bạc nói xong, bỗng đứng lên nói:
- Thôi, chúng ta về cung!
Bạch Tiên Nhi theo sau đứng lên, hai người sóng vai tiếp tục đi vào sơn cốc.
âu Dương Thu tuy nghe rõ hết hai lần đối thoại giữa hai người, nhưng vì thiếu hiểu biết về chuyện giang hồ nên chàng không hiểu tận tường, chỉ biết đại kế của chủ nhân Ma thiết cung hẳn là có liên quan đến toàn thể võ lâm, rất tiếc là hai người không nói rõ.
Lúc này, chàng vừa thấy hai người khuất dạng trong rừng rậm, vội thi triển khinh công đuổi theo.
Nào ngờ chàng vào trong rừng chưa đầy năm sáu trượng, cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến chàng kinh hoàng tung mình thoái lui, suýt nữa kêu lên thành tiếng.
Thì ra chàng đang lúc phóng nhanh đi, bỗng chân va vào một vật trơn mềm, vội dừng lại cúi nhìn xuống, chỉ thấy dưới chân là một con trăn khổng lồ, to cỡ thùng chứa nước, phần đuôi khuất trong lùm cỏ, đầu thò ra trên đất đá, miệng ngậm một thân người còn thò hai chân ra ngoài. CÓ lẽ con mãng xà này đang ăn, nên âu Dương Thu giẫm lên lưng, nó chỉ ngẩn đầu lên rồi không phản ứng gì nữa.
Nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến âu Dương Thu hồn phi phách tán, vội rụt hai chân về, tung mình thoái lui, đứng dựa vào thân cây, mới hoàn hồn đưa mắt nhìn.
Chỉ thấy Ở chỗ con mãng xà hơn trượng, có hai con báo gấm to lớn đang cào xé một thân người nữ nhân trắng nuột.
Nữ nhân ấy dường như vừa mới chết, mặt nhầy nhụa không nhận dạng được, mấy chỗ trên mình máu chảy ròng ròng, một con báo gấm đã xé lấy một cánh tay, đang ăn ngấu nghiến, một con khác to hơn, dùng hai chân trước nắm lấy chiếc đùi trắng tròn, hàm răng nhọn xé lấy từng mảng thịt ăn ngon lành.
Người này hẳn là một thiếu nữ trẻ, thân người lõa lồ nằm ngửa, đôi nhủ hoa trước ngực nhô cao, mỗi lần báo gấm xé một mảng thịt người lại run lên lẩy bẩy.
Bên cạnh đó, chiếc áo lụa màu xanh nhạt đã bị xé thành từng mảnh vụn, vung vãi trên mặt đất, theo gió bay đi, khiến cảnh tượng càng thêm thê thảm.
âu Dương Thu bất giác rợn người, thầm nhủ:
- Người nào chết thê thảm Ở đây thế nhỉ?
Ngay khi ấy, bỗng nghe có tiếng nói rất khẽ từ trong khu rừng rậm trước mặt vọng đến, vội vàng vòng ra sau thân cây, nín thở lắng nghe.
Tiếng nói khẽ ấy từ xa dần gần, lát sau đã đến gần chỗ mãng xà và báo gấm.
âu Dương Thu nấp sau cây nghiêng mặt nhìn, lại vội rụt vào ngay.
Nhưng vậy cũng đủ rồi, chỉ thấy tám thiếu nữ áo xanh, mỗi bốn người

khiêng một thiếu nữ y phục giống vậy đang hôn mê, ném xuống bên cạnh hai con báo gấm, rồi quay người bỏ đi ngay.
Tám thiếu nữ áo xanh vừa đi khỏi, trong rừng liền tức vang lên mấy tiếng gầm to, như là mãnh hổ hay sư tử gì đó.
âu Dương Thu lại thò đầu nhìn, chỉ thấy thân cây nghiêng cỏ rạp, Cuồng phong dậy lên dữ dội.
Chàng hoảng kinh thầm nhủ:
- Gió nổi lên mạnh thế này hẳn là mãnh hổ rồi.
Nhưng cũng đánh bạo đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai con quái vật một sừng to như trâu từ trong rừng phóng ra, chia nhau lao về phía hai thiếu nữ áo xanh đang nằm sóng xoài trên đất.
Lòng trắc ẩn khiến chàng bất giác bừng lửa hận, quên mất mình đang Ở đâu, liền tức rút trường tiên bên lưng ra, tung mình vượt qua mãng xà, với chiêu Long Tùng Thiên Giáng (rồng từ trời xuống) quất mạnh vào hai con quái thú.
Thân thủ âu Dương Thu chẳng phải không nhanh, nhưng đã muộn mất một bước.
Hai con quái thú mỗi con ngoạm lấy một thiếu nữ, khi trường tiên của âu Dương Thu chưa quất trúng đã quay phắc lại, phóng như bay vào rừng, loáng cái đã mất dạng.
Hai con báo gấm đang ăn chỉ nhìn âu Dương Thu khẽ gầm gừ mấy tiếng, rồi lại cúi xuống ăn tiếp.
Lúc này, con mãng xà đã nuốt hết toàn thân người nọ, nhắm mắt lại như đã ngủ.
âu Dương Thu không chút kinh nghiệm lịch duyệt, trường tiên không đánh trúng quái thú, bất giác đứng thừ ra nhìn cảnh tượng quái đản trước mắt, lòng hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ:
- Tại sao trong Ly Biệt Câu này mọi thứ đều khác thường thế này?
Phụ nữ thấy dã thú ăn thịt người mà chẳng chút khiếp sợ, bỏ đồng loại chẳng chút xót thương, mãng xà dã thú gặp người lại không sợ, bị tấn công mà không trả đũa, trên cõi đời sao lại có chuyện lạnh lùng thế này?
Bỗng chàng nhớ đến lời nói của lão bà tóc bạc, liền vỡ lẽ, dã thú trong sơn cốc này thảy đều trải qua một phen huấn luyện đặc biệt và cho uống dược vật đặc chế, thảo nào có hiện tượng như vậy. Nhưng tại sao chúng lại không tấn công chàng, một người từ ngoài vào đây chứ nhỉ?
Chàng suy nghĩ một hồi, không tìm ra được câu trả lời, bèn quyết định thâm nhập vào Ma Thiết cung tìm hiểu cho rõ sự thật.
Thế là, chàng lại giắt trường tiên vào lưng, chẳng màng đến cảnh tượng trước mặt, sải bước đi vào rừng.
âu Dương Thu vừa đi vừa lưu ý quan sát, trên đường chàng đã gặp rất nhiều

dã thú kỳ hình quái dạng, nhưng trông thấy chàng, chúng chỉ ngẩng lên nhìn và chun mũi ngửi, rồi không màng đến nữa.
Hai bên núi mỗi lúc mỗi hẹp, rừng cây càng lúc càng rậm rạp, dần ngửa mặt không còn thấy ánh sáng, âm u ghê rợn, tuy lúc này thời tiết nóng nực, nhưng trong rừng mát lạnh.
sau cùng, âu Dương Thu đã đến nơi tận cùng của Ly Biệt Câu, một vách núi cao ngất chắn ngang trước mặt, khe núi rộng chỉ bảy tám trượng, hai bên thế núi cheo leo và cao ngút mây, không có một lối đi nào.
Dưới vách núi cỏ dại um tùm, đá núi ngổn ngang, không có bóng người, cũng chẳng có Ma Thiết cung gì cả.
âu Dương Thu thắc mắc lẩm bẩm:
- Lạ thật, chả lẽ họ đã chui xuống đất hay sao?
Đoạn lại gần nhìn kỹ vách núi chắn ngang trước mặt, phát hiện có bảy chữ to khắc trên một khoảng vách đánh nhẵn bóng hơn, cách mặt đất khoảng ba trượng, đó là: "Ly Biệt Giản cấm địa võ lâm" Bên trái còn có từng chữ cỡ miệng chén, nhưng vì rêu xanh phủ đầy, khó thể đọc được.
âu Dương Thu vận hết nhãn lực nhìn, mới tìm ra ba chữ tạm đọc được, dường như là danh tánh phụ thân âu Dương Hàn, qua đó suy luận, những chữ khắc hẳn đều là danh tánh của những người có tiếng tăm trong võ lâm.
Qua sự phát hiện tình cờ ấy, âu Dương Thu liên tưởng đến cuộc chuyện trò giữa lão bà tóc bạc với Bạch Tiên Nhi, và việc mình ngẫu nhiên được ăn chu quả, cùng những cảnh tượng khủng khiếp đã gặp Tổng hợp tất cả lại, với trí thông minh của chàng suy luận đã có được ba khả năng:
1) Ly Biệt Câu này là vùng cấm địa được mọi người trong giới võ lâm công nhận.
2) Ma Thiết cung chính là nơi Ở tận cùng này của Ly Biệt Câu, hoặc Ở dưới lòng đất, hoặc Ở trong vách núi.
3) Vương gia chủ nhân Ma Thiết cung là một nhân vật thần bí khôn lường, và Ma Thiết cung cũng là một chốn xấu xa ghê tởm.
âu Dương Thu sau một hồi suy gẫm lấy làm hết sức hài lòng về ba lập luận của mình, nhưng có điều là trong lập luận thứ nhất có một vấn đề mà chàng không giải thích được, đó là Ly Biệt Câu đã sản xuất loại quả cây bổ ích cho người luyện võ như vậy, tại sao phải công nhận là thánh địa võ lâm, chả lẽ để bảo vệ cho độc quyền độc hưởng củ a vương gia nào đó hay sao?
Nhưng qua lời lão bà tóc bạc, lại thêm một phen suy luận phân tích, dường như chủ nhân Ma Thiết cung đang dùng loại chu quả này tiến hành một âm mưu mờ ám gì đó.
Trên vách núi đã có danh tánh âu Dương Hàn, hiển nhiên phụ thân chàng cũng từng dự vào việc này, nhưng âu Dương Thu cố sức lục tìm trong trí nhớ, cũng không sao nhớ được phụ thân từng đề cập đến, và nếu không phải

chính mắt trông thấy, mình tuy cư trú trong Đại Tuyết Sơn đã hơn năn năm, nhưng không hề nghe tới cái tên Ly Biệt Câu.
âu Dương Thu nhớ là cái tên Thất Lạc cốc là do phụ thân đã đặt ra sau khi xây cất Hàn Mai bảo lui ẩn giang hồ, lúc bấy giờ chàng tuy chỉ mới mười tuổi, nhưng vì phụ thân đã đắn đo cân nhắc rất lâu về cái tên ấy, nên chàng có ấn tượng rất sâu đậm.
Hai tên Ly Biệt Câu và Thất Lạc cốc hết sức tương xứng về chữ nghĩa, nhưng không rõ tên nào có trước?
Bất luận thế nào, âu Dương Thu đã xác định được một sự thật trọng đại có liên quan đến mình, đó là phụ thân chàng hẳn có một quan hệ trọng yếu với Ma Thiết cung.
Một người chỉ cần có đầu óc và trí nhớ, bất kể Ở độ tuổi nào, đã trải qua gia biến và nhiều hung hiểm thế này, nhận thức về sự vật hẳn chín chắn và sâu sắc hơn trước, đó chính là kinh nghiệm lịch duyệt trong cuộc đời, kinh nghiệm lịch duyệt càng nhiều thì trí tuệ càng cao, và nhận thức sự vật càng thấu triệt hơn.
âu Dương Thu chính là như vậy, chàng đã từ một cậu bé ngây thơ hồn nhiên trở thành một thiếu niên chín chắn vững vàng, biết cách vận dụng đầu óc, biết cách ứng phó vấn đề trước mắt nên chàng đã có quyết định sau cùng là dĩ tịnh chế động, kiên tâm chờ đợi.
Sau khi mặt trời lặn, trong sơn cốc càng thêm tối đen, cơ hồ xoè tay không thấy năm ngón.
Vầng trăng đã mọc lên, ánh sáng đã xuyên qua cành lá, lốm đốm in trên mặt đất.
Đột nhiên, mấy tiếng lộp cộp vang lên, chàng thiếu niên áo xanh trong đống loạn thạch liền tức cảnh giác.
Chẳng rõ từ đâu chui ra hai bóng người nhỏ nhắn, từ vách núi phóng nhanh vào rừng.
Thiếu niên áo xanh ẩn thân trong loạn thạch ngạc nhiên khẽ kêu lên:
- ủa, lại là họ, đuổi theo.
Liền tức phi thân đuổi theo, chỉ thấy hai bóng người nhỏ nhắn vào đến trong rừng, bỗng cùng dừng lại, một giọng Ồ Ồ nói:
- Bạch Tiên Nhi, ngươi không có chút lịch duyệt giang hồ, phen này lão thân đã chọn ngươi làm trợ thủ, ngươi phải nghe theo sự chỉ huy của lão thân, tuyệt đối không được khinh xuất, nhớ chưa?
- Đa tạ lão lão đã cất nhắc, Bạch Tiên Nhi dĩ nhiên tuân mệnh tất - Không cần cảm tạ, công tác hoàn thành với thành tích tốt, lão thân sẽ nói với vương gia trọng thưởng cho ngươi.
- Nhưng chúng ta đi đâu và làm gì vậy?
- Đến tổng đà phái Bình Giang, làm gì thì đến lúc sẽ rõ.

Thiếu niên áo xanh nghe vậy, bất giác rúng động cõi lòng.
Chỉ nghe Bạch Tiên Nhi thắc mắc hỏi:
- Lão lão chẳng nói là phái Bình Giang đã tung hết toàn bộ lực lượng đến bao vây Thất Lạc cốc rồi còn gì?
- Không sai, đó chính là cơ hội chúng ta đến tổng đà của họ hành sự - Ngươi thật là, lúc nào cũng không quên được việc ấy.
- Thôi đi, lão lão lại...
- Hề hề... ngươi chớ vội lo, chúng ta đi làm người chết chứ không phải người sống.
- Người đã chết rồi, có gì mà làm?
- RỒ ngốc, công việc quan trọng hằng ngày của chúng ta trong cung chẳng phải là làm người sống chết đi, rồi lại làm cho người chết sống lại đó sao?
- à! Bạch Tiên Nhi hiểu rồi!
- Ngươi hiểu rồi thì tốt... Ngoài cửa ra Ly Biệt Câu hẳn là có nhiều người của phái Bình Giang, để lão thân tìm cách đuổi họ đi trước, rồi chúng ta hẵng ra.
Láo bà tóc bạc nói xong, cất tiếng huýt sáo dài, liền tức cuồng phong nổi dậy, hai con quái thú một sừng rất hung tợn từ trong rừng phóng ra, rồi lao đi như bay ra ngoài cốc.
Sau đó, lão bà tóc bạc lại nói:
- Chúng ta hãy Ở đây dưỡng thần, lát nữa hẵng đi.
Đoạn liền ngồi xuống, Bạch Tiên Nhi cũng ngồi xuống theo.
Im lặng chốc lát, Bạch Tiên Nhi bỗng hỏi:
- Lão lão, vương gia có tức giận vì chu quả bị mất không vậy?
- Chính vì việc ấy vương gia mới phải hoàn thành đại kế trước thời hạn.
- Vì sao vậy?
- Rất đơn giản, bí mật về chu quả đã bị tiết lộ, Ly Biệt Câu đã có cao thủ võ lâm đặt chân đến, nên vương gia quyết định bất chấp tất cả, phát động trước thời hạn...
- Phát động gì vậy?
Không có tiếng trả lời.
- Lão lão...
- ùm...
- Người của phái Bình Giang vì sao lại bao vây Thất Lạc cốc vậy?
- HỌ tìm âu Dương Hàn báo thù...
- Tìm âu Dương Hàn báo thù ư?
- Không sai!
- HỌ có thù hận gì vậy?
- âu Dương Hàn đã hạ sát chưởng môn nhân phái Bình Giang là Lam Tâm Long với vợ là Biện Ngọc Hà.

- Nhưng người mà Tiêu Kim Kiếm Bạch CÔ Lâu đã mang về hôm ấy chẳng phải là âu Dương Hàn danh chấn giang hồ đó ư? Sao bây giờ người của phái Bình Giang lại đến Thất Lạc cốc tìm kiếm? Chả lẽ...
- Người của phái Bình Giang có lẽ đã sợ hãi bỏ chạy rồi, chúng ta đi thôi!
- Vâng!
Hai người lại đứng lên, phóng đi về phía cửa cốc, thiếu niên áo xanh cũng liền thi triển khinh công đuổi theo.
Ba bóng người hai trước một sau băng qua rừng rậm, tốc độ càng nhanh hơn, hệt như sao xẹt, khoảng cách chỉ hơn hai mươi trượng.
Khi sắp đến gần cửa cốc, bỗng có một trận cuồng phong từ phía trước ập đến, hai bóng người lách nhanh sang bên, rồi lại phóng đi tiếp Thiếu niên áo xanh thấy hai con quái thú nhe răng múa vuốt dáng vẻ hung tợn, hoảng kinh chững người đứng lại.
chờ đến khi hai con quái thú phóng qua trước mặt, thiếu niên áo xanh định tiếp tục đuổi theo, nhưng hai bóng người phía trước đã mất dạng tự bao giờ.
Anh trăng ảm đảm, núi trống tiêu điều, trời đã khuya lắm rồi!
Thiếu niên áo xanh sau một thoáng ngẫm nghĩ, liền phóng đi về phía tổng đà phái Bình Giang.

Hồi 3
Theo dõi dọ thám vào cấm địa

Mã Lộc trại.
ĐÓ là một thị trấn khá phồn vinh nằm trên bờ phải thượng phái Bình Giang.
Máu! Từng vũng tươi đã cô đặc Đầu! Những chiếc đầu người được xếp ngay ngắn thành bốn hàng trên nền đá đại sảnh, mỗi hàng tám chiếc, tổng cộng ba mươi hai chiếc, trong số nam nhiều hơn nữ, già trẻ lẫn lộn.
Hai cánh cửa to đại sảnh mở toang, mỗi bên thạch đôn có một đại hán áo xanh ngồi bất động, tay cầm một ngọn đao sáng loáng, mũi đao hướng lên trên, máu tươi nhuộm đỏ tấm chắn bảo vệ tay.
Hai đại hán áo xanh tuổi khoảng bốn mươi, mặt hướng ra sân vườn, hai mắt trợn trừng, râu tóc tua tủa, dáng vẻ rất ghê rợn.
Trong sảnh, ngay giữa có một chiếc bàn, trên là lư hương bốc khí nghi ngút.
Hai bên lư hương đều có một ngọn nến đang cháy, lửa nến lay động, phát ra ánh vàng yếu ớt, soi trên bức màn trắng phía sau bàn, càng thêm phần thê lương bi thảm.
RÕ ràng đây là một linh đường, sau bức màn trắng hẳn là quan tài chứa tử thi.
Lúc này đã sau hoàng hôn, trăng lên đến trên ngọn liễu, ánh trăng ảm đạm như đang điếu phúng cho cảnh tượng thêm thê thảm và khủng khiếp này.
Đột nhiên, một bóng người nhanh như chớp hạ xuống trên mái nhà phía trước linh đường, ngay khi định phóng xuống linh đường, bỗng như phát hiện điều gì, vội nằm móp xuống mái nhà, nghiêng mặt nhìn xuống.
Quả nhiên, một bóng người như thể u linh xuất hiện, dường như từ sau linh đường lướt ra, thân pháp rất nhanh nhẹn, loáng cái đã đến trước linh đường.
Lúc này, người áo xanh nấp trên mái nhà dường như chưa phát hiện thảm cảnh trong đại sảnh, chỉ chú mắt theo dõi người vừa xuất hiện.
Chỉ thấy người ấy khăn xanh chít đầu, lụa đen che mặt, toàn thân áo đen, thoáng ngẩn người trước linh đường, rồi tha thướt đi vào trong sảnh.
Người áo xanh ẩn nấp trên mái nhà chỉ nhờ vào ánh trăng mờ nhạt, nhưng qua bóng lưng và tướng đi của người ấy cũng có thể khẳng định là một nữ nhân, và qua thân pháp lúc xuất hiện, người này còn là một cao thủ có võ công thượng thừa.
Lúc này, nữ nhân áo đen đã đi vào bên trong màn trắng, khoảng một khắc sau lại trở ra trước linh án, đưa tay lấy một nén nhang, đốt cháy bằng lửa

nến, cắm vào lư hương, rồi quỳ lạy ba lạy, từ từ đứng lên.
Nữ nhân áo đen ra khỏi linh đường, tiện tay khép cửa đại sảnh lại, đưa mắt nhìn hai đại hán cầm đơn đao ngồi bất động trên hai bên thạch đôn, rồi đứng trên thềm đá ngửa mặt nhìn trăng, buông tiếng thở dài não ruột.
Người áo xanh trên mái nhà nghe tiếng thở dài đầy ai oán và thê lương của nữ nhân áo đen, biết là người này hẳn có quan hệ thâm hậu với những người đã chết Ở đây.
Chỉ nghe nữ nhân áo đen lẩm bẩm:
- Đây là kiệt tác của ai...
Lúc này nữ nhân áo đen đang đối mặt với ngôi nhà phía trước, ánh trăng soi trên người, thấy rất rõ vóc dáng bà ta.
Người áo xanh trên mái nhà thầm nhủ:
- Nghe tiếng nói, nhìn dáng người, hiển nhiên đây là một người đàn bà trung niên, nhưng rất tiếc là không nhìn thấy mặt, không biết bà ta là gì của Lam bá phụ và Lam bá mẫu?
Bỗng, chỉ thấy nữ nhân áo đen hai vai động nhẹ, với thế Bình Địa Bạt Thông (nhổ hành trên đất) tung mình lên mái đại sảnh, hai tay dang ra, nhẹ nhàng lướt đi như một cánh chim to, thoáng chốc đã mất dạng trong bóng đêm mịt mùng.
- Bà ta là ai mà thân pháp đẹp thế nhỉ.
Người áo xanh trên mái nhà hết sức khâm phục khinh công của nữ nhân áo đen đã thi thố lúc rời khỏi, nhất thời đã quên mất mục đích đến đây.
Sau cùng, người áo xanh như đã nhận thấy có điều khác lạ, thầm nhủ:
- Tổng đà phái Bình Giang lừng danh giang hồ, cho dù đã tung ra toàn lực tầm thù cũng chẳng thể yên lặng đến thế này, hơn nữa, linh đường của chưởng môn nhân phu phụ cũng chẳng thể không có người canh giữ...
Người áo xanh nghĩ đến đó, lại đưa mắt nhìn về phía cửa linh đường, chỉ thấy hai đại hán áo xanh như là người canh cửa cầm đao ngồi bất động, cảnh tượng ấy càng khiến chàng ngạc nhiên hơn, chả lẽ họ là người gỗ hay sao?
Chàng tiện tay gỡ một mảnh ngói, vung tay ném xuống trước cửa linh đường, "bốp" một tiếng vỡ nát, nhưng hai đại hán áo xanh vẫn ngồi yên như không hề hay biết.
- Sao liên tiếp mấy hôm nay âu Dương Thu toàn gặp chuyện quái lạ thế này?
Không sai, người áo xanh này chính là âu Dương Thu.
Sau khi mất dấu Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc tại cửa ra Ly Biệt câu, âu Dương Thu đã thẳng đường đuổi đến Mã Lộc trại, nơi tọa lạc tổng đà phái Bình Giang.
Khi sắp đến Mã Lộc trại, chàng đã đuổi kịp Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, lúc bấy giờ chàng vốn muốn hiện thân ra gặp họ, gạn hỏi sự thật về phụ thân, nhưng rồi chàng lại nghĩ, tuy mình được ăn Chu Quả, khí lực gia tăng

mấy lần, nhưng võ công dù sao cũng có hạn, không phải địch thủ của họ, hiện thân ra chỉ thêm gây rắc rối mà thôi.
Thế nên, âu Dương Thu quyết định bám theo hai người đến tổng đà phái Bình Giang, xem thử họ làm cho người sống chết đi, rồi làm cho người chết sống lại bằng cách nào?
Ngờ đâu khi vượt qua Bình Giang, rõ ràng trông thấy hai người lên trên một chiếc thuyền nhỏ đi về phía Mã Lộc trại, chàng vội thuê thuyền đuổi theo, nhưng khi đến bên kia bờ thì lại không thấy hai người xuống thuyền, bèn ngồi chờ đợi bên sông, mãi đến lúc chiều tối, vẫn Chưa thấy hai người xuống thuyền, mới sinh lòng hoài nghi, tung mình lên thuyền xem xét, chỉ thấy thuyền phu ngủ ngáy như sấm, nào có bóng dáng của Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc?
âu Dương Thu vỡ lẽ, biết mình đã bị đánh lừa, vội đến trang viện tổng đà phái Bình Giang, tin là hẳn sẽ gặp Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, nào ngờ lại là nữ nhân áo đen cúng linh đường.
Lam Tâm Long phu phụ là nhân vật lừng danh trên giang hồ, sau khi chết đồng đạo võ lâm đến cúng điếu là chuyện bình thường, điều khiến âu Dương Thu thấy làm lạ là lúc này hai đại hán canh giữ linh đường hệt như người gỗ và sự yên lặng của cả tòa trang viện.
âu Dương Thu mấy hôm nay liên tiếp gặp nhiều chuyện kỳ quái hung hiểm, khiến chàng đã can đảm hơn trước, bèn tung mình xuống sân vườn.
Chàng nhìn chốt vào hai đại hán, bước đi về phía cửa sảnh, bỗng Chân vướng phải một vật, lảo đảo ngã sấp xuống đất, ngực đè lên một vật tròn cứng, giật mình kinh hãi, co chân đứng phắt dậy, tiện tay ôm lấy vật tròn lên, cúi nhìn xuống, thì ra là một đầu người hai mắt trợn trừng.
Cùng lúc ấy, bốn hàng đầu người và người vũng máu tươi trên nền đá hiện rõ trước mắt.
âu Dương Thu thét lên một tiếng kinh hoàng, vứt bỏ đầu người trong lòng, liên tiếp thoái lui mấy bước, rùng mình nổi gai ốc.
Chàng cố trấn tĩnh tâm thần, gom hết can đảm sải bước đi về phía hai đại hán ngồi bất động, khi còn cách khoảng bốn năm bước, chàng thầm vận tụ công lực, bỗng tung mình lao tới, vung chỉ điểm vào huyệt Hầu Kết của đại hán bên phải.
Nào ngờ ngón tay chàng chạm vào chỉ cảm thấy lạnh ngắt, giờ mới biết là đại hán này đã chết từ lâu. Rồi lại với thủ pháp tương tự điểm vào đại hán bên trái, cũng có cảm giác giống nhau, chàng mới yên tâm.
Xem ra thì hành động của chàng như là thừa thãi, nhưng không hẳn vậy, phải biết chốn giang hồ hiểm trá khôn lường, có rất nhiều sự việc xảy ra bất ngờ, chàng đã là con trai của hào sĩ võ lâm âu Dương Hàn, tuy chưa từng có kinh nghiệm giang hồ, nhưng bẩm sinh thông minh, và trong những ngày

qua lại gặp nhiều hung hiểm, đã khiến chàng trở nên cảnh giác, huống hồ hai đại hán này lại chết ngồi.
âu Dương Thu đã xác định hai đại hán canh cửa đã chết, giờ mới nhìn kỹ tướng mạo của họ, tuy chàng từng đến đây nhiều lần, quen biết người của phái Bình Giang chẳng ít, nhưng không biết hai người này là ai?
Qua vẻ chết hai mắt trợn trừng và râu tóc tua tủa của hai đại hán này, chàng chợt nhớ một điều, thầm nhủ:
- Lúc mình phát hiện phụ thân đã chết, chẳng phải cũng như thế này ư? Nếu phụ thân đã chết thật, hẳn là chết bởi cùng một thủ pháp...
Nhưng dường như Bạch Tiên Nhi nói là phụ thân đã bị Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu bắt về Ma Thiết cung rồi, vậy thì kẻ giết người Ở Đại Tuyết Sơn là ai?
Nghĩ đến vấn đề ấy, lòng âu Dương Thu hoang mang và thắc mắc khôn tả.
Chàng định tìm ra nguyên nhân chết của hai đại hán này, nhưng khắp người họ không hề có thương tích và cũng không như bị trúng độc, điều này lại khiến chàng thắc mắc hơn.
Lúc này, âu Dương Thu tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng chàng không có thời gian suy nghĩ kỹ, nhưng khẳng định những người chết này toàn là môn hạ phái Bình Giang, và rất có thể hung thủ là Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc kia.
âu Dương Thu chợt nảy ra một ý định:
- ảo Diện Thiên Phật với ba chị em họ Lam nhất quyết nói là Lam Tâm Long phu phụ đã bị sát hại bởi chứng cứ là Hàn Mai Kiếm Lệnh, khiến chàng không sao biện bạch được, nhưng phụ thân chàng thật ra đã sát hại họ bằng cách nào thì lại không rõ. Hiện những người Ở lại canh phòng của phái Bình Giang hiển nhiên đã chết hết, sao không nhân cơ hội này mở quan tài ra xem di dung của Lam nghĩa phụ và Lam nghĩa mẫu?
Nghĩ là làm, bèn mở cửa sảnh, trước tiên thắp ba nén nhang trước linh vị, quỳ xuống vái lạy, thầm khấn:
- Nghĩa phụ, nghĩa mẫu, hai vị Ở chốn suối vàng có linh thiêng, nghĩa tử âu Dương Thu xin mạo muội mở linh cửu, bái thị di dung.
Khấn xong dập đầy lạy ba lạy, đứng lên đưa tay lấ ngọn nến trên linh án, vòng qua hương án, vén màn trắng lên, quả thấy hai cỗ quan tài đặt song song nhau.
âu Dương Thu tuy đã quyết định mở quan tài, nhưng khi hành động thì lại không khỏi tim đập dữ dội, toàn thân nổi gai ốc. Tâm lý sợ tử thi đó là lẽ thường tình, huống hồ chàng chỉ là một thiếu niên tuổi mới mười lăm.
Trải qua một hồi sợ sệt và hồi hộp, sau cùng âu Dương Thu cũng đã lần lượt đẩy mở hai chiếc nắp quan tài.
Khi chàng cầm ngọn nến dưới đất lên, chú mắt nhìn vào quan tài, thật không

ngờ, chỉ thấy nghĩa phụ và nghĩa mẫu hai mắt khép hờ, môi nhoẻn cười hết sức khoan thai, hệt như đang trong giấc ngủ êm đềm, chỉ có điều là ngưng thở mà thôi, nếu không xem xét kỹ, hẳn không tin là họ đã chết từ lâu.
Nhìn di dung nghĩa phụ và nghĩa mẫu, âu Dương Thu bỗng nghĩ đến tình thương của hai người đã dành cho mình lúc sinh tiền, bất giác mũi lòng, nước mắt tuôn rơi.
Một hồi rất lâu, chàng mới ngưng khóc, đậy nắp quan tài trở lại.
Ngay khi ấy, bỗng nghe ngoài sảnh có tiếng gió, âu Dương Thu chợt động tâm, vội thổi tắt ngọn nến trên tay, móp người xuống, vén màn nhìn ra ngoài.
Chỉ thấy hai bóng đen to lớn đáp xuống ngoài cửa sảnh, mỗi người cắp lấy một đại hán đã chết, loáng cái đã biến mất.
âu Dương Thu qua khinh công biết đó là hai cao thủ võ lâm, thắc mắc thầm nhủ:
- HỌ mang hai tử thi đó đi làm gì thế nhỉ?
Sực nhớ lời nói của lão già tóc bạc:
- Công việc quan trọng hằng ngày là làm cho người sống chết đi, rồi lại làm cho người chết sống lại...
Chàng mừng rỡ như gặp được báu vật, liền lao ra khỏi cửa đại sảnh, tung mình lên mái nhà, nhờ vào ánh trăng, vận hết nhãn lực nhìn quanh...
chỉ thấy hai bóng người to lớn lúc nãy đang phóng đi trên mái nhà nhanh như tên bắn về phía sông Bình Giang.
âu Dương Thu liền tức đuổi theo thầm nhủ:
- HỌ hẳn là người của Ma Thiết cung.
Chàng nghĩ là Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc hẳn sớm đã rời khỏi sau khi giết xong người của phái Bình Giang Ở lại canh phong trong tổng đà, chỉ cần đuổi kịp hai người to lớn này là tìm gặp được họ, mà dù là không gặp, đuổi theo hai người to lớn này trở lại Ly Biệt Câu thì cũng có thể lẻn vào Ma Thiết cung thám thính tin tức của phụ thân.
Lát sau, âu Dương Thu đã đuổi theo ra khỏi Mã Lộc trại, đến bờ sông Bình Giang, nào ngờ hai người cao to đã mất dạng.
Chàng đứng bên bờ sông đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy một chiếc thuyền nhỏ đang xuôi dòng lướt đi như bay Ở giữa sông.
âu Dương Thu ngạc nhiên thầm nhủ:
- chả lẽ họ đã lên trên chiếc thuyền ấy rồi sao? Nhưng Ly Biệt Câu Ở Đại Tuyết Sơn, lẽ nào họ đi ngược hướng? Vậy họ đi đâu thế nhỉ?
- ôi, chỉ trách võ công mình quá kém cõi, không thì sớm đã giáp mặt với Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, chỉ cần chế ngự được họ, còn sợ không bức bách ra sự thật hay sao? Nhưng võ công mình thế này, đừng nói là chế ngự hai người ấy, dù một chọi một e mình cũng chẳng phải là đối thủ...

âu Dương Thu đi qua đi lại trên bờ sông, lẩm bẩm nói một mình, ý định trở lại Ly Biệt Câu khó thể thực hiện được nữa.
Chàng thờ thẩn nhìn dòng nước trôi đi, lòng nảo nề xót xa than thầm:
- Vạn vật đều có chỗ nương tựa, có nơi trở về, vậy mà âu Dương Thu nhà ta nhà tan cửa nát, lại bị người trong võ lâm bất dung, tiền đồ đầy chông gai, tương lai rồi sẽ ra sao? Phụ thân sống chết chưa rõ, địa điểm Ma Thiết cung khó tìm, mình biết tính sao đây?
Bỗng, chàng cảm thấy trời đất bao la, người đời xấu ác và mình thật nhỏ bé vô dụng.
âu Dương Thu mất mẹ từ thuở bé, khi hiểu chuyện nghe phụ thân nói là sau khi hạ sinh chàng mẫu thân đã ngã bệnh qua đời, nên chàng chẳng có chút ấn tượng gì về mẫu thân, trong đầu toàn là hình bóng của phụ thân.
Phụ thân là người thân yêu duy nhất trên cõi đời này của chàng, nhưng chàng đã mất ông rồi. Ngoài ra phải kể là nghĩa phụ và nghĩa mẫu thương yêu chàng hơn hết, nhưng nay thì hai người cũng đã qua đời rồi. âu Dương Thu thờ thẫn suy tư dưới ánh trăng, bao dĩ vãng lần lượt hiện lên trong lòng, dĩ vãng khiến chàng phấn khởi và cũng khiến chàng khiếp sợ.
Sau cùng, chàng lẩm bẩm:
- Trời hỡi! âu Dương Thu này không còn gì nữa, mình là một người cô đơn nhất, đáng thương nhất trên cõi đời này... Đúng rồi, mình phải trở một người cô đơn nhất... và là một người cô đơn đặc biệt nhất khắp thế gian.
Mấy hôm sau, tại huyện Vân Long, Thiểm Tây đã xuất hiện một thiếu niên đầu đội nón rơm rộng vành, che khuất nửa phần mặt, mình mặc võ phục xanh, chân mang giày nhẹ, băng qua đại lộ tấp nập người, đi vào một lữ điếm hạng trung.
Điếm tiểu nhị tiến ra đón, cười giả lả nói:
- Khách điếm này có phòng thượng hảo hạn, tiếp đãi chu đáo, xin hỏi khách quan...
Thiếu niên áo xanh kéo nón xuống thấp hơn, ngát lời:
- Trong điếm có món ăn gì, cứ mang vào trong phòng.
Điếm tiểu nhị thấy thiếu niên áo xanh này như sợ bị người trông thấy mặt, bất giác trong lòng do dự, nhưng vì thiếu niên này mặc võ phục, biết là người trong giang hồ, nên cũng không dám có thái độ lạnh nhạt, ha hả cười nói:
- Vậy thì xin mời khách quan theo tiểu nhân vào đây.
Đoạn đi trước dẫn đường, đưa thiếu niên áo xanh vào nội viện.
Lát sau, thiếu niên áo xanh đã được đưa vào một gian phòng mát mẻ cỡ trung bình, chàng quay lưng về phía điếm tiểu nhị nói:
- Hãy mau đi mang cơm và thức ăn đến đây, nhớ là khi nào mang đến, chỉ cần gõ cửa không cần mang vào, tại hạ tự lấy được rồi.

Điếm tiểu nhị vâng dạ liền liền, quay người ra khỏi phòng.
Thiếu niên áo xanh đóng cửa lại, điếm tiểu nhị ngoảnh lại nhìn, rất lấy làm lạ nhưng cũng chẳng nói gì, đi nhanh ra ngoài.
Lát sau, điếm tiểu nhị trở vào, bưng theo một chiếc hộc, trên đựng hai món một canh và một bát cơm trắng, đưa tay gõ cửa phòng, chỉ nghe vị khách nhỏ trong phòng nói:
- Hãy để xuống trước cửa được rồi.
Thế là, điếm tiểu nhị ấy không còn thấy mặt vị khách nhỏ nữa, hai bữa ăn trưa và tối đều như vậy cả.
Hiện đang là đời vua Chính Đức triều Minh, thiên hạ thái bình, đạo tặc không dám lộng hành, bá tánh an cư lạc nghiệp nên cử chỉ và hành động của thiếu niên áo xanh tuy khác lạ, nhưng cũng không khiếm điếm gia hoài nghi.
Thế nhưng, thiếu niên áo xanh ấy mở cửa lấy thức ăn đã nhác thấy một chuyện rất khả nghi, bèn vội vã ăn xong bữa tối, mặc nguyên y phục nằm xuống giường, mắt nhắm lại suy tư.
Thì ra gian phòng của chàng nằm Ở phía bắc, cửa hướng nam, lúc mở cửa lấy thức ăn trời đã hoàng hôn, ráng chiều đỏ rực một góc trời trông rất ngoạn mục, khiến thiếu niên áo xanh chân trong chân ngoài, đứng ngắm một hồi.
Ngay khi chàng thu ánh mắt trở về, vừa định đi vào phòng, bỗng nhác thấy điếm tiểu nhị dẫn hai thiếu niên thư sinh anh tuấn đều chít khăn nho sĩ, mình mặc áo trắng ngà đi đến.
Thiếu niên áo xanh này là âu Dương Thu, chàng thấy hai thiếu niên thư sinh này rất quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp Ở đâu Chàng chợt động tâm, sợ bị người nhận ra sẽ sinh rắc rối, làm lỡ hành trình, vội đi vào phòng.
Nào ngờ chàng vừa định khép cửa bỗng nhác thấy một gương mặt trắng rất dâm tà từ trong cánh cửa hé mở của một gian phòng bên trái thò ra, trên gương mặt ấy có đôi mắt tuy nhỏ bé nhưng sáng quắc, đôi mắt dâm tà ấy cũng đang chằm chặp nhìn vào hai thư sinh anh tuấn kia và trên khóe môi bở một nụ cười thèm thuồng và tự đắc.
âu Dương Thu thắc mắc tự nhủ:
- Người này sao lại nhìn hai thư sinh ấy với ánh mắt như vậy thế nhỉ?
Chàng tuy không tìm được từ ngữ thích đáng để hình dung ánh mắt ấy, nhưng chàng có thể quả quyết ánh mắt ấy như là mèo thấy cá tươi vậy âu Dương Thu lúc này nằm trên giường, nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi tại vì sao một người đàn ông gặp hai thư sinh anh tuấn mà lại có ánh mắt lạ lùng như vậy?
Chàng nghĩ đến đó, tư duy lại trở về với hai thiếu niên tuấn tú như đã từng quen biết kia.
HỌ là ai? Đã từng gặp Ở đâu?
chàng lặp đi lặp lại hai câu hỏi ấy trong đầu, bất giác trời đã canh một.

Bỗng, phòng bên cạnh loáng thoáng như có tiếng khóc thút thít, vì vách phòng bằng ván mỏng nên nghe thấy rất rõ.
Tiếng khóc vang lên không bao lâu thì bị một tiếng nói khác khẽ khuyên ngăn nín dứt. Nhưng ngay khi ấy, chàng bỗng nghe trong gian phòng bên trái vang lên tiếng nữ nhân cười lẳng lơ nói:
- Gã trọc kia, ngươi khỏi phải sử dụng cách thức hèn hạ ấy, bổn cô nương chiến trận nào mà chưa từng trông thấy? Vào mau đi, bổn cô nương đã chờ lâu rồi đây.
Tiếp theo là tiếng mở cửa sổ vang lên, trong phòng lại vang lên tiếng một người đàn ông cười dâm đãng nói:
- CÔ nương của ta ơi, trông nàng tuổi chưa bao lớn, chẳng ngờ là người trong giới này.
Tiếng thiếu nữ lại cười lẳng lơ nói:
- chuyện ngươi không ngờ còn nhiều lắm, đã tìm đến bổn cô nương hẳn là cũng có chút bản lĩnh, nếu ngươi mà không làm thỏa mãn bổn cô nương, hãy coi chừng cái đầu của ngươi đấy.
Người đàn ông lại buông một chuỗi cười dâm đãng:
- CÔ nương yên tâm, đây là chuyện Dã HỒ Thiền hết sức độc đáo, vạn nhất cô nương không chịu nỗi thì lên tiếng báo, chúng ta có thể tạm ngưng.
Tiếu nữ lại buông một chuỗi cười lẳng lơ nói:
- Ngươi chớ quá tự phụ trước, vạn nhất ngươi giữa chừng bỏ cuộc thì chớ trách bổn cô nương thủ đoạn tàn ác.
Người đàn ông như vỗ ngực nói:
- Hoa hòa thượng này tuy võ công tầm thường, nhưng về chuyện này thì thiên phú khác thường...
Thiếu nữ cười khảy nói:
- sao ngươi nói không thế này? Bản cô nương đang chờ ngươi thực hành đây.
Sau một hồi cười dâm đãng, trong phòng bắt đầu có tiếng động.
âu Dương Thu chưa biết nhiều về chuyện nam nữ nên không hiểu mấy về cuộc đối thoại của hai người, họ không phải bạn bè mà cũng chẳng phải là thù địch, nhất là tiếng nói thiếu nữ lại càng nghe rất quen.
Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng bước xuống giường, những nhẹ kéo mở cửa sổ, sau đó khép lại, lách người đến bên cửa sổ phòng kế cận, thi triển Bích HỔ Công dán người dưới mái hiên, với thế Đảo Quải Kim Câu (móc vàng treo ngược), chọc thủng một lỗ trên giày cửa sổ, kề mắt nhìn vào phòng.
Liền tức, chàng toàn thân huyết mạch căng lên, hai mắt rực sát khí khiếp người.
Thì ra trong phòng có một đôi nam nữ, hai người đều không một mảnh vải che thân, đang ôm chặt lấy nhau trên giường.

Người đàn ông cúi thấp đầu không trông thấy mặt, nhưng thiếu nữ chính là Bạch Tiên Nhi mà chàng đã gặp tại Ly Biệt Câu.
âu Dương Thu thấy cảnh ấy, chàng lại có một nhận xét khác về loài người, đó là không thể xét người qua tướng mạo, Bạch Tiên Nhi đẹp tựa thiên tiên, trông hãy còn là một thiếu nữ chưa hiểu đời, nhưng ai ngờ nàng ta lại là một dâm nữ vô sỉ đến vậy?
Chàng bất giác bừng lửa giận, vừa định phá cửa sổ xông vào, bỗng nghe một tiếng quen thuộc nói:
- Bé con, hai người này hãy giao cho lão phu xử lý, ngươi hãy đến gian phòng bên phải mà lo liệu chuyện ngươi phải lo liệu, kẻo không còn gì nữa.
âu Dương Thu ngạc nhiên thầm nhủ:
- Gian phòng bên phải sao lại có chuyện mình phải lo liệu thế nhỉ?
chàng còn đang lưỡng lự, tiếng quen thuộc lại nói:
- Nhanh lên, Tiết Trúc Tự có rất nhiều dâm tăng đến đây, họ võ công đều chẳng kém, ngươi hãy cẩn thận.
âu Dương Thu đã biết người đó là ai, bén vận chân khí, phóng nhanh đến gian phòng bên phải.
Chàng vẫn thi triển Bích HỔ Công dán mình dưới mái hiên đưa mắt nhìn vào phòng, giận đến mức suýt nữa thét lên.
Chỉ thấy hai người trắng nõn lõa lồ nằm trên giường, một người đàn ông to khỏe mạnh, đầu trùm khăn xanh, cũng không một mảnh vải che thân, đang sờ mó một nữ nhân vóc dáng cao hơn.
âu Dương Thu trong đời chưa từng thấy cảnh tượng dâm tà gớm ghiếc thế này, đồng thời cũng nhận ra người đàn ông này chính là người có gương mặt dâm tà đã thò đầu nhìn qua cửa lúc hai thiếu niên thư sinh đi vào.
Chàng lại nhìn kỹ hai nữ nhân trên giường, bất giác sững sờ, không Còn dằn nổi nữa, cười khảy nói:
- Thật là vô sĩ!
Vừa định quay người bỏ đi, bỗng nghe "vù" một tiếng, một vật xuyên qua cửa sổ bay ra, lướt qua bên tai chàng.
- Dâm tặc vô sĩ kia, muốn đánh hãy ra đây, bổn thiếu gia nhất định âu Dương Thu chưa nói hết câu, người đàn ông trong phòng đã lao ra, trên mình chỉ mặc một chiếc quần đùi.
Dâm tặc ấy dừng lại trong sân vườn, thấy thì ra là một thiếu niên tuổi chỉ mười lăm mười sáu, đã quấy phá chuyện đắc thủ nhưng chưa hoàn thành của mình, bất giác bừng lửa giận, chẳng nói chẳng rằng, một chưởng bổ ra.
âu Dương Thu lách người tránh khỏi, lẹ làng rút trường tiên bên lưng ra, thi triển ngay tiên pháp gia truyền, với chiêu Song Long Thám Ly (ngựa ô) phản kích ngay.
Gã dâm tặc chẳng ngờ thiếu niên trước mắt lại là con nhà võ, và càng không

ngờ trên lưng chàng lại có một món binh khí lợi hại, chiếm hẳn thượng phong.
Trong một thoáng khinh xuất đã bị âu Dương Thu chiếm hết ưu thế, phải vất vả lắm mới tránh được ngọn trường tiên như rồng bay rắn lượn của âu Dương Thu.
Nhưng dẫu sao y cũng là người võ công cao cường, biết đã gặp kình địch, không còn dám khinh xuất nữa, sau khi tránh khỏi thế tấn công của trường tiên, liền tức song chưởng liên tiếp tung ra, chưởng pháp ảo diệu, kình lực hung mãnh, thân thủ quả bất phàm.
âu Dương Thu không hiểu sao Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp lại trở nên dâm đãng thế này, nhưng chàng khẳng định người này hẳn là một tên bại hoại võ lâm. Lúc này thấy đối phương sau một hồi phản Công tới tấp đã giành lại thế quân bình, bất giác sát cơ bừng dậy. Lập tức, chàng thi triển chiêu Khô Thụ Bàn Căn (cây khô trốc gốc), trường tiên quét vào hạ bàn đối phương.
Gã dâm tặc thấy vậy, vội tung mình lên tránh, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, hai chân y vừa rời khỏi mặt đất, trường tiên của âu Dương Thu đột nhiên rụt nhanh về, biến chiêu Phong Tảo Lạc Diệp nhanh như chớp quét lên thượng bàn.
Gã dâm tặc vừa hạ chân xuống đất, bỗng nghe trên đầu gió vang ù ù, trường tiên đã quét đến, cả kinh thất sắc, vội nghiêng đầu sang bên, đồng thời song chưởng ngang ngực tống thẳng ra.
Tuy y phản ứng nhanh, vừa kịp tránh khỏi, nhưng khăn xanh trên đầu cũng bị trường tiên quét bay, đồng thời âu Dương Thu cũng bị chưởng phong đẩy lui hơn trượng.
Hai người đều chưa thọ thương, nhưng âu Dương Thu đã nhận ra đối phương là một hòa thượng trọc đầu.
âu Dương Thu trầm giọng quát:
- Dâm tặc, thật không ngờ ngươi là đệ tử Phật môn!
Vừa định vung trường tiên tấn công tiếp, hòa thượng đã cười khảy nói:
- Tiểu tử, ngươi đã phá hoại hảo sự của phật gia, ngày này sang năm chính là giỗ đầu của ngươi.
Hòa thượng dâm tà ấy đã lửa giận xung thiên, vừa dứt lời, chỉ thấy y hai tay vươn ra, chân đứng thế không ngang không dọc, như đang vận tụ công lực độc địa gì đó.
âu Dương Thu thấy vậy thầm nhủ:
- Đã muốn giết người thì phải tiên hạ thủ vi cường!
Đoạn liền chẳng nói chẳng rằng, trường tiên trong tay với chiêu Long Phi Phụng Vũ quét ra.
Đột nhiên có tiếng cười to vang lên:

- Ha ha ha! Thì ra là nghiệt tử âu Dương Thu Ở đây lộng hành, thật không ngờ ngươi lại chưa chết trong Nhạn Lạc Giản.
Tiếng nói vừa dứt, trong sân vườn đã đáp xuống một hòa thượng áo xám, đồng thời phải trái sau trước đều đáp xuống bảy tám bóng người, bao vây âu Dương Thu vừa mới vung trường tiên vào giữa...

Hồi 4
Dâm tăng lộng hành Ố phật môn

Tiết Trúc tự!
ĐÓ là một ngôi cổ sát nằm trên Ngọc An Sơn cách Điền Trì hơn ba mươi dặm về phía nam, được xây cất vào đời vụ Trịnh Quán nhà Đường, quy mô hùng vĩ, tuy đã trải qua mấy trăm năm, nhưng được trùng tu mấy lần, đền đài lầu các, khí thế vẫn như xưa.
Trưởng đại khai sơn Nguyên Minh đại sư chính là sư đệ của Nguyên Giác chưởng môn phái Thiếu Lâm, là một vị cao tăng đắc đạo có hạng lúc bấy giờ, tương truyền đến nay đã được hai mươi ba đời, môn đồ ngày một đông hơn.
Bởi Tiết Trúc tự là chi nhánh của phái Thiếu Lâm nên trưởng lão đương gia đời nào cũng ước thúc môn hạ bằng phái quy Thiếu Lâm, nên địa vị trong võ lâm ngày một tăng cao, thanh uy hưng thịnh, nghiễm nhiên trở thành một phái độc lập, và vẫn giữ được thanh uy lệnh dụ của môn hạ tam bảo trên giang hồ.
Nào ngờ đến đệ tử đời thứ hai mươi ba là Liễu Minh đại sư tiếp chưởng môn hộ, do bởi tính ông hiền lành tiêu cực, nên đại quyền đã lọt vào tay đại sư đệ Liễu Tâm hòa thượng.
Vị Liễu Tâm nắm giữ quyền lực Tiết Trúc tự này là một người rất ranh mãnh và đầy dã tâm, mắt thấy môn đồ đông đến gần ngàn, thế lực hùng hậu, bèn muốn thoát khỏi sự ước thúc của phái Thiếu Lâm, độc lập môn hộ, tranh hùng với các đại danh môn chính phái khác.
Y chí phấn đấu muốn vươn lên ấy của ông cũng chẳng có gì không phải, nhưng vấn đề đã từ đó phát sinh, ông muốn nắm giữ quyền lực là phải củng cố thế lực cá nhân, muốn củng cố thế lực cá nhân là phải nuông chiều và dung túng môn hạ, để khiến môn quy lơi lỏng, giới luật bất nghiêm, biến một thánh địa phật môn thành nơi dâm tà nhơ bẩn.
Nói chung, Liễu Tâm hòa thượng tuy đã có dã tâm quỷ kế, nhưng không tài thao lược trị sự, một người có trách nhiệm hiệu lệnh hàng ngàn tăng chúng như vậy sao không khiến cho cổ sát ngập đầy khói đen chướng khí?
Liễu Tâm hòa thượng tuy như vậy nhưng còn biết giữ mình trong sạch, nên không hề có ách tích gì trên chốn giang hồ.
Ngặt nỗi hai vị đệ tử thập nhất của ông là phường bại hoại phật môn, một là Minh Đạt, một là Minh Chí. Hai người này là huynh đệ thân sinh, bốn mươi

tuổi mới thế phát quy y. Hồi mười năm trước họ vốn là hai tên côn đồ địa phương, cậy mình có được chút võ công, luôn cướp bóc cưỡng dâm, hà hiếp bách tánh, không từ một hành vi tội ác nào.
Sau cùng, họ đã khiến cho mấy người hiệp nghĩa trong tỉnh Vân Nam tức giận, truy sát họ đến mức không chỗ dung thân, đành phải đến Tiết Trúc tự cạo đầu làm hòa thượng.
Kể từ đó, hai anh em họ như hổ thêm cánh, chứng nào tật nấy, lúc đầu thì còn e sợ, nhưng rồi thấy Liễu Tâm bênh vực dung túng, bèn công khai đi khắp nơi cưỡng hiếp phụ nữ, trở thành hai tên dâm tặc khét tiếng.
Một tập thể đông người mà không có nghiêm luật ước thúc khó thể tránh khỏi phát sinh nhiều điều tệ hại, Tiết Trúc tự có đến hàng ngàn tăng chúng, lại thêm môn quy lơi lỏng, nên môn hạ ngày một lộng hành, hành vi tội ác chồng chất.
Nhưng Liễu Tâm hòa thượng kể từ khi nắm giữ quyền lực Tiết Trúc tự, ông ta cũng có một phương pháp ngự chúng khác rất đơn giản, đó là ba đại giới luật do ông ta soạn thảo rồi giao cho phương trượng Liễu Minh đại sư công bố.
Ba đại giới luật đó là: thứ nhất, chống lại mệnh lệnh bị xử tử, gặp địch không tiến bị phế, thứ ba, không luyện tập võ công bị đuổi.
Chúng tăng trong tự chỉ cần không vi phạm ba giới luật ấy, mọi hành vi khác đều không bị truy cứu.
Tuy nhiên, cũng nhờ sự nghiêm khắc của ba giới luật áy, bốn đời tăng chúng Liễu, Minh, Giác, Viễn gần ngàn người chẳng ai là không võ công trác tuyệt, gặp địch thảy đều hung hãn tiến tới, nên Tiết Trúc tự rất được giới giang hồ nể sợ.
Một hôm, Liễu Minh đại sư ngồi trong thiền phòng hành công thổ nạp vừa xong, hai mắt hé mở, bỗng thấy một bóng người như u linh đã đứng trước mặt chẳng rõ tự bao giờ.
Lão phương trượng tuy tính tiêu cực, ít khi màng đến mọi việc trong tự, nhưng võ công và định lực khó có thể so bì.
ông chỉ thoáng nhìn đã nhận ra đó là một người đàn bà áo xanh, lụa đen che mặt và đầu chít khăn xanh, bất giác thoáng giật mình, nhưng liền nhắm mắt lại, cất tiếng gỏi:
- Nữ thí chủ cao tánh tôn danh? Đến hàn xá chẳng hay có điều chi dạy bảo lão nạp?
Liễu Minh đại sư tuy bề ngoài điềm tĩnh ung dung, thật ra khi cất tiếng hỏi, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc trước võ công siêu tuyệt của người đàn bà bịt mặt này, chẳng những vượt qua các trạm canh phòng nghiêm mật của bổn tự, mà còn im lìm tiến vào thiền phòng mình lúc nào không hay.
Nữ nhân bịt mặt chậm rãi nói:

- Chưa thông báo và được cho phép mà đã tự ý xông vào đan thất của phương trượng, xin hãy thứ tội... Tiện phụ tuy chưa bước vào không môn, nhưng đã dứt trần niệm từ lâu, và danh tánh sớm cũng đã không dùng đến.
Liễu Minh đại sư nghe đối phương tuy lời lẽ không có ác ý, nhưng giọng nói lạnh đến mức rợn người, bèn lại hỏi:
- Vậy nữ thí chủ đến đây có dụng ý gì?
Nữ nhân áo xanh khăn đen che mặt thoáng lay động, giọng nói càng lạnh hơn:
- Tục ngữ có câu, không việc chẳng đến điện Tam Bảo... Lão thiền sư là chưởng môn đương gia Tiết Trúc tự, chẳng hay có biết hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ trong những năm gần đây không?
- Việc ấy Liễu Minh đại sư trầm ngâm một hồi, hai mắt hé mở, phát ra thần quang sáng quắc, nhìn chốt vào nữ nhân áo xanh nói:
- Lão nạp ngu xuẩn, rất hổ làm đương gia, mọi sự vụ trong tự hầu hết đều nhờ sư đệ Liễu Tâm xử lý, nhưng... nếu nữ thí chủ thấy đệ tử tệ tự có hành vi tồi tệ gì làm nhục thanh quy, xin hãy cho biết rõ, nếu lão nạp điều tra chứng thực, nhất định sẽ nghiêm trị để thanh lý môn hộ.
Nữ nhân áo xanh như không bằng lòng về câu trả lời ỡm Ờ của Liễu Minh đại sư, buông tiếng "hừ" lạnh lùng nói:
- Tiết Trúc tự là danh sát đời trước, có lịch sử lâu dài và rạng rỡ, nay lại trở thành một nơi đầy tội ác nhơ bẩn, chẳng những làm Ô uế thanh danh phật môn mà còn khiến đồng đạo võ lâm ghê tởm. Nếu lão thiền sư có thể điều tra rõ, chỉnh lý môn hộ, tuy muộn nhưng vẫn còn có thể cứu vãn, nếu không e hối hận chẳng kịp. Tiện phụ đã cạn lời, xin thứ cho đã mạo muội quấy nhiễu thanh tu...
Dứt lời, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng đã mất dạng, chẳng rõ đã về hướng nào?
Liễu Minh đại sư bán tín bán nghi về những lời nói của nữ nhân áo xanh, ngồi trên vân sàn hết sức bâng khuâng, chỉ bởi ông tính tình tiêu cực thiếu kiên quyết, đối với bất cứ việc gì cũng không thấy nghiêm trọng, nên mấy hôm sau ông đã quên bẵng.
Nào ngờ vào lúc sáng năm hôm sau, Tiết Trúc tự bỗng dòng chuông hối hả, chúng tăng nhốn nháo.
Một hòa thượng chưởng quản đại hùng bảo điện hối hả chạy đến thiền phòng Ở hậu viện, gặp Liễu Minh đại sư hơ hải nói:
- Bẩm tổ sư đương gia, không xong rồi, xin mời tổ sư đương gia mau đến đại hùng bảo điện xem thử!
Liễu Minh sớm đã giật mình thức giấc bởi tiếng chuông ngân, đang khoác áo ngồi dậy, vội hỏi:
- Việc gì mà ngươi hớt ha hớt hải thế này?

Hòa thượng chưởng quản đại hùng bảo điện này là đệ tử thủ tọa vai vếch Giác, nghe tổ sư đương gia hỏi, ấp úng đáp:
- Việc này... đệ tử cũng không sao nói rõ được... tốt hơn xin mời tổ sư đến đó xem thử.
Bởi Liễu Tâm đã đi khỏi, Liễu Minh đại sư đành khoát tay nói:
- Ngươi đi trước đi, lão nạp đến ngay!
- Tuân mệnh!
Giác Viên chắp tay thi lễ, lui ra thiền phòng, trở về đại hùng bảo điện.
Liễu Minh ra khỏi thiền phòng, đã có bốn tiểu sa di áo xám chờ sẵn bên ngoài, theo sau lão thiền sư đi nhanh về phía đại hùng bảo điện.
Đại hùng bảo điện nằm Ở trung tâm Tiết Trúc tự, cách thiền phòng của phương trượng khá xa, phải vòng qua ba khu điện viện mới đến.
Lúc này Liễu Minh đại sư đã nhìn thấy các đệ tử đều bước đi hối hả, mặt lộ vẻ bàng hoàng kinh ngạc, đổ xô tiến về phía đại hùng bảo điện, biết là sự thể không tầm thường, liền nóng lòng bước đi nhanh hơn.
Khi vừa bước qua cửa viện đại hùng bảo điện, Liễu Minh đại sư đã thấy mấy trăm đệ tử tụ tập, đứng đầy hai bên đại điện, chừa ra một lối đi khoảng ba thước Ở giữa, thảy đều lẳng lặng cúi đầu nhìn xuống Cảnh tượng ấy đã khiến lão thiền sư càng thêm kinh ngạc, vừa định từ lối đi giữa đi vào đại điện, bỗng nghe một hòa thượng hô to:
- Sư tôn đương gia giá lâm!
Liền tức, chúng tăng hai bên thảy đều ngẩng đầu lên, chắp tay trước ngực cung kính thi lễ.
Liễu Minh đại sư đưa mắt nhìn chúng tăng hai bên, bất giác sững sờ, hồi lâu không thốt một lời.
Thì ra lối đi được chừa ra có dấu chân hai người to lớn và dài hơn thước sóng vai đi ra, mỗi dấu chân đều sâu ba phân, in rõ trên mặt Liễu Minh đại sư thắc mắc thầm nhủ:
- Người nào lại có bàn chân to lớn và công lực thế này nhỉ?
Đoạn sải bước đi vào đại hùng bảo điện. Thì ra trong đại hùng bảo điện đã xảy ra một chuyện hết sức quái lạ, Giác Viên hòa thượng tuy phái người dòng chuông triệu tập tăng chúng, nhưng trưởng lão đương gia chưa đi vào đại điện, không ai được vào trước. Tiết Trúc tự tuy môn quy lơi lỏng, nhưng tăng chúng vẫn hết sức cung kính đối với tổ sư đương gia.
Lúc này, Liễu Minh đại sư vừa bước qua ngạch cửa đã trông thấy mười tám pho tượng La Hán mình vàng chia nhau đứng hai bên trước tượng Phật TỔ Như Lai, pho tượng La Hán Ở đầu mỗi hàng gần cửa điện đã biến mất, giờ chỉ còn hai chỗ trống mà thôi.
Mười tám pho tượng La Hán này đều được khắc bằng đá Đại Lý, Cao khoảng một trượng, tuy tướng mạo và tư thế khác nhau, nhưng đều là tượng

đứng, mỗi pho tượng nặng ít ra cũng hai ngàn cân.
Tượng đá to thế này nếu bảo là đã bị người khiêng đi, trong đại hùng bảo điện ngày đêm cũng có người canh gác, tuyệt đối không thể vậy Đồng thời qua kích thước của dấu chân trước đại điện, rõ ràng là hai pho tượng La Hán đã mất tích để lại.
Liễu Minh đại sư sau khi xem xong chuyện quái lạ chưa từng có này, vẻ mặt hết sức nặng nề, khác hẳn với thái độ thờ Ơ thường ngày.
Hai mươi mấy đệ tử có địa vị quan trọng theo vào cũng kinh ngạc tột cùng, nhất thời không biết phải làm gì.
Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ một hồi, ngoắc Giác Viên đến hỏi:
- Ngươi đã hỏi đệ tử trực ban chưa? CÓ nghe hay nhìn thấy động tĩnh gì không?
Giác Viên vội đáp:
- Đệ tử đã hỏi hết rồi, thảy đều nói là cả đêm trong điện đều yên tĩnh, không hề có tiếng động gì cả.
Liễu Minh đại sư lại hỏi:
- Vậy sao phát hiện hai pho tượng La hán này mất tích?
- Khoảng trước giơ thìn, đệ tử thức dậy định niệm kinh sáng, phát hiện cửa điện mở toang, đệ tử lấy làm lạ quay lại nhìn, mới phát hiện hai pho tượng thần đã biến mất, liền gọi đệ tử trực điện đang quét tượng đến hỏi, họ đều hết sức kinh ngạc, nói là mới đây rõ ràng còn đủ cả, mặc dù cửa điện là do họ mở ra, nhưng vừa mới di vào sau tượng Phật TỔ chưa đầy một khắc, sao lại xảy ra chuyện thế này? Sau đó đệ tử lại gọi hết mười hai đệ tử trực đêm đến, thảy đều nói là khi đổi phiên trực không hề có chuyện gì khác lạ xảy ra, thế là...
Giác Viên vừa kể đến đó, bỗng ngoài diện đi vào hai hòa thượng áo xám khá trẻ, đến trước mặt Liễu Minh đại sư thi lễ nói:
- Đệ tử Viễn Phương và Viễn Tuệ khi nãy phụng mệnh Giác Viên sư bá đi theo dấu chân to lớn kia, xuống đến chân núi vẫn còn rất rõ rệt, đến bên bờ sông mới không còn nữa.
Liễu Minh đại sư hỏi:
- Dấu chân đi về hướng nào, có xem xét bên kia sông chưa?
Viễn Phương hòa thượng đáp:
- Dấu chân đi về hướng bắc, vì sợ trễ giờ nên đệ tử chưa sang bên kia sông.
Liễu Minh đại sư khoác tay, ra hiệu bảo hai tiểu tăng lui ra, sực nhớ đến nữ nhân áo xanh bịt mặt hôm trước, rất có thể chuyện ly kỳ này có liên quan đến người đàn bà ấy.
ông vốn là người không có chủ kiến, lúc này đứng trước biến cố trọng đại như vậy, suy nghĩ hồi lâu vẫn vô kế khả thi.
Minh Đạt và Minh Chí, hai đệ tử quý báu của Liễu Tâm đại sư Ở trên núi

buồn chán đã lâu, thấy cơ hội đã đến, nháy mắt ra hiệu nhau, rồi Minh Đạt tiến ra nói:
- Sư bá, dấu chân La Hán đã đi về hướng bắc, hẳn là có thể truy tìm, xin hãy giao cho đệ tử cùng Minh Chí sư đệ dẫn theo vài mươi vị sư diệt vai vế chữ Giác đuổi theo, xem thử hai pho tượng La Hán ấy đã đến đâu, rồi hẵng tùy cơ hành sự. Nhưng trước khi đệ tử điều tra rõ sự thật, để giữ gìn thanh quy của bổn tự trong võ lâm,, tốt hơn xin sư bá hãy hạ lệnh nghiêm cấm môn nhân tiết lộ chuyện này ra ngoài, kẻo thiên hạ cười chê.
Lời thỉnh cầu hợp lý của Minh Đạt lẽ đương nhiên được Liễu Minh đại sư chấp thuận. Thế là, liền tức hạ lệnh tuyển chọn hai mươi lăm đệ tử vai vế chữ Giác lên đường ngay. Sau đó, tuyên bố nghiêm cấm tiết lộ chuyện này, nếu ai vi phạm sẽ bị trừng trị bằng điều thứ nhất trong ba đại giới luật.
chúng tăng tuân mệnh, lặng lẽ giải tán, trong sân vườn trước đại hùng bảo điện lại trở về với sự yên lặng vốn có.
Liễu Minh đại sư dưới sự tháp tùng của bón tiểu sa di trở về thiền phòng, đóng cửa lại, ngồi lên vân sàn nhắm mắt suy tư...
Lời cảnh cáo của nữ nhân áo xanh bịt mặt năm hôm trước với chuyện đánh mất tượng thần hôm nay dường như có thể liên kết thành một, bởi ông không hề có hành động gì để đáp lại lời cảnh cáo của người đàn bà ấy, không chừng chính bà ta đã gây ra chuyện này để cảnh cáo ông một lần nữa.
Liễu Minh đại sư tuy tính thiếu quả quyết, mọi sự đều nhờ vào sư đệ Liễu Tâm xử lý, nhưng dẫu sao ông cũng đã tuổi cổ lai hy, biết nhiều hiểu rộng, nghĩ đến vấn đề ấy, tuy suy luận của ông chưa chắc chính xác, nhưng một vấn đề thực tế hiện lên trong đầu, chẳng thể khiến ông không bàng hoàng.
Vấn đề thực tế ấy chính là từ khi tiếp nhiệm phương trượng chủ trì Tiết Trúc tự đến nay, ông chỉ có hư danh, không biết chút gì về hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ.
ông rất tin cậy Liễu Tâm sư đệ, nghĩ sư đệ không bao giờ gây ra chuyện làm nhục thanh quy phật môn, nhưng lúc này ông đã sinh lòng hoài nghi về hàng ngàn tăng chúng môn hạ.
Lão thiền sư suy nghĩ suốt nửa ngày trời, sau cùng đã quyết định...
Hãy nói về Minh Đạt và Minh Chí xuất lĩnh hai mươi lăm đệ tử vai chữ Giác từ Ngọc An Sơn đi theo dấu bốn hàng dấu chân La Hán vượt qua con sông chỉ sâu tới đầu gối chân, dấu chân lại hiện ra Ở bên kia bờ và vẫn đi về hướng bắc, bèn tiếp tục đuổi theo.
Đến bên bờ Điền Trì, dấu chân rẽ sang hướng tây, qua Trấn Nam, vượt Đại Lý thẳng đến bờ sông Lan Thương nằm Ở phía tây huyện Vân Long, dấu chân mới biến mất.
Minh Đạt ra lệnh chúng tăng chia ra tìm quanh suốt một ngày trời, sau cùng không có phát hiện gì, bèn kéo nhau trở về huyện Vân Long.

Minh Đạt và Minh Chí vốn có ý đồ riêng, lúc này công sự kể như đã xong một giai đoạn, đã đến chỗ phồn hoa náo thị này, sao không tha hồ hưởng thụ vài hôm rồi về Tiết Trúc tự buồn tẻ kia? Vả lại, trên đường đến đây họ đã mấy lần ra tay cướp bóc nên người nào cũng túi đầy tiền bạc.
Lúc sắp vào đến huyện thành, để che mắt thiên hạ, Minh Đạt đã hạ lệnh mọi người cất giấu hết tăng y tăng mão, cải trang làm lữ khách rồi chia làm bốn nhóm đi vào thành, vào lữ điếm chỉ định thuê phòng Ở trọ, định sẽ vui chơi ba ngày tùy theo sở thích mỗi người.
Người xuất gia một khi đã đại khai tửu sắc giới hẳn là phải dữ dằn hơn người thường, huống hồ những kẻ đi theo Minh Đạt và Minh Chí phen này thảy đều tuổi khoảng ba mươi.
Ban ngày, họ Ở các trà lầu tửu điếm ăn uống thỏa thích, lúc chiều tối, CÓ người say khướt trở về lữ điếm, có người rủ nhau đến kỹ viện thanh lâu, tự do làm theo sở thích, đằng nào tiền bạc có được cũng chẳng tốn sức lực.
Minh Đạt tuy cũng là người ham mê tửu sắc, nhưng vì tuổi đã cao, biết giữ gìn nhân cách hơn, lúc ăn uống xong trở về lữ điếm đã tình cờ gặp sư phụ Liễu Tâm vừa từ Đại Tuyết Sơn trở về.
Hai sư đồ cùng về lữ điếm, ngồi đối diện nhau uống trà hàn huyên, hai người đều hết sức kinh ngạc về những điều mắt thấy tai nghe.
Thời gian thấm thoát, bất giác đã đến canh ba, Minh Đạt mới cáo từ sư phụ về phòng nghỉ ngơi, bỗng bị tiếng roi Ở tiền viện kinh động.
Liễu Tâm ngưng thần lắng nghe một hồi bỗng biến sắc mặt hỏi:
- Minh Đạt, những người nào trọ Ở tiền viện, có đệ tử bổn tự không? Tiến tiên này giống hệt như của âu Dương Hàn.
- Sư đệ Minh Chí trọ Ở tiền viện, đệ tử có xem xét rồi, không có những giang hồ, phải chăng sư phụ hoài nghi tiếng tiên ấy...
- Hãy lập tức tập hợp các đệ tử có mặt tại đây, lão nạp đến xem thử việc gì đã xảy ra.
Liễu Tâm nói xong, liền tức tung mình ra khỏi phòng.
Lão hòa thượng Liễu Tâm này từ khi nếm mùi tân khổ tại Thất Lạc cốc, đến giờ lòng vẫn còn khiếp sợ, nghe tiếng tiên nghi là âu Dương Hàn đã đến, sao dám mạo muội tiến ra khi chưa rõ sự thật.
Liễu Tâm lòng đã e sợ, nên sau khi ra khỏi phòng, không ra tiền viện ngay, mà tung mình lên mái nhà, móp người quan sát.
Dưới ánh trăng vàng, lão hòa thượng trông thấy trong viện có hai người đang giao thủ, một là Minh Chí đệ tử nhập thất của mình, mình trần trùng trục giao chiến với một thiếu niên áo xanh tay cầm trường tiên, thiếu niên này chẳng phải ai khác, chính là âu Dương Thu đã trúng kiếm rơi xuống đầm nước đen trong Nhạc Lạc giản Chưa chết.
Việc âu Dương Thu không chết thật khiến lão hòa thượng quỷ kế đa đoan

này không sao hiểu ra lý do, nhưng lúc này lão mới thấy thầm phục Không Minh đại sư Thiếu Lâm thật liệu sự như thần.
Nghĩ đến Không Minh đại sư, lão lại nhớ đến lời cảnh cáo của vị cao tăng ấy lúc bấy giờ, bất giác rợn người, càng thêm lưu ý tiên pháp và võ công của âu Dương Thu.
Lão càng xem càng thấy chàng thiếu niên này mới chỉ mấy ngày mà võ công đã tinh tiến vượt bậc, khiến lão càng thêm kinh ngạc, không dám tin đây là sự thật.
Liễu Tâm chỉ bằng vào ánh mắt bình thường nhận xét về âu Dương Thu, dĩ nhiên đâu biết thiếu niên này đã được Thiết Bốc Thần Y thay lông tẩy tủy, đả thông kỳ kinh bát mạch, càng không biết chàng đã lạc vào Ly Biệt Câu và được ăn Chu Quả, khiến tinh lực tăng thêm gấp mấy lần.
Lão chỉ thấy âu Dương Thu lúc này luận về thân pháp hay tiên chiêu cũng đều hơn xa lúc Ở Nhạn Lạc giản, một thời gian nữa tăng thêm hỏa hầu, tuy chưa được kể là cao thủ bậc nhất, nhưng cũng không còn cách bao xa nữa.
Liễu Tâm vừa xem vừa suy nghĩ, bỗng thấy âu Dương Thu một chiêu Khô Thụ Bàn Căn quét vào hạ bàn Minh Chí, lão thầm nhủ:
- Đây rất có thể là hư chiêu, tuyệt đối không nên tung mình lên tránh.
Lão vừa nghĩ đến đó, đã thấy Minh Chí với thế Bình Địa Bạt Thông vọt lên.
- Nguy rồi...
Liễu Tâm thầm kêu lên, đang không biết đồ đệ mình sẽ ứng phó cách nào, và mình có nên ra tay cứu viện hay không?
chỉ thấy trường tiên của âu Dương Thu quả nhiên đã rụt nhanh ve.
Diễn biến xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, khăn xanh trùm đầu của Minh Chí đã bị trường tiên quét bay, nhưng âu Dương Thu cũng bị chưởng phong của Minh Chí đẩy lui.
Liễu Tâm thấy vậy vừa kinh vừa mừng, kinh là âu Dương Thu tuổi còn trẻ mà đã có thân thủ dường này, mừng là đệ tử nhập thất của mình trong lúc nguy cấp thế này, chẳng những có thể tự bảo, mà còn có thể xuất thủ phản kích, không đến đỗi bại một cách nhục nhã.
Tiết Trúc tự vốn không có ân oán gì với âu Dương Hàn, nhưng Liễu Tâm lúc này nhớ lại lời dự đoán của Không Minh đại sư, nhận thấy cần phải hạ sát thủ trừ diệt âu Dương Thu, chặt đứt mầm họa trong tương lai. Sau đó trở về Tiết Trúc tự xuất động hết cao thủ, liên hợp với các đại môn phái, trở lại Thất Lạc cốc tìm kiếm âu Dương Hàn đã trở thành một ma vương sát nhân.
Thếlà lão đã quyết định, bèn tung mình xuống sân vướng.
Với thân phận và địa vị của Liễu Tâm trên giang hồ, dĩ nhiên không thể giở trò ám toán, nên định dùng lời lẽ khích cho âu Dương Thu tức giận động thủ với mình, hiện chàng thiếu niên này dù võ công tinh tiến đến mấy cũng chẳng thể nào đương cự nổi mấy mươi năm công lực của lão.

Nhưng âu Dương Thu chẳng cần Liễu Tâm buông lời khích, chàng vừa thấy một lão hòa thượng áo xám đầu to mặt phì, mày dài mắt bé, liền tức thu trường tiên về, định thần nhìn, đã nhận ra lão chính là hòa thượng Tiết Trúc tự đi cùng với ảo Diện Thiên Phật và cao thủ các đại môn phái, định bắt sống chàng tại Nhạn Lạc giản, lập tức lửa giận bốc cao vạn trượng.
Đến khi Liễu Tâm mắng chàng là nghiệt tử của âu Dương Hàn, quanh sân vườn lại xuất hiện mấy hòa thượng áo xám nữa, bao vây lấy chàng, định cậy chúng hiếp cô, càng khiến âu Dương Thu như lửa chế thêm dầu, định tâm liều mạng.
- Hắc hắc hắc!
Chàng buông tiếng cười ghê rợn bởi quá tức giận, quét mắt nhìn bọn hòa thượng vây quanh, trầm giọng nói:
- Lão lừa trọc, hẳn là lão không ngờ lại gặp âu Dương thiếu gia tại đây chứ gì? Tiết Trúc tự thì ra toàn là một lũ giặc trọc dâm ác, miệng niệm kinh phật nhưng hành vi bỉ ổi tột cùng.
- Im ngay!
Minh Chí đã ngầm vận công lực, tiến tới mấy bước, nói tiếp:
- Tiểu tử thối tha kia, ngươi dám buông lời xấc xược với chúng phật gia, phật gia phải thử xem ngươi có được bao nhiêu bản lĩnh.
Trước mặt sư phụ và sư huynh, dâm tăng này tinh thần phấn chấn, định tâm ra tài một phen.
Nhưng Liễu Tâm lại như không nghe những lời chửi mắng của âu Dương Thu, hai mắt nhắm hờ, lặng thinh đứng yên.
Minh Chí tuy hăm hở muốn ra tay, nhưng có mặt sư phụ, chưa được cho phép, dĩ nhiên không dám vọng động.
Minh Đạt với các hòa thượng khác cũng đều trừng mắt giận dữ bởi những lời chửi mắng thậm tệ của âu Dương Thu, sẵn sàng động thủ.
âu Dương Thu thấy vậy lòng hết sức hồ nghi, thầm nhủ:
- Để xem lũ giặc trọc các ngươi giở trò quái quỷ gì?
Nhưng dẫu sao chàng cũng là một thiếu niên chưa từng lịch duyệt giang hồ, thiếu kinh nghiệm đối địch, đâu biết đây chính là sự nhen nhúm trước khi xảy ra một cuộc chiến long trời lở đất.
Liễu Tâm đứng ngay chính diện âu Dương Thu, cách chàng chừng hai trượng, với khoảng cách gần như vậy mà lão hai mắt nhắm hờ, rõ ràng chẳng xem âu Dương Thu ra gì.
Thái độ khinh miệt đã khiến âu Dương Thu lửa giận xung thiên, bỗng quát:
- Lão giặc trọc, chớ giả câm giả điếc, xem tiên đây!
Đồng thời vung roi thẳng đuột, với chiêu Tiềm Long Thăng Thiên nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực Liễu Tâm hòa thượng.
Liễu Tâm chờ cho trường tiên của âu Dương Thu còn cách ngực khoảng hơn

tấc, tay áo phải mới phất lên, một luồng kiếm pháp xô ra, đẩy bạt đầu trường tiên chệch sang bên, đồng thời người tạt sang phải nửa bước, tránh khỏi thế tiên của âu Dương Thu.
âu Dương Thu động tâm thầm nhủ:
- Lão giặc trọc này võ công cũng khá đấy!
Đồng thời lẹ làng rụt trường tiên về, định biến chiêu Thần Long Tái Hiện để cho lão hòa thượng cao ngạo này nếm chút mùi đau khổ.
Ngay khi ấy, chỉ thấy tay phải đối phương chầm chậm đưa lên, Cười khảy nói:
- ĐÓ là ngươi tự chuốc lấy cái chết, chớ trách lão nạp không có lòng từ bi.
Đoạn lòng bàn tay phải lật ra ngoài, tống thẳng vào âu Dương Thu.
âu Dương Thu trong lúc biến chiêu, nhác thấy năm ngón tay phải lão hòa thượng vụt dài hơn gấp bội, khi lòng bàn tay lật ra ngoài, ánh đỏ loé lên, hệt như một bàn tay máu.
âu Dương Thu thấy vậy cả kinh, vội tạt sang phải ba bước dài, vừa vặn tránh khỏi luồng công phu nóng rực của Liễu Tâm.
Tuy vậy, dư kình của công phu lướt qua cũng khiến âu Dương Thu cảm thấy nóng chịu không nổi, lồng ngực tưng tức.
Liễu Tâm chẳng ngờ chàng thiếu niên này lại phản ứng nhanh đến vậy, đã tránh khỏi được tuyệt kỹ Chu Sa Chưởng đã khổ luyện mấy mươi năm của lão.
Liễu Tâm hòa thượng bởi nghe Minh Đạt kể lại chuyện hai pho tượng La Hán mất tích một cách quái lạ, sớm đã nóng lòng trở về Tiết Trúc tự, vốn định ngầm vận chưởng công xuất kỳ bất ý xuất thủ hạ sát âu Dương Thu, nhất cử kết thúc cục diện này rồi trở về tự ngay, ngờ đâu sự thật lại không đúng như ý muốn.
Lão chợt nảy ý, bèn đứng lại nói:
- Tiểu tử, ngươi dám buông lời cuồng ngạo, không biết tôn trọng người trưởng thượng, sao không dám ngạnh tiếp lão nạp một chưởng?
Trong khi nói, lão ngầm vận chưởng công.
âu Dương Thu tuy không biết lão hòa thượng định thi triển võ công gì, nhưng cũng đoán ra đó hẳn là một loại chưởng pháp độc địa, bèn cười khảy nói:
- Lão trọc,đừng tưởng là bổn thiếu gia có thể mắc lừa lão, lão có bản lĩnh độc địa gì thì cứ việc thi triển, hôm nay không phải cá chết thì là lưới thủng. Nếu lão không giết được âu Dương Thu này, ngày này ba năm sau, cộng thêm món nợ Ở Nhạc Lạc giản, bổn thiếu gia nhất định sẽ huyết tẩy Tiết Trúc tự, đòi lại cả vốn lẫn lãi.
Những lời ngông cuồng này của chàng khác nào một bình dầu đổ vào ngọn lửa sát cơ của Liễu Tâm.

Minh Chí đứng bên giận run, nhưng ngặt vì sư phụ đã xuất thủ và chưa được lệnh, y không dám mạo muội xen vào.
Minh Đạt mắt rực hung quang, hàm râu ngắn dưới cằm dựng đứng.
Liễu Tâm bỗng tung mình lao tới quát:
- Nghiệt tử họ âu Dương kia, nạp mạng đây!
Lão hòa thượng đã vận tụ chín thành công lực Chu Sa Chưởng, thế công như bài sơn đảo hải, uy lực thật khủng khiếp.
âu Dương Thu sớm đã giới bị, vừa thấy lão hòa thượng xuất thủ, đâu dám chần chừ, trường tiên trong tay liền tức thi triển chiêu Long Tường Phụng Vũ (rồng bay phụng múa), rồi đổi sang chiêu nộ Hải Đằng Giao, chỉ thấy bóng roi chập chùng, kình phong vù vù, lập tức phản kích.
Liễu Tâm hòa thượng đã khổ luyện mấy mươi năm, trình độ võ công và kinh nghiệm đối địch nào phải tầm thường, chỉ thấy lão lượn lách trong bóng roi như một cánh chim, hết sức nhanh nhẹn.
Bọn hòa thượng Tiết Trúc tự đứng bên lược trận thảy đều thầm khen ngợi thân pháp trác tuyệt của Liễu Tâm, chăm chú nhìn kỹ từng động tác và biến hóa nhỏ.
Tiên pháp Thần Long Điệu Vĩ của Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đành rằng là nhất tuyệt giang hồ, nhưng do âu Dương Thu thi triển chẳng những kém hỏa hầu mà còn thiếu kinh nghiệm ứng địch, nên có nhiều tuyệt chiêu sát thủ không thể vận dụng liên hoàn, sau vài Chiêu đã để lộ ra nhiều sơ hở.
Tuy nhiên, âu Dương Thu nếu không nhờ đã được tắm máu giao long, khinh công tinh tiến, được ăn Chu Quả, tinh lực tăng gấp bội, tuổi trẻ thế này giao thủ với một lão tăng thành danh võ lâm, e chưa đầy ba chiêu đã táng mạng rồi.
Đột nhiên, thân người béo phì của Liễu Tâm thoát ra khỏi bóng roi của âu Dương Thu, buông tiếng quát trầm, tay phải vung lên gạt trường tiên, rồi xoay cổ tay chộp lấy nửa phần trường tiên kéo mạnh.
âu Dương Thu vừa thấy trường tiên bị đối phương chụp trúng, bất giác cả kinh, vừa định rụt trường tiên về thoái lui, nhưng đã muộn, bị lão hòa thượng kéo chúi tới trước.
Ngay trong khoảnh khắc ấy, tả chưởng đỏ rực của Liễu Tâm đã tống vào ngực âu Dương Thu.
âu Dương Thu cũng thật ngoan cường, trong khoảnh khắc sống Chết đã cắn răng đón chịu một chưởng đủ phá tan sắt đá của Liễu Tâm hòa thượng chứ không chịu buông bỏ món vũ khí yêu thích của phụ thân.
Nhưng chẳng hiểu sao, khoảnh khắc sống chết ấy đã không xảy ra, và lực kéo trường tiên của đối phương cũng đột nhiên biến mất.
âu Dương Thu thở phào một hơi dài, mở bừng mắt, chỉ thấy bên cạnh Liễu Tâm hòa thượng béo phì đã có thêm một lão tăng mặt gầy gò, dáng người

mảnh khảnh, mặc áo cà sa đỏ viền vàng.
Lão tăng này mắt rực thần quang, lướt nhìn âu Dương Thu đang thừ ra trước mặt, quay sang Liễu Tâm đang đứng nghiêm trang và lộ vẻ bực tức, nói:
- Đại sư đệ, chúng ta là người trong phật môn, phải có lòng từ bi, sao thể ra tay giết người? Hơn nữa, vị tiểu thí chủ này tuổi còn trẻ, không thể nào có oán thù gì với bổn tự.
Liễu Tâm cung kính nói:
- Sư huynh có điều không rõ, người này tuy tuổi nhỏ, nhưng chẳng những buông lời bất nhã, sĩ nhục thanh danh bổn tự, lại còn thề ba năm sau sẽ huyết tẩy Tiết Trúc tự, nếu hôm nay mà không trừ đi, mai kia hẳn sẽ trở thành đại hoạn, nên...
âu Dương Thu tuy không biết lão tăng này là ai, nhưng lão tăng này có thể chế ngự Liễu Tâm và được các tăng đồ Tiết Trúc tự khác tôn kính, đoán biết nếu không phải trưởng lão đương gia thì cũng là người có thân phận và đức hành cao trọng trong Tiết Trúc tự, nên không chờ Liễu Tâm nói dứt đã ngắt lời nói:
- Lão nói không sai, chỉ cần âu Dương Thu này không chết, ngày này ba năm sau nhất định sẽ huyết tẩy Tiết Trúc tự, giết sạch bọn dâm tăng hung ác này.
Lão tăng áo đỏ sửng sốt:
- âu Dương tiểu thí chủ vì sao lại căm hận tệ bạc như vậy? Lão nạp là đương gia của Tiết Trúc tự này, có thể cho lão nạp biết nguyên nhân chăng?
âu Dương Thu cao giọng:
- Đệ tử biết giới cấm đầu tiên là dâm dật, vậy mà tăng đồ Tiết Trúc tự lại.
Chàng bỗng ngưng lời, đưa tay chỉ Minh Chí nói tiếp:
- Đại sư hãy hỏi người này đêm nay đã làm gì?
Lão tăng áo đỏ thấy Minh Chí mình trần trùi trụi, như đã hiểu ra sự việc mà âu Dương Thu không muốn nói rõ, nhẹ gật đầu nói:
- Ngoài vậy ra tiểu thí chủ còn điều gì trách tệ tự nữa không?
âu Dương Thu đưa tay chỉ Liễu Tâm:
- ĐÓ thì xin hãy hỏi lão ta!
Lão tăng áo đỏ quả quay sang Liễu Tâm hỏi:
- Đại sư đệ, vậy thật ra là sao?
Liễu Tâm ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:
- Sư huynh trước nay không di lại trên giang hồ, dĩ nhiên không rõ những chuyện đã xảy ra trong võ lâm hiện nay...
Lão tăng áo đỏ bỗng biến sắc mặt:
- Ngu huynh tuy không rõ tình hình trên giang hồ, nhưng phen này rời khỏi Ngọc ảo Sơn, trên đường đến đây đã nghe nói nhiều về hành vi xấu xa tồi tệ của đệ tử bổn tự.

Liễu Tâm mặt thoáng lướt qua vẻ hổ thẹn:
- Sư huynh...
Nhưng đã bị lão tăng áo đỏ xua tay ngăn lại, lão tăng áo đỏ này chính là Liễu Minh đại sư, vì muốn hiểu rõ hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ, nên mới theo sau Minh Đạt và Minh Chí đến đây.
ông tuy tính tiêu cực và quả đoán, việc gì cũng nhờ sư đệ xử lý, nhưng sự uy nghiêm của phương trượng đương gia vẫn còn, Liễu Tâm dĩ nhiên không dám nói nữa.
Liễu Minh đại sư lại đưa mắt nhìn âu Dương Thu đang đứng ngạo nghễ, giọ ngôn tồn nói:
- âu Dương tiểu thí chủ đã có lời thề ba năm với tệ tự, nhưng hôm nay lão nạp có mặt tại đây, quyết không có môn đồ tệ tự gây khó khăn cho tiểu thí chủ nữa, tiểu thí chủ có thể tự tiện.
Chúng tăng Tiết Trúc tự nhất là Liễu Tâm đều hết sức lấy làm lạ trước sự khác thường và xử sự quả quyết như vậy của Liễu Minh đại sư âu Dương Thu chớp mắt mấy cái, ba vết sẹo tím trên mặt cũng động đậy một hồi, nhìn lão tăng áo đỏ lạnh lùng hỏi:
- Nghe nói đại sư là trưởng lão đương gia của Tiết Trúc tự, nhưng chẳng hay đại sư xưng hô thế nào?
Liễu Minh đại sư thoáng nhường mày, chú mắt nhìn âu Dương Thu, bất giác lòng rúng động thầm nhủ:
- Thiếu niên này người cao năm thước, cốt cách thanh kỳ, thật là một kỳ tài luyện võ, nhưng mặt thoáng hiện sát khí, mắt ngập đầy thù hận, hẳn là có thân thế và cảnh ngộ không bình thường, khóe môi nhếch lên, nói năng lạnh lùng cao ngạo, chứng tỏ cá tính quật cường và quái đản, nhưng mũi thẳng miệng vuông, cũng biểu hiện là một người chính trực, xem ra lời thề huyết tẩy Tiết Trúc tự ba năm sau chẳng phải là chuyện đùa...
ông nghĩ đến đó khẽ thở dài nói:
- Lão nạp pháp hiệu Liễu Minh, đương gia đời thứ hai mươi ba của Tiết Trúc tự, chẳng hay lệnh tôn đài của tiểu thí chủ là...
âu Dương Thu tiếp lời:
- Gia phụ là âu Dương Hàn, giới giang hồ gọi là Nhất Tiễn Thần Tiên!
Đề Cập đến phụ thân, âu Dương Thu như rất lấy làm vinh dự, nên nhấn mạnh và kéo dài bốn tiếng Nhất Tiễn Thần Tiên.
- âu Dương Hàn...
Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:
- Lão nạp từng gặp lệnh tôn âu Dương Hàn đại hiệp một lần tại đại hội Thiên Hạ VÕ Lâm Tiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn, thời gian thấm thoát, mới đây đã năm năm, chẳng hay hiện nay hiệp tung của lệnh tôn Ở đâu vậy?
âu Dương Thu nghe Liễu Minh đại sư hỏi đến phụ thân, bất giác mắt đỏ hoe,

hai giọt nước mắt suýt tuôn trảo, nhưng chàng cố nén lại nói:
- Lúc gia phụ với tại hạ thoát ra thì đã chết, nhưng mọi người cứ nói là gia phụ còn sống, tại hạ không tin nên lại mở huyệt mộ của gia phụ ra, phát hiện di thể của gia phụ biến mất. Về sau tại Ly Biệt Câu, tại hạ nghe thủ hạ của vương gia Ma Thiết cung gì đó trò chuyện, nói là gia phụ đã bị Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu mang về Ma Thiết cung, nhưng người của phái Bình Giang lại nói là gia phụ còn Ở trong Thất Lạc cốc, tại hạ cũng chẳng rõ thật ra là thế nào?
Liễu Minh đại sư nhắm mắt, như hồi tưởng một chuyện dĩ vãng năm xưa,lẩm bẩm:
- Ly Biệt Câu... Ma Thiết cung... Vương gia...
Liễu Tâm hòa thượng bỗng hỏi:
- Sư huynh, Ly Biệt Câu có phải là vùng cấm địa đã được toàn thể võ lâm công nhận không?
âu Dương Thu bởi đã từng chứng kiến bảy chữ "Ly Biệt Câu vùng cấm địa võ lâm", nên mau mắn đáp:
- Không sai, chính là nơi ấy!
Liễu Tâm khinh miệt liếc nhìn âu Dương Thu, thầm mắng:
- Tiểu tử thối tha, ngươi biết gì kia chứ?
âu Dương Thu tuy tuổi nhỏ, nhưng thông minh hơn người, qua ánh mắt khinh miệt của Liễu Tâm, chàng đã suy ra được tâm ý của lão, bèn buông tiếng hừ mũi, thầm mắng trả:
- Lão giặc trọc, chớ có hống hách, ba năm sau lão sẽ được nếm mùi lợi hại của âu Dương Thu này.
Bỗng nghe Liễu Minh đại sư nói:
- Vậy là âu Dương tiểu thí chủ hẳn đã đến Ly Biệt Câu rồi phải không?
Dứt lời, lão thiền sư mở bừng mắt, vẻ nghi hoặc nhìn âu Dương Thu.
âu Dương Thu gật đầu, ra ý câu hỏi của lão thiền sư không sai.
Liễu Minh đại sư lại hỏi:
- Lúc Ở trong Ly Biệt Câu, tiểu thí chủ đã gặp những gì? Ngoài việc đã nghe được tin tức của lệnh tôn, có còn nghe gì nữa không?
âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, bèn lần lượt kể lại mọi sự trong Ly Biệt Câu, chỉ trừ bí mật về Chu Quả.
Chàng vốn tưởng là nói ra những sự việc ấy, rất có thể Liễu Minh đại sư suy ra được tin tức của phụ thân, nào ngờ Liễu Minh đại sư nghe xong lời kể của chàng, đã nhẹ phất tay áo, vẻ mặt nghiêm nặng quay sang Liễu Tâm nói:
- Ngu huynh tính không thông tuệ, làm đương gia Tiết Trúc tự mười mấy năm qua, mọi sự vụ đại đa số đều nhờ cậy sư đệ, để khiến đệ tử trong tự thiếu sự ước thúc, lộng hành gây ác khắp nơi, làm Ô uế thanh danh phật môn, đó đều là lỗi Ở ngu huynh, khó trách sư đệ...

Liễu Minh đại sư bỗng ngưng lời, buông tiếng thở dài, đổi giọng nghiêm khắc nói tiếp:
- Nay chuyện tuy đã lỡ, nhưng có thể là chưa muộn. Sư đệ hãy tức khắc xuất lĩnh đệ tử trở về Tiết Trúc tự, triệt để điều tra hành vi tội lỗi của các môn đồ đã được phái đi chuyến này và nghiêm khắc trừng trị.
Còn kẻ nào tội ác quá nặng thì giam cầm ngay và ra lệnh cho toàn bộ đệ tử bổn tự lập tức ngưng đi lại trên giang hồ, còn những người đã ra ngoài, hãy lập tức triệu hồi, kẻ nào trái lệnh phải xử trị bằng môn quy nghiêm khắc nhất. Ngu huynh hiện lòng đang nặng nề, những việc khác sư đệ hãy liệu mà xử lý.
Vị đương gia Tiết Trúc tự trước nay vốn tiêu cực quả đoán nay đột nhiên trở nên kiên quyết, xử sự quả cảm, lời lẽ nghiêm khắc, chẳng những khiến Liễu Tâm hết sức kinh ngạc, hoài nghi ông trước nay chỉ giả vờ câm điếc, mà còn khiến cho những hòa thượng có lòng dạ mờ ám hiện diện thảy đều rợn người kinh khiếp nơm nớp lo âu.
Liễu Tâm cung kính tuân mệnh, đoạn thắc mắc hỏi:
- Sư huynh thân phận là đương gia Tiết Trúc tự chí tôn, có việc gì Cần làm sao không để cho sư đệ ra sức?
Liễu Minh đại sư rắn giọng:
- Ngu huynh lòng đã quyết, việc này phải đích thân ngu huynh đi một chuyến mới được!
- Chẳng hay sư huynh định đi đâu vậy?
- Đến Thiếu Lâm tự gặp chưởng môn Tuệ Giác đại sư, lâu thì nửa năm, sớm thì ba tháng sẽ về. Trong thời gian này, rất mong sư đệ hiểu ý sư huynh, nghiêm khắc ước thúc môn hạ.
- Việc hai tượng La Hán mất tích có cần tiếp tục truy tìm không?
- Không cần, sư đệ hãy lập tức xuất lĩnh đệ tử đi ngay!
- Vậy thì sư huynh hãy bảo trọng!
Thế là, quần tăng Tiết Trúc tự dưới sự xuất lĩnh của Liễu Tâm hòa thượng, thi lễ cáo từ phương trượng Liễu Minh đại sư, vừa định rời khỏi Ngay khi ấy, bỗng thấy hai thiếu niên thư sinh áo xanh từ trong một gian phòng xông ra, một người gọi Thu đệ và một người gọi Thu ca, cùng chạy nhanh về phía âu Dương Thu.
âu Dương Thu quắc mắt, nhổ toẹt một ngụm nước miếng quát:
- Hai tiện nhân hèn hạ kia, không được đến gần ta!
Hai thiếu niên áo xanh bị quát mắng, liền tức chững người đứng lại.
âu Dương Thu quay sang Liễu Minh đại sư nói:
- Nghe những lời vừa rồi của đại sư, hẳn là không hề biết hành vi tồi tệ của bọn dâm tăng này. Niệm tình đại sư từng một lần gặp gia sư, ba năm sau âu Dương Thu này sẽ đến Tiết Trúc tự thay mặt đại sư chỉnh đốn môn hộ, giờ

xin cáo biệt.
Đoạn liền tung mình lên mái nhà, thấy cửa phòng của Bạch Tiên Nhi đóng kín, lại không thấy Hoa hòa thượng kia xuất hiện, nghĩ là hai người đã rời khỏi, bèn liền thi triển khinh công phóng đi.
- Thu đệ...
- Thu ca...
Hai thư sinh áo xanh trong tiếng gọi hối hả, tung mình đuổi theo.
Liễu Minh đại sư lắc đầu, buông tiếng thở dài thậm thượt, quay sang Liễu Tâm nói:
- Mọi người có thể đi được rồi!
Dứt lời người đã biến mất, cũng đuổi theo về hướng khuất dạng của âu Dương Thu.
Thì ra hai thư sinh áo xanh chính là Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp, kể từ khi Lam Thái Lan vả cho Lam Thái Điệp một cái tát tai tại Đại Tuyết Sơn, Lam Thái Điệp trong cơn tức giận đã bỏ chạy khỏi núi.
Nhị tỷ Lam Thái Cúc thấy em gái tuổi nhỏ dại khờ, sợ gặp chuyện bất trắc, liền vội đuổi theo.
Hai chị em sau khi rời khỏi Đại Tuyết Sơn, phóng đi một cách vô mục đích suốt cả ngày trời, bởi Lam Thái Điệp đã quyết tâm không gặp mặt đại tỷ Lam Thái Lan lòng dạ tàn ác nữa, nên hai người cả Mã Lộc trại tổng đà phái Bình Giang cũng không muốn trở về.
Lam Thái Cúc dẫu sao tuổi cũng lớn hơn và từng theo song thân đi lại trên giang hồ mấy hôm, nhận thấy hai thiếu nữ lẻ loi đi lại trên giang hồ khó khỏi gặp phiền phức, bèn nảy ý cải nam trang che mắt thiên hạ.
Nàng vốn định cùng em gái đến du ngoạn một phen Nhị Hải, rồi dạo Điền Trì để cho Thái Điệp lòng khuây khỏa, sau đó khuyên em gái hồi tâm chuyển ý, hòa thuận trở lại với đại tỷ Thái Lan.
Nào ngờ khi hai chị em đi ngang qua Vân Long, thuê lữ điếm Ở trọ, đã bị dâm tăng Hoa hòa thượng của Tiết Trúc tự nhận ra phận gái, đêm khuya phóng thuốc mê hồn qua cửa sổ.
Loại thuốc mê hồn này chuyên dùng để cưỡng dâm gái nhà lành, có tên là Tiêu Hồn Phấn, một khi ngửi vào, dù là phụ nữ tam trinh cửu liệt cũng bị mất ý chí, thay vào đó là lửa dục bừng dậy, mặc người vùi dập, đánh mất tiết trinh.
Sau khi hai nàng trúng phải thuốc mê, dăm tăng vào phòng cởi bỏ y phục của Lam Thái Cúc trước, dùng tay sờ mó khắp người, tuy bị âu Dương Thu kịp thời phát giác kinh động y ra ngoài, giữ lại trinh tiết cho Lam Thái Cúc, nhưng tấm thân trong trắng đã hoen ố, từ nay khó thể tẩy rửa.
Tiêu Hồn Phấn không cần thuốc giải, thời gian qua đi tự nhiên hồi tỉnh Khi hai nàng tỉnh lại, hết sức kinh hoàng, vội mặc lại y phục, ra cửa nhìn, vừa

lúc âu Dương Thu đang nói chuyện với các tăng nhân Tiết Trúc tự, nên cất tiếng gọi ngay.
Nào ngờ âu Dương Thu lại hiểu lầm hai chị em là người dâm tiện, hơn nữa sớm đã đoạn tuyệt tình nghĩa với họ, nên vừa thấy mặt đã buông lời nhục mạ mà bỏ đi.
Lam Thái Điệp thật đã tha thiết yêu âu Dương Thu, tuy từng đâm chàng một kiếm, nhưng sau hết sức hối hận, Lam Thái Cúc cũng vậy, trên đường hai chị em tỏ bày tâm sự với nhau, thì ra tình ý tương đồng và Lam Thái Điệp cũng đã từng đâm âu Dương Thu một kiếm.
Lúc này tình cờ gặp lại, hai chị em vốn định cầu khẩn âu Dương Thu lượng thứ, nếu bị cự tuyệt, hai nàng sẵn sàng chết trước mặt âu Dương Thu.
Thế nên, hai nàng sao thể để cho âu Dương Thu chạy thoát? Nên bất chấp tất cả đuổi theo. Nào ngờ khinh công của âu Dương Thu lúc này đã cao hơn hai nàng mấy bậc, nên tuy đã thi triển toàn lực khinh công cũng chỉ trông thấy một bóng người lờ mờ Ở xa, không sao rút ngắn được khoảng cách.
Lát sau, âu Dương Thu đã vượt ra ngoài thành Vân Long, ngoảnh lại nhìn không thấy Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp đuổi theo, bèn mới thả chậm bước, cũng chẳng phân biệt đông tây nam bắc, tránh đại lộ, chuyên chọn đường nhỏ hẻo lánh mà đi.
Lúc này trăng đã lặn, sương sớm mờ mịt, trời đã canh năm.
âu Dương Thu đang phóng đi, bỗng nghe một giọng già nua nói:
- âu Dương tiểu thí chủ, xin tạm dừng bước, lão nạp có điều muốn hỏi.
- Lại là lão hòa thượng Tiết Trúc tự, thật là đáng ghét!
âu Dương Thu tuy thầm lầu bầu như vậy, nhưng cũng dừng chân lại Chỉ nghe tiếng gió phần phật, bóng đỏ nhấp nhoáng, Liễu Minh đại sư đã hiện ra trước mặt.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Lão hòa thượng này khinh công thật cũng chẳng kém!
Chỉ nghe Liễu Minh đại sư thở hào hển nói:
- âu Dương tiểu thí chủ thân pháp nhanh quá, nếu lão nạp mà không cố gắng hết sức, e đuổi theo đến sáng cũng chẳng kịp.
âu Dương Thu lạnh lùng hỏi:
- Đại sư không đến Thiếu Lâm tự mà lại đuổi theo tại hạ, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?
- Lão nạp muốn hỏi tiểu thí chủ một điều trong Ly Biệt Câu!
- Thời gian không có nhiều, xin đại sư nói mau!
Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:
- Theo lời tiểu thí chủ, trong Ly Biệt Câu có rất nhiều độc trùng dã thú không biết tên, nhưng chúng lại không xâm hại tiểu thí chủ, vậy tiểu thí chủ có nhận thấy kỳ lạ không?

âu Dương Thu lúc bấy giờ không hề nghĩ đến vấn đề ấy, giờ nghe lão thiền sư đề cập mới nhớ lại. Nhưng suy ngẫm một hồi vẫn không nghĩ ra được lý do, bèn nói:
- Tuy tại hạ nhận thấy lạ kỳ, nhưng...
Liễu Minh đại sư ngắt lời:
- Tiểu thí chủ hãy nghĩ kỹ nữa xem!
âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng nhớ lại cảnh tượng lúc gặp lũ độc trùng dã thú trong Ly Biệt Câu, hầu hết chỉ nhìn chàng gầm gừ rồi thôi, bèn thầm nhủ:
- Chả lẽ trên người mình có mùi gì đặc biệt nên chúng không dám xâm hại hay sao?
Nghĩ vậy chàng bèn sờ khắp người, sờ trúng cây Hàn Mai Kiếm Lệnh đã nhặt được trong huyệt mộ phụ thân, và một vật tròn và dẹt, chẳng rõ là gì? Nhưng chàng nhớ rất rõ vật này không phải của mình sở hữu, từ đâu mà có thế nhỉ?
chàng thiếu niên này thuở nhỏ đã gặp thảm biến và nhiều lần trải qua hung hiểm sinh tử, nên trong cá tính đôn hậu của chàng có đượm phần đa nghi. Lúc này chàng sờ thấy trong lòng có thêm một vật chẳng rõ từ đâu có, bất giác động tâm, bèn định lấy ra xem thử, nhưng liền lại đổi ý, bởi Liễu Minh đại sư có vẻ rất chú trọng, đã khiến chàng sinh lòng ngờ vực.
Thế là, chàng rút tay ra nói:
- Tại hạ thật không nghĩ ra được lý do, xin cáo từ!
Lúc chàng sờ mó trên người, Liễu Minh đại sư tuy nhận thấy chàng có vẻ do dự trong thoáng chốc, nhưng lão thiền sư là người có hàm dưỡng và là bậc chí tôn một môn, đã thấy người ta không muốn thành thật với mình, cũng chẳng thể bất chấp thân phận địa vị bức hỏi, nên liền nói:
- Vậy lão nạp xin lỗi đa lãm phiền tiểu thí chủ, hẹn tái ngộ!
Dứt lời, bóng đỏ lướt đi như bay, thoáng chốc đã mất dạng.
âu Dương Thu thờ thẫn nhìn theo bóng lưng lão thiền sư, bỗng lại cảm thấy hết sức hối hận, nghĩ là một nên giấu diếm ông ấy, biết đâu với kinh nghiệm lịch duyệt của ông, có thể qua vật trên người mình mà tìm ra Ma thiết cung cũng nên.
Đoạn lại thò tay vào lòng, lấy vật tròn như chiếc bánh ấy ra xem, thì ra đó là một vật màu vàng, đưa lên mũi ngửi, cảm thấy có mùi vị rất đặc thù. Mùi vị này hết sức phức tạp, tuy chàng chưa từng nghe nhưng theo trực giác thì đó là một loại dược vật.
Dược rất gần gũi với y, thế là hình bóng Thiết Bốc Thần Y lại hiện lên trong đầu âu Dương Thu:
- Nhất định lại là lão nhân gia ấy!
âu Dương Thu lẩm bẩm, bất giác thắc mắc thầm nhủ:

- Vị lão nhân thần bí này như biết rất rõ mọi hành vi và cảnh ngộ của mình, lại luôn ngầm trợ giúp mình, nhưng lại không muốn mình biết, vì sao thế nhỉ?
chàng đang mãi mê suy nghĩ, đột nhiên, hai cánh tay bị người nắm âu Dương Thu gương mặt kinh hãi, trong tiếng quát to hai tay vùng mạnh, nhưng không thoát.
Chỉ nghe bên tai vang lên hai giọng trong trẻo và u oán nói:
- Thu đệ...
- Thu ca...
- Hai tiện nhân hèn hạ này, thậm thà thậm thụt định làm gì nữa hả?
âu Dương Thu đã nhận ra hai người này là ai, tuy nói vậy nhưng khôngvùngvẫynữa.
Lam Thái Điệp mắt rấn lệ, mặt đầy vẻ u oán nói:
- Thu ca định đi đâu vậy?
âu Dương Thu lừ mắt, chưa kịp trả lời, đã nghe Lam Thái Cúc nói:
- Thu đệ, ngu tỷ và Thái điệp đều muốn cùng Thu đệ...
âu Dương Thu cười khảy ngắt lời:
- Ai là Thu đệ, Thu ca của các người. Cho các người hay, Thu đệ Thu ca của các người đã bị các người giết chết rồi. âu Dương Thu bây giờ đã là một người khác. âu Dương mỗ cũng không quen biết các người, mau buông tay ra.
Khi âu Dương Thu nói xong những lời tuyệt tình ấy, Lam Thái Cúc nắm lấy tay phải chàng đã từ từ buông ra, nhưng còn Lam Thái Điệp thì quyết không chịu buông, như thể sợ buông tay ra là vĩnh viễn mất đi Thu ca vậy.
Lam Thái Cúc tính dịu dàng hiền thục, buông tay ra xong thầm nhủ:
- Thu đệ nói không sai, âu Dương Thu trước kia quả đã bị bọn mình giết chết rồi, không trách được Thu đệ giờ đây không nhìn bọn mình.
Nghĩ vậy, nàng thấy âu Dương Thu căm hận và không nhìn hai chị em nàng là đúng, nên bao điều muốn nói trong lòng một câu cũng chẳng thốt ra được. Vả lại, nàng nghĩ cho dù nói đến lưỡi khô môi nứt cũng chưa chắc được âu Dương Thu lượng thứ nên nàng ủ dột đứng thừ ra bên cạnh.
Lam Thái Điệp nắm lấy cánh tay trái âu Dương Thu, nước mắt ràn rua khóc thút thít, nàng cũng chẳng biết nói gì với âu Dương Thu.
âu Dương Thu với công lực hiện nay, muốn vùng khỏi tay Lam Thái Điệp chẳng có gì là khó nhưng thấy dáng vẻ thê thiết của nàng, chàng lại nghĩ đến Thái Điệp song thân đã chết, nay trong nhà cũng bị người giết sạch, cũng đáng tội nghiệp như mình, nên không đành lòng vùng tay ra.
Lam Thái Điệp khóc rưng rức một hồi, ngước gương mặt quả táo lên, nước mắt ràn rụa nói:
- Thu ca, bọn này... thật quá tàn nhẫn, Thu ca... có thể lượng thứ Cho tiểu

muội và Cúc tỷ không?
Dứt lời, đôi mắt phụng ngập lệ nhìn âu Dương Thu chằm chặp.
âu Dương Thu cúi nhìn ánh mắt đầy hối hận, hổ thẹn, cầu khẩn và có vài phần an ủi của Lam Thái Điệp, bất giác nhớ lại tình cảnh ngày xưa.
Dĩ vãng, biết bao khiến người hoài niệm!
Lam Thái Điệp ngây thơ hồn nhiên, tinh nghịch liếng thoắng rất đáng yêu, là người bạn thân thiết và tâm đầu ý hợp nhất của chàng lúc đến chơi tổng đà phái Bình Giang Ở Mã Lộc trại. Dưới bóng cây, trên bờ Bình Giang... đâu đâu cũng có hình bóng của hai người nắm tay nhau dạo chơi.
Một hôm, nghĩa phụ và nghĩa mẫu cùng phụ thân chàng ngồi trong ngôi đình trên hồ sen Ở hoa viên, ngắm hoa sen đối ẩm, chàng với Lam Thái Điệp chơi đùa gần đó, nghĩa mẫu nhìn cảnh thân thiết của đôi trẻ, quay sang phụ thân cười nói:
- âu Dương hiền đệ hãy xem, Tiểu Thu và Thái Điệp thân thiết thế kia, thật là một đôi tiểu oan gia, nếu hiền đệ không chê Thái Điệp xấu xí, ngu tẩu cũng muốn gả tiểu nha đầu ấy cho Tiểu Thu, làm con dâu hiền đệ... Tâm Long, tướng công thấy sao?
Lam Tâm Long cười ha hả:
- Ngu huynh đã có ý định ấy từ lâu rồi!
- Chỉ sợ Tiểu Thu không ra gì, làm lỡ chung thân của Thái Điệp đó thôi!
- Ha ha! Hiền đệ sao lại nói vậy? Nào, huynh đệ chúng ta hãy vì đôi tiểu phu thê này cạn một chung trước!
Lúc bấy giờ hai người thẹn đến đỏ mặt tía tai, bèn chạy ra khỏi đình, đến chỗ khác đùa chơi.
Ngờ đâu kể từ đó chàng với nghĩa phụ nghĩa mẫu đã trở thành vĩnh quyết, chàng cũng nhà tan cửa nát, phụ thân sống chết đến nay chưa rỏ, hai nhà họ Lam và âu Dương vốn là kim lan chi giao nay lại trở thành kẻ thù bất cộng đới thiên.
Thế tình biến đổi, nhân sự tang thương, hệt như giấc mộng Nam Kha.
Những hình ảnh trong dĩ vãng ấy lần lượt hiện lên trong đầu âu Dương Thu, đối mặt với tình cảnh hiện tại, hồi tưởng về quá khứ, bất giác khiến chàng nước mắt tuôn rơi, thầm nhủ:
- Thái Điệp là vợ của mình kia mà!
Liền sau đó, một cảnh đau lòng ghê tởm khác lại dâng lên, khiến chàng run lên, nghiến răng nói:
- Không, không thể được, mình không thể lấy nàng ta, nàng ta đã từng giết mình, nàng ta là một người con gái đê hèn vô sĩ...
Lam Thái Điệp ngạc nhiên hỏi:
- Thu ca không lấy ai? Ai là người con gái đê hèn vô sỉ vậy?
âu Dương Thu nói như thét:

- Không lấy ngươi, ngươi và tỷ tỷ của ngươi thảy đều là kẻ đê hèn vô Dứt lời, nước mắt cũng ngưng rơi, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lùng tột cùng, đề tụ chân khí, tay trái vùng mạnh.
Lam Thái Điệp chẳng ngờ âu Dương Thu xem ra đã xiêu lòng, lại đột nhiên như vậy, liền bị hất ra, loạng choạng bật lui ra hơn trượng, ngã lăn ra đất.
Lam Thái Điệp lồm cồm bò dậy, bụm mặt khóc sướt mướt.
Lam Thái Cúc tiến tới hai bước, giọng não nề nói:
- Thu đệ, cũng chẳng thể trách Thu đệ căm hận tỷ muội bọn này, vì tỷ muội bọn này đều từng dùng kiếm đâm Thu đệ, nhưng sau đó ngu tỷ và Thái Điệp đều hết sức hối hận...
âu Dương Thu cười khảy, lạnh lùng nói:
- CÔ nương nói nghe nhẹ nhàng quá, nếu âu Dương Thu này bị các người đâm chết thật rồi, các người hối hận còn có ích gì?
- Ngu tỷ biết, bây giờ bọn này có giải thích thế nào với Thu đệ cũng vô ích. Tuy nhiên, Thu đệ không nhìn tỷ muội bọn này, thậm chí giết chết ngu tỷ với Thái Điệp cho hả giận, tỷ muội bọn này cũng không phản đối, nhưng Thu đệ không được mắng bọn này là hèn hạ.
âu Dương Thu cười khảy:
- Thật không biết xấu hổ, hai người có hèn hạ hay không tự biết, còn cần kẻ khác nói nữa sao?
Lam Thái Cúc nhớ lại cảnh tượng sau khi hồi tỉnh trong phòng khách sạn, mình với Thái Điệp nằm trên giường, không một mảnh vải che thân, bất giác lặng người, cảm thấy trời đất quay cuồng ngã xuống đất.
âu Dương Thu chẳng chút xót thương nói:
- Tại hạ đã nói với hai người tại Đại Tuyết Sơn rồi, hạ nhà họ Lam với âu Dương tình nghĩa đã dứt, từ nay gặp lại nếu còn quấy rầy tại hạ, chớ trách tại hạ ra tay tàn ác.
Dứt lời, thi triển khinh công phóng đi.
Lam Thái Điệp òa khóc gọi:
- Thu ca!
Vừa định tung mình đuổi theo, giờ mới phát hiện nhị tỷ đã ngất xỉu trên đất.
Tỷ muội tình thâm, Lam Thái Điệp đâu còn màng đến chuyện đuổi theo âu Dương Thu, vội chạy đến cúi xuống nhìn, thấy tỷ tỷ mặt trắng bệch, môi mím chặt, biết là vì khích động quá độ, liền ngồi xuống thôi cung hoạt huyết cho tỷ tỷ và gọi:
- Cúc tỷ! Cúc tỷ!
Chừng một khắc sau, Lam Thái Cúc dần hồi tỉnh, mở mắt ra, ngồi bật dậy ôm chầm lấy Lam Thái Điệp khóc sướt mướt.
Hai chị em ôm nhau khóc chẳng rõ đã bao lâu, Lam Thái Điệp bỗng đứng phắt dậy, nắm tay Lam Thái Cúc nói:

- Nhị tỷ, chúng ta đi thôi!
Lam Thái Cúc chầm chậm đứng lên, chỉ thấy Lam Thái Điệp mặt đầy kiên nghị, thắc mắc hỏi:
- Chúng ta đã hết tất cả rồi, từ nay không còn mặt mũi gặp ai nữa, còn định đi đâu, chi bằng chết sớm cho rồi.
Lam Thái Điệp kiên quyết:
- Nhị tỷ, muốn chết hai chúng ta cùng chết, nhưng bọn ác tăng Tiết Trúc tự đã hủy hoại cuộc đời chúng ta, mối thù ấy không báo sao được?
- Nhưng bọn ác tăng Tiết Trúc tự thảy đều võ công cao cường, bàng vào chút bản lãnh của tỷ muội chúng ta mà muốn báo thù tiết hận chẳng phải tự chuốc nhục vào thân ư? Vì vậy, chi bằng chúng ta chết đi cho vẹn danh liệt nữ.
- Tiểu muội không nghĩ vậy, chúng ta giết họ một tên là đủ vốn, giết hai tên là có lãi, khi nào thật sự không đối phó nổi, lúc ấy hẵng hoành kiếm tự tuyệt cũng chẳng muộn.
Hai chị em này một người dịu dàng hiền thục, ít có chủ kiến, còn một tinh ranh quật cường, cho nên ý kiến khác nhau. Hai người bàn tính suốt nửa ngày trời, sau cùng Lam Thái Điệp đã thắng, quyết định đến Tiết Trúc tự phục thù trước, giết được mấy tên hay mấy tên, sau đó sẽ hoành kiếm tự tuyệt, kết liễu cuộc đời tàn.
Thế là, hai chị em phủi bụi đất trên mình, rồi thẳng đường đến Tiết Trúc tự Ở Điền Nam.
Một hôm, hai chị em qua thành Phụng Nghi, tiến về phía huyện Tường Vân, do bởi ham đi đường, hai nàng đã lỡ qua chỗ nghĩ trọ, tiến vào một thâm sơn.
Đêm nay là tiết Trung Thu, trăng thanh gió mát. Đang đi, Lam Thái Cúc bỗng ngoảnh lại Lam Thái Điệp nói:
- Điệp muội, tỷ tỷ đã nhớ ra rồi, lúc chúng ta Ở trong khách điếm Vân Long, hẳn đã bị trúng thuốc mê của bọn ác tăng Tiết Trúc tự, rồi lột sạch y phục chúng ta, nhưng cũng may là chưa bị cưỡng hiếp...
Lam Thái Điệp nhanh bước tiến tới, đi sóng vai với tỷ tỷ, nói:
- Nhưng hẳn là Thu ca đã đến kịp lúc, đánh đuổi ác tăng kia đi, cứu thoát chúng ta, lại không biết rõ sự thật nên mới mắng chúng ta hèn hạ.
Lam Thái Điệp gật đầu:
- Điệp muội suy luận rất đúng, có lẽ là vậy!
Đoạn ngước mặt nhìn trời, nói tiếp:
- ôi! Đời người mấy khi được thấy trăng trên đỉnh đầu, nhưng chúng ta...
Bỗng ngưng lời, buông tiếng thở dài não nuột.
Lam Thái Điệp đưa mắt nhìn phía trước nói:
- Nhị tỷ, tiểu muội mệt lắm rồi, đi nhanh lên, đến đằng trước tìm chỗ nghỉ

qua đêm, sáng mai hẵng đi tiếp, được không?
- RÕ ngốc, chốn thâm sơn cùng cốc thế này, tìm chỗ nghỉ đêm Ở đâu kia chứ?
Lam Thái Cúc tuy nói vậy, nhưng chân cũng bước nhanh hơn.
Lam Thái Điệp bỗng dừng lại, đưa tay chỉ khu rừng cách khoảng mấy mươi trượng phía trước, vu i mừng nói:
- Nhị tỷ, hãy nhìn xem, kia chẳng phải là có nhà Ở là gì? Chúng ta mau đến xem thử, nếu là nhà dân, chúng ta hãy xin chút gì lót dạ Cũng tốt.
Lam Thái Cúc chú mắt nhìn theo hướng chỉ của Lam Thái Điệp một hồi, đoạn nói:
- Qua góc nhà ló ra trong rừng, có lẽ đó là ngôi miếu, không tin đến xem sẽ rõ.
- Mặc nhà dân hay miếu tự, đằng nào có cỗ nghỉ còn hơn là nằm ngoài sương gió.
Thế là hai chị em tăng nhanh cước bộ, lát sau đã đến bìa rừng, qua khoảng trống nhìn vào, thoáng thấy một bức bờ tường không cao lắm, vây quanh một ngôi điện đường cao to, hai bên điện đường đều có một gian sương phòng thấp hơn một chút.
- Tỷ tỷ nói rồi mà, không phải một ngôi miếu tự là gì?
Lam Thái Cúc nói xong, liền dẫn trước đi vào rừng.
Lam Thái Điệp theo sát phía sau, hai người đến trước bờ tường, thấy một ngôi lầu cửa Ở giữa đã sụp đổ và cửa miếu cũng chẳng còn.
Đi qua cửa cổng là khoảng sân vườn cỏ dại um tùm, giữa là ba gian đại điện, cửa chính và cửa sổ toang hoác, bên trong tối mịt, không nhìn thấy được có tượng thần gì, quả nhiên là một ngôi chùa đã bỏ hoang từ lâu.
Hai chị em quan sát trong sân vườn một hồi, Lam Thái Cúc kéo tay em gái, thấp giọng nói:
- Miếu tự hoang phế thế này, không nên Ở thì hơn...
Vừa nói vừa quay người định lui ra.
Nhưng Lam Thái Điệp thản nhiên nói:
- Đâu có hề gì, tiểu muội mệt quá rồi, nhị tỷ hãy đi một mình.
Lam Thái Cúc vô phương, đành đi theo Lam Thái Điệp tiến vào đại điện.
Nhờ có ánh trăng từ ngoài soi vào, chỉ thấy giữa điện là tượng Phật Như Lai, hai bên tả hữu dường như là mười tám vị La Hán, bởi lâu năm không được tu bổ, ngoại mạo tượng thần đều bị tróc lở.
Bỗng nghe Lam Thái Điệp ngạc nhiên kêu lên:
- ủa, nhị tỷ hãy xem, hai pho tượng La Hán này sao lại không giống các pho tượng khác thế này?
Lam Thái Cúc đưa mắt nhìn, chỉ thấy trước hai dãy tượng thần La Hán quả nhiên đều có một pho tượng La Hán mình vàng cao to và mới hơn, hơn nữa

hai pho tượng này đều có đế, như là mới được đặt vào vậy Nhưng tượng thần to lớn thế này, ai khiêng đi cho nổi kia chứ?
Lam Thái Cúc đang thắc mắc không hiểu, bỗng nghe tiếng lộp cộp vang lên, phá tan đêm tĩnh mịch, từ xa dần gần, dường như đang tiến vào phía ngôi miếu hoang này.

Hồi 5
Tiểu anh hùng Nhị Hải tìm dị nhân

Lam Thái Cúc nghe tiếng lộp cộp ấy hết sức kỳ lạ, đang khi ngạc nhiên, tiếng động đã đến trước cửa miếu.
- Này! Nhị tỷ...
Lam Thái Điệp vừa nói đến đó đã bị Lam Thái Cúc bụm miệng lại và kéo nàng chui vào sau tượng Phật TỔ Như Lai.
Hai nàng ẩn nấp xong, liền nghe tiếng chân nhiều người đi vào trong sân miếu, trong đó có tiếng lộp cộp, hiển nhiên có người cụt chân chống nạng.
Lam Thái Cúc thầm nhủ:
- Người cụt chân này đi nhanh thật, mới đây còn nghe rất xa, thoáng chốc đã đến, xem ra hẳn là nhân vật võ lâm.
Bỗng nghe Lam Thái Điệp kề tai khẽ nói:
- Nhị tỷ, chúng ta có cần ra xem thử những người này là ai không?
Lam Thái Cúc bẹo cho em gái một phát, ra hiệu nàng không nên vọng động, nấp sau pho tượng phật thò mặt ra nhìn.
Bên ngoài ánh trăng tuy không tỏ lắm nhưng thấy rõ trong sân có năm người, dường như còn có người chưa đến, nên họ đang chờ đợi.
Lát sau, quả thấy lại có hai người đến, một người dáng đi lom khom như cõng gì đó trên lưng.
Chỉ nghe một giọng nữ nhân nói:
- Bạch Khô Lâu, hãy mang hắn vào trong điện trước đi!
Rồi thì một bóng người áo đen lom khom đi vào đại điện, lẩm bẩm:
- ườm, tên tiểu tử này nặng thật!
Phịch một tiếng, từ trên lưng thả xuống một người áo xanh bất động như là thi thể đã chết.
Tiếp theo, trong tiếng y phục phất gió và tiếng động lộp bộp, sáu người đi vào đại điện.
Hai chị em Thái Cúc, Thái Điệp lúc này chẳng dám thở mạnh, sợ kinh động những người này, sinh chuyện lôi thôi không đến được Tiết Trúc tự.
Chỉ nghe một giọng già nua Ồ ề nói:
- Tiêu Kim Kiếm, Bạch Khô Lâu, phen này hai người bắt được hắn, công lao chẳng nhỏ, khi nào lão thân trở về cung sẽ bẩm rõ với vương gia, hắn được hậu thưởng.
Lam Thái Cúc ghé mắt nhìn trộm, thấy một lão bà áo đen, tay chống quải

trượng, mái tóc bạc phơ, ít ra tuổi cũng ngoài sau mươi, đang hướng mặt ra ngoài, nhưng trông dáng sau lưng thì rất là mảnh mai.
- Đa tạ ơn tài bồi của lão lão!
Đại hán áo đen cõng người vào điện ôm quyền thi lễ với lão bà tóc bạc và một nữ nhân áo đỏ cũng theo sau khom mình thi lễ.
Một nam một nữ này đang đứng đối mặt với tượng Phật Tổ, nên Lam Thái Cúc trông thấy rất rõ diện mạo và cử chỉ của họ.
Chỉ thấy đại hán áo đen mày thanh mục tú, tuổi trên ba mươi, trước ngực áo có thêu hình một xương đầu người màu trắng, hết sức nổi bật.
Nữ nhân áo đỏ thì mắt phụng mày ngài, thân hình mảnh mai, đẹp như thiên tiên, trên ngực thêu một thanh kiếm vàng lấp lánh.
Lam Thái Cúc thầm nhủ:
- Danh tánh quái lạ, phục sức quái lạ, chẳng cần suy nghĩ cũng biết họ chính là Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu rồi.
Lão bà tóc bạc bỗng chỏi mạnh quải trượng, cộp một tiếng vang dội, mái ngói lung lay, bụi rơi lả tả.
Lam Thái Điệp nấp sau lưng tỷ tỷ, thè lưỡi thầm nhủ:
- Lão bà này công lực ghê gớm thật, cũng may mà mình chưa vọng động, không thì...
Lão bà tóc bạc như tức giận việc gì đó, giọng sắc lạnh nói:
- Phong Lôi tứ sứ giả!
Liền tức, bốn đại hán vạm vỡ y phục khác nhau bước ra, ôm quyền khom mình nói:
- Trường Phong sứ giả chờ lệnh lão lão!
- Toàn Phong sứ giả chờ lệnh lão lão!
- Nghinh Lôi sứ giả chờ lệnh lão lão!
- Bôn Lôi sứ giả chờ lệnh lão lão!
Lão bà tóc bạc giọng lạnh như băng nói tiếp:
- Tứ sứ giả các ngươi phen này được phái theo lão lão hành sự, đã đến Mã Lộc trại trình diện trễ một giờ, suýt lỡ đại sự, có biết tội chưa?
Bốn Phong Lôi sứ giả sợ hãi, run giọng nói:
- Chúng thuộc hạ biết tội rồi, xin lão lão rộng lòng thi ân!
- Được, các ngươi đã biết tội, lão thân cũng không quá hà khắc, niệm công lao của các ngươi trước đây, chỉ phạt nhẹ để cảnh cáo, các ngươi mỗi người hãy tự chặt một ngón tay trước Kim Bài Lệnh của vương gia.
Hai chị em Thái Cúc và Thái Điệp nghe vậy, bất giác rợn người thầm nhủ:
- Lão bà này là nhân vật gì mà lại có quyền uy thế này? Bảo người tự chặt một ngón tay mà còn nói là phạt nhẹ.
Tứ sứ giả như được đại xá, đồng thanh nói:
- Đa tạ lão lão đã thi ân!

Đoạn mỗi người tự trong ống tay áo rút ra một ngọn trủy thủ dài nửa thước, chẳng chút do dự chặt đứt ngón út tay trái.
Tứ sứ giả sau khi tự chặt mất một ngón tay, không hề rên lấy một tiếng, như là ngón tay ấy không phải của họ vậy.
Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp xem đến ngẩn người ra, thầm nhủ:
- Phụ thân mình lúc sinh tiền là chưởng môn chí tôn phái Bình Giang, đối với môn nhân phạm tội cũng chưa từng xử phạt tàn bạo như vậy, và cũng không có khí thế quyền uy như lão bà tóc bạc này.
Qua lời bà ta, có thể đoán biết bà ta cũng chỉ là một người dưới quyền kẻ khác, vậy thì chủ nhân của họ hẳn càng...
Bỗng nghe lão bà tóc bạc trầm giọng nói:
- Kẻ nào cả gan dám nghe trộm bí mật của bản cung? Bạch Tiên Nhi, lục soát mau!
Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp nghe vậy giật mình kinh hãi, vội rụt đầu vào, vận công giới bị, sẵn sàng ứng biến.
Nhưng hồi lâu sau vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, hai chị em mới yên tâm, lại thò mặt ra nhìn.
Lúc này trong điện im phăng phắc, chỉ thấy một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp từ ngoài cửa nhẹ nhàng lướt vào, đi đến trước mặt lão bà tóc bạc, thấp giọng cười nói:
- Lão lão sao hôm nay lại đa nghi thế này, xung quanh đây tiểu nữ đã xem xét hết rồi, ngay cả bóng ma cũng chẳng có nữa là...
Dứt lời, đi đến bên lão bà tóc bạc, đứng quay mặt ra cửa.
Lão bà tóc bạc ngẫm nghĩ một hồi, lẩm bẩm:
- Lão thân cứ cảm thấy như là có kẻ đang rình rập chúng ta vậy...
Lạ thật!
Thiếu nữ áo xanh hỏi:
- Lão lão bằng vào cảm giác gì vậy?
- Bằng vào trực giác được tích lũy bởi mấy mươi năm kinh nghiệm giang hồ của lão thân!
- Vậy thì để Bạch Tiên Nhi lục soát trong điện thử xem!
Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp cả kinh, không biết phải ứng phó cách nào, liếc thấy thiếu nữ áo xanh đưa mắt quan sát hai hàng tượng La Hán, rồi từ từ đã đến trước mặt tượng Phật Tổ.
Nhưng nàng ta chỉ đưa mắt nhìn tượng Phật TỔ chứ không vòng ra sau, trở lại về bên lão bà tóc bạc nói:
- Trong điện cũng chẳng có gì cả, lão lão chớ đa nghi nữa!
Lão bà tóc bạc nhẹ gật đầu:
- Không có thì tốt, hành động của Ma Thiết cung chúng ta cho đến lúc này vẫn phải tuyệt đối giữ bí mật, không được để cho bất kỳ ai dò ra tung tích,

nếu không...
Nói đến đó, đột nhiên ngưng lời.
Lam Thái Cúc thắc mắc thầm nhủ:
- Ma Thiết cung... Sao mình chưa từng nghe nói trên giang hồ có cái tên này nhỉ?
Thốt nhiên, quải trượng trong tay lão bà tóc bạc chòi nhẹ, tung mình lên nói:
- Nhanh lên, tất cả hãy theo thân, đừng để hắn tẩu thoát...
Chưa dứt lời, người đã mất dạng, những người khác cũng theo sau phi thân đi, chớp mắt trong đại điện không còn một bóng.
Lam Thái Cúc biết là lão bà tóc bạc đã phát giác có người rình bên ngoài nên dẫn thủ hạ đuổi theo, vậy lúc này không thừa cơ đào tẩu, còn chờ đến bao giờ?
Bèn nắm tay Lam Thái Điệp phóng ra, vừa định chạy ra cửa, bỗng nghe Lam Thái Điệp sửng sốt kêu lên:
- ủa! Nhị tỷ hãy xem, chẳng phải Thu ca đó ư?
Lam Thái Cúc quay người nhìn, người áo xanh nằm bất động trước thần án Phật TỔ ngửa mặt lên trên, quả nhiên là âu Dương Thu.
Lam Thái Điệp ngồi xổm xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của âu Dương Thu, mừng rỡ nói:
- Nhị tỷ, Thu ca vẫn còn sống!
- Vậy hẳn là đã bị điểm huyệt, để tỷ tỷ giải khai cho.
Nhưng sau khi xem xét sắc mặt của âu Dương Thu, Lam Thái Cúc hai tay xoa nhau, ra chiều hết sức lo lắng.
Lam Thái Điệp thấy vậy ngạc nhiên hỏi:
- Nhị tỷ chẳng phải định giải huyệt cho Thu ca sao?
- ôi! Thủ pháp điểm huyệt này rất là đặc thù, nhất thời tỷ tỷ cũng không...
- Vậy để tiểu muội cõng Thu ca đi. Nếu không, bọn kia quay lại thì nguy.
- Vậy cũng được, chúng ta thoát khỏi đây trước, tìm chỗ kín đáo ẩn nấp rồi hẵng tính.
Thế là, Lam Thái Cúc giúp Lam Thái Điệp cõng âu Dương Thu lên lưng, vội vã ra khỏi ngôi miếu hoang.
Hai nàng vừa ra đến bìa rừng, âu Dương Thu bỗng thở ra một hơi dài, và người cũng từ từ động đậy.
Lam Thái Điệp tuy rất lấy làm lạ, nhưng vì đi theo tỷ tỷ tìm chỗ ẩn nấp gấp, nên cũng không màng đến âu Dương Thu trên lưng sao lại cử động thế này?
Nào ngờ khoảng một khắc sau, âu Dương Thu bỗng vùng khỏi lưng nàng, và còn xáng cho nàng một cái tát nẩy lửa, khiến nàng loạng choạng chúi tới trước một bước, suýt nữa ngã xuống đất.
Lam Thái Cúc đang đi, bỗng nghe tiếng tát tai vang lên, quay người lại nhìn, thấy âu Dương Thu đang trừng mắt giận dữ nhìn mình, còn Lam Thái Điệp

một tay bụm mặt, mắt rườm lệ và khóe môi rỉ máu, dáng vẻ hết sức tội nghiệp, thờ thẩn nhìn âu Dương Thu, không nói một lời.
âu Dương Thu thấy hai chị em đều đã quay người lại, bèn cười khảy nói:
- Hai tiện nhân vô sĩ kia lại định làm gì âu Dương mỗ nữa hả?
Lam Thái Cúc biết là em gái đã bị âu Dương Thu tát tai, nhưng không hiểu âu Dương Thu làm sao có thể tự giải huyệt đạo, thở dài áo não nói:
- Ngươi đúng là chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng người tốt.
Tỷ muội ta đã mạo hiểm cứu ngươi ra, định tìm chỗ giải huyệt cho ngươi, nào ngờ làm ơn mắc oán, ngươi lại đánh Thái Điệp thế này.
Tam muội, chúng ta đi thôi! Đằng nào chúng ta cũng chẳng còn sống bao lâu nữa, tội tình gì...
âu Dương Thu bỗng ngắt lời:
- Sao? Hai người đã cứu âu Dương mỗ đến đây ư?
Lam Thái Cúc gật đầu:
- Không sai, người của Ma Thiết cung đã điểm huyệt Thu đệ, bỏ trong ngôi miếu hoang kia, Thái Điệp đã vất vả cõng Thu đệ đến đây, vậy mà Thu đệ lại...
- Người của Ma Thiết cung ư?
âu Dương Thu sực nhớ lại vào lúc hoàng hôn đã gặp một nữ lang áo đỏ với một người đàn ông áo đen cản đường chàng, chẳng nói một lời đã động thủ, chưa đầy ba chiêu, chàng bỗng cảm thấy mắt tối sầm, rồi không biết gì nữa.
Giờ nghe Lam Thái Cúc nhắc lại mới nhớ ra, vội hỏi:
- Người của Ma Thiết cung đi đâu rồi?
Lam Thái Cúc đáp:
- Vì có người rình rập hành động của họ nên thảy đều đuổi theo rời khỏi miếu, ta với tam muội mới thừa cơ cõng Thu đệ đào tẩu.
âu Dương Thu thấy Lam Thái Điệp bị mình tát đến mặt bầm tím và khóe môi rỉ máu, lòng nghe hết sức bất nhẫn, đột nhiên vung tay, bốp một tiếng tát mạnh vào má mình.
Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp đang ngạc nhiên trước hành động quái lạ của âu Dương Thu thì đã nghe chàng nói:
- Kể như tại hạ đã đánh lầm Thái Điệp, tại hạ đã tự trừng phạt mình rồi. Bậc đại trượng phu ân oán phân minh, hôm nay hai người đã cứu mạng tại hạ, mai kia nhất định sẽ báo đáp gấp bội.
Vừa dứt lời, ngươi đã vọt ra xa hơn trượng, vài lượt tung mình đã mất dạng trong sơn cốc.
Lam Thái Điệp vội cất tiếng gọi:
- Thu ca!
Vừa định đuổi theo, nhưng đã bị Lam Thái Cúc kéo áo lại và nói:
- Thái Điệp, bỏ đi thôi, thành kiến hiểu lầm của y đối với chúng ta đã quá

sâu đậm rồi.
- Nhưng tiểu muội...
Lam Thái Điệp vừa nói đến đó, đã bị Lam Thái Cúc nắm tay vội vã phóng đi vào trong một đống đá núi.
Thì ra người Ma Thiết cung đã quay lại, lúc này họ đã vào đến trong rừng.
Lam Thái Cúc khẽ nói:
- Chúng ta hãy ẩn nấp đây một hồi, nếu như họ không trở ra tìm, có lẽ không đến đổi bị phát hiện.
Nhưng Lam Thái Điệp không mấy quan tâm đến việc ấy,trong đầu toàn là hình bóng của âu Dương Thu, nên nàng không nghe rõ lời nói của Lam Thái Cúc, chỉ khẽ nói:
- Nhị tỷ, tiểu muội thấy Thu ca như đã trở thành thần tiên vậy, Chúng ta đâm ba kiếm không chết, mà rơi xuống đầm sâu cũng không chết, nay bị người của Ma Thiết cung điểm huyệt lại có thể tự giải khai, nhị tỷ thấy có kỳ lạ không?
Lam Thái Cúc biết người em gái ngây thơ của mình đang một lòng một dạ quan tâm cho âu Dương Thu, bị nhận một cái tát oan uổng chẳng những không một lời oán trách, mà lúc này ngay cả sự an nguy của bản thân cũng chẳng màng đến.
Lam Thái Cúc ngẫm nghĩ một hồi, thấp giọng nói:
- Tam muội, đừng nghĩ vẩn vơ nữa. Chuyện trong võ lâm xưa nay vốn bí ẩn khôn lường. âu Dương Thu bị trúng ba kiếm không chết, tỷ tỷ đã sớm nhận thấy kỳ lạ. Tam muội thấy võ công và thân pháp của y chẳng phải cũng khác xa trước kia đó sao? Một người võ công tinh tiến nhanh đến mấy, nếu không có kỳ ngộ cũng chẳng thể có được thành tựu như vậy chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi.
- Nhị tỷ muốn nói là Thu ca đã gặp...
Lam Thái Điệp vừa nói đến đó bỗng nghe trong rừng có tiếng y phục phất gió, bốn người y phục khác nhau phóng ra, chính là Phong Lôi tứ sứ giả đã bị phạt tự chặt một ngón tay khi nãy trong miếu hoang mình đã gặp.
Bốn người đứng lại ngoài bìa rừng, đảo mắt nhìn quanh một hồi, một người trong số nói:
- Lão lão trước nay rất là túc trí đa mưu, chúng ta hết sức bội phục, chẳng hiểu tại sao lần này lại khinh xuất như vậy, đã trúng kế điệu hổ ly sơn của kẻ khác, cưu tiểu tử kia đi mất.
Một người áo tím nói:
- Chúng ta khoan bàn đến chuyện ấy, đối phương chắc chắn chưa đi xa, trong sơn cốc này là đường cùng, phía kia đã có lão mão với Bạch Tiên Nhi, Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu đuổi theo, bốn chúng ta cứ tiến vào cốc sục tìm, hắn có chắp cánh cũng khó thể thoát thân.

Một người áo vàng bỗng đề nghị:
- Nhưng chúng ta chỉ với tai mắt tìm kiếm không được đâu, tốt hơn hãy nhờ Toàn Phong sứ giả ra tay, vậy chẳng tiện hơn ư?
Một người áo đen nói:
- Được, đó thì ta rất là dễ dàng. Ba vị hãy chờ chốc lát, để tại hạ dùng Toàn Phong Thủ thử xung quanh đây trước xem sao!
Dứt lời hai tay đẩy ra, liền tức cuồng phong dậy lên, cuốn cát đá bay ập vào cốc, phủ trùm cả một khoảng rộng năm sáu trượng.
Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp tuy ẩn thân ngoài kình phong, nhưng thấy vậy biết nếu không kịp thời đào tẩu, lát nữa đối phương tiến tới, sẽ không sao thoát thân được nữa.
Lam Thái Cúc vội kéo tay em gái, quay người phóng đi sâu vào trong cốc.
Toàn Phong Thủ của Toàn Phong sứ giả tuy hết sức lợi hại, nhưng vì Cát bụi mù mịt, không nhìn thấy cảnh vật bên kia kình phong, thế nên đã để cho hai chị em thoát ra xa hơn ba mươi trượng.
Đến khi kình phong lắng dịu, Tứ sứ giả nhãn lực dường nào, liền tức trông thấy hai bóng người đang phóng đi phía trước, bèn cùng buông tiếng quát vang, phi thân đuổi theo.
Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp kinh hồn bạt vía, đâu dám quay đầu lại nhìn, và cũng không dám chạy dọc theo đường sơn cốc, mà cố sức trèo lên ngọn núi bên cạnh.
Hai người trèo đến lưng núi, Tứ sứ giả đã đuổi theo đến chân núi, vốn tưởng đã sẽ đuổi thẳng vào sơn cốc, nào ngờ hai nàng đã bất cẩn giẫm rơi một hòn đá nhỏ.
- Chúng Ở trên kia!
Hai chị em nghe vậy biết là đã bị phát hiện, càng gắng sức trèo lên đỉnh núi, may mà thế núi không quá cheo leo, chẳng mấy chốc hai nàng đã lên đến đỉnh núi.
Hai nàng vừa mới điều hòa lại hơi thở, đưa mắt nhìn phía trước, bất giác cả kinh thất sắc.
Thì ra ngọn núi này không to lắm, bên kia lại là một hiểm cốc tuyệt địa rất cheo leo và sâu hun hút.
Ngay khi hai nàng đang đứng thừ ra, Tứ sứ giả đã tung mình lên núi.
Toàn Phong sứ giả cười hăng hắc nói:
- Để xem các ngươi chạy đâu cho thoát?
Liền thì, hai chị em bỗng cảm thấy người bị một luồng kình phong cuốn lên, rơi xuống vực thẳm...
Toàn Phong sứ giả thấy hai thiếu niên áo xanh đã bị chưởng lực của mình đẩy rơi xuống tuyệt cốc, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, bèn quay đầu lại nói:

- Các vị, chúng ta hãy đi phục mệnh với lão lão!
Sứ giả áo tím nói:
- Nhìn thân thủ của hai người này, thật chẳng phải là cao thủ gì ghê gớm, e rằng người chúng ta đang tìm không phải là họ.
Toàn Phong sứ giả tiếp lời:
- Mặc, đằng nào kẻ biết được chút ít bí mật của Ma Thiết cung chúng ta đều phải chết, giết thêm vài người thì có hề gì.
Thế là Phong Lôi sứ giả cùng trở xuống sơn cốc bỏ đi.
Hãy nói về âu Dương Thu thi triển khinh công phóng nhanh đi, lúc trời sắp sáng, chàng đã ra khỏi núi, đi trên một đường cái quan, định đến Đại Lý tìm một người bạn thân của phụ thân để hỏi về tung tích của Thái Hư Thượng Nhân.
Trời sáng, trên đường cái quan đã có người đi lại. âu Dương Thu hễ gặp người là hỏi, mới biết là mình đang đi ngược hướng với Đại Lý, bèn quay trở lại...
Đại Lý là một thành trì cổ xưa, nằm gần Nhị Hải, là một thắng cảnh của tỉnh Vân Nam.
âu Dương Thu nhờ vào miệng đã tìm đến nhà của bạn phụ thân là Nhị Hải cư sĩ, nào ngờ nhà cửa điêu tàn, không còn ai cư trú nữa.
Chàng hỏi thăm rất lâu mới biết là Nhị Hải Cư Sĩ đã đột nhiên từ trần hồi tháng trước, cư sĩ không có vợ con, mấy bộc nhân trong nhà đã đường ai nấy đi.
Điều khiến chàng rất kinh ngạc là theo lời một lão nhân gần đó cho biết, trên ngực áo thi thể của Nhị Hải Cư Sĩ có treo một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim, và trên thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.
Thế là âu Dương Thu đã phát hiện một điều khiến chàng hoang mang thắc mắc hơn, đó là bạn thân của phụ thân, ngoài Lam Tâm Long phu phụ thì là Nhị Hải Cư Sĩ, nay đã lần lượt bị sát hại cách nhau không lâu, và đều là do người đã dùng Hàn Mai Kiếm làm biểu hiện gây ra.
Nghĩ đến vấn đề ấy, chàng nhận thấy phụ thân hẳn dữ nhiều lành ít, nên ý chí bái danh sư học võ công càng thêm mãnh liệt.
Hôm ấy âu Dương Thu một mình dạo chờ Nhị Hải, định mượn vào thắng cảnh sông núi để giải khuây nỗi sầu đau trong lòng.
Khi chàng tự lái một chiếc thuyền nhỏ đã thuê được lênh đênh trên mặt biển. Bỗng thấy một lão ông đầu đội nón rộng vành, mình khoác áo tơi, tay cầm cần câu ngồi trên mặt nước câu cá.
Chàng hết sức lấy làm lạ, một người có thể ung dung ngồi trên mặt nước câu cá, môn công phu này thật không sao tưởng tượng nổi.
Thế là, âu Dương Thu bèn dừng thuyền Ở gần bên lão ông chú ý quan sát, chỉ thấy nửa phần mặt lộ ra dưới chiếc nón rộng vành của lão ông đầy rẫy

những vết nhăn, xem ra tuổi ít nhất cũng từ bảy mươi trở lên.
Đối với việc âu Dương Thu dừng thuyền lại xem, lão ông đầu cũng chẳng ngẩng lên, như không hề hay biết, vẫn lẵng lặng ngồi câu.
Bỗng, lão ông giật cần câu lên, trên dây câu là một chú cá dài hơn nửa thước, giãygiụaliênhồi.
Lão ông chộp lấy chú cá, âu Dương Thu giờ mới phát hiện trên dây không có lưỡi câu.
Chàng hết sức thắc mắc thầm nhủ:
- Lạ thật, không có lưỡi câu mà sao lại câu được cá thế này?
Chỉ thấy lão ông lại thả dây xuống nước, cắm cần câu lên cổ áo, một tay cầm bình rượu màu trắng, uống ừng ực mấy ngụm rồi tay kia cầm chú cá sống đưa vào miệng.
Tình điệu ấy, ý thái ấy, thật ngay cả thần tiên cũng chẳng bằng.
âu Dương Thu càng xem càng thấy kỳ lạ, nhưng chàng thông minh tuyệt đỉnh, suy nghĩ chốc lát đã hiểu ra, lão ông không nhờ vào nội lực nổ mà có thể ngồi trên mặt nước, hiển nhiên nội công đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, so với Nhất Vi (cỏ lau) ĐỘ Giang còn cao hơn mấy bậc, còn như không có mồi và lưỡi câu mà câu được, hẳn là dùng nội lực xuyên qua dây bắt lấy cá.
Chàng nghĩ đến, bất giác mừng rỡ vỗ tay reo, thầm nhủ:
- Mình hà tất bỏ gần tìm xa, lão nhân trước mắt đây hẳn là một cao nhân dị sĩ võ công cao thâm khôn lường rồi.
Chàng vui mừng vỗ tay không hề có ý kinh động lão nhân, nhưng cũng chẳng bị kinh động, vẫn điềm nhiên ăn cá uống rượu, không hề đếm xỉa tới chàng.
âu Dương Thu lấy làm lạ tự nhủ:
- Chả lẽ lão nhân này điếc và mù hay sao? Mình hỏi thử ông ta xem sao?
Thế là, chàng bèn chèo thuyền đến gần hơn, đứng trên thuyền vòng tay xá dài nói:
- Vãn bối xin chào lão nhân gia, dám hỏi lão nhân gia tôn tánh đại danh?
Hồi lâu, âu Dương Thu chẳng nghe động tĩnh gì, bèn ngẩng lên, thấy lão nhân vẫn điềm nhiên ăn uống, như không hề nghe và trông thấy chàng vậy.
Chàng thoáng do dự, đoạn lại thi lễ và hỏi một lần nữa.
Nào ngờ lão nhân bỗng ha hả cười nói:
- Tiểu tử, ngươi có muốn uống rượu và ăn cá không?
âu Dương Thu giò đã xác định lão nhân này điếc, lắc đầu ra ý không phải vậy, nhưng ngán ngẩm không muốn hỏi nữa.
Bỗng lão nhân lại giật cần câu lên, lại là một chú cá giống vậy bị đầu dây quấn vào bụng kéo lên.
Lão nhân cộp lấy chú cá ấy, ngắm nhìn một hồi, đoạn cười hề hề nói:

- Lại là một chú cá lư béo.
Để chú cá đã ăn mất phần đuôi lên đầu gối, đưa chú cá mới bắt được lên miệng ngoạm lấy phần đầu.
Chú cá bị cắn mất phần đầu, phần đuôi giãy mạnh, lão nhân nhai rào rạo, ra chiều rất đắc ý lẩm bẩm:
- ướm! Ngon tuyệt... ngon tuyệt...
Lão nhân ăn hết nửa phần đầu cá, rượu đã uống hết, vẫn như còn thèm lắc lấy lắc để chiếc bình rồi ném xuống nước, đoạn lại cầm nửa con cá chết trên đầu gối lên, nhìn qua nhìn lại và nói:
- Chúng bây đều chết cả rồi, tiếc quá... Thế này vậy, giờ lão phu nối chúng bây lại, lần sau hẵng đến bắt.
âu Dương Thu không hiểu lão nhân nói gì, chỉ thấy lão nhân gia lấy con cá chết chỉ còn phần đầu bên tay trái ráp vào con chỉ còn phần đuôi bên tay phải, dường như rất là vừa vặn.
Lát sau, hai phần cá chết được nối lại liền lạc, cần trong tay ngắm nhìn một hồi, lại lẩm bẩm:
- Vậy là mi có thể sống rồi!
âu Dương Thu hết sức nực cười thầm nhủ:
- Để xem lão khiến nó sống lại bằng cách nào?
Nào ngờ chàng vừa nghĩ đến đó, chỉ thấy hai phần cá chết được nối lại trong tay lão nhân đột nhiên lắc đầu nguy nguy đuôi, quả đã sống lại thật.
Cảnh tượng ấy nếu không phải âu Dương Thu chính mắt trông thấy, thật nói thế nào cũng chẳng thể tin được, bất giác chàng phục lão nhân sát đất Lão nhân bỗng vung tay, ném chú cá lên không và nói:
- Đi đi!
Chỉ thấy chú cá bùm một tiếng rơi xuống nước, nhanh nhẹn bơi đi, thoáng chốc đã mất dạng.
Lão nhân thu dây và cần câu về, quay lưng về phía âu Dương Thu, chầm chậm lướt đi trên mặt nước.
âu Dương Thu chợt động tâm, vội chèo thuyền đi theo.
Lão nhân lướt đi trên mặt nước, người vẫn giữ tư thế ngồi như trước, xem ra rất chậm, nhưng âu Dương Thu cố sức chèo mấy cũng không đuổi kịp, luôn cách một khỏng như lúc đầu.
Lão nhân bỗng cất tiếng ngâm:
"Tử khí đông lai.
Hư chiêu Nhị Hải.
Thượng đăng VÔ Lượng.
phương vi cô nhân. ".
(Tử khí từ đông đến, soi chiếu Nhị Hải. Lên trên VÔ Lượng, mới là người cô đơn.).

Theo sau bốn câu thơ ấy, lão nhân bỗng lướt đi nhanh hơn.
âu Dương Thu càng thêm nhận thấy lão nhân hành động quái dị, tuy nhớ lấy bốn câu thơ ấy, nhưng nhất thời chưa hiểu mấy, vội chèo thuyền đuổi theo.
Khi gần vào đến bờ, lão nhân bỗng quay đầu lại tức giận nói:
- Tiểu tử, ngươi bám riết theo lão khiếu hóa không có cơm ăn áo mặc này làm gì vậy hả?
âu Dương Thu vòng tay xá dài, cười giả lả nói:
- xin lão tiền bối nguôi giận. Xin hỏi lão tiền bối tôn tánh đại danh?
Lão nhân ha hả cười to:
- Lão tiền bối họ Lão, lão phu là Lão tiền bối!
- Xin hỏi lão tiền bối, Thái Hư thượng nhân lão tiền bối thanh tu Ở đâu vậy?
âu Dương Thu nghĩ lão nhân này là một kỳ nhân dị sĩ, hẳn biết tung tích của Thái Hư thượng nhân, có thể sẽ nói cho chàng biết.
Nào ngờ lão nhân bỗng lại tức giận nói:
- Ngươi lôi thôi quá, tự mà tìm kiếm đi!
Dứt lời lão há miệng phà một hơi xuống nước, liền tức mặt biển bình lặng đột nhiên dậy lên một cơn sóng cao như núi, ập xuống thuyền của âu Dương Thu.
âu Dương Thu cả kinh thất sắc, người chao đảo, thuyền lay động, tũm một tiếng rơi xuống nước.
âu Dương Thu tuy biết bơi lội, nhưng Nhị Hải mực nước rất sâu và còn cách bờ hơn hai mươi trượng, chàng cũng không khỏi hồn phu phách tán.
Nhưng sau khi rơi xuống nước, chàng sửng sốt tột cùng, bởi người chàng không chìm thẳng xuống đáy, mà còn cảm thấy như có một lực nổi nâng lấy chàng, khiến người chàng chìm xuống đến độ sâu hơn trượng lại nhanh chóng nổi lên, nhô khỏi mặt nước.
Lúc này sóng đã lặng, mặt biển lại yên tĩnh như trước, nhưng chẳng còn thấy bóng dáng lão nhân đâu cả.
âu Dương Thu lúc đầu tưởng là Nhị Hải này có lực nổi lớn nên chàng mới không bị chìm, nhưng khi cử động chân tay mới nhận thấy người mình Ở trong nước mà lại có thể hoạt động như ý, chẳng rõ duyên cớ gì?
Chàng nhớ trước kia tuy phụ thân có dạy chàng bơi lội, nhưng lần nào xuống nước cũng cảm thấy hết sức khó khăn, tay chân mà ngưng là bị chìm ngay. Chứ không như bây giờ, cho dù tay chân không hoạt động, người vẫn nhô lên khỏi mặt nước nửa phần ngực.
Chàng hết sức kinh ngạc thâm reo lên:
- ôi chà, sao bỗng dưng mình lại giỏi thủy tính thế này nhỉ?
Trong lòng mừng rỡ, bèn nhẹ vận đề chân khí đan điền, người chàng liền tức cất lên, chỉ còn ngập đến đầu gối, lại vận đề chân khí, cả hai chân đều lên không khỏi mặt nước.

âu Dương Thu vui mừng khôn xiết, liền cất bước phóng đi như bay trên mặt nước, thoáng chốc đã vào đến bờ.
Bờ biển này nằm gần thành Đại Lý, lúc này cuối giờ ngọ mà trời vẫn còn rất nóng nực, nên trên bờ biển có nhiều người dạo mát.
âu Dương Thu tuy không bị biển sâu dìm chết, nhưng lên đến trên bờ, toàn thân y phục ướt sũng, dáng vẻ hết sức thảm não.
Những người di dạo trên bờ thảy đều nhìn chàng với ánh mắt quái dị, khiến chàng hết sức ngượng ngùng, rất muốn tìm chỗ phơi khô quần áo, nhưng ý định tìm kiếm lão nhân quái đản kia lại khiến chàng dâm ra lưỡng lự.
Lúc này âu Dương Thu vì rơi xuống nước đã đánh mất nón rơm, gương mặt có ba vết sẹo tím không che giấu được nữa, thấy mọi người đều với ánh mắt quái dị nhìn mình, bất giác lòng bừng lửa giận, nhưng lại không tiện phát tác, đành cũng với ánh mắt khinh miệt đáp lại và đi dọc theo bờ biển.
Đột nhiên, một bàn tay chộp vào sau lưng, chàng giật mình theo bản năng nhảy tránh sang bên, quay phắt lại nhìn, thì ra là người chủ đã cho chàng thuê thuyền.
Chủ thuyền là một người trung niên, lúc này đang trợn trừng mắt nhìn chàng, thái độ không thân thiện, nói:
- Vị tiểu khách quan này đã thuê thuyền của tại hạ sao không trả lại?
âu Dương Thu giờ mới sực nhớ chiếc thuyền mình thuê đã bị cơn sóng to do lão nhân gây ra đánh vỡ, ván vụn đã trôi đi mất.
Chàng tự biết mình không phải, bèn ái ngại nói:
- Thuyền của lão ca đã bị sóng to gió lớn đánh vỡ rồi, tại hạ rơi xuống biển, cũng may là chưa chết...
Bỗng ngừng lời, cúi xuống nhìn bộ y phục ướt sũng nước trên mình, nói tiếp:
- Nhưng tại hạ có thể bồi thường theo đúng giá, lão ca hãy mua lại chiếc khác.
Thuyền chủ đưa mắt nhìn, toàn thân chàng quả là ướt sũng, thắc mắc nói:
- Hôm nay rõ ràng là sóng yên gió lặng, sao lại có chuyện như vậy?
Nhưng... thuyền đã mất rồi, nếu ngươi muốn bồi thường, mười lạng bạc, thiếu một đồng cũng không được.
âu Dương Thu sửng sốt:
- Mười lạng bạc ư? Một chiếc thuyền nhỏ cũ nát sao lại đắt vậy?
- ĐÓ là thấy ngươi còn nhỏ tuổi, giảm một nửa, không thì phải là hai mươi lạng đấy.
âu Dương Thu thầm nghĩ, chiếc thuyền nhỏ được đóng bằng ba bốn mảnh ván, tối đa cũng chỉ đáng giá bốn năm lạng bạc, vậy mà thuyền chủ nặng đòi đến mười lạng, lão còn giở giọng nhân đạo nói là chỉ tính nửa giá, rõ ràng là cố ý bóc lột, bất giác bừng lửa giận, nhưng nhất thời lại không sao trả lời

được. Hơn nữa, tiền bạc do Thiết Bốc thần y tặng cho, chàng đã tiêu dùng phần nào, hiệp lại cũng không đủ số mười lạng.
Thuyền chủ thấy chàng lặng thinh trầm ngâm, lại hỏi:
- sao? Ngươi không đủ tiền ư?
âu Dương Thu thò tay vào lòng, móc hết tất cả bạc vụn trong túi ra, trao cho thuyền chủ và nói:
- Tại hạ chỉ có bấy nhiêu, lão ca hãy cầm lấy, nếu không đủ, hôm nào tại hạ trở lại đây trả nốt, được không?
Thuyền chủ đón lấy, dùng tay cân thử, lắc đầu nói:
- SỐ bạc này tối đa không quá năm lạng, sao thể được?
- Hôm nào tại hạ sẽ trả thêm năm lạng nữa.
- Ai mà tin được ngươi?
- Không tin thì hãy theo tại hạ đi lấy, chứ hiện giờ trên mình tại hạ chẳng còn đồng xu nào cả.
âu Dương Thu dứt lời, liền cất bước bỏ đi.
Thuyền chủ quát to:
- Đứng lại!
Hai tay chống nạnh, hầm hầm cản chàng lại.
âu Dương Thu quắc mắt lạnh lùng nói:
- Tôn giá thật quá ngang ngược, tiền bạc trên mình tại hạ đã đưa hết cho tôn giá, chưa đủ để sau hẵng tính. Tôn giá không tin, bảo tôn giá theo tại hạ đi lấy, tôn giá chẳng những không đi lại còn chận đường tại hạ, vậy là sao?
Thuyền chủ tức giận:
- Không để lại năm lạng bạc, ngươi đừng hòng rời khỏi đây một bước.
âu Dương Thu thấy nhiều người đang vây quang xem náo nhiệt, nhìn chàng chỉ trỏ bàn tán, khiến chàng thêm tức giận, nhổ toẹt một ngụm nước miệng,nói:
- RÕ là phường vô lại vô sĩ, liệu ngươi cũng chẳng giữ thiếu gia lại được
vừa dứt lời đã tung mình lên, vượt qua trên đầu đám đông, lướt ra xa gần bốn trượng.
Đám đông xem náo nhiệt không thể nào ngờ được là chàng thiếu niên trông thư sinh này lại có bản lĩnh như vậy, thảy đều kinh ngạc đứng thừ ra.
Thuyền chủ vừa thấy âu Dương Thu định bỏ trốn, liền buông tiếng quát vang, tung mình đuổi theo ngay, khinh công thân pháp cũng chẳng kém.
âu Dương Thu chân vừa hạ xuống đất, gã thuyền chủ cũng đã đuổi theo đến phía sau, năm ngón tay như móc câu chộp vào huyệt Kiên Tỉnh của chàng và khinh bỉ nói:
- Thật không ngờ tiểu tử ngươi cũng có chút bản lĩnh, nhưng ngươi chẳng khác nào bán sách trước mặt thánh nhân rồi.
âu Dương Thu nghe tiếng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy thế trảo của người

thuyền chủ rất hung hiểm và chuẩn xác, vội thi triển thế Phong Toàn Lãng Cấp (gió xoáy sóng dồn), người xoay tít ra xa bốn năm thước, ha hả cười nói:
- Ngươi đã muốn động thủ, bổn thiếu gia đành phải hầu tiếp.
Người thuyền chủ một trảo chộp hụt, nhưng chưa nhận ra đối phương đã thi triển thân pháp gì, bất giác sửng sốt ngẩn người.
Ngay trong khoảnh khắc ấy, âu Dương Thu đã vòng đến phía sau, vươn tay với thế Bảo HỔ Quy Sơn ôm lấy người thuyền chủ.
Người thuyền chủ này tuy người cao bảy thước, to lớn hơn âu Dương Thu nhiều, nhưng bị ôm ngang lưng, một thân võ công sao thi thố được, chưa kịp vận dụng Thiên Cân Trụy, hai chân đã rời khỏi mặt đất.
âu Dương Thu bồng người thuyền chủ, vận công lực vào hai cánh tay ném mạnh, chỉ nghe tũm một tiếng, người thuyền chủ chưa kịp kêu la, người đã rơi xuống nước.
Đám đông thấy một thiếu niên xấu xí chỉ trong một chiêu nửa thức đã ném người đàn ông trung niên xuống biển, biết chàng hẳn không phải là người bình phàm, nhưng cũng có người lo lắng cho chàng.
âu Dương Thu vỗ vỗ tay, vừa định bỏ đi, người thuyền chủ đã từ dưới biển nhô đầu lên, hướng vào bờ hét to:
- Hãy bắt lấy tên tiểu tử ấy, đừng để hắn tẩu thoát.
Vừa nói, y vừa bơi nhanh vào bờ.
- Tên tiểu tử thối tha Ở đâu mà dám đến địa bàn của chúng đại gia lộng hành...
âu Dương Thu ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy bốn đại hán vạm vỡ đang chạy đến, thảy đều mặc y phục xám chân trần, mày rậm mắt to, tướng mạo uy vũ, cùng trừng mắt nhìn chàng.
Chàng thầm vận công giới bị, lạnh lùng hỏi:
- Các vị muốn gì?
Một người tuổi khoảng bốn mươi tiến tới mấy bước, cười khảy nói:
- Tiểu tử thối tha kia, ngươi còn vờ vĩnh nữa hả? Ngươi đã xô tổng quản du thuyền, thuộc hạ của đại long đầu bọn ta xuống biển, chả lẽ vậy là xong hay sao?
Hiển nhiên bốn đại hán này vừa mới đến nơi, không hề nhìn thấy cảnh tượng động thủ của âu Dương Thu với người thuyền chủ.
Người thuyền chủ được gọi là tổng quản du thuyền lúc này đã tung mình lên bờ, vừa cởi áo ướt ra vừa nói:
- Tên tiểu tử này khá khó đối phó, các vị đừng để hắn tẩu thoát, để huynh đệ trừng trị hắn được rồi.
âu Dương Thu thấy phục sức và nghe lời nói của đối phương, biết họ hẳn là người trong tổ chức giang hồ nào đó, chuyện hôm nay chắc chắc khó thể giải

quyết êm thắm, nên càng thận trọng hơn.
Nhưng cá tính quật cường, bề ngoài vẫn ra chiều ung dung, không chút sợ hãi.
Lúc này đại hán tổng quản du thuyền đã cởi xong áo, nắm lấy cổ áo vung lên và xoay cổ tay, nước liền được vắt sạch, trở thành một ngọn côn, hướng về phía âu Dương Thu huơ huơ nói:
- Tiểu tử, đại gia vừa rồi nhất thời khinh xuất mới bị ngươi ném xuống biển, ngươi tưởng là đại gia chết đuối ư? Hắc, hắc! Cho ngươi biết, Hải Để Man (cá man dưới đáy biển) Chu Nhân Sơ này dù Ở dưới nước ba ngày năm đêm cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng đại gia tuy bị thua thiệt dưới tay ngươi, cũng chẳng thể không màng đến luật lệ giang hồ, dưới tay đại gia chưa từng có kẻ chết vô danh, ngươi mau báo danh tánh ra, để đại gia đưa ngươi lên tây thiên.
Hải Để Nam Chu Nhân Sơ thốt ra những lời ngoài cứng trong mềm này thật ra có hai dụng ý, một là âu Dương Thu tuổi tuy nhỏ, nhưng vừa giao thủ y đã nhận ra thiếu niên này rất có lai lịch, định tìm hiểu rõ nguồn gốc, hai là y tự ý báo danh hiệu, nếu như âu Dương Thu nghe danh biết kính trọng y thì có thể giữ được chút thể diện bỏ qua chuyện này, nên y tuy bề ngoài hùng hổ, nhưng thật ra trong lòng đã có ý chuyện to hóa nhỏ.
Nào ngờ âu Dương Thu tuy là hậu duệ danh môn, nhưng không chút hiểu biết về giang hồ, đâu biết trên Nhị Hải có một Hải Để Man Chu Nhân Sơ, bèn cười khảy nói:
- Trông ngón vặn áo thành côn của ngươi, hẳn cũng có chút bản lãnh. Nhưng nghe ngươi nói khoác, lại khiến thiếu gia đây nghĩ là ngươi khoác lác, khó khỏi cắn trúng lưỡi. Cho ngươi biết, người là Hải Để Man, còn thiếu gia đây là Thủy Thượng Điêu, kể như ngươi đã gặp phải đối đầu. Muốn đánh nhau, dưới nước trên đất, thiếu gia đây sẵn sàng hầu tiếp.
Chu Nhân Sơ giận run lên, kêu lên hai tiếng oai oái, quát to:
- Tiểu tử, ngươi chớ khua môi múa mép, xem đây!
Vừa dứt lời đã tung mình lao tới, ngọn côn bằng áo trong tay với chiêu Thái Sơn áp Đỉnh giáng thẳng xuống đỉnh đầu âu Dương Thu.
âu Dương Thu lẹ làng lách người sang bên, tránh khỏi một chiêu của Chu Nhân Sơ, nhác thấy bốn tên đại hán phía sau đều đã rút ra một ngọn trủy thủ sáng ngời, chuẩn bị lao vào giáp công.
- Hay lắm, các ngươi đã muốn liên thủ giáp công thì cứ xáp vào lu ôn thể.
âu Dương Thu chưa dứt lời đã tung mình lên, với thế Thanh Đình (chuồn chuồn) Điểm Thủy lao nhanh xuống biển.
Bốn đại hán áo xám cầm trủy thủ trên bờ thoáng do dự, rồi cũng theo sau phóng xuống biển.
Thì ra bốn đại hán này tuy cũng rất khá thủy tính, nhưng sau khi xuống biển

chỉ có thể hoạt động dưới nước, không thể nào bước đi trên mặt nước, nên lúc này họ chỉ có thể nhô đầu và vai lên khỏi mặt nước, tay cầm trủy thủ bao vây dưới chân âu Dương Thu.
Chu Nhân Sơ đã có ngoại hiệu là Hải Để Man, đương nhiên khá hơn bốn đại hán áo xám nhiều, nhưng y đề tung thế nào cũng chỉ có thể nhô lên đến đầu gối mà thôi.
âu Dương Thu hai chân bất động vững vàng đứng trên mặt nước, thần thái ung dung quét mắt nhìn năm người, thấy mình cao hơn đối phương một bậc, lòng vui mừng khôn xiết.
Lúc này người bu quanh xem càng lúc càng đông, thấy âu Dương Thu đứng trên mặt nước y hệt như thiên thần, bất giác vỗ tay như sam ren.
Thế là âu Dương Thu không còn nổi sợ nữa, nhìn Chu Nhân Sơ cười nói:
- Hải Để Man, xin mời!
Tiện tay rút nhuyễn tiên bên lưng ra, vút một tiếng vung ra thẳng đuột Chu Nhân Sơ thấy khinh công trên nước của âu Dương Thu cao siêu thế này, sớm đã kinh khiếp, nên hồi lâu vẫn chưa động thủ, giờ nghe âu Dương Thu buông lời khiêu chiến, vì thể diện đành phải nháy mắt ra hiệu bới bốn đại hán áo xám, đoạn buông tiếng quát to, một côn đâm vào yết hầu âu Dương Thu.
âu Dương Thu nhuyễn tiên trong tay với chiêu Tảo Đình Lê Huyệt (quét sân lấp hô) quét ra nhanh như chớp.
Chu Nhân Sơ là nhân vật có tiếng tăm trên Nhị Hải, võ công chẳng phải tầm thường, vừa thấy đối phương không tránh mà lại phản kích, côn vải trong tay vội rụt về, biến chiêu Quái Mãng Thổ Tín (thè lưỡi) điểm vào huyệt Tâm Lạc đối phương, đồng thời tay trái hai ngón giữa chĩa ra, với chiêu Tụ Lý Tàng Đao (giấu đao trong tay áo) từ mạn sườn công ra.
âu Dương Thu đứng trên mặt nước, vốn đã cao hơn Chu Nhân Sơ, lại thêm thiếu kinh nghiệm đối địch, khi trường tiên vừa rơi vào khoảng không, Chu Nhân Sơ đã tiến đến gần, tuy có thể xoay cổ tay vung tiên đón gạt côn vải đối phương, nhưng không chú ý đến chiêu Tụ Lý Tàng đao của Chu Nhân Sơ.
Mắt thấy hai ngón tay trái của Chu Nhân Sơ đã sắp điểm trúng yếu huyệt Hoành Cốt của âu Dương Thu, nếu trúng phải âu Dương Thu không chết cũng thọ trọng thương. Ngay trong lúc nguy cơ chỉ trong đường tơ kẻ tóc ấy, chỉ nghe tũm một tiếng, âu Dương Thu đã lọt xuống nước.
Trong khi ấy bốn đại hán áo xám chẳng rõ biến đâu mất dạng.
Chu Nhân Sơ sau một thoáng ngẩn người, liền tức lặn xuống nước.
Những người đứng xem trên bờ đang thắc mắc, bỗng thấy chỗ giao đấu nước biển sôi sùng sục, hồi sau thiếu niên mặt sẹo từ dưới nước trồi lên nửa người, nhưng chỉ chốc lát lại chìm trở xuống.

Cứ thế nổi lên chìm xuống ba lần, sau cùng thiếu niên mặt thẹo trồi lên và trồi vào bờ.
Liền sau đó Chu Nhân Sơ cũng nổi lên đuổi theo, nhưng bốn đại hán áo xám chỉ thấy còn có ba người.
âu Dương Thu khó khăn bơi vào đến bờ, người vừa mới rời khỏi mặt nước, bỗng nghe một tiếng quát lanh lảnh vang lên từ trong đám đông bên bờ, liền thì một chiếc lưới to khoảng hai trượng từ trên không phủ chụp xuống, quá bất ngờ, âu Dương Thu không sao tránh kịp, bị lưới phủ trùm lên đầu.
Những người đứng xem trên bờ nghe tiếng quát đã hồn phi phách tán, đều xô lui ra sau, sợ hãi như gặp hổ dữ.
Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp toàn thân võ phục màu đỏ, tuổi khoảng mười tám mười chín, mày liễu dựng ngược, mắt phụng trừng trừng, một tay cầm dây lưới kéo mạnh, chiếc lưới to túm nhanh lại, kéo âu Dương Thu loạng choạng lên bờ.
âu Dương Thu không nói một lời, trên đùi tuy đang chảy máu, như là thọ thương chẳng nhẹ, nhưng vẫn nắm chặt lấy ngọn nhuyễn tiên mà chàng xem như sinh mạng.
Ngọn nhuyễn tiên vốn dài hơn trượng, khi âu Dương Thu bị thiếu nữ áo đỏ kéo lên bờ, chỉ thấy đầu nhuyễn tiên quấn chặt một đại hán áo xám má thịt nhầy nhụa, hai mắt lòi ra.
Đại hán ấy như đã chết từ lâu, người không chút động đậy, cũng bị kéo lên bờ.
Lúc này Chu Nhân Sơ và ba đại hán áo xám cũng đã lên bờ, vừa thấy thiếu nữ áo đỏ, thảy đều khom mình thi lễ, dáng vẻ rất cung kính.
Chu Nhân Sơ từ từ ngẩng đầu lên, sợ sệt nói:
- Thuộc hạ bất tài, đã phải phiền đến...
Thiếu nữ áo đỏ cười khảy:
- Các vị thật là đã làm mất mặt gia phụ quá, ngay cả một tên nhãi ranh cũng không đối phó nổi, còn gì để nói nữa?
Nàng ta mặt lạnh như băng sương, đưa mắt nhìn âu Dương Thu đã bò dậy trong lưới nói tiếp:
- Các vị có biết hắn là ai không?
Chu Nhân Sơ cung kính đáp:
- Hắn tự xưng là Thủy Thượng Điêu, nhưng không chịu nói ra danh tánh.
Thiếu nữ áo đỏ ném cho y một cái nhìn khinh miệt:
- Chu tổng quản thật uổng đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, chả lẽ không thể suy xét dựa vào binh khí hắn đang xử dụng sao?
Chu Nhân Sơ đưa mắt nhìn ngọn nhuyễn tiên trong tay âu Dương Thu, vỡ lẽ nói:
- Chả lẽ hắn với Nhất Tiễn Thần Tiên...

- Hứ! Kẻ ra Chu tổng quản cũng còn có chút hiểu biết. Trong võ lâm hiện nay ngoài Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn, còn ai sử dụng loại trường tiên này nữa? Cho nên, nếu hắn không phải con của âu Dương Hàn thì cũng là đệ tử môn hạ.
Chu Nhân Sơ liền gật đầu:
- CÔ nương biết nhiều hiểu rộng, thật đáng kính phục. Để thuộc hạ hỏi thử xem, hắn là con của âu Dương Hàn hay là môn nhân?
Thì ra âu Dương Thu bỗng nhiên bị lọt xuống nước là bị một đại hán áo xám nắm chân kéo lại, đại hán ấy vốn tưởng chàng Ở dưới nước hẳn sẽ dễ dàng bắt lấy, nào ngờ âu Dương Thu Ở trong nước lại nhanh nhẹn như giao long, Chu Nhân Sơ và bốn sư huynh áo xám vẫn không làm gì được chàng.
Một đại hán áo xám bỗng nảy sinh một kế, chộp lấy trường tiên quấn vào lưng mình, tưởng như vậy sẽ khiến âu Dương Thu do động khó khăn hơn.
Trong khi âu Dương Thu xem trường tiên như thể sinh mạng, cách Của y tuy không sai, khiến âu Dương Thu bị đâm trúng một nhát truỵ thủ vào đùi, nhưng cũng khiến chàng bừng sát cơ, trong cơn nguy cấp, chàng đã móc mắt đối phương và giáng một chưởng rất nặng vào ngực, khiến đại hán áo xám ấy ngất xỉu tức khắc.
Tuy vậy, đầu trường tiên vẫn còn quấn vào lưng đại hán áo xám ấy, mà chàng lại quyết không chịu buông bỏ binh khí, dưới sự giáp công của bốn cao thủ trong nước và lại thọ thương nơi đùi, đau đớn khôn tả, nên âu Dương Thu định lên trên bờ tái chiến, ngờ đâu vừa vào đến bờ đã bị thiếu nữ áo đỏ dùng lưới bắt giữ.
Lúc này, âu Dương Thu tuy bị nhốt trong lưới, nhưng chẳng hiểu sao vết thương nơi đùi bỗng nhiên liền lại, máu đã ngưng chảy, hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ:
- Hôm nay sao mình toàn gặp chuyện quái lạ thế này? Khinh công trên mặt nước và khả năng bơi lội trong nước chẳng hiểu nhờ đâu mà Có, bây giờ thương thế lại lành lặn nhanh chóng thế này, thật không sao lý giải nổi.
âu Dương Thu mãi mê nghĩ ngợi, cơ hồ quên mất tình thế nguy hiểm trước mắt, bỗng nghe có người hỏi:
- Tiểu tử, ngươi là gì của âu Dương Hàn hả?
âu Dương Thu định thần lại nhìn, thì ra là Chu Nhân Sơ, tức giận hỏi:
- Thân phận và địa vị của âu Dương Hàn đại hiệp trong võ lâm, người nào không tôn kính? Tên khốn kiếp ngươi có thể gọi tùy tiện như vậy hả? Hừ! Thiếu gia là gì của ông ấy, can gì đến ngươi?
Hải Để Man Chu Nhân Sơ xưng bá trên Nhị Hải nhiều năm, sao thể nhịn nổi những lời khinh miệt của một kẻ hậu sinh miệng còn hôi sửa, cả giận cười khảy nói:
- Tiểu tử, khi nãy ngươi đã may mắn thoát khỏi một chỉ của Chu đại gia này,

không cho ngươi nếm mùi đau khổ hẳn ngươi chưa biết sự lợi hại của Chu đại gia.
Vừa dứt lời, hai ngón trỏ giữa đã nhanh như chớp điểm vào mạn sườn âu Dương Thu, chỉ phong chưa đến, một luồng khí trắng đã xuyên qua lưới.
âu Dương Thu gia võ học uyên bác, vừa thấy hai ngón tay của Chu Nhân Sơ phóng ra một luồng khí trắng, nhận ra ngay đó chính là Tiểu Thiên Tinh chỉ pháp cực kỳ lợi hại, trúng vào chỗ yếu hại trên người không chết cũng trở thành tàn phế.
Thế nhưng, chàng bị nhốt trong lưới không thể phòng tránh, Đành nhắm mắt chờ chết.
Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, chàng bỗng cảm thấy một luồng kình phong lạnh toát lướt qua người, ngạc nhiên mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Chu Nhân Sơ đã lùi ra sau mấy bước, hai tay buông thỏng, ánh mắt đầy vẻ thắc mắc ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ áo đỏ đang đứng bên cạnh chàng.
Thiếu nữ áo đỏ đanh mặt lạnh lùng nói:
- Chu tổng quản sao lại hành động như vậy? Hải Long hội chúng ta là một tổ chức giang hồ, sao thể tùy tiện ra tay sát hại một kẻ đã mất khả năng chống cự?
- Tên tiểu tử này chẳng những đã sát hại một vị huynh đệ của chúng ta, lại còn buông lời xấc xược...
- Không sai, y đã sát hại một vị huynh đệ của chúng ta, nhưng đó là trong lúc động thủ, mạnh còn yếu mất là chuyện thường tình, giờ thì y đã bị bắt giữ, xử thế nào là do Ở bổn cô nương, Chu tổng quản không được tự ý ra tay sát hại y.
Chu Nhân Sơ bị thiếu nữ áo đỏ quở trách, sắc mặt thoạt đỏ thoạt trắng, nhưng vẫn cung kính vâng dạ, không dám lên tiếng biện bạch.
Thiếu nữ áo đỏ lại quay sang âu Dương Thu nói:
- Vị tiểu huynh đệ này cũng thật ngang bướng, người ta hỏi tiểu huynh đệ quan hệ thế nào với âu Dương Hàn đại hiệp, đâu có gì là quá đáng. Nhưng vấn đề ấy không còn quan trọng nữa, bởi cô nương đây đã biết huynh đệ là gì của âu Dương Hàn đại hiệp rồi.
- CÔ nương biết tại hạ là gì của âu Dương Hàn đại hiệp?
âu Dương Thu biết mới vừa rồi đã được thiếu nữ áo đỏ cứu khỏi Tiểu Thiên Tinh Chỉ của Chu Nhân Sơ, và nghe những lời quở trách Chu Nhân Sơ của nàng ta cũng rất có đạo nghĩa võ lâm, lòng đã nảy sinh thiện cảm nên lời nói cũng hòa nhã hơn.
Thiếu nữ áo đỏ vẫn lạnh lùng nói:
- Ta biết tiểu huynh đệ hẳn là công tử của âu Dương đại hiệp, đại danh là âu Dương Thu, đúng không?
âu Dương Thu ngạc nhiên hỏi:

- sao cô nương biết?
- Quan sát thần sắc!
- Quan sát thần sắc ư?
- Đúng vậy, lúc tiểu huynh đệ đề cập đến âu Dương đại hiệp, thần thái hết sức cung kính và tự hào, chẳng đã tỏ rõ thân phận rồi là gì?
âu Dương Thu cúi đầu lặng thinh, thầm nhủ:
- Thiếu nữ này ánh mắt thật lợi hại, lại có thể quan sát thần thái mình mà suy ra thân phận...
Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng nói:
- Huynh đệ lấy làm lạ phải không?
âu Dương Thu lắc đầu:
- Chẳng có gì lạ cả. CÔ nương đã biết tại hạ là ai rồi, sao còn nhốt tại hạ trong lưới chi vậy?
- ĐÓ là sợ âu Dương huynh đệ lại ra tay đả thương người của bọn này!
- Nếu họ không gây hấn với tại hạ, tại hạ sao lại đả thương họ kia chứ?
- Vậy thì...
Thiếu nữ áo đỏ thoáng ngẫm nghĩ, bỗng vung tay giật mạnh, chiếc lưới to phủ trùm trên người âu Dương Thu liền tức mở lên không.
âu Dương Thu thoát thân đưa mắt nhìn, chỉ thấy thiếu nữ áo đỏ một tay giật mạnh, chiếc lưới trên không thu lại rất nhanh, trở thành một cuộn tròn trong tay, to chưa bằng quả đào, khiến âu Dương Thu xem đến ngây ngẩn.
Thiếu nữ áo đỏ bỏ chiếc lưới vào trong túi áo, đoạn hỏi:
- âu Dương huynh đệ thấy chiếc lưới này rất đặc biệt phải không?
âu Dương Thu gật đầu, mặc nhiên thừa nhận.
Lúc này biết ba đại hán áo xám đã khiêng thi thể của đồng bọn bỏ đi, chỉ còn một mình Chu Nhân Sơ Ở lại.
Thiếu nữ áo đỏ lại nói:
- âu Dương huynh đệ, giữa chúng ta đã giải trừ thế đối địch, huynh đệ có thể cất binh khí được rồi.
âu Dương Thu thoáng lưỡng lự, nhưng rồi cũng thắt nhuyễn tiên trở vào lưng, sau đó hỏi:
- Tỷ tỷ là...
Thiếu nữ áo đỏ tiếp lời:
- Đây là địa bàn của Hải Long hội, long đầu của Hải Long hội chính là gia phụ, bởi vì binh khí của ta chính là chiếc lưới được đan bằng tơ thiên tằm này, nên mọi người đều gọi ta là Thiên Võng Tiên Tử, thật ra danh tánh của ta là La Võng Cơ.
Người quái lạ, tên quái lạ mà binh khí cũng quái lạ!
âu Dương Thu lòng tuy nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói:
- La tỷ tỷ người đẹp, tên đẹp mà binh khí cũng đẹp.

La Võng Cơ bỗng bật cười khúc khích:
- Thật không ngờ âu Dương huynh đệ tuổi còn nhỏ mà lại khéo nịnh thế!
Nàng ta vừa dứt lời, Chu Nhân Sơ bỗng tiến đến gần âu Dương Thu hai bước, hai tay đưa lên ngực thủ thế.
âu Dương Thu sửng sốt, tâm lý hoài nghi do hoàn cảnh tạo nên khiến chàng nhận thấy La Võng Cơ có dạ chẳng lành, bèn cười khảy nói:
- Thì ra vậy!
Đồng thời lùi ra sau hai bước, thầm vận công sẵn sàng ứng phó.
La Võng Cơ thản nhiên quay sang Chu Nhân Sơ khoác tay nói:
- Đây không còn việc của Chu tổng quản nữa, Chu tổng quản đi đi!
- Tuân mệnh cô nương!
Chu Nhân Sơ hết sức thắc mắc đáp, quay người bỏ đi, thầm làu bàu:
- La cô nương này thật lạ lùng, ai không biết mọi khi nàng ta hễ cười là giết người, sao hôm nay gặp tên tiểu tử xấu xí này lại đổi khác thế nhỉ?
La Võng Cơ thấy Chu Nhân Sơ đã đi xa, mới quay sang âu Dương Thu nói:
- âu Dương huynh đệ chớ có hiểu lầm, La Võng Cơ này tuy giết người không chớp mắt trên giang hồ, nhưng hôm nay đối với huynh đệ tuyệt đối không ác ý, vừa rồi...
- Được La tỷ tỷ đối xử đặc biệt, âu Dương Thu vô vàn cảm kích, xin cáo biệt!
âu Dương Thu dứt lời, ôm quyền thi lễ, quay người bỏ đi ngay.
La Võng Cơ vội nói:
- âu Dương huynh đệ hãy khoan, ta còn điều muốn hỏi.
âu Dương Thu dừng bước quay lại nói:
- Chẳng hay La tỷ tỷ có điều chi chỉ giáo nữa vậy?
- Chỉ giáo thì không dám, ta muốn biết vì việc gì mà âu Dương huynh đệ lại một mình đến Đại Lý này vậy?
- Tại hạ chỉ dạo chơi cảnh Nhị Hải thôi!
- Vậy sao lại xảy ra xung đột với người của bổn hội?
- Vì tại hạ đã làm vỡ một chiếc thuyền nhỏ của họ.
- ĐÓ cũng chẳng có gì to tát, nhưng... nghe đâu cái chết của phái Bình Giang và chưởng môn phu phụ Lam Tâm Long phu phụ và Nhị Hải cư sĩ đều là do lệnh tôn gây ra, huynh đệ nhận thấy sao về hai vụ án chấn động võ lâm ấy?
âu Dương Thu vừa định đáp, bỗng nghe phía sau vọng đến tiếng ngâm:
- Tử khí đông lai, hư chiếu Nhị Hải Thượng đăng vô lượng, phương vi cố nhân!
Chàng quay lại nhìn, chính là lão nhân quái dị đã gặp trên biển, đang lom khom đi về phía này.
Lão nhân ấy như thể xung quanh không người, vừa đi vừa ngâm đi ngâm lại

bốn câu thơ ấy.
âu Dương Thu mừng rỡ, vội bỏ La Võng Cơ, tiến tới thi lễ nói:
- Lão nhân gia làm chìm thuyền của vãn bối thuê, để khiến người của Hải Long hội gây hấn với vãn bối...
Lão nhân dừng bước, ngửa mặt cười ha hả nói:
- Chìm một chiếc thuyền con thì đáng kể gì? Lão tiền bối này dù làm cho cả Hải Long hội chìm xuống đáy biển thì sao nào? Ha ha ha...
Lão nhân nói rất to, như cố ý để cho kẻ khác nghe.
La Võng Cơ cũng đi đến nói:
- Lão già nói gì hả?
Lão nhân nghiêng mặt nhìn ra biển, chẳng ngó ngàng đến La Võng Cơ, thản nhiên nói:
- Lão già này thích gì nói đấy, không ai có quyền thắc mắc.
La Võng Cơ tức giận, mày liễu dựng đứng, mắt phụng trợn trừng, người thoáng run lên một cái, gương mặt vốn lạnh như băng sương liền tức phủ lên một lớp sát cơ khiếp người.
âu Dương Thu thấy vậy, bất giác thầm lo cho lão nhân quái dị này, nhưng chẳng hiểu sao, La Võng Cơ liếc mắt nhìn âu Dương Thu, thở dài một tiếng thật mạnh nói:
- Hôm nay là ngày gì mà Thiên Võng Tiên Tử này lại gặp phải hai người không sợ mình ngay tại củ a nhà thế này?
Lời nói của nàng rõ ràng là chỉ âu Dương Thu và lão nhân này, nhưng lại như tự nói một mình. Lão nhân bỗng ha hả cười nói:
- Gì mà Thiên Võng Tiên Tử với Địa Võng Tiên Tử, lão già này dù gặp Hoạt Diêm Vương cũng chẳng biết sợ là gì.
Lão nhân nói xong quay lưng lại, ngước mặt lên nhìn mây trời.
La Võng Cơ bỗng dịu giọng hỏi:
- Lão già tôn tánh đại danh? Sao dám buông lời ngạo mạn trên địa bàn Hải Long hội? CÓ biết Hoạt Diêm Vương là ai và cô nương đây là ai không?
Lão nhân không giận cũng chẳng cười, lạnh lùng nói:
- Trời đất bao la, non xanh nước biếc, mặc ta ngao du, mặc ta ca ngâm, mặc ta vui giận, dù là đương kim hoàng đế không chừng cũng có thể vật đổi sao dời trong nay mai. Nhị Hải là do tạo hóa sinh ra, ai dám gọi là địa bàn của mình. Hoạt Diêm Vương là gì? CÔ nương là ai?
Liên quan gì đến lão già này chứ?
âu Dương Thu chẳng ngờ lão nhân quái dị và cuồng ngạo này lại đầy bụng căn chương như vậy, tưởng là La Võng Cơ khi nghe xong hẳn sẽ tức giận, nào ngờ vị nữ la sát này lại bình thản hỏi:
- Vậy lão có thể cho biết danh tánh chăng?
Lão phu có một họ hai tên, chẳng hay cô nương định hỏi tên nào?

- Bổn cô nương muốn biết cả hai!
- Được, nhưng cô nương hãy đứng cho vững, kẻo sợ quá ngã lăn ra đất đấy!
- Lão cứ nói, La Võng Cơ này trong đời cũng chẳng biết sợ là gì.
Lão nhân chưa trả lời ngay, chỉ buông tiếng đằng hắng, chầm chậm quay người lại.

Hồi 6
Ngân Kiều thôn thần bí khôn lường

âu Dương Thu đứng bên lặng lẽ theo dõi cuộc đối thoại giữa La Võng Cơ, lúc đầu chàng rất hồi hộp, nhưng rồi mỗi lúc càng thêm lấy làm lạ, thầm nhủ:
- Thiên Võng tiên tử La Võng Cơ hiển nhiên là con gái của long đầu Hải Long hội và là một nữ sát tinh xinh đẹp nhưng lạnh lùng. Chỉ bằng việc nàng ta hiện thân đã khiến cho những người vây quanh xem náo nhiệt sợ hãi lui ra xa, cũng đủ biết nàng ta là một người rất ngang tàng rồi.
Vậy mà nàng ta chẳng những đối xử khác biệt với mình, mà cả vị lão nhân cuồng ngạo này dường như cũng hết sức nhẫn nhịn.
Qua lời nói của lão nhân này, dường như biết rất rõ về La Võng Cơ, nhưng lại giả vờ không biết, luôn buông lời khích bác nàng ta, cố ý gây hấn.
Hai người một già một trẻ này cử chỉ đều hết sức quái dị, khiến người cảm thấy thần bí khôn lường. La Võng Cơ thì đã lộ ra một chút lai lịch, nhưng lão nhân này vẫn thân tàn bất lộ.
âu Dương Thu lúc gặp lão nhân này trên biển, thấy ông có hành động quái đản, ngỡ ông ta là một kỳ nhân dị sĩ, rất muốn biết danh tánh, nhưng lão nhân giả điếc, hỏi gà đáp vịt, khiến âu Dương Thu không được như ý.
Giờ nghe lão nhân chịu nói ra danh tánh với La Võng Cơ, nghĩ ông hẳn sẽ báo một danh hiệu lừng lẫy võ lâm. Ngờ đâu lão nhân sau khi quay người lại, vươn vai ngáp dài, uể oải nói:
- Lão phu họ Lão, tên thứ nhất là Tiền Bối, tên thứ nhì là Già, muốn gọi lão Tiền Bối hay lão Già cũng được, đằng nào lão phu cũng chẳng bận tâm.
"Lão tiền bối" là do âu Dương Thu đã gọi, còn "lão già" là do La Võng Cơ gọi, vậy mà lão nhân lại lấy đó làm danh tánh báo ra, rõ ràng là có ý bỡn cợt hai thiếu niên nam nữ này.
âu Dương Thu bởi có lòng kính trọng lão nhân này, tuy rất nực cười, nhưng không để lộ ra mặt, có điều là cũng có chút thất vọng.
La Võng Cơ nghe xong, bỗng bật cười khanh khách.
Lão nhân không chờ La Võng Cơ cười dứt đã run lẩy bẩy quay người đi, vẻ như sợ hãi bỏ chạy.
Nhưng lão nhân vừa chạy được hai bước, đã bị La Võng Cơ nhẹ nhàng vươn tay chộp lấy cổ áo, không động đậy được nữa.
La Võng Cơ khúc khích cười nói:

- Lão tiền bối sao lại bỏ chạy vậy?
Lão nhân càng thêm run rẩy dữ dội, sợ sệt đáp:
- Lão... lão sợ không sống được nữa!
âu Dương Thu thấy dáng vẻ tội nghiệp của lão nhân thật chẳng giống người có võ công cao siêu, khác hẳn những lúc vững vàng ngồi trên mặt biển, thả câu ăn cá và dùng khí kình làm dậy sóng to, đánh vỡ chiếc thuyền nhỏ của chàng, nên chàng càng thêm thắc mắc về lão nhân này.
Chỉ nghe La Võng Cơ ngạc nhiên hỏi:
- Lão tiền bối sợ gì vậy?
Đồng thời buông tay ra, lão nhân bủn rủn ngồi xuống đất run giọng đáp:
- Lão phu sợ tiếng cười của cô nương!
- Lạ thật, lão tiền bối đã nói là ngay cả Hoạt Diêm Vương cũng chẳng sợ, sao lại sợ tiểu nữ cười, vậy là lão tiền bối đã biết tiểu nữ là ai rồi phải không?
- Không, không, lão không biết cô nương là ai, nhưng lão nghe nói Ở đây có một người con gái danh hiệu là Thiên Võng tiên tử La Võng cơ, ai mà gặp nàng ta, hễ nghe nàng ta cười là bảo đảm mất mạng, nên...
- Nên lão tiền bối nghe tiểu nữ cười, tưởng là đã gặp nàng ta chứ - Vâng vâng vâng, cầu mong cô nương không phải là nàng ta!
- Vậy tiểu nữ cho lão tiền bối biết, tiểu nữ là...
Lão nhân trảo mắt:
- Là gì?
La Võng Cơ chậm rãi nói:
- Là con gái của Hoạt Diêm Vương La Tu, đại long đầu Hải Long hội, và cũng chính là người con gái có danh hiệu Thiên Võng tiên tử La Võng Cơ hễ cười là giết người mà lão tiền bối đã nghe.
- ôi chà! CÔ nương đừng đùa chứ! Lão...
Lão nhân bỗng nín bặt, "phịch" một tiếng ngã xuống đất ngất xỉu.
- ông ấy đã sợ đến ngất xỉu rồi!
âu Dương Thu vừa nói vừa ngồi xổm xuống, xoa bóp cho lão nhân.
La Võng Cơ đứng bên, như vì một việc gì đó, đắm chìm trong suy tư Lát sau, lão nhân dần hồi tỉnh, ngồi dậy nhìn âu Dương Thu nói:
- Lão đã chết rồi ư?
La Võng Cơ liền từ suy tư trở về thực tại, tranh trước nói:
- Lão tiền bối chưa chết đâu!
- Lão chưa chết ư? Vì sao cô nương không giết lão?
- Vì sao tiểu nữ lại phải giết lão tiền bối chứ?
- Chả lẽ cô nương chịu từ bỏ thói quen của mình hay sao?
La Võng Cơ thở dài não ruột:
- Thói quen của mọi khi lắm lúc cũng có thể thay đổi, huống hồ La Võng Cơ

này...
Nàng bỗng ngưng lời, không nói tiếp nữa.
Ngay khi ấy, lão nhân bỗng "cạch" một tiếng, dùng miệng cắn đứt ngón giữa tay trái, máu tuôn xối xả, nhưng không hề có vẻ đau đớn, nhìn La Võng Cơ nói:
- Hôm nay lão tự cắn đứt một ngón tay để tạ ơn đã không giết của La cô nương, nếu hữu duyên mai này sẽ tái ngộ. Hai vị đều có thiên phú bẩm dị, thuộc lương tài thượng thừa. Trên giang hồ hiện nay có một hào kiếp đẫm máu đang ngầm nhen nhúm và phát triển, rất mong hai vị có thể chung lưng đấu cật cứu vãn nguy cơ, thật hết sức may mắn cho giới võ lâm.
Lão nhân dứt lời, liền tức tung mình ra biển, lướt đi trên sóng nước.
âu Dương Thu vừa định đuổi theo, nhưng bị La Võng Cơ nắm tay giữ lại, lắc đầu nói:
- âu Dương huynh đệ, không nên.
âu Dương Thu vội nói:
- La tỷ tỷ buông tay ra mau, tại hạ có điều cần hỏi ông ấy.
- Vị tiền bối này hành động quái dị, nhưng theo những lời sau cùng, ông ấy hẳn là một vị kỳ nhân dị sĩ có lòng cứu vãn kiếp nạn giang hồ. Điều mà ông ấy không muốn nói, huynh đệ hỏi cũng vô ích.
Vả lại, huynh đệ cũng chưa chắc đuổi kịp ông ấy.
âu Dương Thu nghe La Võng Cơ nói rất có lý, bèn nói:
- Tại hạ càng nghĩ càng lấy làm lạ về bốn câu thơ ông ấy đã ngâm, chẳng hay La tỷ tỷ có chú ý đến không?
Chàng lúc này đã hiểu khá nhiều về La Võng Cơ, nhận thấy nàng tuy lạnh lùng khiếp người, nhưng không phải là người lòng dạ độc ác, ngang tàng không biết lẽ phải, nên tiếng gọi La tỷ tỷ rất là thân thiết.
La Võng Cơ thật cũng có thiện cảm với âu Dương Thu, nhưng đó không phải vì chàng là con trai của âu Dương Hàn đại hiệp danh trấn giang hồ, mà là nàng thấy âu Dương Thu tuy có ba vết sẹo tím gớm ghiếc, nhưng chàng mày kiếm mắt sao, mủi thẳng miệng vuông, vẫn còn có vẻ anh tuấn phong độ. Hơn nữa, về khuyết điểm trên mặt âu Dương Thu, chẳng hiểu sao nàng rất có hy vọng chữa khỏi.
Nói chung, vị nữ sát tinh khiến người nghe danh táng đởm này trong thời gian ngắn ngủi từ trong đáy lòng đã nảy sinh một thiện cảm chưa từng có, chính nàng cũng không hiểu nổi, chỉ cảm thấy nó có sức ảnh hưởng rất lớn đối với nàng mà thôi.
Lúc này nghe âu Dương Thu gọi "La tỷ tỷ" một cách thân thiết, khiến nàng hết sức vui sướng, bất giác mặt ửng đỏ, nhoẻn cười nói:
- âu Dương huynh đệ, ngu tỷ có nghe rõ bốn câu thơ ấy, nhưng nhất thời cũng không hiểu nghĩa.

âu Dương Thu cũng bất giác nghe lòng xao xuyến trước nụ cười quyến rũ của La Võng Cơ, và sực nhớ lời nói của lão nhân quái dị kia, bỗng hỏi:
- La tỷ tỷ, vị lão tiền bối khi nãy sao lại nói tỷ tỷ hễ cười là giết người, việc ấy có thật không?
La Võng Cơ nhẹ gật đầu, thở dài nói:
- Một người hiếu sát không hẳn là do bản tính, La Võng Cơ này lúc bảy tuổi đã theo sư phụ học võ công, mười lăm tuổi hành đạo giang hồ, quả đã giết không ít người. Ngu tỷ dám thề với trời đất là chưa bao giờ giết lầm một người tốt nào, mặc dù Hải Long hội của gia phụ chẳng phải là một tổ chức chính đại gì trong giới hiệp nghĩa, nhưng ngu tỷ chưa từng làm việc gì cho Hải Long hội, mà chỉ tự ý bôn ba trên giang hồ ba năm, chẳng ngờ lại tạo được ngoại hiệu Thiên Võng tiên tử.
âu Dương Thu tán đồng:
- Người trong giới võ lâm chúng ta bằng vào bản lĩnh của mình càng diệt trừ được nhiều ác tặc thì càng mang lại nhiều an toàn cho lương dân, chỉ cần hành sự không hổ thẹn với lương tâm, có gì là không được?
- Nhưng người đời thiếu sáng suốt, đa số hay nghe lời đồn thất thiệt, có mấy ai dám đứng ra bảo vệ công lý, nhận định rõ thiện ác phải trái? Do đó, hễ giết người nhiều là khó khỏi mang tiếng ác.
- La tỷ tỷ nói đó cũng là đạo lý thực tế, nhưng chúng ta chỉ cần lòng yên ổn, cũng chẳng cần bận tâm đến vấn đề ấy.
âu Dương Thu nói đến đó, ngưng chốc lát bỗng hỏi:
- VÕ công của La tỷ tỷ hẳn là rất kiệt suất, chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?
La Võng Cơ khiêm tốn đáp:
- VÕ công xoàng xỉnh của ngu tỷ sao thể được gọi là kiệt suất? âu Dương huynh đệ chớ quá tâng bốc La Võng Cơ này, gia sư là VÔ Ưu thượng nhân.
âu Dương Thu trầm ngâm:
- VÔ Ưu thượng nhân... La tỷ tỷ có biết trên giang hồ có vị tiền bối đạo hiệu là Thái Hư thượng nhân không?
La Võng Cơ ngẫm nghĩ chốc lát:
- Chưa từng nghe nói... âu Dương huynh đệ hỏi thăm Thái Hư thượng nhân chi vậy?
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, đoạn bèn kể lại chuyện nhà gặp thảm biến, phụ thân sống chết không rõ, lập chí quyết báo thù cho gia đình, nghe nói trên đời này với Thái Hư thượng nhân là võ công cao nhất, nên phải tìm ông bái sư học võ, nhưng khổ nỗi không biết Thái Hư thượng nhân Ở đâu, nên mới đến Đại Lý, vốn định tìm chi giao của phụ thân là Nhị Hải cư sĩ hỏi thăm, nào ngờ Nhị Hải cư sĩ cũng đã thảm tử, nên mới trôi dạt tha hương, chỉ giấu diềm chuyện Thiết Bốc thần y chỉ điểm và những gì đã nghe và thấy

trong Ly Biệt Câu Nghe xong, La Võng Cơ thở dài nói:
- Thì ra âu Dương huynh đệ cảnh ngộ bi thảm như vậy. Theo lời huynh đệ, lệnh tôn e dữ nhiều lành ít, vậy là cái chết của Lam Tâm Long phu phụ với Nhị Hải cư sĩ hẳn không phải do lệnh tôn gây ra, thế thì...
âu Dương Thu quả quyết:
- HỌ đều là bạn thân của gia phụ, tiểu đệ dám khẳng định không phải do gia phụ sát hại. Vì vậy, tiểu đệ phải học thành tuyệt kỹ, điều tra rõ trắng đen vụ án này hầu rửa sạch nỗi oan này cho gia phụ.
La Võng Cơ ngước mặt nhìn vầng thái dương đã ngã sang tây, nói:
- âu Dương huynh đệ tuổi tuy nhỏ, nhưng ý chí thật đáng khen, ngu tỷ nhất định sẽ tìm cách giúp huynh đệ hoàn thành ước nguyện.
Hôm nay trời đã sắp tối, xin mời đến tệ xá nghỉ tạm một đêm, để ngu tỷ hỏi thử gia phụ xem, không chừng biết được tung tích của Thái Hư thượng nhân cũng nên.
- Vậy thì làm phiền La tỷ tỷ quá, sao được?
- âu Dương huynh đệ sao lại nói vậy? Chúng ta đi thôi!
âu Dương Thu lúc này cũng chang biết quyết định thế nào, hơn nữa trên mình không còn đồng xu, bụng lại đói meo, La Võng Cơ đã có thành ý, nên cũng không từ chối nữa, bèn theo La Võng Cơ đi về phía căn cứ địa của Hải Long hội.
Hai người cùng sóng vai nhau bước đi dọc theo bờ biển, vừa đi vừa trò chuyện, cười nói vui vẻ.
Những người đi dạo trên bờ biển gặp La Võng Cơ thảy đều khom mình thi lễ tránh đường, oai danh của Thiên Võng tiên tử quả không hư truyền.
Đúng là "Cửu hạn phùng tam vũ, tha hương ngộ cố tri" âu Dương Thu với La Võng Cơ tuy không phải cố tri nhưng bình thủy tương phùng, vừa mới gặp như đã quen nhau từ thuở nào, đó là cá tính hai người thật quá gần gũi. Đôi thiếu niên nam nữ này chỉ trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi lòng đã thầm gieo hạt giống ái mộ lẫn nhau, chuyện giữa nam nữ thật là kỳ diệu.
Hai người đang đi, La Võng Cơ bỗng thở dài nói:
- âu Dương huynh đệ, ngu tỷ có điều này không biết có nên nói ra hay không?
âu Dương Thu đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ bâng khuâng của La Võng Cơ, thành khẩn nói:
- Tiểu đệ với tỷ tỷ bình thủy tương phùng, được tỷ tỷ xem trọng, ơn nặng như núi, lòng vô cùng cảm kích, tỷ tỷ có điều gì cứ nói thẳng ra đi!
La Võng Cơ lại buông tiếng thở dài nói:
- ôi chẳng hiểu sao từ lúc gặp huynh đệ, ngu tỷ cảm thấy bỗng dưng tất cả đều thay đổi, ngu tỷ có một câu hỏi, mong huynh đệ hãy thành thật trả lời.
- Câu hỏi gì xin tỷ tỷ cứ nói.

- Huynh đệ nhận thấy con người ngu tỷ thế nào?
- Tiểu đệ nhận thấy tỷ tỷ rất tốt, người đã xinh đẹp lại thông minh mau mắn, hơn nữa lại rất trọng nghĩa khí giang hồ.
- Nhưng kẻ khác lại cho ngu tỷ là một người lòng dạ rắn rết.
- ĐÓ là nhận xét của tiểu đệ đối với tỷ tỷ, còn kẻ khác tiểu đệ không cần biết.
- Vậy là huynh đệ thích ngu tỷ phải không?
- Đương nhiên, nhưng...
- Nhưng sao?
- Tiểu đệ... tiểu đệ...
âu Dương Thu ngập ngừng một hồi, không nói tiếp nữa, La Võng Cơ thông minh dường nào, sao không biết chàng vì diện mạo xấu xí nên tự ti mặc cảm, vội lái sang chuyện khác nói:
- âu Dương huynh đệ, mai kia nếu huynh đệ đạt thành chí nguyện, có chịu gặp ngu tỷ nữa không?
âu Dương Thu chẳng chút đắn đo đáp:
- Nếu tiểu đệ được tròn ý nguyện, điều trước tiên là đến Đại Lý gặp lại tỷ tỷ.
La Võng Cơ vô vàn vui sướng:
- Ngu tỷ hết sức cảm tạ huynh đệ, khi nào chúng ta gặp lại nhau, tỷ sẽ tặng cho huynh đệ một món lễ vật rất quan trọng đối với huynh đệ.
- Lễ vật gì mà quan trọng vậy?
- Bây giờ chưa thể nói ra, vì món lễ vật ấy có được chẳng dễ, ngu tỷ Chưa chắc có thể lấy được, nhưng ngu tỷ sẽ bất chấp mọi hy sinh lấy cho bằng được, thậm chí...
La Võng Cơ bỗng ngưng lời, âu Dương Thu thắc mắc nói:
- Vật ấy chẳng dễ lấy được, vậy La tỷ tỷ hà tất vì tiểu đệ...
- Thôi, chúng ta không nói về chuyện ấy nữa. Nói chung sau này huynh đệ hiểu tâm ý của ngu tỷ là được rồi.
âu Dương Thu hết sức thắc mắc về thái độ lấp lửng của La Võng Cơ, không biết nàng sẽ tặng cho mình vật gì, nhưng biết hẳn là rất quý báu, mặc dù rất muốn biết rõ, nhưng hiện tại nàng không muốn nói ra, chàng cũng chẳng thể ép buộc, đành nói:
- La tỷ tỷ rất tốt với tiểu đệ thế này, thật tiểu đệ không biết lấy gì báo đáp.
- Ngu tỷ đã nói rồi, chỉ cần huynh đệ hiểu được tâm ý của ngutỷ là ngu tỷ đủ mãn nguyện rồi, đâu cần huynh đệ phải báo đáp. Vả lại, Chuyện này còn xa vời lắm.
âu Dương Thu bỗng ngừng lên, chỉ thấy phía trước xuất hiện một trang viện hùng vĩ, trước là nước, sau là núi, cây xanh bao quanh, hết sức tao nhã, bèn nói:
- La tỷ tỷ hãy xem, đây là đâu mà phong cảnh lại đẹp thế nhỉ?

La Võng Cơ cười bí ẩn:
- Nếu âu Dương huynh đệ quả thật thích tòa trang viện này thi chúng ta hãy và Ở đi.
âu Dương Thu ngẩng người:
- Tiểu đệ không quen biết với trang chủ, sao thế được?
La Võng Cơ mỉm cười:
- Huynh đệ không quen biết nhưng ngu tỷ biết, sao lại không thể được?
âu Dương Thu chợt hiểu:
- Chả lẽ đây là quý phủ ư?
La Võng Cơ bắt chước giọng điệu khí khái của nam nhi giang hồ cười nói:
- Không dám, không dám! Đây là căn cứ địa của Hải Long hội và cũng là hàn xá, xin mời âu Dương huynh đệ!
Đoạn khom mình chìa tay mời, nghiêng mặt ném cho âu Dương Thu một nụ cười duyên dáng, trông hết sức khả ái.
âu Dương Thu sực nhớ lại gương mặt lạnh như băng của La Võng Cơ lúc vừa mới gặp, so với bây giờ thật khác hẳn như thể hai người, bất giác thầm nhủ:
- Nàng ta thật là một người con gái kỳ bí.
Đoạn cũng bắt chước bộ điệu của La Võng Cơ chìa tay nói:
- Không dám, không dám! Đây là quý phủ, xin mời La tỷ tỷ vào trước.
Thế là hai người đối mặt, bốn mắt chạm nhau, cùng cười phá lên.
Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng lạc reo vang, âu Dương Thu ngẩng lên nhìn, chỉ thấy tám đại hán áo xám vạm vỡ từ trong cách rừng trước trang viện bước ra, dàn thành một hàng ngang, nhìn về phía này ôm quyền thi lễ, cùng cúi thấp đầu, đứng yên không nói một lời, vẻ như đón khách nhưng lại không giống.
La Võng Cơ mỉm cười nói:
- âu Dương huynh đệ, chớ khách sáo! Cửa trang đã mở, xin mời!
Đoạn liền dẫn trước đi về phía tám đại hán áo xám, âu Dương Thu thoáng lưỡng lự, rồi cũng theo sau tiến tới.
Khi còn cách tám đại hán áo xám khoảng mười bước, La Võng Cơ dừng chân, quay người lại nói:
- âu Dương huynh đệ, khi đi ngang qua tám vị huynh đệ này, hãy từng bước theo sau ngu tỷ, tuyệt đối không được đi bừa. Và trong Ngân Kiều thôn này tất cả đều khác với ngoại giới, song huynh đệ chớ lấy làm lạ.
- Tiểu đệ xin nhớ kỹ lời dặn của La tỷ tỷ.
La Võng Cơ lại quay về phía tám đại hán áo xám nói:
- Vị âu Dương thiếu hiệp này là bạn của bổn cô nương, bổn cô nương phải đưa y vào trang.
Tám đại hán áo xám nghe vậy, liền cùng quay lưng lại, chính giữa chừa ra

một con đường vào rừng.
âu Dương Thu chú mắt nhìn, cánh rừng trước trang viện này chỉ rông mười mấy trượng, cây trồng thành hàng to cỡ miệng bát hết sức ngay ngăn.
Chàng bất giác hoài nghi thầm nhủ:
- xem ra cánh rừng này hẳn là có vấn đề, nếu không...
Trong lúc suy nghĩ đã theo sau La Võng Cơ đi qua khỏi tám đại hán áo xám, từ từ đi vào rừng.
Trong rừng hoàn toàn tĩnh lặng, không bóng người mà cũng chẳng có bóng chim, trên mặt đất là thảm cỏ xanh mượt, thật là một nơi hóng mát lý tưởng vào mùa hè.
âu Dương Thu vừa đi vừa nhìn, chỉ thấy La Võng Cơ có khi đi qua ba ngọn cây là rẽ ngoặt, lúc thì đi qua năm cây không nhất định, nhưng bước đi hết sức thận trọng, như là đi sai một bước là gặp nguy hiểm ngay.
Chàng tuy không hiểu biết về ngũ hành độn số, cửu cung bát quái, nhưng thấy vậy cũng biết cánh rừng này hẳn là một hàng rào bảo vệ quan trọng của Ngân Kiều thôn.
Sự suy luận của âu Dương Thu lập tức được chứng thực, bởi khi La Võng Cơ đưa chàng lên đến thềm đá trước cổng trang viện, nàng mới thở phào một hơi dài, thần thái cũng không còn căng thẳng như lúc Ở trong vườn nữa.
Trước cổng trang viện cũng có tám đại hán áo xám, chia nhau đứng hai bên tả hữu, vừa thấy La Võng Cơ và âu Dương Thu cũng ôm quyền thi lễ, lặng thinh không nói một lời.
âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ thầm nhủ:
- Chả lẽ người của Ngân Kiều thôn thảy đều câm cả hay sao?
Điều lạ lùng hơn hết là La Võng Cơ kể từ lúc vào rừng thái độ đã đổi khác, vẻ mặt lại trở nên lạnh như băng sương.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn cửa cổng trang viện, chỉ thấy hai cánh cửa đen đóng chặt, bên trên có một tấm biển đen với ba chữ vàng "Ngân Kiều thôn" to lớn, sáng lấp lánh dưới ánh chiều tà.
Trên hai cánh cửa sơn đen cũng có hai câu đối chữ vàng là:
"Nước lặng cá nuốt bóng, hoa rộ chim khinh người." Hai câu đối này nét chữ rất rắn rỏi, ý nghĩa cũng rất thoát tục, như là phủ đệ ẩn cư của một sĩ phu, chẳng ai ngờ đây là căn cứ địa của một tổ chức giang hồ.
âu Dương Thu biết rất rõ về sự tích võ lâm, tuy từng nghe nói đến tên Hải Long hội, nhưng không rõ tôn chỉ của Hải Long hội thế nào?
Tuy nhiên, qua tác phong ngang tàng của Hải Để Man Chu Nhân Sơ, chàng cũng nhận ra Hải Long hội hẳn là một bang phái hắc đạo.
âu Dương Thu sau khi nhà gặp thảm biến và bao phen nếm trải hiểm nguy, ngay đến ba chị em nhà họ Lam thân thiết với chàng cũng muốn hạ sát chàng, nên đã tạo cho chàng lòng nghi ky đối với mọi người và mọi việc.

Lúc này, chàng chưa bước chân vào Ngân Kiều thôn mà đã gặp nhiều điều quái dị thế này, chàng không lòng đầy hoài nghi sao được?
Tuy nhiên, bản tính quật cường và lòng hiếu kỳ đã khiến chàng quyết định tiến vào Ngân Kiều thôn tìm hiểu sự thật, nên La Võng Cơ lặng yên trước cửa trang viện, chàng cũng thản nhiên đứng chờ diễn biến.
Khoảng thời gian sau nửa tuần trà, hai cánh cửa đen "kẹt" một tiếng mở ra.
La Võng Cơ lại như lúc Ở trước rừng, với giọng lạnh băng nói:
- Vị âu Dương thiếu hiệp này là bạn của bổn cô nương, bổn cô nương phải đưa y vào trang.
Tám đại hán áo xám lại nhìn âu Dương Thu như vậy, rồi cùng quay lưng lại.
Trước sau mười tám đại hán áo xám động tác hoàn toàn giống nhau, hiển nhiên đã trải qua một phen huấn luyện đặc biệt.
La Võng Cơ ngoảnh lại nói:
- âu Dương huynh đệ, hãy đi theo ngu tỷ!
Đoạn dẫn trước đi vào cửa, âu Dương Thu theo sát phía sau.
Trong cửa cổng là một bức vách chắn màu trắng, trên vẻ một con rồng vàng giỡn nước rất sinh động. Hai bên vách chắn đều có một cửa tròn khá rộng, đủ cho hai người cưỡi ngựa đi vào.
Một con đường lát đá dài mười mấy trượng, dưới cây cối che phủ, dẫn thẳng vào một gian đại sảnh đồ sộ.
Sân vườn rộng thế này nhưng lại hoàn toàn tĩnh lặng, không hề có một tiếng động khẽ, khiến người không khỏi dậy lên cảm giác ghê rợn.
Lát sau, hai người đã đi đến cuối con đường lát đá. âu Dương Thu đưa mắt nhìn, chỉ thấy cửa sảnh mở toang, bên trong tuy có thắp nến nhưng vắng ngắt không một bóng người.
Tổng đà Hải Long hội sao lại vắng lặng thế này? âu Dương Thu vừa định lên tiếng hỏi La Võng Cơ, ngay khi ấy vừa đặt chân lên thềm sảnh, chợt thấy ánh vàng lấp lóa, khiến chàng suýt kêu lên thành tiếng.
Chỉ thấy trong giữa đại sảnh có một bức bình phong bằng ván sơn đen, trên treo một thanh trường kiếm ánh vàng sáng chói và thân kiếm thêu một đóa hàn mai, ngù kiếm màu đỏ tươi dài hơn thước đung đưa theo gió, giống hệt như thanh kiếm khắc trên vách chắn trong Hàn Mai bảo.
La Võng Cơ thấy âu Dương Thu dừng bước thờ thẩn nhìn thanh kiếm, bèn kéo tay chàng, thấp giọng nói:
- âu Dương huynh đệ, trời tối rồi, hẳn là huynh đệ đã đói, đi vào mau.
La Võng Cơ tuy vẫn mặt đanh lạnh, nhưng giọng nói thì rất dịu dàng.
âu Dương Thu như đã hoàn toàn mất chủ động, lẳng lặng đi theo La Võng Cơ vòng qua bình phong ván.
Nhưng sau bình phong không có lối đi, âu Dương Thu đang ngạc nhiên, chỉ thấy La Võng Cơ tiến tới ba bước, giẫm lên một miếng gạch vuông ba cái,

vách tường liền có tiếng kèn kẹt vang lên, hiện ra một khung cửa vuông.
Trong thoáng chốc ấy, âu Dương Thu đã nhìn thấy bên trong nhà cửa trùng trùng điệp điệp, thì ra còn có thế giới khác nữa.
La Võng Cơ lại quay ra sau khẽ nói:
- âu Dương huynh đệ, qua khỏi sảnh phòng này là đến khu trung tâm của Ngân Kiều thôn, hãy nhớ kỹ lời dặn khi nãy của ngu tỷ.
- Quý phủ dường như có cơ quan trùng trùng, đâu đâu cũng có vẻ thần bí, tỷ tỷ dẫn tiểu đệ vào có tiện không?
La Võng Cơ không đáp, chỉ nhìn âu Dương Thu nhoẻn miệng cười, rồi kéo chàng đi qua cửa vuông.
Hai người vừa đi qua khỏi cửa, lại nghe tiếng kèn kẹt vang lên, cửa vuông đóng lại.
La Võng Cơ giờ mới nói:
- âu Dương huynh đệ hãy yên tâm, ngu tỷ mời huynh đệ đến đây hoàn toàn không có ác ý.
- Y tiểu đệ là...
âu Dương Thu bỗng ngưng lời, thì ra chàng vừa thấy hai ả tỳ nữ đột nhiên xuất hiện.
Hai ả tỳ nữ này tuổi đều khoảng mười lăm mười sáu, áo váy xanh lục, tóc thắt hai bím, khá xinh đẹp, mỗi nàng tay cầm một chiếc cung đăng màu hồng phấn.
HỌ xuất hiện quá đột ngột, âu Dương Thu tưởng như họ từ trên trời giáng xuống, lại thêm dáng vẻ hết sức lạ lùng, càng khiến chàng thắc mắc khôn tả.
- Vị âu Dương thiếu hiệp này là bạn của ta, các ngươi hãy đưa âu Dương thiếu hiệp đến phòng khách dùng trà, lát nữa ta đến ngay.
La Võng Cơ dặn xong hai tỳ nữ như người gỗ, không chờ âu Dương Thu bày tỏ ý kiến, đã quay người phi thân vào rừng mất dạng.
Hại ty nữ áo lục giơ cung đăng lên, đưa mắt nhìn âu Dương Thu, ra ý bảo chàng đi theo họ.
âu Dương Thu thấy La Võng Cơ loáng cái đã mất dạng, bất giác cảm thấy sờ sợ. Nhưng sau một thoáng lưỡng lự, vẫn cất bước đi theo hai ả tỳ nữ.
Quanh qua rẽ lại, băng qua mấy con đường nhỏ cây cối um tùm, sau cùng âu Dương Thu đã được hai tỳ nữ dẫn đến một ngôi nhà ba gian, có trúc xanh bao bọc hết sức trang nhã.
Ngôi nhà này rất thoáng mát, đầy đủ cầm kỳ thi họa, ngập tràn vẻ cổ kính.
âu Dương Thu đảo mắt quan sát một hồi, hai tỳ nữ mang đến một ấm trà thơm, rút cho chàng một chung, ra ý bảo ngồi xuống dùng trà, rồi cầm cung đăng sóng vai nhau đi ra khỏi nhà.
Mùi trà thơm ngát khiến âu Dương Thu cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, vừa định cầm chung lên uống, bỗng nghe ngoài cửa vang lên một tiếng đằng

hắng rất khẽ, liền động tâm đứng lên.
Ngay khi ấy, một chiếc lá vàng khô to cỡ bàn tay từ ngoài là đà bay vào, âu Dương Thu liền vung tay chộp lấy.
Lá vàng đã nắm trong tay, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, bỗng thấy bóng đỏ nhấp nhóe, chàng giật mình liên tiếp thoái lui mấy bước.
Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy La Võng Cơ mặt đầy vẻ hớt hãi xuất hiện trước mặt:
- Thu đệ, đi mau, kẻo trễ chúng ta đều mất mạng.
La Võng Cơ vừa hối hả nói, vừa nắm tay âu Dương Thu phóng đi ra ngoài.
âu Dương Thu ngơ ngác hải:
- La tỷ tỷ, việc gì thế này?
- xuỵt, đừng lên tiếng, chạy mau!
Hai người vừa lách qua khỏi hàng trúc xanh bao quanh nhà, ẩn nấp dưới một cây hoa rập rập, đã thấy bóng hai người áo xanh tay cầm trường kiếm phóng đi thẳng vào cửa ngôi nhà hai người vừa rời khỏi Bởi chỗ hai người áo xanh đi qua cách chỗ ẩn nấp của âu Dương Thu và La Võng Cơ rất gần, nên hai người nhìn thấy rất rõ.
âu Dương Thu rúng động cõi lòng, vừa định lao ra, nhưng bị La Võng Cơ nắm giữ lại, kề tai khẽ nói:
- Hai ta đều không phải là địch thủ của họ, tuyệt đối đừng để cho họ phát giác.
- Tiểu tử, còn chưa mau ngoan ngoãn ra đây chịu chết hả?
âu Dương Thu nghe nói liền đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai người áo xanh đã từ trong nhà trở ra, đứng bên một khóm trúc, quét mắt nhìn quanh tìm kiếm.
Trong số một người mảnh khảnh nói xong câu ấy, một chưởng vung ra, đẩy về phía một lùm cây hoa.
Lùm cây hoa ấy cách chỗ nấp của âu Dương Thu và La Võng Cơ tuy xa hơn hai trượng, nhưng hai người vẫn cảm thấy một luồng kình phong ập đến lạnh buốt.
Hai người cùng bất giác rùng mình, âu Dương Thu giờ mới biết sự lợi hại của hai người áo xanh, bèn cố nén lửa giận trong lòng, thầm nhủ:
- Khi nào âu Dương Thu này học thành tuyệt kỹ hẳn tìm các ngươi thanh toán món nợ máu kia cũng chưa muộn.
Người áo xanh chỉ nhẹ nhàng tung ra một chưởng, một lùm cây hoa liền tức lá bay cành rụng, chưởng kình thật là khủng khiếp, khiến âu Dương Thu cũng chẳng nhận ra được đó là môn võ công gì.
Người áo xanh thấp hơn bỗng ngạc nhiên kêu lên:
- ủa, tên tiểu tử ấy Ở đằng kia!
chưa dứt lời người đã tung lên, lao nhanh về phía trái nhà.
Người áo xanh mảnh khảnh thoáng tần ngần, rồi cũng tung mình theo sau,

hiển nhiên họ đã phát giác phía ấy có động tĩnh khác lạ, tưởng lầm là âu Dương Thu.
La Võng Cơ thấy hai người áo xanh vừa khuất sau lùm trúc bên kia, liền vội nắm tay âu Dương Thu phóng nhanh đi về hướng còn lại.
Không công của chàng vốn đã khá, lại thêm La Võng Cơ quen thuộc đường lối, chỉ vài lượt tung mình hai người đã đến phía sau gian đại sảnh đã đi qua khi nãy.
La Võng Cơ đưa mắt nhìn quanh, không thấy bóng người nào, bèn khẽ nói:
- Chúng ta chỉ cần qua khỏi gian đại sảnh này là đã thoát nửa phần nguy hiểm, nhưng...
- Tỷ tỷ đã biết cơ quan mở ngầm, vậy thì có gì là khó?
- Thu đệ không rõ tình hình trong Ngân Kiều thôn, chúng ta vẫn từ trong đại sảnh thoát ra, khác nào thiêu thân lao vào lửa đỏ, tự chuốc lấy cái chết.
- Vậy chúng ta sao không vượt qua trên mái nhà?
- Trên mái nhà cũng nguy hiểm trùng trùng, nhưng đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ còn cách ấy để thử thôi.
Hai người vừa định tung mình, bỗng nghe trong sân vườn vang lên một tiếng còi lảnh lót, cao vút tận mây xanh.
La Võng Cơ vừa nghe tiếng còi vừa giật nảy minh, sợ hãi nói:
- Thu đệ, nhanh lên!
Vừa dứt lời đã nắm tay trái âu Dương Thu, tung mình lên mái đại sảnh.
Nhưng ngay khi hai người bốn chân sắp chạm vào mái ngói, bỗng một luồng kình phong kèm theo tiếng rít lảnh lót ập đến như vũ bão.
Hai người đang lơ lững trên không, liền bị đẩy lùi ra sau, rơi trở xuống đất, may nhờ khinh công cao minh nên chưa thọ thương.
Tiếp theo, một tiếng lạnh lùng vang lên:
- Tưởng là ai, thì ra là cô nương, sao không đi bằng lối cửa mà lại phóng qua Phi Hồng sảnh do Thanh Long đường quản hạt? Chẳng lẽ cô nương không biết lợi hại ư?
Dứt lời, một văn sĩ đầu đội khăn nho, mình mặc ái dài xám từ trên mái nhà nhẹ nhàng đáp xuống.
Văn sĩ này tuổi khoảng trên dưới ba mươi, mặt mày trắng trẻo, mày thanh mục tú nhưng thoáng vẻ xảo quyệt tà ác, dáng người mảnh khảnh hạ xuống đất không một tiếng động khẽ, hiển nhiên võ công đã đạt đến trình độ thượng thừa.
La Võng Cơ tiến một bước, thản nhiên nói:
- Tuyệt kỹ Thanh Vũ Phiến của Triệu đường chủ quả là danh bất hư truyền...
văn sĩ áo xám không chờ La Võng Cơ dứt lời, chiếc Thanh Vũ Phiến trong tay phẩy nhẹ ra chiều rất tự đắc cười nói:
- La cô nương quá khen, chiếc Thanh Vũ Phiến này của tệ đường chủ sao thể

sánh với Thần Thủ Tiên Võng của cô nương? Hắc hắc!
Tuy nhiên...
Y bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn chiếc quạt lông màu xanh to cỡ lá sen trong tay, nói tiếp:
- Khắp cõi đời này nếu luận về võ công trên phiến, tệ đường chủ không dám nói là duy ngã độc tôn, nhưng khắp mười ba tỉnh nam bắc chưa từng gặp địch thủ.
La Võng Cơ vờ làm ra vẻ khâm phục nói:
- Đương nhiên! Chẳng phải La Võng Cơ này xiểm nịnh, tuyệt kỹ độc môn Thanh Vũ Phiến của Triệu đường chủ, đồng đạo võ lâm khắp thiên hạ ai mà không biết? Chính vì vậy mà gia phụ trước nay vẫn xem Triệu đường chủ như tay phải tay trái.
Những lời tâng bốc ấy của La Võng Cơ lập tức có hiệu quả, chỉ thấy Triệu đường chủ mặt lộ vẻ vui sướng cười nói:
- La cô nương trước nay chưa từng khen ngợi ai bao giờ, hôm nay bỗng nhiên đổi khác, phải chăng là có việc cần đến tệ đường chủ trợ giúp?
Đoạn liếc mắt nhìn âu Dương Thu đang đứng sau lưng La Võng Cơ, nói tiếp:
- Người ta thường nói, trước mặt người thật không nói lời giả, nếu La cô nương quả có việc xin cứ nói ra, Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường này chưa bao giờ nhường nhịn ai, nhưng chỉ cần là việc của cô nương, dù phải lên núi kiếm xuống biển lửa cũng chẳng từ chối.
La Võng Cơ nguýt cho y một cái, dịu dàng nói:
- Triệu đường chủ tốt với tiểu muội thế này, tiểu muội sao dám nhận lãnh? Thật ra cũng chẳng có gì quan trọng cần nhờ...
Đoạn quay ra sau chỉ âu Dương Thu nói tiếp:
- vị tiểu huynh đệ này là đệ tử mới thu nhận của gia sư VÔ Ưu thượng nhân, do phụng mệnh gia sư đến đây tìm tiểu muội, phải lập tức trở về. Tiểu muội vì không muốn làm phiền đường chủ nên mới định vượt qua Phi Hồng sảnh đưa sư đệ rời khỏi trang, chẳng ngờ làm kinh động đại giá của đường chủ.
Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường có địa vị đường chủ tôn cao trong Hải Long hội, đã thầm yêu La Võng Cơ từ lâu, nhưng vì nàng là con gái của đại long đầu Hoạt Diêm Vương La Tu, và lại lạnh lùng như băng sương, không giao thiệp với bất kỳ người đàn ông nao, nên đến nay vẫn chưa dám tỏ bày tình ý.
Giờ đây La Võng Cơ giả vờ thân mật với y, mặc dù trong lòng hồ nghi, nhưng sao chịu bỏ qua cơ hội hiến ân cần, lấy lòng giai nhân?
Đồng thời y cũng thấy âu Dương Thu mặt đầy thẹo tím, quá ư xấu xí, nên sau khi La Võng Cơ nói ra mục đích, y bèn thầm nhủ:
- Hẳn nàng không bao giờ phải lòng tên tiểu tử xấu xí này, thôi thì sẵn tiện

giúp nàng cũng chẳng hề gì.
Triệu Tam Đường sau một hồi ngẫm nghĩ, cười nói:
- Đã là cao túc của lệnh sư, bổn đường chủ càng phải đối xử tử tế hơn. Nhưng Phi Hồng sảnh này đã phong bế, nếu không có lệnh dụ của lệnh tôn, bất kỳ ai cũng không dám quyết định khởi động cơ quan cho người đi qua. Hơn nữa, cô nương hẳn đã nghe tín hiệu báo động, dường như có cao thủ võ lâm xâm nhập...
- Đường chủ đã không thể trợ giúp, tỷ đệ bọn này đành phải quay lại vậy
Triệu Tam Đường vội nói:
- La cô nương, khoan đã!
La Võng Cơ dừng bước, quay nửa người lại lạnh lùng nói:
- Triệu đường chủ còn dạy gì nữa?
Triệu Tam Đường cười xởi lởi:
- CÔ nương nói gì lạ vậy? Bổn đường chủ sao dám dạy bảo cô nương? Tín hiệu báo động ấy có lẽ chỉ là hậu viện, nhân lúc Ở đây không có người, bổn đường chủ có một cách lưỡng toàn chẳng hay ý cô nương thế nào?
- Cách lưỡng toàn gì, xin đường chủ nói ra nghe thử?
Triệu Tam Đường đưa tay chỉ Phi Hồng sảnh:
- CÔ nương hẳn rõ là trên mái toàn là ám khí tuyệt độc, tuyệt đối không thể đặt chân lên. Muốn vượt qua là phải có chỗ mượn sức, nhưng thực tế không có, mà cửa ngầm trên vách sảnh lại không thể mở, vậy thì chỉ có một con đường là vượt qua trên mái sảnh mà thôi.
Đoạn ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:
- Cách bây giờ là xin cô nương cùng lệnh sư đệ thi triển khinh công phóng lên trên mái sảnh, rồi bổn đường chủ sẽ giúp sức một phiến là hai vị có thể vượt qua ngay. Như vậy đã không trái lệnh lệnh tôn mà lại CÓ thể giúp cô nương ra khỏi trang, chẳng phải lưỡng toàn là gì?
Tuy nhiên, bổn đường chủ có một điều kiện...
La Võng Cơ vội hỏi:
- Điều kiện gì?
Triệu Tam Đường mặt thoáng vẻ thần bí, kề tai La Võng Cơ nói:
- CÔ nương phải bằng lòng làm vợ bổn đường chủ!
La Võng Cơ người thoáng run lên, nhưng liền ung dung nói:
- Được, tiểu muội bằng lòng!
âu Dương Thu tuy không nghe hai người nói gì, nhưng đoán biết hẳn là trao đổi một điều kiện rất quan trọng.
Triệu Tam Đường vừa nghe La Võng Cơ ưng thuận một cách kiên quyết, vui mừng khôn xiết nói:
- Vậy thì cô nương hãy uống vào viên dược hoàn này để tỏ quyết tâm.
Đoạn từ trong lòng móc ra một viên dược hoàn màu bạc to cỡ hạt đào, bợ

trên lòng bàn tay.
La Võng Cơ nhường mày hỏi:
- Vậy là có ý gì?
Triệu Tam Đường cười nham hiểm:
- CÔ nương sau khi uống vào viên dược hoàn này, trong vòng hai mươi bốn giờ phải trở về trang tìm bổn đường chủ, bổn đường chủ sẽ đưa thuốc giải cho cô nương uống vào, nếu không...
- Chết chắc chứ gì?
- CÔ nương là người thông minh, Triệu Tam Đường không bao giờ làm điều không chắc chắn, cô nương hãy suy nghĩ kỹ.
- Thôi được, chúng ta quyết định như vậy.
La Võng Cơ nói xong, đưa tay cầm lấy dược hoàn, bỏ vào miệng nuốt ngay.
âu Dương Thu định ngăn cản, nhưng đã muộn.
Triệu Tam Đường thấy La Võng Cơ đã nuốt dược hoàn liền cười nói:
- Xin mời cô nương!
La Võng Cơ lặng thinh, nắm tay âu Dương Thu tung mình lên trên Phi Hồng sảnh, Triệu Tam Đường quả cũng giữ đúng lời hứa, khi hai người sắp hạ chân xuống mái nhà, y đã kịp thời phi thân lên quét ra một phiến, nhẹ nhàng đưa hai người qua khỏi Phi Hồng Sảnh, hạ xuống tiền viện.
La Võng Cơ vẫn không nói một lời, nhưng có vẻ rất căng thẳng, nắm tay âu Dương Thu phóng nhanh về phía cổng Ngân Kiều thôn.
Đến dưới lầu cửa, sợ lại gặp nhiều phiền phức mất thời gian, bèn rón rén vòng sang bên, vượt qua bờ tường, vội vã phóng đi vào rừng.
La Võng Cơ thông thuộc đường lối, không gặp bất kỳ trở ngại nào, quanh qua quẹo lại mấy lượt đã ra khỏi rừng, đưa mắt nhìn quanh, thở phào một hơi dài rồi nói:
- Chúng ta phải chạy nhanh, trong đêm nay phải ra khỏi trăm dặm.
âu Dương Thu thắc mắc:
- La tỷ tỷ...
- Thu đệ đừng nói nữa, chỉ cần chúng ta thoát khỏi trăm dặm là mọi sự tỷ tỷ đều có cách.
Đoạn liền nắm tay âu Dương Thu, với hết tốc độ khinh công phóng đi.
Dưới ánh trăng, hai bóng người phóng nhanh như sao xẹt, vượt núi băng rừng, đi không ngừng nghĩ.
âu Dương Thu nhận thấy tất cả những gì trong Ngân Kiều thôn thần bí khôn lường, và về dụng tâm của La Võng Cơ, chàng càng nghĩ Càng thêm thắc mắc.
Vì sao nàng lại đưa chàng đến? Vì sao nàng lại mạo hiểm sinh tử dẫn chàng đào tẩu? Vì sao lại phải nội trong một đêm thoát ra khỏi trăm dặm?
Tất cả hành động ấy đều hết sức khó hiểu...

âu Dương Thu vừa phóng đi vừa suy nghĩ, chuyến đi Ngân Kiều thôn này tuy suýt tán mạng, nhưng cũng chẳng phải không có thu hoạch, đó là hai người áo xanh cầm kiếm truy sát chàng dường như chính là hung thủ đã đột nhập Hàn Mai bảo tàn sát cả nhà của chàng trong đêm mưa gió bão bùng kia.
Phát hiện ấy đã khiến âu Dương Thu càng nhận thấy tầm quan tọng của việc tìm danh sư học võ công, bởi những người mà chàng đã gặp trong Ngân Kiều thôn thảy đều võ công cao cường, so với chàng thật khác xa một trời một vực.
Nếu những hai người áo xanh kia đúng là kẻ thù của chàng, rất hiển nhiên cả Hải Long hội đều có liên quan, chàng tuy chưa từng gặp Hoạt Diêm Vương La Tu, nhưng qua ngoại hiệu y và võ công của thuộc hạ y, y hẳn là một nhân vật lợi hại, võ công cao thâm khôn lường, nếu muốn báo thù tiết hận là phải học thành võ công trác tuyệt âu Dương Thu trong lúc suy tư đã theo La Võng Cơ phóng đi một mạch khoảng sáu bảy mươi dặm, trán đẫm mồ hôi, vừa đói vừa khát, thật không còn sức chịu đựng nổi nữa.
Ngay khi ấy, bỗng nghe La Võng Cơ hốt hoảng nói:
- Thu đệ, hãy cố gắng lên, lúc này rất là quan trọng, chừng nửa giờ nữa có lẽ chúng ta thoát ra ngoài trăm dặm, lúc ấy mới kể được là thật sự thoát khỏi vòng nguy hiểm.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn La Võng Cơ, thất mặt nàng đầy vẻ lo lắng và trán cũng đẫm mồ hôi, tuy không hiểu sự nguy hiểm mà nàng đã nói là chuyện gì, nhưng tin đó không phải nói ngoa, nên liền gật đầu, định thần đề khí, gom hết sức lục phóng đi.
Khoảng một khắc sau, La Võng Cơ bỗng dừng lại, thở dài thất vọng nói:
- Thu đệ, lỗi tại tỷ tỷ cả, lẽ ra không nên dẫn Thu đệ vào Ngân Kiều thôn, giờ thì chúng ta đều khốn cả, thật không ngờ gia phụ lại nhẫn tâm với tỷ thế này, quả nhiên không ngoài dự liệu của tỷ tỷ, gia phụ đã thả hai con ngao khuyển hung ác kia rồi.
âu Dương Thu thắc mắc hỏi:
- Sao La tỷ tỷ biết là lệnh tôn đã thả ngao khuyển đuổi theo chúng ta.
- Tỷ tỷ đã ngửi thấy mùi đặc thù của ngao khuyển trong gió từ phía sau thổi đến, chỉ chốc lát là chúng đến đây ngay.
- Hai con ngao khuyển thì có gì lợi hại, cho dù chúng hung dữ, chả lẽ Chúng ta không trị nổi chúng hay sao?
- Nếu trị nổi thì tỷ tỷ đâu có thất vọng thế này?
La Võng Cơ dứt lời, bỗng nghe tiếng chó sủa vang, chỉ thấy hai bóng đen từ xa phóng đến nhanh như chớp.
âu Dương Thu thấy vậy cũng không khỏi kinh hãi, vội nói mau:
- Vậy chúng ta chạy mau!

Đoạn liền nắm tay La Võng Cơ định phóng đi tiếp.
Nhưng La Võng Cơ thở dài não ruột nói:
- VÔ ích, chúng mà ngửi thấy rồi là chân trời góc biển cũng khó thể đào thoát.
âu Dương Thu buông bàn tay run rẩy của La Võng Cơ ra, cởi lấy nhuyễn tiên bên lưng, vung lên nói:
- Tiểu đệ chẳng tin hai con súc sinh này làm gì được chúng ta!
- Thu đệ kháng cự cũng vô ích, chúng da dầy lông cứng, không sợ bất kỳ binh khí nào...
La Võng Cơ tuy nói vậy, nhưng nàng cũng theo bản năng, từ trong túi áo lấy ra Thần Thủ Tiên Võng nắm trong tay ngưng thần giới bị, sẵn sàng ứng biến.
Ngay khi ấy, hai con ngao khuyển to cỡ bò con cũng đã chạy đến trước mặt, một con vòng ra phía sau, một con dừng lại trước mặt cách khoảng một trượng, lộ ra hai hàm răng trắng nhỡn sắc bén, cất tiếng sủa vang nhưng không tấn công ngay.
âu Dương Thu tay thủ trường tiên ngưng thần nói:
- Sao chúng không tấn công ngay thế nhỉ?
- Hai con ngao khuyển này là dị chủng Tây Vực, hết sức thông linh, khứu giác có thể ngửi xa trăm dặm, nếu muốn chúng đuổi theo người nào, chỉ cần cho chúng ngửi quần áo là bảo đảm khó thể đào thoát.
Bởi chúng ta chưa thoát khỏi khứu giác của chúng nên mới bị chúng đuổi kịp. Nhưng chúng chưa tấn công ngay là vì tỷ tỷ quen biết chúng, có thể là định uy hiếp chúng ta quay về, lát nữa rồi Thu đệ sẽ hiểu. ôi...
La Võng Cơ chưa dứt lời, quả nhiên một con ngao khuyển hướng vào âu Dương Thu sủa vang hai tiếng, hai chân trước cất lên, lao tới tấn công.
âu Dương Thu buông tiếng quát rầm, trường tiên trong tay vung ra, nhanh như chớp quét ngang lưng ngao khuyển.
Con ngao khuyển ấy quả rất tinh ranh, trường tiên chưa quét đến đã lùi nhanh ra sau, rồi lộn nhào xuống đất lăn ra xa hơn trượng.
âu Dương Thu đâu chịu buông lơi, ngay khi ngao khuyển ấy đang lăn đi chưa kịp đứng lên, chàng đã duỗi theo đến, trường tiên với chiêu Long Trầm Thương Hải hung mãnh giáng xuống.
Chỉ nghe "bộp" một tiếng, lông khuyển tung bay, nhưng con súc sanh này không chút hề hấn gì, hai chân sau chỏi mạnh, lao đến tấn công hạ bàn của âu Dương Thu.
âu Dương Thu với thế Bình LỘ Thanh Vân tung mình lên cao, ngao khuyển lướt qua dưới chân.
âu Dương Thu người đang trên không, trường tiên xoay tay với chiêu Thần Long Điệu Vỹ quất xuống lưng ngao khuyển.
Lại "bộp" một tiếng, ngao khuyển trúng tiên lộn đi ba vòng mới đứng trở

lên.
Lúc này, âu Dương Thu mới liếc mắt nhìn về phía La Võng Cơ, thấy nàng đang dùng chưởng lực đấu với con ngao khuyển khác, tình thế cũng khốn đốn chẳng kém mình.
Cục thế là hai người đấu với hai thú, xem ra rất công bằng, nhưng hai người thi thố hết bản lĩnh cũng không đả thương được hai con thú, trái lại chúng càng đấy càng thêm hung mãnh.
cứ tiếp tục thế này, sự thắng bại giữa người và thú kể như đã được phân định, chỉ còn vấn đề thời gian nữa mà thôi.
Khoảng nửa giờ sau, âu Dương Thu đã cảm thấy sức cùng lực kiệt, đưa mắt nhìn La Võng Cơ, nàng cũng đã hơi thở hào hển, nguy cơ đã đến gần.
âu Dương Thu nhờ có thân pháp Hồi Phong Tam Hoàn mới tránh khỏi được mấy lần tấn công hung hiểm của ngao khuyển, nếu chỉ bằng nhuyễn tiên trong tay, e sớm đã tán mạng rồi.
Còn về phía La Võng Cơ sở dĩ vất vả hơn là bởi nàng dùng chưởng lực đương cự với ngao khuyển, còn như vì sao nàng không sử dụng binh khí độc môn Thần Thủ Tiên Võng, đó là bởi nàng biết rõ con súc sanh này rất là tinh ranh, nếu tung lưới ra mà không chụp trúng chúng thì càng nguy hiểm hơn.
âu Dương Thu đang lúc giao đấu cực lực với ngao khuyển, bỗng nghe La Võng Cơ kinh hoàng thét lên, bất giác thấy phân tâm, liền bị ngao khuyển thừa cơ tung cho ngã lăn ra đất.
Khi chàng vội vàng đứng lên, chuyện quái lạ lại xảy ra.
Chỉ thấy con ngao khuyển đã tung ngã chàng lúc nãy đang ngoạm đít con ngao khuyển kia, cố sức kéo ra sau, như là răng cắn vào quá sâu không rút ra được.
Con ngao khuyển tấn công La Võng Cơ bị cắn đau, quay đầu lại phản công, thế là hai con thú hung mãnh cùng cấu xé nhau.
La Võng Cơ ngã trên đất, chưa thọ thương, nhưng đã ngất xỉu có lẽ bởi quá sợ hãi.
âu Dương Thu chẳng hiểu vì sao lại xảy ra chuyện quái lạ như vậy, nhưng không có thời gian suy nghĩ, cúi xuống định bồng La Võng Cơ bỏ chạy, chợt thấy một chiếc lá úa to cỡ bàn tay rơi xuống trước mặt, liền nhặt lên xem, dưới ánh trăng chỉ thấy một hàng chữ:
"Người của Hải Long hội đã sắp đuổi đến, chạy mau." âu Dương Thu liền thắt nhuyễn tiên vào lưng, nhét vội chiếc lá vào lòng, bổng La Võng Cơ lên, phóng đi về phía một ngọn núi cao Ở phía trước cách khoảng bốn năm dặm.
Con người trong lúc nguy cấp, bản năng sinh tồn trong tiềm thức luôn phát sinh một sức mạnh hết sức thần kỳ giúp người thoát khỏi cơn hiểm nghèo.
âu Dương Thu tuy trong lúc đói khát mỏi mệt, lại phải bồng theo La Võng Cơ, nhưng chàng vẫn cắn răng chịu đựng, gắng sức phóng đi một mạch, đến

một sơn cốc chật hẹp trong ngọn núi ấy.
Chàng tìm một chỗ kín dào, đặt La Võng Cơ xuống, thấy nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, chàng thầm nhủ:
- Hay là do viên độc dược của Triệu Tam Đường phát tác? Nhưng Triệu Tam Đường rõ ràng đã nói là sau hai mươi bốn giờ độc dược mới phát sinh ra hiệu lực, lúc này tối đa chỉ mới bốn năm giờ, sao thể...
chàng suy ngẫm một hồi, vẫn không sao hiểu nỗi, đành trở ra ngoài, tìm đến một dòng suối, uống lấy một bụng rồi mới dùng hai tay vốc nước trở về chỗ kín đáo kia, đổ vào miệng La Võng Cơ.
La Võng Cơ lúc này tuy bất tỉnh nhân sự, nhưng hơi thở vẫn điều đặn, ngoại trừ sắc mặt lợt lạt, không còn gì khác lạ.
âu Dương Thu hết sức thắc mắc, vì sao nàng lại thế này? Định xem xét thân thể nàng, nhưng hiềm vì nam nữ hữu biệt, sao thể tùy tiện động chạm?
Sau cùng, chàng quyết định xem hai bàn tay nàng trước, phải chăng có gì khác lạ rồi hằng tính.
Thế là, trước tiên chàng cầm tay phải La Võng Cơ lên, chỉ cảm thấy tay nàng mềm mại như bông và nhẹ nhàng như không có gì cả.
âu Dương Thu tuy mới hiểu chuyện nam nữ, nhưng trong đêm khuya trong chốn thâm sơn, một mình Ở bên giai nhân, nắm lấy bàn tay ngọc ngà thế này cũng không khỏi tim đập dữ dội.
La Võng Cơ hai tay đều nắm chặt lại, âu Dương Thu gỡ tay phải nàng ra, Thần Võng Tiên Thủ rơi xuống đất, trong lòng bàn tay không có gì khác lạ.
Rồi lại gỡ bàn tay trái, một vật màu vàng rơi ra, chỉ thấy trên lòng bàn tay có xâm một thanh kiếm nhỏ bằng mực đen, và trên thân kiếm cũng có một đóa hàn mai.
Trong Phi Hồng sảnh của Ngân Kiều thôn đã có treo một thanh kiếm vàng có hình hàn mai, vậy thì La Võng Cơ là con gái của đại long đầu La Tu, trên tay có xâm biểu tượng như vậy chẳng có gì lạ, điều lạ là sao biểu tượng này lại giống hệt thanh kiếm trên vách chắn của Hàn Mai bảo, và trên những cao thủ võ lâm đã thảm tử gần đây vì sao cũng đều để lại thanh kiếm vàng hàn mai này?
âu Dương Thu theo những vấn đề ấy suy luận, khẳng định những vụ án này nhất định có liên quan đến Ngân Kiều thôn, và bí mật cũng phải dò tìm từ Hàn Mai Kim Kiếm, đối tượng điều tra tốt nhất là La võng Cơ.
Nghĩ vậy, âu Dương Thu càng nóng lòng làm cho La Võng Cơ hồi tỉnh sớm hơn nhưng khổ nỗi chàng lại không biết y lý, biết làm sao đây?
Đang sốt ruột, bỗng phát hiện vật màu vàng đã rơi xuống bên cạnh La Võng Cơ, vội cầm lên xem, thì ra lại là một chiếc lá vàng, mở ra xem, bên trong là một viên dược hoàn màu đỏ thơm phức và một hàng chữ nhỏ:
"Nàng ta vận công lực quá sức nên khiến độc dược phát tán sớm hơn, mau

cho uống vào dược hoàn này sẽ khỏi ngay." âu Dương Thu xem xong vui mừng khôn xiết, liền phanh miệng La Võng Cơ ra, nhét dược hoàn vào miệng nàng.
Lúc này chàng sực nhớ đến chiếc lá vàng đã chộp lấy trong ngôi nhà ba gian, bởi cấp bách nên chưa xem kỹ, nhưng đã cất trong túi áo, liền móc ra cùng với chiếc lá cảnh báo lúc đang giao đấu với ngao khuyển.
Chàng đặt cả ba chiếc lá vàng lên mặt đất, chỉ thấy chiếc đầu tiên có bốn câu thơ, chính là bài thơ mà lão nhân đã gặp trên Nhị Hải đã ngâm, nhưng sau bài thơ có một chữ "nam".
Ba chiếc lá vàng đều bằng nhau, hiển nhiên được hái trên một cây, và chữ viết trên lá cũng giống như nhau, rõ ràng là do một người viết ra.
- ô! Lão tiền bối! Nhất định là ông ấy... ông ấy luôn luôn ngầm trợ giúp mình.
Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng mừng rỡ reo lên:
- Hẳn là vị lão tiền bối ấy...
- Ai là lão tiền bối vậy?
La Võng Cơ hỏi xong, bật người ngồi dậy.
âu Dương Thu thấy La Võng Cơ đã hồi tỉnh, càng thêm mừng rỡ:
- ô! La tỷ tỷ không hề gì chứ? Lão tiền bối chính là ông ấy, ông ấy chính là lão già ấy mà! Tỷ tỷ xem đây là gì?
Đoạn đưa tay chỉ ba chiếc lá vàng trên mặt đất.
La Võng Cơ đưa mắt nhìn, thắc mắc hỏi:
- Đây thật ra là việc gì vậy?
âu Dương Thu bèn kể lại các trường hợp có được ba chiếc lá vàng, sau cùng nói:
- Vị lão tiền bối này hẳn là một thần tiên, không chừng chính là Thái Hư thượng nhân mà tiểu đệ đang tìm cũng nên.
La Võng Cơ trầm ngâm:
- Vậy là lúc tỷ tỷ đi ngang Phi Hồng sảnh định đến nhà bếp dặn a hoàn lo thức ăn cho Thu đệ, bỗng thấy phía trước có một bóng người lạ, bèn sinh nghi đuổi theo. Nào ngờ bóng người ấy trông chậm chạp nhưng thực ra thân pháp nhanh khôn tả, tỷ tỷ đuổi theo đến ngoài thư phòng của gia phụ, bóng người ấy loáng cái đã mất dạng. Nhưng tỷ tỷ đã tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa gia phụ với đường chủ Bạch HỔ đường là Thủy Thượng Phi Ngụy Minh Viễn, cùng đường chủ Hình đường là Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn, và bảo hai người đến khách giá bắt Thu đệ, nên tỷ tỷ mới vội đến khách giá báo tin bảo Thu đệ đào tẩu. Sau đó Ngụy minh Viễn và HỒ Chấn Sơn đến khách giá, thấy không có Thu đệ, lại truy tìm theo hướng ngược lại và tín hiệu báo động nổi lên lâu vậy mà không có người đuổi theo chúng ta, nhờ vậy chúng ta mới ung dung thoát khỏi Ngân Kiều thôn, hẳn đó cũng là do vị

lão tiền bối ấy đã đánh lạc hướng bọn họ, nếu không chúng ta khó mà thoát thân được.
- Tỷ ty suy luận không sai, nhưng tiểu đệ không hiểu vì lẽ gì tỷ tỷ lại vì tiểu đệ mà chẳng quản phản bội lệnh tôn, thậm chí hy sinh cả tính mạng để cứu tiểu đệ?
- Tỷ tỷ cũng chẳng hiểu vì lẽ gì, chỉ cảm thấy thích mến Thu đệ là phải làm vậy thôi!
âu Dương Thu cảm động đến cơ hồ rơi lệ:
- Tỷ tỷ tốt với tiểu đệ thế này, tiểu đệ không biết rồi đây sẽ báo đáp thế nào, nhưng tiểu đệ không hiểu, lệnh tôn với tiểu đệ không thù không oán, vì sao lại định bắt giết tiểu đệ thế này?
La Võng Cơ nhẹ lắc đầu:
- Tỷ tỷ cũng không rõ, chỉ nghe họ nói trong thư phòng là "tuyệt đối không thể buông tha" Thu đệ, ngoài ra tỷ tỷ không còn lòng dạ để nghe nữa.
- Vậy âu Dương Thu vốn định hỏi Hải Long hội trước kia có hiềm khích với gia phụ chàng hay không, nhưng nghĩ lại hiện chưa đúng lúc, nên lái sang chuyện khác nói:
- Nghe nói Nhị Hải cư sĩ và Lam Tâm Long phu phụ sau khi chết trên mình đều có một biểu tượng Hàn Mai Kim Kiếm, giờ lại thấy trên lòng bàn tay trái tỷ tỷ cũng có xâm hình một thanh kiếm như vậy, chẳng hay tỷ tỷ nhận thấy sao về những điều này?
La Võng Cơ thở dài:
- Tỷ tỷ tuy là con gái của đại long đầu Hải Long hội, nhưng không hề biết chút gì về tình hình trong hội, còn về hình thanh kiếm xâm trên lòng bàn tay, tỷ tỷ tuy từng hỏi gia phụ, nhưng chưa được gia phụ trả lời rõ.
âu Dương Thu thấy vẻ mặt và lời nói của La Võng Cơ rất chân thành, nên không chút nghi ngờ, đưa mắt liếc nhìn ba chiếc lá vàng trên mặt đất nói:
- La tỷ tỷ biết nhiều hiểu rộng, thử suy nghĩ có hiểu bốn câu này không? Và vì sao bài thơ này lại có thêm một chữ "nam?" La Võng Cơ vừa lẩm bẩm đọc vừa suy nghĩ một hồi, bỗng mừng rỡ reo lên:
- Thu đệ! Chí nguyện của đệ đã sắp thực hiện được rồi!
âu Dương Thu vội hỏi:
- Tỷ tỷ muốn nói là chí nguyện tầm sư học võ của tiểu đệ đã sắp thực hiện được rồi ư?
- Đúng vậy!
- Tỷ tỷ đã hiểu ra từ bốn câu thơ này ư?
La Võng Cơ quả quyết:
- Không sai, nếu không nhờ chữ "nam" của hướng nam này, thật tỷ tỷ không sao suy đoán ra được.
- CÓ phải Thái Hư thượng nhân Ở hướng nam không?

- Đúng vậy, câu thứ ba trong bài thơ chẳng phải "Thượng Đăng VÔ Lượng" là gì? VÔ Lượng chính là một ngọn núi cao Ở phía nam Đại Lý, có nghĩa là lên được núi VÔ Lượng mới trở thành cô nhân, hai từ "cô nhân" đây hẳn nhiên là cao nhân. Và chữ đầu của ba câu trước là "Thái Thượng Nhân" còn chữ nhân thì lại Ở chữ sau cùng của câu cuối, nên mới chẳng dễ hiểu ra.
âu Dương Thu đứng phắt dậy, hớn hở nói:
- La tỷ tỷ, tiểu đệ hiểu ra rồi! Vậy nghĩa là Thái Thượng Nhân Ở trên núi VÔ Lượng, lên trên núi VÔ Lượng là sẽ tìm gặp lão nhân ấy, tìm gặp lão nhân ấy thì mới học được võ công tối cao, trở thành người kiệt xuất nhất trên đời.
La Võng Cơ gật đầu:
- Giải thích như vậy không sai!
Đoạn làm ra vẻ thần bí hỏi:
- Vậy Thu đệ phải đáp tạ tỷ tỷ này cách nào đây?
âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:
- Tiểu đệ với tỷ tỷ cùng đi học võ công, sau khi xuất đạo tiểu đệ cùng tỷ tỷ sẽ đối xử thật tốt với tỷ tỷ được không?
La Võng Cơ thở dài:
- Lòng tốt của Thu đệ, tỷ tỷ chỉ có thể nhận nửa phần sau, còn nửa phần trước tỷ tỷ đành tâm lĩnh.
- Vì sao tỷ tỷ lại không thể cùng tiểu đệ?
- Gia sư VÔ Ưu thượng nhân tự tin là người cao nhất trong võ lâm hiện nay, sao chịu để cho tỷ tỷ từ bỏ? Vả lại, tỷ tỷ còn có việc quan trọng cần phải làm.
âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, thật không sao tìm ra được cách có thể khiến La Võng Cơ cùng đi tầm sư học võ, hết sức lo lắng khó xử.
La Võng Cơ đưa mắt nhìn trời, từ từ đứng lên nói:
- Trời sắp sáng rồi, tỷ tỷ cùng Thu đệ đến dưới núi VÔ Lượng rồi...
Bỗng nghe tiếng gió vù vù, La Võng Cơ vội ngưng lời, nắm tay âu Dương Thu kéo thụp xuống ẩn nấp.
Hai người nhờ đá núi che cản, đưa mắt nhìn vào hạp cốc, chỉ thấy hai bóng người khổng lồ phóng nhanh qua trước mặt hai người, làm dậy kình phong cuốn tung cả cát đất, rừng cây khua động.
La Võng Cơ lè lưỡi, thầm mừng chưa bị hai người khổng lồ phát giác.
âu Dương Thu sực nhớ lại chuyện Ở Mã Lộc trại, liến khẽ nói:
- La tỷ tỷ, tiểu đệ đã từng gặp hai người khổng lồ này rồi, họ có liên quan với vụ huyết án của phái Bình Giang, chúng ta bám theo mau.
La Võng Cơ thấy âu Dương Thu có vẻ nghiêm túc và hối hả, biết là sự thể rất hệ trọng, nên không tiện hỏi, cùng thi triển khinh công đuổi theo hai người khổng lồ.

Hai người khinh công đều cao minh, chỉ lát sau đã ra khỏi hạp cốc, phóng mắt nhìn quanh, bốn bề vắng ngắt, nào thấy bóng dáng của hai người khổng lồ?
Lúc này mặt trăng đã lặn, mây trắng đầy trời, vầng thái dương vừa ló dạng, đồng cỏ mênh mông không một bóng người.
Hai người dừng lại, La Võng Cơ ngạc nhiên nói:
- RÕ ràng trông thấy họ phóng đi ra ngoài cốc, dù thân pháp nhanh đến mấy chúng ta cũng có thể nhìn thấy bóng của họ, vậy mà...
âu Dương Thu tiu nghỉu tiếp lời:
- Tiểu đệ đã từng gặp hai người khổng lồ này trong tổng đà phái Bình Giang Ở Mã Lộc Trại, cũng đuổi theo một hồi thì bị bỏ rơi... La tỷ tỷ thấy khinh công của hai người khổng lồ này có đáng kể được là nhân vật tuyệt đỉnh trong giới võ lâm hay không?
La Võng Cơ giọng cảm khái:
- võ Công uyên bác như biển cả mênh mông, không có bờ bến, tỷ tỷ hành tẩu giang hồ đã mấy năm, trước nay rất cao ngạo tự phụ, nay mới nhận thấy mình thật là ấu trĩ và nhỏ bé. Khinh công của hai người khổng lồ này tuy chưa kể được là tuyệt đỉnh trong giới võ lâm hiện nay nhưng cũng là bậc cao thủ tỷ tỷ chưa từng gặp.
- Tiểu đệ chưa hiểu mấy về ý của tỷ tỷ, chả lẽ trên đời này còn có người cao hơn họ nữa sao?
- Đương nhiên! Chẳng hạn như vị lão tiền bối đã ngấm ngầm trợ giúp chúng ta, chẳng khác nào thần tiên, dĩ nhiên hơn xa hai người khổng lồ không lai lịch này. Đừng nói gì khác, chỉ việc lão tiền bối đi lại tự ý trong Ngân Kiều thôn cũng đủ khiến người không thể tưởng tượng nổi.
âu Dương Thu động tâm nói:
- Tỷ tỷ muốn nói là Ngân Kiều thôn đầy rẫy những cơ quan mai phục, không dễ ra vào phải không?
- Tỷ tỷ không dám nói Ngân Kiều thôn là đầm rồng hang hổ, nhưng trên đời này chưa ai từng có thể tự ý đi lại trong Ngân Kiều thôn, vậy mà vị lão tiền bối ấy chẳng những xem Ngân Kiều thôn như bình địa, mà còn bỡn cợt các cao thủ của Ngân Kiều thôn như là trẻ con, chẳng phải là quá thần kỳ ư?
Trong lúc hai người trò chuyện, mặt trời đã dần lên cao, ánh bình minh rực rỡ soi khắp mặt đất.
âu Dương Thu giờ đã biết đại khái về Ngân Kiều thôn, bèn nói:
- La tỷ tỷ nói rất đúng, vị lão tiền bối ấy quả khiến người không sao lường nổi, giờ hai người khổng lồ đã mất tích rồi, chúng ta hãy đến đằng trước tìm một thị trấn ăn chút gì lót dạ, tiểu đệ thật đã đói quá rồi.
La Võng Cơ nhìn quanh một hồi, gật đầu nói:
- Đi về phía nam chừng mười mấy dặm là Mã Nhai trấn rất đông đúc, chúng

ta hãy đến đó ăn uống rồi tỷ tỷ cải nam trang đưa Thu đệ đến núi VÔ Lượng.
Thế là, hai người với tốc độ trung bình phóng đi trên đường cái quan tiến về phía nam.
Nơi đây vẫn còn là chân núi gồ ghề, tuy nói là đường cái quan, nhưng cũng chỉ rộng hơn đường huyện lị một chút thôi. Nếu là người thường, dĩ nhiên đi lại khó khăn, nhưng đối với người võ lâm thì chẳng đáng kể gì.
Hai người đang phóng đi, La Võng Cơ bỗng quay sang âu Dương Thu hỏi:
- Thu đệ, đệ nói là đã từng gặp hai người khổng lồ ấy tại Mã Lộc trấn, nhưng Ở trong tình huống thế nào vậy?
âu Dương Thu ngẫm nghĩ trong chốc lát, bèn lần lượt kể lại những ai đã chứng kiến tại tổng đà phái Bình Giang trong đêm nọ.
Nghe xong, La Võng Cơ biến sắc mặt, hồi lâu không thốt nên lời.
Đi được mấy bước, vẻ mặt nặng nề nói:
- Thu đệ khẳng định hai tử thi ấy đã bị người khổng lồ mang đi ư?
- Tiểu đệ Ở trong linh đường nhìn thấy rất rõ nên mới đuổi theo, nhưng đã bị họ bỏ rơi bên bờ Bình Giang.
La Võng Cơ ngẫm nghĩ một hồi, lại hỏi:
- Hiện đang là mùa thu, người chết sau hai mươi bốn giờ hẳn thi thể đã bắt đầu hôi thối, nhưng theo lời Thu đệ thi thi thể của Lam Tâm Long phu phụ trong áo quan vẫn như còn sống, vậy Thu đệ có tin đó có đúng là di thể của họ không?
âu Dương Thu chợt hiểu:
- Điều ấy lúc bấy giờ tiểu đệ chưa nghĩ đến, nếu không nhờ tỷ tỷ nhắc, tiểu đệ La Võng Cơ thở dài ngắt lời:
- Thi thể trong quan tài mà Thu đệ trông thấy là giả, thi thể thật của Lam Tâm Long phu phụ sớm đã bị đánh trảo rồi. Vậy xem ra theo lời vị lão tiền bối ấy, hiện nay trong võ lâm đang nhen nhúm một hào kiếp ghê gớm, phải cần chúng ta ra sức cứu vãn, đó chẳng phải những lời vô cớ. Qua việc lão nhân gia ấy luôn ám trợ chúng ta và chỉ điểm Thu đệ đến núi VÔ Lượng tầm sư học võ, chứng tỏ vị lão tiền bối này ắt hẳn là một kỳ nhân dị sĩ giàu lòng từ bi, tuy muốn cứu vãn kiếp nạn võ lâm, nhưng bản thân lại không muốn dây vào chuyện thị phi giang hồ, đó thì chẳng rõ là vì nguyên cớ gì?
âu Dương Thu dừng lại, nôn nóng hỏi:
- CÓ phải tỷ tỷ đã suy ra được việc trọng đại gì qua cái chết của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tiểu đệ không?
- Việc ấy tuy hiện giờ tỷ tỷ không dám quả quyết, nhưng đã có lần tỷ tỷ nghe gia sư kể lại, hồi ba mươi năm trước, chưởng môn nhân các đại môn phái võ lâm đã có một lần tụ hội trên đỉnh Nga My Ở Tứ xuyên, trong buổi họp ấy chẳng hiểu vì lẽ gì đã liên thủ đánh một người võ công và y thuật rất cao cường, người ấy không chống cự nổi đã bị bắt...

La Võng Cơ bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn phía trước, nắm tay âu Dương Thu nói:
- Chúng ta đừng mãi nói chuyện quên mất đi đường.
Thế là, hai người lại thư thả bước đi.
âu Dương Thu tò mò hỏi:
- Người có võ công và y thuật cao cường ấy đã chết rồi phải không?
La Võng Cơ lắc đầu:
- Không, nếu đã chết thì ngày nay đâu có chuyện rắc rối và thảm sát thế này.
- Vậy thì đã xử người ấy thế nào?
- Lúc bấy giờ có một vị đạo trưởng danh hiệu là Xích Thủ ĐỒ Long đã đề nghị chặt đi tứ chi người ấy rồi ném xuống vực thẳm, nói là ông ta đã tinh thông y thuật, để xem có thể nối lại tứ chi đã bị chặt đứt hay không?
- Vậy ông ấy có nối lại được hay không?
- Tỷ tỷ sao biết được? Nhưng trước khi người ấy bị ném xuống vực thẳm có nói một câu hết sức ghê gớm...
- Câu nói ghê gớm gì vậy?
- Người ấy nói là nếu không chết, ba mươi năm sau sẽ giết sạch những người đã có mặt tại đó.
- Vậy thì có liên quan gì đến ngày nay kia chứ?
- Đương nhiên là có, vì người ấy còn nói là: "tứ chi tuy đã cụt, không thể chính tay lấy mạng các ngươi, nhưng ta sẽ chọn một trăm cao thủ võ lâm làm nô lệ, chấp hành nhiệm vụ của ta."

Hồi 7
Con đường tầm sư vạn gian nan

âu Dương Thu nghe xong, ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không hiểu hỏi:
- Tiểu đệ vẫn chưa hiểu người đã bị chặt mất tứ chi ấy sao lại liên quan tới vụ án của phái Bình Giang?
- Vì theo lời gia sư nói, người ấy quả là chưa chết và còn thu nhận hai người rợ Miêu Cương để sai bảo, hai người Miêu Cương này nghe đâu đều cao đến trượng hai, sức mạnh khôn cùng và đi lại như gió.
âu Dương Thu đột nhiên dừng lại, tung mình lao vào một lùm cỏ bên đường. La Võng Cơ giật mình, vội vận công giới bị, tưởng là có kẻ địch rình rập, nhưng đã thấy âu Dương Thu phi thân trở ra, tay cầm một chú thỏ béo to.
âu Dương Thu cười hề hề nói:
- La tỷ tỷ hãy xem, con thỏ này đủ cho hai chúng ta một bữa no nê rồi, cần gì phải vào trong quán ăn?
La Võng Cơ cười:
- Thu đệ khá lắm!
Đoạn đưa mắt nhìn quanh, nói tiếp:
- Thế này vậy! Tỷ tỷ có mang theo hỏa tập, chúng ta hãy tìm một chỗ kín đáo, đốt lửa lên nướng, ăn xong rồi đi ngay, khỏi phải vào Mã Nhai trấn, vạn nhất bị tai mắt của Hải Long hội phát hiện thêm rắc rối...
Nàng vừa nói vừa dẫn trước đi vòng ra sau một gò đất, âu Dương Thu tay cầm chú thỏ rừng theo sau.
Hai người vòng qua gò đất, trước mặt hiện ra một khoảng đất trũng, cây cối lưa thưa, quả là một chỗ ẩn thân tốt.
Giữa rừng thưa có một quán cây to lớn, cành lá rậm rạp như tán dù, hai người đến dưới gốc cây, nhặt củi đốt lên nướng thỏ.
Lúc này mặt trời đã lên đến ba sào, ánh nắng chói chang, âu Dương Thu vừa nướng thỏ vừa liếc mắt nhìn trộm La Võng Cơ đang ngồi bên đắm chìm trong suy tư.
Gương mặt như hoa đào của La Võng Cơ lúc này dưới ánh lửa càng thêm kiều diễm, có điều là đôi mắt phụng thoáng nhíu lại, lộ vẻ lo âu âu Dương Thu rất hiểu vị La tỷ tỷ đã để mắt xanh đến chàng, thậm chí chẳng quản hy sinh bản thân, bội phản phụ thân này hẳn là đang rất đau khổ, nàng đối với chàng ơn nghĩa nặng như núi, rồi đây biết phải báo đáp thế nào? Nhưng chàng biết, lòng chàng cũng đã nảy sinh một niềm kính yêu sâu đậm với La

Võng Cơ, niềm kính yêu ấy không chỉ là cảm kích mà còn có chút mùi vị ngọt ngào và phức tạp khó thể hình dung.
Mùi vị ấy chàng đã từng nếm trải một cách mơ hồ, nhưng giờ nhớ lại thật là xa vời và khiến chàng đau lòng ghê gớm.
Ký ức cũ đã được cảm xúc mới thay thế, đó là ranh giới trong lòng âu Dương Thu, kể từ nay tình thù ân oán đã được phân chia tách bạch trên tâm lý cũng như hành động của chàng, hình bóng ba chị em họ Lam chẳng những đã phai lạt rong lòng chàng, thậm chí chàng không còn muốn nghĩ đến nữa.
La Võng Cơ bỗng phát hiện thần thái ngơ ngẩn của âu Dương Thu, bèn hỏi:
- Thu đệ đang suy nghĩ gì vậy? Hay là để tỷ tỷ nướng thỏ nhé!
âu Dương Thu từ trong suy tư trở về thực tại, ngượng ngùng nói:
- Tiểu đệ... đâu có suy nghĩ gì! Tỷ tỷ đã mệt, tiểu đệ phải phục vụ cho tỷ mới đúng.
La Võng Cơ nghe lòng ngọt lịm, bao ưu sầu lập tức tan biến.
Nàng sâu sắc nhận thấy, tấm lòng nàng đã dành cho âu Dương Thu không hề uổng phí, tất cả những gì nàng đã bỏ ra đều rất xứng đáng Nàng đã có được hạnh phúc và an ủi, đó là niềm cảm thụ chưa từng có trong đời nàng.
Nghĩ đến cuộc đời nàng, thật chẳng khác nào là một làn sương mù dày đặc... Hoạt Diêm Vương La Tu là phụ thân nàng, nhưng chỉ có trên danh nghĩa chứ không có tình cha con.
Nàng không hiểu phụ thân, càng không hiểu mình không có mẫu thân, tấm thân này từ đâu mà có? Nàng không biết phụ thân có yêu thương mình hay không, nhưng ông không bao giờ thắc mắc đến hành động của nàng.
Hai người đều có tâm sự riêng, đang lúc đắm chìm trong suy tư, chú thỏ rừng non béo đã được nướng chín, mùi thịt thơm tỏa ra nực nông.
âu Dương Thu dùng một cành cây khều chú thỏ đã nướng chín ra, cầm lên xé làm hai, đưa nửa phần cho La Võng Cơ, hai người bắt đầu ăn ngon lành.
ăn xong, bao tử hai người đã no nê, tinh thần cũng phấn chấn hơn.
âu Dương Thu đưa tay áo quẹt miệng hỏi:
- Hai người rợ Miêu Cương đã được người bị chặt đứt tứ chi thu nạp rất có thể không chút liên quan gì đến cái chết của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tiểu đệ.
Đột nhiên, một tiếng nói từ trên cây vọng xuống:
- Đương nhiên là không liên quan rồi, vì nàng ta chưa nói ra một vụ bí mật khác của người bị chặt đứt tứ chi mà!
âu Dương Thu và La Võng Cơ giật nảy mình đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn lên cây tìm kiếm.
- Ha ha, hai vị hãy chạy mau đi, hai con ngao khuyển của Hoạt Diêm Vương đã sắp đuổi đến đây rồi. Thật ra thì vụ bí mật khác của người bị chặt tứ chi, kẻ khác cũng chỉ biết một phần nào thôi...

Tiếng nói xa dần, sau cùng không còn nghe được nữa. Với trình độ võ công và kinh nghiệm giang hồ như La Võng Cơ mà không phát hiện ra tung tích của đối phương, đủ biết khinh công của người này đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.
âu Dương Thu nghe tiếng nói rất quen, bèn nói:
- La tỷ tỷ có nhận ra tiếng nói này dường như là của vị lão tiền bối đã ngầm cứu giúp chúng ta đó không?
La Võng Cơ gật đầu:
- Không sai, chính là lão nhân ấy. Dường như là lão nhân gia ấy luôn đi theo chúng ta... Vậy là lời nói của lão nhân gia ấy không phải giả, chúng ta chạy mau.
âu Dương Thu đã từng nếm trải sự lợi hại của hai con ngao khuyển kia rồi, giờ thấy La Võng Cơ hốt hoảng như vậy, dĩ nhiên biết là tình hình nghiêm trọng, nên cũng chẳng hỏi nhiều, vừa định thi triển khinh công.
Chỉ thấy La Võng Cơ nhặt lên một mảnh than, quệt lên lòng bàn tay rồi thoa lên mặt, gương mặt xinh đẹp như hoa liền tức trở nên đen đúa xấu xí, không nhìn kỹ, khó thể phát hiện ra là đã hóa trang.
âu Dương Thu cười nói:
- Thuật dịch dung với nguyên liệu tại chỗ này của La tỷ tỷ thật là tuyệt diệu.
La Võng Cơ nhoẻn cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều, thật không tương xứng với gương mặt đen dúa của nàng, trông rất dị hợm, khiến âu Dương Thu cười ngặt ngoẻo.
Hai người vừa cười vừa phóng di, vượt qua khoảng mười dặm đường, La Võng Cơ bỗng quay sang âu Dương Thu nói:
- Thu đệ, từ dây tới núi VÔ Lượng ít ra cũng phải ba bốn ngày đường, nhưng vì tránh tai mắt của Hải Long hội, chúng ta phải chọn đường hẻo lánh mà đi nên mất nhiều thời gian hơn, vì rời khỏi Ngân Kiều thôn vội vã nên tỷ tỷ quên mang theo tiền bạc, nhưng trên đầu tỷ tỷ có một cây kim trâm, Thu đệ hãy mang đến Mã Nhai trấn bán đi để làm lộ phí.
Đoạn từ trên tóc rút ra một cây kim trâm, trao cho âu Dương Thu nói tiếp:
- Theo lời gia phụ, cây kim trâm này là một bảo vật quý giá, ít nhất cũng bán được hai ba trăm lạng bạc, nếu gặp người mua biết hàng, đáng giá những mấy ngàn lạng bạc, giờ chúng ta đang cần, thôi thì bao nhiêu cũng mặc, chỉ cần bán được là tốt rồi.
âu Dương Thu đón cây kim trâm, chú mắt nhìn kỹ, chỉ thấy kim trâm này dài cỡ ba tấc ba, trên khắc nhị long hí châu, hạt châu tuy cỡ hạt đậu, nhưng ánh sáng tím chói ngời, biết kim trâm quý giá chính là Ở hạt châu này.
Chàng khích động nói:
- La tỷ tỷ, đây quả là một bảo trâm, tỷ tỷ hãy cất lấy thì hơn. Chúng ta không có lộ phí, trên đường tiểu đệ có thể xin...

La Võng Cơ tiến tới mấy bước, kiên quyết tiếp lời:
- Vậy sao được? Vàng bạc châu báu dẫu sao cũng là thân ngoại vật, được không đáng mừng, mất không đáng buồn. Vả lại, hiện chúng ta đang cần. Thu đệ xem, phía trước kia chính là Mã Nhai trấn, tỷ tỷ Ở đây chờ, Thu đệ đi mau đi...
âu Dương Thu cảm động nghẹn lời:
- La tỷ tỷ tốt với tiểu đệ thế này, thật tiểu đệ chẳng biết nói sao?
La Võng Cơ xua tay, ra ý bảo chàng đi mau về sớm, còn nàng thì tung mình vào trong khu rừng bên lề đường.
âu Dương Thu đành cầm kim trâm đi về phía Mã Nhai trấn.
Kể cũng thuận lợi, chàng mang kim trâm vào một tiệm cầm đồ, cầm được ba trăm lạng bạc, và dặn chủ tiệm gìn giữ cẩn thận, một ngày gần đây sẽ đích thân đến chuộc.
ĐÓ là bởi chàng nghĩ, sau khi đến núi VÔ Lượng, chỉ cần đạt dược mục đích tầm sư học võ, khi xuất đạo sẽ đến lấy về, trả lại cho La Võng Cơ.
Ngờ đâu khi chàng mang bạc về đến khu rừng đã chia tay với La Võng Cơ, tìm khắp khu rừng cũng chẳng thấy La Võng Cơ đâu cả.
Lúc đầu chàng tưởng là La Võng Cơ ngủ trên cây rậm, nhưng chàng gọi đến khàn cả cổ cũng chẳng có tiếng trả lời, lúc ấy mới nhận thấy có điều không ổn, bất giác lo lắng khôn tả.
Trong rừng yên lặng như tờ, không hề có vẻ gì khác lạ, nếu nói là La Võng Cơ đã gặp hung hiểm, với võ công của nàng chẳng thể chưa động thủ đã bị bắt, bởi trong rừng không hề có dấu vết giao chiến.
vậy nàng đã đi đâu thế nhỉ?
Chàng tìm kiếm suốt cả nửa ngày vẫn không có kết quả, sau cùng đành trở về chỗ La Võng Cơ đã tung mình vào rừng, định theo dấu chân tìm kiếm.
Thế là chàng đã phát hiện một mảnh vải trắng nằm dưới một hòn đá nhỏ, bởi khi nảy vội vã đã không lưu ý.
Chàng nhặt mảnh vải lên xem, chỉ thấy dòng chữ bằng than viết:
"Gởi Thu đệ, vì có việc gấp không thể chờ đợi, tỷ tỷ đi đây, đừng nên tìm kiếm. Mong Thu đệ hãy tức khắc đến núi VÔ Lượng.
La Võng Cơ thủ thư." âu Dương Thu xem xong, hệt như sấm nổ ngang tai, đầu óc xây xẩm, lòng chẳng rõ là mùi vị gì.
Việc gì mà gấp gáp thế này? Và tại sao bảo mình đừng tìm kiếm nhỉ? âu Dương Thu tay cầm mảnh vải, miệng lẩm bẩm đi ra khỏi khu rừng.
chàng vốn nghĩ, chỉ cần La Võng Cơ chịu đi cùng cùng chàng đến núi VÔ Lượng, chàng tin chắc có thể thuyết phục nàng, cho dù nàng không chịu học võ công, bào nàng cất một ngôi nhà lá trong núi để Ở thì cũng có thể thường xuyên gặp nhau. Nếu như nàng thật sự yêu chàng, nàng sẽ bằng lòng.
ĐÓ dĩ nhiên chỉ là ý nghĩ trong lòng âu Dương Thu, chứ chưa nói ra với La

Võng Cơ.
Bỗng chàng nhớ lại lời cảnh cáo của "lão tiền bối", bèn nhận định hẳn là La Võng Cơ đã bị người của Hải Long hội bắt về, nhưng nghĩ kỹ, lại như không thể như vậy, bởi nếu người của Hải Long hội đuổi đến chắc chắn nàng không có thời gian viết chữ trên vải để lại, hơn nữa Hải Long hội cũng chẳng chịu buông tha cho chàng.
Vậy thì nàng đã đi đâu?
âu Dương Thu tự hỏi như vậy một hồi, nghĩ là La Võng Cơ đã bảo chàng tức tốc đến núi VÔ Lượng và đừng tìm kiếm nàng, hẳn là có nguyên nhân khác, nhưng lại không sao nghĩ được nguyên nhân ấy.
Sau cùng, đành phải theo lời dặn của La Võng Cơ, một mình đi về phía nam.
Vốn sống chết có nhau như chim liền cánh, giờ bỗng nhiên kẻ đông người tây, âu Dương Thu cô đơn phóng đi, nỗi khổ sở và buồn tẻ trong lòng nào ai biết? Và biết bày tỏ cùng ai?
Chàng ngày đi đêm nghỉ, hai ngày liền không có việc gì xảy ra. Sáng sớm ngày thứ ba, chàng đến một nơi có tên là Kê Lung (chuồng gà) vượt qua sông Lan Thương. Sau khi hỏi thăm, mới biết hãy còn cách núi VÔ Lượng một phần ba lộ trình, khoảng một ngày rưỡi nữa mới đến.
âu Dương Thu nóng lòng cầu sư học nghệ, gặp người là hỏi, không vào tiệm quán ăn uống, chỉ mua chút gì đó ăn tạm rồi lại đi tiếp.
Chiều tối, một quan ải xa xa hiện ra trong tầm mắt, hai bên núi cao Chót vót, hết sức hiểm trở.
âu Dương Thu đi đến cửa ải, cửa thành đã đóng chặt, bên ngoài vắng ngắt, nhìn hồi lâu không một bóng người, nhưng trên tường thành đao kiếm sáng ngời, binh lính đầy rẫy, sát cơ trùng trùng.
Dưới ánh nắng chiều tà, ba chữ "An Định Quan" to lớn trên cổng thành vẫn trông thấy rất rõ.
Hiện nay đang lúc thái bình thịnh đế, vậy mà An Định quan lại canh phòng nghiêm ngặt như là đại địch sắp tấn công thế này, chẳng phải chuyện lạ ư?
âu Dương Thu sau khi quan sát tình thế, nhận thấy muốn vượt qua quan ải này chỉ có hai con đường, một là vượt núi mà qua, nhưng thế núi quá hiểm trở, không quen thuộc đường lối, đâu phải chuyện dễ? Hai là phóng lên tường thành, điều này không khó, nhưng nếu không muốn kinh động đến binh lính giữ thành, sinh chuyện rắc rối thì lại chẳng dễ dàng.
Chàng ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng quyết định vượt qua tường thành, vạn nhất bị binh lính phát giác, dành phải bằng vào khinh công nhanh chóng thoát thân, vậy dễ dàng hơn trèo qua núi cao nhiều Thế là, chàng bèn tìm một chỗ kín đáo nghỉ dưỡng thần, đợi đến canh hai hẵng hành động.
Lát sau, ánh trăng đã lên đến đầu thành, ánh bạc phủ đầy mặt đất, trong thành vang lên tiếng trống canh liên hồi, chỉ biết phòng thủ nghiêm ngặt

dường nào.
âu Dương Thu đang suy nghĩ tìm cách vào thành mà không gây xung đột với binh lính, bỗng nghe trong thành vang lên tiếng la hét dậy trời.
Chàng liền động tâm thầm nhủ:
- sao mình không nhân lúc trong thành hỗn loạn nhanh chóng vượt qua?
Đoạn vừa định tung mình đến gần tường thành, bỗng thấy binh lính trên tường thành nhốn nháo, tiếng la hét vang dậy, chàng lại thụp trở xuống, chờ xem diễn biến.
Ngay khi ấy, chỉ thấy trên tường thành xuất hiện hai bóng người khổng lồ, so với tường thành còn cao hơn ba bốn thước.
Dưới ánh trăng sáng, âu Dương Thu nhìn thấy rất rõ hai người khổng lồ ấy, chỉ thấy họ đầu to như chiếc đấu, tóc dài phủ vai, đầu chụp vòng vàng, mắt lộ mũi sư, miệng to răng nhe, mày rậm mắt tìm, tướng mạo hết sức hung tợn.
Hai người khổng lồ ấy dường như đều có cắp một vật nặng dưới nách trái, chỉ với một cánh tay không đương cự với làn sóng binh lính.
HỌ dường như không sợ đao kiếm, chỉ nghe một hồi tiếng binh khí chạm nhau và văng bay tứ tung, sau đó là tiếng rú thảm liên hồi, bóng người văng bay, có kẻ bị ném lên không, rơi xuống liều bạt, có kẻ bị ném ra ngoài thành, vỡ đầu nứt sọ, thật thê thảm tột cùng.
Chừng một khắc sau, binh lính trên thành như đã chết rất nhiều, số còn lại không dám tiến tới nữa.
Hai người khổng lồ cùng cất tiếng hú vang như quỷ gào, hồi âm vang vọng núi rừng, nghe thật khủng khiếp.
Trong tiếng hú chưa dứt, hai người khổng lồ đã từ trên tường thành tung mình lên, phóng xuống bên ngoài thành, mang theo kình phong ào ào.
âu Dương Thu thấy vậy bất giác thè lưỡi, vội rụt người vào. Nhưng hai người khổng lồ như đã phát hiện ra chàng, phóng ngay xuống chỗ chàng đang ẩn nấp.
Trong tình huống này, âu Dương Thu đã không thể tung mình lên tránh, cũng chẳng dám ra tay khách cự, thật khiến chàng ớn lạnh cả người.
Hệt như trời long đất lỡ, âu Dương Thu bị cát đất văng đầy đầu mặt, mắt hoa tai ù, đã bị một người khổng lồ giẫm ngay lên lưng.
Chàng đưa tay dụi mắt, ngước mặt lên, bàng hoàng thầm nhủ:
- Vì sao y lại bất động thế này?
Ngay lập tức, một bàn tay to lớn đầy lông lá nắm lấy tay âu Dương Thu đưa lên không.
âu Dương Thu như sợ đến mức tê dại, bị người khổng lồ nắm lấy trong tay, hai mắt trố to nhìn vào gương mặt ghê rợn của đối phương.
Người khổng lồ đưa mát nhìn âu Dương Thu trong tay, toát miệng nhe răng, như là cầm trong tay một con búp bê vậy.

Lúc này trên tường thành lại la hét ầm ỉ, tên như mưa bấc bắn vào hai người khổng lồ.
Người khổng lồ khác một tay vung nhanh, cuồng phong dậy lên như chớp xoáy, mưa tên lả tả rơi xuống, nhưng một làn mớ tên khác lại bay đến.
âu Dương Thu bừng tỉnh bởi tiếng la hét, nhận thấy hoàn cảnh của mình lúc này thật là nguy hiểm, nhưng bị người khổng lồ nắm trong tay, biết làm sao đây?
Bỗng, người khổng lồ nắm giữ âu Dương Thu cất tiếng hú vang, cánh tay dài vung mạnh, dùng chàng làm binh khí ném thẳng vào làn mưa tên.
âu Dương Thu người bay đi như một ớ a bay, mắt thấy tên nhọn rợp trời bay đến, bất giác hồn phi phách tán. Nhưng lạ thay, chàng bị người khổng lồ ném bay qua khỏi tường thành, rơi thẳng vào trong thành, nhưng người không hề bị trúng một mũi tên nào cả.
Chờ khi đà ném yếu dần, chàng dang hai tay ra với thế Nhạn Lạc Bình Sa nhẹ nhàng hạ xuống trên mái một ngôi nhà to.
ĐÓ là một màn hữu kinh vô hiểm, âu Dương Thu thật không sao ngờ được là mình lại gặp hung hóa kiết, người khổng lồ đã giúp chàng dễ dàng vào được trong thành.
Chàng đảo mắt nhìn quanh, thấy không có binh sĩ đuổi theo, liền tức vận công đề khí, phóng đi trên mái nhà như một làn khói nhẹ.
Phía này tuy không bị cản trở, nhưng khi sắp đến mặt kia cửa thành, chàng đã bị binh lính phát giác, tưởng chàng là đạo tặc, sau một hồi truy sát cũng khiến chàng phí khá nhiều sức lực mới qua khỏi thành, theo đường cái quan phóng đi về phía nam.
Lúc này trăng sáng vằng vặc, bốn bề vang lên tiếng côn trùng, thỉnh thoảng lại vọng đến vài tiếng vượn hú sói tru, càng tăng thêm vẻ tiêu điều và ghê rợn của đêm đen.
âu Dương Thu sau một hồi hết tốc lực phóng đi, quay đầu lại nhìn, phía sau không có người đuổi theo, bèn thả chậm bước.
Lúc này, đầu óc chàng mới có được chút nhàn rỗi, nhớ lại gương mặt ghê rợn của người khổng lồ kia, lòng vẫn còn cảm thấy hãi hùng.
âu Dương Thu đã chứng kiến tận mắt sự hung tàn của người khổng lồ, nhưng không hiểu nổi vì sao y chẳng những không làm hại chàng mà còn giúp chàng vượt qua tường thành?
Hai người khổng lồ rõ ràng đều có cắp dưới nách một người áo xanh, âu Dương Thu tuy trong lúc kinh hoàng chưa nhìn rõ mặt hai người ấy, nhưng qua vóc dáng chàng có thể khẳng định đó là hai người đàn ông khỏe mạnh.
Qua vóc dáng và màu sắc y phục của hai người khổng lồ này, hiển nhiên họ cũng chính là hai người khổng lồ mà chàng đã gặp tại Mã Lộc trại và tại hạp cốc lúc đi cùng La Võng Cơ.

Trong ba lần gặp, hai đều thấy họ bắt người, họ có dụng ý gì? Chả lẽ họ chính là hai người rợ Miêu Cương, thủ hạ của vị tiền bối đã bị chặt tứ chi hồi ba mươi năm trước ư?
âu Dương Thu vừa đi vừa nghĩ ngợi, từ hiện tại trở về đến đêm mưa gió nhà bị thảm sát, bao dĩ vãng lần lượt hiện lên trong đầu.
Trong số có một điều kỳ lạ mà âu Dương Thu không nghĩ đến, đó là Thái Hư thượng nhân là người võ công cao nhất thiên hạ do Thiết Bốc thần y nói ra, và chỉ mỗi mình chàng nghe, cớ sao lão nhân quái dị trên Nhị Hải lại biết mà dùng bốn câu thơ chỉ điểm chàng?
Giá mà chàng nghĩ đến điều ấy, hẳn càng lấy làm lạ hơn, nhưng dẫu sao chàng cũng còn quá nhỏ tuổi, nên đã bỏ qua điều quan trọng then chốt đó.
âu Dương Thu một mình đi dưới trăng đêm, tổng kết lại tất cả những gì đã gặp trong mấy tháng qua, nhận thấy toàn là chuyện ly kỳ quái lạ, thần bí khôn lường.
Trong những tao ngộ ấy, chàng hết sức cảm kích Thiết Bốc thần y, lão nhân trên Nhị Hải và La Võng Cơ, hết sức căm thù Thiết Trúc tự, Hải Long hội và các đại môn phái.
sau cùng, chàng đã kết luận và hạ quyết tâm là có ân phải báo, có thù phải đòi.
- Đúng, bậc đại trượng phu là phải ân oán phân minh, âu Dương Thu này tuyệt đối không thể hàm hồ!
âu Dương Thu sau khi tự nói ra câu ấy một mình, như đã trút hết bao nỗi băn khoăn trong lòng, tinh thần trở nên phấn chấn, lại phóng nhanh đi tiếp về núi VÔ Lượng.
Khi sắp đến chân núi VÔ Lượng, trước mặt hiện ra một con sông rộng mười mấy trượng, nước tuy chảy xiết, nhưng với khinh công trên nước của âu Dương Thu đã thử biết Ở Nhị Hải, muốn vượt qua con sông này dĩ nhiên chẳng có gì là khó.
Nhưng ngay khi chàng vừa phóng đi trên mặt sông, bỗng từ trên thượng lưu trôi xuống một chiếc bè nhỏ bé chỉ cỡ chiếc chậu, chiếc bè ấy trôi đi rất nhanh, thoáng chốc đã đến trước mặt chàng, xoay mấy vòng rồi đứng yên bất động.
âu Dương Thu hết sức kinh ngạc, cúi nhìn trên bè, chỉ thấy một lão nhân áo gai mặt mày xanh xao đang nằm ngủ say sưa.
Theo tải trọng của chiếc bè nhỏ ấy, cho dù lão nhân nhẹ đến mấy cũng không chịu nổi, đồng thời chiếc bè tuy được kết bằng những thanh gỗ nhỏ, nhưng nước không hề lọt qua.
âu Dương Thu tuổi trẻ hiếu kỳ, bèn đưa tay lắc lắc chiếc bè, định gọi lão nhân thức dậy để hỏi lai lịch.
Lão nhân bị chàng lay tỉnh, nhưng trố to mắt thờ thẩn nhìn chàng, không nói

một lời.
âu Dương Thu đành phải với lễ hậu sinh vòng tay xá dài, nhưng chàng chưa kịp lên tiếng, lão nhân đã lắc đầu, thở dài cảm khái nói:
- Thật hiếm có, chẳng ngờ trên đời này lại có người công phu trên nước cao hơn lão phu, xem ra lão phu vẫn không sao xuất đầu lộ diện rồi.
Dứt lời, chiếc bè gỗ lại xuôi dòng trôi nhanh đi.
âu Dương Thu vội tung mình phóng đi trên mặt nước đuổi theo, nắm lấy bè giữ lại hỏi:
- Xin lão tiền bối thượng tánh cao danh?
Lão nhân áo gai không đáp lời mà hỏi ngược lại:
- Cậu bé, công phu trên nước của ngươi tuy cao hơn lão phu, nhưng dẫu sao lão phu cũng lớn hơn ngươi rất nhiều, sao ngươi không báo ra danh tánh của mình trước mà lại hỏi lão phu trước, thật không biết lễ phép.
âu Dương Thu nóng mặt, vội nói:
- Vãn bối là âu Dương Thu.
Lão nhân áo gai bỗng mắt rực tinh quang, chú mắt nhìn âu Dương Thu một hồi, đoạn thở dài nói:
- Tên của ngươi cũng khá dễ nghe, nhưng tên họ thì là bất thường...
Bỗng ngưng lời, lắc đầu bỏ dỡ câu nói.
âu Dương Thu vội hỏi:
- Lão tiền bối nói vậy nghĩa là sao?
- Không có nghĩa sao cả...
Lão nhân áo gai trầm ngâm một hồi, bỗng hỏi:
- Ngươi đã là người trong võ lâm, chả lẽ lại không biết vụ thảm án chấn động võ lâm đã xảy ra tại Hàn Mai bảo gần đây sao?
- Vâng, tại hạ có biết.
- Vậy hẳn ngươi cũng biết bảo chủ Hàn Mai bảo họ gì chứ?
- Vâng, ông ấy họ âu Dương.
- Vậy thì đúng rồi. ông ấy họ âu Dương, ngươi cũng họ âu Dương, ông ấy cả nhà thảm tử, mà trên mặt ngươi lại có nhiều vết sẹo như vậy, hẳn là cũng có một cảnh ngộ bi thảm, đó chẳng phải họ âu Dương bất thường là gì?
âu Dương Thu nghe lão nhân nhắc đến quá khứ thương đau, bất giác hai mắt đỏ hoe, cơ hồ rơi lệ.
Lão nhân áo gai thấy chàng thương cảm lặng thinh, bỗng lại hỏi:
- Ngươi có biết ai đã sát hại cả nhà Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn hay không?
âu Dương Thu động tâm liền hỏi:
- Vãn bối không biết, lão tiền bối có thể cho biết chăng?
Lão nhân áo gai thở dài thậm thượt:
- âu Dương Hàn cả đời hiệp nghĩa, thật chẳng ngờ sau khi lui ẩn lại gặp thảm

họa như vậy. Ngươi cùng họ với ông ấy, trăm năm trước vốn là một nhà, dĩ nhiên phải chủ trì chính nghĩa báo thù cho ông ấy.
Vì vậy, lão phu có thể cho ngươi biết, nghe đâu chính là người của các đại môn phái đã liên kết sát hại cả nhà âu Dương Hàn.
- Lão tiền bối nói thật chứ?
- Lão phu già từng tuổi này, lẽ nào lại nói đùa? Tuy nhiên, võ công ngươi cao đến mấy cũng khó thể đối địch với các đại danh môn chính phái võ lâm...
- Vãn bối hiện đang tìm kiếm danh sư học luyện tuyệt kỹ.
- Tìm ai vậy?
- Thái Hư thượng nhân trên núi VÔ Lượng, nghe đâu lão nhân gia ấy là người võ công cao nhất trên đời này.
- Ai nói với ngươi vậy?
âu Dương Thu suýt đã nói ra tên Thiết Bốc thần y, nhưng sực nhớ lời dặn của Thiết Bốc thần y, nên lắc đầu nói:
- Không ai nói với vãn bối cả, vãn bối tự biết đấy thôi.
Lão nhân áo gai ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi:
- Với tuổi tác của ngươi, khinh công trên nước chắc chắn không phải do khổ luyện mà nên, ngươi đã từng có kỳ ngộ gì phải không?
âu Dương Thu đang thắc mắc dị công của mình chẳng biết do đâu mà có, giờ nghe lão nhân này nói mới vỡ lẽ, thầm nhủ:
- Nếu mình không phải nhờ tắm máu giao long ngàn năm thì là nhờ ăn Chu Quả, nhưng hai kỳ ngộ ấy đều không thể tiết lộ với người khác, nên bèn nói:
- Công phu trên nước của vãn bối có được là nhờ bẩm sinh, không hề có kỳ ngộ gì, xin hỏi lão tiền bối có biết Thái Hư thượng nhân Ở đâu trên núi VÔ Lượng không vậy?
Lão nhân áo gai bỗng lộ vẻ vui mừng, - Thái Hư thượng nhân tiềm tu trên đỉnh VÔ Cực Phong, ngươi phải nếm trải khổ sở tột cùng thì mới có thể trở thành người kiệt xuất Trong khi nói, bè gỗ lại vọt mạnh tới, thoát khỏi tay âu Dương Thu, xoay mấy vòng rồi nhanh chóng chìm xuống nước.
âu Dương Thu ngẩn ngươi, đã biết chỗ Ở của Thái Hư thượng nhân, Cũng chẳng cần biết danh tánh của lão nhân, tức tốc vượt qua sông, vào sâu trong núi, phát hiện trên vách một ngọn núi cao chót vót có khắc ba chữ VÔ Cực Phong, bèn trèo lên ngay.
Chàng trèo suốt nửa ngày trời, đến lú chiều tối, thời tiết bỗng thay đổi, mưa rơi lất phất, đá núi trơn trợt, nhưng chàng vẫn tiếp tục trèo, sau cùng bởi trời quá âm u, chàng đã xẩy tay rơi xuống.
Chàng hồn phi phách tán, ngỡ là chết chắc, nào ngờ đang rơi xuống, bỗng được một ngọn tùng bách từ vách núi mọc ra cản lại.
âu Dương Thu chết đi sống lại, sức lực đã cạn kiệt, bèn nằm trên cây tùng

ngủ một giấc.
Lúc này, âu Dương Thu lại trèo lên tiếp, lần này chàng đã cẩn thận hơn. Chàng lớn lên trong thâm sơn, dẫu sao cũng có chút kinh nghiệm leo núi, khi lên đến giữa chừng, chàng chỉ ngước nhìn lên chứ không Cúi nhìn xuống, bởi nhìn xuống sẽ gây cảm giác khiếp sợ, rất dễ bị rơi xuống.
Câu "phải nếm trải khổ sở tột cùng thì mới tron thành người kiệt suất" của lão nhân áo gai đã giúp cho âu Dương Thu sức mạnh khôn cùng, mỗi khi cảm thấy kiệt sức, chàng lại lập đi lập lại câu ấy, thế là sức mạnh lại tăng lên.
Cứ thế chàng đã trèo suốt cả ngày, dưới ánh chiều tà, ngước nhìn lên đỉnh núi, hãy còn cách rất xa.
Mây trắng từ trên đầu di chuyển xuống dưới chân, vách núi càng lúc càng trơn trợt, và vật bám mỗi lúc một ít hơn.
Y phục của chàng lúc này đã rách bươm, khắp người đầy vết xước, chỗ đi qua đều để lại vết máu.
Thế nhưng, âu Dương Thu như đã quên mất sự đau đớn của thân thể, bởi trong lòng chàng có một niềm tin vững mạnh, chàng phải Chịu được sự giày vò mà kẻ khác không chịu nổi thì mới thể hiện được tấm lòng chân thành của mình, như vậy Thái Hư thượng nhân mới chịu thu nhận chàng làm đồ đệ, truyền thụ võ công cao tuyệt cho chàng.
Nhưng vách núi dần cheo leo đến mức không thể nào trèo lên tiếp được nữa và thật không may, một mỏm đá nhô ra hơn trượng đã cản ngay trên đầu chàng.
âu Dương Thu định di chuyển sang bên, tránh qua mỏm đá ấy, nhưng vách núi hai bên đều trơn trợt đến mức không thể bám tay vào.
Lúc này, chàng chân đặt trên một lõm nhỏ, hai tay bám vào một cây nhỏ cỡ ngón tay cái, người đứng thẳng, lên xuống cũng không được, thật là tiến thoái lưỡng nan. Thời gian lâu, ngọn cây to cỡ ngón tay không chịu nỗi thể trọng của âu Dương Thu, phát ra tiếng lắc rắc, mắt thấy đã sắp gãy hoặc bị tróc gốc.
Một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng âu Dương Thu, bất gi ác thầm nhủ:
- Chả lẽ lão nhân áo gai nói không sai, cái họ âu Dương quả thật bất tường hay sao?
Nước mắt chàng tuôn trảo, toàn thân run rẩy, bỗng "rắc" một tiếng, cây nhỏ trong tay quả nhiên đã gãy.
- Phụ thân...
âu Dương Thu kinh hoàng thét lên, hai tay mất chỗ bám víu, người liền ngã bật ra.
Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng từ trên mõm đá bay xuống một

vật, bản năng sinh tồn khiến âu Dương Thu hai chân chòi mạnh, người vọt lên mấy thước, cố sức vung tay chộp.
CÓ lẽ cuộc đời không có con đường cùng, có lẽ trong võ lâm phải có một trận hào kiếp, âu Dương Thu đang bên bờ cõi chết đã nắm được một sợi dây sự sống, người lơ lửng trên không, trong tay nắm chặt một sợi dây leo từ trên thòng xuống.
Sợi dây leo ấy chính là từ trên mõm đá thòng xuống, khi âu Dương Thu vừa nắm lấy, dây leo liền từ từ kéo lên, hệt như cá bị mắc câu.
Khi chàng hai chân chạm đất, phát hiện đã lên đến đỉnh núi, đưa mắt nhìn theo sợi dây leo trong tay, cảnh tượng diễn ra trước mắt lại khiến chàng bất giác sững sờ.
Đầu kia dây leo thì ra đang nằm trong tay một thiếu nữ áo lục, dáng người mảnh mai và tóc dài phủ vai, nhưng lúc nàng thiếu nữ áo lục ấy đang quay lưng về phía âu Dương Thu, ngồi ngay ngắn trên một phiến đá xanh nên không nhìn thấy diện mạo, nhưng qua thân hình mảnh mai của nàng, hẳn là một giai nhân tuyệt sắc.
âu Dương Thu không cần suy nghĩ cũng biết thiếu nữ áo lục này chính là người đã cứu mạng mình, đồng thời nàng ta có mặt trên VÔ Cực Phong, hẳn không phải là người bình phàm. Hơn nữa, người ta đã CÓ ơn cứu mạng mình, mình phải ngỏ lời cảm tạ mới đúng.
Thế là, âu Dương Thu sải bước đi đến phía sau thiếu nữ áo lục, còn cách hơn trượng đã quỳ sụp xuống, dập đầu lạy ba lạy và nói:
- Đa tạ đại ân cứu mạng của cô nương, xin nhận âu Dương Thu ba Chàng quỳ lạy hồi lâu vẫn không thấy thiếu nữ áo lục có phản ứng gì, hết sức lấy làm lạ thầm nhủ:
- Hay là nàng ta chưa nghe, nếu không...
Đang cúi người suy nghĩ, bỗng nghe vang lên tiếng cười khúc khích, nhưng chàng không dám ngửng đầu lên nhìn, bởi chàng biết rất nhiều kỳ nhân trong võ lâm không kể nam nữ thường có tính quái đản, vạn nhất khiến cho vị cứu tinh này tức giận, có thể hậu quả sẽ vô cùng tệ hại.
Tiếng cười vừa ngưng, âu Dương Thu liền nghe tiếng y phục phất gió vang lên bên tai, chưa kịp phản ứng đã bị người nắm lấy cổ áo nhẹ nhàng xách lên.
Chàng nghiêng mặt nhìn, bất giác kêu lên "á" một tiếng, vội nhắm mắt lại, tim đập dữ dội, toàn thân run rẩy toát mồ hôi lạnh.
Thì ra người xách chàng lên chính là thiếu nữ áo lục đã cứu chàng, lúc này chàng đã thấy rõ diện mạo của nàng ta, đó là một gương mặt khác với sự tưởng tượng của chàng.
Chỉ thấy nàng ta mày vàng mắt đỏ, mũi gãy miệng to, cằm nhọn và mặt đầy lông vàng, nào phải một mỹ nhân tuyệt sắc, rõ ràng là một bộ mặt vượn.

âu Dương Thu cố sức vùng vẫy, nhưng thiếu nữ áo lục sức mạnh ghê gớm, như ưng bắt gà xách lấy chàng phóng đi như bay.
Chừng thời gian sau một tuần trà, thiếu nữ áo lục xách âu Dương Thu đi vào một sơn động rất rộng, bên trong đèn nến sáng choang, trần thiết trang nhã, cầm kỳ thi họa đủ cả.
âu Dương Thu bị bỏ xuống trước mặt một chiếc vân sàn, thiếu nữ áo lục quay người bỏ đi ngay. Chàng ngước mắt nhìn, chỉ thấy trên vân sàn là một lão nhân râu tóc bạc phơ mặc áo bào tím có hình bát quái, mặt xanh xao nhưng mắt từ mày thọ, như không hề hay biết sự có mặt của âu Dương Thu.
Những sự đã xảy ra trong thời gian ngắn ngủi vừa qua đã khiến cho âu Dương Thu như vừa trải qua một giấc chiêm bao, chàng chẳng rõ hiện mình đang Ở đâu? Quái nữ áo lục kia đã đi đâu rồi? Vị lão nhân đạo phục này là ai?
Bao nhiêu nghi vấn khiến âu Dương Thu đứng thừ ra trước vân sàn cả buổi trời, nhưng lão nhân áo tím hệt như lão tăng đang nhập định, không hề hay biết có chàng hiện diện.
âu Dương Thu thông minh hơn người, thấy lão nhân này tiên phong đạo cốt, nghĩ rất có thể chính là Thái Hư thượng nhân mà Thiết Bốc thần y đã nói, nếu quả vậy thì tâm nguyện của chàng kể như đã hoàn thành được nửa rồi.
Nghĩ vậy, bất giác lòng mừng khôn xiết, bèn vội quỳ xuống trước vân sàn, không đứng lên nữa.
Quái nữ áo lục không thấy quay lại, âu Dương Thu quỳ đến hai đầu gối đau nhức khôn tả, nhưng lão nhân áo tím vẫn không hề chớp mắt.
âu Dương Thu thật kiên nhẫn, hai chân tê dại, đã dần dần mất hết cảm giác, nhưng vẫn quỳ, suốt không lên tiếng mà cũng chẳng động đậy Anh ban mai soi vào sơn động, lửa nến đã mất đi ánh sáng bốn có, đã qua ngày hôm sau rồi.
âu Dương Thu ban ngày leo núi vốn đã mệt nhoài, lại quỳ suốt đêm, sự đau đớn của vết thương da thịt không kể, sự dằn vặt của cơn đói thật khó chịu nổi, sau cùng chàng không còn chịu đựng nổi nữa, bủn rủn ngã lăn ra đất bất tỉnh.
Khi chàng tỉnh lại, ánh nến trong động lại sáng choang, trời đã tối, nhưng chàng đã thấy toàn thân thư thái, thương thế khắp người đã lành, và không còn thấy đói nữa.
Quái nữ áo lục chẳng rõ đã trở về bên âu Dương Thu từ lúc nào, chỉ thấy đang nhìn chàng toét miệng cười, lão nhân áo tím vẫn yên lặng ngồi xếp bằng trên vân sàn.
âu Dương Thu lúc này chẳng những không cảm thấy quái nữ áo lục đáng sợ, trái lại còn nảy sinh thiện cảm với nàng ta, bởi vì chàng biết hẳn là trong lúc mình hôn mê, quái nữ áo lục đã đắp thuốc chữa thương cho chàng, nếu

không, thương thế khắp người chẳng thể lành lặn nhanh chóng đến vậy.
Quái nữ áo lục chỉ nhìn âu Dương Thu toét miệng cười, chẳng nói chẳng rằng gì cả.
Ngay khi ấy, lão nhân áo tím bỗng hé mở mắt, chiếu thần quang sáng ngời, cất tiếng hỏi:
- Người quỳ đó có phải là âu Dương Thu không?
âu Dương Thu đang lúc thờ thẩn, bỗng nghe lão nhân hỏi tên mình, vội dập đầu lạy nói:
- Vãn bối chính là âu Dương Thu!
- âu Dương Thu ngươi chẳng quản sống chết trèo cao lên VÔ Cực Phong với mục đích gì?
Lúc hỏi, hai mắt lão nhân tinh quang rực chiếu, như muốn xuyên thấu lục phủ ngũ tạng âu Dương Thu.
âu Dương Thu ngạc nhiên đến tột cùng, lão nhân áo tím chẳng những biết danh tánh chàng mà còn như đoán ra được đa phần tâm sự Của chàng, bèn mắt rườm lệ, dập đầu lạy tạ nói:
- Vãn bối thân mang huyết hải thâm cừu, định đến VÔ Cực Phong bái sư học nghệ, nhưng chẳng hay lão tiền bối...
Lão nhân áo tím tiếp lời:
- Bần đạo là Thái Hư, chẳng hay người mà ngươi cần tìm là ai.
âu Dương Thu mừng rỡ, khích động, giọng run run nói:
- Người vãn bối định tìm chính là tiền bối, vãn bối định bái lão tiền bối làm sư phụ, van xin lão tiền bối thu nhận.
Thái Hư thượng nhân bỗng quát to:
- Ai đã cho ngươi biết?
âu Dương Thu thấy vậy, đâu dám nói là do Thiết Bốc thần y chỉ điểm, bèn bấm bụng nói dối:
- Lão tiền bối là người võ công cao nhất hiện nay, vãn bối mộ danh tìm đến, không hề có ai chỉ điểm.
Thái Hư thượng nhân nhắm mắt ngẫm nghĩ một hồi, bỗng buông tiếng thở dài lẩm bẩm:
- Những nhân vật đời trước trong võ lâm đều biết bần đạo trên đỉnh Nga My hồi ba mươi năm trước, sao lại có người biết bần đạo còn sống trên đời? ôi... thôi đành chịu vậy, ngươi đã lên được VÔ Cực Phong, bần đạo bằng lòng thu nhận ngươi làm đồ đệ, có lẽ trận hào kiếp võ lâm trong tương lai là do ý trời an bài.
Thái Hư thượng nhân nói đến đó, trầm ngâm chốc lát, như đã quyết định một điều gì trọng đại, quay sang thiếu nữ áo lục nói:
- Tiểu Thúy, ngươi tuy đã theo ta học võ hơn một năm, nhưng ta chưa thu nhận ngươi làm đồ đệ, đó là điều lệ của Tàn Khuyết Môn, thu đồ đệ phải là

một nam một nữ, và phải là người tàn khuyết, hai ngươi tuy không tàn khuyết tứ chi, nhưng...
Thái Hư thượng nhân đưa mắt nhìn vào mặt hai người, như không muốn nói ra khuyết tật của họ, nói tiếp:
- Nhưng các ngươi cũng kể được là phù hợp với điều lệ của bổn môn, vậy hôm nay hai ngươi hãy làm lễ bái sư đi.
âu Dương Thu nghe vậy, vừa lấy làm lạ vừa vui mừng khôn xiết, thầm nhủ:
- Nếu không nhờ mặt mình có vết sẹo đao thì hôm nay thật khó mà đạt được nguyện vọng bái sư học nghệ.
Quái nữ áo lục cũng hết sức vui mừng, vội quỳ xuống trước mặt Thái Hư thượng nhân, cùng âu Dương Thu dập đầu lạy ba lạy.
Thái Hư thượng nhân bỗng ngửa mặt cười vang, khiến thạch động rung chuyển, bụi cát rơi lả tả.
âu Dương Thu với quái nữ áo lục Tiểu Thúy đều thắc mắc kinh hãi, không dám ngẩng đầu lên.
Tiếng cười hồi lâu mới dứt, Thái Hư thượng nhân mới nói:
- Thật không ngờ khi ta chờ đợi đến thối chí não lòng, trên tuyệt phong ngàn trượng này lại có hai kỳ tài võ học tự động tìm đến, khiến tuyệt học của ta được truyền lại, thật là trời đã giúp ta, ha ha ha!
âu Dương Thu nghe vậy càng thêm thắc mắc, thầm nhủ:
- Sư phụ lão nhân gia chả lẽ cũng có nổi khổ tâm khó nói gì hay sao?
Chỉ nghe Thái Hư thượng nhân với giọng hiền từ nói:
- Thu nhi! Tiểu Thúy! Các ngươi đứng dậy cả đi.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy đồng thanh đáp:
- Tuân mệnh sư phụ!
Đoạn cùng dập đầu lạy rồi đứng lên, chia nhau đứng hai bên.
Thái Hư thượng nhân nhìn Tiểu Thúy lại nói:
- Ngươi tuy theo ta học võ công trước nhưng ta bằng lòng thu nhận Thu nhi làm đồ đệ trước, trong võ lâm xưa nay rất xem trọng bối phận lớn nhỏ, nên Thu nhi phải là sư huynh của ngươi, kể từ nay hai ngươi phải hòa thuận nhau, chuyên tâm học luyện võ công, sư phụ phải với phương pháp nhanh nhất trong vòng nửa năm truyền hết toàn bộ võ học cho hai ngươi. Thôi, ngươi hãy bái kiến sư huynh đi.
Lời dạy của Thái Hư thượng nhân tuy hiền từ, nhưng âu Dương Thu nghe tột cùng uy nghiêm, nên tuy chàng thấy Tiểu Thúy đến trước và lại là ân nhân đã cứu mạng chàng, theo lẽ phải là sư tỷ, nhưng không dám đưa ra ý kiến phản đối. Tiểu Thúy rất biết vâng lời, Thái Hư thượng nhân vừa dứt lời, nàng ta liền quỳ xuống vái âu Dương Thu một lạy.
âu Dương Thu cũng vội đáp lễ, chỉ thấy Tiểu Thúy lại toét miệng cười, bộ dạng hết sức khó coi và khôi hài.

Hai người thi lễ huynh muội xong, Thái Hư thượng nhân mặt lộ vẻ an ủi, nhìn âu Dương Thu nói:
- Thu nhi, vị sư muội này của ngươi tuy tướng mạo xấu xí, nhưng lòng dạ rất lương thiện và không nói được, từ nay ngươi phải đối xử với y thật tử tế, võ công của sư phụ có rất nhiều cần nhờ y gián tiếp truyền thụ cho ngươi.
âu Dương Thu vội đáp:
- Thu nhi tuân mệnh sư phụ!
Thái Hư thượng nhân liền gật đầu:
- Ngươi tư chất thông minh, căn cốt thanh kỳ, thật là một người luyện võ trăm năm khó gặp, hơn nữa võ công đã có căn cơ, lại thêm sư phụ truyền hết bộ võ học cho ngươi, trong tương lai không khó trở thành một người lỗi lạc trong võ lâm.
âu Dương Thu được khen, tuy lòng rất vui, nhưng khéo léo không để lộ ra mặt, chỉ lặng thinh đứng xuôi tay cung kính.
Kể từ đó, âu Dương Thu Ở lại trên VÔ Cực Phong, hàng ngày cùng Tiểu Thúy học luyện võ nghệ, Thái Hư thượng nhân dần truyền thụ hết tuyệt học, quyết tâm đào tạo hai thanh thiếu niên nam nữ trở thành hai cao thủ tuyệt đỉnh trên giang hồ.
Tiểu Thúy miệng không nói được, nhưng tai có thể nghe, đồng thời lúc nêu ý kiến với Thái Hư thượng nhân và âu Dương Thu, nàng đều có thể viết ra bằng chữ.
Thái Hư thượng nhân tuy chưa nói rõ lai lịch của Tiểu Thúy cho âu Dương Thu biết, nhung âu Dương Thu thông tuệ hơn người, đã tự suy được ra là Tiểu Thúy trước kia hẳn biết nói và được giáo dục đàng hoàng, có điều không biết vì sao bỗng nhiên trở thành người câm?
Trong thời gian học luyện võ công, âu Dương Thu đã dần nhận thấy võ công của Thái Hư thượng nhân kiêm cả dương nhu, cương thích hợp với nam và nhu thích hợp cho nữ, mới hiểu ra thu đệ tử phải là nam nữ hai người.
âu Dương Thu đã thừa hưởng hiệp can nghĩa đởm của phụ thân, và Cũng là người giàu tình cảm, đã sinh lòng thương hại Tiểu Thúy rất mãnh liệt, nhận thấy nàng càng đáng tội nghiệp hơn mình.
Thân thế của Tiểu Thúy là một nghi vấn trong lòng âu Dương Thu, và bệnh câm của nàng khiến chàng hết sức sót xa, nên ngoài thời gian học luyện võ công, chàng đã nhiều lần thăm dò nguyên nhân, nhưng kết quả khiến chàng hết sức thất vọng, bởi ngay cả bản thân Tiểu Thúy cũng không biết.
Tuy nhiên, âu Dương Thu nhờ đó đã biết Tiểu Thúy đã bị câm hồi hai năm trước. Sau khi nàng bị câm, mẫu thân nàng đã đưa nàng lên VÔ Cực Phong, sau đó bỏ đi và không còn quay lại nữa.
Tiểu Thúy một mình sống cô đơn trên VÔ Cực Phong gần một năm mới gặp Thái Hư thượng nhân, ông đã đưa nàng về Ở trong sơn động và truyền dạy

võ công.
Nhưng mẫu thân Tiểu Thúy là ai? Ngay cả bản thân Tiểu Thúy Cũng không biết, bởi bà chưa từng nói danh tánh với nàng, nên nàng chỉ biết tên mình là Tiểu Thúy và mẫu thân là một người đàn bà trung niên khá xinh đẹp nhưng tính tình quái đản, đồng thời võ công cũng chẳng kém.
Còn về việc Tiểu Thúy là người địa phương nào, nàng cũng không biết. Từ bé nàng đã theo mẫu thân lớn lên trong một thâm sơn, nay đã mười sáu tuổi, tính ra hơn âu Dương Thu một tuổi.
Kết quả về thân thế của Tiểu Thúy, âu Dương Thu chỉ biết được có vậy, không còn gì khác nữa.
âu Dương Thu từng ngây thơ nghĩ cách chữa bệnh câm cho Tiểu Thúy, nhưng nghĩ đến cao nhân như đạo trưởng mà còn chịu bó tay, huống gì là mình?
Thế nhưng, chàng không sờn lòng, tin là một ngày nào đó hẳn sẽ thực hiện được nguyện vọng ấy, câu "trời không phụ người có lòng" đã ảnh hưởng sâu sắc đối với âu Dương Thu.
Trong núi không có ngày tháng, thời gian như thoi đưa, thấm thoát âu Dương Thu đã Ở trên VÔ Cực Phong nửa năm trời.
Lúc này đang là mùa đông qua xuân về, mọi người lại tăng thêm một tuổi.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy ngoại trừ diện mạo không thay đổi, thân người đã cao hơn nhiều, nhìn từ sau lưng, âu Dương Thu vai vượn lưng ong, như cây ngọc trước gió, Tiểu Thúy cũng duyên dáng yêu kiều, yểu điệu thướt tha.
Hai thiếu niên nam nữ đứng sóng vai nhau, nếu không nhìn thấy diện mạo của họ, chắc chắn nghĩ họ là kim đồng ngọc nữ.
Sáng sớm một hôm, Thái Hư thượng nhân gọi âu Dương Thu và Tiểu Thúy đến trước mặt nghiêm nghị nói:
- Sư phụ đã với phương pháp đơn giản nhất truyền thụ hết toàn bộ võ học cho hai ngươi, có điều là hỏa hầu còn phải cần có thời gian ngày một tinh tiến. Nay nửa năm đã qua, hai ngươi tiếp tục Ở lại đây cũng vô ích, hai ngươi hãy chuẩn bị xuống núi ngay hôm nay.
Đoạn từ sau vân sàn lấy ra một tay nải nặng trịch, trao cho âu Dương Thu nói:
- Sư phụ bảo Tiểu Thúy cùng đi với ngươi xuất đạo giang hồ, mong ngươi hãy đối xử tử tế với y. VÕ công của sư phụ có từ Tàn Khuyết Môn, từ nay hai ngươi ngoại trừ đệ tử bổn môn, phải gắng sức không đối địch, ngoài ra cứ việc làm theo ý nguyện.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng cúi xuống vái lạy, nước mắt tuôn trảo.
âu Dương Thu chỉ gọi được tiếng "sư phụ đã khóc nấc lên.
Thái Hư thượng nhân khoác tay:

- Trên đời không có buổi tiệc nào vịnh viễn không tan, hai ngươi hãy đi thu xếp hành trang.
Hai người vái lạy ân sư ba lạy, đoạn lui ra thu xếp hành lý.
Khi hai người thu xếp xong, Thái Hư thượng nhân tặng cho mỗi người một thanh bảo kiếm, rồi đích thân tiễn hai người ra ngoài động, nhìn theo bóng người khuất dạng, bỗng buông tiếng cười vang...
Tiếng cười như rồng gầm hổ rống, sơn cốc vang vọng hồi âm.
âu Dương Thu nghe tiếng cười ấy, bất giác lòng thoáng rúng động, không rõ vì sao ân sư lại cười như vậy.
VÔ Cực Phong bốn phía đều là vách núi cheo leo, không có lối đi, âu Dương Thu và Tiểu Thúy đi được chừng một khắc, đến chỗ âu Dương Thu lên núi hôm trước. Hai người dừng lại, thò đầu nhìn xuống chỉ thấy mây trắng dày đặc phong tỏa sơn cốc.
âu Dương Thu nhớ lại hồi nửa năm trước, mình đã nguy hiểm tại đây, được Tiểu Thúy cứu giúp kịp thời, bất giác cảm kích đưa mắt nhìn nàng.
Trong thời gian nửa năm qua, âu Dương Thu nhận ra ân sư Thái Hư thượng nhân chẳng những võ công cao thâm khôn lường, mà cả phương pháp truyền thụ cũng khác lạ hơn người. Điều minh hiển nhất là mỗi môn võ công ông chỉ dạy một lần, sau đó hai người tự luyện tập lấy. Và thật lạ là hai người có thể nhớ nằm lòng, khi tự luyện chẳng chút khó khăn.
Nhưng âu Dương Thu nào biết là trước khi truyền dạy võ công cho hai người, Thái Hư thượng nhân đã truyền thụ tâm pháp vô thượng của đạo gia cho họ, nên họ mới có được thành tựu nhanh chóng như vậy.
Tiểu Thúy hình như cũng đang nhớ về quá khứ, hai người không lập tức xuống núi.
Đồng thời, hai người tuy lúc này đã thân hoài tuyệt học, nhưng vẫn không dám khinh xuất phóng xuống.
Hai người đang do dự suy nghĩ, bỗng nghe phía sau vang lên tiếng quát:
- Hai ngươi còn chưa đi, Ở đây làm gì hả?
Hai người giật nảy mình, cùng ngoảnh lại nhìn, thì ra ân sư đã đến.
HỌ định quay người lại thi lễ, bỗng thấy ân sư tay phải vung lên một luồng kình phong như vũ bão ập đến.
âu Dương Thu tuy không hiểu hành động của ân sư, nhưng giới võ lâm rất chú trọng câu "Tôn sư trọng đạo" nên chàng không dám tránh mà cũng không dám kháng cự, đành đứng yên chịu đựng.
Thế là, hai người bị chưởng kình của Thái Hư thượng nhân đẩy lên cao hơn trượng, rồi rơi thẳng xuống tuyệt cốc...

Hồi 8
Thất âm luật chấn quần hào si

Xuân về với vạn vật, sông núi đẹp như tranh vẽ.
Đây là một đường cái quan từ Cảnh Đông đi về hướng bắc đến An Định quan, lúc này ánh nắng chan hòa, gió xuân dịu mát, cảnh sắc vô cùng tươi thắm.
Trên đường cái quan có rất nhiều người qua lại, nhưng điều lạ lùng là đại đa số đều từ nam đi về hướng bắc, tuy nam nữ lão thiếu khác nhau, nhưng hầu hết đều giắt đao kiếm, võ phục kình trang, nhìn qua cũng biết toàn những nhân vật võ lâm.
Kẻ bộ hành, người cưỡi ngựa, tốp năm tốp ba bước đi vội vã, người tinh mắt chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết là họ cùng đi đến một mục đích, nhưng không biết là vì việc gì?
Rất hiển nhiên, nơi ấy hẳn đã xảy ra một đại sự chấn động võ lâm gì đó, nếu không, chẳng thể nào kinh động đến nhiều nhân vật võ lâm thế này. Trong số họ có xen lẫn hai thiếu niên nam nữ, và họ gây chú ý hơn hết.
Chỉ thấy nam mặt như quán ngọc, răng trắng môi hồng, toàn thân võ phục xanh, chân mang giày nhẹ, dáng người trung bình, cử chỉ rất tao nhã. Nữ thì áo váy màu lục, mắt liễu mày phụng, mặt đẹp như hoa, dáng người mảnh mai, tướng đi yểu điệu thướt tha như dương liễu trước gió.
Hai người tuổi khoảng mười sáu mười bảy, lưng giắt trường kiếm ngù đỏ đung đưa, tuy sóng vai nhau đi một cách thân mật, nhưng không hề thấy họ nói với nhau một lời.
Lát sau, mọi người lục tục đi vào An Định quan, hai thiếu niên nam nữ anh tuấn xinh đẹp cũng trà trộn trong đám đông vào theo.
Những nhân vật võ lâm ấy sau khi vào trong thành, họ đi thẳng đến một tòa trang viện Ở gần cửa bắc thành.
Trước cửa cổng tòa trang viện ấy sớm đã có rất nhiều đại hán tang phục đến đón tiếp đưa vào.
Trong cửa cổng có một chiếc bàn hình chữ nhật, trên là một bức lụa và văn phòng tứ bửu, phàm ai đi vào đều phải ký tên trên lụa trắng.
Hai thiếu niên nam nữ sau khi đề tên trên lụa trắng, được một đại hán khác đưa vào một gian đại sảnh trong khu nhà thứ nhì, mời hai người ngồi dùng trà.
Lúc này trong đại sảnh đã ngồi đầy những nhân vật trong hai giới hắc bạch,

như đang chờ yến tiệc.
Thiếu niên áo xanh quét mắt nhìn quanh đại sảnh một hồi, quay sang thiếu nữ áo lục mấp máy môi, như định nói gì nhưng lại thôi, bởi Ở một chiếc bàn vuông đối diện có một đôi mắt dâm tà đang thèm thuồng nhìn thiếu nữ áo lục.
Thiếu niên áo xanh liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên có đôi mắt dâm tà ấy, động tâm thầm nhủ:
- Thật không ngờ, đúng là oan gia đường hẹp, tên dâm tăng vạn ác này cũng trà trộn vào đây, dù ngươi có lột da bổn thiếu gia cũng nhận ra ngươi, lát nữa ngươi sẽ biết tay.
Bỗng trước mắt bừng sáng, chỉ thấy một đại hán tang phục đưa một thiếu nữ áo đỏ đẹp như thiên tiên tha thướt đi vào, ngồi ngay đối diện với thiếu niên áo xanh.
Thiếu nữ áo đỏ chỉ thoáng nhìn thiếu niên áo xanh và thiếu nữ áo lục, rồi ngồi chống cằm suy tư.
Thiếu niên áo xanh sau khi trông thấy thiếu nữ áo đỏ, ra chiều rất khích động, mấy lần định lên tiếng chào hỏi, nhưng chẳng hiểu sao lại thôi.
Lát sau, thức ăn và rượu được mang lên, trong đại sảnh đã bày hơn ba mươi bàn tiệc, thế là quần hào bắt đầu ăn uống, tiếng chén đũa khua vang.
Mặc dù trong đại sảnh có rất nhiều người, nhưng thảy đều vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ nghe tiếng chén đũa khua, không hề có tiếng chuyện trò.
Cho đến lúc này, thiếu niên áo xanh vẫn chưa biết chủ nhân trang viện này là ai, những người võ lâm đến đây dự yến với mục đích gì?
Đành cũng cầm đũa lên ăn uống như mọi người.
Ngồi cùng bàn với thiếu niên áo xanh và thiếu nữ áo lục, ngoài thiếu nữ áo đỏ còn có hai già ba trẻ. Hai người già một tuổi ngoài năm mươi, mặt dài cằm nhọn, một tuổi trung niên, mắt lộ râu xồm, tướng mạo rất uy mãnh.
Ba người trẻ đều là thiếu niên tuổi khoảng hai mươi, mặt mày thanh tú, võ phục cùng một màu xám, dường như chung một môn phái, và cử chỉ ăn uống cũng rất giống thiếu nữ áo đỏ.
Rượu qua ba tuần, thức ăn mang đến năm lượt, thiếu nữ áo xanh như không còn nén nổi nữa, nâng chung rượu trước mặt lên, giơ lên hướng thiếu nữ áo đỏ nói:
- La nữ hiệp, hôm chia tay Ở khu rừng gần Mã Nhai trấn, thấm thoát đã hơn nửa năm, bấy lâu vẫn khỏe chứ?
Thiếu nữ áo đỏ tuy nâng chung gật đầu, nhưng dường như không hiểu thiếu niên áo xanh nói gì.
Thiếu niên áo xanh thắc mắc thầm nhủ:
- Lạ thật, chả lẽ không phải là nàng...
Nhưng sực nhớ là diện mạo mình lúc này đã khác, bất giác phì cười.

Nhưng rồi lại nghĩ, vậy cũng không đúng, cho rằng nàng không nhận ra mình, nhưng mình đã gọi nàng là La nữ hiệp và nhắc đến Mã Nhai trấn, lẽ ra nàng cũng phải có câu trả lời mới đúng, tại sao nàng chỉ gật đầu làm thinh?
Thiếu niên áo xanh vừa định tìm lời bắt chuyện với thiếu nữ áo đỏ nửa, chỉ thấy một lão nhân tuổi trạc lục tuần, mặt áo gấm xanh, mặt như cổ nguyệt, dáng người quắc thước, dưới cằm có năm chòm râu dài phủ ngực, từ sau bình phong đi ra.
Nhận xét về mọi mặt, lão nhân áo xanh này hiển nhiên là một người nội ngoại công kiêm toàn và rất có hàm dưỡng.
ông ta vừa xuất hiện trong đại sảnh, quần hào liền tức ngưng ăn uống, thảy đều với ánh mắt tôn kính nhìn ông, như thể ông sẽ mang đến một tin tức trọng đại gì.
Lão nhân áo xanh chầm chậm quét mắt nhìn quần hào trong đại sảnh, hai tay giơ lên, vỗ liền ba tiếng.
Động tác này của ông dĩ nhiên là để gây mọi người chú ý, thật ra Cũng là thừa thãi, bởi sự xuất hiện của ông đã khiến cho tất cả quần hào chú ý rồi.
Thiếu niên áo xanh cũng không ngoại lệ, và nghĩ lão nhân này hẳn là chủ nhân của trang viện này.
Nào ngờ lão nhân áo xanh vỗ tay xong, cao giọng:
- Xin các vị bằng hữu hiện diện chờ chốc lát, tiểu thư nhà này sắp đến rồi.
Tiếng nói của ông tuy rất chậm, nhưng trung khí sung mãn, dư âm vang vọng, hiển nhiên là người công lực thâm hậu.
Lão nhân áo xanh nói xong, quần hào thảy đều rướn cổ về bức bình phong chắn Ở cửa sau đại sảnh, không một ai lên tiếng.
Bỗng có tiếng y phục sột soạt vang lên từ sau bình phong, mọi người đều mắt rực sáng, chỉ thấy thiếu nữ đôi chín mặc tang phục, phong tư kiều diễm, dưới sự tháp tùng của hi tỳ nữ xuất hiện trong đại sảnh.
Thiếu nữ tang phục này tuy mày ngài thoáng chau, mặt hoa u uất, nhưng vẫn không che lấp nỗi dung nhan diễm tuyệt của nàng.
Quần hào trong đại sảnh bất kể nam nữ lão ấu thảy đều như bị trúng tà, bị dung nhan tuyệt sắc của thiếu nữ tang phục lôi cuốn, ngây ngẩn nhìn nàng không chớp mắt.
Thiếu nữ tang phục đứng trước tấm bình phong, mắt phụng đảo tròn, như thẹn thùng trước ánh mắt nhìn mình của quần hào, thoáng cúi thấp đầu với giọng lảnh lót nói:
- Tang lễ của gia phụ được các anh hùng đích thân đến phúng điếu, tiểu nữ vô vàn cảm kích, nhưng vì thân mang trọng hiệu, không thể cầm chung hầu tiếp, những xin chư vị thúc bá huynh tỷ cảm thông lượng thứ cho, tiểu nữ hết sức cảm tạ...
Đoạn một tay nắm váy áo, khom mình thi lễ một vòng.

Quần hào đứng lên vòng tay đáp lễ, có người nói:
- Các vị bằng hữu hiện diện thảy đều là bằng hữu của lệnh tôn lúc sinh tiền, Tư Mã cô nương thân mang trọng tang, xin hãy bớt niềm bi ai bảo trọng ngọc thể, hà tất phải đích thân ra đây đáp tạ.
Người lên tiếng như chưa nói hết lời, thiếu nữ tang phục được gọi là Tư Mã cô nương đã được nữ tỳ dìu đi, vòng qua bình phong sau đại sảnh.
Thiếu niên áo xanh bây giờ mới hiểu, thì ra trang viện này đang có tang sự, và người chết chính là chủ nhân của trang viện này.
Một người chết mà kinh động đến nhiều hào kiệt trong tỉnh Vân Nam đến phúng viếng thế này, chứng tỏ chủ nhân trang viện này hẳn là thanh danh lừng lẫy trong võ lâm.
Sau khi thiếu nữ tang phục rời khỏi, lão nhân áo xanh lại vỗ mạnh tay ba tiếng, cao giọng nói:
- Các vị hãy tiếp tục dùng bữa, tệ chủ nhân giờ mùi khai điếu, ngày mai giờ ngọ động quan, không chừng còn phải mời chư vị tạm Ở lại tệ phủ một đêm.
Đoạn đi đến chiếc bàn chính giữa, với thân phận chủ nhân nâng chung mời rượu toàn thể tân khách.
Sau khi lão nhân áo xanh nhập tiệc, bầu không khí trong sảnh mới nhẹ nhỏm hơn và bắt đầu có tiếng trò chuyện râm rang.
Thiếu niên áo xanh bởi nóng lòng muốn biết thân phận của chủ nhân trang viện này, bèn nhân cơ hội mời rượu, hướng về thiếu nữ áo đỏ ngồi đối diện:
- Tại hạ là âu Dương Thu, chẳng hay La nữ hiệp có còn nhớ chuyện hồi nửa năm trước không?
Trong lúc nói, hai mắt chàng nhìn thẳng vào mặt đối phương, quan sát phản ứng của nàng. Nào ngờ thiếu nữ áo đỏ lần này càng lạ lùng hơn, chỉ thấy nàng thiếu nữ áo đỏ liếc nhìn chàng, lẩm bẩm:
- sao? Các hạ là âu Dương Thu, hồi nửa năm trước, tôi và các hạ thế nào?
Thiếu niên áo xanh đúng là âu Dương Thu, còn thiếu nữ áo lục chính là Tiểu Thúy. Hai người bị sư phụ Thái Hư thượng nhân dùng chưởng kình xô xuống tuyệt cốc, khi xuống đến nơi mới biết khinh công của mình đã đạt đến trình độ lăng hư nhiếp hộ rồi.
Hai người vui mừng khôn xiết, bèn thi triển khinh công phóng đi về phía An Định quan. âu Dương Thu vốn định đến Đại Lý tìm La Võng Cơ trước, nào ngờ lại gặp chuyện này, lòng hiếu kỳ thúc đẩy đến đây, tình cờ gặp lại La Võng Cơ.
Lúc đầu âu Dương Thu tưởng là vì mình với tại hạ đeo mặt nạ da người do ân sư đặc chế, nên La Võng Cơ không nhận ra. Giờ đây chàng đã báo ra danh tánh, La Võng Cơ hẳn đã nhận ra chàng, nên khi thiếu nữ áo đỏ nói xong, chàng hết sức lấy làm lạ, bèn nhìn lý đối phương một hồi, tin chắc mình đã không nhận lầm người, nên lại hỏi:

- vậy xin hỏi nữ hiệp quý tánh phương danh?
Thiếu nữ áo đỏ ngạo nghễ đáp:
- La Võng Cơ!
âu Dương Thu hết sức thắc mắc thầm nhủ:
- Chả lẽ có đến hai La Võng Cơ hay sao? Trên đời tuy có người cùng tên cùng họ, nhưng diện mạo sao thể giống như vậy được?
Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lại hỏi:
- Đã là La tỷ tỷ, sao lại không nhớ có một âu Dương Thu đã từng đến quý phủ Ngân Kiều thôn hồi nửa năm trước?
La Võng Cơ ngơ ngẩn:
- Ngân Kiều thôn Ở đâu? Hồi nửa năm trước các hạ đến đó làm gì?
âu Dương Thu càng thêm thắc mắc, lại hỏi:
- Ngân Kiều thôn Ở bên bờ Nhị Hải Đại Lý, đó là tổng đà của Hải Long hội, nửa năm trước tiểu đệ cùng La tỷ tỷ...
La Võng Cơ lắc đầu ngắt lời:
- Những chuyện ấy tôi làm sao biết được, La Võng Cơ này chưa đến Ngân Kiều thôn, và cũng không quen biết các hạ.
- Như người La tỷ tỷ có quen biết với âu Dương Thu chứ?
La Võng Cơ lắc đầu, ra ý phủ nhận.
âu Dương Thu qua ánh mắc và thần sắc của thiếu nữ áo đỏ, nhận thấy rõ ràng là La Võng Cơ, vậy mà nàng thiếu nữ áo đỏ kiên quyết phủ nhận và giọng nói nghiêm túc, chẳng chút giả dối, khiến chàng càng nghĩ càng thêm thắc mắc, chẳng hiểu sao lại như vậy.
Chàng đang nghĩ chuyện để hỏi tiếp La Võng Cơ, bỗng thấy đôi mắt dâm tà bên bàn đối diện lại nhìn trộm Tiểu Thúy.
Tiểu Thúy cũng đã phát giác người ấy nhìn trộm, bất giác e thẹn cúi đầu xuống thấp.
âu Dương Thu thấy vậy mắng thầm, thi ra người có đôi mắt dâm tà ấy Chính là Minh Chí của Tiết Trúc Tự từng toan cưỡng hiếp chị em họ Lam trong Vân Long lữ điếm.
Lúc này, dâm tăng Minh Chí mặc y phục tục gia, nếu âu Dương Thu không nhờ có ấn tượng sâu sắc về đôi mắt chuột dâm tà của y, chưa chắc đã nhận ra được.
âu Dương Thu bởi mới bước chân ra chốn giang hồ, nên đối với gần hai trăm hào kiệt võ lâm hiện diện, chàng chẳng biết một người nào, và cũng chẳng ai biết lai lịch chàng. Vậy tuy đỡ rắc rối, nhưng bởi chàng và Tiểu Thúy đeo mặt nạ giả thành anh tuấn xinh đẹp nên cũng khiến không ít người chú ý.
Dâm tăng Minh Chí sau khi Tiểu Thúy liếc mắt nhìn, y bỗng cầm chung đứng lên, chậm rãi đi sang.

âu Dương Thu thấy vậy, tạm gác qua chuyện La Võng Cơ, lưu ý hành động của dâm tăng Minh Chí.
chỉ thấy y đi đến bên Tiểu Thúy, trước tiên khom mình thi lễ, đoạn cười xởi lởi nói:
- Tại hạ HỒ Tử Thanh, đệ tử tục gia của Liễu Tâm đại sư Ở Thiết Trúc tự, chẳng hay cô nương là người của môn phái nào? Quý tánh phương danh?
âu Dương Thu cầm chung đứng lên, thay Tiểu Thúy đáp:
- Vị sư muội này của tại hạ không quen nói chuyện với người lạ, xin HỒ huynh đệ thông cảm cho! Nếu HỒ huynh đệ muốn uống rượu, tại hạ xin hầu tiếp.
Đoạn đưa chung rượu về phía dâm tăng Minh Chí, giọng nói tuy hòa nhã nhưng bụng mắng thầm:
- Dâm tăng, mi chớ giả tánh mạo danh, âu Dương Thu này sẽ cho ngươi bêu xấu tại chỗ ngay.
Minh Chí trừng mắt nhìn âu Dương Thu, lạnh lùng nói:
- Dám hỏi huynh đài là người môn phái nào, tôn tánh dại danh?
Y hỏi với giọng điệu như vậy, dĩ nhiên là chẳng xem âu Dương Thu ra gì.
âu Dương Thu thản nhiên nói:
- Tại hạ âu Dương Thu, người của Tàn Khuyết môn!
Minh Chí lùi sau một bước, sửng sốt kêu lên:
- ủa! âu Dương Thu... Tàn Khuyết môn...
Đồng thời đôi mắt ti hí đầy vẻ thắc mắc nhìn âu Dương Thu, như muốn xuyên thấu tim gan chàng vậy.
âu Dương Thu buông tiếng cười khảy, trầm giọng nói:
- âu Dương thiếu gia đường đường nam nhi đại trượng phu, đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, đâu như tên lừa trọc dâm ác ngươi vậy.
Đoạn đưa tay lên mặt vuốt nhẹ, lấy mặt nạ xuống, cười hăng hắc nói tiếp:
- Dâm tặc, ngươi hãy nhìn kỹ có phải âu Dương thiếu gia Ở thành Vân Long không?
Minh Chí vừa thấy đối phương chính là kẻ đã làm hỏng chuyện của mình hôm trước, liền lửa giận bốc cao, bất thần vung tay, chiếc chung đầy rượu trong tay bay thẳng vào mặt âu Dương Thu.
Y xuất thủ rất nhanh và khoảng cách lại gần, thật khó thể tránh kịp.
Nào ngờ âu Dương Thu tuổi trẻ khinh thị, như trẻ sơ sinh không sợ mãnh hổ, đồng thời chàng cũng muốn trổ tài trước quần hào vân Nam, nên không tránh né, chờ cho chung rượu bay đến chỉ cách mặt hơn tấc, đột nhiên phun ra một hơi chân khí.
Lạ thay, chung rượu lập tức dừng lại trên không, rồi rượu trong chung hóa thành một tia nước nhỏ, bắn thẳng vào mặt Minh Chí trở lại Minh Chí chỉ lo chú ý chung rượu đứng lại trên không và tốc độ của tia nước quá nhanh, khi

phát giác thì không còn tránh kịp nữa, chỉ nghe y kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay bụm mặt, máu tươi từ kẽ tay tuôn ra ròng ròng.
Ngay khi ấy, âu Dương Thu lại thổi một cái, chung rượu lơ lửng trên không lại bay thẳng đến đầu Minh Chí.
Chung rượu tuy bay rất nhanh, nhưng không hề gây ra tiếng rít gió, nên Minh Chí không hề hay biết, chung rượu lướt qua đầu, làm cho khăn bịt đầu bung ra rơi xuống đất, "bốp" một tiếng, chung rượu va vào tường vỡ nát.
âu Dương Thu lại buông tiếng cười hăng hắc quát:
- Bổn thiếu gia vì có lời thề ước lâu năm huyết tẩy Thiết Trúc tự với Liễu Minh đại sư nên hôm nay tha cho mạng chó của ngươi một phen, cút mau!
Trước chân lực nội gia của âu Dương Thu vừa thi thố, quần hào thảy đều ngơ ngẩn, cả đại sảnh im phăng phắc.
Minh Chí đưa tay lau máu trên mặt, hậm hực nói:
- Rừng còn xanh, nước còn biếc, món nợ mới hôm nay phật gia ghi nhớ luôn thể, từ nay chúng ta hẵng gặp đâu tính đó.
Gương mặt trắng của y đã bị tia rượu xuyên thủng lỗ nhỏ dày đặc, lúc nói tia máu vẫn không ngớt tuôn chảy, nên khó thể nhận diện.
Nhưng khăn đội đầu của y đã rơi mất, lộ ra chiếc đầu nhẵn nhụi.
Quần hào hiện diện đã biết y là đệ tử phật môn cải dạng đến đây, nhưng chẳng rõ y có hiềm khích gì với thiếu niên võ phục xanh đầy sẹo tím này.
Minh Chí nói xong, thểu não cất bước đi ra, nhưng vừa đi được hai bước, bỗng có một đại hán trung niên đứng lên rời khỏi bàn, cản đường quát:
- Ngươi là hòa thượng Ở đâu? Sao lén la lén lút không dám với mặt thật gặp người? Để lại danh hiệu rồi hẵng đi cũng chẳng muộn.
Minh Chí đang tức tối không nơi phát tiết, chẳng ngờ có kẻ chận đường, y tuy thọ thương nhưng công lực vẫn còn, chẳng chịu kém, quát:
- Phật gia là đệ tử thứ tọa của Liễu Tâm đại sư Ở Thiết Trúc tự, pháp hiệu Minh Chí, ngươi muốn gì hả?
Đại hán trung niên như e sợ uy danh của Thiết Trúc tự, thoáng lưỡng lự rồi tránh ra ngay.
Nào ngờ Minh Chí được thể chẳng chịu buông tha, vừa thấy đối phương tránh đường, chẳng những không chịu bỏ đi mà còn buông tiếng cười hăng hắc, vung tay chộp đại hán trung niên.
Ngay khi ấy, lão nhân áo xanh râu dài bỗng đứng phắt dậy, trầm giọng quát:
- Hai vị dừng tay!
Tiếng quát sang sảng như chuông ngân, đinh tai nhức óc.
Dâm tăng Minh Chí vội rụt nhanh tay về, quắc mắt nhìn đại hán trung niên nói:
- Hôm nay ta nể mặt Trường Tôn Sở võ sư, tha mạng cho ngươi một phen.
Đoạn liền phóng nhanh ra khỏi đại sảnh.

Đại hán trung niên bẽ mặt, bẽn lẽn trở về chỗ ngồi.
âu Dương Thu từ lúc báo danh tánh, hiển lộ mặt thật và ra tay trừng trị dâm tăng Minh Chí, cho đến lúc này vẫn không gây được sự chú ý đặc biệt của La Võng Cơ.
Nàng chỉ ngẩn ngơ xem, không kinh ngạc cũng chẳng vui mừng, như tất cả đều không chút liên quan đến nàng vậy.
Thái độ ấy của La Võng Cơ khiến âu Dương Thu hết sức thất vọng lẫn hoài nghi, nhận thấy nàng đã hoàn toàn đổi khác, đến độ không Còn biết gì về quá khứ của mình.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Cho dù La Võng Cơ là người bạc bẽo dễ thay lòng đổi dạ thì cũng không đến mức như vậy, vậy mà... Thật ra là sao thế này?
âu Dương Thu đang băn khoăn suy nghĩ, trước mắt bỗng thấy lão nhân áo xanh được gọi là Trường Tôn Sở võ sư đang với ánh mắt kỳ lạ nhìn chàng và chậm rãi đi đến.
Trường Tôn Sở đi đến trước mặt âu Dương Thu, ôm quyền thi lễ nói:
- Tiểu huynh đệ, tuyệt kỹ Ngọc Long Thôi vừa rồi của huynh đệ thật đã khiến lão phu mở rộng tầm mắt và hết sực bội phục, với tuổi tác của tiểu huynh đệ mà có được tuyệt học như vậy thật là hiếm có, chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?
âu Dương Thu khom mình đáp lễ:
- Tiền bối quá khen, thật khiến tại hạ hổ thẹn, gia sư là Thái Hư thượng nhân trong Tàn Khuyết môn, chẳng hay quý chủ nhân là vị tiền bối nào mà lại chẳng may từ trần vậy?
Trường Tôn Sở là người giàu kinh nghiệm trong giang hồ, gật đầu nói:
- Nếu không phải đệ tử trong Tàn Khuyết môn, tiểu huynh đệ hẳn chẳng có võ công cao đến vậy. Nhưng... lệnh sư Thái Hư thượng nhân, lão phu cũng có nghe nói đến, hẳn đã lui khỏi võ lâm không màng đến thế sự rồi.
- Vâng, gia sư đã lui ẩn hơn ba mươi năm, chẳng trách tiền bối không biết.
Trường Tôn Sở như rất có thiện cảm với âu Dương Thu, sau khi mời quần hào tiếp tục ăn uống, bèn ngồi xuống bên cạnh chàng, cầm lấy một chiếc chung không, rót rượu vào rồi nâng lên nói:
- Tang lễ của chủ nhân bổn phủ Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, được tiểu huynh đệ đại giá quan lâm phúng viếng, thật vô cùng vinh hạnh, lão phu xin với chung rượu nhạt này kính mời để tỏ lòng cảm kích.
Dứt lời, ngửa cổ một hơi uống cạn.
âu Dương Thu thấy vậy, cũng đành nâng chung lên uống cạn.
Thế là, Trường Tôn Sở ngồi Ở bàn âu Dương Thu tiếp khách và thân mật chuyện trò với chàng.
âu Dương Thu được biết chủ nhân đã quá cố của trang viện này là Tư Mã

Trường Thanh, ngoại hiệu Hỗn Nguyên Nhất Kiếm, danh liệt một trong Tam Thánh Kiếm lừng lẫy trong võ lâm. Nửa năm trước đột ngột qua đời, không có con trai, chỉ có một người con gái tên Tư Mã Thiến Như tuổi vừa cặp kê, thiên tư thông tuệ, quốc sắc thiên hương, văn võ song toàn, chính là vị cô nương mặc tang phục đã ra tạ khách khi nãy.
Tư Mã Thiến Như sinh ra trong thâm khuê danh môn, tuy tài sắc vẹn toàn, nhưng chưa từng bước chân ra khỏi nhà, nên rất ít người được chiêm ngưỡng dung nhan của nàng.
Đến đây, âu Dương Thu đã hiểu khái quát về việc có nhiều nhân vật võ lâm đến đây phúng điếu, đương nhiên ngoài việc Tư Mã Trường Thanh hiệp danh phục chúng, nhan sắc của Tư Mã Thiến Như cũng có sức lôi cuốn mãnh liệt, ai không muốn nhân cơ hội này chiêm ngưỡng dung nhan nàng một phen.
Tuy nhiên, có một điều chàng không hiểu, suy nghĩ mãi vẫn không lý giải nổi, đó là Tư Mã Trường Thanh chết đã nửa năm, vì sao chờ đến nay mới phát tang, điều này chẳng thể không khiến người hoài nghi.
Trong lúc âu Dương Thu và Trường Tôn Sở chuyện trò, La Võng Cơ và hai già ba trẻ chỉ lặng lẽ ăn uống, như không muốn nghe mà cũng chẳng thích hỏi chuyện cảu kẻ khác.
Nhất là hai lão nhân và ba thiếu niên tử lúc ngồi vào bàn đến giờ không hề nói câu nào, thậm chí không màng đến những gì đang xảy ra trong đại sảnh, tình trạng ấy âu Dương Thu dĩ nhiên không thể nào qua họ thăm dò về La Võng Cơ.
Tiểu Thúy ngồi bên âu Dương Thu bởi không nói được nên hết sức thích ứng với tình trạng lẳng lặng này, nàng như bị La Võng Cơ và hai già ba trẻ ảnh hưởng, cũng lặng lẽ ngồi ăn uống.
Thời gian trôi nhanh, tiệc rượu sắp kết thúc, giờ mùi đã đến.
Trường Tôn Sở đứng lên, gật đầu chào mọi người trong bàn, theo thói quen vỗ tay ba tiếng, cao giọng nói:
- Giờ mùi đã đến, xin các vị bằng hữu vào hậu đường cúng tế linh cửu tệ chủ nhân.
Quần hào liền tức đứng lên, lục tục đi vào hậu đường.
Phải biết Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh trong Tam Thánh Kiếm thanh danh lừng lẫy trong võ lâm, rất được tôn kính, Trường Tôn Sở tuy là võ sư trong phủ, nhưng Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền xem ông như thủ túc, và võ công cũng suýt soát với chủ nhân, rất được đồng đạo võ lâm kính trọng, nên mọi cử chỉ của ông trước quần hào đều có một sự tôn nghiêm mang tính quyền uy.
Chẳng kể cái khác, chỉ việc dâm tăng Minh Chí bị một tiếng quát của ông đã tự động dừng tay, vị nể bỏ đi, với thanh uy của Thiết Trúc tự mà còn phải

nhường ông phần nào, vậy đủ thấy vị Trường Tôn Sở võ sư này không phải là một người đơn giản.
âu Dương Thu lòng đầy tâm sự theo sau La Võng Cơ với hai lão nhân và thiếu niên, cùng Tiểu Thúy sóng vai đi vào hậu viện. Khu hậu viện này rất rộng, cây cối xum xuê, lối đi khúc khuỷu, giữa có một hòn giả sơn nhỏ, vòng qua giả sơn là đến một gian hoa sảnh rất trang nhã.
âu Dương Thu đảo mắt nhìn quanh, nhận thấy từng ngọn cây cọng cỏ trong vườn đều được chăm sóc tỉa xén rất kỹ lưỡng, đủ thấy Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền chẳng những là một vị hào kiệt võ lâm, mà còn là một người thích trồng cây làm vườn.
Sau khi vòng qua hoa sảnh, âu Dương Thu nghe có tiếng nhạc xúc động lòng người, chàng tuy không sành về âm nhạc, nhưng nghe kỹ dường như không phải nhạc tang, chẳng rõ là nhạc khúc gì.
Nhưng từ khi nghe tiếng nhạc, âu Dương Thu cảm thấy lòng xao xuyến lạ, muốn đến đó xem cho rõ. Vòng qua hoa sảnh, lại đi thêm một đoạn nữa, lúc này những người đi trước dường như đều bị tiếng nhạc cảm nhiễm, bước chân bất giác tăng nhanh hơn.
âu Dương Thu càng nghe càng thấy không ổn, chẳng hiểu sao lòng bỗng dưng cảm thấy buồn da diết, cần phải tìm một người thân để thổ lộ hoặc khóc to lên một phen cho hả.
Thế là, chàng vội kề tai nói khẽ với Tiểu Thúy, rồi cùng vận tâm pháp sư môn chống lại tiếng nhạc.
Tâm pháp huyền môn do Thái Hư thượng nhân truyền cho họ chính là căn cơ nội công của đạo gia, hết sức kỳ diệu, một khi vận dụng lập tức linh đài trong sáng, vật ngã lưỡng vong, chẳng những không bị ngoại cảnh chi phối, còn như tu vi thâm hậu, có thể nghe được tiếng lá rơi trong vòng trăm trượng, bất kể lúc ngồi hay đứng cũng có thể vận dụng như ý.
Lát sau, âu Dương Thu cảm thấy tâm thần đã ổn định, không còn bị tiếng nhạc tác động nữa, cùng Tiểu Thúy bước chân tự động chậm lại tuột xuống phía sau quần hào.
Qua khỏi sân vườn hoa sảnh tiến vào một khu vườn khác, tiếng nhạc mỗi lúc một gần, vọng vào tai chát chúa.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy theo sau quần hào chú ý quan sát, chỉ thấy tất cả mọi người ngơ ngẩn như bị trúng tà, lẳng lặng nhanh bước tiến tới.
Qua khỏi ba khu vườn, đến một hoa viên rộng thênh thang, tiếng nhạc Chính là từ trong một ngôi nhà to Ở giữa hoa viên này vọng ra.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy sau khi vào đến hoa viên, không theo quần hào đi thẳng đến ngôi nhà to ấy, hai người dừng lại quan sát diễn biến.
Hoa viên này được bao quanh bởi một bức tường cao bằng đá xanh, trong hoa viên cây cối xum xuê, hoa cỏ tươi thắm, không có gì khác lạ khả nghi.

Ngôi nhà to ấy nằm giữa hoa viên rất không cân xứng, chẳng rõ chủ nhân xây ngôi nhà này trong hoa viên với mục đích gì?
âu Dương Thu đảo mắt nhìn quanh một hồi, thấy quần hào lần lượt đã đi vào ngôi nhà to ấy, trong hoa viên không còn người nào nữa.
Chàng nhận thấy trong tòa trang viện này đâu đâu cũng có vẻ lạnh tanh và thần bí, chàng tuy không quen biết Tư Mã Trường Thanh, nhưng từng nghe nói ông là một hào sĩ võ lâm giàu có, lẽ ra phải có nhiều người Ở ngoài cửa đón tiếp khách, sao trong trang viên lại lặng lẽ thế này? Bọn gia đinh đi đâu mất cả rồi? Tại sao lúc tiếp đãi khách, ngoài mấy người gia đinh bưng thức ăn, chỉ có một mình Trường Tôn Sở võ sư?
Nếu linh cửu của Tư Mã Trường Thanh được đặt trong ngôi nhà to này, hiện quần hào đã đến, lẽ ra phải có người tiếp đón mới đúng, sao lại chẳng có người nào thế này?
Trường Tôn Sở võ sư đã vào trong ngôi nhà to trước quần hào, nhưng chẳng thấy trở ra nữa.
âu Dương Thu đang hồ nghi phân vân, bỗng nhiên có tiếng khóc nức nở từ trong ngôi nhà to kia vọng ra.
Tiếng khóc mỗi lúc một to, như thể người khóc đã bi thương đến mức tan lòng nát dạ, dù có khóc đến vỡ cuống họng cũng chẳng màng.
Hiển nhiên tiếng khóc ấy do quần hào phát ra, khiến âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi, định cùng Tiểu Thúy lui ra, không màng đến chuyện này nữa, nhưng ngặt nỗi trong nhà có La Võng Cơ, chẳng thể không quan tâm đến.
La Võng Cơ từng chẳng quản phản bội phụ thân, xả thân cứu chàng, trong thâm tâm chàng, La Võng Cơ đã là ân nhân tái sinh của chàng, đã gặp lại tại đây, chàng phải làm sáng tỏ sự thật, cho dù La Võng Cơ đã quên hết tình xưa nghĩa củ, chàng cũng phải hỏi cho ra lẽ Hơn nữa, thần thái của La Võng Cơ với cử chỉ của hai lão nhân và ba thiếu niên đã khiến chàng hết sức hoài nghi.
Tiểu Thúy như rất cảm hứng đối với tiếng gào khóc, đã mấy lần định cất bước đi đến ngôi nhà to, nhưng vì nàng luôn tuân lời âu Dương Thu, thấy chàng đang trầm ngân suy tư, nên đành Ở lại bên Chàng.
âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng nhận thấy rất cần phải vào trong ngôi nhà to cho ra lẽ, bèn đeo mặt nạ trở lại, ra hiệu với Tiểu Thúy rồi sải bước tiến tới.
Nào ngờ chàng vừa đi được mấy bước, tiếng khóc bi thương trong nhà đột nhiên ngưng bặt.
Tiếng khóc vừa ngưng, tiếng nhạc lại nổi lên, nhưng lần này là một khúc điệu khác, khiến người nghe cảm thấy lòng vui phơi phới, thật muốn cười to lên.

Quả nhiên, tiếng nhạc nổi lên không bao lâu, âu Dương Thu và Tiểu Thúy còn cách ngôi nhà to chừng mười mấy trượng, bỗng nghe trăm người trong nhà cất tiếng cười vang.
Quần hào hết khóc đến cười hiển nhiên đã bị tiếng nhạc ảnh hưởng điều khiển, nếu tiếp tục thế này, người có công lực cao đến mấy cũng khó thoát chết.
âu Dương Thu lẩm bẩm:
- Trên đời sao lại có chuyện quái lạ đến thế này?
Đoạn cùng Tiểu Thúy bước nhanh tới ngôi nhà to. Chỉ thấy ngôi nhà này được xây bằng đá xanh, mái ngói cũng màu xanh, cao to đồ sộ, hệt như ngọn núi xanh chơ vơ nằm giữa hoa viên.
Trước nhà là kỳ hoa dị thảo, hai hàng cây ăn trái cao cỡ đầu người che khuất nửa phần vách đá. Gồm một cửa chính và bốn cửa sổ, tổng cộng năm gian.
Lúc này hai cánh cửa đen đang mở, âu Dương Thu và Tiểu Thúy vừa đến gần cửa đã trông thấy một bàn thờ đặt ngay giữa nhà, khói nhang nghi ngút, sau bàn thờ là một bức màn trắng chắn ngang, chính là linh đường của Tư Mã Trường Thanh.
Tiếng nhạc dường như từ trong bức màn trắng vọng ra, phối hợp với tiếng cười vang dội trong nhà, nghe hết sức quái dị.
âu Dương Thu lắng tai nghe, tiếng cười của quần hào lúc to lúc nhỏ, hoàn toàn dựa theo tiếng nhạc trầm bổng.
Trước linh đường chẳng những không thấy Tư Mã Thiến Như, cũng chẳng có Trường Tôn Sở võ sư, thậm chí cả một gia đinh cũng không có.
Sau bàn thờ bị bức màn trắng che khuất, bên trong tuy cũng có ánh nến, nhưng không nhìn thấy được một vật gì cả.
Trong mấy trăm nhân vật võ lâm, chỉ có La Võng Cơ với hai lão nhân và ba thiếu niên là không bị tiếng nhạc ảnh hưởng, tuy họ cũng ngồi xếp bằng trước bàn thờ, nhưng hoàn toàn điềm nhiên trước cảnh quần hào cười vang.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy xuất hiện trước cửa, tuy khiến La Võng Cơ kinh động, nhưng nàng chỉ thoáng nghiêng đầu nhìn, nhưng liền quay vào ngay.
Còn lão nhân mặt dài cằm nhọn, đại hán trung niên mắt lộ râu xồm và ba thiếu niên mày thanh mục tú thì hoàn toàn không đếm xỉa đến, như là không hề trông thấy hai người vậy.
âu Dương Thu thấy vậy, biết là họ hẳn có phương pháp chống lại tiếng nhạc, nhưng nhìn dáng vẻ ngơ ngẩn của họ, hiển nhiên họ không bị tiếng nhạc cảm nhiễm, nhưng cũng đã trúng phải một thứ quái quỷ gì đó.
Chàng đang quan sát suy nghĩ, bỗng nhiên tiếng nhạc ngưng bặt, tiếng cười quần hào cũng ngưng theo, nhưng người nào cũng trán đẫm mồ hôi, hiển nhiên họ đã tiêu hao rất nhiều chân lực.

Lúc này trở nên tĩnh lặng lạ thường, nếu không có tiếng thở, chẳng ai tin là trong ngôi nhà có nhiều cao thủ võ lâm thế này.
Khói nhang nghi ngút, ánh nến chập chờn, màn trắng lay động, tuy lúc ban ngày cũng đầy vẻ ghê rợn.
âu Dương Thu sau khi xem xét tất cả những gì trong nhà, bèn bảo Tiểu Thúy trông chừng ngoài cửa, chàng sải bước đi vào nha.
Quần hào trong nhà lúc này đã lâm vào trạng thái ngây dại, không ai chú ý đến hành động của âu Dương Thu.
Theo âu Dương Thu nghĩ, quần hào đã bị tiếng nhạc khống chế, mà tiếng nhạc lại Ở trong màn trắng, vậy thì cốt lõi của vấn đề là Ở trong màn trắng, chỉ cần xông vào trong ấy là khám phá ra bí mật này ngay.
Khoảng trống trước bàn thờ đã bị những người ngồi xếp bằng choáng hết, âu Dương Thu muốn vào trong màn trắng là phải phóng qua đầu quần hào.
Nhưng ngay khi chàng phóng qua đầu quần hào, sắp đặt chân xuống một chỗ trống trước bàn thờ, La Võng Cơ với hai lão nhân và ba thiếu niên ngồi thành hàng ngang đột nhiên cùng lúc vung tay, một chưởng bổ vào âu Dương Thu.
Sáu người cùng lúc tung ra một chưởng, uy lực hẳn nhiên hết sức dũng mãnh, hệt như một bức tường sắt cản âu Dương Thu lại, và đẩy chàng lui trở ra cửa.
May nhờ khinh công của âu Dương Thu hiện nay đã đạt đến trình độ lư hỏa thuần thanh, có thể mượn sức dùng sức, nếu không chết cũng thọ thương nghiêm trọng dưới một chưởng hợp kích của sáu người.
âu Dương Thu lộn người hạ xuống đất, quay sang Tiểu Thúy cười gượng, khi quay lại nhìn vào nhà, chỉ thấy La Võng Cơ sáu người vẫn ngồi đối mặt với bàn thờ, không một hành động tiếp theo nào khác.
Sau khi bị sáu người hợp kích một chưởng, âu Dương Thu đã nhận thấy hỏa hầu nội công của sáu người này đều rất thâm hậu, nếu thật sự động thủ với họ thật là một điều rắc rối.
Nhất là hành động này của La Võng Cơ, khiến âu Dương Thu đứng ngoài cửa thật không sao hiểu nổi. Cục thế trước mắt rất rõ ràng, muốn khám phá bí mật của tiếng nhạc, chỉ cần vén bức màn trắng kia lên, nhưng nhóm La Võng Cơ sáu người lại ra tay ngăn cản.
âu Dương Thu cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, nảy sinh một kế, bèn rút bảo kiếm trên lưng xuống, tháo nhuyễn tiên bên lưng ra, bỗng buông tiếng quát vang, tung mình lao thẳng vào bức màn trắng.
Thân pháp chàng tuy nhanh như sao xẹt, nhưng phản ứng của sáu người càng nhanh hơn, như thể sau lưng họ có mắt, ngay khi âu Dương Thu lướt đến bàn thờ, lại cùng lúc với chiêu Thiên Vương Thác Tháp một chưởng tung ra.

Lần này âu Dương Thu đã có chuẩn bị, quyết tâm không mượn sức thoái lui. Chờ khi chưởng lực của sáu người tung ra đến giữa Chừng, tay trái cầm trường tiên với chiêu Tiềm Long Trầm Hải quất vào chưởng thế sáu người, tay phải trường kiếm quét lên màn trắng.
Nhóm La Võng Cơ sáu người như không ngờ có vậy, lại thêm trường tiên của âu Dương Thu quá hung mãnh, đành phải vận thêm mấy thành công lực vào chưởng kình, đẩy bạt trường tiên.
Nhưng trường kiếm trong tay phải âu Dương Thu đã xuyên thủng màn trắng, quét sang hai phía, rách toác một đường dài hơn ba thước.
Liền sau đó, âu Dương Thu hít mạnh một hơi chân khí, hai vai nhún nhẹ, chui qua kẽ rách vào trong.
Ngay khi ấy, một luồng kình lực âm nhu từ trong màn trắng xô ra, cản người âu Dương Thu thoáng chững lại, và nhóm La Võng Cơ sáu người cùng lúc tung mình lên, lao tới vung tay chợp.
Trước có sức cản, sau bị truy kích, âu Dương Thu bị kẹp lại trên không, tiến thoái lưỡng nan. Nhưng chàng lâm nguy bất loạn, lẹ làng thi triển chiêu Diêu (diều hâu) Phiên Thanh Vân, kiếm tiên cùng lúc toàn lực quất ra.
Chàng thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân, kiếm chiêu tiên thức thần xuất quỷ mạt, hệt như cánh chim to vung động đôi cánh sắc bén.
Nhóm La Võng Cơ sáu người tuy thân thủ chẳng kém, nhưng âu Dương Thu lúc này đã khác xa trước kia, nên họ dốc hết sức lực cũng chẳng làm gì được chàng.
Tuy nhiên, âu Dương Thu muốn đánh bại sáu người cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cuộc ác chiến một chọi sáu đã diễn ra ngay trên đỉnh đầu quần hào. Lúc này, quần hào như đã khôi phục chân lực, thảy đều với ánh mắt đờ đẫn nhìn cuộc chiến, không một ai lên tiếng và động đậy.

Hồi 9
Lập diệu kế để tìm sự thật

âu Dương Thu tuy e dè đối với La Võng Cơ, nhưng đối với hai lão nhân và ba thiếu niên thì toàn tung ra sát thủ.
Kể cũng lạ, La Võng Cơ nãy giờ chỉ với hai tay không giao đấu, món binh khí sở trường Thần Thủ Tiên Võng của nàng vẫn chưa sử dụng.
Hai lão nhân và ba thiếu niên tuy có mang theo binh khí nhưng cũng không ai sử dụng, như thể võ công của sáu người đối với một kẻ hậu sinh, không thèm đụng đến.
Trong sáu người, ngoại trừ La Võng Cơ, năm người còn lại âu Dương Thu đều không biết là ai, định qua võ công khám phá lai lịch họ. Nhưng thật bất ngờ, võ công năm người này bao gồm cả tuyệt học của phái Thiếu Lâm, VÕ Đang, Thanh Thành và còn kèm theo một số chiêu thức, quyền chưởng độc môn khác.
Như vậy bất kỳ ai cũng không sao biết được thân phận của họ, huống hồ âu Dương Thu hiểu biết ít ỏi, lại thiếu kinh nghiệm giang hồ.
Cuộc chiến diễn ra chừng thời gian một tuần trà, âu Dương Thu đã bắt đầu sốt ruột, buông tiếng quát trầm, trường kiếm hóa thành vạn đóa hoa bạc, phủ trùm toàn thân lão nhân mặt dài cằm nhọn võ công cao hơn hết trong sáu người, tay trái trường tiên khai triển chiêu Phong Quyển Tàn Diệp quét vào đại hán trung niên và ba thiếu niên, tiên kiếm phối hợp, uy thế thật kinh người.
Lão nhân mặt dài cằm nhọn vừa thấy trường kiếm đối phương đột nhiên biến chiêu, bóng kiếm như vũ bão ập đến, cả kinh thất sắc, vội nhào xuống đất lăn ra mới tránh khỏi.
Lão nhân mặt dài cằm nhọn khốn đốn tránh khỏi một kiếm của âu Dương Thu, lộn người đứng dậy, không hoàn thủ ngay, đứng thừ ra tại chỗ như thể quan sát kiếm pháp của âu Dương Thu.
âu Dương Thu tạm thời mất đi sức ép của một cường địch, thế tiên quét ra đến giữa chừng lại vận thêm ba thành công lực, khiến trường tiên cứng rắn như một ngọn côn sắt, kèm theo tiếng rít gió như bài sơn đảo hải quét vào đại hán trung niên và ba thiếu niên.
Đại hán trung niên bị công trước tiên, y định vung tay gỡ gạt, nà ngờ âu Dương Thu nội lực thâm hậu nhờ ăn Chu Quả, lại thêm được Thái Hư thượng nhân dùng tam muội chân hỏa đả thông kỳ kinh bát mạch, tiên kỳ đủ

làm vỡ bia nứt đá.
Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, đại hán trung niên tay phải đã gãy đến khuỷu, và thân người vạm vỡ cũng bị tiên lực đẩy cho loạng choạng lui ra xa hơn trượng.
Ba thiếu niên áo xám thấy vậy vội tung mình thoái lui, thoát khỏi nguy cơ chỉ trong đường tơ kẻ tóc.
âu Dương Thu một kiếm buộc lão nhân mặt dài thoái lui, một tiên đả thương đại hán trung niên, đã khiến Thiên Võng tiên tử lửa giận xung thiên.
Chỉ nghe nàng buông tiếng quát vang, tay phải vung lên, một chiếc lưới mảnh như tóc, rộng hàng mấy trượng phủ chụp xuống đầu âu Dương Thu.
âu Dương Thu vốn đã có lòng e dè La Võng Cơ, không muốn giao thủ với nàng, và cũng biết sự lợi hại của Thần Thủ Tiên Võng, nên móp người lao tới, chui xuống dưới gầm bàn thờ. Thế là chiếc lưới to của La Võng Cơ đã chụp lên ba cao thủ hắc đạo đang ngồi xếp bằng.
Món binh khí độc môn này của La Võng Cơ là do VÔ Ưu thượng nhân phí cả đời tâm huyết mới chế tạo nên, từ khi nàng xuất đạo giang hồ đến nay, rất ít ai thoát khỏi được Thần Thủ Tiên Võng của nàng, nên danh hiệu Thiên Võng tiên tử lừng lẫy trên giang hồ.
Vậy mà phen này âu Dương Thu lại thoát được, sao không khiến nàng càng thêm tức giận, lại buông tiếng quát vang, tay phải vung nhẹ, thu lưới về ngay.
Nàng lại định tung lưới bắt âu Dương Thu, nhưng chàng đã chui qua gầm bàn, vén màn lên chui vào.
La Võng Cơ mất đối thủ, lửa giận chưa nguôi, ngay khi ấy, tiếng nhạc bỗng lại trỗi lên từ trong màn.
Liền tức, quần hào cùng lúc đứng lên, hớn hở khua tay múa chân, nhảy múa như điên cuồng.
La Võng Cơ với lão nhân mặt dài và ba thiếu niên áo xám đành lui tránh sang bên, xếp bằng ngồi xuống, còn đại hán trung niên bị gãy tay thì lui vào một góc, tự băng bó vết thương.
Quần hùng điên cuồng nhảy múa theo tiếng nhạc, cảnh tượng hết sức hỗn loạn, lát sau thảy đều mồ hôi nhễ nhại, có người run lẩy bẩy nhưng vẫn không ngừng nhảy múa.
Tiếng nhạc tiếp tục trỗi tấu, quần hào tiếp tục điên cuồng nhảy múa, đã có hơn hai mươi người công lực thấp kém lần lượt ngã xuống Những người ngã xuống hai tay nắm chặt, miệng sủi bọt trắng, hai mắt trợn ngược, nhưng vẫn cố sức vung tay múa, đến khi sức lực cùng kiệt mới thôi.
Bỗng, bức màn trắng từ từ tách sang hai bên, "boong" một tiếng la đồng rền rỉ, tiếng nhạc kỳ diệu đột nhiên ngừng bặt, quần hào cũng liền ngừng nhảy múa và bủn rủn ngã ngồi xuống đất.

Màn trắng vén mở, chỉ thấy Trường Tôn Sở chậm rãi đi ra, âu Dương Thu tay cầm trường kiếm theo sát sau lưng.
Trường Tôn Sở vẻ mặt nghiêm nghị, mắt rực thần quang quét nhìn quần hào khắp nhà, khi lướt qua nhóm La Võng Cơ, thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, đoạn quay sang âu Dương Thu bên cạnh ung dung nói:
- HỌ đều đã bị trúng Thất âm Luật Chấn rất nặng, tâm trí mê mẩn, không còn nhớ chuyện quá khứ, cho dù từ nay không nghe tiếng nhạc nữa, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau cũng tự đứt kinh mạch thổ huyết mà chết, chi bằng để họ chết một cách vui sướng trước linh cửu Tư Mã lão hiệp còn hơn.
ông nói một cách hết sức bình thản, như chớ hề bận tâm trước cái chết của gần ba trăm hào kiệt võ lâm.
âu Dương Thu thoáng trầm ngâm rồi hỏi:
- Thất âm Luật Chấn là gì mà lợi hại như vậy?
Trường Tôn Sở nhẹ vuốt râu, mặt thoáng qua vẻ tự đắc, bỗng lại thở dài nói:
- Lão phu với Tư Mã lão hiệp đã gần năm mươi năm xông pha trên giang hồ, không dám nói là vô địch, nhưng chưa từng thua bại bao giờ, nay bị tiểu huynh đệ chế ngự, thanh danh cả đời đã tiêu tan, đằng nào lão phu cũng quyết tâm đi theo Tư Mã lão hiệp, dù cho tiểu huynh đệ biết rõ tự sự thì cũng chẳng thể cứu sống họ được nữa.
- Trường Tôn Sở tiền bối hà tất nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy, sách có câu, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, tiền bối tuy bại một chiêu dưới tay tại hạ, nhưng chưa chắc là võ công thua kém tại hạ... Tiền bối hãy cho biết điểm lợi hại của Thất âm Luật Chấn, để xem tại hạ có cách cứu sống họ hay không?
Trường tôn Sở cười hăng hắc:
- Tiểu huynh đệ khỏi phải an ủi lão phu, chuyện gì lão phu lòng đã quyết, không bao giờ thay đổi. Lão phu sở dĩ nói ra nguyên nhân là để cho tiểu huynh đệ hiểu rõ lòng hiếu thảo của Tư Mã điệt nữ và sự chết của những người này chỉ là khởi đầu cuộc báo thù của chúng tôi đối với giới võ lâm mà thôi.
âu Dương Thu càng nghe càng thắc mắc, thầm nhủ:
- Cái chết của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp chả lẽ lại liên quan đến toàn thể võ lâm hay sao?
Trường Tôn Sở không chờ âu Dương Thu hỏi, đã tự động nói:
- Thất âm Luật Chấn là một môn kỳ công độc môn do Tư Mã Thiến Như điệt nữ đã tham ngộ ra từ thất âm nhạc luật trong lúc đau thương tột cùng sau khi phụ thân qua đời, và trải qua nửa năm thí nghiệm mới luyện thành. Còn về sự ảo diệu của kỳ công ấy, lão phu cũng chỉ biết là người phàm đã nghe tiếng nhạc do bảy thiếu nữ trỗi tấu, lúc đầu thì không thể tự chủ được, kế đến mất hết lý trí, hoàn toàn bị tiếng nhạc khống chế, hết khóc lại cười và

nhảy múa lung tung, sau cùng kiệt sức mà chết. Còn về cách giải cứu, ngay cả Tư Mã điệt nữ cũng chưa tìm ra, nên lão phu mới nói dù có cho tiểu huynh đệ biết rõ cũng không cứu chữa được những người này.
âu Dương Thu gật đầu:
- Ra vậy! Nhưng theo tiền bối thì dùng thủ đoạn như vậy giết người có quang minh chính đại không?
- Vậy chứ tiểu huynh đệ cho là thủ đoạn giết người của giới võ lâm đều quang minh chính đại hay sao?
- Đương, nhiên, trong giới võ lâm cũng có rất nhiều người giết người bất chấp thủ đoạn.
- Vậy xin hỏi tiểu huynh đệ, một người cả đời làm việc thiện, diệt ác tế bần, đột nhiên bị người ám toán, giết chết bằng thủ đoạn không chính đáng, con cháu muốn báo thù tiết hận, phải chăng cũng có thể bất chấp thủ đoạn?
- Đương nhiên là có thể, nhưng phải xem thủ đoạn ấy có nhắm đúng vào kẻ thù hay không?
- Nếu không tìm được kẻ thù thì báo thù bằng cách nào?
- Thù đương nhiên phải báo, nhưng lẽ nào lại không tìm ra được kẻ thù?
- Đó thì...
âu Dương Thu bỗng nghĩ đến thảm biến của gia đình mình, phụ thân không rõ sống chết, chẳng phải cho đến nay cũng chưa xác định được kẻ thù thật sự là ai đó sao? Thế nên, chàng không sao trả lời được câu hỏi của Trường tôn Sở.
Trường Tôn Sở thấy âu Dương Thu cúi đầu lặng thinh, bèn nói:
- Vì vậy, Tư Mã điệt nữ vì báo phụ thù đã lập thề...
âu Dương Thu tiếp lời:
- Lập thề phải giết hết đồng đạo võ lâm thiên hạ phải không?
Trường Tôn Sở gật đầu mặc nhiên thừa nhận, chầm chậm quét mắt nhìn quần hùng.
- Y chí rất đáng khen nhưng thủ đoạn quá tàn ác!
Trường tôn Sở trầm giọng:
- Y chí đáng khen sẽ thành, nhưng thủ đoạn tàn ác ắt sẽ tựu, như vậy tuy khó tránh khỏi giết lầm một số đồng đạo võ lâm, nhưng kẻ thù chắc chắn không thoát được.
- Tiền bối dám quả quyết là kẻ thù không thoát được hay không?
Chẳng hạn như tại hạ với tệ sư muội, đều không bị Thất âm Luật Chấn khống chế...
âu Dương Thu đưa tay chỉ nhóm La Võng Cơ sáu người, nói tiếp:
- Còn những người kia nữa, họ cũng đâu hề hấn gì?
Trường Tôn Sở già dặn dường nào, lúc ông đã nắm chắc phần thắng nên chưa màng đến họ, giờ nghe âu Dương Thu nói vậy, ông mới đáp:

- Không sai, sư huynh muội hai vị với sáu người kia quả là chưa thọ thương bởi Thất âm Luật Chấn, nhưng các vị vẫn không khỏi thoát chết bởi kịch độc, sau bốn mươi chín ngày ắt sẽ phát độc chết như họ.
âu Dương Thu không tin hỏi:
- Chúng tôi đã bị trúng kịch độc rồi ư? ĐÓ là chất độc gì? Bị trúng trong trường hợp nào?
- Không sai, các vị sớm đã bị trúng kịch độc trong lúc ăn uống, đó là Thất Tuyệt đoạn Trường tán.
âu Dương Thu sửng sốt:
- Sao? Thất Tuyệt đoạn Trường tán ư?
Trường Tôn Sở ngẫm nghĩ chốc lát:
- VÕ công ngày một tinh tiến, phương pháp dùng độc cũng ngày một xảo quyệt. Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán này là là Tư Mã điệt nữ dùng bảy loại thảo dược tuyệt độc trong thiên hạ phối luyện thành, hòa vào rượu hay thức ăn, không màu không mùi, nuốt vào bụng không hề hay biết, nhưng sau bốn mươi chín ngày, tâm mạch sẽ vỡ đứt, phát độc thổ huyết mà chết. Tuy nhiên, lão phu cũng là một trong những người trúng độc, với thân phận và địa vị của lão phu trong võ lâm mà cam tâm chịu chết cùng các vị, vậy cũng kể được là công bằng chứ?
âu Dương Thu rúng động cõi lòng, tức giận mắng:
- Đúng là mặt mày xinh đẹp, lòng dạ rắn rết, để xem nàng ta được toại nguyện hay không?
Trường Tôn Sở như rất thương Tư Mã Thiến Như, nghe âu Dương Thu mắng chửi nàng ta, liền biện hộ:
- âu Dương huynh đệ, xin đừng chỉ dựa vào một việc mà phê bình sai lệch về người khác. Ai không biết Thiến Như điệt nữ vốn là một thiếu nữ hiền đức đoan trang, chính vì vậy, cái chết của phụ thân đã khiến Thiến Như điệt nữ bị khích động quá mức nên...
âu Dương Thu khinh bỉ tiếp lời:
- Nên mới nghiên cứu ra phương pháp tuyệt độc này để báo phục toàn thể đồng đạo võ lâm chứ gì?
Trường tôn Sở thản nhiên:
- Chuyện đã đến nước này, chúng ta cãi nhau có ích gì? Nhưng có điều là lão phu thật tiếc cho tiểu huynh đệ, một đóa kỳ hoa võ lâm chưa nở rộ đã sắp lụn tàn.
âu Dương Thu cười khảy:
- Sống chết có số, chẳng gì đáng tiếc cả. Theo tại hạ thì thanh danh cả đời Tư Mã lão hiệp bị hủy bởi tay một phụ nữ mới thật sự là một điều đáng tiếc.
Bỗng nghe tiếng nữ nhân tức giận nói:
- Phụ nữ sao hả?

âu Dương Thu với Trường Tôn Sở đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy La Võng Cơ nhường mày trừng mắt, mặt đầy sát khí từ từ tiến tới. Lão nhân mặt dài cằm nhọn cùng đại hán trung niên mắt lộ và ba thiếu niên áo xám cũng quác mắt giận dữ theo sau.
La Võng Cơ hiển nhiên chính là người cầm đầu trong nhóm, nhưng âu Dương Thu nhận biết, năm người này không phải thuộc hạ của Hải Long hội.
La Võng Cơ đi đến trước bàn thờ, thật bất ngờ, nàng không động thủ cũng chẳng lên tiếng, chỉ trố mắt nhìn vào trong màn trắng, năm người theo sau dĩ nhiên cũng dừng lại.
Trường tôn Sở trước tiên cất tiếng hỏi:
- La cô nương, các vị sáu người tuy không thọ thương bởi Thất âm Luật Chấn nhưng không thoát khỏi kịch độc Thất Tuyệt đoạn Trường Tán. CÔ nương muốn gì cứ nói ra.
La Võng Cơ như không nghe lời của Trường Tôn Sở, chỉ nhìn vào trong màn một hồi, rồi cùng năm người kia lui trở về.
âu Dương Thu thấy vậy càng thêm thắc mắc, quay sang Trường Tôn Sở hỏi:
- Trường tôn Sở tiền bối có biết họ phải không?
Trường tôn Sở gật đầu:
- Vâng, dường như trước khi họ đến đây đã bị người ám toán làm mất hết trí nhớ, quên hết quá khứ và người quen. Nếu không, La Võng Cơ là con gái của Hoạt Diêm Vương, đại long đầu Hải Long hội, sao lại đi chung với những người này?
âu Dương Thu vở lẽ, vội hỏi:
- Thảo nào La Võng Cơ xem tại hạ như người xa lạ! Vậy xin hỏi, Trường Tôn Sở tiền bối có biết lai lịch năm người kia không?
Trường Tôn Sở không cần suy nghĩ đáp:
- Lão già tuổi ngoài năm mươi kia là Bích Nhãn Tôn Ngũ Long, đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm, người trung niên râu xồm là Ngạc Đông Chi HỔ Thường Vạn Khánh, đệ tử VÕ Đang, còn ba thiếu niên áo xám tuy lão phu không biết danh tánh, nhưng biết họ là người của phái Cung Lai. Hôm nay những người đến phúng viếng tư Mã lão hiệp đều là đồng đạo võ lâm hai giới hắc bạch trong hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, chỉ có mấy người này là từ xa đến, hiển nhiên phía sau có người sai khiến, nhưng chưa rõ họ có mục đích gì?
Tuy nhiên...
Trường Tôn Sở bỗng ngưng lời, ngẫm nghĩ hồi lâu nói tiếp:
- Những gì tiểu huynh đệ muốn biết lão phu đã nói ra hết rồi. Bây giờ tốt hơn hết tiểu huynh đệ hãy chui ra ngay, nhân thời gian bốn mươi chín ngày còn sống cùng lệnh sư muội lo liệu hậu sự cho mình hay là đi làm vài việc

tốt cho người đời. Lão phu đã cạn lời, tuy hết sức áy náy với tiểu huynh đệ nhưng chẳng giúp gì được.
- Mỹ ý của tiền bối, tại hạ xin tâm lãnh, người võ lâm lo chuyện võ lâm, đã gặp phải giải quyết chẳng thể ngoảnh mặt làm ngơ, huống hồ tại hạ với tệ sư muội cũng bị trúng độc...
âu Dương Thu nói đến đó, sực nhớ đến một điều, bỗng hỏi:
- Trường Tôn Sở tiền bối, hồi nửa năm trước trong thành An Định Quan phải chăng từng có xảy ra chuyện hai người khổng lồ náo sự?
Trường Tôn Sở ngẫm nghĩ chốc lát:
- CÓ thì có, nhưng không liên quan đến cái chết của Tư Mã lão hiệp, bởi ba ngày sau khi Tư Mã lão hiệp qua đời mới xảy ra chuyện quái lạ ấy và hai người bị bắt đi là hai giáo luyện thương côn trong quan binh, không liên quan gì đến bổn phủ.
- Vậy Tư Mã lão hiệp lúc chết tình trạng như thế nào? Sao thể khẳng định là bị hạ sát?
- Tư Mã lão hiệp lúc chết trên giường và đang ngồi xếp bằng, râu tóc dựng đứng, hai mắt trợn trừng, hai tay nắm chặt, khắp người không có gì khác lạ, hiển nhiên đã chết vì căng thẳng và kinh hoàng.
Vậy không phải bị người sát hại thì là gì?
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Tình trạng chết của Tư Mã lão hiệp giống hệt như phụ thân trong sơn động... nhưng sau đó không lâu thì thi thể biến mất, theo lời Bạch Tiên Nhi, dường như phụ thân chưa chết, bị mang về Ma Thiết cung, nhưng về sau gặp lão nhân trên bè gỗ thì lại là phụ thân với người nhà bị người các đại môn phái liên thủ sát hại...
Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lại hỏi:
- Tư Mã lão hiệp chết đã nửa năm, sao đến nay mới phát tang?
Trường tôn Sở bực mình:
- Tiểu huynh đệ cũng là người sắp chết rồi, không thấy mình đã hỏi quá lôi thôi hay sao?
âu Dương Thu tra kiếm vào bao, bởi nhận thấy không cần thiết phải khống chế Trường Tôn Sở nữa, vì lúc này chàng đã biết được chút manh mối về cái chết của Tư Mã Trường Thanh nên dù Trường Tôn Sở tỏ ra bực mình, chàng vẫn ôn tồn nói:
- Không phải là vãn bối hỏi lôi thôi, mà là nếu vãn bối biết rõ toàn bộ, không chừng có thử cung cấp cho tiền bối một số tin tức đáng tin cậy, để các vị khỏi giết oan những người vô tội.
Trường Tôn Sở chớp mắt mấy cái, vẻ không tin nói:
- Tiểu huynh đệ tuy là truyền nhân của Tàn Khuyết môn, võ công cao cường, nhưng chưa chắc có thể giúp gì được. Tuy nhiên lão phu có thể thẳng

thắn cho tiểu huynh đệ biết, Tư Mã lão hiệp sở dĩ chết sau nửa năm mới phát tang, một là vì điều tra nguyên nhân, hai là Thiến Như điệt nữ tham cứu hai môn tuyệt nghệ đến nay mới thành công.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Tư Mã Thiến NHƯ là hạng nữ lưu mà có thể tham cứu hai môn tuyệt nghệ Thất âm Luật Chấn và Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán tột cùng lợi hại, đủ thấy nỗi đau mất cha của nàng sâu đậm đến mức độ nào? Nếu để nàng tiếp tục hành động, sẽ có biết bao đồng đạo võ lâm chết một cách oan uổng?
Thế là, âu Dương Thu thầm hạ quyết tâm tìm cách ngăn chặn cuộc thảm sát này, bèn lại hỏi:
- Linh cửu của Tư Mã lão phu có thể mở ra cho vãn bối xem di dung được không?
Trường Tôn Sở kiên quyết cự tuyệt:
- Không được!
Lúc này quần hào đã cười la nhảy múa đến tiếng khàn lực kiệt, ngã xuống la liệt trên đất ngủ thiếp đi, chỉ cò nhóm La Võng Cơ sáu người vẫn chằm chặp nhìn âu Dương Thu và Trường Tôn Sở như đang giám sát mọi cử động của hai người.
còn Tiểu Thúy thì thấp thoáng ngoài cửa, lúc lúc lại thò đầu nhìn vào trong nhà, nhưng không bước qua ngạch cửa.
Nàng là vậy, âu Dương Thu bảo nàng làm việc gì, nàng chỉ làm một việc ấy, tuyệt đối không tự ý làm việc khác, hoàn toàn lệ thuộc vào âu Dương thu.
Thế nhưng, âu Dương Thu nào ngờ vị sư muội xấu xí này trong nửa năm gần gũi đã thầm tha thiết yêu chàng, Chẳng phải người nàng thiếu chủ động, mọi sự đều cậy vào sư huynh, mà thật ra là nàng sợ trái ý sư huynh, sẽ làm tiêu tan mọi mơ ước trong lòng.
Lời thỉnh cầu mở áo quan bị từ chối, âu Dương Thu đương nhiên chẳng thể ép buộc, đành thành khẩn nói:
- Trường Tôn Sở tiền bối không chấp thuận, vãn bối cũng không tiện cưỡng ép, nhưng tiền bối có thể nào xin Tư Mã cô nương lấy thuốc giải Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, tạm giữ lại tính mạng của các đồng đạo võ lâm, rồi vãn bối nguyện sẽ cố hết sức mình hiệp trợ điều tra hung thủ thật sự?
Trường tôn Sở lắc đầu, trả lời gọn lỏn:
- Không có thuốc giải!
- Tư Mã cô nương có thể phối chế dược tán này, hẳn cũng biết dược vật gì có thể giải cứu chứ?
- Lão phu có thể hỏi thử, nhưng không dám cam đoan Thiến Như sẽ có câu trả lời làm hài lòng tiểu huynh đệ.
- CÓ thể mời Tư Mã cô nương ra đây để vãn bối giáp mặt thương lượng chăng?

- Không thể!
Lúc này đã cuối giờ thân, giờ dậu sắp đến. Trong nhà tối om, ánh nến leo lét hệt như ma trơi.
Trường Tôn Sở thấy cảnh thấy cảnh thảm não của quần hào trên đất, như Cũng có chút động lòng trắc ẩn, bèn nói:
- Tiểu huynh đệ hãy Ở đây chờ chốc lát, để lão phu đi hỏi Thiến Như thử xem có cách gì giải cứu hay không.
Dứt lời liền quay người di vào trong màn trắng khuất dạng.
Thì ra sau bức màn trắng trừ một cỗ quan tài to lớn màu đen, sau quan tài còn có một gian thạch thất kiên cố, tiếng nhạc Thất âm Luật Chấn chính là từ một lỗ nhỏ trên vách thạch thất này vọng ra, và âu Dương Thu cũng chính là đã gặp Trường Tôn Sở Ở trước gian thạch thất này.
âu Dương Thu thấy Trường Tôn Sở quá lâu chưa trở ra, bất giác sinh nghi, ngoảnh ra sau quét mắt nhìn vào cỗ quan tài đen, ngay trong khoảnh khắc phân thần ấy, La Võng Cơ cùng năm người kia đột nhiên tung mình lao tới.
Lần này, sáu người theo hình vòng cung lao tới, cơ hồ trong một lúc, vươn tay chộp vào bức màn trắng che phủ quan tài. Liền tức, bức màn lả tả xuống đất.
âu Dương Thu đang không biết nên ngăn cản họ hay là đứng ngoài cuộc xem họ định làm gì, bỗng tiếng nhạc lại vang dậy, rầm rộ như hàng ngàn tuấn mã phi nhanh.
Liền theo đó, quần hào dưới đất cùng lúc đứng lên, tiếng tuốt binh khí xoang xoảng, rồi thì tiếng la hét vang trời, hỗn loạn khôn tả.
Ngay khi ấy, hai cánh cửa nhà "ầm" một tiếng đóng lại, liền sau đó là một bức chắn sắt hạ nhanh xuống Cửa nhà đóng lại, chắn sắt hạ xuống, nhưng quần hào đã mất hết lý trí, hành động hoàn toàn chịu sự điều khiển của Thất âm Luật Chấn, đâu còn màng đến chuyện ấy nữa.
Gần ba trăm cao thủ võ lâm thảy đều tuốt binh khí, trong tiếng la hét vang trời, Ồ ạt lao vào nhóm La Võng Cơ sáu người.
Những người này đã mất hết lý trí, dĩ nhiên xuất thủ không biết sống biết chết, hệt như một đàn hổ điên, tột cùng hung mãnh.
âu Dương Thu thấy tình thế này dù giúp bên nào cũng vô nghĩa, tốt hơn hết là tạm đứng ngoài cuộc, bèn phi thân lên trên một xà ngang làm kẻ bàng quang.
Chàng cúi nhìn xuống, chỉ thấy nhóm La Võng Cơ sáu người đang đứng vây quanh linh cửu của Tư Mã Trường Thanh nghinh chiến với quần hùng.
Lão nhân mặt dài cằm nhọn Bích Nhãn Thử Tôn Ngũ Long thi triển Đạt Ma Thần Quyền, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, kình phong vù vù hết sức cương mãnh, đón cản một mặt.
Đại hán trung niên Ngạc Đông Chi HỔ Thường Văn Khánh tuy đã bị trường

tiên của âu Dương Thu đáng gãy một tay, thọ thương khá nặng, nhưng vẫn một tay vung kiếm, oai phong chẳng giảm.
Ba thiếu niên áo xám phái Cung Lai đều sử dụng đơn đao, đao pháp ảo dị, ba người liên tục tạo thành một bức màn sáng chặc chẽ, khiến quần hào khó thể tiếp cận.
La Võng Cơ trong tình thế như vậy dĩ nhiên khó thể thi triển Thần Thủ Tiên Võng, nhưng vị nữ đệ tử của VÔ Ưu thượng nhân này dĩ nhiên còn có một tuyệt kỹ ứng địch khác, tuy chẳng thấy nàng có động tác uy mãnh gì, nhưng tay nàng vung lên, kẻ nào đến gần nàng đều thét lên một tiếng, buông rơi binh khí, đứng ngây ra tại chỗ.
âu Dương Thu từ trên cao nhìn xuống thấy rất rõ ràng, La Võng Cơ thi triển chính là tuyệt kỹ cách không đả huyệt. Trong đương kim võ lâm, không kể lớp già, trong lớp trẻ thật hiếm ai có được hỏa hầu như vậy về thuật điểm huyệt chỉ đơn thuần bằng vào nội công ngự khí này. Nên cũng thầm thán phục võ công của nàng, nhận thấy ngoại hiệu Thiên Võng tiên tử quả chẳng phải hư danh.
Thất âm Luật Chấn rền rỉ từ trong thạch thất vọng ra, quần hào lớp trước ngã xuống, lớp sau tiếp tục tiến tới, không hề sợ chết, nhưng vẫn không sao đột phá nổi hàng rào bảo vệ quan tài của sáu người.
Chỉ lát sau, quần hào bị điểm huyệt và thọ thương ngã xuống chết đã có khoảng năm sáu mươi người, cộng với những kẻ nhảy múa kiệt sức chết bởi Thất âm Luật Chấn trước đó, cả thảy tám mươi người, thi thể ngổn ngang, nếu tiếc tục thế này, chẳng bao lâu nữa gần ba trăm cao thủ võ lâm sẽ chết sạch, không cần đến Thất Tuyệt Đoạn Trường tán phát tác nữa.
Đến lúc này, âu Dương Thu đã nhận thức được sự lợi hại của Thất âm Luật Chấn, môn kỳ công này chẳng những có thể khiến người sống chết, mà còn có thể sai khiến như nô lệ.
Tuy nhiên, âu Dương Thu không sao hiểu nổi nhóm La Võng Cơ sáu người vì sao lại liều mạng bảo vệ cỗ quan tài, và Tư Mã Thiến Như dùng Thất âm Luật Chấn điều khiển quần hào như cũng đang tranh giành cỗ quan tài này, chả lẽ trong linh cửu của Tư Mã Trường Thanh còn có vấn đề gì hay sao?
Nghĩ vậy, ý định mở quan tài tra cứu càng thêm mãnh liệt, thế nhưng, lúc này chưa thể nào ra tay được.
âu Dương Thu vốn tính quật cường, lại thêm hoàn cảnh tạo thành lòng đa nghi, khiến chàng nhận thấy cái chết của Tư Mã Trường Thanh có thể liên quan đến một vụ án trọng đại trong võ lâm, và vụ án này cũng rất có thể liên quan đến cái chết của cả nhà chàng, của nghĩa phụ, nghĩa mẫu, và Nhị Hải cư sĩ.
Chàng bất chấp tất cả, thậm chí mạo hiểm đến tính mạng tầm sư học võ chính là để điều tra sự thật về vụ án này, nay đã có manh mối khả nghi như

vậy, sao thể dễ dàng bỏ qua?
âu Dương Thu đang quan sát suy nghĩ, bỗng Thất âm Luật Chấn lại ngưng bặt, quần hào thoái lui, cuộc hỗn chiến tạm ngừng.
Liền sau đó, tiếng kèn kẹt vang lên, gian thạch thất từ từ tách ra một cửa hẹp, hai tỳ nữ áo trắng theo sao Tư Mã Thiến Như chậm rãi bước ra, Trường tôn Sở đi sau cùng.
HỌ vừa bước qua khỏi cửa, vách liền tức tự động khép lại như trước, không còn một khe hở nhỏ.
âu Dương Thu vừa thấy Tư Mã Thiến Như hiện thân, liền từ trên xà nhà phóng xuống, ôm quyền thi lễ nói:
- Tư Mã cô nương đã chấp nhận lời thỉnh cầu của tại hạ rồi phải không?
Tư Mã Thiến Như thoáng chau mày, đôi mắt như làn thu ba liếc nhìn âu Dương Thu, đoạn khom mình đáp lễ:
- Gia phụ cả đời hành hiệp trượng nghĩa, đồng đạo võ lâm thảy đều quý trọng, chẳng ngờ tuổi già lại bị người ám toán chết, điều tra đã lâu vẫn Chưa tìm ra kẻ thù, nên Thiến Như bất chấp mọi thủ đoạn báo phục đồng đạo võ lâm thiên hạ. âu Dương huynh thấy như vậy quá đáng phải không?
âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:
- Lòng hiếu thảo của Tư Mã cô nương rất đáng khen, nhưng với sức cô nương mà định báo phục võ lâm thiên hạ, cho dù cô nương võ công cao tuyệt cũng chưa chắc có thể toại nguyện. Hơn nữa, vì cái chết của lệnh tôn một người mà tàn sát kẻ vô tội, thật là một hành động tàn bạo không hợp tình lý.
- Thiến Như đâu phải không biết hành động như vậy là quá tàn bạo và cũng chưa chắc đạt thành ý nguyện, nhưng ít ra cũng có thể khiến cho người võ lâm tỉnh ngộ và sám hối.
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ trong chốc lát, bỗng lại hỏi:
- âu Dương huynh định khuyên giải hoặc ngăn cản Thiến Như từ bỏ kế hoạch hành động đã định này phải không?
âu Dương Thu mắt ánh lên vẻ tức giận:
- Vâng, cả hai! Tính ra cảnh ngộ của tại hạ còn bi thảm hơn cô nương, nhưng thủ đoạn báo thù của tại hạ khác với cô nương, tại hạ bằng mọi giá phải điều tra kẻ thù thật sự.
- Nên Âu Dương huynh cũng muốn Thiến Như hành động như huynh phải không?
- CÓ thể nói như vậy, nhưng mưu sự tại thân, cô nương đồng ý hay không, tại hạ không có quyền ép buộc.
Tư Mã Thiến Như đưa mắt nhìn nhóm La Võng Cơ sáu người đã lui đến bên linh cửu:
- Nếu là trước hôm nay mà âu Dương huynh khuyên bảo Thiến Như thế này,

có lẽ Thiến Như đã xem huynh như kẻ thù. Nhưng bây giờ Thiến Như đã thay đổi ý định báo thù, âu Dương huynh có thể kể cho nghe về cảnh ngộ bi thảm của huynh chăng?
- Đương nhiên là có thể, nhưng tại hạ yêu cầu cô nương chấp nhận hai điều kiện:
- âu Dương huynh cứ nói, nếu có thể Thiến Như sẵn sàng chấp nhận âu Dương Thu ôm quyền thi lễ:
- Vậy thì tại hạ xin đa tạ cô nương trước! Thứ nhất, xin cô nương giải cứu cho những đồng đạo võ lâm bị trúng độc này. Thứ nhì, xin cô nương bảo người mở quan tài của lệnh tôn cho tại hạ xem thử.
Thật bất ngờ, Tư Mã Thiến Như đã khẳng khái chấp nhận hai điều kiện ấy, nhưng nàng bổ sung thêm:
- Quần hào hiện diện bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán và Thất âm Luật Chấn, theo Thiến Như biết, khắp thiên hạ chỉ có một vật có thể cứu chữa, nhưng vật này rất hiếm, chẳng dễ có được và Cũng chẳng biết sinh sản Ở đâu?
âu Dương Thu vội hỏi:
- ĐÓ là vật gì vậy?
- ĐÓ là một loại quả cây tên là Chu Quả, mỗi cây chỉ kết một quả và trăm năm mới chín một lần. Mỗi người chỉ cần uống vào một giọt nước Chu Quả chín là lập tức bình phục ngay.
âu Dương Thu mừng rỡ:
- Chu Quả tại hạ có cách tìm được, việc này để tại hạ lo liệu.
Tư Mã Thiến Như ngạc nhiên:
- âu Dương huynh biết chỗ sinh sản lại quả quý hiếm ấy ư?
- Xin cô nương đừng hỏi nhiều, để tại hạ kể rõ cảnh ngộ của mình trước đã...
âu Dương Thu hồi tưởng chốc lát, đoạn bèn xót xa kể lại thân thế và Cảnh ngộ đau thương của mình, nhưng chàng không đề cập đến chuyện tình cờ lạc vào Ly Biệt Câu và hái ăn Chu Quả, đó chẳng phải chàng cố ý giấu giếm, mà là nghĩ nếu tiết lộ chuyện ấy ra hẳn sẽ khiến cho rất nhiều người trong giới võ lâm táng mạng, bởi chàng biết rất rõ sự lợi hại của Ly Biệt Câu.
Nghe xong, Tư Mã Thiến Như hết sức thương hại nói:
- Lệnh tôn Nhất Tiễn Thần Tiên đại hiệp, Thiến Như mộ danh đã lâu, nhưng chưa có duyên gặp gỡ, chẳng ngờ âu Dương huynh lại là công tử của lão nhân gia ấy, cảnh ngộ của âu Dương huynh quả là bi thảm hơn Thiến Như nhiều.
Trong khi nói, đôi mắt ướt át như làn thu ba của nàng ánh lên vô vàn tình tứ, cảnh ngộ bi thương đã khiến cho đôi cô nhi này xích lại gần nhau hơn.
âu Dương Thu mắt nhìn gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Tư Mã Thiến Như, lòng bất giác xao động, vội nhìn đi nơi khác nói:

- Thời gan cấp bách, tại hạ cần phải tìm được Chu Quả nội trong bốn mươi chín ngày, nên xin cô nương hãy lập tức bảo người mở quan tài của lệnh tôn cho tại hạ xem thử di dung, được chăng?
âu Dương Thu sở dĩ liệt việc này là một điều quan trọng đương nhiên là có lý do, thứ nhất chàng tổng hợp cuộc đối thoại giữa Bạch Tiên Nhi với lão bà tóc bạc trong Ly Biệt Câu, sau lại nghe La Võng Cơ cho biết phần nào bí mật trong võ lâm hồi ba mươi năm trước, lại thêm chuyện mở quan tài xem di dung của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tại Mã Lộc trại chết đã lâu mà vẫn như người sống.
Do dó, trong đầu chàng đã hình thành một khái niệm đáng hoài nghi, vương gia mà nói rất có thể chính là vị tiền bối đã bị chặt mất tứ chi chưa chết.
Những vụ án liên tiếp xảy ra rất có thể liên quan với nhau. Thứ nhì, lúc đầu Trường Tôn Sở đã kiên quyết cự tuyệt việc mở quan tài của Tư Mã Trường Thanh, vì sao Tư Mã Thiến Như lại đồng ý? Vì lẽ gì nhóm La Võng Cơ sáu người lại đặc biệt chú ý đến quan tài của Tư Mã Trường thanh?
Bởi hai lý do ấy nên âu Dương Thu nghĩ là nếu muốn làm sáng tỏ vấn đề, mở quan tài ra xem là điều rất cần thiết.
Thật ra, ý nghĩ ấy của âu Dương Thu chẳng qua chỉ do lòng đa nghi mà nên, không hoàn toàn có đầy đủ lý do và cần thiết.
Tư Mã Thiến Như ngoảnh lại Trường Tôn Sở đứng phía sau nói:
- Việc này xin phiền Trường Tôn thúc thúc một phen!
Trường Tôn Sở gật đầu, phất nhẹ tay áo, đi về phía cỗ quan tài.
âu Dương Thu cũng tiến đến gần quan tài hai bước, ngưng thần chú mắt nhìn.
Lúc này, nhóm La Võng Cơ sáu người đứng dàn thành một hàng ngang bên phải quan tài, cách quan tài khoảng bảy tám bước, vẻ mặt đều rất căng thẳng.
Tư Mã Thiến Như đặt tay lên trên bàn thờ, thoáng nghiêng đầu như nhìn cỗ quan tài, nhưng thật ra là chú ý cử động của nhóm La Võng Cơ.
Trường Tôn Sở đi đến gần cỗ quan tài, nhóm La Võng Cơ cũng tiến tới ba bước. Xem ra chỉ cần Trường Tôn Sở đưa tay ra là sáu người tức khắc xuất thủ ngay.
âu Dương Thu thấy vậy hết sức thắc mắc, vừa định lên tiếng hỏi Trường Tôn Sở vì sao không chịu lập tức mở nắp quan tài?
Đột nhiên, ầm một tiếng vang dội, ánh nến lung lay, bụi rơi lả tả.
âu Dương Thu giật mình đảo mắt nhìn, trong nhà tất cả vẫn như trước, chỉ không còn nhìn thấy nhóm La Võng Cơ sáu người đâu nữa.
Trường tôn Sở ha hả cười nói:
- Thiến Như hiền điệt nữ khá lắm!
Tư Mã Thiến Như thở dài:

- Trường Tôn thúc thúc đừng vội khen điệt nữ, chúng ta chẳng qua chỉ bắt được những người mất trí nhớ bị sai khiến, muốn tìm ra hung thủ thật sự còn phải tốn công mất sức nhiều lắm.
âu Dương Thu thắc mắc hỏi:
- Tư Mã cô nương, đây là trò gì? Nhóm người La cô nương đâu rồi?
Chàng bởi quan tâm cho La Võng Cơ, nên khi hỏi giọng nói không khỏi lộ vẻ lo lắng. Tư Mã Thiến Như thông minh tinh tế, thấy âu Dương Thu lúc hỏi về La Võng Cơ, mắt ánh lên vẻ khác lạ, động tâm nói:
- âu Dương huynh hãy yên tâm, La cô nương không có nguy hiểm gì dâu, lát nữa Thiến Như sẽ đưa huynh đến gặp, giờ khoan vội lo lắng.
âu Dương Thu nghe mặt nóng ran, may là có đeo mặt nạ da người, không nhìn thấy vẻ mặt chàng, nhưng cử chỉ cũng ngượng nghịu nói:
- Tại hạ không phải nóng lòng muốn gặp La cô nương, mà chỉ vì sáu người đột nhiên mất tích khiến tại hạ lấy làm lạ thôi. Nếu họ đã bị cô nương bắt giữ, vậy thì càng tốt. Giờ xin Trường Tôn Sở tiền bối hãy mở quan tài của Tư Mã lão hiệp cho tại hạ xem thử!
Nhưng Trường Tôn Sở chưa ra tay ngay, chỉ hai mắt nhìn Tư Mã Thiến Như như chờ chỉ thị của nàng.
Tư Mã Thiến Như quay sang âu Dương Thu trịnh trọng nói:
- âu Dương quả thật muốn xem ư?
âu Dương Thu bực mình:
- Tư Mã cô nương sao lại nói năng trảo trở thế này? Tại hạ sở dĩ yêu cầu mở quan tài lệnh tôn để xem thật tình là định giúp cô nương điều tra hung thủ đã sát hại lệnh tôn, hoàn toàn không có dụng ý khác Tư Mã Thiến Như dịu mặt:
- âu Dương huynh chớ nên hiểu lầm!
- Tại hạ không hề hiểu lầm, mà chỉ thấy cô nương nói năng trảo trở thôi!
- Gia phụ chết đã nửa năm, âu Dương huynh tin là lúc này mở quan tài ra có thể phát hiện được gì trên thi thể?
- Ơ...
âu Dương Thu ấp úng hồi lâu, không sao trả lời được, thầm nhủ:
- Phải rồi, Tư Mã lão hiệp chết đã nửa năm trời, ngoài một thi thể hôi thối, còn trông thấy được gì? Sao mình lại hồ đồ đến mức không nghĩ đến điều ấy nhỉ?
Tư Mã Thiến Như nhoẻn cười:
- âu Dương huynh, cỗ quan tài này được đóng bằng đinh to rất chắc, không dễ mở ra và bên trong chẳng có gì cả!
âu Dương Thu càng thêm bối rối hỏi:
- Vậy chứ thi thể lệnh tôn Ở đâu?
- Vấn đề chính là Ở đó...
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng đã kể lại:

- Tư Mã Trường Thanh hồi nửa năm trước đột ngột qua đời, khắp người không hề có thương tích trí mạng, khiến Tư Mã Thiến Như hết sức thắc mắc và hoài nghi.
Do đó, Tư Mã Thiến Như đã bỏ di thể của phụ thân vào một cỗ quan tài đặc chế, giấu trong một bí thất có bố trí cơ quan, còn cỗ quan tài đặt trước linh đường hoàn toàn trống không. BỐ trí xong, Tư Mã Thiến Như ẩn nấp trong linh đường theo dõi động tĩnh.
Đêm ấy quả thấy hai bóng người lẻn vào linh đường. Hai người này vóc dáng mảnh mai, đều là phụ nữ, nhưng hành động nhanh nhẹn, hiển nhiên là võ công cao cường.
sự bố trí trong linh đường không hề có gì khác lạ, bốn gia đinh canh gác bởi đã có sự sắp đặt trước, thảy đều ngáy khò ngủ say trước linh cửu Thế nhưng, hai người không rõ lai lịch ấy cũng hết sức khôn ranh, họ như đã phát giác có điều khác lạ, bèn giả vờ bình tĩnh đốt chút ít giấy vàng bạc rồi đi quanh linh cửu một vòng, sau đó ung dung đi ra.
Tư Mã Thiến Như thấy hai người ấy hành động khả nghi, bèn bám theo sau rình xem họ làm gì. Nào ngờ hai người bịt mặt ấy sau khi ra khỏi linh đường, không hề có hành động gì khác, lập tức bỏ đi ngay.
Ngay khi Tư Mã Thiến Như đang lưỡng lự có nên đuổi theo hay không, bỗng nghe tiếng chuông báo động từ gian mật thất đặt linh cửu của phụ thân vọng đến.
Nàng giật mình sửng sốt, vội chạy ngay đến đó, đồng thời những người được bố trí canh phòng bên ngoài cũng đã nghe được tiếng báo động đổ xô đến, bao vây chặt mật thất.
Nhưng mật thất hoàn toàn bình thường, không hề có gì khác lạ, chẳng hiểu sao chuông báo động lại reo lên?
Tư Mã Thiến Như thông minh tinh tế, nàng nghĩ chuông báo động được đặt trong quan tài chẳng thể nào lại vô cớ reo lên, nên liền bảo người mở quan tài ra xem.
Quả đúng như sự suy đoán của nàng, thi hài của Tư Mã Trường Thanh đã biến mất, thay vào đó là một thiếu nữ áo xanh nhạt, tuổi chừng mười bảy, mười tám, xinh đẹp tuyệt trần.
Tư Mã Thiến Như sau khi xem xét tỉ mỉ, đã phát hiện thiếu nữ áo xanh bị trúng ám khí được bố trí trong mật thất trước, sau khi hôn mê lại bị người dùng thuật Quy Tức (rùa nghỉ) chế ngự.
Thuật Quy Tức là một bí thuật thất truyền đã lâu trong võ lâm, người bị trúng thuật này không ăn không uống, ngủ triền miên đến sáu bảy tháng, nếu là nữ giới thời gian ngủ có thể dài đến tám tháng, kịp thời dùng dược vật cứu chữa sẽ hồi tỉnh ngay.
căn Cứ theo sự phát hiện trọng đại ấy, Tư Mã Thiến Như suy luận:

- Thứ nhất, hẳn là có người đột nhập vào mật thất, mục đích là đánh cắp thi thể của Tư Mã Trường Thanh. Thứ hai, thiếu nữ áo xanh bị trúng ám khí, người kia sau khi mở quan tài lấy cắp thi thể, vì một mình không thể mang theo hai thân người, bèn dùng thuật Quy Tức chế ngự thiếu nữ áo xanh, bỏ vào quan tài rồi cắp thi thể của Tư Mã Trường Thanh đào tẩu, chờ cơ hội khác hằng trở lại mang thiếu nữ áo xanh này đi. Thứ ba, căn cứ theo luật Quy Tức tái hiện trên giang hồ và Tư Mã Trường Thanh chết một cách đột ngột, di thể lại bị đánh cắp, xác định lão hiệp chưa chết, mà chỉ là bị trúng Quy Tức thuật mà thôi.

Qua ba điều suy luận ấy, Tư Mã Thiến Như có hành động sau:

- Thứ nhất, di chuyển linh cửu của Tư Mã Trường Thanh hiện trong là thiếu nữ áo xanh vào một thạch thất bí mật nhất dưới lòng - Thứ hai, loan tin trên giang hồ là Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh đã bị kẻ thù sát hại, định vào ngày mồng một tháng ba phát tang. Trong thời gian này, Tư Mã Thiến Như thề quyết được kẻ thù, sẽ moi tim kẻ thù trước đồng đạo võ lâm vào ngày phát tang để cúng tế phụ thân.

Nhưng trên thực tế, trong thời gian ấy Tư Mã Thiến Như không hề rời khỏi nhà một bước, nàng đã miệt mài nghiên cứu gần ba tháng trời, lĩnh ngộ triệt để môn âm luật do sư phụ truyền cho.

Trong thời gian ấy, nhà Tư Mã không hề xảy ra việc gì nên Tư Mã Thiến Như quyết định thí nghiệm Thất âm Luật Chấn vào ngày phát táng phụ thân, nếu tìm được người khả nghi trong quần hào thì thôi, còn không bắt đầu từ đây sẽ hàng loạt báo thù đồng đạo võ lâm thiên hạ, bởi nàng đoán là phụ thân tuy chưa chết, nhưng cũng lành ít dữ nhiều Đồng thời, Tư Mã Thiến Như tin chắc nếu thiếu nữ áo xanh trong quan tài quả là bị trúng Quy Tức thuật, trong ngày phát táng đối phương hẳn sẽ trà trộn vào quần hùng, chờ cơ hội đánh cướp thiếu nữ áo xanh.

Căn cứ theo danh sách đã ký của quần hào lúc vào cửa và sự quan sát của Tư Mã Thiến Như tại buổi tiệc, nàng đã phát hiện mấy người khả nghi, đó là nhóm La Võng Cơ sáu người cùng với âu Dương Thu và Tiểu Thúy.

Đến khi yến tiệc chấm dứt, dùng Thất âm Luật Chấn đưa quần hào vào ngôi nhà to trong hoa viên, và Thất âm Luật Chấn lần thứ ba phát sinh công hiệu, Tư Mã Thiến Như nấp trong thạch thất quan sát mới xác định nhóm La Võng Cơ sáu người là nhân vật khả nghi thật sự Sau khi Trường Tôn Sở nói chuyện với âu Dương Thu, đi vào thạch thất, hai người bàn tính một hồi, quyết định do Tư Mã Thiến Như ra mặt, sử dụng cơ quan mai phục bắt giữ nhóm La Võng Cơ sáu người, sau đó hẵng định liệu.

Nhóm La Võng Cơ sáu người chẳng phải nhân vật tầm thường, sở dĩ dễ dàng bại lộ hành tung và sa vào cạm bẫy, lý do rất đơn giản. HỌ đã bị người làm mất trí nhớ để sai khiến, dĩ nhiên lý trí không còn sáng suốt, chỉ chăm

chú vào một hành động theo chỉ thị của kẻ nấp phía sau, ngoài ra chẳng biết gì cả.
Rất hiển nhiên, mục đích của họ là cỗ quan tài trong linh đường, đó sao thể thoát khỏi đôi mắt tinh tế của Tư Mã Thiến Như, không phải là vì thiếu nữ áo xanh trong ấy là gì?
Tư Mã Thiến Như nói đến đó, khiến âu Dương Thu bội phục sát đất, nhận thấy trí tuệ vị cô nương tài mạo song toàn này thật cao như sao mai bắc đẩu.
âu Dương Thu vốn định khen nàng một phen, sực nhớ sư muội Tiểu Thúy còn đang đứng Ở bên ngoài, e quá lâu sẽ gây ra chuyện không hay, bèn quay ra sau nhìn cánh cửa đang đóng chặt nói:
- Tư Mã cô nương có thể để cho tệ sư muội vào đây không?
Tư Mã Thiến Như gật đầu, đặt tay vào mép bàn thờ ấn nhẹ, liền tức tiếng kèn kẹt vang lên, bức chắn sắt cất lên, rồi hai cánh cửa to kẹt một tiếng mở ra.
Chỉ thấy bóng lục nhấp nhoáng, Tiểu Thúy đã phi thân vào nhà, ném cho âu Dương Thu cái nhìn đầy quan tâm, rồi lẳng lặng đứng Ở một bên.
Tư Mã Thiến Như đưa mắt nhìn Tiểu Thúy nói:
- âu Dương huynh, lệnh sư muội đẹp quá!
âu Dương Thu không nói gì, chỉ cười một cách gượng gạo.
Lại ầm một tiếng vang dội, hai cánh cửa to đã đóng trở lại.
âu Dương Thu như chợt nghĩ đến, bỗng lại hỏi:
- La cô nương và năm người kia thật ra đã bị bắt đi đâu vậy?
Tư Mã Thiến Như mỉm cười, đưa tay chỉ xuống đất.
âu Dương Thu giờ mới hiểu, thì ra ngay khi tiếng động rền rĩ vang lên, nhóm La Võng Cơ sáu người đã bị rơi xuống cơ quan mai phục dưới đất, nhưng với nhãn lực của mình mà không nhìn thấy, đủ biết cơ quan mai phục trong trang viện này hết sức tinh vi và lợi hại.
Chỉ thấy Tư Mã Thiến Như mỉm cười chìa tay nói:
- Xin mời chư vị đi theo Thiến Như!
Trong khi nàng nói, âu Dương Thu chẳng thấy nàng có cử động gì, nhưng trên ván thạch thất phía sau cỗ quan tài đã tách ra một cửa hẹp, không khỏi thầm bội phục sự lanh lẹ của nàng, dẫn trước theo sau nàng đi vào thạch thất.
Tiểu Thúy và hai nữ tỳ đi giữa, Trường Tôn Sở sau cùng, nối tiếp nhau đi vào thạch thất, cửa lại khép kín.
Trong thạch thất đèn nến sáng choang, âu Dương Thu ngước mắt nhìn, thì ra gian thạch thất này chỉ là một đường hầm dẫn xuống lòng Tư Mã Thiến Như đi trước dẫn đường, được mấy bước bỗng dừng lại, đưa tay chỉ vách đá bên phải nói:
- âu Dương huynh với lệnh sư muội có muốn xem thử nhạc nữ của Thất âm

Luật Chấn không?
âu Dương Thu thắc mác thầm nhủ:
- Chẳng lẽ nhạc nữ Thất âm Luật Chấn của nàng có thể Ở trong vách đá hay sao?
Chàng tuy nghĩ vậy nhưng lại nói:
- Được chính mắt xem tuyệt nghệ của Tư Mã cô nương thật là đại hạnh bình sanh của tại hạ!
- âu Dương huynh quá khen, vậy thì xin mời!
Tư Mã Thiến Như đưa ngón tay ấn nhẹ lên vách đá, trên vách đá liền hiện ra một cửa vuông, một gian thạch thất xuất hiện.
Tư Mã Thiến Như dẫn trước đi vào quay lại ngoắc tay nói:
- âu Dương huynh vào đây!
âu Dương Thu gật đầu, cất bước đi vào, chỉ thấy gian thạch thất này vuông vức, đầu kia thạch thất có một hàng cầm đôn trên là bảy thiếu nữ xinh dẹp, thảy đều mặc y phục trắng và trong lòng ôm một nhạc khí màu tím gồm đủ các loại đàn.
Bảy thiếu nữ áo trắng thấy âu Dương Thu chằm chặp nhìn mình, thảy đều e thẹn cúi thấp đầu.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Tiếng nhạc do bảy thiếu nữ này hợp tấu mà có thể khống chế và điều khiển hàng trăm cao thủ võ lâm, trên đời lại có chuyện quái lạ như vậy, nếu mình mà không đích thân mắt thấy tai nghe thì thật là khó mà tin được.
Tư Mã Thiến Như thấy âu Dương Thu trầm ngâm lặng thinh, như đã nhìn thấu nỗi lòng nàng, mỉm cười nói:
- âu Dương huynh nhận thấy nhạc nữ và nhạc khí của Thất âm Luật Chấn không có gì đặc biệt phải không?
- Nàng này lợi hại thật!
âu Dương Thu thầm nhủ, bèn nói:
- Dùng tiếng nhạc giết người không phải cô nương là người đầu tiên, trong võ lâm sớm đã có rồi. Nhưng Thất âm Luật Chấn của cô nương không những có thể làm cho người chết mà còn có thể khống chế tâm thần và sai khiến người, đó thật là điều khó thể tưởng tượng noi...
Tư Mã Thiến Như cười tiếp lời:
- Kỳ thực nói ra cũng không có gì lạ. âu Dương huynh hẳn biết âm nhạc chủ yếu nhằm kích động tình cảm con người, như vậy cũng có thể khống chế hành động của con người, nên hoàn toàn tùy thuộc vào trình độ âm nhạc của người sáng tác.
- Lời nói của cô nương thật đã khiến cho tại hạ mở rộng thêm tầm hiểu biết...
âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp:
- CÔ nương đã có thể dùng Thất âm Luật Chấn khiến quần hào mất lý trí,

hẳn cũng có thể dùng Thất âm Luật Chấn khiến họ trở lại bình thường, cớ sao lại cần đến nước Chu Quả?
Tư Mã Thiến Như cười bí ẩn:
- Thất âm Luật Chấn quả có thể khiến quần hào khôi phục lý trí, nhưng vì trước khi nghe tiếng nhạc, họ đã bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, nên khi chưa tìm được Chu Quả, tốt hơn hết để cho họ say ngủ, vậy có thể tránh được rất nhiều rắc rối.
- CÔ nương tin là tại hạ có thể tìm được Chu Quả trong vòng bốn mươi chín ngày ư?
- Thiến Như tin là âu Dương huynh biết chỗ sinh sản, nhưng tìm được hay không còn tùy Ở số mệnh của họ.
- Vậy thời gian không nhiều, cô nương có thể đưa tại hạ đi xem thử tình trạng hiện giờ của La cô nương không?
- Bây giờ đi xem cũng bằng thừa, sáu người họ đều như điên dại cả!
- Vậy thì cô nương bắt giữ họ cũng vô ích, vẫn không thể điều tra ra sự thật.
Tư Mã Thiến Như đưa âu Dương Thu và Tiểu Thúy lui ra, đi tới chừng hơn trượng, thở dài não nề nói:
- Chỗ độc đáo của người đứng sau lưng điều khiển này là mỗi lần phái người ra gây án đều cho uống dược vật trước, khiến họ mất hết trí nhớ, dù thất thủ bị bắt cũng không thể điều tra ra manh mối...
âu Dương Thu chợt nghĩ ra, bỗng tiếp lời:
- Sao chúng ta không căn cứ theo lai lịch của họ mà diều tra?
- Vậy càng khiến cho trọng tâm của vấn đề lệch xa hơn, chỉ uổng tâm cơ mà thôi.
- CÔ nương nói sao? Tại hạ chưa hiểu?
- La Võng Cơ, Tôn Ngũ Long và Thường Văn Khánh ba người đều là nhân vật thành danh trên giang hồ, ai không biết lai lịch của họ?
Ngay cả ba thiếu niên của phái Cung Lai, người chỉ cần có chút kinh nghiệm giang hồ cũng có thể dễ dàng nhận biết họ qua cách ăn mặc.
âu Dương huynh thử nghĩ, sáu người này có thể trở thành một phe, nếu không có người đứng sau lưng sai khiến...
Tư Mã Thiến Như bỗng ngưng lời, rẽ qua hai khúc quanh, theo Cảm giác của âu Dương Thu, lúc này đang đi xuống dưới ngôi nhà to.
Lát sau, họ đã đến cuối đường hầm, trước mắt xuất hiện một gian thạch thất cửa chắn sắt.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn vào thạch thất, quả thấy La Võng Cơ, Tôn Ngũ Long, Thường Văn Khánh và ba thiếu niên phái Cung Lai thảy đều Ở trong ấy.
Sáu người bị giam trong thạch thất, tuy biết có người đến, nhưng chỉ ngẩn đầu lên thờ thẫn nhìn rồi không màng đến nữa.

âu Dương Thu đến gần bên ngoài cửa chắn sắt, cất tiếng gọi:
- La tỷ tỷ...
Bỗng La Võng Cơ tung mình vung tay, một luồng kình phong hung mãnh xô ra.
âu Dương Thu vội lách sang bên mấy bước, tránh khỏi chưởng phong của La Võng Cơ.
Cùng lúc ấy, Tiểu Thúy vung tay xuất chưởng, phản kích La Võng Cơ - Sư muội, không được...
âu Dương Thu lên tiếng ngăn cản nhưng đã muộn, chỉ nghe tiếng chắn sắt rung lên ầm ầm, La Võng Cơ bật lùi đến vách đá mới đứng lại được Xem ra La Võng Cơ đã bị chấn thương, chỉ thấy nàng đứng dựa vào vách đá, hai tay ôm ngực, mắt rực căm thù trừng trừng nhìn những người bên ngoài, nhưng không tiến tới nữa.
Phải biết Tiểu Thúy thần lực hơn người, lại được hết chân truyền của Thái Hư thượng nhân, tuy chỉ tung ra một chưởng nhẹ nhàng, nhưng uy lực cũng đâu phải tầm thường.
Tuy nhiên, La Võng Cơ cũng là xuất thân từ chốn danh môn, nội Công thâm hậu, không thì trúng một chưởng của Tiểu Thúy không chết cũng thọ thương trầm trọng.
Tiểu Thúy nghe sư huynh quát ngăn, biết mình đã phạm sai lầm, vội khúm núm lui ra.
âu Dương Thu lắc đầu nói:
- Xem ra nói gì với La cô nương cũng vô ích, và càng không mong tìm ra manh mối gì Ở họ...
Tư Mã Thiến Như trầm ngâm:
- Thiến Như không nghĩ như vậy... Đã bắt được họ rồi, Thiến Như hẳn có cách khiến họ khôi phục lý trí, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi!
- Nếu quá bốn mươi chín ngày cô nương mới nghĩ ra được cách thì cũng như không.
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ hồi lâu, mắt bỗng rực lên, quay sang Trường tôn Sở Ở phía sau nói:
- Trường Tôn thúc thúc, mọi sự cứ hành động theo kế hoạch đã định!
Trường Tôn Sở gật đầu lui ra xong, nàng lại quay sang âu Dương Thu nói:
- Đợi sau ngày mai nếu sự suy đoán của Thiến Như sai, Thiến Như sẽ cùng hành động với âu Dương huynh.
âu Dương Thu vừa định hỏi, bỗng thấy Tư Mã Thiến Như vung tay, một chưởng bổ vào vách đá đường hầm bên phải.
âu Dương Thu đang ngạc nhiên vì hành động của Tư Mã Thiến Như, chỉ nghe bùng một tiếng vang rền, trên vách đá đã hiện ra ra một cửa hình chữ nhật.

Vách đá này dày hai thước mà có thể tự động mở hẳn nhiên là do máy móc điều khiển. âu Dương Thu chú mắt nhìn vào, chỉ thấy giữa thạch thất có một cỗ quan tài đen to lớn, ngoài ra không có gì khác.
Tư Mã Thiến Như đưa tay chỉ cỗ quan tài nói:
- Trong ấy chính là thiếu nữ Quy Tức, âu Dương huynh phải chăng cũng muốn xem thử?
âu Dương Thu gật đầu:
- Xem thử cũng được!
Tư Mã Thiến Như dẫn trước đi vào thạch thất, đưa tay đẩy nhẹ, nắp quan tài nặng nề liền dịch sang bên.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy cùng đi vào thạch thất, hai nữ tỳ Ở ngoài canh chừng.
âu Dương Thu vừa đưa mát nhìn vào quan tài, lập tức sửng sốt kêu lên:
- ô! Sao lại là nàng thế này?
Tư Mã Thiến Như vội hỏi:
- Nàng ta là ai? âu Dương huynh quen biết nàng ta ư?
- Vâng, nàng ta là Lam Thái Diệp!
Quá khứ lướt nhanh qua đầu, âu Dương Thu lạnh lùng nói tiếp:
- Tại hạ thật mong nàng ta mãi mãi nằm ngủ Ở đây, để mai này tại hạ khỏi phải đi tìm nàng ta tính nợ.
- âu Dương huynh căm hận nàng ta ư?
- Đâu chỉ căm hận thôi, tại hạ còn muốn giết nàng ta nữa!
- Vì sao vậy?
- Nàng ta từng đâm tại hạ một kiếm, và khăng khăng nói gia phụ là kẻ thù đã sát hại song thân nàng ta, thật là khốn kiếp.
Giọng nói âu Dương Thu hết sức bi phẫn khiến Tư Mã Thiến Như chẳng hiểu gì cả, thắc mắc:
- Song thân nàng ta là ai? Nàng ta có quan hệ thế nào với âu Dương huynh?
- Song thân nàng ta là Lam Tâm Long phu phụ, chưởng môn phái Bình Giang, và là bái bái chi giao của gia phụ.
- Ra vậy, thảo nào âu Dương huynh phẫn hận. Nhưng nghe đâu Lam Tâm Long phu phụ sau khi chết trên người có một thanh Hàn Mai Kiếm Lệnh, nên mọi người trong giới võ lâm đều nói là có liên quan đến lệnh tôn...
- Nhưng gia phụ sau khi chết, tại hạ cũng nhặt được một thanh Hàn Mai Kim Kiếm giống như vậy trong sơn động. Đồng thời trên bức bình phong trước Phi Hồng sảnh trong Ngân Kiều thôn tổng đà Hải Long hội, tại hạ cũng thấy có treo một thanh Hàn Mai Kim Kiếm dài khoảng ba thưa giống hệt nhau, vậy chứng tỏ là không phải chỉ trong Hàn Mai bảo của tại hạ mới có. Cái chết của phu phụ chưởng môn phái Bình Giang sao thể dựa vào chứng cớ ấy mà khẳng định là do gia phụ gây ra?

Tư Mã Thiến Như đậy nắp quan tài lại, đưa âu Dương Thu và Tiểu Thúy ra khỏi thạch thất, theo đường hầm trở ra, vừa đi vừa nói:
- Thiến Như giờ đã hiểu hết những lời nói của âu Dương huynh khi nãy rồi, nhưng theo Thiến Như thì bây giờ không phải là lúc chúng ta thảo luận về vấn đề ấy, hiện điều quan trọng hơn hết là tình trạng sau khi chết của lệnh tôn hoàn toàn giống với gia phụ, và thi thể đều chẳng rõ đã biến đi đâu mất. Qua đó suy luận, vụ án của lệnh tôn với gia phụ, và cái chết của Lam Tâm Long phu phụ và Nhị Hải cư sĩ rất có thể đều do một mối gây ra. Đây hiển nhiên là một hành động đại quy mô và có kế hoạch. Thế nên, chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực để điều tra sự thật, và không nên nhắm vào thanh Hàn Mai Kim Kiếm để khỏi phân tán sức chú ý.
âu Dương Thu tiến nhanh một bước, đi sóng vai với Tư Mã Thiến Như nói:
- Tại hạ tuy cũng nghĩ vậy, nhưng theo cô nương thì chúng ta nên tập trung sức chú ý vào đâu? Mặc dù hiện đã bắt được bảy người, nhưng một Quy Tức, sáu không biết gì...
- Thế này vậy, ngày mai tang lễ của gia phụ vẫn cứ tiến hành, nếu như Thiến Như phán đoán chính xác, đêm mai nhất định sẽ có chuyện xảy ra.
- Nhưng tại hạ cần phải tranh thủ thời gian, vì hành động của tại hạ liên quan đến tính mạng của rất nhiều người...
- Thiến Như nói rồi, qua khỏi đêm mai, Thiến Như sẽ đi cùng âu Dương huynh tìm kiếm Chu Quả.
- Vậy Hai người mãi nói chuyện, lúc này đã đi đến gần cửa ra đường hầm, chỉ thấy cửa dá đã mở sẵn, bóng người nhấp nhoáng, Trường Tôn Sở hiện ra bên ngoài, chờ mọi người ra khỏi thạch thất mới nói:
- Thất âm Luật Chấn đã tắt rồi, tất cả đã say ngủ, mọi việc phát táng ngày mai đã thu xếp xong cả rồi.
Tư Mã Thiến Như nhẹ gật đầu:
- Mọi sự xin cậy nhờ vào thúc thúc, điệt nữ xét thấy đêm nay hẳn là không có việc gì xảy ra, mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi được roi.
âu Dương Thu đảo mắt nhìn, thấy quần hào đều đã ngủ say trên đất, còn những người chết thì đã được mang đi, cảnh trí linh đường đã được khôi phục. Trong nhà hoàn toàn tĩnh lặng, ai biết nơi đây từng diễn ra một cuộc tàn sát võ lâm?
âu Dương Thu và Thiến Như được sắp xếp nghỉ trong hai gian thạch thất dưới lòng đất. Một đêm bình yên trôi qua. Canh năm hôm sau, âu Dương Thu và Tiểu Thúy dưới sự hầu hạ của hai nữ tỳ, chải rửa xong ra khỏi thạch thất, chỉ thấy Tư Mã Thiến Như với bốn nữ tỳ hầu cận đang đốt giấy tiền vàng bạc Ở trước bàn thờ.
Hơn hai trăm hào kiệt hai giới hắc bạch đứng vòng quanh linh cửu, cúi đầu trang nghiêm, như tiếc thương lần cuối đối với Tư Mã Trường Thanh lão

hiệp, không hề biết chuyện đã xảy ra đêm qua.
Bỗng, bên ngoài tiếng nhạc vang dậy, như khóc như kể, như oán như than, khiến người nghe không khỏi xót dạ não lòng.
Điếu tế đã bắt đầu, âu Dương Thu đành ra hiệu cho Tiểu Thúy gia nhập vào quần hùng, thầm lặng tri ai với cỗ quan tài trống rỗng.
Lát sau, bên ngoài vang lên ba tiếng pháo hiệu rền rĩ, mười sáu đại hán áo the đi vào, khiêng quan tài ra khỏi linh đường, quần hào nối tiếp nhau chậm rãi theo sau.
Lúc này trời tuy chưa sáng hẳn, nhưng đèn đuốc sáng choang, hết sức náo nhiệt.
Trong tiếng trống kèn ầm ĩ, linh cửu được khiêng ra khỏi phủ Tư Mã, bè bạn xóm giềng tống táng đông đến hàng ngàn người. Chấp sự đi trước dẫn đường, linh cửu qua khỏi cửa bắc thành An Định Quan, đoàn người đưa tiễn nối tiếp nhau dài đến năm dặm đường.
Chỗ an táng linh cửu là Bắc Mang, cách thành khoảng bốn mươi dặm đường, theo hành trình chậm nhất, vào khoảng trưa là đến.
Nhưng Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền là một đại thiện nhân, rất nhiều người từng chịu ơn đức của ông, nên họ chẳng quảng đường xa kéo đến phúng viếng, linh cửu phải thường xuyên dừng lại, mãi chiều tối mới đến Bắc Mang.
Bắc Mang là một gò đầy đất rộng, cây cối rậm rạp, phần mộ đầy rẫy. Phần mộ của Tư Mã Trường Thanh nằm giữa gò, rất đồ sộ, sang trọng.
Chôn cất xong, mọi người lần lượt rời khỏi, mộ địa lại trở nên tĩnh lặng như chết, chỉ còn lá khua xào xạc.
chừng khoảng canh ba, thời tiết bỗng thay đổi, mây đen đầy trời, mưa lất phất rơi. Xung quanh ngôi mộ nổi bật của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp thỉnh thoảng lại có bóng người nhấp nhoáng.
Bỗng, một ngọn đèn Khổng Minh xuất hiện từ xa, dần dần tiến về phía khu mộ địa.
Thế là, không còn thấy óng người nữa, ngọn đèn Khổng Minh ấy hệt như ma trơi bay đến gần ngôi mộ của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp.
Tuy trong bóng tối đêm mưa, nhưng nhờ ánh đèn leo lét, vẫn có thể trông thấy ngọn đèn tiến đến gần ngôi mộ là do một người cầm trên tay.
Người ấy xem ra bước đi tha thướt, nhưng thật ra tốc độ rất nhanh, hiển nhiên là người có khinh công thượng thừa.
Người cầm đèn dừng lại trước mộ, quay nhìn tứ phía rồi chậm rãi đi một vòng quanh mộ, bỏ ngọn đèn xuống đất, bắt đầu ra tay đào ngôi mộ mới.
Khi người ấy đào đến ngang lưng. Đột nhiên, một tiếng huýt vang phá vỡ đêm đen, liền thi bóng người lố nhố, từ bên các ngôi mộ hoang và lùm cỏ đã xuất hiện hơn hai trăm người.

Người đào mộ như rất điềm tĩnh, từ từ trèo lên khỏi huyệt, tay cầm một chiếc xẻng sắt, quét mắt nhìn những người vây quanh, cười hăng hắc lạnh lùng nói:
- Bổn nhân định phát chút tài người chết, chả lẽ các vị cũng định chia chác hay sao?
- Tôn giá thật khéo vờ vĩnh.
Tiếng nói vừa dứt, một bóng người áo đen lướt đến như chim ưng, vung tay chộp vào người đào mộ.
Người đào mộ lách sang bên tránh, lại hăng hắc cười nói:
- các vị đã không cho bổn nhân phát chút tài người chết, vậy thì bổn nhân đi đây!
Dứt lời người đã tung lên, lướt qua đầu những người bao vây, thân pháp thật trác tuyệt.
Người áo đen một trảo không trúng đích, bật lên một tiếng ngạc nhiên, cất tiếng huýt dài ra hiệu với quần hào đoạn tung mình đuổi theo.
Người đào mộ quả là khinh công siêu phàm, chỉ mấy lượt tung mình đã xuống khỏi gò đất.
Nhưng những người đuổi theo thân thủ cũng chẳng phải thầm thường, nhất là người áo đen đã xuất thủ trước tiên, cùng với một người áo lục dáng vấp mảnh mai, chỉ cách người đào mộ chừng năm sáu bước, đã sắp đuổi kịp.
Nhưng người đào mộ hết sức ranh mãnh, sau khi xuống khỏi gò đất liền chui vào một khu rừng rậm mất dạng.
Khi những người đuổi theo đến nơi, vào rừng tìm kiếm suốt nửa ngày trời, đâu còn có bóng ma nào nữa!
Bỗng, tiếng một nữ nhân nói:
- Chúng ta đã bị trúng kế rồi, các vị hãy trở về mộ địa mau!
Hơn hai trăm cao thủ võ lâm nghe vậy liền tức ra khỏi rừng, vội vã phóng đi trở lên gò.
Ngọn đèn Khổng Minh do người đào mộ để lại chẳng rõ đã tắt tự bao giờ, ngôi mộ to lớn của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp đã bị sụp nửa bên, cỗ quan tài đen đã vỡ thành mãnh vụn trên khoảng đất trống trước mộ.
Sự việc xảy ra trong khoảng thời gian một bữa cơm, người nào có sức mạnh phá mộ vỡ quan và ung dung bỏ đi thế này?
Hơn hai trăm cao thủ võ lâm đứng vây quanh ngôi mộ sụp lở, thảy đều kinh ngạc đến mức thừ ra tại chỗ.
Bỗng, một lão nhân râu dài mặc cẩm bào bật cháy hỏa tập, soi tìm trên đất một hồi, như có điều phát hiện, cất tiếng nói:
- Các vị hãy xem đây là dấu chân gì thế này?
Mọi người nhờ vào ánh sáng của hỏa tập cúi xuống nhìn, chỉ thấy trên mặt đất có để lại nhiều dấu chân trần rất to, gấp ba lần người thường và lún sâu

hơn ba tấc, hướng đi là thành An Định Quan.
Một người áo xanh bỗng nói:
- Các vị hẳn còn nhớ hồi nửa năm trước có hai người khổng lồ đại náo An Định Quan, giết chết rất nhiều quan binh chứ?
Lão nhân cẩm bào tay cầm hỏa tập nói:
- âu Dương huynh đệ cho là kẻ phá mộ vỡ quan hôm nay là hai người khổng lồ ấy ư?
- Văn bối nghĩ hẳn là không sai, ngoài hai người khổng lồ ấy, thử hỏi ai có sức mạnh kinh khủng thế này? Hơn nữa, văn bối từng chính mắt chứng kiến dấu chân do họ để lại, giống hệt như dấu chân này vậy Một tiếng nói trong trẻo từ trong bóng tối vang lên:
- Nguy rồi, chúng ta hãy trở vào thành ngay, không chừng lại bị họ cứu thoát những người trong địa lao rồi.
Đoạn lại vang lên một tiếng huýt dài, hơn hai trăm cao thủ võ lâm phóng đi như bay về phía thành An Định Quan dưới cơn mưa lất phất...
Bình minh ló dạng, nhưng cửa thành đóng chặt, trên tường thành đông nghịt quan binh, cung lên dây, đao tuốt trần, hệt như đang lâm đại địch.
Hơn hai trăm cao thủ võ lâm Ồ ạt đến trước cửa thành, thấy vậy đều biến sắc mặt, biết là có chuyện kinh người xảy ra.
Thì ra hơn hai trăm cao thủ võ lâm này chính là những người đã tống táng Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, theo kế hoạch của Tư Mã Thiến Như, họ đã mai phục quanh khu mộ địa Bắc Mang, định bắt sống kẻ đào mộ để điều tra sự thật về chuyện đánh cắp thi thể.
Theo suy đoán của Tư Mã Thiến Như, mục đích của nhóm La Võng Cơ sáu người hẳn là thiếu nữ Quy Tức trong quan tài, họ đã thất thủ bị bắt, kẻ đứng sau lưng sai khiến hẳn sẽ phái người khác đến Bắc Mang đào mộ.
Nào ngờ đạo cao một thước, ma cao một trượng, lại bị trúng kế điệu hổ ly sơn của người ta, đến khi phát hiện hướng đi của dấu chân to lớn là An Định Quan, nàng mới biết mình đã bị mắc lừa, vội cùng quần hào quay về thành.
Đến khi Trường Tôn Sở gọi quan binh mở cửa thành, quần hào về đến phủ Tư Mã, quả nhiên thảm sự đã xảy ra, tất cả hơn trăm người trong nhà thảy đều vỡ thây nát chết một cách thảm thiết, không còn một người sống sót.
Tư Mã Thiến Như thấy kế hoạch của mình chẳng những bất thành mà còn gây ra thảm trạng thế này, đau khổ đến mức cơ hồ điên cuồng, gào khóc thảm thiết.
Trường Tôn Sở tuy lão luyện rắn rỏi, còn giữ được bình tĩnh, nhưng tinh thần bị khích động quá mức, cũng khiến ông bối rối không biết phải xử trí thế nào. Nhưng vị võ sư trung thành này vốn quyết tâm chết theo Tư Mã Trường Thanh lão hiệp giờ đây bỗng thay đổi ý định, lửa phục thù sục sôi, muốn phục thù phải sống.

âu Dương Thu đành lựa lời an ủi Tư Mã Thiến Như, khuyên nàng bình tâm suy tính đại kế.
Tội nghiệp hơn hết là hơn hai trăm cao thủ võ lâm, họ vẫn chưa biết mình đã bị trúng kịch độc Thất âm Luật Chấn, bốn mươi chín ngày sau biết có người tống táng mình hay không?
Một chuyện kinh khác và cũng là điều nằm trong dự liệu, ngôi nhà to nằm giữa hoa viên đã sụp dỗ nửa phần, thạch thất bên trong cũng bị phá thủng, nhóm La Võng Cơ sáu người thảy đều biến mất.
Tuy nhiên cũng còn có điều may mắn, Lam Thái Diệp vẫn còn nằm trong cỗ quan tài Ở mật thất. ĐÓ dĩ nhiên là vì gian mật thất này được thiết kế quá tinh vi, khó thể nhận ra dấu vết, nên người cướp lao đã không tìm ra được.
Giờ đây, Lam Thái Diệp là người duy nhất có thể giúp tìm ra manh mối của hung thủ, nhưng nàng đã bị trúng Quy Tức thuật, mê man như người chết, và nếu trong một hai tháng nữa mà không thể làm cho nàng hồi tỉnh, nàng sẽ vĩnh viễn rời khỏi trần gian.
Trường Tôn Sở đưa âu Dương Thu đi xem khắp trang viện xong, ông nói:
- âu Dương huynh đệ, hiện vấn đề tiên quyết là giải trừ kịch độc cho hơn hai trăm đồng đạo võ lâm và bản thân chúng ta, sau đó tìm Cách làm cho thiếu nữ Quy Tức hồi tỉnh mới có thể điều tra ra hung thủ chính, trừ hại cho giới võ lâm, nhưng...
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi:
- Vậy có thể giải trừ kịch độc Thất âm Luật Chấn đã biết rồi, nếu vãn bối đi tìm, khứ hồi chỉ hai mươi mấy ngày, thời gian còn kịp. Còn về cách giải trừ Quy Tức thuật, gia sư Thái Hư thượng nhân hẳn là có biện pháp.
Hai người đang chuyện trò trong phòng ngủ của Trường Tôn Sở, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng y phục phất gió, liền đưa mắt nhìn, thì ra Tư Mã Thiến Như và Tiểu Thúy.
âu Dương Thu và Trường Tôn Sở vội đứng lên đón tiếp, Tư Mã Thiến Như đi nhanh vào phòng, lúc này nàng không còn bi thương nữa, vẻ mặt đầy kiên nghị và lạnh lùng.
Vừa vào phòng, Tư Mã Thiến Như đã khích phẫn nói:
- Hai vị đã có kế hoạch gì chưa? Thật không ngờ kẻ địch lại ranh mãnh và tàn ác như vậy. Thiến Như tuy đoán đúng mọi sự nhưng lại chậm một nước cờ. Tuy nhiên, Thiến Như quyết sẽ với Thất âm Luật Chấn báo phục mối thâm thù đại hận này.
Trường Tôn Sở mời Tư Mã Thiến Như và Tiểu Thúy ngồi xuống xong, bèn kể lại tình hình trong trang viện và kết quả bàn tính, sau cùng nói:
- Hơn hai trăm đồng đạo võ lâm tống táng tuy tạm thời đã được thu xếp ổn định, nhưng làm sao có thể khiến họ tin là họ đã bị trúng kịch độc Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, cần phải Ở lại đây chờ cứu chữa?

âu Dương Thu trầm ngâm:
- Đây quả là một vấn đề khó xử, nếu thẳng thắng cho họ biết hắn khó tránh khỏi xung đột...
Bỗng nghe một tiếng cười to vang lên, rồi một giọng sang sảng nói:
- Lệnh đồ đã chết rồi!
Tề Đông Dã trợn trừng mắt, như không tin, lớn tiếng nói:
- Hắn đã chết ư? Vì sao lại chết?
Tư Mã Thiến Như điềm nhiên đáp:
- Chết bởi Thất âm Luật Chấn!
- Gì mà Thất âm Luật Chấn với bát âm luật chấn, lão phu chỉ cần biết kẻ nào đã hại chết hắn thôi!
- Chính tiểu nữ!
- Ngươi...
Tề Đông Dã vừa nói tiếng ngươi, năm ngón tay đã vươn ra, nhanh như chớp chộp vào Tư Mã Thiến Như.
âu Dương Thu vừa định xuất thủ đỡ gạt, nhưng Tiểu Thúy đã vung tay, bộp một tiếng đã gạt phăng cánh tay của Tề Đông Dã.
Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã là một quái kiệt vùng Vân Quý, tính nóng như lửa, hành sự tùy theo ý thích của mình, không vị nể bất kỳ ai trong hai giới hắc bạch.
Phen này lão dẫn theo ái đồ Tống Thành Tài đến đây dự tang lễ của Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh hoàn toàn bởi thật lòng kính phục Tư Mã lão hiệp, nào ngờ ái đồ lại bị con gái của người mình kính phục giết chết, nổi tức giận không cần nói cũng biết.
Và lúc này càng khiến lão bẽ mặt hơn nữa là vừa xuất thủ đã bị một cô gái trẻ nhẹ nhàng gạt ra, khiến lão lửa giận xung thiên, lớn tiếng kêu oai oái, lùi sau nửa bước, vận công vào song chưởng, với chiêu Trầm Lôi Quán Nhĩ bổ thẳng vào Tiểu Thúy.
Bỗng, Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã rụt song chưởng về, người dựa vào vách tường, hai tay ôm ngực, sắc mặt tái ngắt, ra chiều hết sức đau đớn.
âu Dương Thu với Trường Tôn Sở thấy vậy hết sức lấy làm lạ, tưởng đâu lão bị bệnh tim, bởi quá tức giận nên bộc phát.
Nhưng bỗng nghe Tư Mã Thiến Như lạnh lùng nói:
- Các hạ vì thịnh nộ nên máu công tim, lại thêm vận công xuất thủ, càng khiến cho độc tính của Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán phác tác sớm hơn, một giờ nữa hắn sẽ thất khiếu chảy máu mà chết, tin hay không tùy các hạ.
Tề Đông Dã quắc mắt giận dữ:
- Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán... Lão phu với ngươi không oán không thù, vì sao lại hạ độc thủ này hả?
- Bây giờ chẳng phải lúc bàn cãi về vấn đề ấy, nhưng tiểu nữ có thể cho các

hạ biết, tất cả mọi người dự yến hôm qua đều bị trúng kịch độc ấy, sau bốn mươi chín ngày toàn bộ sẽ chết như các hạ vậy!
- Ngươi thật là độc ác!
- ĐỘC ác hay không khó mà xác định được, nếu các hạ muốn sống để báo thù tiết hận thì phải chấp nhận tiểu nữ một điều, tiểu nữ sẽ điểm huyệt tạm ngăn chận độc tính phác tác rồi chữa khỏi cho các hạ.
Thời gian không có nhiều, các hạ phải trả lời ngay.
- Được, lão phu chấp nhận, nói đi!
- Tiểu nữ muốn nhờ các hạ nói lại với các vị đồng đạo là họ đều đã bị trúng độc, sau bốn mươi chín ngày ắt sẽ thổ huyết mà chết. Muốn sống thì phải Ở yên đây chờ thuốc giải, còn như không tin thì cứ tự tiện.
Tề Đông Dã đau đớn nghiến răng nói:
- HỌ tin hay không, chẳng việc gì đến lão phu.
- Đương nhiên, các hạ hãy đi ngay, nói xong tức khắc trở lại đây, tiểu nữ Ở đây chờ các hạ.
Tề Đông Dã đành ôm ngực, loạng choạng đi đến chỗ Ở của quần hùng.
Tư Mã Thiến Như quay sang âu Dương Thu hỏi:
- âu Dương huynh, trong vòng hai mươi ngày có thể tìm được Chu Quả không?
- CÓ lẽ không thành vấn đề.
- Vậy chúng ta hãy làm cho Lam Thái Diệp hồi tỉnh trước, sau đó cùng đi tìm Chu Quả, kẻo lại xảy ra sự cố làm mất đi manh mối dáng tin cậy duy nhất này.
- Vậy là cô nương đã nghĩ ra được cách giải trừ Quy Tức thuật rồi phải không?
- Thiến Như làm sao mà nghĩ ra được. Chẳng qua đây là phương pháp thay thế khả thi duy nhất mà Thiến Như đã tra cứu được trong một quyển bí kíp do gia sư tặng cho, nhưng...
Tư Mã Thiến Như bỗng ngưng lời, với ánh mắt bí ẩn liếc nhìn âu Dương Thu, nói tiếp:
- Phương pháp thì đã có rồi, nhưng chưa tìm được người thực hiện.
Trường Tôn Sở rất lo Tề Đông Dã không thuyết phục được quần hùng, sẽ xảy ra một cuộc chiến đẫm máu nên bồn chồn nói:
- Thiến Như điệt nữ tin là Tề Đông Dã thuyết phục được họ ư?
Tư Mã Thiến Như vẻ rất tin tưởng nói:
- Với thân phận và địa vị của Tề Đông Dã trong vùng vân Quý, lại thêm vẻ đau đớn sờ sờ của lão, Trường Tôn thúc thúc hãy yên tâm, chỉ chốc lát là lão thành công quay lại đây.
Nàng chưa dứt lời đã thấy Tề Đông Dã mồ hôi nhễ nhại, hai mắt trợn to hơn, môi mím chặt đi nhanh vào phòng, thở hào hển nói:

- Xin cô nương hãy thực hiện lời hứa, lão phu thật không còn chịu nổi nữa, nếu không cứ giết chết lão phu đi.
Tư Mã Thiến Như nhẹ nhàng vung tay, liên tiếp điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của Tề Đông Dã, sau đó bảo lão ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.
Tề Đông Dã liền không còn vẻ đau đớn nữa, phún ra mấy ngụm nước đen rồi nói:
- Lão phu phải với tính mạng bảo đảm mới khiến họ tin, nhưng họ nhất quyết đòi hỏi khi nào lấy được thuốc giải Tư Mã cô nương phải nói cho họ biết lý do dùng độc, vì sự thể cấp bách nên lão phu đành phải thay mặt cô nương nhận lời. Tuy nhiên, lão phu còn một điều phải nói rõ, tệ đồ Tống Thành Tài đã chết bởi tay cô nương, mối thù ấy lão phu quyết phải báo phục, nếu như cô nương sợ, có thể không cần cứu chữa cho lão phu.
âu Dương Thu nghe xong những lời ấy của Tề Đông Dã, không khỏi cảm thán thầm nhủ:
- Thật không ngờ lão này cũng là một người chính trực.
Tư Mã Thiến Như khẳng khái nói:
- Lý do dùng độc tiểu nữ hẳn sẽ nói rõ với họ, còn về mối thù của lệnh đồ, khi nào các hạ độc thương bình phục, muốn làm gì tùy ý, Thiến Như này tuy không phải nam nhi đại trượng phu, nhưng dám nói một câu là dám làm là dám chịu...
- Mong Tư Mã cô nương giữ đúng lời, dám làm là dám chịu, lão phu xin cáo lui!
Tề Đông Dã nói xong, liền lui ra khỏi phòng, trở về khu phòng khách giành cho quần hào nghỉ ngơi.
âu Dương Thu liền nôn nóng hỏi:
- Tư Mã cô nương, phương pháp giải trừ Quy Tức thuật của cô nương phải cần người như thế nào đây?
Tư Mã Thiến Như thoáng đỏ mặt e thẹn nói:
- Trong bí quyết viết là phải cần một người con trai còn đồng thân, tuổi chưa đầy hai mươi, nội công thâm hậu và có lòng quang minh chính đại, không rối loạn bởi ngoại cảnh, nên khiến Thiến Như hết sức khó xử âu Dương Thu suy nghĩ một hồi lâu, nhưng không sao hiểu nổi lời nói của Tư Mã Thiến Như.
Tư Mã Thiến Như thấy chàng trầm ngâm lặng thinh, bỗng hỏi:
- âu Dương huynh có thể trả lời Thiến Như một câu thật lòng chăng?
- CÔ nương muốn nói điều gì vậy?
- âu Dương huynh có thật ra có ấn tượng thế nào về Lam Thái Diệp?
- Trước kia có tình huynh muội, về sau bị nàng ta một kiếm chặt đứt, bây giờ bình tâm mà nói, tại hạ tuy không thể giết nàng ta, nhưng nếu nàng ta muốn chết, tại hạ sẽ ngoảnh mặt làm ngơ.

- Vậy bây giờ âu Dương huynh không yêu mà cũng không hận nàng ta phải không?
- CÓ thể nói như vậy!
- Thế thì...
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi, thất vọng nói:
- âu Dương huynh là người thích hợp duy nhất, nhưng theo lời âu Dương huynh thì việc này thật khó thể thực hiện được.
âu Dương Thu vẻ kiên nghị nói:
- Vì điều tra hung thủ chính, tại hạ đã nói rồi, bất chấp mọi hy sinh, nếu cô nương nhận thấy tại hạ có thể thực hiện phương pháp này, vì nghĩa cả tại hạ quyết không từ chối.
- âu Dương huynh nói thật chứ?
- Người võ lâm một lời hứa đáng ngàn vàng, bậc đại trượng phu lẽ nào lại nói đùa?
Tư Mã Thiến Như đứng lên, từ trong tay áo rút ra một mảnh giấy xếp lại, trao cho âu Dương Thu và nói:
- âu Dương huynh hãy xem trước và nhớ kỹ. Thiến Như đi bảo người chuẩn bị, việc không nên chậm trễ, hôm nay bắt đầu ngay.
Dứt lời, chẳng chờ phản ứng của âu Dương Thu khi xem xong mảnh giấy, nắm tay Tiểu Thúy lui ra khỏi phòng.
âu Dương Thu mở mảnh giấy ra xem, bất giác ngồi ngây ra trên ghế, buông tiếng thở dài thậm thượt, lẩm bẩm:
- Vậy thế nào được? Nếu như...
Chàng thật không ngờ phương pháp giải trừ Quy Tức thuật lại là như vậy Chàng hết sức hối hận, định nói lời cự tuyệt với Trường tôn Sở, nhưng chàng trót đã nói là bậc đại trượng phu không nói đùa, giờ phản hồi sao được?
âu Dương Thu dẫu sao cũng còn là một thiếu niên, ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng đã nghĩ ra một biện pháp ngây thơ và gần như dối người dối mình, thầm nhủ:
- Khi nào Lam Thái Diệp hoàn dương nhưng chưa tỉnh hẳn, mình sẽ lên bỏ đi, vậy là xong chứ gì?
Trường Tôn Sở thấy chàng có vẻ khó xử, tuy không biết phương pháp ấy như thế nào, nhưng cũng đoán ra được đó hẳn là một bí pháp chỉ có thể hiểu ngầm chứ không thể nói ra, nên cũng không hỏi chàng.
âu Dương Thu lòng đã quyết, bèn đứng lên, chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ đi về phía ngôi nhà to trong hoa viên.
Khi chàng bước vào đường hầm dưới đất, lòng hoàn toàn đổi khác, chỉ cảm thấy máu chảy dồn dập, tim đập dữ dội.
Bỗng trước mắt bừng sáng, chỉ thấy Tư Mã Thiến Như đã đứng chờ sẵn Ở

ngoài cửa gian thạch thất đặt quan tài, thấy chàng đi đến gần, nàng nhẹ gật đầu, mặt thoáng lộ vẻ bí ẩn.
âu Dương Thu ngượng ngùng nói:
- Tư Mã cô nương, có còn biện pháp khác không?
Tư Mã Thiến Như nghiêm mặt:
- Sao? âu Dương huynh phản hối ư?
- Tại hạ nhận thấy...
âu Dương Thu chưa dứt lời đã bị Tư Mã Thiến Như đẩy vào trong thạch thất.
Chỉ nghe ầm một tiếng, cửa thạch thất đã tự động đóng lại.

Hồi 10
Đêm thám cửu u viếng ổ dâm

âu Dương Thu đưa mắt nhìn vào cỗ quan tài đã mở nắp sẵn, vội quay người đi, tim đập mạnh đến mức cơ hồ vọt khỏi lồng ngực.
Thì ra Lam Thái Diệp nằm trong quan tài lúc này toàn thân lõa lồ, hoàn toàn không một mảnh vải che thân.
Mảnh giấy có ghi phương pháp giải trừ Quy Tức thuật mà Tư Mã Thiến Như trao cho chàng là trước hết dùng khí dương cương đả thông âm mạch của nàng, rồi sau đó áp dụng phương pháp âm dương điều hòa và thủy nhũ giao dung thì mới có thể làm cho nàng hồi tỉnh.
âu Dương Thu xuất thân trong thế gia võ lâm, được học nhiều thi thư, tuy là vì cứu người, nhưng cũng không thể làm điều mất gia phong như vậy, huống hồ chàng căm thù nhất là người võ lâm phạm dâm giới.
Do đó, chàng bối rối không ngừng đi quanh trong thạch thất, nhưng rồi chàng sực nhớ đến Tam âm Sưu Hồn Chưởng, một tuyệt học của sư môn.
Lúc chàng học luyện môn chưởng pháp này, ân sư Thái Hư thượng nhân từng nói là phương pháp này phối hợp với tâm pháp huyền môn, nếu xử dụng đúng, có thể câu hồn người trăm ngày, hệt như đã chết vậy. Nhưng trăm ngày sau lại với chưởng pháp này chính phản tương dụng để giải huyệt thì sẽ không làm tổn thương đến võ công đối phương.
Nhưng từ khi học thành môn chưởng pháp ấy, chàng chưa từng xử dụng, chẳng rõ có thể giải trừ Quy Tức thuật hay không.
Chàng thầm luyện lại mấy lượt phương pháp xử dụng Tam âm Sưu Hồn Chưởng, sau đó quyết định mạo hiểm thử một phen.
Thế là, trước tiên chàng dùng chân khí thuần dương đả thông những âm mạch bị ách tắc khắp người Lam Thái Diệp, sau đó vận mười thành công lực, hữu chưởng đặt lên trên huyệt Bối Tâm của Lam Thái Diệp, nhưng lại không dám thúc đẩy chân lực quá mạnh, chỉ với tốc độ chậm nhất từ từ truyền chân khí vào huyệt đạo.
Cách ngưng tụ chân khí vận truyền chậm chạp thế này so ra còn mệt nhọc hơn là giao đấu với cao thủ, bởi chàng phải khống chế chân lực thật đúng mức, Bách Hội là một trong mười đại tử huyệt trên thân người, chỉ cần một chút bất cẩn là chết ngay.
Vì vậy, âu Dương Thu chẳng những toàn thân ướt đẫm mồ hôi, mà bàn tay phải đặt trên huyệt Bách Hội của Lam Thái Diệp cũng đã bắt đầu run rẩy.

Nhưng lòng chàng không hề nghĩ gì khác, chỉ chuyên tâm một lòng cứu người, nên trong giai đoạn tối khẩn yếu này vẫn có thể khống chế chân lực một cách thật đúng mức.
chừng khoảng thời gian nửa tuần trà, người Lam Thái Diệp bỗng động nhẹ, rồi thì một luồng sức mạnh như dẫn dắt chân lực phát ra của âu Dương Thu không ngừng lưu động.
âu Dương Thu mừng rỡ, liền tăng thêm một thành công lực, và luồng sức mạnh ấy càng lưu thông nhanh hơn.
Thế là, lòng tin của âu Dương Thu gia tăng, bèn với bốn thành công lực thúc đẩy nhanh hơn, và bàn tay trái đỡ lấy Lam Thái Diệp ngồi dậy.
Lại một khắc trôi qua, Lam Thái Diệp đã có thể dựa vào chân khí của âu Dương Thu phối hợp với chân khí của bản thân bắt đầu điều tức Nhưng như vậy càng khiến âu Dương Thu khổ sở hơn, chàng toàn thân mồ hôi đầm đìa, đã có cảm giác công lực thiếu liên tục, nhưng lại không dám thu tay về.
Ngay trong lúc gay go ấy, một bàn tay từ bên phải âu Dương Thu đưa tới, thay thế chàng hành công.
Người đột nhiên hiện thân đó là Tiểu Thúy. âu Dương Thu ngay cả nói cũng không còn đủ sức, đành cười gượng rồi liền tức vận công điều tức Khi chàng điều tức xong tỉnh lại, thấy Tư Mã Thiến Như, Tiểu Thúy và Lam Thái Điệp đang đứng trước mặt, người với ánh mắt quan tâm, người với ánh mắt cảm kích nhìn chàng.
Lam Thái Diệp lúc này đã mặc y phục vào, nàng đỏ mặt nói:
- Thu ca, đa tạ Thu ca đã cứu mạng tiểu muội!
âu Dương Thu đứng lên, lạnh lùng nói:
- Không cần cảm tạ, các vị cũng từng cứu âu Dương Thu này một lần, kể như không ai nợ ai nữa. Nhưng Tư Mã cô nương có điều cần hỏi, mong là cô nương có thể hợp tác.
Lam Thái Diệp như hết sức uất ức, nước mắt chảy dài nói:
- Tiểu muội với Thái Cúc hồi nửa năm trước đã ngầm đi theo Thu Ca đến Đại Lý thấy La Võng Cơ đưa Thu ca vào Ngân Kiều thôn rồi không trở ra nữa, nên cũng tiến vào Ngân Kiều thôn, nhưng chưa vào đến nơi đã sa vào cạm bẫy của họ rồi.
Tư Mã Thiến Như bỗng hỏi:
- CÓ phải Hoạt Diêm Vương La Tu đã bức bách các vị uống độc dược làm mất lý trí, chuyên giúp lão ta chuyển vận thi thể Ở ngoài không?
- Sao khi tiểu muội với Thái Cúc bị bắt, vừa lúc được mấy vị bạn thân của tiên phụ là Thương Ngô Tam HỒ và huynh muội họ Nghiêm đi ngang qua phát hiện, vì cứu tiểu muội và Thái Cúc, họ cũng đều bị bắt giam trong Ngân Kiều thôn mấy hôm rồi đưa đến Cửu U cung.
Tư Mã Thiến Như ngạc nhiên:

- Sao lại đâu ra Cửu U cung nữa? CÓ quan hệ gì với Hoạt Diêm vương La Tu?
- Nghe giọng điệu của họ dường như La Tu với Hải Long hội của lão đều thuộc Cửu U cung quản hạt, nhưng trên Cửu U cung còn có một tổ chức điều khiển họ nữa.
âu Dương Thu bỗng hỏi:
- Người điều khiển họ có phải được gọi là vương gia không?
Lam Thái Điệp gật đầu:
- HỌ đều gọi như vậy cả.
- Vậy là không sai rồi, giờ thì chúng ta đã tìm được chút manh mối, sào huyệt của họ chính là Ly Biệt Câu.
- Tiểu muội chưa từng nghe nói đến Ly Biệt Câu, nhưng họ có một lão bà độc cước và Bạch Tiên Nhi, dường như là tâm phúc vùa vương gia.
âu Dương Thu tiếp lời:
- Ả dâm nữ Bạch Tiên Nhi chưa chết ư? CÔ nương từng gặp ả ta rồi - Thái Cúc chính vì không chịu uống dược hoàn của Bạch Tiên Nhi nên đã bị ả ta đánh chết, võ công của ả ta và lão độc cước đều rất cao cường.
âu Dương Thu lẩm bẩm:
- Lạ thật, sao lúc trong Vân Long khách điếm lão nhân gia ấy không giết đôi nam nữ chó má này thế nhỉ? Cửu U cung Ở đâu cô nương còn nhớ không?
- Ở cách Ngân Kiều thôn không đến trăm dặm, trong Cửu U cốc trên Cửu Chỉ sơn.
âu Dương Thu mắt ánh sát cơ:
- Tốt lắm, ta chỉ cần biết địa điểm là đủ, Tư Mã tỷ tỷ hãy trông nom Các vị đồng đạo, tiểu đệ với sư muội đến Cửu U cốc ngay.
Tư Mã Thiến Như vội nói:
- Huynh đệ chớ nóng nảy, Cửu U cung đã là chi nhánh của Ma Thiết cung, nên trong hẳn có rất nhiều cạm bẫy, chúng ta hãy nghiên cứu cách xâm nhập trước đã. Đồng thời, Thương Ngô Tam Hồ, huynh muội họ Nghiêm đều là người hiệp nghĩa có tiếng tăm trên giang hồ, cũng phải tìm cách cứu họ mới được.
âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:
- Giết người dễ, cứu người khó. Nếu họ đã bị uống độc dược, bị mất lý trí, chúng ta cứu bằng cách nào?
Lam Thái Điệp xen lời:
- Thương Ngô Tam HỒ với huynh muội họ Nghiêm đều bị giam trong một địa động, dường như họ chưa chưa uống độc dược, vì loại độc dược này chỉ lão bà độc cước với Bạch Tiên Nhi mới có.
Tư Mã Thiến Như nói:
- Nếu họ bị chưa mất lý trí thì việc giải cứu không khó, quần hào Ở đây xin

nhờ Trường Tôn thúc thúc trông nom cho, Thiến Như cùng đi với hiền sư huynh muội.
Lam Thái Điệp vốn cũng muốn đi cùng, nhưng âu Dương Thu mặt lạnh như tiền, nàng không dám lên tiếng nữa.
Thế là, Tư Mã Thiến Như nhanh chóng thu xếp, ba người lập tức lên đường đến Cửu Chỉ sơn ngay trong đêm hôm đó.
VÕ công ba người đều kể được là bậc nhất võ lâm, họ toàn lực phóng đi, không đầy một giờ đã đến Cửu Chỉ sơn.
âu Dương Thu dừng lại trên lưng một ngọn núi, phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy dưới núi có đến mấy mươi sơn cốc, chẳng biết nơi nào là Cửu U cốc.
Tư Mã Thiến Như dừng lại bên cạnh chàng, lặng thinh không nói một lời, như đang thầm đếm có bao nhiêu sơn cốc.
Hồi lâu sau, Tư Mã Thiến Như mới nói:
- âu Dương huynh đệ, Cửu U cốc này là một thế trận do nhân công cải tạo, cốc này nằm trong cốc kia, ngầm chứa ngũ hành bát quái, hướng chính nam cửa sinh, nhưng sao lại không có lối ra vào thế nhỉ?
- Tiểu đệ hoàn toàn mù tịt về cơ quan trận thế, đã là cửa sinh thì chúng ta cứ xông vào, đi một bước hay một bước.
Tư Mã Thiến Như gật đầu:
- Xem ra cũng đành vậy thôi. CÓ lẽ là họ che giấu lối ra vào Ở dưới núi hoặc trong cỏ dại, chúng ta hành động phải hết sức thận trọng, kẻo lỡ trúng cạm bẫy.
- Vâng, để tiểu đệ đi trước dẫn đường cho.
âu Dương Thu nói xong liền tức tung mình lao thẳng xuống sơn cốc phía chính nam, Tư Mã Thiến Như với Tiểu Thúy cũng liền phi thân theo sau.
Ba người đều rõ ràng nhìn thấy nơi đây là cửa vào sơn cốc, nhưng chẳng ngờ lại là một con đường cùng, phía trước có một tảng đá to chắn ngay giữa đường, bít kín lối vào, ngay cả chim muông cũng không bay qua nổi.
âu Dương Thu thần vận công lực, đưa hai tay định xô đẩy tảng đá, Tư Mã Thiến Như vội ngăn cản nói:
- Huynh đệ, không nên. Tảng đá chắn đường nếu là do người đặt để, nhất định phải có cạm bẫy.
âu Dương Thu thoáng chau mày:
- Hai bên cửa cốc đều là núi cao hơn trăm trượng, nếu không xô tảng đá to này ra, chúng ta làm sao vào được trong cốc?
Tư Mã Thiến Như cười cười:
- Tảng đá này cao khoảng mười lăm mười sáu trượng, người có khinh công giỏi đến mấy cũng không thể phóng một cái là qua được, nhưng nếu giữa chừng có chỗ mượn sức, đổi một hơi chân khí, có lẽ Chúng ta sẽ vượt qua chẳng khó.

âu Dương Thu gật đầu:
- Ngoại trừ lại dụng tảng đá này để mượn sức, đâu còn cách gì khác hơn.
Tư Mã Thiến Như nhẹ vung tay áo trái, trên lòng bàn tay đã có thêm một chú chim con đỏ như lửa, toàn thân lông vũ như máu, chỉ đôi mắt là màu vàng kim.
Nàng lại nhẹ vung tay, chim đỏ bay vút lên không.
âu Dương Thu thắc mắc hỏi:
- Tư Mã tỷ tỷ thả hỏa điêu dò đường ư?
- Chim này tên là Hỏa Phụng Hoàng, được gia phụ từ nam hoang cứu về, đã thông linh tính người, toàn thân đao kiếm bất nhập, lúc đang giao chiến với một con mãng xà ngàn năm, gia phụ đi ngang qua gặp, giết chết mãng xà cứu mang về nhà, Tư Mã Thiến Như lúc năm tuổi đã mang theo bên mình cho đến nay...
Tư Mã Thiến Như đang nói, bỗng xuất hiện một luồng sáng đỏ nhanh như tia chớp, Hỏa Phụng Hoàng đã đáp xuống trên vai nàng và khẽ kêu chít chít.
Tư Mã Thiến Như hiểu ý nói:
- Quả nhiên không sai, đây chính là cửa vào Cửu U cốc, nhưng tảng đá này chỗ nào cũng có cạm bẫy, tuyệt đối không được chạm vào Chúng ta hãy dùng Hỏa Phụng Hoàng làm vật mượn sức đổi khí giữa chừng, bay qua phía trên tảng đá.
Nàng dứt lời, không chờ âu Dương Thu lên tiếng, hai tay vỗ nhẹ, người đã vọt lên cao năm sáu trượng, đồng thời Hỏa Phụng Hoàng cũng vỗ cánh bay theo, đúng lúc đỡ lấy chân Tư Mã Thiến Như, đẩy nàng lên cao hai trượng nữa.
Tư Mã Thiến Như mượn vào sức đẩy của Hỏa Phụng Hoàng, đổi một hơi chân khí trên không, hai tay vung nhanh, người như một cách chim to lao xuống bên trong cốc.
âu Dương Thu giờ mới biết Hỏa Phụng Hoàng quả là một linh cầm ngàn năm, sức đẩy hai cánh của nó dù là cao thủ võ lâm cũng không sánh bằng.
Chàng lo cho Tư Mã Thiến Như một mình vào cốc gặp bất trắc, vội vận đề chân khí tung mình lên, Hỏa Phụng Hoàng lại với cùng một cách thức lần lượt đưa chàng và Tiểu Thúy vào cốc, sau đó bay đi trước dẫn đường.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy sau khi hạ xuống đất, thấy Tư Mã Thiến Như đang nấp Ở phía sau một tảng đá, bèn phi thân đến khẽ nói:
- Tư Mã tỷ tỷ đã có phát hiện gì phải không?
Tư Mã Thiến Như gật đầu:
- sơn cốc này quả là con đường chính tiến vào Cửu U cung, trước đây không lâu còn có người đi qua.
âu Dương Thu chú mắt nhìn một hồi mới phát giác có vài chỗ sương đọng trên cỏ bị người giẫm qua, nhưng dấu vết không rõ lắm, chứng tỏ võ công

người này rất cao.
Chàng gật đầu nói:
- Dường như chỉ có hai người!
Tư Mã Thiến Như trầm ngâm:
- Hai người này đã ra khỏi cốc bằng cách nào, hẳn then chốt là Ở trên tảng đá này, chắc chắn phải có cơ quan điều khiển mở ra đóng vào...
Nàng vừa nói đến đó, Hỏa Phụng Hoàng lại nhanh như chớp bay trở về, vẫn đáp xuống trên vai phải Tư Mã Thiến Như và khẽ kêu chít chít mấy tiếng.
Tư Mã Thiến Như đưa tay vuốt nhẹ lên đầu Hỏa Phụng Hoàng và dùng tay làm ra mấy dấu hiệu, sau đó Hỏa Phụng Hoàng lại vỗ cánh bay đi.
âu Dương Thu nóng ruột hỏi:
- Thiến Như tỷ, Hỏa Phụng Hoàng đã phát hiện có người trong cốc phải không?
- Hỏa Phụng Hoàng tuy hiểu được ý Thiến Như, nhưng khả năng diễn đạt bằng lời không đủ. Dường như phía trước có một trang viện và trong có rất nhiều người, nhưng nó không diễn tả được.
Hỏa Phụng Hoàng thăm dò được vậy là khá lắm rồi. Theo tiểu đệ thấy, đây chắc chắn là Cửu U cốc rồi.
- Theo Thiến Như thì đây chỉ là lối vào vòng ngoài, nếu muốn vào sâu khu trung tâm Cửu U cung, e còn một chặng đường xa nữa.
âu Dương Thu ngước nhìn trời:
- Bất kể còn bao xa, chúng ta cũng phải vào đến Cửu U cung trước lúc trời sáng và tuyệt đối không để cho đối phương phát hiện, nếu không việc cứu người sẽ khó khăn hơn.
Chàng dứt lời, liền dẫn trước phóng đi, Tiểu Thúy vượt qua mặt Tư Mã Thiến Như, theo sát phía sau âu Dương Thu.
Ba người thảy đều vận hết toàn lực khinh công, theo con đường khúc khuỷu trong cốc phóng đi, lát đã vượt qua được hơn năm mươi dặm đường.
Bỗng âu Dương Thu chững người dừng lại, dùng tay ra hiệu với Tiểu Thúy và Tư Mã Thiến Như, rồi lẹ làng tung mình lên trên một cây to bên phải.
Tiểu Thúy với Tư Mã Thiến Như cũng đã phát giác quanh đây có vẻ khác lạ, bèn cùng vận đề chân khí, cơ hồ cùng lúc với âu Dương Thu đáp xuống chỗ cành lá rập rạp trên cây.
Ba người cùng nín thở, đưa mắt nhìn vào trong một khu rừng trúc phía trước bên trái.
Khu rừng này không rộng lắm, nhưng được cắt xén rất tề chỉnh, chính giữa có một tòa trang viện, lối đi nằm ngay giữa rừng trúc.
Ra khỏi rừng trúc là đến lối đi ra cốc, do bởi hai bên rừng trúc và cây cối đều rất cao nên nhìn từ xa rất khó phát hiện ra trang viện trong rừng.
Lúc này đã gần cuối giờ tý, đêm khuya tĩnh lặng, âu Dương Thu ba người ẩn

thân trên cây, tuy cách trang viện đến, mấy trăm trượng, nhưng vẫn nghe được tiếng ồn từ trang viện văng vẳng vọng đến, dường như đó là một sòng bạc.
Tư Mã Thiến Như truyền âm nói:
- âu Dương huynh đệ, đây rất có thể là cửa vào thật sự Cửu U cung, những người Ở trong trang viện hẳn là có nhiệm vụ canh gác tuần tra.
âu Dương Thu cũng truyền âm nói:
- Theo tiểu đệ thì ngoài bọn canh gác tuần tra, hẳn còn có người có thân phận cao hơn Ở trên lầu.
Tư Mã Thiến Như ngạc nhiên:
- Trang viện còn có lầu nữa ư?
- Trang viện quá rộng lớn, lầu lại quá nhỏ, lại thêm rừng trúc bao quanh, chẳng dễ phát hiện ra. Tiểu đệ nhờ nhìn qua kẽ lá, trông thấy ánh đèn trước rồi mới phát hiện ra ngôi lầu ấy.
Đoạn chàng chỉ tay về phía tây bắc, qua kẽ lá trúc lộ ra bởi gió thổi, Tư Mã Thiến Như cũng đã nhìn thấy ngôi lầu ấy.
Nhưng ngay khi ấy, Tiểu Thúy bỗng thúc nhẹ vào mình hai người, âu Dương Thu và Tư Mã Thiến Như liền tức cảnh giác.
Thì ra phía trái rừng trúc đã xuất hiện ba đại hán, chỉ nghe người đi giữa vừa đi vừa mắng:
- Mẹ kiếp thật là xui xẻo, chúng ta lại trực đêm vào lúc này, người ta thì đánh bạc vui chơi thỏa thích, còn lão tử thì phải ra ngoài ăn sương uống gió.
Người đi trước tiếp lời:
- Tôn Thất, ngươi bớt bớt cái mồm lại có được không? Lỡ mà bị cung chủ nghe được, cái đầu trên cổ chúng ta e cũng không giữ nổi.
- Giang Cửu ca lo xa quá, lúc này dù có người tiểu trên đầu ả dâm phụ ấy, e rằng ả ta cũng không rời xa được bọn trọc kia.
- Ngươi chỉ cần giữ được mạng sống, sớm muộn gì cũng có cơ hội ấy, chỉ sợ ngươi không đủ hỏa hầu, chết uổng mạng đó thôi.
Tôn Thất rụt đầu lè lưỡi:
- Ngay cả nghĩ tại hạ cũng chẳng dám nghĩ đến, hậu sơn Cửu U cốc chính là nhờ xương cốt của họ bồi đắp, mấy tên trọc thối tha sớm muộn gì cũng sẽ nằm lại tại đó.
- Nghe đâu mấy gã hòa thượng này là đệ tử của Thiết Trúc tự, họ đều từng học qua thuật Thái BỔ từ Tây Vực, được lão lão và Bạch Tiên Nhi thử trước, đủ tư cách mới được đưa đến đây cho cung chủ.
Tôn Thất cười khỉnh:
- Gì mà lão lão? Mụ là tào kê chính hiệu thì có, Ở Ly Biệt Câu chuyên bắt mối cho đại thủ lĩnh, ra ngoài lại tiếp khách cho tiểu thủ lĩnh, dù mụ cho lão Tôn này trăm vạn lạng vàng, lão Tôn này cũng chưa chịu lên...

Giang Cửu bỗng dừng lại, gằn giọng nói:
- Tôn Thất, mẹ kiếp nếu ngươi thật sự có gan thì hãy lên trên Trúc Diệp Các mà chửi mắng, đừng nói lén sau lưng mà liên lụy đến bọn ta.
Tôn Thất thấy Giang Cửu nổi dóa, liền ỉu xìu nói:
- Giang Cửu, xin đừng trách tiểu đệ. Tiểu đệ thật là tức không chịu nổi, hôm nay vốn dĩ không phải chúng ta trực đêm, vậy mà Chiến lão đại lại phân phái chúng ta...
Giang Cửu lạnh lùng ngắt lời:
- ĐÓ chỉ trách là ngươi không biết điều, túi ngân phiếu mà ngươi đã lấy được của gã giặc trọc kia lúc sáng ít ra cũng có trăm vạn lạng, vậy mà ngươi lại muốn nuốt trọn một mình. Chiến lão đại xuất thân từ Không Không môn, bằng vào mấy ngón xoàng xỉnh của Tam Chích Thủ ngươi, sao thể qua nổi pháp nhãn của Chiến đại ca?
Tôn Thất biến sắc mặt:
- Giang Cửu ca, việc này có bao nhiêu người biết vậy?
- Không nhiều, ngoài Chiến lão đại, chỉ có Vương Nhị và ta, ngươi liệu mà tính.
Tôn Thất ngẫm nghĩ chốc lát:
- Không có nhiều như Giang Cửu ca nói đâu, chỉ có bảy mươi ba vạn lạng thôi. Biếu cho chiến lão đại hai mươi vạn lạng, còn lại chúng ta chia đều, được không?
- còn mười viên bảo châu nữa, cũng phải chia cho Chiến lão đại ba viên, ta với Vương Nhị mỗi người hai viên, còn lại phần ngươi ba viên.
Tôn Thất mếu máo:
- Các vị thật lợi hại, như là chính tay đếm qua vậy!
- Chiến lão đại xuất thân từ đâu? Chẳng giấu gì ngươi, Chiến lão đại dặn bảo ta với Vương Nhị cùng ngươi trực đêm là để thủ tiêu ngươi đấy. Kể như ngươi đã không uổng hai mươi năm lăn lộn trên giang hồ, tiền bạc phải tiêu xài trên lưỡi đao, Chiến lão đại hôm nay vận đỗ bác không được tốt, bây giờ hãy lấy phần của y ra, ta chuyển lên dùm ngươi. Hai ngươi hãy ra ngoài cửa cốc đảo một vòng, ta quay lại rồi cùng vào trong chơi vài ván.
Tôn Thất ngoan ngoãn lấy ra một chiếc túi da dê, chia ngân phiếu và bảo châu ra làm bốn phần. Giang Cửu cầm lấy hai phần quay người đi vào trang viện. Tôn Thất và Vương Nhị đưa mắt nhìn vào cốc, sau đó đi đến dưới gốc cây to ấy ngồi xuống.
chỗ âu Dương Thu ẩn nấp cách mặt đất khoảng mười ba mười bốn trượng, với công lực của chàng, nếu thi triển cách không điểm huyệt cũng có thể đắc thủ, nhưng không chắc chắn lắm.
Chàng quay đầu lại nhìn Tiểu Thúy, Tiểu Thúy cũng lắc đầu ra ý như chàng.
Bỗng nghe Tư Mã Thiến Như truyền âm nói:

- âu Dương huynh đệ, tuyệt đối không thể để cho ba người này sống, nếu muốn thâm nhập Cửu U cung cứu người, chúng ta cần phải giả làm ba người này.
âu Dương Thu cũng truyền âm nói:
- Thiến Như tỷ, chỗ ngồi của họ bị thân cây che cản, chúng ta Ở đây trực tiếp ra tay hẳn không thể đả thương họ, còn xê dịch thì chắc chắn sẽ bị họ phát giác.
- Thiến Như bảo Hỏa Phụng Hoàng dụ họ đi ra, hai người phải nhanh và giải quyết xong trước khi Giang Cửu quay lại...
Tư Mã Thiến Như chưa dứt lời, trên một cành cây đã bay ra một vệt đỏ, đảo quanh hai người rồi đáp xuống trên một ngọn cây nhỏ, hướng về phía Vương Nhị và Tôn Thất vung động đôi cánh.
Tôn Thất quả nhiên đứng lên nói:
- Vương Nhị, mẹ kiếp nếu là vận may đã đến thì ngay cả núi cũng không cản nổi, ngươi xem con chim này toàn thân đỏ rực, nhất định là một báu vật.
Vương Nhị gật đầu, cũng theo sau đứng lên, nhưng không nói một lời Tôn Thất lại khẽ nói:
- Hành động phải cẩn thận, đừng để nó sợ bay mất, báu vật này ngàn năm trước khó mà gặp.
Hai người khom lưng, hết sức thận trọng tiến về phía Hỏa Phụng Hoàng.
Nhưng họ rời khỏi cây chưa được một trượng, âu Dương Thu và Tiểu Thúy đã nhanh như chớp từ trên không lao xuống.
Tôn Thất và Vương Nhị vừa phát giác, hai đại yếu huyệt Hầu Kết và Mệnh Môn đã cùng lúc bị điểm trúng. Hai người không phát ra được một tiếng đã tắt thở ngã xuống.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy mỗi người xách một tử thi, phi thân trở lên cây to.
Tư Mã Thiến Như truyền âm nói:
- Hãy mau cởi y phục của họ mặc vào, Tiểu Thúy muội mặc y phục của Vương Nhị, Thiến Như sẽ dịch dung cho hai người.
Hai người y lời thay y phục xong, Tư Mã Thiến Như đã chuẩn bị sẵn dược vật dịch dung, ba chiếc lọ để trên cành cây bên cạnh nàng, một lọ là thuốc nước, hai lọ là thuốc bột màu sắc khác nhau.
Tư Mã Thiến Như cúi nhìn mặt Tôn Thất và Vương Nhị thật kỹ, sau đó đổ một ít thuốc nước và thuốc bột lên trên lòng bàn tay, trộn đều rồi thoa lên mặt âu Dương Thu.
Từ mặt đến tay, phàm chỗ nào có thể nhìn thấy, nàng đều thoa thuốc dịch dung lên. Sau đó, nàng lại dịch dung cho Tiểu Thúy giống hệt như Vương Nhị.
Xong xuôi, âu Dương Thu với Tiểu Thúy đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng

bật cười. Nhưng Tư Mã Thiến Như vội truyền âm nói:
- âu Dương huynh đệ đã học giọng nói của Tôn Thất thế nào rồi?
âu Dương Thu bèn ngầm vận công lực, với phương pháp Biến âm Di Thanh bắt chước giọng tôn Thất nói:
- Lão Tôn này đã học xong rồi, nhưng không biết nghe có giống không?
Tư Mã Thiến Như gật đầu cười:
- Giống lắm! Còn Tiểu Thúy không cần học vì Vương Nhị là kẻ câm.
âu Dương Thu ngạc nhiên:
- Thiến Như tỷ sao biết Vương Nhị là kẻ câm vậy?
- Á Đạo Lang Tặc Vương Nhị là đại đạo khét tiếng trên giang hồ, bọn này chẳng người nào không đáng chết. Hai người xuống mau đi, Hỏa Phụng Hoàng còn đang đợi, Giang Cửu quay lại mà thấy Hỏa Phụng Hoàng chắc hẳn cũng rất kinh ngạc, hai người thừa cơ ra tay sẽ dễ dàng hơn.
âu Dương Thu gật đầu, bèn cùng Tiểu Thúy phi thân xuống đất.
Hai người cũng bắt chước điệu bộ Tôn Thất và Vương Nhị, hai mắt trố to, khom lưng rón rén đi về phía Hỏa Phụng Hoàng.
Ngay khi ấy, Giang Cửu quả nhiên đã quay lại, từ xa đã lớn tiếng nói:
- Tôn Thất, hai tên ngu ngốc các ngươi không đi tuần sơn, Ở đây chơi trò trốn tìm cái quái quỷ gì vậy? Chiến lão đại đã thuận cho chúng ta tuần son xong, có thể trở về chơi vài ván...
Y nhác thấy Hỏa Phụng Hoàng và âu Dương Thu đưa tay trái ra sau lưng xua lia lịa, lập tức ngưng lời.
Y thấy Hỏa Phụng Hoàng toàn thân đỏ rực, khác hẳn loài phi cầm thường, cũng nghĩ đó là báu vật như Tôn Thất, liền tức với thân pháp nhanh nhất lao vào giữa âu Dương Thu và Tiểu Thúy.
Luận về võ công, tám Giang Cửu cũng không phải là địch thủ của âu Dương Thu, huống hồ còn có thêm một Tiểu Thúy, y vừa mới phi thân đến, âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng lúc lách người xuất chỉ, liên tiếp điểm trúng Á Huyệt, Ma Huyệt và Khí Hải huyệt của y.
Giang Cửu chưa kịp nhìn thấy rõ mặt hai người đã bất tĩnh nhân sự âu Dương Thu xách y lên, dùng tay ra hiệu với Tiểu Thúy, hai người lại phi thân trở về chỗ ẩn nấp của Tư Mã Thiến Như.
Tư Mã Thiến Như vung tay giải khai Á Huyệt của Giang Cửu, nhân khi y há miệng ra, nàng nhanh chóng búng một viên dược hoàn vào miệng giang Cửu.
Giang Cửu như rung người một cái, rồi mở to đôi mắt đờ đẫn nhìn Thiến Như, không chút động đậy như là nô tài gặp chủ nhân vậy.
Tư Mã Thiến Như hạ thấp giọng hỏi:
- Giang Cửu, ngươi đến Cửu U cung đã bao lâu rồi, ngươi còn nhớ không?
Giang Cửu cũng hạ thấp giọng đáp:

- Nhớ, đã sắp bảy năm rồi!
- Ngươi biết cách sử dụng cơ quan cửa ra Cửu U cốc không?
- Biết, cơ quan Ở ngay gốc cây này, có một cái chốt màu xanh, xoay sang phải ba lần, tảng đá bít cửa cốc sẽ mở ra ngoài ngay.
- Ngươi còn nhớ danh tánh của cung chủ không?
- Đại danh của cung chủ là Lăng Hồng Diễm, hiện đang Ở Trúc Diệp Các với...
Bỗng hai mắt trợn ngược, từ giã cõi đời.
Tư Mã Thiến Như lắc đầu lẩm bẩm:
- Thiến Như miệt mài nghiên cứu cả bảy ngày đêm mà vẫn chưa thành công.
âu Dương Thu thắc mắc hỏi:
- Thiến Như tỷ muốn nói viên dược hoàn đã cho Giang Cửu uống phải không?
- Trong Ma Thiết cung đã chế tạo một loại độc dược khiến người mất lý trí, Thiến Như tuy tìm ra mấy loại dược vật định dĩ độc công độc nhưng chưa thành công.
- CÓ thể làm cho Giang Cửu nói ra nhiều như vậy kể được là thành công rồi.
- Nhưng Giang Cửu đã chết, nên chưa thể dùng để chữa trị người của mình.
âu Dương Thu giờ mới hiểu Tư Mã Thiến Như nghiên cứu loài dược vật này là để chữa trị cho những người hiệp nghĩa bị Ma thiết cung làm mất trí nhớ, nhưng thí nghiệm trên người Giang Cửu đã thất bại.
Chàng đang không biết dùng lời lẽ gì để an ủi nàng, Tư Mã Thiến Như đã giục:
- âu Dương huynh đệ, Thiến Như đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta hãy đến sòng bạc xem thử trước. Nhưng Thiến Như chưa từng bước chân đến sòng bạc, huynh đệ có biết đánh bạc không?
âu Dương Thu cười:
- Vậy là Thiến Như đã chọn đúng người rồi, gia phụ có lập một sòng bạc trong Hàn Mai bảo, tiểu đệ tuy không thường chơi nhưng cách đánh bạc nào tiểu đệ cũng biết.
Tư Mã Thiến Như ngạc nhiên:
- Lệnh tôn cũng có mở sòng bạc ư? Huynh đệ không nói đùa đó Chứ?
- Gia phụ không phải mở sòng bạc, mà là nhân sĩ trong giang hồ trong Hàn Mai bảo quá nhiều, và họ toàn là hạng du hiệp, nếu quanh năm không có việc gì làm, khó thể bảo đảm không xảy ra vấn đề, nên gia phụ mới xây một gian đại sảnh, chuyên dành cho họ đánh bạc tiêu khiển. Nhưng nếu có người thua quá nhiều, gia phụ sẽ ngầm biếu tiền bạc cho họ.
- Huynh đệ tuổi còn trẻ mà đánh bạc, lệnh tôn không cấm sao?
- Gia phụ rất cởi mở, cho là người giang hồ phải nếm trải đủ mọi mặt, nhưng không được đam mê. CÓ một số người rất ham mê cờ bạc, Ở trong Hàn Mai

bảo một năm là không còn có hứng thú đỗ bác nữa.
Tư Mã Thiến Như giọng nghiêm túc:
- Lệnh tôn vậy mới là một người hiệp nghĩa đích thực.
Nàng sợ khiến âu Dương Thu cảm thương, vội lái sang chuyện khác:
- Chúng ta hãy vào trong xem thử, thời gian không còn sớm nữa.
âu Dương Thu thấy giọng nói và điệu bộ của nàng giống hệt Giang Cửu, không nén được lại cười nói:
- Thiến Như tỷ giả giống quá!
Thế là ba người băng qua rừng trúc tiến vào trang viện. Bên trong trang viện cũng trồng đầy trúc xanh, nhưng có một gian đại sảnh, đó chính là sòng bạc. Trong đại sảnh đèn đóm sáng choang, hơn ba mươi người chia làm hai bàn, bên phải là chơi bài cửu, bên trái là đổ súc sắc.
Ba người vừa xô cửa vào, một đại hiệp trung niên Ở bàn bên phải đã cười to nói:
- Giang Cửu, ngươi thật mang lại vận may cho ta, ta ván nào cũng ăn hết, chẳng những gỡ lại vốn, mà còn ăn thêm không ít.
Tư Mã Thiến Như toét miệng cười to:
- Chiến lão đại nên nghỉ là vừa, Tôn Thất ngứa tay lắm rồi, để cho y làm cái vài ván đi.
Nàng nói xong còn nháy mắt mấy cái, âu Dương Thu giờ mới nhìn rõ, Tư Mã Thiến Như cả răng cũng nhuộm thành màu vàng đen, cười càng giống Giang Cửu hơn.
Đại hán trung niên ấy chính là Chiến lão đại, xuất thân Không Không môn, là một tên ác ôn khét tiếng trên giang hồ, danh hiệu là Thất Tiết Côn Chiến Bất Thắng.
Y như đoán ra được dụng ý của Tư Mã Thiến Như, vờ cười khảy nói:
- Chẳng sợ ba bàn tay của Tôn Thất, y chẳng làm gì được trên bàn bài đâu.
âu Dương Thu thừa cơ hội tiến tới hai bước nói:
- Chiến lão đại đừng lúc nào cũng xem thường lão Tôn, lão Tôn trước nay đều bằng vào sự may rủi trên bàn bài, chưa từng bao giờ giở trò.
- ĐÓ là vì trước mặt các huynh đệ ngươi dám, nhưng ngươi có ăn lần nào chưa?
- ĐỖ bác là nhờ may rủi, lão Tôn vì thời vận xấu nên luôn luôn thua, nhưng hôm nay khác rồi...
Chiến lão đại cười phá lên:
- Tôn Thất, mẹ kiếp có phải ngươi có vài lạng bạc trên mình nên ngứa ngáy khó chịu chứ gì? Thôi được, ngươi bắt đầu làm cái đi.
Y đẩy những quân bài trước mặt ra và ra hiệu người Ở đối diện nhường chỗ cho âu Dương Thu.
âu Dương Thu không khách sáo, ngồi xuống sắp bài lại xong nói:

- các vị huynh đệ tha hồ đặt, lão Tôn hôm nay không hạn chế.
Đoạn từ trong lòng móc ra một xấp ngân phiếu, bày ra trước mặt nói:
- Ngân phiếu này Chiến lão đại có thể chứng minh tuyệt đối không phải giả, các vị hãy yên tâm mà đặt.
Mọi người thấy vậy đều sửng sốt, chỉ Chiến lão đại đưa mắt nhìn ngân phiếu cười nói:
- Giả thì không giả, nhưng mười lăm vạn lạng e rằng ngươi không qua nổi phen làm cái này.
- Ai ăn ai thua phải chơi rồi mới biết!
âu Dương Thu miệng nói tay đã đẩy một quân bài ra. Những người đặt trong ván đầu tiên đều có ý thăm dò, ngay cả Chiến lão đại cũng chỉ đặt một vạn lạng.
Súc sắc đổ ra năm điểm, cái lấy hai quân bài thứ nhất, địa trận phối đồng chùy, địa bát, đây là tám điểm khá lớn trong bài cửu.
Nhưng hai nhà thượng hạ đều chín điểm, còn Chiến lão đại là thiên bát, cũng tám điểm nhưng lớn hơn địa bát, âu Dương Thu thua hết, cả thảy hơn ba vạn lạng.
Ván thứ nhì đặt nhiều hơn gấp bội, có người đặt luôn cả vốn lẫn lãi, có người còn đặt thêm nữa, Chiến lão đại đặt đến ba vạn lạng.
Lúc này súc sắc đổ ra là chín điểm, cái vẫn là lấy hai quân bài thứ nhất, thứ tự như ván thứ nhất.
âu Dương Thu lật bài lên tạp tứ cũng là nhỏ nhất trong bốn điểm.
Ba cửa kia là sáu, bảy và tám điểm, cái lại thua hết.
Mới hai ván cái đã thua mất gần mười một vạn lạng, những người đặt đều cười hớn hở.
Tư Mã Thiến Như thấy vậy thầm nhủ:
- âu Dương huynh đệ chơi dỡ thế này, e rằng cả ba viên bảo châu cũng không giữ nổi...
Nàng nghĩ chưa dứt, âu Dương Thu quả nhiên móc ra ba viên bảo châu, đặt xuống trước mặt nói:
- Đây tính giá một trăm vạn lạng, không đắt chứ?
Chiến lão đại gật đầu cười:
- Không, không đắt, các vị huynh đệ yên tâm mà đặt, nếu là giả Chiến lão đại này chịu trách nhiệm.
Y cũng từ trong lòng móc ra ba viên bảo châu, quơ qua quơ lại một hồi, nhưng rồi chỉ đặt một viên.
Hai cửa kiếm cũng đặt khá lớn, ba cửa cộng lại cũng trên tám mươi vạn lạng, quyết ăn thua với cái.
Súc sắc đổ ra, lại là năm điểm, cái vận là hai quân bài thứ nhất, vẫn tám điểm, nhưng là tạp bát, nhỏ nhất trong hàng tám điểm.

Thế nhưng, lần này cái ăn hết, ba cửa kiếm đều có bảy điểm. Thế là ngân phiếu trước mặt âu Dương Thu đã gần hai trăm vạn lạng.
Đến ván thứ tư, mọi người đã nóng máu, ba cửa cơ hồ móc hết ngân phiếu ra đặt, quyết một ăn một thua trong ván này.
Chiến lão đại chẳng nói chẳng rằng, đặt hai viên bảo châu trong tay xuống bàn, ngoài ra còn thêm vào một xấp ngân phiếu.
âu Dương Thu đưa súc sắc lên miệng hà một hơi, nhưng đổ ra lại là chín điểm.
Chàng vẫn lấy hai quân bài thứ nhất, tiện tay lật lên, thiên phối địa, vẫn là bốn điểm.
Hai cửa thượng hạ la hét ầm ĩ, đặt hai quân bài trên tay xoay lia lịa.
Chiến lão đại rất mau mắn, lật hai quân bài lên, mười điểm bù chình.
Hai cửa thượng hạ cũng đã lật bài ra, cửa thượng là ba điểm, cửa hạ bốn điểm, nhưng là nhân tứ, nhỏ hơn bốn điểm thiên phối địa, nên âu Dương Thu lại ăn hết.
Nhưng khi âu Dương Thu đưa tay lấy ngân phiếu trên bàn, ngọn Thất Tiết Côn của Chiến Bất Thắng đã nhanh như chớp đè lên hai tay chàng với hết sức lực, khiến âu Dương Thu đau đến cắn chặt răng lại.
Chàng nén đau nói:
- Chiến lão đại làm gì vậy? Nếu tôn giá thiếu tiền bạc, phần của tôn giá, lão Tôn có thể không ăn.
Chiến Bất Thắng cười khảy:
- Tiểu tử, thủ pháp của ngươi cao minh lắm, cửa ngũ tuần hoàn, tứ bát ăn hết. Về chơi bài thiên cửu, trên giang hồ có thể biểu diễn thủ pháp này không tìm ra được năm người.
âu Dương Thu hai tay bị đè mạnh, đau đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn cắn răng nói:
- chiến lão đại đã quá đề cao lão Tôn này rồi, gì là cửu ngũ tuần hoàn, gì là tứ bát ăn hết, lão Tôn này ngay cả nghe cũng chưa từng...
Chiến Bất Thắng gằn giọng:
- Tiểu tử ngươi khỏi vờ vĩnh, Tam Chích Thủ Tôn Thất đúng là không biết, nhưng ngươi không phải là Tôn Thất.
- Chiến lão đại khéo đùa, lão Tôn này không phải Tôn Thất thì còn là ai nữa?
Chiến Bất Thắng cười gằn:
- Tôn Thất kể từ khi lọt lòng mẹ đến giờ chưa từng cắt móng tay, và công phu bàn tay của hắn cũng hoàn toàn nhờ vào mười móng tay dài. Tiểu tử ngươi tuy chỗ nào cũng giả rất giống và rất cao minh, nhưng chỉ thiếu mười móng tay dài, suýt nữa cả Chiến mỗ cũng bị lừa.
Mọi người nghe vậy mới chú ý đến mười móng tay chỉnh tề của âu Dương

Thu, liền tức nhốn nháo lên, có người hét to:
- Tiểu tử này chắc chắn không phải Tôn Thất, Chiến lão đại hãy giết quách hắn đi!
Mười mấy người Ở bàn bên trái nghe vậy, liền cũng xúm lại vây quanh.
Chiến Bất Thắng cười lạnh lùng nói:
- Tiểu tử này đã không phải là Tôn Thất, hai người kia cũng không phải Giang Cửu và Vương Nhị. Các vị huynh đệ, hãy bắt sống chúng rồi giao nộp cho cung chủ ban thưởng...
Y vừa nói đến đó, đột nhiên người run lên mấy cái rồi ngã ngửa ra sau.
Hai đại hán đứng bên vội đưa tay đỡ lại, nhưng phát giác y đa tắt thở chết rồi, liền kinh hoàng la to:
- Chiến lão đại đã chết rồi!
Mọi người nghe vậy đều bàng hoàng sửng sốt, và ngay trong khoảnh khắc ấy, ba mươi hai quân bài trên bàn đã nhanh như chớp tự động bay ra tứ phía. Những quân bài như có linh tính, mỗi quân đều nhắm ngay huyệt Hầu Kết một người, và cả bọn cũng đều đúng ba mươi hai người.
Nên bọn họ ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, đã im lìm ngã xuống chết ngay.
âu Dương Thu lúc này mới hất ngọn Thất Tiết Côn trên tay ra, lẹ làng gom hết ngân phiếu và bảo châu trên bàn nhét vào lòng, đoạn mới quay sang Tư Mã Thiến Như và Tiểu Thúy nói:
- Đi mau, chúng ta lên trên Trúc Diệp Các lấy mạng bọn dâm tăng và dâm phụ.
Tư Mã Thiến Như thở dài nói:
- Môn thủ pháp ám khí này của huynh đệ đã luyện bằng cách nào vậy? Mượn vật truyền lực, lợi dụng Thất Tiết Côn của Chiến Bất Thăng chấn chết y không khó, nhưng huynh đệ ngồi yên không hề động đậy mà lại có thể làm cho ba mươi hai quân bài bay lên giết người và nhắm vào huyệt đạo một cách chuẩn xác, Thiến Như ngay cả nghe cũng chưa từng, trên giang hồ lại có một môn tuyệt kỹ như vậy âu Dương Thu mỉm cười:
- Thiến Như tỷ có từng nghe trên giang hồ có một vị thần tiên trong giới đỗ bác tên là ĐỖ Thần Quy Toán Tử thế nào không?
Tư Mã Thiến Như sửng sốt:
- Chả lẽ Quy Toán Tử lão tiền bối đã dạy cho huynh đệ ư?
âu Dương Thu gật đầu:
- Hồi mười năm trước, lúc ấy tiểu đệ chỉ mới bảy tuổi, lão nhân gia ấy thân mang trọng thương đến Hàn Mai bảo, gia phụ cũng không quen biết lão nhân gia ấy, vì thấy thương thế của lão lão nhân gia ấy quá nặng, nên đã sắp xếp cho lão nhân gia ấy Ở trong một gian tĩnh thất dưỡng thương và giao nhiệm vụ nấu thuốc, chăm sóc cho tiểu đệ Lúc lâm chung, lão nhân gia ấy đã

truyền hết tuyệt kỹ đỗ bác và thủ pháp ám khí cho tiểu đệ, việc ấy ngay cả gia phụ cũng không biết.
Vì tiểu đệ nội công còn kém cỏi nên từ đó đến nay chưa dám xử dụng.
Tư Mã Thiến Như trầm ngâm:
- Quy Toán Tử là đệ nhất kỳ nhân võ lâm, ai có thể gây trọng thương cho lão tiền bối ấy nhỉ?
- Lão nhân gia ấy không chịu nói, nhưng tiểu đệ bây giờ nhớ lại, rất có thể liên quan tới Ma Thiết cung.
- Tình trạng sau khi chết của lão nhân gia ấy phải chăng cũng giống như thủ pháp giết người của Ma Thiết cung?
- Lúc lâm chung, lão nhân gia ấy dường như rất đau đớn, gia phụ đã mai táng lão nhân gia ấy trong Thất Lạc cốc, tiểu đệ vẫn thường đến bái tế, nhưng không xảy ra tình trạng bị người đánh cắp tử thi.
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ chốc lát:
- CÓ thể là vì không ai biết thân phận thật sự của lão nhân gia ấy cũng nên.
- Tiểu đệ đã thề trước mộ của Quy Toán Tử tiền bối, nhất định sẽ tìm ra hung thủ báo thù cho lão nhân gia ấy.
Tư Mã Thiến Như cười áo não:
- Sự việc dường như càng lúc càng phức tạp, huynh đệ đừng nên nghĩ quá xa, quên mất mục đích đến đây của chúng ta.
- Suy theo lời nói của bọn Giang Cửu và Tôn Thất, Trúc Diệp Các có lẽ chính là ngôi lầu này và cũng là một Ổ dâm. Thiến Như tỷ với sư muội hãy Ở dưới này canh chừng, để một mình tiểu đệ lên được rồi.
Tư Mã Thiến Như vội tiếp lời:
- Huynh đệ đã quên lời dạy của lệnh tôn rồi ư? Nhi nữ giang hồ chỉ cần lòng có chính khí, bất kỳ nơi nào cũng có thể đến.
âu Dương Thu khó xử:
- Nhưng bọn họ...
- Huynh đệ không cần nói, Thiến Như cũng đoán ra được, đó là một cảnh tượng hết sức dâm dật, nhưng cung chủ của bọn họ Ở trên Trúc Diệp Các, một mình huynh đệ chắc chắn không ứng phó nổi.
âu Dương Thu thấy hai nàng có vẻ rất kiên quyết, biết họ không đời nào chịu để cho mình một thân mạo hiểm, đành gật đầu nói:
- Cũng được, đi thôi!
Ba người vẫn theo con đường nhỏ trong rừng trúc phóng đi về phía ngôi lầu. Nhưng lần này họ hành động không dám mảy may khinh xuất, đều vận hết toàn lực khinh công, cơ hồ chân không nhuốm bụi.
Rẽ qua hai khúc quanh, ba người đã đến dưới ngôi lầu.
Ngôi lầu này tuy không rộng lớn nhưng rất cao, từ lầu đến mặt đất ít ra cũng hai mươi trượng. Cánh cửa sắt vào lầu một đã đóng chặt, hai bên tuy có cây

cối có thể mượn sức thi triển khinh công phi thân lên, nhưng vậy hẳn kinh động đến người Ở bên trên.
Bởi người dù võ công cao đến mấy, phi thân trên không cũng gây ra tiếng gió và Hỏa Phụng Hoàng toàn thân đỏ rực rất dễ bị phát hiện, không thể áp dụng cách thức như lúc vào cốc.
Chàng ngẫm nghĩ một hồi mới truyền âm nói:
- Thiến Như tỷ, chúng ta đành phải mất chút thời gian dùng Bích HỔ Công mà lên, giữa chừng nghỉ vài lần để khỏi tiêu hao quá nhiều thể lực.
Tư Mã Thiến Như gật đầu, ba người lập tức vận công đề khí, dựa lưng vào vách tường nhanh chóng trướnlên.
Bích HỔ Công rất hao thể lực, ba người đều trải qua mấy lần đổi khí điều tức mới lên đến một chỗ tối trên lầu hai.
~rl trên lầu cửa sổ mở toang, đèn đóm sáng hoắc, dù chim muông bay qua, người trong lầu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Lúc này tuy bên trong không ngừng vọng ra tiếng cười nói dâm dật, nhưng ba người cũng không dám đến quá gần cửa sổ, nên không nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong.
âu Dương Thu quan sát tình thế một hồi, sau cùng đã nghĩ ra một cách, bèn trướnlên phía trên, sau đó thi triển Súc Cốt Công, thu người nhỏ hơn gấp hai lần từ từ tiếp cận cửa sổ.
Chỉ thấy trong lầu gồm có hai mươi người, mười sáu nam và bốn nữ, thảy đều không một mảnh vải che thân.
Trong mười sáu nam có bốn hòa thượng, hai hòa thượng trong số chính là dâm tăng Thiết Trúc tự mà chàng đã gặp trong khách điếm huyện vân Long. Hai hòa thượng dáng người cao to, da ngâm đen và lông lá đầy mình, như không phải người Trung nguyên.
Trong bốn nữ nhân, âu Dương Thu cũng biết hai người, đó là lão bà độc cước và Bạch Tiên Nhi.
Hai nữ nhân khác có làn da còn nõn nà hơn Bạch Tiên Nhi, nhưng tóc đã đốm bạc, đó là dấu tích do năm tháng để lại, hiển nhiên tuổi họ đã trên trung niên.
Trong mười sáu nam nhân đã có tám người do bởi thoát dương quá độ đã ngất xỉu.
Bốn hòa thượng còn lại có lẽ đã trải qua một cuộc đại chiến, mất quá nhiều sức nên đang vận công điều tức.
Bốn đại hán còn lại lúc này đang chia nhau nằm trên mình nữ nhân, hơi thở hào hển, lát sau đều lần lượt ngã ra bất tỉnh.
Một mỹ phụ bên trái có lẽ là cung chủ, cười khảy nói:
- Ma Già, ngươi hãy đích thân vào cuộc đi thôi, bọn đồ tử đồ tôn của ngươi thật là vô tích sự, còn nói là tuyệt kỹ Tây Vực gì, chưa chi đã ngã ra như chó chết rồi.

Gã hòa thượng da đen toàn thân lông lá chính là Ma Già do Hoa hòa thượng từ Tây Vực tìm đến, người thấp hơn là Ma Lý.
Ma Già đứng lên nhìn y thị nói:
- Ma Lý sư đệ hãy tiếp cung chủ trước, đây hãy còn một miếng thịt non, không thể để ả ta nhàn rỗi được.
Đoạn cất bước đi về phía Bạch Tiên Nhi. Lúc này Hoa hòa thượng cùng sư đệ y là Nhục hòa thượng cũng đã đứng lên, mục tiêu của Hoa hòa thượng là mỹ phụ trung niên, y ra hiệu Nhục hòa thượng ứng chiến lão bà độc cước.
Lúc này âu Dương Thu đã giận đến toàn thân mạch máu căng phồng, thầm vận công lực đến mười hai thành, tay phải đặt sẵn trên các trường tiên, nhanh như chớp phi thân qua cửa sổ.
Chàng người đang còn trên không, tay trái đã chớp nhoáng và hung mãnh điểm ra mười một chỉ. Hoa hòa thượng, lão bà độc cước, Nhục hòa thượng, mỹ phụ trung niên và Bạch Tiên Nhi bởi quá bất ngờ, thảy đều không kịp trở tay, bị điểm trúng tử huyệt chết ngay tức khắc Trường tiên trong tay phải chàng cũng không nhàn rỗi, chớp nhoáng cuốn ra, quấn vào cổ Ma Già, ném y ra xa hơn ba trượng, va mạnh vào vách đá.
Lúc này Ma Lý đã kiệt sức ngã ra bất tỉnh, Cửu U cung chủ chưa kịp đứng lên đã bị điểm trúng ba chỗ yếu huyệt. Nhưng y thị vẫn nhắm mắt nằm yên, như không hề hay biết việc gì đã xảy ra.
âu Dương Thu chân vừa hạ xuống sàn lầu, chưa kịp cất tiếng, một luồng kình lực mãnh liệt đã ập đến sau lưng.
Chàng giật mình kinh hãi, vội lách người sang bên, đầu cũng không quay lại, tay trái đã vận hết toàn lực bổ ngược một chưởng ra sau.
Liền tức, một tiếng rú thảm vang lên, một thân người to lớn bay ra xa hai trượng, vỡ sọ máu tuôn.
Thì ra người xuất thủ tấn công chàng chính là dâm tăng Tây Vực Ma Già, y bị âu Dương Thu một roi ném va vào vách đá chưa chết, khi bật trở lại đã xuất thủ ám toán, vừa lúc Tiểu Thúy vào đến, một chỉ điểm trúng sọ não y, lại bị âu Dương Thu bồi thêm một chưởng, đương nhiên không thể nào sống được nữa.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn Cửu U cung chủ đã nằm bất động, lạnh lùng nói:
- Thị khỏi phí sức uổng công, thủ pháp điểm huyệt của tại hạ ngoại trừ người của bổn môn, không ai có thể giải được. Thị vận công xung huyệt chỉ tự chuốc khổ vào thân thôi.
- Tiểu tử ngươi quả nhiên không đơn giản, nhưng ngươi bằng cách nào đã vượt qua được Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận của bổn cung chủ?
- Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận gì, có phải bọn ma đỗ bác kia không?

- Không sai, chính họ. Ngươi với tiểu nha đầu này đã cải trang thành Tôn Thất và Vương Nhị, chả lẽ hai người đã bị các ngươi giết chết rồi sao?
- Đâu chỉ hai người ấy, kể từ Chiến Bất Thắng trở xuống, không một người nào sống sót.
Cửu U cung chủ không tin:
- Bọn họ tuy võ công kém cỏi, nhưng Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận do bổn cung chủ đích thân huấn luyện, ba mươi sáu người liên thủ phát động trận thế, cho dù chưởng môn các đại môn phái đích thân đến cũng không vào được Cửu U cốc.
- Nhưng họ chưa có cơ hội phát động trận thế thảy đều chui vào Quỷ môn Quan rồi.
Cửu U cung chủ chớp mắt, cười dâm đảng nói:
- CÓ lẽ các ngươi đã dỡ trò ám toán. Tiểu tử, hai ngươi là môn hạ của ai? Thủ pháp cách không điểm huyệt dường như là cùng một sư thừa mà ra.
- Bọn này là truyền nhân của Tàn Khuyết Môn, vị này là tệ sư muội.
Cửu U cung chủ lại chớp mắt:
- Tàn Khuyết Môn chẳng phải đã tiêu tan từ lâu rồi sao?
âu Dương Thu chợt động tâm, bất giác tiến tới hai bước nói:
- Ai nói Tàn Khuyết Môn đã tiêu tan? Gia sư Thái Hư thượng nhân là đệ nhất cao nhân trong võ lâm.
Cửu U cung chủ cười dâm đảng nói:
- Ngươi danh tánh là gì? Tự ý xông vào Cửu U cốc và giết chết nhiều người thế này, ngươi không hối hận sao?
âu Dương Thu cảm thấy trong mắt y thị như có một sức mạnh không sao chống lại nổi, muốn nói ra hết tất cả những điều mình biết, vội quay đi nơi khác, nhưng vẫn nói ra thân thế và lai lịch của mình.
Nghe xong, Cửu U cung chủ lại buông một chuỗi cười dâm đảng nói:
- Thì ra ngươi là âu Dương Thu, con trai Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn. Tại sao ngươi không dám nhìn bổn cung chủ, chả lẽ bổn cung chủ không đẹp ư?
âu Dương Thu chưa kịp đáp, bỗng ngoài cửa sổ vọng vào tiếng quát to:
- âu Dương huynh đệ hãy mau vận tâm pháp huyền môn chống lại, yêu phụ này biết Hoặc Tâm Thuật đấy!
Theo sau tiếng quát, Tư Mã Thiến Như đã từ cửa sổ phi thân vào.
Cửu U cung chủ biến sắc mặt:
- Lại là một con cái, các ngươi thật ra đã đến bao nhiêu ngươi?
Tư Mã Thiến Như cười khảy:
- Chỉ bọn này ba người thôi. Thật ra thì chỉ cần một mình âu Dương huynh đệ cũng đủ lật tung Cửu U cốc rồi.
âu Dương Thu được cảnh báo kịp lúc, vội vận tâm pháp huyền môn điều tức,

tâm thần đã ổn định trở lại.
Chàng quay lại tức giận nói:
- Bắt đầu từ bây giờ chỉ thiếu gia hỏi thị, thị không được hỏi.
Cửu U cung chủ bắt chước giọng điệu của Tư Mã Thiến Như nói:
- âu Dương huynh đệ có điều gì cứ hỏi, hà tất hung dữ thế này?
âu Dương Thu tuy đã vận tâm pháp huyền môn, nhưng lòng vẫn thoáng rúng động, vừa định quay mặt đi, Tư Mã Thiến Như đã giận dữ quát:
- âu Dương huynh đệ, để Thiến Như đối phó với yêu phụ này cho.
Chỉ thấy ánh bạc lấp lánh, trường kiếm của nàng đã nhanh như chớp đâm vào hai mắt Cửu U cung chủ.
âu Dương Thu vội ngăn cản:
- Thiến Như tỷ, đừng giết y thị...
Đồng thời trường tiên trong tay đã vung lên gạt, khiến trường kiếm của Tư Mã Thiến Như chệch đi hơn tấc, song vẫn rạch một đường trên mặt Cửu U cung chủ và xẻo mất một chiếc tai y thị.
Tư Mã Thiến Như mặt đầy vẻ tức giận nói:
- âu Dương huynh đệ làm gì thế này?
âu Dương Thu nghiêm mặt:
- Thiến Như tỷ đã quên mục đích đến đây của chúng ta rồi ư? Giết chết y thị không giải quyết được vấn đề, có y thị làm con tin, chúng ta mới có điều kiện thương lượng.
- Y thị luyện đó là Hoặc Tâm Thuật của Thiên Trúc, chỉ cần tiếp xúc với ánh mắt của y thị là bị mê hoặc ngay.
- Tiểu đệ tự tin còn có chút định lực, vạn nhất không chịu nổi, Thiến Như tỷ hãy đâm mù mắt phải y thị trước. Tiểu đệ nhận thấy tà quang trong mắt phải y thị ghê gớm hơn mắt trái nhiều, đằng nào y thị bị mù một mắt cũng còn có thể dẫn đường.
Tư Mã Thiến Như bật cười:
- Hay lắm, thì ra huynh đệ sớm đã phát hiện tà thuật của y thị rồi.
âu Dương Thu gật đầu:
- Thì vừa mở mắt là tiểu đệ đã nhận thấy không ổn, lập tức vận tâm pháp huyền môn chống lại. Tiểu đệ sở dĩ quay mặt đi chỉ là định tương kế tựu kế moi ra chút bí mật của y thị mà thôi.
Cửu U cung chủ gắt giọng:
- Thủ đoạn của tiểu tử ngươi còn ác độc hơn lão nương, hôm nay lão nương không chết, ngày sau ngươi sẽ biết tay.
âu Dương Thu thản nhiên:
- chuyện sau này, sau này hẵng tính. Thiếu gia hỏi thị vài điều, nếu thị chịu thành thật trả lời, thiếu gia hứa sẽ không giết thị và giải khai huyệt đạo cho thị, để thị tiếp tục làm cung chủ Cửu U cốc.

Cửu U cung chủ ngẫm nghĩ chốc lát:
- Tiểu tử ngươi hỏi đi!
- Danh tánh thị có phải là Lăng Hồng Diễm không?
Cửu U cung chủ cười khảy:
- Sự hiểu biết của tiểu tử ngươi thật là nông cạn, lão nương đã là Cửu U cung chủ tất nhiên danh tánh là Lăng Hồng Diễm rồi.
- Đại Long Đầu Hoạt Diêm Vương La Tu của Hải Long hội có phải cùng phe với các ngươi không?
- Đại Long Đầu cái mốc xì, La Tu chỉ đủ tư cách làm tay sai cho lão nương mà thôi!
- Vậy là thị có địa vị rất cao trong Ma giáo chứ gì?
- Một trong năm cung chủ, đương nhiên địa vị không thấp.
- Vương gia các ngươi là ai?
- Vương gia tức là vương gia, chẳng những lão nương không biết là ai, mà ngay cả đặc sứ cũng không thể biết.
- Ai là đặc sứ? Chả lẽ thân phận của họ còn cao hơn cung chủ hay sao?
- Không có chuyện thân phận cao thấp, họ ra ngoài khảo sát là dại diện cho vương gia, tất nhiên có nhiều quyền lực, nhưng cũng chỉ giới hân trong một khu vực nào đó do vương gia chỉ định, giờ thì họ hai người đều đã chết dưới tay ngươi, vương gia sẽ không buông tha cho ngươi đâu.
- Thị muốn nói Bạch Tiên Nhi và mụ già què phải không?
- Đúng vậy!
âu Dương Thu cười khảy:
- Hạng người dâm đảng như vậy mà cũng xứng giữ chức đặc sứ, đủ thấy trong Ma giáo các ngươi chẳng có một kẻ tốt lành nào.
- Tiểu tử ngươi chỉ hỏi những điều ấy thôi sao?
- Hồi nửa năm trước, có mấy người bị Hoạt Diêm Vương La Tu phái người đưa đến đây, hiện phải chăng vẫn còn trong Cửu U cung?
- Người do La Tu đưa đến đây có đến mấy trăm, lão nương không biết mấy người mà ngươi nói đó là ai?
- Thương Ngô Tam HỒ và năm huynh muội Nghiêm gia Ở Ngô Châu!
Lăng Hồng Diễm nhoẻn cười:
- Thì ra là bọn phế vật ấy! Bọn họ ngay cả tư cách làm thực nghiệm cũng không có, hiện vẫn còn bị giam trong địa lao.
- Vậy thị hãy thả họ ra ngay!
- Ngươi nói đơn giản quá, điều kiện thế nào?
- Thiếu gia hứa tha chết cho thị, nhưng thiếu gia còn hai câu hỏi, thị phải thành thật trả lời.
- ĐÓ thì phải xem lão nương có biết hay không và không dính líu đến bí mật của bổn giáo thì đương nhiên có thể trả lời ngươi, mong là câu hỏi của ngươi

không đi quá xa.
âu Dương Thu trầm giọng:
- Trong ngũ cung của các ngươi, ai biết Hàm âm Chưởng?
Lăng Hồng Diễm cười khảy:
- Tiểu tử ngươi đúng là thiếu hiểu biết. Theo lão nương biết, trên giang hồ ít nhất cũng có mười người biết Hàm âm Chưởng, Hoạt Diêm Vương La Tu là một.
- Vụ huyết án tàn sát cả nhà thiếu gia tại Hàn Mai bảo, hẳn thị biết là do ai gây ra chứ?
- Chuyện ấy không do lão nương quản lý, ngươi hãy đi hỏi La Tu hoặc hai đường chủ Hải Long hội là Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn và Thủy thượng Phiêu Ngụy minh Viễn.
- Theo lời thị, thì Hoạt Diêm Vương La Tu chính là chủ hung đã tàn sát cả nhà bổn thiếu gia hơn trăm người phải không?
- Lão nương không khẳng định như vậy, ngươi đi hỏi La Tu thì biết ngay chứ gì?
- Được, nếu thị mà lừa dối bổn thiếu gia, khi trở lại đây lần nữa, bổn thiếu gia sẽ nhất định sẽ san bằng Cửu U cung.
Lăng Hồng Diễm cười khảy:
- Các cửa Cửu U cung sẽ mãi mãi mở ra chờ đợi ngươi, chỉ sợ ngươi không dám đến đây nữa.
âu Dương Thu lạnh lùng:
- Chuyện đùa! Bổn thiếu gia chỉ ngồi thôi cũng đã tiêu diệt hết ba mươi sáu Thiên Cương canh phòng cửa cốc và những cạm bẫy bố trí quanh Trúc Diệp Các của ngươi, lúc bọn ta lên đây không hề bị phát giác.
- Lão nương thừa nhận là trình độ của các ngươi rất cao, nhưng đó cũng là nhờ các ngươi may mắn thôi. Ả tiện tỳ Bạch Tiên Nhi vì lấy lòng lão nương đã lén cho Ma Già uống vào ba viên Thiết Hán Đơn do vương gia bí chế, lúc ngươi vào đây lão nương đã phát giác, nhưng không dám phân thần vì sợ Ma Già hút mất nguyên âm, nên mới bị ngươi điểm trúng huyệt đạo. Đồng thời, Ma Già đã mất hết nguyên dương, chân lực chỉ còn lại bốn thành, bị ngươi một roi ném vào vách mà còn có thể phản kích, nếu là bình thường, chắc chắn ngươi không tiếp nổi y ba chưởng.
- Bổn thiếu gia không muốn nghe những lời tầm phào của thị. Bây giờ thị hãy thông tri thủ hạ phóng thích Thương Ngô Tam HỒ và Nghiêm gia huynh muội. Sau khi đưa bọn ta ra khỏi cốc, bổn thiếu gia sẽ giữ đúng lời hứa giải huyệt cho thị, đây là điều kiện đã thỏa thuận giữa chúng ta.
- Huyệt đạo của lão nương chưa được giải khai, làm sao thông tri họ thả người được?
âu Dương Thu vung chỉ, giải khai Nhuyễn Ma huyệt của Lăng Hồng Diễm,

đoạn nói:
- Bây giờ thị có thể cử động rồi, tốt hơn hãy tìm bộ y phục mặc vào trước, kẻo bêu xấu trước mặt thuộc hạ.
- Nữ nhân Cửu U cung Ở trong cốc không bao giờ mặc y phục, như vậy làm việc có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức.
- Thật là vô sỉ, bàng môn tả đạo mãi mãi cũng không thể trở lại đường ngay nẻo chính.
- ĐÓ có gì là vô sỉ, hai ả nha đầu đứng bên ngươi nếu cởi hết y phục còn vô sỉ hơn lão nương...
Tiểu Thúy không chờ Lăng Hồng Diễm dứt lời đã sấn tới vung tay, xáng cho y thị hai cái tát tai rồi tung thêm một cước, đá y thị tung ra xa hơn hai trượng, mắt thấy y thị sắp bay ra ngoài cửa sổ, Tư Mã Thiến Như vội tung mình, lăng không đón lấy y thị và nói:
- Tiểu Thúy không cần hơn thua với hạng đàn bà như vậy, âu Dương huynh đệ hứa là không sát hại y thị rồi.
Lăng Hồng Diễm cười khảy, lạnh lùng nói:
- Tiểu nha đầu ngươi khỏi cần lời ngon tiếng ngọt, cho dù lão nương thật sự rơi xuống lầu cũng chưa chết, nhưng các ngươi một tên cũng đừng mong thoát khỏi Trúc Diệp Các này.
- Thị chớ vội đánh giá mình quá cao, trước khi vào đây, bổn cô nương đã nhận ra ngôi lầu này đã được bố trí theo ám cửu cung và phản bát quái, bổn cô nương đã dám tiến vào là đã nắm chắc không bị giam hãm.
Lăng Hồng Diễm biến sắc mặt:
- Tiểu cô nương xem ra thật không đơn giản, lệnh sư là ai?
Tư Mã Thiến Như nhạt giọng:
- Thị gọi ta là tiểu cô nương hay tiểu nha đầu cũng vậy thôi, đằng nào ta cũng không muốn làm quen với thị, và cũng không cần phải cho thị biết sư thừa. Thị hãy hạ lệnh thả người đi thôi!
Trong khi nàng nói đã điểm nhẹ vào hai đại huyệt Tam Tiêu và Tam Thái của Lăng Hồng Diễm, đoạn mới bỏ y thị xuống sàn lầu.
Lăng Hồng Diễm lại biến sắc mặt hỏi:
- Tiểu nha đầu, ngươi làm vậy là có ý gì hả?
Tư Mã Thiến Như mỉm cười:
- Chẳng ý gì cả, mà chỉ mong thị biết vâng lời một chút, vì một cước vừa rồi của Tiểu Thúy đã vô tình làm chấn động huyệt đạo bị chế ngự của thị. Với công lực của thị, thừa cơ hội này vận khí xông huyệt chẳng có gì là khó.
Lăng Hồng Diễm hậm hực:
- Tiểu yêu nữ, kể như ngươi lợi hại! Một ngày nào đó ngươi lọt vào tay lão nương, lúc ấy ngươi sẽ biết tay.
Tư Mã Thiến Như thản nhiên cười:

- Hiện thị đang là tù nhân, nói suông có ích gì chứ. Vị Tiểu Thúy muội muội này của bổn cô nương nếu một khi nổi giận, không dễ nói chuyện như bổn cô nương đâu.
Dứt lời, nàng lui sang bên, nháy mắt ra hiệu với Tiểu Thúy.
Tiểu Thúy vừa rồi một cước làm chấn động huyệt đạo bị chế ngự của Lăng Hồng Diễm, lòng đã đầy lửa hận, vừa thấy Tư Mã Thiến Như nháy mắt, liền sấn tới đặt tay lên huyệt Bách Hội của Lăng Hồng Diễm.
Trong lúc thịnh nộ, Tiểu Thúy đã thi triển Tam âm Sưu Hồn Chưởng. Môn tuyệt học võ lâm này, người phát chưởng có thể khống chế ý chí đối phương theo ý muốn của mình, nội công của Tiểu Thúy Chưa đạt đến trình độ ấy, nhưng nàng với hai thành công lực khiến cho huyết mạch toàn thân Lăng Hồng Diễm chảy ngược, thật còn khổ sở hơn là giết chết y thị.
Chưa đầy một khắc, Lăng Hồng Diễm đã toàn thân run rẩy, nghiến răng ken két, không thể nào cất tiếng nói được nữa.
âu Dương Thu giờ mới lên tiếng ngăn cản:
- Sư muội, vậy đủ rồi! Cung chủ hãy hạ lệnh thả người đi thôi, chuyện hôm nay đến đây là dứt.
Tiểu Thúy rụt tay lui ra, Lăng Hồng Diễm thở mạnh một hơi dài, thắc mắc hỏi:
- Tiểu nha đầu, đây là môn công phu gì? Rất giống Tam âm Sưu Hồn Chưởng trong lời đồn, đúng không?
âu Dương Thu trầm giọng:
- Nếu âu Dương mỗ với sư muội liên thủ, Cửu U cung sẽ ra sao, hẳn là cung chủ biết rõ.
Lăng Hồng Diễm cười khảy:
- Cửu U cung người nhiều vô số, ngươi không bao giờ giết chết hết được Nhưng lão nương đã hứa thả người, đương nhiên không thất tín.
Y thị đứng lên, đi đến bên trái cửa các, dùng ngón tay ấn nhẹ vào một viên minh châu, liền có hai vệt lửa bay ra. Chốc lát sau, mười hai đại hán từ trong phóng nhanh ra, họ thảy đều dùng kiếm, khi thấy rõ tình hình hiện trường, liền nhanh chóng tuốt kiếm và tản ra bao vây.
Lăng Hồng Diễm khoác tay nói:
- Chuyện Ở đây các ngươi không cần can thiệp, hãy đến địa lao phóng thích Thương Ngô Tam HỒ và Nghiêm gia huynh muội, để cho họ dẫn đi.
Qua động tác tuốt kiếm của mười hai đại hán này cũng đủ biết họ đều là Cao thủ về kiếm đạo, nhưng họ chỉ với ánh mắt hoài nghi nhìn nhau rồi lui ra.
Lăng Hồng Diễm quay sang âu Dương Thu nói:
- Chúng ta hãy đến cửa cốc trước chờ đợi, họ sẽ nhanh chóng đưa người đến ngay.
âu Dương Thu gật đầu:

- Chỉ cần cung chủ giữ lời hứa, tại hạ cũng tuyệt đối không làm tổn thương đến một sợi tóc của cung chủ, mong là họ đừng ngấm ngầm giở trò quái quỷ.
- Sự an toàn của các ngươi Ở trong Cửu U cốc, lão nương cam đoan chịu trách nhiệm, nhưng ngoài Cửu U cốc là do La Tu quản hạt, xảy ra việc gì, các ngươi cứ tìm y mà thanh toán.
âu Dương Thu sực nhớ một điều hỏi:
- La Tu có một người con gái là La Võng Cơ, nàng ta bị trúng độc mất lý trí, có phải cung chủ gây nên không?
- Chức trách của Cửu U cung là thu phục những người như là Hoa hòa thượng và Ma Già, Ở đây không có loại dược vật ấy và cũng không phải là trách nhiệm của lão nương, có lẽ là do hai vị đặc sứ gây ra.
Trong khi nói họ đã đến gần cửa cốc, mười hai đại hán khi nãy quả nhiên đã dẫn nhóm người Thương Ngô Tam HỒ đến đó đợi sẵn và tảng đá chắn cửa cốc đã biến mất.
âu Dương Thu hướng về Thương Ngô Tam HỒ vòng tay thi lễ nói:
- Các vị nếu chưa mất võ công, chúng ta hãy ra khỏi cốc trước, có gì thu thả hãy nói.
Mọi người gật đầu, lẳng lặng đi ra ngoài cốc.
âu Dương Thu ra hiệu cho Tư Mã Thiến Như đi trước, chàng với Lăng Hồng Diễm đi đến giữa cửa cốc, bỗng dừng lại nói:
- Không dám làm phiền cung chủ tiễn xa, tại hạ giữ đúng lời hứa, giải huyệt cho cung chủ tại đây.
Dứt lời, tay phải liên tiếp vung ra, giải huyệt cho Lăng Hồng Diễm xong, liền tức nhanh như chớp phi thân ra ngoài cốc, đuổi theo mọi người nói:
- Chúng ta hãy đi nhanh một chút, nếu tại hạ phán đoán không lầm, ngoài cốc hẳn có mai phục.
Chàng vừa nói đến đó, phía sau bỗng vang lên một tiếng "ầm" rền rĩ, cửa cốc đã bị tảng đá to bít kín.
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi:
- Cửa cốc này chẳng qua chỉ nhằm che mắt thiên hạ, theo Thiến Như suy đoán, Cửu U cốc hẳn còn có lối ra vào bí mật khác nữa.
âu Dương Thu bực tức:
- Thật không ngờ Cửu U cốc lại dâm tà thế này, nếu họ mai phục Ở phía trước hoặc phái người chận đánh, chúng ta cứ phóng tay mà giết bọn họ không còn manh giáp...
Nào ngờ chàng vừa nói đến đó, Thương Ngô Tam HỒ và năm anh em nhà họ Nghiêm Ở phía trước đã có điều phát hiện, cùng dừng cả lại.

Hồi 11
Cứu thoát Thương Ngô kết kim lan

âu Dương Thu vận đề chân khí, đã nhanh như gió cuốn lướt đến trước mặt mọi người hỏi:
- Các vị đã phát hiện ra gì phải không?
Hỏa HỒ cau mày nói:
- Lão Ô cảm thấy không khí Ở đây rất khác lạ, xung quanh tiềm ẩn sát cơ, lúc thiếu hiệp đến có đi ngang qua đây không?
âu Dương Thu quét mắt quan sát địa hình đoạn đáp:
- Lúc chúng tôi đến là từ lưng núi vượt qua, vãn bối cũng cảm thấy xung quanh đây có rất nhiều người mai phục, đã vậy thì chúng ta hãy cùng nhau đối phó.
Đoạn bèn cất cao giọng nói:
- các vị tốt hơn hãy tự động ra đây, tại hạ đã dám xông vào Cửu U cốc, Lăng Hồng Diễm phái các vị lén lút ẩn nấp Ở đây thật quá thừa thải.
Chàng vừa dứt lời, trong lùm cỏ hai bên đường lập tức xông ra bảy tám mươi đại hán, cũng thảy đều lưng giắt trường kiếm. HỌ tản ra bao vây thành một vòng tròn, do hai lão nhân Ở hai đầu chỉ huy, hiển nhiên là hai đầu mục của bọn người này.
Thương Ngô Tam HỒ là nhân vật lão luyện giang hồ, vừa thấy đội hình của đối phương, vội hướng về âu Dương Thu truyền âm nói:
- Thiếu hiệp, đây là một thế trận, lão Ô hoàn toàn mù tịt về vấn đề này.
âu Dương Thu cũng truyền âm lại nói:
- Tiền bối có nhận ra được đây là thế trận gì không? Tư Mã tỷ tỷ rất am tường về kỳ môn trận pháp, ngũ hành sinh khắc.
Hỏa HỒ cười nhăn nhúm:
- Thật xấu hổ, lão Ô chỉ nhận ra được đây là trận pháp, nhưng không biết tên gọi là gì.
- Vậy thì chúng ta tiên hạ thủ vi cường, áp dụng chiến thuật đánh phá từng người một, vãn bối phụ trách đối phó với hai lão già, các vị tự chọn lấy đối tượng.
Vừa dứt lời, chàng đã nhanh như chớp lao bổ vào một lao nhân, tả chỉ hữu tiên, xuất thủ toàn là tuyệt chiêu.
Nhưng chàng vừa động đậy, lập tức có tám kiếm thủ chia nhau từ hai bên giáp công đến.

Những người này xem ra chẳng chút nổi bật, nhưng nội công rất cao thâm, ba người dùng kiếm đỡ trường tiên của chàng lại, ba người khác vung kiếm ngạnh tiếp chỉ phong của chàng, hai người còn lại chia nhau tấn công từ hai phía.
âu Dương Thu một tiên chưa thể quất bay trường kiếm ba người, hết sức kinh ngạc, trong khi Thiên Cương Chỉ thi triển tay trái bị trường kiếm của ba người khác đánh bạt, bất giác thầm kinh hãi, vội vàng mượn sức dùng sức, gắng vọt lên cao hơn tám thước, hai chân đạp vào hai trường kiếm từ hai bên công đến, đồng thời vung trường tiên quét vào đôi chân hai người.
Chiêu tránh né và hoàn kích này của chàng nhanh như tia chớp, hai kiếm thủ vừa hụt chiêu chưa kịp thu kiếm, hai chân đã bị trường tiên quấn lấy, không kềm được cùng đâm về phía sáu đại hán khác.
Nhưng bọn họ phối hợp hết sức ăn ý, sáu người kia vừa thấy đồng bọn bị chế ngự liền lẹ làng tránh sang hai bên, đồng thời đưa tay trái ra nắm lấy hai người giữ lại.
Tuy vậy, hai đại hán ấy xương chân đã thọ trọng thương, liền được dìu ra ngoài trận điều trị.
âu Dương Thu hạ chân xuống đất, giờ mới nhìn thấy Thương Ngô Tam HỒ với năm anh em nhà họ Nghiêm đã bị mười hai kiếm thủ ngăn cách ra.
Thương Ngô Tam HỒ công lực thâm hậu, với ba chọi sáu còn có thể miễn cưỡng ứng chiến, nhưng năm anh em nhà họ Nghiêm thì bị trường kiếm của sáu đại hán dồn ép đến mức quay lòng vòng, ngay cả sức hoàn thủ cũng không còn.
Trong khi Tiểu Thúy với Tư Mã Thiến Như đều là một chọi tám, nhưng hai nàng chỉ thủ không công, nên ra chiều hết sức thư thái.
âu Dương Thu hiểu rất rõ cá tình Tiểu Thúy, nàng chịu áp dụng chiến thuật như vậy hẳn là do ý kiến của Tư Mã Thiến Như, có lẽ là đang quan sát sự biến hóa của thế trận.
Thế là, chàng bất giác động tâm, lập tức tung mình lao về phía sáu đại hán đang giáp công năm anh em họ Nghiêm.
Bởi thân thủ chàng quá nhanh, kẻ địch hai bên muốn ngăn cản cũng không kịp, hơn nữa lúc chàng xuất thủ đã vận hết mười hai thành công lực, uy thế quá hung mãnh, khiến sáu đại hán ấy giật mình sửng sốt. Ngay trong khoảnh khắc ấy, hai người phía trước đã bị trường tiên quất trúng sọ não chết ngay tức khắc. Bốn đại hán khác tuy thoái lui nhanh, nhưng vẫn còn có hai người bị cuốn bay trường kiếm.
âu Dương Thu một chiêu đắc thủ, liền đứng cùng năm anh em nhà họ Nghiêm, hướng về Thương Ngô Tam HỒ truyền âm nói:
- Ba vị tiền bối không nên tham công, hãy áp dụng thế thủ trước, Tư Mã tỷ tỷ đang nghiên cứu cách phá trận...

Chàng vừa nói đến đó, lão nhân trước mặt đã quát to:
- Các vị huynh đệ hãy gắng lên, áp dụng chiến thuật tấn công nhanh, cung chủ đã có lệnh, nếu bắt sống được thì nam giao lên, nữ giữ lại, mọi người cùng hưởng thụ.
Lập tức trận chiến có sự thay đổi, những kiếm thủ nãy giờ đứng yên chung quanh nhanh chóng thu nhỏ vòng vây, hai người xương chân thọ thương khi nãy cũng phấn chấn tinh thần nhập cuộc, bảy mươi thanh trường kiếm hình thành một bức tường bạc, kiếm khí lạnh toát khiến người ngạt thở.
Năm anh em họ Nghiêm nhờ có nhuyễn tiên của âu Dương Thu yểm trợ còn có thể miễn cưỡng chống chọi, nhưng Thương Ngô Tam HỒ thì đã lâm nguy, bởi có một lão nhân đã gia nhập vòng chiến, trường kiếm của lão hệt như linh xà, hết sức nhanh nhẹn và hung hiểm, chiêu nào cũng không rời yếu huyệt toàn thân ba người. Còn sáu đại hán khác thì chuyên tìm sơ hở, thừa cơ đâm ra một kiếm và toàn nhắm vào yếu huyệt.
Tiểu Thúy và Tư Mã Thiến Như cũng từ một chọi tám trở thành một chọi mười hai, nhưng hai nàng chưởng pháp ảo diệu và khinh công trác tuyệt, nên lúc này vẫn hết sức ung dung.
âu Dương Thu xem một hồi, thấy Thương Ngô Tam HỒ tuyệt đối không thể nào cầm cự thêm mười chiêu nữa, liền vận đề chân khí, nhuyễn tiên quét nhanh ra, người bay lượn trên không, lại liên tiếp hạ sát ba kiếm thủ.
Đồng thời chàng lợi dụng lúc người chuyển động, đã im lìm ném ra hai viên súc sắc đã lấy trong sòng bạc mang theo. Nhưng ngay khi chân chàng vừa chạm đất, lập tức lại có chín kiếm thủ ập đến, ngăn cách chàng với năm anh em họ Nghiêm.
Chín người thảy đều áp dụng lối đánh thí mạng, tấn công quyết liệt, âu Dương Thu bị họ thừa cơ sấn đến gần, trường tiên bị vô hiệu hóa, chỉ còn có thể dùng tay trái ứng chiến.
May là chàng nhờ có cương khí huyền môn hộ thân, chiêu thức thường rất khó đả thương chàng, rất may là bọn kiếm thủ này không ai biết thuật ngự kiếm hay kiếm khí, không thì âu Dương Thu còn thảm hại hơn cả Thương Ngô Tam Hồ.
chàng với Tiểu Thúy tuy đã luyện thành kiếm thuật thượng thừa, thân kiếm hợp nhất, nhưng vì môn kiếm thuật này rất hao nội lực, Thái Hư thượng nhân từng nhiều lần trịnh trọng căn dặn họ không nên sử dụng bừa bãi, mặc dù tình thế lúc này đã hết sức nguy cấp, hai người vẫn không dám mạo hiểm. Nhất là Tiểu Thúy, nàng động thủ đến lúc này vẫn chưa tuốt kiếm ra. âu Dương Thu trường tiên bị vô hiệu hóa bởi đối phương áp sát, bất giác bừng sát cơ cất tiếng huýt dài, lại tung mình lên không, tay trái rút lấy thanh bảo kiếm do ân sư tặng cho, chỉ thấy ánh bạc lấp loáng như tia chớp, năm đại hán đã đầu lìa khỏi cổ và bay xa hơn năm trượng.

Nhưng cũng cùng trong lúc ấy, lão nhân đang quyết liệt tấn công Thương Ngô Tam HỒ bỗng rú lên một tiếng thảm thiết, rồi liền ngã ra đất bất động. Một lão nhân khác mau chóng phi thân đến, sau khi xem xét thi thể của lão nhân ấy, đưa mắt nhìn âu Dương Thu trầm giọng nói:
- Tiểu tử, ngươi là môn hạ của lão quỷ Quy Toán Tử hả?
Bởi lão nhân ấy chết đột ngột, cuộc chiến đã đột ngột dừng lại.
âu Dương Thu cũng đứng yên tại chỗ nói:
- Lão quen biết ĐỖ Thần Quy Toán Tử tiền bối ư?
- Hồi mười năm trước lão quỷ ấy xông vào Cửu U cốc báo thù cho con trai, tuy đả thương rất nhiều cao thủ trong cốc, nhưng vẫn không thoát khỏi pháp thuật của cung chủ, sau khi mất hết nguyên dương, lão cậy vào nội công thâm hậu, trốn khỏi Cửu U cốc, và cũng chính tại đây, lão đã bị bọn ta liên thủ đả thương nội phủ, hắn cũng không sống được bao lâu...
âu Dương Thu lạnh lùng ngắt lời:
- Thì ra Quy Toán Tử tiền bối cũng là bị trúng yêu thuật của Lăng Hồng Diễm, vậy là bổn nhân đã tìm ra chân hung rồi. Hai người danh tánh là gì?
Thương Ngô Tam HỒ tiếp lời:
- Thiếu hiệp, họ là Cửu U Song Sát, người chết là lão đại Ngô Minh Thiên, còn y là lão nhị Ngô Minh Lý. âu Dương Thu cười:
- Danh tánh hai người này hay quá, một là vô minh thiên, một là vô minh lý, nghĩa là kể từ bây giờ họ sẽ mãi mãi không còn có ngày mai (minh thiên) nữa.
Ngô Minh Lý bỗng hỏi:
- Tiểu tử, lão Quy Toán Tử đã chết rồi phải không?
âu Dương Thu cười khảy:
- Ai nói lão nhân gia ấy đã chết? Lão nhân gia ấy sẽ đến Cửu U cốc báo thù bất kỳ lúc nào.
- Sau khi lão ta trúng chưởng đào tẩu, bọn ta đã tìm suốt nửa năm trời cũng không gặp.
- Sao lão không ngẩng đầu lên xem thử, lão nhân gia ấy đã Ở trên đầu chờ ngươi từ lâu rồi. Ngô Minh Lý giật mình, bất giác ngẩng đầu lên nhìn. Liền tức, lão rú lên một tiếng thảm thiết, ngã vật xuống bên cạnh lão đại, nằm yên bất động.
Thế là, mấy mươi kiếm thủ vây quanh đều bất giác lùi ra xa hơn hai trượng.
Tư Mã Thiến Như giờ mới đi đến cười nói:
- âu Dương huynh đệ giỏi thật, Thiến Như phải mất rất nhiều tâm trí mới nhận ra được đây là Thất Thập Nhị Địa Sát Đại Trận, Cửu U Song Sát là đôi mắt sống, vừa định truyền âm cho huynh đệ và Tiểu Thúy biết, phải thi triển kiếm thuật thân kiếm hợp nhất trừ diệt hai người này trước. Nào ngờ huynh đệ sớm đã nhận ra và chỉ dùng hai viên súc sắc đã giải quyết xong hai cao

thủ bậc nhất.
- Tiểu đệ đâu biết gì về Thất Thập Nhị Địa Sát Trận, hoàn toàn là do ngẫu nhiên đó thôi. Tiểu đệ nghĩ họ là hai đầu mục, tiêu diệt họ trước thì bọn sát thủ này sẽ mất người chỉ huy. Nhưng bị vây hãm không sao thoát thân được nên tiểu đệ mới nhớ đến hai viên súc sắc đã lấy trong sòng bạc và theo thủ pháp Hồi Toàn Tam Kích do Quy lão tiền bối dạy cho ném ra.
- Chả lẽ huynh đệ không bao giờ mang theo ám khí sao?
- Thủ pháp ấy của Quy lão tiền bối chỉ áp dụng vào đỗ cụ, những mạt chược, bài cửu hoặc súc sắc thì mới phát huy được công hiệu đặc thù. Nhưng trong Hàn Mai bảo gia phụ không cho tiểu đệ mang trong mình những vật ấy. Sau khi nhà tan cửa nát, lại càng một có cơ hội tìm được những vật ấy, vả lại lúc bấy giờ nội công của tiểu đệ chưa đủ hỏa hầu, cũng không dám xử dụng bừa bãi.
- Khi nào trở về, Thiến Như sẽ tìm cho huynh đệ mỗi thứ một bộ, để sau này huynh đệ có cơ hội đại hiển thân thủ.
âu Dương Thu cười: - Chỉ cần một bộ mạt chược là đủ, một trăm ba mươi sáu quân bài có thể giết chết một trăm ba mươi sáu cao thủ.
- Vậy chưa đủ, Thiến Như sẽ mua cho huynh đệ một ngàn viên súc sắc, vì trong tà giáo có quá nhiều người đáng giết.
Qua cuộc đối thoại của hai người, Thương Ngô Tam HỒ mới nhìn thấy trên sọ não của Cửu U Song Sát đều bị trúng một viên súc sắc và mặt lộ ra ngoài cùng là sáu điểm.
Lão đại trong Tam HỒ bất giác cảm thán nói:
- Thủ pháp này của thiếu hiệp thật đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, khắp võ lâm thiên hạ e không còn tìm ra người thứ hai...
Bỗng tiếng rú thảm vang lên liên hồi, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của đêm khuya.
Thì ra trong lúc họ nói chuyện, bọn kiếm thủ vây quanh bởi thấy Cửu U Song Sát đã chết, bèn rón rén rút lui, định bỏ trốn về Cửu U cọc Nhưng Tiểu Thúy tự nãy giờ vẫn đứng yên tại chỗ, từ lúc vào Trúc Diệp Các đến giờ, lòng nàng đã đầy lửa giận, lúc này thấy kẻ địch định đào tẩu, lập tức rút kiếm ra, như hổ vào đàn dê, xa dùng chưởng, gần dùng kiếm, một hơi hạ sát hơn hai mươi người.
Thương Ngô Tam HỒ với năm anh em nhà họ Nghiêm bị giam trong Cửu U cốc hơn nửa năm trời, cũng lòng đầy oán hận, sợ kẻ địch bị Tiểu Thúy giết hết, liền tức phi thân chân đánh gặp người là giết.
Những kiếm thủ này tuy từng trải qua huấn luyện, nhưng chỉ thích - Thủ pháp này của thiếu hiệp thật đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, khắp võ lâm thiên hạ e không còn tìm ra người thứ hai...
Bỗng tiếng rú thảm vang lên liên hồi, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của

đêm khuya.
Thì ra trong lúc họ nói chuyện, bọn kiếm thủ vây quanh bởi thấy Cửu U Song Sát đã chết, bèn rón rén rút lui, định bỏ trốn về Cửu U cốc.
Nhưng Tiểu Thúy tự nãy giờ vẫn đứng yên tại chỗ, từ lúc vào Trúc Diệp Các đến giờ, lòng nàng đã đầy lửa giận, lúc này thấy kẻ địch định đào tẩu, lập tức rút kiếm ra, như hổ vào đàn dê, xa dùng chưởng, gần dùng kiếm, một hơi hạ sát hơn hai mươi người.
Thương Ngô Tam HỒ với năm anh em nhà họ Nghiêm bị giam trong Cửu U cốc hơn nửa năm trời, cũng lòng đầy oán hận, sợ kẻ địch bị Tiểu Thúy giết hết, liền tức phi thân chặn đánh gặp người là giết.
Những kiếm thủ này tuy từng trải qua huấn luyện, nhưng chỉ thích ứng tác chiến toàn thể, nếu giao thủ riêng lẻ, họ cũng không phải địch thủ của anh em họ Nghiêm. Nên chưa đầy một khắc, tiếng rú thảm vang động cả trời đêm.
âu Dương Thu thấy thi thể ngổn ngang trên đất, bảy mươi hai kiếm thủ lúc này chỉ còn sống sót không đầy mười người.
Chàng vừa định lên tiếng ngăn cản, Tư Mã Thiến Như đã nói với giọng đầy căm hờn:
- âu Dương huynh đệ, cứ để họ tiếp tục giết, tha cho một kẻ xấu hôm nay, mai kia sẽ có rất nhiều người tốt gặp nạn.
âu Dương Thu khẽ buông tiếng thở dài, không nói gì nữa.
Chỉ trong chốc lát, tiếng rú thảm đã ngưng, Thất Thập Nhị Địa Sát Đại Trận kể từ đây biến mất trên cõi đời.
Mọi người tiếp tục phóng đi, lần này do Tư Mã Thiến Như đi trước dẫn đường. âu Dương Thu với Tiểu Thúy đi sau cùng đoạn hậu.
Nhưng sau nửa giờ, liên tiếp vượt qua mấy ngọn núi, không có việc gì xảy ra nữa.
Lúc này phương đông đã ửng sáng, một ngày mới lại bắt đầu.
Tư Mã Thiến Như dừng lại nói:
- Đây cách Cửu U cốc đã gần trăm dặm, hẳn không còn việc gì xảy ra nữa. Chúng ta hãy Ở đây nghỉ ngơi chốc lát, ăn chút lương khô.
Thương Ngô Tam HỒ hướng về âu Dương Thu nghiêm chỉnh vòng tay thi lễ nói:
- Bọn lão Ô được thiếu hiệp hai lần cứu mạng, ơn như tái tạo, còn chưa thỉnh giáo đại danh...
Tư Mã Thiến Như vội tiếp lời:
- Ba vị không nên vậy, khi nãy vì thời gian cấp bách, điệt nữ chưa có cơ hội giới thiệu, kể ra đều là người nhà cả, vị âu Dương Hàn đệ này là công tử của Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đại hiệp, Tiểu Thúy là sư muội của âu Dương huynh đệ, còn điệt nữ là Tư Mã Thiến Như, Tư Mã Trường thanh

chính là tiên phụ.
Đại HỒ sửng sốt:
- Thì ra là hiền điệt nữ, bọn lão Ô chính vì hay tin bất hạnh của lệnh tôn nên định đến quý phủ tìm hiểu sự thật, nhưng giữa đường gặp tỷ muội Lam gia, bèn lén theo họ vào do thám Ngân Kiều thôn, nên bị trúng quỷ kế của Hoạt Diêm Vương La Tu...
Tư Mã Thiến Như tiếp lời:
- Vãn bối đã bắt được Lam Thái Điệp nên đã nghe nàng ta nói về cảnh ngộ của ba vị tiền bối. âu Dương huynh đệ sở dĩ đột nhập Cửu U cốc, chính là vì giải cứu các vị.
Nhị HỒ tính rất bộc trực, liền tranh trước nói:
- âu Dương thiếu hiệp vì cứu bọn lão Ô đã mạo hiểm đến tính mạng, để báo đáp ơn tái tạo ấy, Thương Ngô Tam HỒ này từ nay cam nguyện làm nô bộc, suốt đời theo hầu thiếu hiệp.
âu Dương Thu hoảng kinh nói:
- Tiền bối sao thể nói vậy, phương châm của người võ lâm là hành hiệp tế thế, giúp yếu phò nguy, với lại vãn bối tìm Lăng Hồng Diễm cũng là vì điều tra kẻ thù đã tàn sát cả nhà...
Tam HỒ tiếp lời:
- Lão nhị nói không sai, đây là làng tôn kính của huynh đệ lão Ô đối với thiếu hiệp, thiếu hiệp muốn từ chối cũng chẳng thể được.
âu Dương Thu vội nói:
- Nếu ba vị tiền bối quả thật nhất quyết như vậy, vãn bối đành cùng tệ sư muội bỏ đi ngay, chúng ta đường ai nấy đi.
Đoạn quả thật ngoắc tay Tiểu Thúy, hai người liền cất bước đi.
Tư Mã Thiến Như cũng phần nào biết tinh âu Dương Thu, vội cản trước mặt hai người, nháy mắt với Đại HỒ nói:
- Lão tiền bối, âu Dương huynh đệ là người chính trực, các vị nên tìm một cách thích nghi khác thì hơn.
Đại HỒ hiểu ý liền nói:
- Tư Mã điệt nữ nói không sai, nếu âu Dương thiếu hiệp không khinh chê huynh đệ lão Ô thì chúng ta hãy kết làm kim lan chi giao, cùng nhau hành đạo giang hồ, kể luôn năm vị tiểu huynh muội Nghiêm gia, hiền điệt nữ nghĩ sao?
Tư Mã Thiến Như cười:
- Chốn giang hồ không kể già trẻ, vãn bối hết sức tán thành lời đề nghị này của tiền bối, để chúc mừng các vị kết nghĩa kim lan, vãn bối có mang theo loại Hầu Nhi Tửu đã cất lâu năm, xin tặng các vị để làm lễ vật chúc mừng.
Trong khi nói nàng từ trong túi lấy ra một chiếc bình ngọc màu lục, hai tay trao cho Đại Hồ.

Đại HỒ cũng không khách sáo, đón lấy ha hả cười nói:
- Lão Ô lớn hơn vài tuổi, làm lão đại là phải.
Đoạn mở nắp bình ra, uống lấy một hớp trước, sau đó trao cho Nhị HỒ và Tam Hồ.
âu Dương Thu chẳng cách nào hơn, đành phải chấp nhận lời đề nghị của Đại Hồ, nhưng so tuổi tác, chàng đứng thứ bảy, hai người em gái họ Nghiêm xếp sau cùng.
Mỗi người uống một hớp rượu, kể như nghi thức kết bái đã xong.
Tư Mã Thiến Như bèn lấy lương khô ra, còn Tiểu Thúy trong lúc mọi người kết bái đã vào trong rừng săn được hai con gà và ba con thỏ, do hai người em gái út họ Nghiêm nhóm lửa, mọi người vây quanh ăn uống, hết sức vui vẻ.
Mọi người ăn uống xong, thể lực cũng đã hồi phục, Tư Mã Thiến Như cũng kể cho Thương Ngô Tam HỒ và năm anh em nhà họ Nghiêm nghe về sự việc đã xảy ra Ở nhà mình.
Đại HỒ ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:
- Vậy thì chúng ta hãy sớm trở về quý phủ Hỗn Nguyên trang, vạn nhất hơn hai trăm người ấy nổi loạn, một mình Trường Ton Sở võ sư e chưa chắc trấn áp nổi.
Tư Mã Thiến Như gật đầu:
- Vãn bối cũng rất lo về điều ấy, nên mới không dám nấn ná quá lâu trong Cửu U cốc.
- Vậy chúng ta hãy đi ngay, có lẽ không quá hai giờ là đến An Định Quan.
- CÓ các vị tiền bối và âu Dương huynh đệ, hẳn là có thể trấn áp họ...
âu Dương Thu vội tiếp lời:
- Thiến Như tỷ, tiểu đệ không thể trở về quý phủ, bởi tiểu đệ đã hứa với họ đi tìm Chu Quả giải độc, nếu trở về tay không ắt sẽ gây ra hiểu lầm, tưởng là tiểu đệ đã lừa dối họ.
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ: - âu Dương huynh đệ nói cũng đúng, bây giờ huynh đệ đến Ly Biệt Câu quả thật là có thể hái được Chu Quả ư?
- Tiểu đệ tuy không dám chắc chắn mười phần, nhưng Ly Biệt Câu có một khu vườn Chu Quả thiên nhiên rộng lớn, tìm vài quả chín có lẽ không thành vấn đề. Trước kia là do mụ già què với Bạch Tiên Nhi quản lý, bây giờ hai người đã chết, có thể là vương gia gì đó chưa biết.
Tư Mã Thiến Như lo lắng:
- Hơn hai trăm người Ở lại Hỗn Nguyên trang đều là cao thủ có tiếng tăm trong hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, vạn nhất họ nổi loạn thì biết tính sao đây?
- Quanh An Định Quan nếu có sơn cốc hẻo lánh, xin Thiến Như tỷ cùng các vị nghĩa huynh đưa họ đến đó an dưỡng, tiểu đệ với Tiểu Thúy đến Ngân

Kiều thôn trước, tìm Hoạt Diêm Vương La Tu để hỏi rõ vài điều, muộn nhất nửa tháng sẽ về đến.
Tư Mã Thiến Như không yên tâm:
- Ngân Kiều thôn cạm bẫy đầy rẫy, huynh đệ với Tiểu Thúy đến đó chẳng phải là quá mạo hiểm ư?
âu Dương Thu tự tin:
- Tiểu đệ từng vào đó một lần rồi, cao thủ hay cạm bẫy trong Ngân Kiều thôn chỉ bằng một phần mười Cửu U cốc mà thôi.
Tư Mã Thiến Như nghe vậy mới yên tâm:
- Huynh đệ đã quyết đến đó, nhưng mọi sự phải hết sức cẩn thận.
Ở phía đông bắc khoảng tám mươi dặm có một ngọn Cửu Diệp Sơn, dưới núi có một hạp cốc tên là Tinh Tinh Hạp, Thiến Như định đưa hơn hai trăm đồng đạo võ lâm đến đó an dưỡng, khi nào huynh đệ trở về, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong Tinh Tinh Thạp.
Đoạn nàng lại vẽ lên mặt đất một bản đồ sơ lược, âu Dương Thu thầm nhớ xong, bèn căn dặn Thương Ngô Tam HỒ và năm anh em họ Nghiêm một hồi, sau đó cùng Tiểu Thúy thi triển khinh công phóng đi về phía Ngân Kiều thôn Ở thành Đại Lý.
Hai người lúc này đi toàn đường núi, nên dù là ban ngày họ vẫn vận hết khinh công phóng đi. Lúc trời sẫm tối hai người đã đến Đại Lý, họ vào thành trước tiên tìm một tửu lâu, ăn uống và nghỉ ngơi chốc lát rồi liền lên đường đến Ngân Kiều thôn.
Khi hai người đến gần, trong khu rừng trước trang viện quả lại xuất hiện tám đại hán vạm vỡ, dàn thành một hàng ngang cản đường.
Lần này âu dương thu không khách sáo như trước nữa, chàng ngầm nháy mắt ra hiệu với Tiểu Thúy, rồi nhanh như chớp hai tay cùng lúc vung ra, đã điểm ngã năm người.
Ba người còn lại còn đang sững sờ, Tiểu Thúy đã kịp lúc ra tay điểm ngã họ.
Sau đó âu Dương Thu truyền âm nói:
- Sư muội, từ đây vào trang viện trên đường có rất nhiều cơ quan mai phục, sư muội hãy đi theo ngu huynh, tuyệt đối không được xông bửa, vạn nhất chạm trúng cơ quan, chúng ta không thể thoát khỏi trang được nữa.
Tiểu Thúy gật đầu, nhưng hai mắt nàng thì lại chằm chằm nhìn vào từng viên gạch lát trên mặt đất.
Hai người đi một hồi, đã đến khu rừng được xén tỉa ngay ngắn, cây cối hoa cỏ vẫn như trước, chỉ có điều là trong rừng im phăng phắc, một bóng chim cũng chẳng có.
âu Dương Thu nháy mắt với Tiểu Thúy, hai người càng đề cao cảnh giác hơn, bởi biết sự yên tĩnh này chính là hiện tượng dự báo giông tố to sắp đến.
Khi họ băng qua rừng, đến trước cửa viện, vừa định bước lên bậc thềm,

chẳng rõ từ đâu đột nhiên xuất hiện mười sáu đại hán áo xám, không nói một lời, nhanh chóng bao vây lấy hai người.
âu Dương Thu vẫn áp dụng chiến pháp tiên hạ thủ vi cường, tay phải Càn Khôn Nhất Khí Chưởng, tay trái Thiên Cương Chỉ, cùng với mười hai thành công lực tung ra. Nhưng thật bất ngờ, chàng dự liệu hai chiêu tuyệt học này phối hợp công ra ít nhất cũng hạ được sáu người, vậy mà kết quả chỉ có một người thọ thương, và đó là vì người ấy Ở chính diện bị chưởng lực đánh trúng.
Tuy nhiên, Tiểu Thúy lăng không tấn công, chỉ phong của nàng đã điểm trúng bốn đại hán áo xám.
âu Dương Thu tuy nhận thấy mười sáu đại hán này võ công cao hơn tám người trước gấp bội, nhưng chàng vẫn không sử dụng trường tiên, sợ làm kinh động người trong trang.
Do đó, chàng thầm vận để chân khí, người vọt lên cao hơn hai trượng rưỡi, thân pháp gia truyền Hồi Phong Tam Toàn của chàng vốn đã là võ lâm nhất tuyệt, lại thêm phối hợp Thiên Cương Chỉ, uy lực càng khủng khiếp hơn.
Chỉ nghe tiếng gió rít lảnh lót, liền có năm người ngã xuống bất động.
Còn lại sáu đại hán, họ vừa thấy tình thế không ổn, vừa định đào tẩu nhưng đã bị Tiểu Thúy chặn lại.
Sáu người liền tức rút trường kiếm ra, chỉ thấy ánh bạc chấp chóa, kiếm khí ngang dọc, bao vây Tiểu Thúy ngược lại.
âu Dương Thu thấy trên kiếm đối phương phát ra cương khí, biết sáu người này đã luyện thành tiên thiên kiếm khí, tuy chỉ mới nhập môn, nhưng Tiểu Thúy với hai tay không ứng chiến chắc chắn không phải địch thủ.
Chàng bất giác buông tiếng cười khảy, tiện tay rút kiếm sư môn ra, người xoay nhanh ba vòng, chẳng ai thấy chàng xuất chiêu thế nào, đối phương sáu người đã lần lượt ngã xuống ba.
Ba người còn lại trong thoáng chốc phân thần, đã bị Tiểu Thúy xuất chỉ điểm ngã.
Còn lại gã đại hán đã bị trọng thương vừa định nhờ vào bóng cây đào tẩu, nhưng Tiểu Thúy đã nhanh như cắt phi thân đến, lăng không tung ra một chưởng, y liền vỡ sọ chết tức khắc.
Thế là, mười sáu cao thủ giữ cửa của Ngân Kiều thôn chỉ trong chốc lát đã chết sạch, không một người sống sót.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn quanh, đoạn truyền âm nói:
- Sư muội, đi vào cửa này mới kể như chính thức tiến vào Ngân Kiều thôn, nhưng hai cánh cửa này đều bằng sắt, xem ra chúng ta chỉ còn cách là vượt qua mái nhà mà vào thôi.
Tiểu Thúy gật đầu đồng ý. âu Dương Thu nói tiếp:
- Lần trước lúc ngu huynh theo La tỷ đến đây, đã gặp một đường chủ của

Hải Long hội tên là Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường, công phu trên phiến của y thiên hạ vô song, nếu người chúng ta đang Ở trên không mà bị y đột kích, chắc chắn không sao tiếp nổi. Nên tốt hơn chúng ta hãy chia ra hành động, ngu huynh vào trước, sư muội Ở bên tiếp ứng. Nhưng Tiểu Thúy lắc đầu phản đối, và từ trong tay áo lấy Hỏa Phụng Hoàng ra.
âu Dương Thu sửng sốt:
- Thiến Như tỷ nghĩ thật là chu đáo, lại cho sư muội mượn Hỏa Phụng Hoàng. CÓ con linh điểu này giúp sức, Triệu Tam Đường võ công cao đến mấy cũng chẳng làm gì được, chỉ cần chúng ta có thể tiếp cận, hãy hủy Thanh Vũ Phiến của y trước.
Tiểu Thúy gật đầu, đạo nhân hay tay vung nhẹ, phi thân vào trước.
Người nàng vừa vọt lên cao khoảng hai trượng, một vệt đỏ đã nhanh như chớp bay đến đỡ lấy hai chân nàng, đưa nàng lên cao thêm năm sáu trượng.
âu Dương Thu lo cho Tiểu Thúy gặp bất trắc, vội vận đề chân khí, thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn vọt lên cao ba trượng, vừa hết đà, Hỏa Phụng Hoàng lại đúng lúc đỡ lấy chân chàng, đưa chàng lên cao hơn sáu trượng.
Lúc này hai người đều Ở trên cao hơn tám trượng, mai phục trong trang quả nhiên là Thanh Vũ Phiến, theo sau y còn có sáu đại hán, y liên tiếp quét ra năm phiến, nhưng vì khoảng cách quá cao, phiến phong không quét đến được.
âu Dương Thu thừa lúc y ngưng phiến đổi khí, lẹ làng thi triển Thiên Cân Trụy, tay phải trường tiên như tia chớp quét ra vụt về, thật chuẩn xác, quấn vào cổ tay phải Triệu Tam Đường.
Chàng từ trên không lao xuống, vốn sức đã mạnh, lại thêm mười thành công lực, thế tiên như búa nặng ngàn cân, Triệu Tam Đường chẳng những xương cổ tay gãy nát, cả người cũng bị văng bay lên cao bốn năm trượng, Thanh Vũ Phiến cũng vuột tay bay đi, vừa lúc Tiểu Thúy từ trên không xuống bắt lấy.
âu Dương Thu chẳng màng đến Triệu Tam Đường sống chết, hữu tiên tả chỉ, xuất thủ hai chiêu hạ gục bốn trong sáu đại hán Còn lại hai người, ngay cả cơ hội xuất thủ cũng chẳng có, đã bị Tiểu Thúy từ phía sau điểm trúng tử huyệt.
Hai người sau khi hạ xuống đất, nhanh chóng quan sát một vòng, đoạn đi thẳng về phía đại sảnh.
Ngay khi hai người vừa bước vào cửa, Tiểu Thúy đi phía sau đã nhanh như chớp phi thân vào trong, nhẹ nhàng lấy thanh Hàn Mai Kim Kiếm treo trên bình phong xuống.
âu Dương Thu hoảng kinh nói:
- sư muội, đồ vật trong đại sảnh này tuyệt đối không nên chạm vào, kẻo

chạm phải cơ quan mai phục.
Tiểu Thúy lắc đầu, đưa tay chỉ chỉ thanh Hàn Mai Kim Kiếm trong tay âu Dương Thu trầm ngâm:
- Sư muội muốn nói là bộ phận điều khiển tất cả cơ quan mai phục trong đại sảnh chính là thanh kim kiếm này ư?
Tiểu Thúy gật đầu, nhưng âu Dương Thu bỗng ha hả cười nói:
- Là đại long đầu sao lại trở nên hẹp hòi thế này? Đã đến rồi hà tất nấp trong mật thất, chả lẽ đây là cách đón tiếp khách hay sao?
Chàng vận hết nội lực phát ra tiếng cười, khiến cả gian đại sảnh chấn động, lung lay như muốn đổ sụp.
Trong tiếng cười của chàng, bên trong sảnh quả nhiên có một lão nhân cao to đi ra, với ánh mắt sắc lạnh nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy một hồi, đoạn mới trầm giọng nói:
- Hai vị nội công quả bất phàm, thảo nào có thể liên tiếp hạ sát ba mươi cao thủ hộ trang và đả thương một đường chủ, nhưng chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?
âu Dương Thu lạnh lùng nói: - Tại hạ không phải đến đây hàn huyên với tôn giá, mà là có vài điều cần tìm tôn giá hỏi rõ. Các thủ hạ của tôn giá nếu không ngăn cản thì tại hạ cũng không hạ sát họ.
Lão nhân cao to này là Hoạt Diêm Vương La Tu, lão nén giận ôn tồn nói:
- ĐÓ chỉ trách họ học nghệ bất tinh. Nhưng chẳng hay tiểu huynh đệ tìm lão phu để hỏi gi vậy?
- Rất đơn giản, chỉ có ba điều. Thứ nhất, tôn giá đã là thuộc hạ của Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm, và La Võng Cơ tỷ tỷ vì sao lại uống độc dược của ma giáo, trở thành công cụ sai khiến của họ?
La Tu tái mặt quát:
- Ngươi đã đến Cửu U cung rồi ư? Sao biết con gái lão phu đã bị trúng độc?
- Tại hạ chẳng những đã từng đến Cửu U cung, mà Lăng Hồng Diễm còn từng là tù nhân của tại hạ. Tại hạ không giết y thị mà dùng tính mạng y thị trao đổi Thương Ngô Tam HỒ với Nghiêm gia huynh muội đã bị tôn giá dùng kế bắt giữ hồi nửa năm trước. Còn về La tỷ tỷ đã bị bọn tà giáo làm mất lý trí, tại hạ đã chính mắt trông thấy tại Hỗn Nguyên trang, phủ đệ của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp Ở An Định Quan.
La Tu giận dữ quát:
- Láo! Con gái lão phu đã bị con trai âu Dương Hàn là âu Dương Thu dụ đi hồi nửa năm trước, sao lại có mặt Ở Hỗn Nguyên trang Chứ?
âu Dương Thu đưa tay gỡ mặt nạ xuống:
- Tại hạ chính là âu Dương Thu, hồi nửa năm trước quả đúng La tỷ tỷ có đi cùng tại hạ đến Mã Giai trấn và chia tay tại đó.
La Tu sửng sốt: ~ - Tiểu tử, thì ra ngươi chính là âu Dương Thu, hôm nay

ngươi mà không trao ra con gái lão phu thì đừng hòng sống rời khỏi đây.
âu Dương Thu cũng không nén nổi tức giận nói:
- Tại hạ đã vào được đây thì cũng không ai có thể giữ lại nổi. Tại hạ vì nể mặt La tỷ tỷ mới khách sáo với tôn giá đó thôi.
Hoạt Diêm Vương La Tu là người từng trải giang hồ, lão biết với võ công cao thâm như Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường mà không tiếp nổi một chiêu của âu Dương Thu, cho dù mình thi thố bí học ít khi dùng đến, muốn hạ được đôi thiếu niên nam nữ này e cũng phải trả giá khá đắt.
Sau khi cân nhắc lợi hại, lão lại tan đi chân lực đã ngưng tụ vào hai bàn tay, hừ một tiếng lạnh lùng nói:
- Về chuyện của con gái lão phu, lão phu tự sẽ điều tra rõ, tiểu tử ngươi còn gì hỏi nữa?
- Kẻ đang đêm đột kích Hàn Mai bảo, sát hại cả nhà tại hạ là ai?
- Hàn Mai bảo cách Ngân Kiều thôn xa đến mấy ngàn dặm, chuyện ấy lão phu làm sao biết được?
- Tôn giá không nói cũng không sao, một ngày nào đó tại hạ cũng sẽ điều tra rõ, nhưng Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn và Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn có phải là người của Hải Long hội không?
- Phải, họ là hai đường chủ dưới quyền của lão phu!
- Tôn giá hãy gọi hai người ấy ra đây, tại hạ có điều cần hỏi họ!
- HỌ đã có việc đi khỏi rồi!
âu Dương Thu biết rõ là lão nói dối, nhưng không tìm ra được lý do phản bác, bèn nhìn Tiểu Thúy nói:
- Sư muội, chúng ta đi thôi! Không quá nửa năm, tại hạ sẽ quay lại đây, lúc ấy sẽ không dễ dãi như hôm nay đâu.
Chàng vừa định quay người bỏ đi ra, La Tu đã lạnh lùng nói:
- Khoan đã, vị cô nương này đã thích thanh Hàn Mai Kiếm đệ nhất kỳ báu của võ lâm này, lão phu có thể tặng cho, nhưng Thanh Vũ Phiến phải trả lại cho Triệu Tam Đường.
Tiểu Thúy vung tay, Thanh Vũ Phiến của Triệu Tam Đường đã bay thẳng về phía Hoạt Diêm Vương La Tu.
La Tu đưa tay đón lấy, chỉ cảm thấy tiềm lực trên phiến mạnh khôn tả, khiến hổ khẩu lão đau nhói, bất giác thầm nhủ:
- Ả nha đầu nầy nội lực thật thâm hậu...
Nào ngờ lão đang ngẫm nghĩ, hai người đã nhanh như chớp vọt lên không, chỉ thấy thoáng một vệt đỏ nhấp nhoáng dưới chân hai người, lão không biết đó là Hỏa Phụng Hoàng thay phiên đỡ đưa hai người, nên càng kinh khiếp trước khinh công của âu Dương Thu và Tiểu Thúy, thảo nào Ngân Kiều thôn đầy rẫy cạm bẫy mà không làm gì được họ.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy sau khi rời khỏi Ngân Kiều thôn, vốn định

thẳng đường đến Ly Biệt Câu, nhưng khi đến trời sáng, âu Dương Thu lại nghĩ đến hơn hai trăm cao thủ võ lâm trúng độc, vạn nhất nhóm người Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở không trấn áp họ nổi thì rắc rối to. Do đó, chàng lại đổi ý, định tìm chỗ nghĩ ngơi một hồi, chờ khi trời tối hẵng đến Cửu Diệp Sơn Tinh Tinh Thạp, ngầm quan sát trước rồi sẽ tìm cách xử lý thích đáng.

Thế là, chàng bèn đem ý nghĩ của mình nói với Tiểu Thúy, sau đó tìm đến một sơn cốc, hai người vừa định phóng đi vào, bỗng một thiếu nữ từ sau một tảng đá to đi ra, đứng cản trước mặt chàng nói:

- Thiếu hiệp có phải âu Dương công tử không?

âu Dương Thu thấy thiếu nữ này tuổi tác suýt soát với tiểu Thúy, toàn thân võ phục và lưng giắt trường kiếm, nhưng dường như không có địch ý, bèn gật đầu nói:

- Tại hạ chính là âu Dương Thu, cô nương tìm tại hạ có việc gì?

- Tiểu tỳ là lục ỷ, từ bé đã theo hầu La tiểu thư, trước lúc ra đi La tiểu thư có nói với tiểu tỳ là đến Ly Biệt Câu tìm Chu Quả để chữa trị vết thương trên mặt công tử, chẳng ngờ La tiểu thư đã thất thủ bị bắt và mất đi lý trí...

âu Dương Thu vừa nghe La Võng Cơ bị mất lý trí là vì mình, bất giác lòng ray rức khôn tả, vội tiếp lời:

- CÔ nương sao biết tại hạ đi ngang qua đây? CÓ lẽ cô nương chờ sẵn Ở đây phải không?

Chàng nghĩ sư huynh muội mình nhờ Hỏa Phụng Hoàng giúp sức, phóng đi cả đêm đến mấy trăm dặm, ngay cả bản thân của La Tu cũng không theo kịp, huống hồ là một tỳ nữ, nên chàng không khỏi hoài nghi.

Lục Ỷ hiểu ý chàng đã hiểu lầm, vội giải thích:

- Công tử thần công cái thế, tiểu tỳ sao thể theo kịp? Chẳng qua là vì công tử đã lạc đường đó thôi, thật ra Thúy Vân cốc này chỉ cách Ngân Kiều thôn không đến trăm dặm, nếu hai vị đi theo đại lộ, với khinh công của hai vị tối đa một canh giờ là đến đây rồi.

âu Dương Thu sửng sốt:

- Vậy là chúng tôi đã chạy lòng vòng trong ngọn núi này cả đêm ư?

Lục Ỷ gật đầu:

- Tiểu tỳ đã lén nghe công tử nói chuyện với trang chủ, biết công tử hẳn sẽ đi ngang qua sơn cốc này nên đã đến đây trước chờ đợi, lúc hai vị đi quá Thúy Vân cốc lần thứ nhất, tiểu tỳ sợ trang chủ phái người đuổi theo nên chưa dám ra mặt.

- La Tu có lẽ không dám phái người đuổi theo đâu!

- Vâng, công tử thân pháp quá nhanh, trang chủ dù phái người đuổi theo cũng chẳng kịp. Vả lại, tiểu tỳ đã Ở đây canh chừng, không hề rời khỏi một bước.

- CÔ nương trung thành thế này, tại hạ nhất định sẽ tìm cách giải cứu cho La tỷ tỷ.
- Tiểu tỳ xin đa tạ công tử trước, giờ tiểu tỳ phải sớm trở về trang, vạn nhất bị trang chủ phát hiện, e rằng tính mạng không còn.
- CÔ nương có từng nghe nói đến Cửu Diệp Sơn không vậy?
- Tiểu tỳ biết và còn từng theo tiểu thư đến đó một lần, Cửu Diệp Sơn có một Tinh Tinh Thạp là một thắng cảnh nổi tiếng.
- vậy cửu Diệp Sơn Ở đâu? Tại hạ với sư muội đang định đến Tinh Tinh hạp đây.
Lục Ỷ ngạc nhiên:
- Công tử chẳng phải trở về An Định Quan sao?
âu Dương Thu cũng ngạc nhiên hỏi lại: ~ - CÔ nương nghe ai nói tại hạ định trở về An Định Quan vậy?
- Lam Thái Lan cô nương ba hôm trước đã xông vào Ngân Kiều thôn đòi báo thù cho muội muội và nói là công tử Ở An Định Quan lãnh đạo đông đảo quần hào hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, sẽ tấn công Ma Giáo một ngày gần đây.
âu Dương Thu cả kinh:
- Lam Thái Lan hiện Ở đây?
Lục Ỷ chợt buồng:
- Đã chết dưới tay HỒ Chấn Sơn và Ngụy Minh Viễn rồi.
âu Dương Thu thở dài:
- Nàng ta thật không biết tự lượng sức mình. Tuy nhiên, sớm muộn gì tại hạ cũng phải lấy mạng HỒ Chấn Sơn và Ngụy Minh Viễn, nhưng không phải báo thù cho Lam Thái Lan.
Lục Ỷ không biết sự ân oán giữa họ với nhau, cũng không tiện hỏi, bèn nói:
- Công tử muốn đến Cửu Diệp Sơn, từ đây đi về hướng bắc, với khinh công của hai vị có lẽ trước lúc mặt trời lặn là đến.
- Vậy là còn xa đến mấy trăm dặm nữa?
- Lần ấy tiểu thư dẫn tiểu tỳ đi suốt ba ngày, nhưng đó là đi thư thả.
Lục Ỷ nói xong liền từ giả hai người trở về Ngân Kiều thôn, âu Dương Thu với Tiểu Thúy Ở trong Thúy Vân cốc ăn lương khô xong, uống chút nước suối rồi nghỉ ngơi một hồi.
âu Dương Thu nhìn trời nói:
- sư muội, Cửu Diệp Sơn còn xa đến mấy trăm dặm đường, chúng ta đi sớm thì hơn.
Chàng đứng len, lại nhắm hướng một hồi, đoạn hai người rời khỏi Thúy Vân Cốc, vận toàn lực thi triển khinh công phóng di.
May là họ đi toàn đường núi, rất ít người qua lại, và Tiểu Thúy lại thả Hỏa Phụng Hoàng dẫn đường nên không sợ bị lạc.

Chưa đến giờ thân, Hỏa Phụng Hoàng bay trước dẫn đường bỗng đáp xuống trên một ngọn núi và kêu liên hồi.
âu Dương Thu nói:
- CÓ lẽ đây là Cửu Diệp Sơn, giờ trời còn sớm, chúng ta hãy thị sát xung quanh, nếu chẳng có việc gì xảy ra thì cũng chẳng cần gặp các vị nghĩa huynh, hãy đến Ly Biệt Câu tìm Chu Quả trước.
Tiểu Thúy gật đầu, hai người liền đi sâu vào vùng núi.
Lúc này tuy đã là đầu thu, nhưng trong sương mây mịt mù vẫn hoa CỎ tươi xanh, chim bướm nhởn nhơ bay liệng chẳng khác mùa xuân.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Thảo nào Lục Ỷ nói Cửu Diệp Sơn là một thắng cảnh, trên núi đã vậy thì Tinh Tinh hạp hẳn là bốn mùa như xuân...
Chàng vừa nghĩ đến đó, bỗng cảm thấy hai chân đau nhói, rồi thi như bị vật gì quấn chặt vậy.
âu Dương Thu giật mình cả kinh, vội vận chân lực xuống hạ bàn, hai chân chòi mạnh, người vọt lên cao hơn trượng, nhưng vật quấn trên hai chân không bị chấn đứt.
âu Dương Thu khi hạ xuống đất mới nhìn thấy rõ, thì ra vật quấn trên hai chân là một con quái xà chín đuôi.
Con quái xà này đầu to cỡ miệng chén, lưỡi đỏ thập thò, ngẩng cao hơn thước, nhưng có đến chín thân, mỗi thân chỉ nhỏ cỡ ngón tay cái, quấn trên hai chân âu Dương Thu nặng tợ ngàn cân, chàng vận hết toàn lực vẫn không vùng đứt nổi.
Tiểu Thúy thấy vậy tái mặt, rút kiếm ra toan chém vào đầu rắn, âu Dương Thu ngăn cản nói:
- Sư muội hãy tránh ra xa, đây không phải là rắn thường, đao kiếm thông thường không làm gì được và trên thân còn có ích độc, hai chân ngu huynh đã tê dại rồi...
Trong khi nói chàng đã ngồi xuống, những giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu từ trên trán chảy dài xuống, đủ biết chàng đang cố gắng chịu đựng nỗi đau khủng khiếp.
Nhưng chàng không khuất phục, tay trái giơ lên, trông như búa bổ xuống đầu rắn, nhưng khi quái xà tránh né, tay phải chớp nhoáng chộp vào chỗ bảy tấc dưới đầu rắn.
âu Dương Thu một chiêu đắc thủ, liền dồn hết công lực toàn thân vào tay phải, đây là cuộc chiến dành sự sống giữa người và thú, mà sở trường lớn nhất của loài rắn là sức chịu đựng. Nhưng chỗ bảy tấc là điểm yếu nhất của thân rắn, nên âu Dương Thu toàn lực bóp mạnh, lúc đầu quái xà còn cố sức dãy dụa, nhưng lát sau đầu rắn đã từ từ rũ xuống, và chín đuôi rắn quấn trên chân âu Dương Thu cũng từ từ nới lỏng.

âu Dương Thu bỗng buông tiếng quát to, toàn lực kéo mạnh, thân rắn đứt ra từng đoạn, đầu rắn cũng bị chàng ném đi xa hơn trượng, phập một tiếng va vào một tảng đá to, biến thành một đống máu thịt nhầy nhụa.
Nhưng âu Dương Thu cũng bị trúng độc quá nặng, lại thêm dùng sức quá mức, sau khi thét to một tiếng, chàng ngất xỉu ngã ra đất.
Ngay khi ấy bỗng một tiếng nói già nua trên lưng núi vọng xuống:
- Thất đệ, ai đả thương thất đệ đó?
Vừa dứt tiếng đã thấy bốn bóng người liên tiếp phóng xuống, ba người đi đầu là Thương Ngô Tam Hồ, sau cùng là Trường Tôn Sở.
Thương Ngô Tam HỒ vừa thấy âu Dương Thu ngã nằm trên đất bất tỉnh nhơn sự, vội quay sang Tiểu Thúy đang lo sợ đến mặt đầy nước mắt hỏi:
- Tiểu Thúy cô nương, ai đã đả thương thất đệ của chúng ta vậy?
Tiểu Thúy lắc đầu, đưa tay chỉ thân rắn đứt đoạn trên mặt đất.
Đại HỒ sửng sốt nói:
- CÔ nương muốn nói thất đệ đã bị trúng độc ư?
Đồng thời đã lướt đến như gió cuốn, định bồng âu Dương Thu lên.
Bởi ông hành động quá nhang, Tiểu Thúy muốn cản cũng không kịp, mắt thấy hai tay Đại HỒ sắp chạm vào người âu Dương Thu, bỗng một luồng kình phong từ ngang bên ập đến, nâng người Đại HỒ lên và đẩy lùi ra sau ba bước.
Tiếp theo, một giọng lạnh lùng vang lên:
- Dừng tay lại, nếu các hạ muốn chết, tốt hơn đừng liên lụy tới người khác.
Dứt lời, một lão nhân cụt tay đã xuất hiện đứng cản trước âu Dương Thu, không ai nhìn thấy rõ lão nhân này từ đâu hiện ra.
Thương Ngô Tam HỒ là nhân vật từng trải giang hồ, bị chưởng phong nhẹ nhàng đẩy ra xa năm bước mà không thọ thương, biết ngay lão nhân này hẳn là một cao thủ võ lâm ẩn thế.
Đại HỒ kinh ngạc nói:
- Thất đệ của tại hạ bị trúng kịch độc, tại hạ phải bồng xuống núi cứu chữa, nếu các hạ không có địch ý, xin đừng làm mất thời gian...
Lão nhân một tay ngắt lời:
- Tôn giá biết y trúng loại độc gì, có cứu chữa được không?
- Tại hạ không biết y thuật, nhưng Tư Mã Thiến Như ái nữ của Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh đại hiệp cũng khá am hiểu về y thuật.
Lão nhân một tay cười khảy:
- Tư Mã nha đầu quả là khá thông minh, nhưng nếu ả ta thật sự am tường về y thuật thì lúc Ở Cửu U cung đã nhận ra cậu bé ~ày bị trúng kịch độc của Lăng Hồng Diễm rồi.
Đại Hồsửng sốt:
- Các hạ cũng từng đến Cửu U cung ư? Sớm đã biết thất đệ bị trúng độc rồi

ư? Vậy thì vị Tiểu Thúy cô nương này và thất đệ với Tư Mã điệt nữ...
Lão nhân một tay tiếp lời:
- HỌ không hề chạm vào bộ bài cửu đương nhiên là không bị trúng độc Tiền bạc của Cửu U cung đâu thể để cho người ngoài ăn đi mất?
Lăng Hồng Diễm sớm đã ngâm các đỗ cụ vào chất độc của Cửu VỸ Kim Ty Xà, nếu là người thường, chỉ cần chạm vào những đỗ cụ ấy, rời khỏi Cửu U cung không đầy trăm dặm là chết chắc. Cậu bé này nhờ nội công thâm hậu và từng ăn linh vật nên mới có thể ức chế độc tính, kéo dài thời gian phát tác. Nhưng gặp phải Cửu VỸ Kim Ty Xà thì y không sao chống lại nỗi rồi.
Đại HỒ kinh hãi: ~ - Chả lẽ đây chính là Cửu VỸ Kim Ty Xà trong lời đồn đại ư?
- Không sai, trong Cửu Diệp Sơn này tổng cộng chỉ có hai con Cửu VỸ Kim Ty Xà, một đực một cái, chẳng rõ Lăng Hồng Diễm đã dùng cách gì bắt đi rắn cái, lấy nọc độc ra tẩm trên đỗ cụ và binh khí. Cùng đến đây, sở dĩ lão phu không ra tay giải độc cho y trước là vì muốn âm thầm quan sát phẩm chất của y.
- Vị thất đệ này của tại hạ là một bậc kỳ hiệp tuổi trẻ, tính tình bộc trực, luôn lo nghĩ cho chúng sinh trên cõi đời.
Lão nhân một tay gật đầu:
- Lời phê bình của tôn giá rất chính xác, thành tựu của hai đứa trẻ này trong tương lai không chỉ có vậy mà thôi.
Đoạn quay sang Tiểu Thúy hỏi:
- Hai người là môn hạ của VÔ Ưu hay là Thái Hư? ~ Tiểu Thúy đưa ngón tay ra, viết hai chữ Thái Hư trên một tảng đá xanh.
Thương Ngô Tam HỒ thấy chữ viết của Tiểu Thúy trên đá xanh, bất giác thầm kinh khiếp trước công lực thâm hậu của nàng. Bởi dùng ngón tay viết chữ trên đá xanh không khó, điều khó là độ sâu đồng điều và nét viết ngay ngắn gọn gàng.
Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở tuy đều có mấy mươi năm công lực, nhưng tự biết chẳng thể làm được như Tiểu Thúy.
Lão nhân một tay cũng gật đầu khen:
- Khá lắm, Thái Hư sư đệ thu được hai đệ tử các ngươi, Tàn Khuyết Môn ta kể như đã có người kế thừa rồi!
Tiểu Thúy là người thông tuệ, vừa nghe lão nhân gọi ân sư là sư đệ và tự nói ra là Tàn Khuyết Môn, vội quỳ xuống dập đầu lạy lia lịa.
Lão nhân một tay phất nhẹ, ha hả cười to nói: ~ - Đứng lên đi, thi lễ vậy đủ rồi. Cá tính của lệnh sư hẳn là không cho các ngươi biết trên đời này còn có hai sư bá sống dai đâu.
Đại HỒ cũng động tâm, vội tiến tới thi lễ nói:
- Tiền bối phải chăng là chưởng môn Tàn Khuyết Môn, Độc Tý Phi Ung...

Lão nhân một tay lại cười to tiếp lời:
- Lão phu chính là Ưng Thiên Thành, chỉ là chưởng môn tạm thời của Tàn Khuyết Môn, các vị còn nhớ đến lão tàn phế này thật là quý hóa.
Đại HỒ giọng chân thành:
- Năm mươi năm trước tiền bối đã hiệp danh lừng lẫy, vãn bối được có cơ hội yết kiến tôn nhan thật vô vàn vinh hạnh...
Ưng Thiên Thành khoát tay:
- Lão phu già rồi, sớm đã không màng đến chuyện giang hồ, phen này rời núi hái thuốc, giữa đường tình cờ gặp hai đứa trẻ này, thấy họ thân hoài võ công của Tàn Khuyết Môn, mới ngầm đi theo thăm dò.
Thôi đừng nói chuyện vớ vẫn nữa, bây giờ hai loại chất độc đối kháng nhau, đã đến lúc cứu người rồi.
Đoạn liền cách không xuất chỉ, liên tiếp điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của âu Dương Thu, sau đó mới từ trong lòng lấy ra một chiếc bao tay đặc chế đeo vào, trước tiên cho chàng uống vào một viên dược hoàn, rồi lại đỡ chàng ngồi ngay ngắn, đặt tay lên huyệt Mệnh Môn của chàng.
Thương Ngô Tam HỒ tuy không biết y học, nhưng bằng vào mấy mươi năm kinh nghiệm giang hồ, họ cũng biết đây là một phương pháp trị liệu dùng nội công bức độc.
Chẳng bao lâu sau, hai người đều bị một làn hơi sương màu trắng phủ trùm, nhưng thoáng ngửi thấy mùi tanh tưởi từ trong sương trắng tỏa ra.
Lại một hồi nữa, hơi sương tan biến, Ưng Thiên Thành với âu Dương Thu đã tách ra và cùng ngồi điều tức.
Khoảng thời gian sau một tuần trà, Ưng Thiên Thành đã đứng lên trước tiên, lại móc ra một chiếc túi đặc chế, nhặt lấy những khúc thân rắn trên mặt đất lần lượt bỏ vào trong túi, kể cả đầu rắn máu thịt nhầy nhụa.
Xong xuôi, âu Dương Thu cũng đã điều tức hoàn toàn tỉnh lại, quỳ xuống trước mặt Ưng Thiên Thành cảm kích nói:
- ĐA tạ sư bá đã cứu mạng!
Ưng Thiên Thành khoát tay:
- Ngươi kịch độc mới trừ, người hãy còn rất yếu, hãy ngồi nói chuyện được rồi. Những lời lão phu đã nói khi nãy, có lẽ ngươi đã nghe cả rồi chứ?
âu Dương Thu gật đầu: - Vâng, sư diệt tuy ngất xỉu, nhưng thần trí chưa mất, chỉ có điều toàn thân bải hoải, miệng không nói được, nhất là trong đan điền có hai luồng khí lưu kỳ lạ, không ngừng xung kích lẫn nhau, khiến cả người như muốn nổ tung vậy.
- ĐÓ là do hai loại độc giống đực và giống cái của Cửu VỸ Kim Ty Xà xung đột lẫn nhau, lại thêm Càn Khôn Nhất Khí Công mà ngươi đã luyện Ở giữa bài phân, đó là giai đoạn sống chết khẩn yếu, ngươi chịu qua được thật là quý hóa.

Đại HỒ bỗng hỏi:
- Theo lời tiền bối vậy là tình trạng vừa rồi của thất đệ hết sức nguy hiểm phải không?
Ưng Thiên Thành nghiêm mặt gật đầu:
- Đúng vậy, lão phu tuy cười nói với các vị, nhưng trong lòng còn lo lắng hơn tôn giá nhiều và luôn chú ý đến tình trạng biến hóa của y, vạn nhất y không chịu nổi, lão phu cũng đành mạo hiểm dùng nội lực trợ giúp.
Đại HỒ cười gượng:
- Tiền bối thật là trầm tĩnh...
- Nếu lão phu nói rõ sự thật, mọi người sẽ rối loạn, chẳng ích gì cho y Vả lại, sau khi qua được ải này, y đã hút rất nhiều chân nguyên của Kim Ty Xà, nội lực của y lại gia tăng ít nhất từ ba thành trở lên.
- ĐÓ cũng là nhờ ân điển của tiền bối...
- Y là đệ tử của Tàn Khuyết Môn, tôn giá tuy là lão đại kết nghĩa Của y, lão phu cũng chẳng thể nhận lời cảm tạ của tôn giá.
Đại HỒ còn định nói gì nữa, nhưng Ưng Thiên Thành đã nói tiếp:
- Các vị hãy lưu tâm vỗ về hơn hai trăm người trúng độc trong Tinh Tinh hạp, lão phu dẫn hai đứa trẻ này xuống dưới xem thử trước, nếu không đánh cắp được Chu Quả, lão phu sẽ về núi dùng con Kim Ty Xà này phối chế ra dược vật, hy vọng có thể giải trừ kịch độc mà họ trúng phải, chỉ có điều là hơi khó khăn về mặt thời gian.
Đoạn khoát tay với Tiểu Thúy và âu Dương Thu, ba bóng người như thiên mã hành không phóng thẳng xuống đáy cốc sâu hằng mấy trăm trượng.
Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở thấy ba người lăng không phi hành mà không cần đến trợ lực, thảy đều bất giác than thầm. Bốn người này đều là nhân vật lừng danh vùng vân Quý, nhưng trải qua cảnh ngộ hơn nửa năm nay cùng với những gì đã nghe và thấy, họ mới biết võ công của mình thật chẳng thể so sánh với người ta.
Trong lúc họ đang vô vàn cảm khái, ba bóng người lại từ dưới núi bay lên nhanh như chớp, đó chính là Ưng Thiên Thành với âu Dương Thu và Tiểu Thúy, sơn cốc sâu mấy trăm trượng mà lên xuống chỉ trong thời gian chưa cháy hết một cây nhang. Đại HỒ vội tiến tới hỏi:
- Tiền bối đã gặp họ rồi ư?
Ưng Thiên Thành gật đầu:
- Gặp rồi, và lão phu còn ngấm ngầm kiểm tra lại người, kịch độc do Tư Mã nha đầu phối chế quả là lợi hại, lão phu phải trở về núi luyện thuốc ngay, hai đứa trẻ này đến Ly Biệt Câu, nếu lấy được Chu Quả thì không cần phải chờ lão phu nữa.
ông dứt lời, không chờ mọi người lên tiếng, một tay vung nhẹ, người đã vọt lên cao mấy trượng, lượn hai vòng trên không, thoáng Chốc đã mất dạng.

âu Dương Thu cũng vội vòng tay nói:
- Việc Ở đây xin nhờ ba vị nghĩa huynh và Trường Tôn võ sư lo liệu, việc cứu người khẩn cấp, tiểu đệ với tệ sư muội phải đi ngay.
Đoạn quay sang Tiểu Thúy khoát tay, hai người như hai cánh chim to xé gió lướt đi, tốc độ chẳng kém gì Ưng Thiên Thành.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy một mạch phóng đi suốt mấy mươi dặm đường, nhưng khi sắp ra khỏi vùng núi Cửu Diệp Cốc, âu Dương Thu bỗng nảy sinh một ý định khác, bèn kề tai nói nhỏ với Tiểu Thúy, hai người lại quay về Tinh Tinh hạp.
âu Dương Thu lúc này lòng đầy nghi vấn, trong Tàn Khuyết Môn còn có một vị sư bá võ công cao cường như Ưng Thiên Thành, vì sao sư phụ không cho chàng biết? Và thân thế của Tiểu Thúy càng là một điều bí ẩn. Khi rời khỏi Ngân Kiều thôn, Hoạt Diêm Vương La Tu có truyền âm nói với chàng, Tiểu Thúy rất có thể là con gái của Triệu Tàn Nguyệt. Mà Tiểu Thúy cũng từng viết chữ cho chàng biết mẫu thân nàng cũng có một thanh Hàn Mai Kim Kiếm, vậy thành ra là sao? Và Triệu Tàn Nguyệt là ai? Chàng quyết định khi nào từ Ly Biệt Câu trở về sẽ lại đến Ngân Kiều thôn một chuyến tìm Hoạt Diêm Vương La Tủ để hỏi cho rõ. ~ Đầu óc chàng đang suy nghĩ, nhưng chân vẫn bất giác gia tăng tốc độ Tiểu Thúy gắng hết sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng không bị chàng bỏ rơi.
Cũng may lộ trình không xa, lúc trời sẩm tối, hai người đã về đến lưng núi, chỗ âu Dương Thu bị độc thương của Cửu VỸ Kim Ty Xà.

Hồi 12
Đùa cợt trong động, giai nhân thất tung

Sau khi Ưng Thiên Thành, âu Dương Thu và Tiểu Thúy rời khỏi, Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở lại tuần thị xung quanh một hồi, bỗng thấy hai bóng người xuất hiện trên lưng núi, thân pháp nhanh như chớp, loáng cái đã mất dạng.
Bốn người đều là lão luyện giang hồ, cùng đưa mắt nhìn nhau rồi tức khắc chia làm hai tổ, hai người bên trái và hai người bên phải tức tốc đuổi theo.
Khinh công của họ tuy không bằng âu Dương Thu nhưng không đến nỗi kém cỏi, chẳng mấy chốc đã tìm khắp Cửu Diệp Sơn, nhưng chẳng phát hiện được gì cả.
Nhưng họ về đến cửa vào Tinh Tinh hạp, bốn người đều giật mình sửng sốt, thì ra hơn hai trăm cao thủ võ lâm ngồi vận công điều tức Ở Cửa Tinh Tinh hạp đều ngã nằm bất động trên đất.
Nhị HỒ tính thẳng thắng nhất, thấy vậy đã biết ngay đã bị trúng kế điệu hổ ly sơn của kẻ địch, không nén được tức giận mắng:
- Mẹ kiếp, bọn phỉ đồ các ngươi chỉ giỏi nấp trong bóng tối ám toán, có gan hãy chường mặt ra đây cùng Nhị HỒ gia này một phen cao thấp.
Bởi ông nói quá to tiếng nên đã làm kinh động Tư Mã Thiến Như cùng năm anh em nhà họ Nghiêm đang canh giữ Ở đầu kia Tinh Tinh Hạp, họ vội vã chạy đến.
Khi thấy quần hào thảy đều ngã nằm bất động trên đất, họ cũng sửng sốt đứng thừ ra tại chỗ.
Vẫn là Tư Mã Thiến Như kỹ lưỡng, sau một thoáng ngẩn người, nàng lướt đến bên cạnh quần hào, xem xét một hồi mới quay sang Đại HỒ nói:
- HỒ tiền bối, họ chưa chết, chỉ bị điểm huyệt thôi.
Đại HỒ sửng sốt:
- Ai có bản lĩnh như vậy, chỉ trong thoáng chốc đã điểm huyệt hết cả thảy hơn hai trăm cao thủ võ lâm, không hề phản kháng...
Bỗng nghe Nhị HỒ lớn tiếng nói:
- Đại ca, mau đến đây xem, trên thân cây này có chữ để lại.
Khi mọi người xem xong tám chữ to viết trên thân cây, thảy đều bàng hoàng sửng sốt.
Trường tôn Sở lẩm bẩm đọc:
- Câu hồn mười hôm, đến lúc sẽ trả...

ông lặp đi lặp lại mấy lần, như muốn từ trong tám chữ ấy tìm ra điều gì vậy.
Thương Ngô Tam HỒ đều lặng thinh trầm ngâm, như muốn từ trong trí nhớ sục tìm ra nhân vật có thể câu hồn người mười hôm rồi trả lại này.
Còn đối với năm anh em nhà họ Nghiêm trẻ tuổi, đừng nói là lần đầu tiên trong đời mới gặp phải chuyện kỳ lạ thế này, mà thậm chí cũng chưa từng nghe bao giờ.
Tư Mã Thiến Như cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, như đã hiểu ra quay sang Đại HỒ nói:
- HỒ tiền bối nói là đã phát hiện bên phải núi có hai bóng người loáng cái biến mất, có chắc chắn đó là hai bóng người không?
Cho không hiểu ý Thiến Như, thoáng lộ vẻ không vui nói:
- Tư Mã cô nương nói vậy là ý gì? Lão phu từng tuổi này chả lẽ lại bịa chuyện nói càn hay sao? Lão phu không dám nói là nhãn lực hơn người, nhưng tự tin chưa đến nỗi quáng.
Tư Mã Thiến Như cười:
- xin tiền bối chớ giận, chẳng phải tiểu nữ không tin nhãn lực tiền bối, nhưng mà...
Tam HỒ tiếp lời:
- Tư Mã cô nương suy đoán là hai bóng người ấy có liên quan đến việc này phải không?
Tư Mã Thiến Như gật đầu cười:
- Vâng, tiểu nữ quả là phán đoán như vậy!
Tam HỒ hỏi tiếp:
- Vậy là Tư Mã cô nương cũng đã suy ra người đã để lại chữ trên cây này là ai rồi phải không?
Đại HỒ vì nhất thời hiểu lầm ý của Tư Mã Thiến Như nên buông lời hằn học, giờ nghe tam đệ nói chuyện với nàng, cảm thấy hết sức ái ngại, nên không nói gì nữa.
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi, không đáp lời Tam HỒ mà lại hỏi:
- Với tuổi tác và sự hiểu biết của tiền bối, hẳn là biết cuộc đại hội võ lâm thiên hạ trên đỉnh Nga My hồi ba mươi năm trước chứ?
Tam HỒ ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:
- Huynh đệ lão Ô tuy không có tham dự nhưng từng nghe nói, chẳng hay cô nương hỏi chuyện ấy chi vậy?
- Vậy trong lần đại hội ấy có một vị thần y danh hiệu Bốc Thần đã bị chặt đứt tứ chi, tiền bối có nghe nói không?
- CÓ nghe nhưng không rõ lắm!
- Nghe đâu vị Bốc Thần lão tiền bối ấy có một môn tuyệt học tên là Tam âm Sưu Hồn Chưởng...
Trường tôn Sở bỗng mắt rực tinh quan xen lời:

- Hiền điệt nữ cho là quần hào đã bị trúng Tam âm Sưu Hồn chưởng ư?
Tư Mã Thiến Như nghiêm mặt:
- điệt nữ quả là suy đoán như vậy, nhưng chẳng biết có đúng hay không?
Tam HỒ chìm đắm trong suy tư, lẩm bẩm:
- Tam âm Sưu Hồn Chưởng...
Đại HỒ không dằn nổi nữa, có vẻ không tin, nói:
- Theo như lão Ô biết, vị Bốc Thần ấy sau khi bị chặt đứt tứ chi trên đỉnh Nga My, đã bị vứt xuống vực sâu vạn trượng, kể từ đó Tam âm Sưu Hồn Chưởng đã thất truyền trong võ lâm, lão Ô không tin là ba mươi năm sau Bốc Thần lại xuất hiện tại đây.
Tư Mã Thiến Như thoáng nhường mày:
- Nhưng theo nhận xét của tiền bối... hơn hai trăm người bất tỉnh nhân sự và Chữ viết để lại trên cây thật ra là sao?
Đại HỒ nhất thời cứng họng, ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:
- HỌ không thọ thương mà cũng chẳng trúng độc, tuy hôn mê như bị mất hồn, nhưng lão Ô tuyệt đối không tin là do Bốc Thần bị chặt đứt tứ chi hồi ba mươi năm trước gây ra. Hơn nữa, qua chữ viết để lại là mười ngày sau sẽ hoàn trả, dường như là không có ác ý...
Tư Mã Thiến Như mỉm cười:
- Chuyện này không nhất định là do Bốc Thần gây ra, vì Tam âm Sưu Hồn Chưởng không hề thất truyền trong võ lâm...
Tam HỒ bỗng hỏi:
- Trên đời này còn ai biết môn chưởng pháp thần kỳ ấy nữa chứ?
Tư Mã Thiến Như giọng quả quyết:
- Có, và không chỉ một người!
Mọi người nghe vậy, thảy đều lộ vẻ kinh ngạc tột cùng. Phải biết Tam âm Sưu Hồn Chưởng là một tuyệt học trong võ lâm, môn chưởng pháp này dả thương người hay không hoàn toàn tùy Ở ý muốn của người vận dụng, dù là mình đồng da sắt, võ công cao thâm đến mấy, bị đánh trúng cũng lập tức mất trí hoặc bất tỉnh nhân sự như đã chết, hoặc như kẻ điên loạn, tự hủy sinh mạng mình.
Và bởi chưởng pháp này đơn thuần là do một thứ cương khí do chân lực nội gia phát ra, không có triệu chứng gì đặc biệt, luôn xuất thủ trong tình huống bất ngờ, kẻ địch khó thể phòng bị, hầu hết bách phát bách trúng.
Giả sử người thân hoài môn tuyệt học này là kẻ địch, lúc này mà hiện thân động thủ, nhóm hào kiệt hiện diện cũng đành xuôi tay chịu trói, không một ai chống lại nổi.
Đại HỒ ngẫm nghĩ một hồi, bỗng hỏi:
- Theo như Tư Mã cô nương biết, người có môn tuyệt học này là địch hay bạn vậy?

Tư Mã Thiến Như cười bí ẩn:
- Địch cũng có mà bạn cũng có! Nhưng người câu hồn này là địch hay bạn, then chốt là Ở trong tám chữ trên cây này đây.
Nhị HỒ tính thẳng thắng, không thích quanh co, bèn nôn nóng nói:
- Tư Mã cô nương đã biết sao không nói thẳng ra? Vòng vo thế này thật khiến người sốt ruột.
Tam HỒ tâm cơ tinh tế, chợt hiểu nói:
- Theo lời Tư Mã cô nương thì người biết môn Tam âm Sưu Hồn Chưởng hiện nay có cả địch lẫn bạn, hiển nhiên người gây ra chuyện này là do thiện ý, nhưng không biết người này là ai?
- Người này là ai, chỉ e tiểu nữ nói ra các vị tiền bối không tin...
Đại HỒ tiếp lời:
- cô nương hãy nói ra thử xem!
Tư Mã Thiến Như khẳng định:
- Chính là âu Dương thiếu hiệp với sư muội Tiểu Thúy!
Đại HỒ chau mày:
- Thất đệ chẳng phải đã giao trách nhiệm ước thúc quần hào cho lão Ô trước lúc ra đi rồi ư? Vì sao lại làm vậy nhỉ?
Tư Mã Thiến Như quét mắt nhìn mọi người, đoạn chậm rãi nói:
- Đạo lý rất đơn giản, có lẽ do bởi liên tiếp gặp biến cố hung hiểm nên đã khiến tính đôn hậu của âu Dương thiếu hiệp trở nên đa nghi và lo xa, sở dĩ âu Dương thiếu hiệp làm vậy hẳn là sau khi rời khỏi Tinh Tinh hạp bỗng nghĩ đến hơn hai trăm cao thủ võ lâm này nếu biết y một mình đến Đại Tuyết Sơn, rất có thể sẽ náo loạn khó thể ước thúc, nên đã thay đổi kế hoạch, cùng sư muội dùng tam âm Sưu Hồn Chưởng chế ngự hết thảy. Như vậy, âu Dương thiếu hiệp mười ngày sau về đến hẳng hoàn hồn giải độc cho họ, vậy chẳng phải tránh được rất nhiều phiền phức ngoài ý muốn hay sao? Do đó, hai bóng người mà HỒ tiền bối đã phát hiện rất có thể chính là âu Dương thiếu hiệp với sư muội Tiểu Thúy. Sự suy đoán của tiểu nữ đúng hay không, khi nào âu Dương thiếu hiệp trở về sẽ rõ.
Mọi người nghe xong những lời phân tích và lý giải của Tư Mã Thiến Như, thảy đều hết sức khâm phục. Nàng chẳng những có thể dựa theo tám chữ để lại suy ra nghi vấn trước mắt, mà còn có thể chỉ trong vài ngày tiếp xúc ngắn ngủi, hiểu rõ tính nết của âu Dương Thu, đủ thấy nàng thông minh tinh tế là dường nào.
Đại HỒ bất giác ha hả cười nói:
- Tư Mã cô nương thật thông minh tuyệt đỉnh, rất đáng bội phục.
Nhưng chẳng hay cô nương sao biết thất đệ với sư muội y đều luyện thành môn tuyệt học võ lâm đó vậy?
Tư Mã Thiến Như mỉm cười:

- Tiền bối quá khen rồi, tiểu nữ cũng chỉ là suy đoán mà thôi, đúng hay không còn phải chờ âu Dương thiếu hiệp về đến thì mới có thể chứng thực.
Đại HỒ suy đoán:
- Sự suy đoán của cô nương hẳn là không sai, nếu đây không phải là kiệt tác của thất đệ thì đâu có để lại tám chữ này trên cây? Tuy nhiên, theo như cô nương biết, trong võ lâm hiện nay, người biết Tam âm Sưu Hồn Chưởng, ngoài thất đệ với Tiểu Thúy cô nương, còn có ai nữa?
- ĐÓ cũng là tiểu nữ đã nghe âu Dương thiếu hiệp nói... Theo sự suy đoán của âu Dương thiếu hiệp thì trong Ma thiết cung cũng có người biết môn chưởng pháp ấy.
Tư Mã Thiến Như nói xong, sợ mọi người chưa hiểu ý, bèn sơ lược kể lại chuyện của Lam Thái Điệp.
Thương Ngô Tam HỒ nghe người của Ma thiết cung cũng biết Tam âm Sưu Hồn Chưởng, thảy đều hết sức kinh ngạc.
Đại HỒ tỏ vẻ lo âu nói:
- Chẳng hay thất đệ có từng nói với cô nương là đã học được Tam âm Sưu Hồn Chưởng của ai không?
Trường tôn Sở đáp thay:
- âu Dương thiếu hiệp nói là do sư phụ Thái Hư thượng nhân truyền thụ, và tự xưng là đệ tử Tàn Khuyết Môn, chẳng hay ba vị HỒ huynh có biết trong Tàn Khuyết Môn có Thái Hư thượng nhân thật không?
Thương Ngô Tam HỒ cũng kể lại chuyện âu Dương Thu bị trúng độc được Ưng Thiên Thành hiện thân cứu chữa.
Sau đó, Tam HỒ bỗng thở dài nói:
- Nếu quả thật người của Ma thiết cung cũng biết môn tuyệt học độc bộ võ lâm ấy thì chắc hẳn là Bốc Thần có quan hệ mật thiết với cung này, mà Ma Thiết cung lại là sở thuộc của Đại Nguyên giáo, vậy xem ra âm mưu phản loạn và đối với toàn thể võ lâm này của Đại Nguyên giáo hiện nay rất có thể liên quan với vụ án Bốc Thần, nhưng thất đệ cũng học được môn tuyệt học ấy và danh hiệu của sư phụ y lại chưa từng nghe nói đến trong võ lâm, vậy thì chuyện này thật là ly kỳ bí ẩn.
Tư Mã Thiến Như thở dài:
- Theo lời kể của gia phụ, khi xưa Bốc Thần khi xưa từng thề nặng trên đỉnh Nga My, nếu ông ấy mà không chết, nhất định sẽ báo thù toàn thể võ lâm, nên tiểu nữ với âu Dương thiếu hiệp đều cho là các vị tiền bối đã chết một cách ly kỳ gần đây rất có thể đều liên quan với việc Bốc Thần chưa chết.
Trong khi mọi người xôn xao bàn tán, vầng thái dương đỏ rực đã bò lên đến đầu núi.
Đại HỒ ngẩng nhìn trời nói:
- Chẳng phải lão Ô đây nói bừa, trong võ lâm e sắp xảy ra một trận sóng gió

tày trời, chúng ta ai cũng đừng mong thoát khỏi. Nhưng bất kể mai kia thế nào, thất đệ đã hành động như vậy, chúng ta cũng chẳng thể để cho họ nằm trong cốc thế này, chi bằng chuyển họ vào trong Tinh Tinh hạp để khỏi bị độc trùng mãnh thú làm hại, chờ khi nào thất đệ về đến hẵng liệu, chẳng hay ý các vị thế nào?
Trường tôn Sở gật đầu:
- HỒ huynh nói rất có lý, chúng ta hãy bắt tay ngay!
Tư Mã Thiến Như vội nói:
- Sự việc này đều do tiểu nữ nhất thời hồ đồ mà ra cả, bây giờ làm phiền các vị thật khiến tiểu nữ hết sức áy náy, hãy để tiểu nữ một mình từ từ chuyển họ vào được rồi.
Đại HỒ xua tay:
- Chuyện đã đến nước này, cô nương hà tất nói vậy nữa?
Thế là mọi người không nói nữa, mỗi người cắp lấy hai cao thủ bất tỉnh nhân sự mang vào trong Tinh Tinh hạp, cũng may họ đều có võ công cao, nên công việc vận chuyển cũng không vất vả lắm. Đến khoảng trưa, hơn hai trăm cao thủ hôn mê đã được chuyển hết vào trên bãi cỏ trong Tinh Tinh Thạp và xếp thành từng hàng thứ tự.
Xong xuôi, Tư Mã Thiến Như với Trường Tôn Sở lại đếm kỹ một phen, vừa đúng hai trăm mười hai người, không thiếu một ai cả.
Mọi người sau khi bàn tính, đã quyết định chia làm hai nhóm, một nhóm gồm Đại Hồ, Nhị Hồ, Tam HỒ và Trường Tôn Sở bốn người canh giữ cửa hạp, một nhóm gồm Nghiêm Phụng Sơn, Phụng Lai, Phụng Nghi, Phụng Loan, Phụng Hoàng và Tư Mã Thiến Như sáu người canh giữ đầu kia cửa hạp.
Trong núi có rất nhiều thú rừng, mọi người phân phái xong, anh Tư Mã Thiến Như nhìn dáng vẻ hớn hở của Nhị Hồ, bất giác phì cười và liền khiến cho hai chị em Phụng Loan và Phụng Hoàng bật cười khanh khách.
Nhị HỒ chớp mắt, ngơ ngác hỏi:
- Lão Ô có gì không đúng? Ba ả nha đầu các ngươi cười gì vậy hả?
Ba nàng không đáp, chỉ híp mắt cười không thôi.
Nhị HỒ càng thêm thắc mắc, hết nhìn người này lại nhìn người kia, chẳng hiểu gì cả.
Nghiêm Phụng Sơn cười nói:
- Nhị ca còn chưa hiểu sao? Hàm râu của nhị ca...
Nhị HỒ cúi nhìn xuống năm chòm râu dài trước ngực, thi ra khi nãy nướng thú rừng đã bị lửa bén cháy hết nửa phần, giờ đây đã trở nên ngắn ngủn trông rất buồn cười.
Nhị HỒ đưa tay sờ chòm râu lởm chởm còn lại, cười phá lên nói:
- Thì ra ba ả nha đầu các ngươi cười hàm râu cháy của lão ô. Thôi được, lão

Ô lập tức cạo sạch, để xem các ngươi còn cười nữa không.
Đoạn liền lấy ra một lưỡi dao nhỏ, đưa lên cằm toan cạo ngay.
Tư Mã Thiến Như cười bông đùa:
- Tiền bối tuyệt đối không nên cạo, lỡ khi thất đệ của tiền bối về đến, không tìm gặp nhị ca, sẽ đòi tiểu nữ thì khốn.
Nhị HỒ ngẩn người:
- Cho dù lão Ô cạo hết râu, thất đệ về đến cũng chẳng thể không tìm được lão ô, nha đầu ngươi lại định giở trò gì nữa đây?
- Tiểu nữ đâu dám dở trò với tiền bối, nhưng tiền bối thử nghĩ xem, nếu tiền bối cạo hết râu, chẳng phải sẽ phản lão hoàn đồng, âu Dương thiếu hiệp sao thể nhận ra được?
- Thì ra vậy!
Nhị HỒ cất lưỡi dao nhỏ, vẻ nghiêm túc nói:
- vậy thì lão Ô giữ lại tốt hơn, nếu không, thất đệ nhận không ra lão Ô là chuyện nhỏ, vạn nhất lũ ong bướm kéo đến, lão Ô không kham nổi đâu.
Mọi người nghe những lời dí dỏm của ông, bất giác cùng cười ầm lên.
Trường tôn Sở ha hả cười nói:
- HỒ lão nhị đúng là tuổi già mà lòng chưa già mà!
Nhị HỒ xịu mặt thở dài:
- Nếu HỒ lão nhị này quả thật chưa già, nhất định sẽ cưới một người vợ hiền, sinh cho lão Ô một đứa con gái tinh ranh như Tư Mã cô nương vậy.
Trường tôn Sở hỏi:
- Sinh ra một đứa con gái thì sao?
Nhị HỒ bỗng mắt rực tinh quang, mặt rạng rỡ nói:
- Lão Ô nhất định sẽ chọn một chàng con rể tài ba lỗi lạc như thất đệ, gả con gái cho y.
ông vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tư Mã Thiến Như, khiến nàng đỏ mặt thẹn thùng nói:
- Tiểu nữ đâu có xúc phạm đến tiền bối, sao tiền bối lại trêu cợt tiểu nữ thế này? Tiểu nữ không chịu đâu...
Đoạn ngoảnh mặt đi, dẫu môi giả vờ hờn dỗi.
Nhị HỒ ha hả cười to:
- Tư Mã cô nương đừng giận, những lời lão Ô nói chả lẽ không phải sự thật sao?
Tư Mã Thiến Như bối rối:
- Ai nói... không phải sự thật...
Thương Ngô Tam HỒ với năm anh em nhà họ Nghiêm cùng ha hả cười to,
Nhị HỒ lại nói tiếp:
- vậy thì tốt quá, xem ra nguyệt lão này đã sắp hoàn thành sứ mạng rồi...
Tư Mã Thiến Như đã bị mọi người cười đến nóng mặt, lại nghe Nhị HỒ

càng nói càng trắng trợn, không chờ ông dứt lời, nàng đã thẹn thùng bỏ chạy vào sơn động.
Mọi người thấy vậy, cũng chẳng màng đến nàng, tiếp tục vui vẻ ăn thịt nai nướng.
Nói về Tư Mã Thiến Như chạy vào trong son động, lòng nàng như nổi sóng, ngổn ngang trăm mối, vui buồn lẫn lộn, không sao tả nổi.
Sự qua đời sớm của mẫu thân đã khiến nàng trở thành viên ngọc quý của phụ thân, được ông trăm bề chiều chuộng, ân sư truyền thụ võ công năm năm, tình nặng như núi, xem nàng là y bát truyền nhân duy nhất, nhưng phụ thân bởi không có con trai nối dõi tông đường, nên không cho nàng dấn thân vào giang hồ, sau khi xuất đạo ngay cả nhà Ở An Định Quan cũng chưa từng rời xa một bước, sống cô đơn đến nay tuổi đã đôi chín.
Do bởi gia đình giàu có, phụ thân đức cao vọng trọng, lại thêm nàng quốc sắc thiên hương, nên các vị công tử danh môn quý tộc, thế gia võ lâm xa gần mộ danh tìm đến, ngựa xe nườm nượp, định kết tóc se tơ với nàng. Nhưng họ thảy đều thất vọng, chẳng những không đạt được mục đích mà ngay cả dung nhan nàng cũng chưa từng chiêm ngăm.
Nàng tuy chưa từng trông thấy mặt những người ấy, nhưng cũng đoán biết khó thể vừa ý phụ thân. Mặc dù Tư Mã lão hiệp vẫn thường vô ý thố lộ với nàng về điều kiện chọn rể, là phải môn đăng hộ đối, tài mạo song toàn, nhưng nàng không biết căn cứ vào đâu để mà đo lường.
Thật không ngờ phụ thân chưa chọn được rể đông sàng cho nàng đã đột ngột từ trần, và sau đó thi thể đã biến mất một cách bí ẩn, nàng vì báo thù đã bất chấp thủ đoạn, mới khiến nhiều cao thủ võ lâm thảm tử và hơn hai trăm người trúng độc chờ cứu chữa.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy bỗng nhiên xuất hiện, đã khiến nàng thay đổi kế hoạch phục thù, và cũng có được chút manh mối mới về cái chết của phụ thân.
Nhưng chẳng rõ mình từ bỏ thủ đoạn phục thù đã định phải chăng hoàn toàn là so âu Dương Thu ảnh hưởng? Và âu Dương Thu phải chăng là giai tế theo ý của phụ thân?
Kể từ lúc mới gặp, âu Dương Thu đã là một thiếu hiệp anh kiệt trong lòng nàng, nàng không dám khẳng định là mình có yêu chàng hay không, nhưng không hề có ác cảm đối với chàng.
Lúc này, hình bóng âu Dương Thu trong lòng nàng càng thêm sâu đậm, chàng xuất thủ danh môn, con trai của một vị đại hiệp Nhất Tiễn Thần Tiên, võ nghệ cao siêu, thân hoài tuyệt kỹ, tính tình cương nhưng không mãnh, đối với người thì trung thực và hào hiệp...
Theo lẽ thì âu Dương Thu đã đầy đủ môn đăng hộ đối, nhưng lúc này nàng lại nghĩ, phải chi diện mạo vốn có dưới lớp mặt nạ của âu Dương Thu không

có ba vết sẹo gớm ghiếc, không có sát khí đằng đằng thì nàng đã chẳng chút do dự chủ động bày tỏ lòng kính yêu với chàng rồi, thế nhưng...
Nghĩ đến đó, Tư Mã Thiến Như bất giác thầm nói:
- Thiến Như hỡi Thiến Như, sao ngươi lại nghĩ vớ vẩn thế này. Sao ngươi không hề có chút phong cách hiệp nữ, lại xét người qua tướng mạo thế này? Hơn nữa, người ta chẳng phải đã có một vị sư muội như hình với bóng, tâm đầu ý hợp rồi là gì? Cho dù ngươi thật lòng yêu người ta, biết người ta có...
- ô! Thiến Như tỷ thật là người có lòng, HỒ nhị ca mới vừa nhắc đến Thu đệ là đã nhớ nhung đến mức bỏ cả ăn, một mình chạy đến đây Tư Mã Thiến Như quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Nghiêm Phụng Loan và Nghiêm Phụng Hoàng rón rén đi vào, bất giác đỏ bừng mặt, giả vờ giận dỗi nói:
- Hai ả nha đầu các ngươi nói bậy nói bạ gì vậy hả?
Nghiêm Phụng Hoàng tiến tới dẫu môi nói:
- Thiến Như tỷ đừng quơ đũa cả nắm chứ! Tiểu muội đâu có nói gì tỷ, người ta đây là có lòng tốt, sợ tỷ...
Tư Mã Thiến Như vội hỏi:
- Sợ ta sao hả?
Nghiêm Phụng Hoàng tính rất liếng thoắng, được cha mẹ cưng chiều nhất trong số các anh chị em, thường tuy ít nói, nhưng một khi mở miệng là hết sức ghê gớm.
Lúc này nàng thấy Tư Mã Thiến Như đã trúng kế, bèn giả vờ làm ra vẻ nghiêm túc kéo dài giọng nói:
- Tiểu...muội...sợ... Thiến...Như... tỷ...
Bỗng ngừng lời, mắt chằm chặp nhìn đối phương, không nói tiếp nữa.
Tư Mã Thiến Như tuy thông minh hơn người, nhưng nhất thời nàng cũng không hiểu nổi Nghiêm Phụng Hoàng định giở trò gì.
Nghiêm Phụng Loan đứng bên biết là em gái định trêu ghẹo Tư Mã Thiến Như, không nén được, bật cười khanh khách.
Tư Mã Thiến Như không hiểu ất giáp gì, lại hỏi:
- Nói đi, ngươi sợ ta làm sao?
Nghiêm Phụng Hoàng chớm chớp mắt, vẻ nghiêm túc không đáp lại mà hỏi:
- Xin hỏi Thiến Như tỷ, con người ta lúc nào thì khóc?
câu hỏi này càng thêm kỳ lạ, khiến Tư Mã Thiến Như không sao đoán ra nổi ý đồ của Nghiêm Phụng Hoàng, nên nàng chẳng chút suy nghĩ nói:
- ĐÓ còn cần ta phải nói, người không đau lòng không rơi lệ.
Nghiêm Phụng Hoàng không để cho đối phương có thời gian suy nghĩ, lại hỏi:
- Còn lúc nào nữa?
- Còn nữa là lúc quá vui mừng thì cũng chảy nước mắt...
Tư Mã Thiến Như nói đến đó, bỗng cảm thấy không ổn, vội nín lặng không

nói tiếp nữa.
Nhưng Nghiêm Phụng Hoàng đã vỗ tay cười ngặt nghẽo nói:
- Tiểu muội vì sợ Thiến Như tỷ nghe nói HỒ nhị ca làm nguyệt lão cho tỷ, tỷ nhất thời quá vui mừng khóc sưng mắt...
- Tiểu nha đầu thật bẻm mép, phải xé toác miệng ngươi mới được!
Tư Mã Thiến Như sấn tới, vừa cười vừa vung tay chộp Nghiêm Phụng Hoàng.
Nghiêm Phụng Hoàng chạy vòng quanh Nghiêm Phụng Loan tránh né và ré to:
- Tỷ tỷ giúp tiểu muội với!
- Hay nhỉ! Hai tỷ muội các ngươi hiếp đáp ta.
Thế là, hai người vòng quanh Nghiêm Phụng Loan kẻ chạy người đuổi như chơi trò cút bắt.
Hồi sau, Nghiêm Phụng Hoàng công lực kém hơn, sợ bị Tư Mã Thiến Như bắt được, vòng đến sau lưng Nghiêm Phụng Loan, đột nhiên xô mạnh Nghiêm Phụng Loan đâm sầm vào lòng Tư Mã Thiến Như, hai người suýt ngã ra đất.
Đến khi Tư Mã Thiến Như đứng vững lại được, bỏ lại Nghiêm Phụng Loan đuổi tiếp, Nghiêm Phụng Hoàng đã như cánh én lướt ra ngoài động.
Tư Mã Thiến Như vừa định đuổi theo, nhưng Nghiêm Phụng Loan đã cản lại nói:
- Thiến Như tỷ chấp nhất tiểu nha đầu ấy làm gì? Đừng giận nữa, tiểu muội xin lỗi được không?
Tư Mã Thiến Như rượt đuổi cả buổi trời cũng đã mỏi mệt, bèn lấy khăn tay ra lau mồ hôi trán, cười nói:
- Tiểu muội ngươi thật là tinh ranh, không ngờ...
Thốt nhiên, kẹt một tiếng vang dội, hai nàng cả kinh thất sắc, chưa kịp có phản ứng gì, một bàn tay to lớn đã thò ra túm lấy hai nàng.
Tư Mã Thiến Như chẳng hổ là một người con gái thông minh lanh trí, trong lúc kinh hoàng vội ném chiếc khăn tay sang bên, tiếp theo là tiếng cửa đá đóng lại, rồi thì hoàn toàn tối mịt.
Hãy nói về Nghiêm Phụng Hoàng sau khi ra khỏi sơn động, nàng thở hổn hển một hồi, thấy Tư Mã Thiến Như không đuổi theo, nghĩ hẳn là nàng đã tâm sự với tỷ tỷ rồi.
con người hầu hết đều thích tìm hiểu bí mật của kẻ khác, Nghiêm Phụng Hoàng lại là người con gái liếng thoắng tinh nghịch, lòng hiếu kỳ mạnh hơn tất cả, nên thấy các vị huynh trưởng cùng bốn vị lão anh hùng còn đang ngồi ăn, bèn nhon nhón đi trở vào động.
Nàng đinh ninh lúc này Tư Mã Thiến Như hẳn là nàng đang thủ thỉ tâm sự với Nghiêm Phụng Loan về âu Dương Thu, mình rón rén đi vào trêu cho

nàng một phen nữa. Nào ngờ khi vào đến trong động, nàng lắng tai nghe, nhưng im lìm không một tiếng động. Lại chú mắt nhìn, bởi sơn động không rộng lớn, nhìn cái là thấy hết ngay.
Trời! Sơn động hoàn toàn trống không, nào có bóng dáng của hai người, chỉ thấy dưới vách đá có một vật màu hồng phấn.
Nghiêm Phụng Hoàng vội chạy đến nhặt lên, thì ra là chiếc khăn tay, nhưng không phải là vật của tỷ tỷ, không cần suy nghĩ cũng biết là do Tư Mã Thiến Như để lại.
Trước sau không đầy một khắc mà hai người đã mất tích trong động, sự biến ấy thật khiến Nghiêm Phụng Hoàng sau kinh hoàng, cầm lấy khăn tay của Tư Mã Thiến Như chạy như điên đến trước quần hào, hơ hải nói:
- Không... không xong rồi, hai người đã... đã biến mất trong động rồi... Chỉ để lại chiếc khăn tay này thôi.
Nghiêm Phụng Sơn biết rõ đứa em gái út này của mình rất tinh nghịch hay đùa, bèn ha hả cười nói:
- Nghiêm Phụng muội lại định phá bĩnh gì đây?
Nghiên Phụng Hoàng lo sợ đến hai mắt rấn lệ nói:
- Không phải tiểu muội phá bĩnh đâu, mọi người hãy vào đây xem mau lên!
Mọi người thấy dáng vẻ nàng quyết không phải đùa cợt, bất giác cùng đứng cả lên.
Trường Tôn Sở đón lấy chiếc khăn trong tay Nghiêm Phụng Hoàng, xem qua rồi nói:
- Không sai, đây đúng là vật dụng của Thiến Như điệt nữ.
Dứt lời liền dẫn trước phóng đi vào động, mọi người cùng vào theo, trong động im lìm trống không, không hề có dấu vết gì khả nghi, thế nhưng hai vị cô nương thật sự đã mất tích rồi.
Dưới sự gạn hỏi của mọi người, Nghiêm Phụng Hoàng vừa thút thít khóc vừa kể lại mọi sự.
Chuyện xảy ra thật là đột ngột và ly kỳ, khiến mọi người khó thể tin được, nhưng đó lại hoàn toàn là sự thật.
Hai vị cô nương ấy đã đi đâu? Sơn động nhỏ bé này lại không có lối ra nào khác...
Mọi người thầm tự hỏi như vậy, nhất thời không ai hiểu nổi nguyên nhân.
Thương Ngô Tam HỒ bỗng nghiêm túc hỏi:
- Trường Tôn huynh quả quyết chiếc khăn này là vật sở hữu của Tư Mã cô nương chứ?
Trường tôn Sở gật đầu:
- Không hề sai, tại hạ từng thấy Thiến Như điệt nữ sử dụng.
Thương Ngô Tam HỒ ngẫm nghĩ chốc lát, lại nói:
- Tư Mã cô nương là người lanh trí, hẳn là trong lúc cấp bách đã để lại chiếc

khăn này... như vậy, vấn đề chắc chắn đã xảy ra trong động này.
Đoạn liền đi đến bên vách động, chú mắt xem thật kỹ.
Mọi người nhận thấy sự suy luận của Thương Ngô Tam HỒ có khả năng tính rất cao, bèn cũng chia nhau đập gõ trên vách đá, xem thử có cửa ngầm hay bí đạo gì không. Nhưng xung quanh toàn là vách đá rắn chắc, không hề nghe có âm thanh khác lạ.
Nhị HỒ bởi sự cố do mình mà ra, cuống đến la oai oái, anh em họ Nghiêm càng lo đến quýnh quáng, không ngừng đi lòng vòng trong động.
Đại HỒ đi quanh động một vòng, vẻ mặt nặng nề thở dài nói:
- Lão Ô di lại trên giang hồ đã mấy mươi năm, nhân vật gì chưa từng thấy, chuyện quái lạ gì chưa từng gặp, nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện quái đản thế này, và cũng chưa từng nghe có cao nhân dị sĩ hay yêu tình quỷ quái gì Ở trong Tinh Tinh hạp Cửu Diệp Sơn này, vậy mà hai vị cô nương lại đột nhiên biến mất...
Tam HỒ đi vòng quanh vách động xem xét một hồi, đoạn lại nhìn thật kỹ lên trên nóc động. Sau cùng ông ta đã phát hiện ra chút dấu vết khả nghi, đó là bốn phía vách động đều gồ ghề, duy chỉ nóc động lại nhẵn thín như từng được đục đẽo, nhưng lại không thấy có chút khe hở nào.
Tam HỒ ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng mắt rực tinh quang, biến sắc mặt noi mau:
- Các vị ra khỏi đây mau!
Đồng thời đã nắm lấy tay Nghiêm Phụng Hoàng, tung mình ra ngoài động.
Những người khác biết là Tam HỒ hẳn có điều phát hiện, cũng vội phi thân theo sau ra ngoài.
Mọi người đều khinh công trác tuyệt, đường sơn động chỉ dài khoảng ba trượng, một cái tung mình đã ra đến bên ngoài.
Tám người vừa ra khỏi cửa động, liền nghe phía sau có tiếng đá lăn ầm.
Cùng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy hai bên vách đá cửa động đều có một tảng đá to ập ra, nhanh chóng chập lại, khép kín cửa động không còn một khe hở.
Quần hào thấy vậy đều cả kinh thất sắc, nếu không nhanh chân ra khỏi sớm một bước, bị nhốt trong động thì khốn.
Hiển nhiên sơn động này chẳng phải đơn giản như vẻ bề ngoài, Cho đến lúc này tuy chưa phát hiện có người đặc biệt gì, nhưng mọi người đều biết chủ nhân nơi đây chắc chắn không phải hạng bình phàm.
Chỉ thấy cửa động sau khi khép lại hoàn toàn giống hệt như hai bên vách đá, nếu không nhìn kỹ thật khó mà nhận ra được.
Càng rõ ràng hơn, Tư Mã Thiến Như và Nghiêm Phụng Loan hẳn đã bị người trong động bắt giữ, nhưng chủ nhân sơn động này là ai?
Vì sao mãi đến lúc này mới bắt đầu ra tay với họ?
Nếu như động chủ là kẻ địch, lẽ ra sớm đã nhốt họ trong động, cho dù họ võ công cao cường cũng khó thể thoát thân, vậy thì sao bây giờ lại bắt giữ hai vị

cô nương?
Nhưng điều thắc mắc ấy quay cuồng trong đầu mỗi người, nhưng không ai nghĩ ra được nguyên nhân hợp lý.
Trường tôn Sở bỗng khẽ thở dài lẩm bẩm:
- xem ra chúng ta hẳn sẽ nguy khốn trong Tinh Tinh Thạp này rồi!
Vị lão anh hùng này liên tiếp gặp phải những chuyện kinh người, khí khái anh hùng đã tiêu tan, lời lẽ vô cùng cảm khái.
Đại HỒ tuy nhận thấy hoàn cảnh lúc này có lẽ đã đối mặt với hiểm ác, nhưng chẳng thể buông bỏ anh danh một đời, xuôi tay chịu chết, bèn nhìn Tam HỒ hỏi:
- Tam đệ đã nhận ra chỗ bí ẩn của sơn động này rồi ư?
Tam HỒ bỏ tay Nghiêm Phụng Hoàng ra, nghiêm mặt nói:
- Thật ra đệ cũng chưa nhận ra trong động có dấu vết gì đặc biệt, mà chỉ nhận thấy trên nóc động dường như có người đục đẽo, nếu có đường hầm bí mật, rất có thể là Ở trên nóc động...
- Vậy sao tam đệ lại biết sơn động sắp đóng lại?
- ĐÓ chỉ là suy đoán thôi, chẳng ngờ lại đúng... Lúc ấy đệ bỗng nghĩ đến việc hai vị cô nương đột nhiên mất tích trong động, lại phát hiện trên nóc động nhẵn lì khả nghi, bèn suy đoán đây rất có thể là kế dụ địch, định một mẻ lưới bắt hết chúng ta, nên mới bảo các vị lui ra ngay.
Nhị HỒ gật đầu:
- Tam đệ nói rất có lý, nhưng vì sao mãi đến bây giờ đối phương mới hành động?
Tam HỒ ngẫm nghĩ một hồi:
- Nếu đệ đoán không sai, đây có thể là một trong rất nhiều lối ra vào của một sơn động bí mật, và lối ra vào này không mấy quan trọng, không có người canh giữ nên mãi đến bây giờ mới bị người trong động phát giác. Giờ chúng ta đã không bị nhốt trong động, nhất định đối phương không chịu thôi, các vị hãy lưu tâm chờ đợi, có lẽ sẽ mau chóng có chuyện xảy ra nữa...
Nghiêm Phụng Sơn bởi nóng lòng lo cho sự an nguy của em gái, không lựa lời nói:
- Nhị ca, tam ca! Hai vị chỉ bàn suông thì có ích gì? Chúng ta đâu thể xuôi tay Ở đây, không tìm cách giải cứu họ?
Tam HỒ đưa mắt nhìn vị nghĩa đệ lòng ngay miệng mắn này, ôn tồn nói:
- Tứ đệ chớ nóng nảy, chúng ta đã xác định hai vị cô nương đã mất tích trong sơn động này, dĩ nhiên là phải tìm cách giải cứu, nhưng sơn động này đã tự phong bế, không sao vào được, chúng ta nóng lòng cũng vô ích, chi bằng hãy chờ chốc lát, xem diễn biến thế nào hẵng tính, tứ đệ đồng ý không?
Nghiêm Phụng Sơn bởi nhất thời lo lắng không lựa lời, nói ra rồi mới nhận thấy không ổn, giờ nghe Tam HỒ nói vậy, càng thấy mình lỗ mãng vô tri,

bất giác ngượng ngùng xuôi tay làm thinh.
Thế là tám người đành theo ý Tam HỒ ngưng thần giới bị, canh chờ ngoài cửa động, mắt không chớp nhìn vào cửa đá đã đóng chặt.
Thời gian chậm chạp trôi qua, mãi đến khi mặt trời lặn, Tinh Tinh hạp đã bị bóng tối phủ trùm, nhưng cửa động vẫn chưa mở ra và khắp Tinh Tinh hạp cũng không hề có tiếng động nào?
Chừng khoảng canh hai, quần hào đang chờ đến nẫu ruột, bỗng nơi cửa ra vào hạp cốc có một bóng người áo đen xuất hiện và phóng vào như sao xẹt.
Đại HỒ với Trường Tôn Sở phát hiện trước tiên, Đại HỒ liền khẽ nói:
- Các vị hãy mau ẩn nấp, có người đến rồi...
ông chưa dứt lời, bóng người ấy đã đến gần, chỉ còn cách mười mấy trượng, đủ thấy khinh công người này trác tuyệt dường nào.
Lúc này, bóng người áo đen ấy như có điều e ngại, đã phóng đi chậm lại, rồi từ từ tiến đến gần.
Lúc này quần hào sớm đã móp người trong lùm cỏ, chú mắt theo dõi hành động của người áo đen.
Người áo đen như chưa phát giác trong hạp có người ẩn nấp, nhưng khi đến gần, y đã phát hiện hơn hai trăm hào kiệt võ lâm nằm bất động trên đất.
Chỉ thấy người áo đen cúi xuống xem xét chốc lát, như không bận tâm, lại tiếp tục tiến tới.
Người áo đen sau cùng đã đến trước sơn động, dừng lại đưa mắt nhìn quanh, lẩm bẩm:
- ủa! HỌ đâu cả rồi nhỉ?
Rồi không nói tiếp nữa, như đang chìm đắm trong suy tư.
Lúc này khoảng cách rất gần, quần hào đã thấy rõ người áo đen này vóc dáng mảnh mai, khăn xanh che mặt và nghe tiếng nói hiển nhiên là một nữ nhân.
Nghiêm Phụng Sơn không kể lòng được nữa, trước tiên tung mình ra quát:
- Tôn giá là ai? Đêm khuya đến đây làm gì?
Nghiêm Phụng Sơn vừa hiện thân, bảy người khác cũng liền chui ra khỏi lùm cỏ, bao vây nữ nhân áo đen vào giữa.
Nữ nhân bịt mặt áo đen chẳng chút sợ hãi, chỉ thoáng nhìn hai nên, khăn xanh che mặt nhẹ lay động, đoạn với giọng lạnh lùng chậm rãi nói:
- Tinh Tinh hạp đâu phải cấm địa, các vị đến được, sao kẻ khác lại không đến được chứ?
Nghiêm Phụng Sơn tính nóng như lửa, vừa nghe đối phương nói vậy, nỗi bực tức trong lòng liền bùng nổ, buông tiếng quát vang và một quyền tung ra.
Quyền thuật của nghiêm gia môn Ở Ngô Châu lừng danh trên giang hồ.
Nghiêm Phụng Sơn được gia truyền từ thuở bé, nay đã có tám thành hỏa

hầu, một quyền tung ra trong lúc nóng giận, uy lực đâu phải tầm thường.
Chỉ nghe vù một tiếng, một luồng kình phong hung mãnh đã ập thẳng vào nữ nhân áo đen.
Nhưng nữ nhân áo đen điềm nhiên như chẳng có việc gì xảy ra, ung dung một tay phất nhẹ, quyền phong cương mãnh đã bị hóa giải thành vô hình.
Nghiêm Phụng Sơn thấy vậy bất giác rúng động cõi lòng, liền vận tụ mười thành công lực, quyền thứ nhì vừa định tung ra.
Chỉ nghe nữ nhân áo đen buông tiếng cười khảy, lạnh lùng nói:
- Từ lâu nghe quyền pháp của Nghiêm gia môn Ở Ngô Châu danh lừng võ lâm, hôm nay được gặp quả không phải hư truyền, nhưng muốn động thủ, tốt hơn ngươi hãy về nhà gọi phụ thân ngươi đến đây, nếu không, đối với hậu sinh tiểu bối ngươi, thắng cũng chẳng vinh dự.
Nhị HỒ bị giam trong Cửu U cung hơn nửa năm, sớm đã lòng đầy oán thù. Sau khi được Lăng Hồng Diễm phóng thích, lúc đầu gặp nghĩa đệ âu Dương Thu bị trúng độc Kim Ty Xà, rồi đến Tư Mã Thiến Như và Phụng Loan bỗng dưng mất tích, liên tiếp gặp chuyện không vui mà không tìm được đối thủ đánh nhau một trận, hoạt động gân cốt. Lúc nữ nhân vừa xuất hiện, ông đã cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, nhưng vì giữ thân phận, không muốn động thủ với phụ nữ, trong lúc do dự đã bị Nghiêm Phụng Sơn giành mất trận đầu.
Lúc này thấy nghĩa đệ xuất thủ không có hiệu quả, lại nghe nữ nhân áo đen buông lời ngạo mạn, bằng vào điểm ấy, với địa vị của Thương Ngô Tam HỒ trong võ lâm giao thủ với y thị cũng chẳng mất thể diện.
Y nghĩ ấy lướt nhanh qua đầu óc Nhị Hồ, khi nữ nhân áo đen nói xong, Nghiêm Phụng Sơn đang kinh ngạc trước võ công và nhận xét của đối phương, Nhị HỒ đã tiến tới một bước, ha hả cười nói:
- Tứ đệ hãy tạm lui ra!
Nghiêm Phụng Sơn xuất thân trong danh môn võ lâm, tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng đả có khá nhiều kinh nghiệm, vừa xuất thủ đã biết võ công mình chắc chắn không đương cự nổi đối phương, nhưng vì nữ nhân áo đen không xem y ra gì, lửa giận khó thể dằn nén, định quyết thí mạng với đối phương.
Nhị HỒ nhẹ vung tay áo, nhìn nữ nhân áo đen cười nói:
- Với tuổi tác của lão phu, có lẽ không phải là hậu sinh tiểu bối chứ? Xin mời?
Dứt lời, hai tay đưa lên ngang ngực, thủ thế chờ đợi.
NỮ nhân náo đen thoáng lưỡng lự, đoạn cười khảy nói:
- Bổn phu nhân tuy không phải đến đây gây sự, nhưng nếu không giao thủ với tôn giá ba hiệp, tôn giá hẳn nghĩ lầm là bổn phu nhân sợ tôn giá...
Vừa dứt lời, hai chân điểm nhẹ trên đất, người vọt lên không, nhanh như chớp lao bổ vào Nhị Hồ.
Chiêu thức khởi thủ này là của môn phái nào. Bảy người đứng bên lược trận

thảy đều sững sờ.
Nhị HỒ vừa thấy đối phương lao đến nhanh như chớp, tay phải vươn ra, năm ngón sắc nhọn chộp vào mấy chỗ yếu huyệt trước ngực mình, không phải thực, cũng chẳng phải hư, trông rất nhẹ nhàng, nhưng người chưa đến, năm luồng kình phong lạnh buốt đã ập đến gân Nhị HỒ là người giàu kinh nghiệm đối địch, thấy thế công của đối phương quá hung hiểm, đâu dám ngạnh tiếp, vội thụp người và lách sang phải năm thước, quát:
- Khá lắm!
Đồng thời, thi triển chiêu Di Sơn Điền Hải, song chưởng đẩy thẳng ra.
Nhị HỒ với mấy mươi năm công lực phát ra chiêu chưởng thuần nội lực này, dĩ nhiên uy thế chẳng phải tầm thường. Chỉ nghe ầm một tiếng, kình phong như một bức tường sát xô thẳng vào nữ nhân áo đen.
Nào ngờ nữ nhân áo đen người đang trên không, chỉ nhẹ xoay một vòng, tay trái phất hai lượt, chưởng kình như bài sơn đảo hải của Nhị HỒ đã biến hơn nửa phần, và tay phải thế chỉ không thay đổi, điểm vào ngực Nhị Hồ.
Tuyệt kỹ biến thế trên không và còn có thể hóa giải công lực của đối phương này thật hiếm thấy trên cõi đời.
Nhị HỒ sau khi xuất chưởng đinh ninh là có thể đẩy lui được dp, nào ngờ sự thật khác hẳn, bất giác lòng rúng động, vội vận tụ toàn lực với Chiêu Thiên Vương Thác Tháp bổ vào đối phương từ trên không lao đến, đệ tử thi triển thân pháp Thảo Thượng Phi lướt lùi ra xa hơn ba trượng.
Nhưng nữ nhân áo đen thân thủ thật siêu phàm, khi chưởng phong của Nhị HỒ ập đến gần, người bỗng chững lại và vọt lên cao hơn ba trượng, rồi với thế Lưu Tinh Truy Nguyệt đuổi theo đối phương.
Nhị HỒ hai chân vừa chạm đất, bỗng nghe phía sau có tiếng gió rít, bất giác giật mình, vội quay người lại nhin, chỉ thấy nữ nhân áo đen hệt như một cách chim to lao nhanh đến.
ông đâu dám chậm trễ, vội vận công vào song chưởng và đứng vững chân tấn, chờ cho nữ nhân áo đen chân sắp chạm đất, bỗng với chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt một chưởng tung ra.
Nữ nhân áo đen vẫn không đổi thế, với tay phải năm ngón nhọn hoắc chộp thẳng vào chưởng kình cương mãnh của Nhị Hồ.
Chỉ nghe bùng một tiếng vang rền, hai luồng kình lực chạm nhau, cuồng phong dậy lên, cỏ rợp bụi tung mù mịt.
Nữ nhân áo đen đứng yên bất động, nhưng Nhị HỒ huyết khí sôi trảo, cơ hồ không đứng vững nổi.
Nữ nhân áo đen không truy kích, chỉ cười khảy nói:
- Thế nào? Ba chiêu đã qua, còn chưa phục ư?
Nhị HỒ tuy biết võ công và nội lực của đối phương cao thâm hơn mình nhiều, nhưng người võ lâm xem trọng thanh danh hơn tính mạng, đâu thể

buông trôi anh danh một đời, chịu thua đối phương.
ông hít mạnh một hơi chân khí, cố đè huyết khí trảo dâng, trầm giọng nói:
- Lão phu là Trường Tôn Sở, xin thứ cho lão phu mắt kém, không biết phu nhân...
Nữ nhân áo đen ngắt lời:
- Các hạ không cần hỏi nữa, bổn phu nhân đang tìm các hạ đây.
- Chẳng hay phu nhân tìm lão phu có điều chi kiến giáo?
- Xin hỏi tiểu đồ tại sao không có mặt Ở đây?
Trường tôn Sở ngẩn người:
- Chẳng hay cao túc là ai vậy?
- Tư Mã Thiến Như!
Trường tôn Sở lại ôm quyền:
- Thì ra Hoẵng Nguyệt phu nhân, xin thứ cho lão phu mắt kém đã không nhận ra. Phu nhân đến thật đúng lúc, lão phu với các vị đây đang đau đầu về chuyện mất tích đột ngột của lệnh đồ...
Hoẵng Nguyệt phu nhân sửng sốt ngắt lời:
- sao? Thiến Như mất tích tại đây ư?
Trường Tôn Sở gật đầu, bèn kể lại chuyện Tư Mã Thiến Như với Nghiêm Phụng Loan mất tích trong sơn động, sau đó đưa tay chỉ cánh cửa động đã khép kín nói tiếp:
- Hai vị cô nương ấy chính là mất tích trong ấy!
Hoẵng Nguyệt phu nhân đưa mắt nhìn thạch động, rồi bỗng vọt lên không như tên bắn về phía đỉnh hạp.
Quần hào đang sửng sốt, chỉ nghe trên không vọng xuống tiếng lạnh lùng nói:
- Hãy tìm Huyền ĐÔ cung chủ đòi lại tiểu đồ...
Tiếng nói còn vang vọng trong không gian, bóng dáng Hoẵng Nguyệt phu nhân đã mất dạng.
Cái tên Huyền ĐÔ cung chủ từ miệng Hoẵng Nguyệt phu nhân thốt ra, lại khiến quần hào sững sờ.
thật là một đối thủ chưa từng gặp trong đời.
Lời lẽ hết sức chân thành, đủ thấy ông là người lòng dạ khoáng đạt, người võ lâm thường khó thể bì kịp.
Tam HỒ là người tinh tế, từ lúc Hoẵng Nguyệt phu nhân hiện thân đến khi giao thủ với Nhị HỒ rồi bỏ đi, ông luôn điềm tĩnh quan sát cử chỉ của bà.
Chỉ pháp ảo diệu của Hoẵng Nguyệt phu nhân đã khiến Tam HỒ toàn thần chú ý, đến khi thấy thân pháp khéo léo đổi thế trên không của bà, lòng càng bất giác rúng động.
Lúc này thấy mọi người bàn tán về lai lịch của Hoẵng Nguyệt phu nhân, Tam HỒ bèn nói:

- Đường lối võ công của vị phu nhân này thật hiếm thấy trong võ lâm đương kim, nhưng thân pháp đổi thế trên không của bà thì Tam HỒ nhận thấy rất là quen.
Đại HỒ xưa nay vẫn xem vị tam đệ như là Gia Cát Lượng tái sinh, liền hỏi:
- Tam đệ đã nhận ra chút lai lịch của Hoẵng Nguyệt phu nhân này rồi ư?
- Ngu đệ không dám quả quyết, nhưng nhận thấy thân pháp xoay người trên không của bà ấy rất giống với Hồi Phong Tam Toàn lừng danh võ lâm của Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đại hiệp...
Nhị HỒ bỗng xen lời:
- Vậy thì dễ thôi, chờ khi thất đệ về đến, hỏi thất đệ là rõ ngay chứ Tam HỒ tiếp lời:
- Nhưng theo ngu đệ thì hiện chúng ta không cần phải mất thời gian bàn luận về lai lịch của Hoẵng Nguyệt phu nhân, hơn nữa bà ấy trước lúc bỏ đi đã nói là đi tìm Huyền ĐÔ cung chủ đòi lại đồ đệ, những lời ấy rất đáng cho chúng ta suy luận...
ông ngẫm nghĩ một hời, thấy mọi người đều lắng tai nghe, bèn lại nói tiếp:
- Theo lời thất đệ thì Huyền ĐÔ cung chủ là một trong ngũ cung dưới quyền Đại Nguyên giáo, Hoẵng Nguyệt phu nhân vừa nghe ái đồ mất tích tại đây đã vội vàng bỏ đi tìm Huyền ĐÔ cung chủ đòi người, chứng tỏ Huyền ĐÔ cung chủ hẳn Ở cách đây không xa, hoặc chính là nằm ngay trong Cửu Diệp Sơn này và Tinh Tinh hạp cũng hẳn là thuộc địa của cung này, Hoẵng Nguyệt phu nhân tuy võ công tuy bất phàm, nhưng có cứu nổi hai vị cô nương hay không, đó là vấn đề rất đáng lưu ý. Tuy nhiên, Cửu Diệp Sơn này rộng đến mấy trăm dặm, núi non trùng điệp, vực sâu hạp cốc đầy rẫy, chúng ta thật khó...
Nghiêm Phụng Sơn quan tâm cho sự an nguy của em gái, nóng lòng hỏi:
- Theo ý tam ca thì chúng ta nên hành động thế nào?
Tam HỒ ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:
- Rất hiển nhiên, mọi hoạt động của Đại Nguyên giáo đều rất bí mật, qua Cửu U cung chúng ta có thể suy ra, bốn cung khác hẳn cũng cạm bẫy đầy rẫy, người ngoài chẳng những khó thể xâm nhập, mà thậm chí ngay cả địa điểm cũng chẳng tìm ra được. Hoẵng Nguyệt phu nhân trước lúc bỏ đi đã nói như vậy, hẳn là bà ấy biết rất rõ về tình hình của Huyền ĐÔ cung. Bà ấy có cứu được người hay không nhất định cũng sẽ trở về đây, cho nên chúng ta hãy Ở lại đây điều tức chờ đợi thì hơn. Vả lại, theo Tam HỒ suy đoán, nếu Hoẵng Nguyệt phu nhân cứu người bất thành, có lẽ trong Tinh Tinh hạp này sẽ có sự cố trọng đại xảy ra. Lúc bấy giờ chúng ta bị hãm thân trong vùng nguy hiểm, cần phải toàn lực đối phó.
Tam HỒ dứt lời, liền xếp bằng ngồi bệt xuống đất vận công điều tức.
Tam HỒ liệu sự như thần, xưa nay rất được vị huynh trưởng tin tưởng, nên

Đại HỒ và Nhị HỒ cũng chia nhau tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.
Trường Tôn Sở và bốn anh em họ Nghiêm tuy lòng nóng như lửa đốt, nhưng sự thể đã vậy, nóng ruột cũng vô ích, cũng đành y lời ngồi xuống điều tức.
Thế là Tinh Tinh hạp lại trở nên hoàn toàn yên lặng.
Nước suối Cam LỘ chảy róc rách, phối hợp với từng hồi tiếng côn trùng và tiếng sói tru vượn hú từ xa vọng đến, thất khiến người kinh tâm động phách, càng thấy hạp cốc này ghê rợn hơn.
Quần hào ngồi điều tức không lâu đều đã như lão tăng nhập định, chỉ có cô bé tinh nghịch Nghiêm Phụng Hoàng trố to đôi mắt sáng ngời, ngồi sát bên anh trai Nghiêm Phụng Sơn, hết nhìn đông rời lại nhìn tây, hết quay sang trái lại ngoảnh sang phải.
Nhờ có ánh trang soi xuống qua khoảng trống giữa hai vách núi, trong hạp cốc không đến đỗi quá tối tăm, nên tầm nhìn của Nghiêm Phụng Hoàng xa đến hơn ba mươi trượng, nhất là hướng cửa hạp cốc có thể trông thấy rõ ràng.
Lúc này đã là canh ba, nhưng Nghiêm Phụng Hoàng không hề cảm thấy mỏi mệt, hai mắt chằm chặp nhìn ra cửa hạp cốc, nhưng lòng lại tưởng nhớ đến hai vị tỷ tỷ, và có lúc cũng lo lắng về âu Dương Thu, đang trên đường đến Đại Tuyết Sơn xa xôi.
Thật ra đó cũng là lẽ thường tình, âu Dương Thu từng cứu nàng thoát khỏi Cửu U cung, giờ đây chàng vì cứu người chẳng quản ngàn dặm xa xôi đi tìm thuốc giải, những người trong Tinh Tinh hạp này ai không thầm khấn nguyện và lo lắng cho chàng?
Nhưng Nghiêm Phụng Hoàng ngoài nỗi quan tâm phải có ấy ra, trong lòng còn có một nỗi niềm không sao hình dung nổi và nỗi niềm ấy đã khiến lòng nàng bồn chồn xao xuyến, không thấy buồn ngủ.
Thế là, hình bóng anh tuấn của âu Dương Thu đã xuất hiện trong trí não nàng, đôi mắt nhìn ra cửa hạp cốc như trông chờ âu Dương Thu sắp về đến vậy...
Sau cùng, bóng dáng âu Dương Thu đã hiện ra trong mắt nàng, từ mờ dần rõ rệt, từ rõ rệt đến dần to lớn... đến mức che mất nửa bên cửa hạp cốc.
Nghiêm Phụng Hoàng sửng sốt lẩm bẩm:
- ôi chà! Sao chàng bỗng nhiên trở nên cao to thế này, và lại còn đến hai người nữa chứ?
Nàng đưa tay dụi mắt rồi lại nhìn kỹ, bất giác tim cơ hồ vọt khỏi lồng ngực và kinh hoàng thét lên.
Quần hào giật mình tỉnh lại, chỉ thấy Nghiêm Phụng Hoàng há miệng sững sờ, hai mắt trố to nhìn về phía cửa hạp cốc.
Thì ra tại cửa hạp cốc lúc này đang có hai người khổng lồ áo đen đứng sóng vai nhau, ước lượng cao ít ra cũng hơn hai trượng, chắn cản hơn nửa phần

cửa vào hạp cốc.
Hai người khổng lồ này đầu to như đấu, tóc đen dài phủ vai, đầu đội một chiếc vòng đồng ánh vàng lấp lánh, miệng to răng lòi, dáng vẻ hết sức ghê rợn.
HỌ đứng quay mặt vào trong hạp cốc, bốn mắt sáng rực nhìn vào, khiến quần hào bất giác đều rợn người.
Hai người khổng lồ như đang chờ gì đó, không tiến vào hạp cốc ngay.
Trường Tôn Sở chợt động tâm, truyền âm với mọi người nói:
- HỒ tam lão đoán không sai, xem ra chúng ta sắp đối mặt với nguy hiểm rồi...
ông chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng gầm thét từ phía sau vọng đến, từ xa dần gần, và chính là Ở sâu trong Tinh Tinh hạp này.
Phía trước có người khổng lồ cản đường, phía sau có mãnh thú tiến tới, lên trời không có thang, xuống đất không có lối, đúng là tiến thối lưỡng nan.
các lão nhân Còn có thể giữ bình tĩnh, lâm nguy bất loạn, còn ba anh em họ Nghiêm thì định liều mạng xông về phía hai người khổng lồ Nghiêm Phụng Hoàng lúc này đã sợ đến mặt hoa thất sắc, tim đập dữ dội, không sao kim ché bản thân được nữa.
Chỉ thoáng chốc, tiếng gầm thét Ở phía sau đến gần.
Đại HỒ đứng phắt dậy nói:
- Chúng ta đang bị hãm thân trong vòng nguy hiểm, chúng ta không thể ngồi yên chờ chết.
Mọi người nghe vậy liền đứng cả lên, vận công sẵn sàng ứng chiến.
Ngay khi ấy, tiếng gió vù vù vang lên từ trong hạp cốc, chỉ thấy hai con mãnh sư to như trâu, dọc theo suối Cam Lộ, mỗi bên một con phóng đến như bay, đồng thời cất tiếng gầm vang, rung chuyển núi rừng.
Đại HỒ và Nhị HỒ dẫn trước xông ra, mỗi người ứng phó một con mãnh sư, cùng với mấy mươi năm công lực tung ra một chưởng.
Hai con mãnh sư không chờ chưởng phong ập đến đã đứng thẳng lên, hai chân sau chòi mạnh, vọt lên cao hơn hai trượng, như muốn tránh khỏi đòn phủ đầu của đối phương.
Đại HỒ và Nhị HỒ đâu chịu chậm trễ, cùng vận hết công lực bình sanh vào hai tay, liên tiếp vung chưởng bổ vào hai con mãnh thú vừa phóng lên cao.
Trong hạp cốc liền tức dậy cuồng phong, tiếng người quát, tiếng thú gầm, cát bụi tung bay mịt mù. Cuộc chiến giữa người và thú đã đến giai đoạn ác liệt.
Trường Tôn Sở, Tam HỒ với ba anh em họ Nghiêm đều toàn thân lưu ý phía cửa hạp cốc, sợ hai người khổng lồ đột kích.
Nhưng kể cũng lạ, hai người khổng lồ đứng án nơi cửa hạp cốc vẫn không có hành động gì, như thể họ tin chắc quần hào hẳn sẽ bị mãnh thú bức dồn ra

ngoài này vậy.
Đại HỒ và Nhị HỒ trong lúc ác chiến với mãnh thú vẫn lưu tâm đến hai người khổng lồ nơi cửa hạp cốc, thấy họ chưa hành động, bèn yên tâm toàn lực xu ất thủ.
Hai con mãnh sư tuy sức mạnh khôn cùng và nhanh nhẹn, nhưng linh tính cũng không sao bì kịp với con người, hơn nữa Toái Bi Thủ danh chấn võ lâm của Thương Ngô Tam Hồ, dưới sự thi triển toàn lực đâu phải tầm thường.
Nhưng Đại HỒ với Nhị HỒ cũng tự biết, muốn nhanh chóng đánh hạ hai con mãnh thú như từng được huấn luyện này, thật khó thể thực hiện nổi.
Khoảng thời gian một tuần trà sau, hai con mãnh thú tuy đã không còn uy mãnh như lúc đầu, nhưng vẫn còn có thể cầm cự không đến đỗi bại.
Nhị HỒ thấy vậy hậm hực nói:
- Hôm nay nếu mà không đánh chết được hai con súc sanh này, Thương Ngô Tam HỒ còn mặt mũi nào đứng chân trên giang hồ nữa chứ?
Đoạn liền vận mạnh chân khí đan điền quát vang:
- Súc sanh, xem đây...
Đồng thời hữu chưởng dựng đứng, bổ thẳng vào sọ não mãnh thú.
Con mãnh sư nghe tiếng quát, quả nhiên hai mắt chăm chú nhìn vào thế chưởng bổ đến, nhe nanh múa vuốt chuẩn bị đón tiếp.
Thời cơ đã đến, Nhị HỒ đâu chịu để lỡ, bỗng rụt tay phải về, chân trái toàn lực tung lên, đá vào cằm mãnh thú.
Con súc sanh ấy sao thể ngờ được đối thủ có đòn này, chỉ nghe bộp một tiếng khô khan, con mãnh thú rống lên thảm thiết, máu tươi từ miệng phún ra, như điên cuồng lao bổ vào Nhị Hồ, liên tiếp ba lần tột cùng mãnh liệt, thật kinh tâm động phách.
Tuy nhiên, sau ba lần mãnh công, con thú dữ này đã có vẻ đuối sức, trở nên chậm chạp hơn trước nhiều.
Cùng trong lúc ấy, Đại HỒ cũng toàn lực tung ra một chưởng, bổ trúng chân trước của con mãnh sư khác.
Mắt thấy hai con mãnh sư đã thọ thương, sắp táng mạng dưới Toái Bi Thủ của Thương Ngô Tam Hồ. Nhưng ngay khi ấy, hai người khổng lồ bắt đầu cất bước tiến vào hạp cốc.
Hai người khổng lồ ấy tuy bước đi rất chậm, nhưng cửa cốc cách chỗ quần hào chỉ có mấy mươi trượng, bước chân của họ quá dài nên chốc lát đã đến gần.
Tình thế nguy cấp, Trường Tôn Sở quay nhìn ra sau, thấy Đại HỒ và Nhị HỒ chưa hạ được hai con mãnh sư, lòng hết sức lo lắng, vội nói:
- Các vị huynh đệ hãy khoan vọng động, hai người khổng lồ này hẳn là kẻ đã phá hủy phủ đệ của Tư Mã lão hiệp, để lão phu đối phó với họ...

Lão anh hùng tiếng nói thoáng run rẩy, tung mình tới năm thước, tay phải thò vào túi da bên lưng, lấy ra bốn quả đạn tròn cỡ long nhãn, trao qua tay trái hai quả, đứng bên bờ suối chờ hai người khổng lồ tới gần.
Ba anh em họ Nghiêm hết sức thắc mắc về hành động của Trường Tôn Sở, nghe tiếng nói run rẩy của ông, hiển nhiên trong lòng sợ hãi, vậy sao lại còn tranh cường, một mình ứng phó với hai người khổng HỌ nào biết là phen này lão anh hùng đã quyết tâm thí mạng, đồng quy ư tận với hai người khổng lồ, nên đã lấy ra món ám khí độc môn giúp ông thành danh khi xưa, nhưng đã từ lâu không dùng đến.
Món ám khí ấy là một loại dược hoàn cực độc có tên là Lưu Tinh Đạn, dùng nội lực ném ra, trong vòng mười trượng bách phát bách trúng, khi va chạm lập tức nổ tung thành bột bay ra tứ phía, người trúng phải bất tỉnh ngay, sau bốn giờ sẽ thất khiếu chảy máu mà chết, ngay cả bản thân cũng không có thuốc giải.
Tuy nhiên, khi tung ra Lưu Tinh Đạn, người sử dụng tối ky Ở dưới chiều gió, bởi độc phấn thổi ngược về, chính mình tự chuốc lấy cái chết.
Người trong võ lâm phàm tự hào là danh môn chánh phái đều không thèm sử dụng loại ám khí độc địa như vậy, kẻo bị đồng đạo miệt khinh. Trường Tôn Sở tuy khi xưa thành danh nhờ Lưu Tinh Đạn, nhưng kể từ lúc theo bên Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, ông đã tự ước thúc mình, đến nay chưa từng sử dụng lần nào nữa.
Giờ đây tính mạng mọi người lâm nguy, đối phó với hai người khổng lồ sức mạnh khủng khiếp này, tình thế bắt buộc, ông không còn sự lựa chọn nào khác.
Mặc dù lúc này trong hạp cốc không có gió, nhưng đứng trước hai người khổng lồ ghê gớm này, Trường Tôn Sở thật không dám chắc thành công nên đã quyết tâm thà cùng chết với địch còn hơn là để nguy hiểm đến tính mạng toàn thể, tấm lòng ông thật là cao cả.
Tiếng bước chân của hai người khổng lồ mỗi lúc càng rõ rệt, tâm trạng Trường Tôn Sở cũng mỗi lúc một căng thẳng.
Kể cũng lạ, hai người khổng lồ như đoán biết đối phương định dùng ám khí độc đối phó với mình, đã dừng lại Ở ngoài phạm vi uy lực của Lưu Tinh Dạn?
Trường Tôn Sở thoáng ngạc nhiên, vừa định tung mình lao tới, bỗng nghe tiếng Nghiêm Phụng Hoàng kinh hoàng thét to.
ông giật mình quay lại nhìn, chẳng hiểu sao Nhị HỒ đã ngã xuống lòng suối và mãnh sư đang nhe răng lao đến.
Cùng trong lúc ấy, Tam HỒ với Nghiêm Phụng Sơn, Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Nghi cũng phi thân đến tiếp cứu.
Nhưng bên trong hạp cốc lúc này lại có một đàn mãnh thú như cuồng phong

lao đến, tình thế thật nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc Thốt nhiên, một hồi tiếng huýt lãnh lót vang lên, mấy bóng người từ trên núi lao nhanh xuống, chẳng rõ là địch hay bạn.
Trường Tôn Sở dù từng trải nhiều hung hiểm giang hồ, định lực rất cao, cũng không khỏi kinh khiếp trước thân pháp khinh công của những người đang từ trên núi phóng xuống.
Đang khi sững sờ, bỗng nghe một tiếng mãnh thú rống vang, chấn động núi rừng, cực kỳ ghê gớm.
Trường Tôn Sở một mặt lưu ý hai những khổng lồ trước mặt, một mặt đưa mát nhìn, chỉ thấy Tam HỒ nằm móp trên cổ mãnh sư và Nghiêm Phụng Sơn nắm chặt lấy đuôi, con mãnh sư tung nhảy như điên và gầm rống liên hồi.
Trong khi ấy, Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Nghi đã dìu Nhị HỒ Ở dưới suối dậy, tung mình lên bờ và Tam HỒ cũng đã bổ vỡ xương đầu con mãnh thú đang cưỡi, khiến nó ngã ra chết ngay?
Ngay khi ấy, đàn mãnh thú khoảng bốn mươi con từ trong hạp cốc chạy ra đã đến nơi và mấy người từ trên núi cũng xuống vừa lúc đón ngay trước đầu chúng.
Nhưng hai người khổng lồ cũng ngay lúc ấy tiến tới thêm một bước, Trường Tôn Sở tay nắm chặt Lưu Tinh Đạn, chỉ cần họ tiến thêm bước nữa, ông lập tức ném ra ngay.
Thế là, ông không thể nào phân thần nhìn ra phía sau nữa, nhưng lại nghe một tiếng rống vang của mãnh thú sắp chết.
Thì ra Đại HỒ ác đấu với mãnh sư, thấy năm người từ trên núi phóng xuống đón chân đàn thú dữ, liền tức tinh thần phấn chấn, một chưởng đánh vỡ sọ mãnh sư.
Trường Tôn Sở lại dừng chân không tiến tới nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn.
Bên này, Thương Ngô Tam HỒ với bốn anh em nhà họ Nghiêm bởi hai con mãnh sư đã chết, Nhị HỒ sẩy chân rơi xuống suối cũng hữu kinh vô hiểm, nên thảy đều quay nhìn về phía năm người đang chân đánh đàn thú.
Chỉ thấy năm người ấy võ công đối phó với đàn thú không có gì kỳ đặc, chỉ dùng một tay cùng đẩy ra, chưởng kình như bài sơn đảo hải, khiến đàn thú không sao tiến tới được.
Vì năm người ấy quay mặt về phía đàn thú, không sao thấy được diện mạo, nhưng qua bóng lưng và y phục, có thể nhận ra đó là hai tăng, hai đạo và một tục.
Hai tăng nhân một gầy một béo, người béo mạc áo cà sa đen viền vàng, người gầy mặc áo tăng màu đỏ.
Hai đạo nhân thì mặc áo bát quái màu tím, dáng người tầm thước tương

đương nhau.
Còn người tục trang cao khoảng tám thước và gầy như que củi, mạc áo bào xanh, nhìn từ sau lưng giống hệt một cương thi.
Thương Ngô Tam HỒ thoáng nhìn đã nhận ra người ấy chính là đại long đầu Hoạt Diêm Vương La Tu của Hải Long hội, còn hai đạo nhân và hai hòa thượng thì không biết lai lịch.
Bản thân Hoạt Diêm Vương La Tu trong những năm gần đây rất ít khi chường mặt trên giang hồ, tuy không có ác tích gì nhưng hành vi tội ác của thủ hạ trong Hải Long hội thì rất nhiều, khiến giới chính phái căm phẫn và ghê tởm.
Hơn nữa, theo lời âu Dương Thu, Hải Long hội là tai sai của Đại Nguyên giáo, Đại Nguyên giáo đã có mưu đồ phản loạn, là hại chúng sinh, vậy thì bản chất của Hải Long hội thế nào, chẳng cần nghĩ cũng biết.
Qua võ công của hai đạo nhân và hai hòa thượng, hiển nhiên họ là người có thân phận, đệ tử Tam Thanh và Tam Bảo vốn Ở ngoài tam giới, sao lại đi chung với Hoạt Diêm Vương La Tu thế này?
Thương Ngô Tam HỒ không sao hiểu được nổi nguyên do, nhưng họ đã không đối địch với mình, thôi thì cũng đành đứng ngoài chờ xem diễn biến.
Năm người đối kháng với đàn thú một hồi, trong sâu hạp cốc bỗng có tiếng địch văng vẳng vọng ra.
Quần hào sững sốt, bởi tiếng địch tuy phảng phất dịu nhẹ, nhưng nghe rất rõ và khiến lòng xao động, chứng tỏ tiếng địch này là do nội lực hùng hậu phát ra, người thổi địch hiển nhiên là một cao thủ nội gia.
Liền tức quái dự phát sinh, đàn thú hung tàn vừa nghe tiếng địch bỗng quay đầu phóng đi vào trong hạp cốc, thoáng chốc đã mất dạng.
Đồng thời, hai người khổng lồ cũng lẹ làng lui ra khỏi hạp cốc, mất dạng trong bóng tối.
Năm cao thủ tăng đạo tục thấy đàn thú dữ rút lui, chỉ dừng tay đứng nhìn chứ không đuổi theo.
Trường Tôn Sở căng thẳng hồi hộp suốt cả buổi trời, giờ thấy vô sự mới thở phào một hơi, bỏ Lưu Tinh Đạn trở vào túi da, quay người phi thân trở lại chỗ cũ định chào hỏi năm vị cao thủ đã giúp sức.
Nào ngờ năm người ấy sau khi đàn thú và hai người khổng lồ rút đi, liền tức xếp bằng ngồi xuống đất, nhắm mắt vận công điều tức.
Thương Ngô Tam HỒ với bốn anh em họ Nghiêm ngồi vòng quanh nhau, cùng với phương pháp tĩnh tọa nội gia vận công điều tức.
Thế là, trong hạp cốc lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng địch du dương không ngừng theo gió vọng đến.
Chừng một khắc sau, tiếng địch bỗng từ chậm và thấp chuyển sang một làn điệu khác, như đã qua phần mở đầu, giờ mới là nhạc chương thật sự.

Làn điệu mới này thật phi thường, lúc lên cao hệt như sóng dữ tràn bờ, vạn mã bôn đằng, ngàn quân lâm trận, khiến người máu nóng sôi sục, tâm thần xao động. Lúc trung bình như nước chảy núi cao, trăng thanh gió mát, giai nhân dập dìu, tài tử ngâm thơ, khiến người cảm thấy cuộc đời tuyệt đẹp, mạng sống đáng quý. Lúc thấp trầm như suối chảy róc rách, như oán như than, như khóc như kể, khiến người cảm thấy lòng buồn da diết.
Tiếng địch đến lớp thứ nhì, Nghiêm Phụng Hoàng định lực yếu nhất đã mày liễu chau chặt, trán đẫm mồ hôi, hai hàng nước mắt chảy dài.
Nghiêm Phụng Sơn, Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Nghi tuy căn cơ nội công khá vững, nhưng nơi giữa chân mày cũng hiện vẻ căng thẳng.
Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở bốn vị lão anh hùng đều nhắm nghiền mắt, chẳng lộ vẻ gì cả.
Còn nhóm Hoạt Diêm Vương La Tu năm người thì thần sắc ung dung, như không hề bị tiếng địch ảnh hưởng.
Tiếng địch trổi xong lớp thứ nhì đột nhiên ngưng bặt.
Liền khi ấy, vị hòa thượng to béo mặc áo cà sa viền vàng mở bừng mắt, quét mắt nhìn mọi người, mặt thoáng lộ vẻ do dự nhưng liền tức tan biến, nhẹ đưa tay lên, hai ngón trỏ giữa búng ra hai luồng chỉ phong, điểm về phía Nghiêm Phụng Hoàng ngồi cách khoảng sáu thước.
Nghiêm Phụng Hoàng chỉ kêu á một tiếng ngã ngửa ra sau, tay chân duỗi thẳng như người chết.
Nghiêm Phụng Sơn, Nghiêm Phụng Lai, Nghiêm Phụng Nghi nghe tiếng giật mình, mở mắt đứng cả dậy, thấy em gái bất tỉnh, bất giác cả kinh thất sắc.
- A Di Đà Phật!
Hòa thượng to béo khẽ niệm phật hiệu, hai mắt hạ thấp, giọ nghiền từ nói:
- Ba vị chớ kinh hãi, hãy mau ngồi xuống vận công chống lại địch âm sắp tới rồi. Vị nữ thí chủ ấy vì công lực kém cỏi, đã bị lão nạp điểm huyệt ngủ rồi.
Đoạn chắp tay trước ngực, chốc lát đã nhập định.
Ba anh em nhà họ Nghiêm tuy không biết lai lịch lão hòa thượng này, nhưng thấy ông mặt đỏ au, mày từ mắt thọ, biết là một vị cao tăng hẳn lời nói không ngoa, bèn cùng nhìn nhau rồi lại ngồi trở xuống.
HỌ vừa mới nhập định, tiếng địch quả nhiên lại nổi lên. Tiếng dịch lần này không cao cũng không thấp mà trung hòa như gió thu hiu hắt, lá vàng tung bay, ngập đầy vẻ chết chóc.
Chưa đầy một khắc, ba anh em đã cảm thấy lòng đầy ai oán, cùng đứng phắt dậy, thật muốn bật khóc lên, lòng hết sức kinh hoàng, càng nhận thấy lời nói của lão hòa thượng không ngoa.
Lát sau, tiếng địch bỗng ngưng khoảng hai ba âm phù rồi đổi sang thấp trầm, như một làn khói nhẹ, có lúc thấp đến mức như muỗi kêu hoặc không thể

nào nghe được.
Thế nhưng âm điệu thấp trầm ấy nghe hết sức khó chịu, không đầy thời gian một tuần trà, ba anh em nhà họ Nghiêm đã cảm thấy tim như ngàn vạn kiến bò, huyết khí chảy ngược, khó thể kìm chế, tuy cắn răng cố sức chịu đựng, mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn không thể khiến huyết khí nghịch hành trở lại bình thường.
Ba anh em quá khổ sở, cảm nghĩ sống không bằng chết chợt nảy sinh, liền định đứng lên lao đầu vào vách đá.
Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, ba người cơ hồ cùng lúc cảm thấy một luồng kình phong nhu mềm chạm vào người, rồi liền bất tỉnh nhân sự, dĩ nhiên đó lại là lão hòa thượng to béo đã kịp thời điểm vào huyệt ngủ của họ.
Những người hiện diện thảy đều là cao thủ bậc nhất võ lâm, nhưng uy lực của tiếng địch càng lúc càng lợi hại hơn.
Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở nhờ nội công thâm hậu, lúc đầu còn có thể ung dung chống lại tiếng địch, nhưng rồi mỗi lúc càng cảm thấy khó nhọc hơn, sau cùng trên đầu đã bốc hơi nóng, chứng tỏ họ đã vận công chống lại tiếng địch đến giai đoạn gay go.
Năm người kia, ngoài hai vị hòa thượng và hai đạo nhân, tình trạng của Hoạt Diêm Vương La Tu tuy khá hơn Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở, nhưng gương mặt dài vàng ệch của lão đã trở nên trắng bệch, không còn chút sắc máu, càng thêm khó coi hơn.
Hai hòa thượng và hai đạo nhân tuy vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng không hề có vẻ khó nhọc, vậy là trình độ nội công của họ đã bộc lộ rất rõ bởi tiếng địch.
Trường Tôn Sở với Thương Ngô Tam HỒ nội công tương đương nhau, bốn người lúc này đã dần lâm nguy, khó thể chịu nổi, nhưng họ biết rõ đây là giai đoạn sống chết, tuyệt đối không thể lơ là kẻo nội lực tan rã, tiếng địch thừa cơ xâm nhập, hậu quả ắt là nghịch huyết công tâm mà chết.
Thế là, bản năng sinh tồn bừng dậy mãnh liệt, một sức mạnh vô hình chẳng rõ từ đâu nãy sinh, ức chế giòng máu chảy ngược rồi lưu thông trở lại bình thường, tuần hoàn ba mươi sáu vòng.
Giai đoạn gay go đã qua, họ từ từ cảm thấy kỳ kinh bát mạch khắp người hết sức thư thái, tâm thần không còn bị tiếng địch quấy nhiễu nữa.
Bốn người mừng rỡ, vội thu gom tâm thần, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm thần như một, liền đạt đến cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, chỉ cảm thấy linh đài trong sáng, tai thính mắt tỏ, nghe rõ cả tiếng lá rơi trong chu vi mười trượng.
Thì ra họ nhờ họa mà được phúc, trong lúc vận công chống lại tiếng địch đã tình cờ đả thông hai mạch Nhâm Đốc và Sinh Tử huyền quan, lúc này công lực của họ đã gia tăng gấp mấy lần, người nhẹ như chiếc lá, vực sâu trăm trượng có thể lên xuống như thể đất bằng.

Bốn vị lão anh hùng đang tĩnh tọa vận công, bỗng nghe tiếng địch ngưng bặt, đang không biết đối phương có còn thổi tiếp khúc địch khác lợi hại hơn nữa hay không, bỗng nghe lão hòa thượng to béo khẽ niệm một câu phật hiệu, rồi nhanh như chớp vung tay, đã giải khai huyệt đạo của bốn anh em họ Nghiêm.
Cùng lúc ấy, một hòa thượng khác với hai đạo nhân và Hoạt Diêm Vương La Tu cũng mở bừng mắt.
Lúc này bốn vị lão anh hùng đã nhận ra lão hòa thượng áo đỏ cao gầy chính là Liễu Minh đại sư, trưởng lão đương gia của Thiết Trúc tự Ở Điền Nam, còn lão hòa thượng áo đen với hai đạo nhân râu dài thì chưa từng gặp bao giờ, riêng Hoạt Diêm Vương La Tu do bởi dáng người và diện mạo khác biệt nên rất dễ nhận ra.
Hoạt Diêm Vương La Tu với Liễu Minh đại sư lẽ dĩ nhiên cũng quen biết với bốn vị lão anh hùng nên liền thi lễ chào hỏi nhau rồi sau đó lần lượt giới thiệu những người chưa quen biết.
Thì ra lão hòa thượng to béo chính là Tuệ Giác đại sư, chưởng môn Thiếu lâm đương nhiệm.
Tuệ Giác đại sư tuy là một trong số ít cao tăng hiện nay, nhưng vì tính ông không màng danh lợi và bận quá nhiều việc trong Thiếu Lâm Tự, rất ít khi đi lại trên giang hồ nên giới võ lâm hầu hết chỉ mộ danh, rất ít ai gặp mặt.
Với địa vị tôn cao chưởng môn phái Thiếu Lâm, lẽ dĩ nhiên hành động rất được mọi người chú ý, nay lại xa rời Vân Nam và lại đi cùng Hoạt Diêm Vương La Tu, lại càng khiến người cảm thấy vấn đề phức tạp, thế nên, nhóm Thương Ngô Tam HỒ thảy đều hướng ánh mắt vào vị cao tăng ấy.
Còn hai vị đạo nhân áo tím, thì ra một là Thái Hư thượng nhân, ân sư âu Dương Thu và Tiểu Thúy, một là VÔ Ưu thượng nhân danh trong giang hồ.
VÔ Ưu thượng nhân chính là sư phụ của Thiên Võng tiên tử La Võng Cơ, La Võng Cơ là con gái độc nhất của Hoạt Diêm Vương La Tu, với mối quan hệ ấy, hai người đi chung cũng chẳng có gì lạ, điều lạ là vì sao họ lại đi chung với chưởng môn Thiếu Lâm, trưởng lão Thiết Trú c tự và Thái Hư thượng nhân thế này?
Tuệ Giác đại sư có lẽ bởi thân phận và địa vị tôn cao nên rất ít nói.
Liễu Minh đại sư khi mọi người chào hỏi giới thiệu xong, như đoán biết nhóm Thương Ngô Tam HỒ đã hiểu lầm về sự đi chung của năm người, bèn giải thích:
- Bần tăng với Tuệ Giác sư huynh vì một vụ nghi án và đã từ tệ tự đến Đại Tuyết Sơn, khi đi ngang qua Nhị Hải thì được hay VÔ Ưu thượng nhân và La thí chủ cũng đang trên đường đến đây tìm kiếm ái nữ La Võng Cơ, nên đã cùng đi với nhau. Khi ra đến Cửu Diệp Sơn này lại gặp Thái Hư thượng nhân đến Tinh Tinh hạp tìm hai vị ái đồ, thế rồi đã tình cờ gặp chư vị thí chủ

tại đây, kể ra đây cũng là duyên ba sinh.
Nhóm Thương Ngô Tam HỒ nghe vậy mới hết hoài nghi. Sau đó, Thái Hư thượng nhân quay sang Trường Tôn Sở nói:
- Bần đạo lúc Ở An Định Quan được biết Thu nhi và Thúy nhi chẳng phải đã đi cùng Trường Tôn huynh là gì, sao bây giờ lại không có mặt Ở đây? Và theo lời Ưng sư huynh của bần đạo, hai người đã trúng độc được cứu, chả lẽ...
Đại HỒ không chờ Thái Hư thượng nhân dứt lời, đã thay Trường Tôn Sở trả lời về việc âu Dương Thu và Tiểu Thúy đã đến Đại Tuyết Sơn tìm kiếm Chu Quả.
Trường Tôn Sở vì Hoạt Diêm Vương có mặt nên không tiện nói ra chuyện âu Dương Thu với Tiểu Thúy đến Ngân Kiều thôn mà chỉ lược thuật về chuyện mất tích của Tư Mã Thiến Như và thỉnh cầu Thái Hư thượng nhân giúp giải cứu hai vị cô nương.
Nghe xong, Thái Hư thượng nhân kinh ngạc và do dự, chưa kịp trả lời, Hoạt Diêm Vương La Tu đã cười khảy nói:
- Thì ra lão đạo mũi trâu ngươi chính là sư phụ của hai tên tiểu súc sinh đã mấy phen đến Ngân Kiều thôn của La mỗ gây sự giết người, vậy thì món nợ ấy phải thanh toán với lão mũi trâu ngươi mới được.
Chỉ vì lúc họ gặp nhau tại Cửu Diệp Sơn, Thái Hư thượng nhân bởi nghe tiếng địch từ trong Tinh Tinh hạp vọng ra, lo ái đồ gặp nạn nên chưa kịp chuyện trò đã cùng vào đây tiếp cứu nên Hoạt Diêm Vương La Tu chưa biết mối quan hệ giữa ông với âu Dương Thu.
Thái Hư thượng nhân là một vị cao nhân đắc đạo, hàm dưỡng rất cao, trước khi chưa rõ sự thật, tuy bị Hoạt Diêm Vương nhục mạ vẫn không chút tức giận, ôn tồn nói:
- Không sai, âu Dương Thu với Tiểu Thúy chính là đồ đệ của bần đạo, khi nào tìm được họ, bần đạo sẽ hỏi rõ tự sự, nếu quả là họ không đúng, bần đạo quyết không bênh vực, như nếu họ đúng, bần đạo cũng sẽ vì đồ đệ đòi lại công đạo Ở La thí chủ.
Lời lẽ ông tuy mềm mỏng, nhưng giọng điệu cứng rắn, thái độ ung dung khiến Hoạt Diêm Vương La Tu giận run, vừa định phát tác, Nhị HỒ đã cười khảy nói:
- HỌ La kia, tôn giá hãy khoan hùng hổ, cho dù tôn giá không tìm âu Dương huynh đệ tính nợ thì âu Dương huynh đệ cũng tìm tôn giá...
Hoạt Diêm Vương La Tu cười khảy:
- Thương Ngô Tam HỒ tuy tiếng tăm không nhỏ, nhưng trong mắt lão phu chưa đáng kể là gì đâu.
Nhị HỒ đâu chịu kém, liền trả đũa:
- Thương Ngô Tam HỒ tuy chẳng đáng kể là gì, nhưng cũng còn hơn một

tên nhãi nhép âm mưu phản loạn, tay sai của Đại Nguyên giáo.
Hoạt Diêm Vương La Tu bị Nhị HỒ nhiếc mắng thậm tệ và lại Ở ngay trước mặt chưởng môn Thiếu Lâm, sao thể nhẫn nhịn nổi, trong tiếng la oai oái đã xuất thủ nhanh như chớp, chộp thẳng vào ngực Nhị Hồ.
Nhị HỒ nhanh nhẹn lách sang bên, vận công vào song chưởng toan phản kích.
Nhưng VÔ Ưu thượng nhân đã lướt đến, đứng cản giữa hai người, ha hả cười nói:
- Hai vị thí chủ hãy khoan đã, có gì thư thả nói, hà tất động thủ. Vả lại chúng ta hiện đều đang Ở trong phạm vi thế lực của Huyền ĐỒ cung, lão quái Tam Điệp Ma Địch tuy đã rút binh, ai biết trước tiếp theo của lão sẽ ra sao? Chúng ta không nên nồi da xáo thịt để lão có cơ hội lợi dụng.
Tuệ Giác đại sư cũng tiến tới khuyên giải:
- VÔ Ưu đạo huynh nói rất đúng, hai vị thí chủ hãy nguôi giận bình tâm, lão nhân làm người hòa giải được chăng?
Hoạt Diêm Vương La Tu tuy lửa giận chưa nguôi, nhưng vì hai người khuyên giải đều đức cao trọng vọng, dẫu sao cũng phải giữ chút thể diện cho người ta. Hơn nữa,..... VÔ Ưu thượng nhân là đồng môn sư huynh đệ đã mấy mươi năm cách biệt mới gặp lại, lúc này mà động thủ, rất hiển nhiên hai vị hòa thượng Tuệ Giác và Liễu Minh hẳn đứng ngoài cuộc, VÔ Ưu thượng nhân cũng tọa thị bàng quan, Thái Hư thượng nhân tuy không động thủ với mình trong lúc này nhưng Thương Ngô Tam HỒ cũng đâu dễ đối phó, huống hồ bốn anh em họ Nghiêm lại đang nhìn lão với ánh mắt thù địch thế kia.
Sau khi cân nhắc tình thế, lão nhận thấy mình hoàn toàn bất lợi, cũng đành nén giận nói:
- Hai vị đã nói vậy, La mỗ có thể tạm gác chuyện này sang bên, nhưng Tuệ Giác đại sư định là người hòa giải gì, xin hãy giải thích rõ.
Nhị HỒ lúc này cũng bị Đại HỒ kéo sang bên thấp giọng khuyên giải nên không nói gì nữa.
Tuệ Giác đại sư thoáng nhường mày, bửu tướng trang nghiêm nói:
- La thí chủ có hiềm khích gì với hai vị đồ đệ của Thái Hư thượng nhân, nhưng lúc này họ đã đến Đại Tuyết Sơn, lời nói một mặt khó thể bình luận phải trái, lão nạp với sư đệ cũng đang cần tìm âu Dương tiểu thí chủ, chi bằng chúng ta cùng đến Đại Tuyết Sơn, khi nào tìm gặp âu Dương tiểu thí chủ, đôi bên nói rõ lý do mới có thể phân định phải trái, chẳng hay ý La thí chủ thế nào?
Hoạt Diêm Vương La Tu do dự chốc lát mới đáp:
- Đại sư đã nói vậy, La mỗ dĩ nhiên là đồng ý rồi.
- La thí chủ đã nể mặt lão nạp, sự việc sẽ dễ dàng thôi. Chúng ta đã trót đã

gặp phải chuyện trong Tinh Tinh hạp này, chẳng thể không nhúng tay vào, hãy đồng tâm hiệp lực vì võ lâm chủ trì chính nghĩa một phen, trước tiên hãy đến Huyền ĐÔ cung giải cứu hai vị nữ thí chủ, chẳng hay ý các vị thế nào?
Nhóm Thương Ngô Tam HỒ tám người chính là đang mong mỏi điều ấy, liền đồng thanh tán thành ngay.
Liễu Minh đại sư dĩ nhiên tuân theo ý kiến Tuệ Giác đại sư, VÔ Ưu thượng nhân cũng không phản đối, còn Thái Hư thượng nhân tuy nóng lòng lo cho hai vị đồ đệ đến Ly Biệt Câu Đại Tuyết Sơn dữ nhiều lành ít, nhưng chuyện trước mắt cũng chẳng thể không màng đến hoặc một mình bỏ đi. Hơn nữa, phen này ông tái xuất giang hồ, ngoài việc tìm kiếm ái đồ, ông còn có sứ mệnh trọng đại khác nên cũng tán thành ý kiến của Tuệ Giác đại sư.
Hoạt Diêm Vương La Tu tuy là thuộc hạ tai sai của Đại Nguyên giáo, nhưng bởi VÔ Ưu thượng nhân đã chứng thực với lão là La Võng Cơ quả đúng là bị Ma Thiết cung hạ thuộc của Đại Nguyên giáo bắt giữ và sai khiến nên cũng đâm ra có ác cảm với Đại Nguyên giáo.
Do đó, khi lão nhận được mệnh lệnh của Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm, bảo lão suất lĩnh hết toàn bộ cao thủ ba đường đến Vân Long hội họp với người của Ma Thiết cung vây bắt quần hào hai tĩnh Vân Quý, lão đã tương kế tựu kế, chỉ chọn lấy nửa số cao thủ ba đường, bảo Triệu Tam Đường suất lĩnh ẩn nấp trong thâm sơn lân Cận, Còn bản thân lão thì đi cùng VÔ Ưu thượng nhân đến Đại Tuyết Sơn tìm kiếm con gái.
Nên khi nghe xong ý kiến đề xuất của Tuệ Giác đại sư, Hoạt Diêm Vương La Tu trong lòng đã bất mãn về Đại Nguyên giáo, hai là không muốn chứng thực về điều bí mật đã bị Nhị HỒ đề cập trước mọi người nên cũng đành tuân theo, khi đến Huyền ĐÔ cung hẵng tùy cơ ung biến.
Tuệ Giác đại sư thấy mọi người không ai phản đối, bèn với ánh mát sáng quắc quét nhìn quần hào và nói tiếp:
- Chư vị đạo huynh và thí chủ đã tán đồng ý kiến của lão nạp, vậy thì cứu người như cứu hỏa, chúng ta dĩ nhiên phải lập tức hành động, nhưng...
Lão thiền sư bỗng ngắt lời, quay nhìn VÔ Ưu thượng nhân, đoạn nói tiếp:
- vô Ưu đạo huynh, chúng ta đã biết tiếng địch khi nãy là của lão quái Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao đã đột nhiên ẩn tích giang hồ hời ba mươi năm trước, vậy thì chủ nhân Huyền ĐÔ cung ắt hẳn chính là Lệnh HỒ lão quái, nhưng chẳng hay VÔ Ưu đạo huynh có biết rõ đường lối của Huyền ĐÔ cung không?
Bốn vị lão anh hùng Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở vừa nghe nói đến Lệnh HỒ Cao, thảy đều rúng động cõi lòng, và ngay cả Hoạt Diêm Vương La Tu tự thị võ công cao tuyệt cũng không khỏi biến sắc.
VÔ Ưu thượng nhân ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:
- Thật ra bần đạo cũng chỉ là suy luận qua tiếng địch, người thổi địch khi nãy

có thể là lão quái Lệnh HỒ Cao, thử nghĩ trong võ lâm hiện nay ngoài lão quái ấy ra, ai có thể dùng âm nhạc khiến chúng ta cơ hồ không chịu nổi? Tuy nhiên, chủ nhân Huyền ĐÔ cung có phải lão quái ấy hay không bần đạo cũng không rõ. Còn về đường lối của Huyền ĐÔ cung, lúc bần đạo du ngoạn núi non Vân Quý đã tình cờ được biết, quả là Ở trong Cửu Diệp Sơn, nhưng tổng cộng có đến bảy mươi hai lối đi bí mật, mặc dù đều dẫn đến trung tâm Huyền ĐÔ cung, nhưng cạm bẫy đầy rẫy và cửa bí đạo cũng chẳng dễ tìm ra...

Nhị HỒ bỗng xen lời:

- Muốn vào Huyền ĐÔ cung đâu có gì là khó, trong chúng ta chẳng phải có sẵn một người hướng đạo lý tưởng là gì?

VÔ Ưu thượng nhân mỉm cười:

- CÓ phải là La thí chủ không?

Hoạt Diêm Vương La Tu sầm mặt, lườm cho Nhị HỒ một cái, đoạn nói:

- Về tình hình của Huyền ĐÔ cung, quả thật là La mỗ cũng như các vị, hoàn toàn không biết chút gì!

Dứt lời, lòng cảm thấy hết sức hỗ thẹn. Quả thật đối với năm cung thuộc hạ của Đại Nguyên giáo, Hoạt Diêm Vương La Tu ngoại trừ Cửu U cung môi răng nương tựa, còn bốn cung khác cũng chỉ biết tên mà thôi.

VÔ Ưu thượng nhân thấy Hoạt Diêm Vương trả lời một cách mau mắn, thầm nghĩ có lẽ không ngoa, bèn nói:

- Trong chúng ta không có người biết rành đường lối của Huyền ĐÔ cung, vậy thì cũng đành dựa theo phương hướng tiếng địch vọng đến mà tìm, để thử thời vận thôi.

Tam HỒ chợt nhớ đến Hoẵng Nguyệt phu nhân, bèn nói:

- Trước khi các vị có mặt, có một vị nữ hiệp tự xưng là Hoẵng Nguyệt phu nhân đã đến đây, vì Tư Mã Thiến Như cô nương là cao đồ của bà ấy nên bà ấy đã đến Huyền ĐÔ cung cứu người, giờ vẫn chưa quay lại đây. Nhưng theo tại hạ nhận thấy, vị phu nhân ấy võ công cao siêu, việc thành hay không chắc chắn cũng quay lại đây, người này hẳn là biết rất rõ tình hình của Huyền ĐÔ cung, chi bằng chúng ta Ở lại đây chờ chốc lát, nếu bà ta không quay lại, lúc ấy chúng ta hẵng hành động, được không?

Tuệ Giác đại sư gật đầu:

- Huyền ĐÔ cung đã có nhiều bí đạo như vậy, nếu có người quen đường thuộc lối vẫn hơn là chúng ta nhắm mắt đi bừa, thôi thì hãy chờ chốc lát...

Lão thiền sư liền đưa mắt nhìn về phía ấy, thì ra cửa sơn động đóng kín bỗng lại tự động mở ra.

Trường Tôn Sở liền đưa tay chỉ nói:

- Hai vị cô nương chính là đã mất tích trong sơn động ấy, bây giờ lại mở ra, chúng ta có nên đi vào xem thử không?

Đoạn lại kể rõ tình hình trong động. Quần hào nghe xong, có người đề nghị lập tức vào động xem xét, có người chủ trương không nên khinh xuất mạo hiểm kẻo bị trúng kế, thế là mỗi người một ý, nhất thời không sao chọn ra được một quyết định vẹn toàn khả thi.
Tuệ Giác đại sư thấy vậy, bỗng với giọng hùng hồn nói:
- Lão nạp Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Giác, từ lâu mộ danh Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao thí chủ, ba mươi năm trước đã võ công cái thế, hôm nay đặc biệt đến đây bái viếng, Lệnh HỒ thí chủ hà tất làm ra vẻ bí ẩn, không ra mặt đón khách?
Liền tức, tiếng địch lại phảng phất vang lên, vật vờ trong không gian nghe hết sức êm dịu nhưng không biết từ đâu phát ra.
Tiếng địch vừa dứt, Tuệ Giác đại sư lại ha hả cười:
- Lệnh HỒ thí chủ sao không đón khách?
Quần hào hiện diện đều là người biết nhiều hiểu rộng, biết là Tuệ Giác đại sư đã phát giác mọi lời lẽ và hành động của họ đều nằm trong sự giám sát của lão quái Lệnh HỒ Cao, họ muốn tiến vào Huyền ĐÔ cung nhưng khổ nỗi không có cửa nên sơn động lại mở ra.
Tuệ Giác đại sư vận công cất tiếng cũng chính là muốn trực tiếp nói chuyện với Lệnh HỒ Cao để tỏ ra người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, đường đường chính chính tiến vào Huyền ĐÔ cung.
Lát sau, qua một giọng nói già nua nhưng rõ rệt vang vọng trên không:
- Bổn cung chủ đã ba mươi năm chưa từng rời khỏi giường ngồi, xin thứ cho chẳng thể đón khách. Cửa động đã mở, các vị muốn vào xin cứ tự tiện.
Giọng nói chậm rãi và lạnh như băng, không hề có chút hơi hám con người.
Tuy nhiên, quần hào cũng đã nhận ra tiếng nói ấy cũng do địch phát ra.
Người này đã có thể dùng tiếng địch sai khiến thú vật, lại có thể dùng tiếng địch khắc định và còn có thể dùng địch truyền tiếng nói của mình đi xa mà vẫn nghe rõ, công lực như vậy thật đáng kể được là cái thế vô song, không thể tưởng tượng nổi.
Quần hào tuy kinh khiếp công lực của Lệnh HỒ Cao, nhưng lòng hiếu kỳ thúc đẩy, thảy đều muốn được nhìn thấy mặt mũi của vị lão quái ba mươi năm chưa từng rời khỏi giường ngồi này.
Thế nhưng, ai cũng biết Lệnh HỒ Cao là một đại ma đầu với tuyệt kỹ độc bộ võ lâm là Tam Điệp Ma Địch đã khét tiếng giang hồ hồi ba mươi năm trước và nghe đâu tính lão vui giận bất thường, sinh sát tùy theo ý thích, nay lại cộng thêm ba mươi năm tu luyện, võ công hẳn càng tinh tiến hơn xưa rất nhiều.
Do đó, mọi người đều hiểu rõ, bước chân vào Huyền ĐÔ cung hẳn là nguy hiểm trùng trùng, chưa biết còn có thể sống trở ra hay không.
Quần hào ngoài Tuệ Giác đại sư, Liễu Minh đại sư, Thái Hư thượng nhân và

VÔ Ưu thượng nhân, thảy đều lòng căng thẳng và thoáng lộ vẻ do dự, nhưng người trong giới võ lâm hầu hết đều có tính như vậy, dù biết rõ nguy hiểm trùng trùng nhưng vì một chữ danh, vẫn xả thân liều mạng xông vào, nên tâm trạng do dự của mọi người chỉ chốc lát đã tiêu tan.
Tuệ Giác đại sư quét mắt nhìn mọi người, cao giọng nói:
- Các vị hãy cẩn thận!
Đoạn liền dẫn trước đi vào sơn động, kế đến là Liễu Minh đại sư, VÔ Ưu thượng nhân, Thái Hư thượng nhân, Hoạt Diêm Vương La Tu, Thương Ngô Tam Hồ... lần lượt đi vào.
Vào đến trong động, Tuệ Giác đại sư ngoảnh lại nhìn, thấy mọi người đều đã vào theo, sực nhớ đến một điều, quay sang Liễu Minh đại sư đi bên nói:
-Lão quái Lệnh HỒ Cao này hồi ba mươi năm trước đã hiếm gặp địch thủ trên giang hồ, lại thêm một thời gian lâu tu luyện, hiện nay võ công của lão e đã cao thâm khôn lường, lại thêm cơ quan thần bí của cung này, khi vào đến nơi chúng ta phải hết sức thận trọng, tuyệt đối không được khinh suất, nếu có thể gặp gỡ với lão bằng lý lẽ, đòi được người thì rút lui ngay, không nên khinh sự. Khi nào chúng ta điều tra rõ vụ án trên Bạch Vân Phong Cửu Hỏa Sơn hồi sáu năm trước, mọi hành động lúc ấy hẵng bàn tính, chẳng hay sư đệ có hiểu ý ngu huynh không?
ông vì tránh bị người của Huyền ĐÔ cung nghe được, nên đã nói bằng phương pháp truyền âm nhập mật, dĩ nhiên quần hào đi sau không ai nghe được.
Liễu Minh đại sư vừa đi vừa gật đầu và cũng truyền âm nói:
- Đệ cũng nghĩ như vậy, không biết La Tu với Thương Ngô Tam HỒ có kiềm chế nổi hay không, tốt nhất nên nhắc nhở họ trước thì hơn.
- vậy thì phiền sư đệ hãy truyền đạt ý của ngu huynh, mong là khi vào đến trong cung, mọi người đều hết sức thận trọng và hành động nhất trí với chúng ta.
Liễu Minh đại sư bèn truyền âm nói với mọi người về ý kiến của Tuệ Giác đại sư. Trong khi ấy, Hoạt Diêm Vương La Tu lấy mảnh than mang theo bên mình ra viết một lá thư, rồi từ trong túi da bên lưng lấy ra hai con chim câu đưa thư, thả cho một con bay đi.
Thương Ngô Tam HỒ tuy phát giác hành động ấy của Hoạt Diêm Vương nhưng không ngăn cản.
Mọi người sau khi vào động, quả thấy trên nóc động đã mở ra một lỗ vuông cỡ ba thước, đó hẳn là con đường tất yếu dẫn đến Huyền ĐÔ cung, cũng may là nóc động chỉ cách mặt đất hơn trượng, đối với quần hào hiện diện, phi thân lên chẳng gì là khó.
Tuệ Giác đại sư ngước lên nhìn lỗ vuông nói:
- Hãy để lão nạp lên trước!

Đoạn hai tay không hề động đậy, người đã vọt thẳng lên, vào trong lỗ vuông. Vị cao tăng này đích thân dẫn trước mạo hiểm như vậy khiến Liễu Minh đại sư với hai vị đạo trưởng hết sức lo lắng nên ba người cơ hồ cùng trong một lúc tung mình theo sau.
Hai tăng hai đạo vào trong lỗ vuông, ngưng thần nhìn, thì ra đây là một động phủ rộng khoảng nửa mẫu vuông nhưng bốn bề trống hoắc và tối mịt.
May nhờ bốn người đều nội công đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, tuy trong bóng tối vẫn có thể nhìn xa trăm trượng nên cảnh vật trong sơn động đều hiện rõ trong tầm mắt.
Tuệ Giác đại sư thấy trong động không có động tĩnh gì mới quay lại nói:
- Chư vị thí chủ, xin mời lên đây!
Thế là mọi người liền lần lượt phi thân lên. Quần hào vừa đứng vững chân, liền nghe tiếng đá nặng nề chuyển động, biết là cửa động đã đóng lại.
Tuệ Giác đại sư ha hả cười nói:
- Chúng tôi dã dám đến đây, cho dù Lệnh HỒ thí chủ không đóng cửa động, chưa được nghe lời giáo huấn bổ ích của thí chủ, chúng tôi cũng không cam lòng lui ra.
Lão thiền sư vừa dứt lời đã nghe tiếng nói già nua kia vang lên:
- Khách vào cửa đóng, đó là quy định của bổn cung, không hề có ý gì khác. Tuy nhiên, các vị muốn gặp lão phu còn phải vượt qua ba ải khó, rồi lão phu sẽ Ở ngay trước mặt các vị và những điều yêu cầu của các vị, lão phu sẽ với thân phận Huyền ĐÔ cung chủ nhận lời các vị Nhưng nếu các vị không vượt qua được ba ải khó này, vậy thì kiếp này đừng mong ra khỏi bổn cung. Ha ha! Lão phu chưởng quản cung này ba mươi năm, chưa từng được gặp một vị đồng đạo có uy vọng Cao, hôm nay các vị đại giá quang lâm, chẳng những là niềm vinh quang của bổn cung mà còn là khảo nghiệm sở học đã tham ngộ ba mươi năm của lão phu.
Quần hào thảy đều sửng sốt, dù đã biết trước muốn được gặp lão quái Lệnh HỒ Cao phải trả giá khá đắt, nhưng chẳng ngờ lại có đến ba ải khó và theo lời Lệnh HỒ lão quái, ba ải khó này là do lão quái mới tham ngộ được, sự ảo diệu thế nào thật khó thể lường nổi.
Quần hào đang phân vân không biết phải xông vào từ đâu, chỉ nghe Tuệ Giác đại sư vận công lực nói:
- Vậy thì chúng tôi nhất quyết phải thử tuyệt học đã tham ngộ ba mươi năm của Lệnh HỒ cung chủ để mở rộng tầm mắt, nhưng Lệnh HỒ cung chủ có thể cho biết tên gọi của ba môn tuyệt học ấy trước không?
- Ha ha ha! Đại sư nên giữ lại chút sức lực mà xông qua ba cửa ải Của lão phu thì hơn. Ơ đây nói chuyện không cần phải vận công phát âm đâu. Còn về tên gọi của ba cửa ải này, đến lúc tự khắc sẽ rõ.
Nhưng chỗ đứng của các vị lúc này, lão phu có thể cho biết, đây có tên là

Nhân Uấn (mịt mùng) Mê Trận và cũng là cửa ải thứ nhất.
Quần hào nghe vậy liền đưa mắt nhìn, chỉ thấy bốn bề vẫn tối mịt mù và trống hoắc không có gì cả.
Nào ngờ khi ấy, bỗng nghe một tiếng chuông vang rền khiến mọi người chấn động tâm thần.
Dư âm của tiếng chuông chưa dứt, trong động đột nhiên bừng sáng khiến quần hào hoa cả mắt, nhất thời khó thể thích ứng.
Ngay trong khoảnh khắc ấy, cảnh tượng trong động đột nhiên biến đổi, chỉ thấy trên nóc động cao hơn hai thước đã xuất hiện sáu viên minh châu, năm viên to cỡ trứng ngỗng được xếp theo phương vị ngũ hành với năm màu đỏ cam vàng lục tím, viên giữa to hơn gấp bội, tỏa ra ánh sáng trắng lòa.
Trong thạch động liền tức ngập đầy ánh sáng rực rỡ, trông hết sức ngoạn mục.
Quần hào đang kinh ngạc, bỗng lại vang lên tiếng chuông nặng nề, sáu viên minh châu vụt tắt, thạch động trở nên tối mịt như trước.
Chốc lát sau, trên một phía vách thạch thất quả nhiên xuất hiện bốn chữ "Nhân Uấn Mê Trận" to lớn khiến quần hào sửng sốt bàng hoàng, bốn chữ to ấy được sắp bằng vô số trân châu rực rỡ, sáng choang trong bóng tối.
Nhị HỒ thấy vậy thầm mắng:
- Đây đâu phải Nhân Uấn Mê Trận gì, là khoe khoang tài phú của Huyền đô cung thì đúng hơn.
Trường tôn Sở cười khẩy, giọng khinh miệt:
- Trò khoe khoang châu báu thế này, kể được là tuyệt học gì chứ?
ông vừa dứt lời, chỉ nghe Tuệ Giác đại sư thấp giọng nói:
- Các vị hãy cẩn thận, Nhân Uấn Mê Trận đã phát động rồi.
Mọi người liền ngưng thần chú mát nhìn, quả thấy xung quanh đã bốc lên một làn khí ngũ sắc như sương khói, dần lan tỏa vào giữa, vây bủa quần hào trong phạm vi không đầy năm trượng và tiếp tục tiến đến gần, chẳng bao lâu nữa sẽ tràn ngập cả sơn động.
Lúc này, quần hào đã thoáng ngửi thấy trong làn khí ngũ sắc có mùi thơm ngan ngát.
Tuệ Giác đại sư bỗng quát:
- Các vị hãy đứng vòng quanh và hướng ra ngoài, dùng chưởng đẩy hơi sương ra xa, không được để đến gần người.
Quần hào liền tức vâng lời, cùng vung song chưởng, kình phong cuồn cuộn tạo thành một bức tường khí chặt chẽ, gió mưa cũng không lọt vào được.
Phương pháp này của Tuệ Giác đại sư tuy hữu hiệu nhưng khi chưởng thế mọi người chậm lại, hơi sương ngũ sắc lại từ từ ập đến.
Cứ thế ập đến xô ra chừng sáu bảy lần, các vị anh hùng công lực cao thâm thì không hề gì, nhưng khổ cho bốn anh em họ Nghiêm.

Ngay trong lần thứ tám, Nghiêm Phụng Hoàng vì công lực yếu kém hơn hết, xuất chưởng thoáng chậm đã bị hơi sương ập vào người.
Lạ thay, Nghiêm Phụng Hoàng liền tức bất động, hệt như một pho tượng đá.
Thế là, thế trận vòng tròn của quần hào đã có chỗ khiếm khuyết, hơi sương liền tức cuồn cuộn ập đến như sóng dữ.
Đại HỒ đứng gần Nghiêm Phụng Hoàng hơn hết, vừa thấy không ổn liền vội liên tiếp tung ra mấy chưởng nhưng đã muộn.
Hơi sương xuyên qua bức tường khí do quần hào tạo ra lập tức lan tỏa, ba anh em họ Nghiêm đứng ngay trước tiên.
Trong khi ấy, các vị lão anh hùng giàu kinh nghiệm đã kịp thời vận công phong bế hô hấp, không để cho hơi sương xâm nhập phế phủ, nhất thời cũng chưa hề hấn gì, nhưng thấy bốn anh em họ Nghiêm đều như tượng đá, lòng hết sức kinh hãi, chẳng ngờ hơi sương này lại lợi hại đến thế.
Quần hào đã thu chưởng, hơi sương tràn ngập cả sơn động, tiếp theo Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao lại vang lên.
Lát sau bốn anh em họ Nghiêm bỗng chân tay cử động, theo tiếng địch trầm hùng mà nhảy múa như điên cuồng và vòng quanh sơn động.
Đại HỒ kinh hoàng thầm nhủ:
- Nếu tiếp tục thế này, họ sẽ kiệt sức chết còn gì?
Đoạn liền vung chỉ điểm về phía Nghiêm Phụng Hoàng, định điểm vào hôn huyệt để cho nàng mê đi, nhưng vô hiệu, Nghiêm Phụng Hoàng bị điểm trúng hôn huyệt, nhưng chẳng những không dừng lại mà còn nhảy múa dữ dội hơn.
Đại HỒ thấy vậy càng thêm kinh hoàng, không biết phải làm sao nữa.
Trường Tôn Sở với Nhị HỒ và Tam HỒ thấy vậy cũng lòng có thừa nhưng sức không đủ, vô kế khả thi.
Tuệ Giác với Liễu Minh hai vị đại sư cơ hồ cùng lúc hành động, khẽ niệm một câu phật hiệu rồi tung mình lao về phía bốn chữ "Nhân Uẩn Mê Trận".
Người chưa đến, chưởng kình cương mãnh đã tung ra, chủ nghe "bùng, bùng" hai tiếng rền rĩ, đá vụn văng bay, kình phong xô giạt.
Thì ra hai vị cao tăng đã nhận thấy hơi sương ngũ sắc dường như là từ những viên trân châu sắp thành bốn chữ "Nhân Uẩn Mê Trận" phát ra nên mới vung chưởng đánh vỡ chúng.
Thế nhưng, chưởng lực của hai người tuy có thể phá vỡ núi phá thạch nhưng không làm gì được người viên minh châu ấy.
Hai vị lão tăng hết sức kinh ngạc, chú mắt nhìn kỹ, thì ra những viên trân châu ấy được khảm trên một tấm sắt dày, tấm sắt ấy lại lõm sâu trong vách hơn tấc và có thể chuyển động, hẳn là có máy móc điều khiển, khi nào xử dụng lộ ra, còn không sử dụng thì khuất vào trong vách.
Lại xem tấm sắt ấy cao bảy thước và rộng ba thước, hệt như một cánh cửa

đen, nếu nói hơi sương phát ra từ đây, nhưng trên tấm sắt không hề có một lỗ nhỏ nào, vậy thì giả thiết này không có cơ sở.
Tuệ Giác đại sư xem xét một hồi, thật không tìm ra được chút dấu vết khả nghi nào, bèn quay sang Liễu Minh đại sư nói:
- Nhân Uấn Mê Trận này của Lệnh HỒ Cao, theo ngu huynh suy đoán, trong hơi sương ngũ sắc hẳn là có chứa dược vật làm mất lý trí, nên khi nghe tiếng Tam Điệp Ma Địch của lão là không tự chủ được, vung tay múa chân, nếu muốn phá mê trận này, trước hết chúng ta cần phải tìm ra hơi sương từ đâu bốc ra và phương pháp giải độc, thời gian lâu chúng ta cũng khó thể chịu nổi.
Liễu Minh đại sư gật đầu:
- Rất có thẻ là trong hơi sương có dược vật gì đó, nhưng người trúng phải đã mất hết lý trí, dĩ nhiên không còn biết gì như là một xác chết, vậy thì tại sao khi nghe nghe tiếng địch lại nhảy múa?
Điều này thật là khó hiểu.
Hai người đang nói bỗng ngẩn lên, chỉ thấy bốn anh em họ Nghiêm lúc này đều đang điên cuồng nhảy múa đến mức toàn thân run rẩy, hai mắt trợn trừng và giăng đầy tia máu, trông thật kinh khiếp.
Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở thảy đều vô kế khả thi, mặt đầy vẻ lo lắng, còn Hoạt Diêm Vương La Tu thì ngồi trên đất điều tiết vô Ưu và Thái Hư thượng nhân thì sóng vai nhau đi qua đi lại, mặt vẻ đăm chiêu như cũng đang nghĩ cách phá mê trận.
Tuệ Giác đại sư ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói:
- Ngu huynh từng nghe VÔ Ưu đạo trưởng có loại thánh dược Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn, được giới võ lâm xem như báu vật cứu mạng, chẳng biết có chịu giúp các vị thí chủ Nghiêm gia hay không?
Nếu không, để họ tiếp tục nhảy múa thế này, e không bao lâu nữa sẽ sức cùng lực kiệt mà chết...
Vừa nói đến đó, bỗng thấy hai anh em Nghiêm Phụng Sơn và Nghiêm Phụng Lai hệt như hai con thú dữ tung mình lao đến hai vị đạo trưởng VÔ Ưu và Thái Hư. Còn Nghiêm Phụng Nghi và Nghiêm Phụng Hoàng thì một lao vào Hoạt Diêm Vương La Tu, một lao vào Trường Tôn Sở, hai vị đạo trưởng thấy tình thế càng thêm không ổn, lại chẳng thể xuất thủ phản kích, đành lách người sang bên tránh né, nhưng hai anh em họ Nghiêm như bóng theo hình, chẳng chịu buông tha.
Trường Tôn Sở cũng như hai vị đạo sĩ, thấy Nghiêm Phụng Hoàng lao đến tấn công, vội lách sang bên tránh.
Hoạt Diêm Vương đang khi nhắm mắt điều tiết, chợt nghe tiếng gió ập đến, vội mở bừng mắt, thấy Nghiêm Phụng Nghi lao đến như tia chớp, người chưa đến gần đã tung ra một chưởng hung mãnh.

Lão tức giận quát:
- Tiểu tử, ngươi muốn chết!
Đồng thời đứng phắt dậy, vung chưởng đón tiếp. Nghiêm Phụng Nghi tuy căn cơ võ học khá, nhưng sao thể là đối thủ của Hoạt Diêm Vương?
Chỉ nghe "bùng" một tiếng, Nghiêm Phụng Nghi đã bị văng ngược ra xa hơn hai trượng.
Đại HỒ nhanh như chớp lướt đến, hai tay đỡ lấy Nghiêm Phụng Nghi vừa rơi xuống đất, chỉ thấy y hai bên khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên đã thọ trọng thương.
Hoạt Diêm Vương một chưởng đả thương Nghiêm Phụng Nghi, lửa giận trong lòng vẫn chưa nguôi.
Ngay khi ấy, Nhị HỒ nói:
- Giết người đền mạng! La Tu, tiếp chiêu đây!
Đồng thời lao đến nhanh như gió, tay trái chiêu Viên Hầu Hiến Quả và tay phải chiêu Hoàng Giang Diệt Tẩu cùng lúc thi triển, chớp nhoáng tấn công Hoạt Diêm Vương.
Hoạt Diêm Vương buông tiếng cười khảy, với chiêu Bạt Xảo Tầm Xà hóa giải thế công của đối phương, tiếp theo là chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt và Chức Nữ Lộng Thoa liên tiếp tung ra trả đũa, đồng thời lạnh lùng nói:
- Dù kể luôn cả HỒ lão nhị các hạ, cũng không bằng được nửa mạng lão phu.
Nhị HỒ biết Hoạt Diêm Vương đã luyện thành một loại Hàn âm Chưởng hết sức độc địa, người bị trúng phải lập tức không ngừng hắt hơi, toàn thân run tẩy, không chịu nổi ngã xuống đất, nên tuy ông tức giận xuất thủ cũng không dám khinh xuất.
Chỉ thoáng chốc, hai người đã giao thủ mười mấy chiêu, bởi đôi bên đều đang lúc thịnh nộ, nên càng đấu càng ác liệt, nhất thời khó phân thắng bại.
Đằng này, Nghiêm Phụng Sơn, Phụng Lai và Phụng Hoàng rượt đuổi Trường Tôn Sở, VÔ Ưu thượng nhân và Thái Hư thượng nhân chạy quanh trong động.
Đại HỒ đã đặt Nghiêm Phụng Nghi nằm xuống đất, sau khi cho Nghiêm Phụng Nghi nuốt vào một viên dược hoàn điều trị nội thương, ông liền xoa bóp cho máu chảy thông suốt.
Tam HỒ tập trung tinh thần lượt trận Nhị HỒ không dám lơ là, nếu huynh trưởng lâm nguy là ra tay tiếp cứu ngay.
Hoạt Diêm Vương giao thủ với Nhị HỒ gần hai mươi chiêu mà chưa giành được thượng phong, bất giác ngạc nhiên thầm nhủ:
- Lão nhị nhờ đâu mà có công lực hùng hậu như thế này nhỉ? Xem ra nếu không tung ra sát thủ, hẳn khó mà hạ nổi y.
Dĩ nhiên Hoạt Diêm Vương có nằm mơ cũng không ngờ Thương Ngô Tam

HỒ đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, công lực lúc này chẳng kém gì lão. Hoạt Diêm Vương bỗng buông tiếng quát rầm, song chưởng vụt to lên gấp bội, công lực Hàn âm Chưởng đã ngưng tụ, sắp tung ra sát thủ.

Hồi 13
Lệnh HỒ lão quái xuất chiêu

Tam HỒ thấy vậy giật mình kinh hãi, định lên tiếng cảnh giác Nhị Hồ, chợt thấy bóng người nhấp nhoáng, Tuệ Giác đại sư đứng chắn giữa Hoạt Diêm Vương và Nhị Hồ.
Hoạt Diêm Vương thấy vậy, lùi sau hai bước, lạnh lùng nói:
- Đại sư định làm gì thế này?
Tuệ Giác đại sư nghiêm mặt:
- La thí chủ chớ hiểu lầm, lão nạp tuyệt đối không thiên về bên nào, cục diện trước mắt chắc La thí chủ hiểu rõ, chúng ta đồng tâm hiệp lực tuy chưa chắc có thể vượt qua ba cửa ải này của Huyền ĐÔ cung, nhưng nếu nội bộ chúng ta xung đột lẫn nhau, đối phương sẽ ngư ông đắc lợi, chẳng hay La thí chủ có thấy đúng không?
Hoạt Diêm Vương tuy không cam tâm nhưng tiếp tục động thủ với Nhị HỒ cũng chưa chắc giành được phần thắng, hơn nữa lão không muốn và cũng không dám đắc tội với vị cao tăng. Thế nên, khi Tuệ Giác đại sư dứt lời, lão chẳng nói chẳng rằng hậm hực lui ra, ngồi xuống đất tiếp tục vận công điều tiết, như không hề quan tâm đến tình thế trước mắt.
Thật ra không phải lão không quan tâm đến sự sống chết của bản thân mình, mà là vì lúc lão vận tụ công lực, đã hít vào rất nhiều hơi sương ngũ sắc, tuy lão công lực thâm hậu cũng cảm thấy tâm thần xao động, ý chí không sao tập trung nên định nhanh chóng vận công đẩy khí độc trong người ra.
Lúc này ba anh em Nghiêm Phụng Sơn, Phụng Lai và Phụng Hoàng vẫn tiếp tục rượt đuổi Trường Tôn Sở với hai vị đạo trưởng VÔ Ưu thượng nhân và Thái Hư thượng nhân, trông như ong bướm bay lượn trong sương khói không chịu buông tha.
Nhị HỒ thấy Hoạt Diêm Vương đã chịu hòa hoãn mới quay lưng sang Tuệ Giác đại sư nói:
- Đã lâu ngưỡng mộ Đạt Ma Thập Nhị Chỉ của đại sư là võ lâm nhất tuyệt, chẳng hay có thể...
- HỒ thí chủ định bảo lão nạp dùng Đạt Ma Thập Nhị Chỉ chế ngự các vị tiểu thí chủ Nghiêm gia phải không?
Tuệ Giác đại sư mặt lộ vẻ do dự, ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:
- Tình trạng của họ lúc này có lẽ cũng chỉ còn cách ấy, nhưng... vấn đề hậu quả...

Liễu Minh đại sư tiếp lời:
- Sư huynh không nên quá đắn đo, muốn cứu mạng họ chỉ còn cách sử dụng tuyệt học của bổn môn tạm thời chế ngự họ...
Tuệ Giác đại sư vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Nhị HỒ như trưng cầu ý kiến sau cùng của ông để rồi quyết định.
Ngay khi ấy, ba anh em họ Nghiêm rượt đuổi Trường Tôn Sở và hai vị đạo trưởng bỗng chậm lại, nhưng người nào cũng mặt mày co rúm, mồ hôi nhễ nhại, nghiến răng trèo trẹo như muốn nuốt chửng người đang rượt đuổi và mỗi bước đi xương cốt toàn thân kêu răng rắc, dáng vẻ hết sức ghê rợn.
Nhị HỒ thấy vậy sốt ruột nói:
- Xin đại sư ra tay mau kẻo trễ e rằng...
Tuệ Giác đại sư bỗng mắt rực tinh quang, kiên quyết nói:
- Được!
Đồng thời người đã tung lên, Nhị HỒ với Liễu Minh đại sư cưa kịp nhìn rõ động tác của ông, chỉ nghe "phịch" một tiếng, Nghiêm Phụng Sơn đã ngã xuống đất, tiếp theo đến Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Hoàng.
Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở thấy Tuệ Giác đại sư chỉ thoáng chốc đã chế ngự hết ba người mất lý trí và hung mãnh như thú dữ, chỉ phần võ công ấy cũng đủ khiến người thán phục rồi.
VÔ Ưu thượng nhân ha hả cười nói:
- Đạt Ma Thần Công của đại sư đã luyện đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh rồi, thật khiến bần đạo lại được mở rộng tầm mắt thêm lần nữa.
Tuệ Giác đại sư tuy nhanh chóng chế ngự ba thiếu niên võ công khá cao nhưng bản thân cũng mỏi mệt, trán thoáng hiện mồ hôi nên chỉ mỉm cười lặng thinh, ngồi xuống vận công điều tức.
Phải biết Đạt Ma Thập Nhị Chỉ Pháp là một môn tuyệt học do tổ sư khai sơn phái Thiếu Lâm với tâm huyết cả đời mới luyện thành, đó là một môn chân công nội gia dùng ý ngự chí, lúc sử dụng hoàn toàn bằng vào khí thuần dương chí tinh chí cao của cá nhân dồn vào ngón tay, với phương pháp cách không đả huyệt điểm vào mười hai yếu huyệt toàn thân.
Người bị chỉ pháp này điểm trúng, toàn thân cơ năng liền ngưng hoạt động như đã chết, chẳng kể trình độ công lực, trong vòng bảy ngày nếu không được giải huyệt bằng thủ pháp độc môn, người ấy chắc chắn sẽ chết.
Thế nhưng, cho dù huyệt đạo được giải, nếu không được nội công tinh thuần giúp người ấy phục nguyên thì cũng mất hết công lực, trở nên người tàn phế.
Đạt Ma Thập Nhị Chỉ là tuyệt học bất truyền của phái Thiếu Lâm, bao đời chỉ truyền cho chưởng môn nhân, nên giới võ lâm chỉ biết chưởng môn Thiếu Lâm thân hoài tuyệt kỹ ấy nhưng rất ít ai được chứng kiến tận mắt, phen này Tuệ Giác đại sư vì tình thế bức bách mới thi thố, tuy nhiên trên thực tế quần hào cũng chỉ thấy lão thiền sư vung tay búng chỉ mà thôi.

Bởi môn chỉ pháp này thuần thuộc cách không điểm huyệt nên người thi thố chẳng những nhắm huyệt chuẩn xác mà còn phải dùng sức thật đúng mức, tuyệt đối không được sai lệch, nên dù Tuệ Giác đại sư công lực thâm hậu, sau ba lần thi thố cũng tiêu hao khá nhiều chân nguyên, cần phải vận công điều tức.
Lúc này Hoạt Diêm Vương đã đẩy chất độc trong người ra, chỉ thấy toàn thân lão bốc hơi nóng nghi ngút và mùi hôi thối rất kỳ lạ, giờ mới từ từ cảm thấy đầu óc sáng suốt, tuy lão công lực thâm hậu cũng không khỏi kinh khiếp vì sự lợi hại của Nhân Uấn Mê Trận này.
Lão từ từ mở mắt ra, thấy mọi người đã ngồi xuống vận công điều tức và bốn anh em họ Nghiêm đều nằm dài trên đất, lão không hiểu nguyên do, tưởng là họ đã chết bèn thầm nhủ:
- Ba ải của Lệnh HỒ Cao, giờ mới ải thứ nhất đã khiến cho người nhân vật danh trọng võ lâm này khốn đốn, vậy thi ải thứ nhì và thứ ba hẳn rất là lợi hại.
Lão đang ngẫm nghĩ, quần hào đã điều tức xong, Tuệ Giác đại sư đứng lên trước nói:
- Tạm thời đành để các vị tiểu thí chủ này mất đi tri giác, khi nào mọi người ra khỏi Huyền ĐÔ cung hãy giải huyệt và giúp họ hành công phục nguyên.
Nhị HỒ thắc mắc hỏi:
- Chẳng hay vì sao đã giải huyệt rồi còn phải giúp họ hành công phục nguyên vậy?
Tuệ Giác đại sư buông tiếng thở dài, bèn sơ lược giải thích nguyên nhân vì sao Đạt Ma Thập Nhị Chỉ độc truyền cho chưởng môn và sử dụng trong tình huống vạn bất đắc dĩ.
Quần hào hiện diện tuy đều biết chưởng môn Thiếu Lâm thân hoài tuyệt kỹ này, nhưng chẳng rõ lợi hại đến vậy, thảy đều lộ vẻ kinh ngạc.
Bởi theo lời Tuệ Giác đại sư, rồi đây muốn phục hồi công lực cho họ, cần có ba người nội công đạt đến cảnh chí cao với bản thân chân nguyên truyền vào trong người họ.
Thế nhưng, người trong công lực ai cũng xem khí chân nguyên của bản thân như là sinh mạng, đừng nói không ai chịu xả thân vì người, mà dù chịu hy sinh đi nữa, khí chân nguyên của bản thân có dủ gánh lấy trọng nhiệm này hay không?
Thương Ngô Tam HỒ tuy tình nghĩa kim lan như thủ túc, nhưng nghe xong lời nói của Tuệ Giác đại sư cũng không khỏi hoài nghi về công lực của mình, chẳng rõ có thể giúp anh em họ Nghiêm phục nguyên hay không?
Tam HỒ nhìn Tuệ Giác đại sư hỏi:
- Xin hỏi đại sư, với công lực của ba huynh đệ tại hạ, có thể giúp huynh muội Nghiêm gia phục nguyên hay không?

Tuệ Giác đại sư ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:
- Lão nạp chưa rõ trình độ nội công của ba vị thí chủ nên không dám khẳng định, nhưng lão nạp có thể hết sức mình giúp một tay, còn hai người nữ thì lão nạp đành chịu.
Tam HỒ lại hỏi:
- Xin hỏi đại sư, ngoài vậy ra có còn cách nào khác nữa không?
Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn VÔ Ưu thượng nhân...
- Cách thì có, nhưng... không biết người có cách ấy có chịu hay không?
VÔ Ưu thượng nhân ha hả cười tiếp lời:
- Đại hòa thượng lại dòm ngó Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của bần đạo phải không?
Tuệ Giác đại sư vội chắp tay:
- A Di Đà Phật! Đức Phật giàu lòng từ bi, chẳng hay đạo huynh có chịu ban cho bửu đơn hay không?
Lão hòa thượng nói xong, mọi người đều với ánh mắt mong mỏi nhìn VÔ Ưu thượng nhân.
Phải biết Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của VÔ Ưu thượng nhân là với nhân sâm ngàn năm phối hợp với mấy loại dược vật quý hiếm chế luyện ba năm mới thành và chỉ có mười mấy viên, có công hiệu khởi tử hồi sinh, là một thần dược được giới võ lâm thèm muốn nhưng khó mà cầu xin được.
Nào ngờ VÔ Ưu thượng nhân lại ha hả cười nói:
- Đại hòa thượng hà tất nói vậy, đại hòa thượng đã có thiện tâm trước, lẽ nào bần đạo chịu để cho đại hòa thượng giành hết? Đành rằng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn luyện thành chẳng dễ, nhưng thần y thánh dược chủ yếu là cứu nhân tế thế, bần đạo sẵn sàng tặng mỗi người một viên.
Với thân phận và địa vị của Tuệ Giác đại sư lại thêm giao tình với VÔ Ưu thượng nhân mà còn chưa dám chắc chắn cầu xin được Cửu chuyển Hoàn Hồn Đơn, vậy mà VÔ Ưu thượng nhân lại khẳng khái tặng cho, thật khiến mọi người hết sức bất ngờ.
Tuệ Giác đại sư lại chắp tay niệm phật hiệu:
- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Lão nạp xin đa tạ!
Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở cũng cùng tiến tới cảm tạ VÔ Ưu thượng nhân.
VÔ Ưu thượng nhân bỗng vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, ngập đầy huyền cơ chậm rãi nói:
- Các vị đừng đa lễ như vậy, phải biết là bần đạo giúp họ khôi phục công lực chẳng phải là vô duyên vô cớ, mà theo bần đạo quan sát tinh tú, võ lâm thiên hạ đã sắp xảy ra một trận kiếp nạn vô tiền khoáng hậu, rồi đây chẳng rõ có biết bao đồng đạo giang hồ khó thoát khỏi vận số này. Phen này bần đạo tái xuất giang hồ, tuy không muốn gây ra sát nghiệp nhưng cũng là ứng kiếp mà

đến vì có ý định cứu vãn võ lâm, nhưng chẳng rõ có thể nhân định thắng thiên hay không?
Dứt lời, nhắm mắt lại lặng thinh.
VÔ Ưu thượng nhân chẳng những võ công tái thế mà còn kiến thức uyên bác, là một kỳ nhân dị sĩ rất được giới võ lâm kính ngưỡng, những lời này do ông thốt ra khiến mọi người hiện diện thảy đều sửng sốt kinh hoàng.
Thế là quần hào đều yên lặng đăm chiêu, như đã quên mất mình đang bị hãm thân trong Nhân Uấn Mê Trận của Huyền ĐÔ cung.
Hoạt Diêm Vương lúc này đã đẩy hết độc khí trong người ra ngoài, thấy mọi người chỉ toàn nói về những chuyện không liên quan đến cục diện trước mắt, bèn nói:
- Các vị có muốn xông ra khỏi Nhân Uấn Mê Trận hay không? Nếu muốn sao lại bàn chuyện xa vời, ích gì kia chứ?
Đại HỒ mỉa mai:
- chả lẽ la huynh đã nghĩ ra được lương sách xông trận rồi ư?
Hoạt Diêm Vương cứng họng, hết sức bẽ mặt, vừa định trả đũa, bỗng nghe ba tiếng chuông vang lên, tiếp theo là tiếng động ầm ĩ, nuốt lại những lời định nói ra.
Quần hào đưa mắt nhìn, chỉ thấy bốn chữ Nhân Uấn Mê Trận đã ẩn đi, thay vào đó xuất hiện một đường hầm sâu hút.
Tình huống thay đổi quá đột ngột, đang lúc mọi người đang thắc mắc không hiểu Lệnh HỒ lão quái lại giở trò quái quỷ gì, bỗng thấy bóng đỏ thấp thoáng, cửa đường hầm đã xuất hiện hai tỳ nữ áo đỏ trẻ đẹp, trong tay mỗi người xách một chiếc hộp đựng thức ăn, tha thướt đi về phía quần hào.
Hai tỳ nữ đi đến trước quần hào, không nói một lời, chỉ đặt hai chiếc hộp xuống đoạn quay người trở lại đường hầm, chốc lát đã khuất dạng.
Cũng trong lúc ấy, hơi sương ngũ sắc nhanh chóng tan đi, chỉ thoáng chốc không còn chút nào nữa.
Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn hai chiếc hộp đựng thức ăn màu đỏ, mỉm cười nói:
- Lệnh HỒ cung chủ sợ chúng ta chết đói, đã phái người mang thức ăn đến, các vị cứ yên tâm mà dùng, tuyệt đối không sợ bị trúng độc đâu Hai chiếc hộp đỏ được đậy kín, chẳng rõ bên trong đựng gì, vậy mà Tuệ Giác đại sư lại bảo đựng thức ăn và quả quyết không có độc, khiến mọi người đều hết sức lấy làm lạ.
Hoạt Diêm Vương không tin nói:
- Đại sư căn cứ vào đâu mà nói vậy?
Tuệ Giác đại sư nghiêm giọng:
- Lão nạp tuy chưa từng gặp Lệnh HỒ cung chủ, nhưng qua lời đồn đại biết rất rõ cá tính và con người ông ấy nên mới dám quả quyết, nếu La thí chủ

không tin, cứ mở hộp ra xem thử.
- Vậy sao đại sư không tự ra tay?
Tuệ Giác đại sư mỉm cười, hiên ngang sải bước đi đến bên hai chiếc hộp đỏ.
Ngay khi ấy, Tam Điệp Ma Địch lại truyền tiếng nói của Lệnh HỒ Cao:
- Tuệ Giác đại sư thật là đại lượng, đã không với dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nếu lão phu muốn lấy mạng các vị, đâu cần phải dùng thủ đoạn đê hèn hạ độc trong thức ăn? Dù võ công các vị cao đến mấy thì cũng có thể chịu đựng thêm một thời gian ngắn nữa trong Nhân Uấn Mê Trận mà thôi. Cho các vị biết, trong Huyền ĐÔ cung của lão phu tuyệt đối không có một vật gì có độc, các vị cứ việc yên tâm.
Hoạt Diêm Vương nghe đến đó, không nén được buông tiếng cười khảy.
Lệnh HỒ Cao như thể nhìn rõ vẻ mặt và nổi lòng của từng người, nói tiếp:
- Ngay cả khí màu mà các vị đã hít vào trong người cũng không hề có độc tính, tuyệt đối vô hại đối với thân thể người...
Hoạt Diêm Vương không sao nén nổi nữa, quát to:
- Khí màu không có độc sao lại khiến người mất lý trí và trở nên điên cuồng? Hừ! Ai tin những lời quái quỷ này của các hạ?
Lệnh HỒ Cao buông tiếng cười dài:
- Đúng là ếch ngồi đáy giếng, sự hiểu biết quá ít nên mới hoài nghi như vậy Hơi sương trong Nhân Uấn Mê Trận chỉ là khí bốc ra từ lò luyện thuốc, chẳng những vô hại mà nếu biết vận dụng còn có thể giúp công lực gia tăng vượt bậc. Nhưng có điều trong khắp thiên hạ, ngoại trừ Tam Điệp Ma Địch của lão phu, hắc hắc hắc...
Lão bỗng bỏ dỡ câu nói, buông tiếng cười dài đầy ngạo mạn, thật chẳng xem quần hào hiện diện ra gì.
Nhất là Hoạt Diêm Vương La Tư uy chấn hai vùng vân Quý, ngạo thị giang hồ đã mấy mươi năm, vậy mà bị Lệnh HỒ Cao ví như ếch Ở đáy giếng, lão không tức giận sao được?
Dù sao đi chăng nữa Hoạt Diêm Vương cũng là bá chủ một phương, luận thân phận địa vị là thủ lãnh Hải Long hội, lệnh ra như núi, ai dám chống lại? Chỉ bởi nguyên nhân gì đó lão mới phải hạ mình chịu sự sai khiến của Đại Nguyên giáo và dưới sự chỉ huy của Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm, điều ấy đã khiến lão như kẻ câm ngậm bồ hòn, chịu đắng mà không sao nói được. ái nữ La Võng Cơ bị Ma Thiết cung bắt giữ đã khiến lão sinh lòng phản nghịch Đại Nguyên giáo, giờ đây lại bị Huyền ĐÔ cung chủ Lệnh HỒ Cao lăng nhục, bất giác thầm than:
- La Tu này đường đường là đại long đầu Hải Long hội, nhất hô bách ứng, nhưng thật ra là gì trong Đại Nguyên giáo, và nay lại bị một cung chủ của giáo ấy khinh miệt như vậy?
Gương mặt vàng ệch của lão biến đổi liên hồi, sau cùng khi Lệnh HỒ Cao

vừa dứt lời, lão giận dữ hét to:
- Lệnh HỒ Cao, ngươi là hạng người gì? CÓ bản lĩnh sao không ra đây quyết một phen cao thấp với lão phu, mà lại chui rúc trong bóng tối giở trò quái quỷ?
Lệnh HỒ Cao lại hăng hắc cười dài, giọng rề rề nói:
- Lão phu tuy chưa từng gặp cương thi ba phần giống người bảy phần giống quỷ như ngươi, nhưng qua bộ dạng cũng biết là ai rồi, nếu không nghĩ tình ngươi từng có nhiều công lao với bổn giáo, hôm nay ngươi khó mà ra khỏi mê trận nửa bước, ngươi nên im miệng thì hơn.
Tiếng nói rõ ràng là nhờ vật truyền đi bằng nội công, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy như đang đối mặt nhau, đồng thời như Còn thấy rõ cả diện mạo và cử động của quần hào, thật khó mà lý giải noi.
Quần hào thắc mắc thầm nhủ:
- Chẳng lẽ Lệnh HỒ lão quái đã luyện thành tuyệt học Thiên Thị và Địa Thính mà giới võ lâm không ai luyện được hay sao?
Ngay khi ấy, bỗng nghe Hoạt Diêm Vương giận dữ quát:
- Lệnh HỒ Cao, ngươi hãy nghe đây, lão phu xin tuyên bố trước mọi người, bắt đầu từ hôm nay Hải Long hội không còn chịu sự ước thúc của bất kỳ ai nữa, còn như là bạn hay thù với Đại Nguyên giáo, đó là tùy giữa đôi bên có ân hay có oán, nhưng Lệnh HỒ Cao ngươi hống hách, khinh người thế này, lão phu thề quyết một phen sinh tử với ngươi.
Lão bởi ái nữ đang hãm thân trong tay người của Ma Thiết cung nên tuy trong lúc thịnh nộ vẫn còn giữ lời, nhưng vô hình chung cũng đã thừa nhận mối quan hệ với Đại Nguyên giáo trước đây.
Sở thuộc Hải Long hội chẳng ít cao thủ, quần hào nghe Hoạt Diêm Vương nói đều mừng rỡ thầm nhủ:
- Nếu ma đầu này quả làm đúng những gì đã nói, chẳng những bỏ được thế lực hoạt động công khai của Đại Nguyên giáo mà còn tạo phúc không ít cho giới võ lâm trong vùng vân Quý.
Nhưng Lệnh HỒ Cao vẫn lạnh lùng cười nói:
- Hải Long hội bất quá chỉ là một hạt cát giữa sa mạc đối với Đại Nguyên giáo, đi hay Ở tùy ngươi, nhưng với võ công xoàng xĩnh của ngươi mà đòi quyết một phen sinh tử với lão phu, hắc hắc, rõ là trứng chọi đá.
- Lão thất phu chớ có khua môi múa mép...
Hoạt Diêm Vương trong tiếng quát đã tung mình nhanh như chớp lao về phía cửa đường hầm.
Quần hào đang do dự không biết bên cản ngăn hay theo cùng, đã nghe Hoạt Diêm Vương hự lên một tiếng, lão vừa lao đến cửa đường hầm đã bị văng ngược trở lại.
Thì ra Hoạt Diêm Vương trong cơn thịnh nộ đã vận tụ công lực Hàn âm

Chưởng định xông vào đường hầm tìm Lệnh HỒ Cao quyết một phen sinh tử, nào ngờ vừa đến cửa hầm, bỗng từ trong xô ra một luồng kình lực mãnh liệt đẩy lão bật lui trở ra.
Hoạt Diêm Vương rúng động cõi lòng, hai chân chạm đất, chú mắt nhìn vào trong đường hầm, chỉ thấy trong ấy trống hoắc, không có một vật nào, chẳng rõ kình lực uy mãnh vừa rồi từ đâu phát ra, bất gi ác thầm nhủ:
- Xem ra trong Huyền ĐÔ cung này quả là lợi hại, Lệnh HỒ lão quái chẳng hề nói ngoa...
Thế là nhuệ khí của lão đã tiêu tan không ít. Ngay khi ấy, chỉ nghe VÔ Ưu thượng nhân ha hả cười nói:
- La thí chủ muốn vào trong ấy cũng chẳng cần gấp vội, Lệnh HỒ cung chủ đã cho mang thức ăn đến rồi, chúng ta đâu thể phụ bỏ thịnh ý của ông ấy, hãy đến đây thưởng dùng thì hơn.
Hoạt Diêm Vương đã không xông vào đường hầm được, đành nhân cơ hội này lui trở về. Đưa mắt nhìn, quả nhiên Tuệ Giác đại sư nói không sai, trong hai chiếc hộp đỏ toàn là thức ăn và cơm còn nóng hổi, hết sức hấp dẫn.
Thì ra, trong lúc lão tức giận xông về phía đường hầm, Tuệ Giác đại sư đã mở hai chiếc hộp đỏ ra.
Lúc này Hoạt Diêm Vương càng cảm thấy bẽ mặt hơn, mặc dù bụng đang đói cồn cào, nhưng vì mình đã hoài nghi lời nói của Tuệ Giác đại sư, nếu bây giờ mà cùng ăn với mọi người thì xấu hổ, nên cố giữ vẻ bình thản nói:
- Muốn dùng thì các vị cứ tự tiện, La mỗ ăn không nổi.
Đoạn xếp bằng ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.
Quần hào thấy vậy, biết là lão trong lúc vọng động đã bị thiệt thân, bèn đưa mắt nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống bắt đầu ăn uống.
Hoạt Diêm Vương thấy vậy càng thêm bực tức, lão nói có độc mà kẻ khác nói không có, lão không chịu ăn nhưng kẻ khác cứ ăn, những biểu hiện lão không cao minh bằng kẻ khác. Đối với Tuệ Giác đại sư và VÔ Ưu thượng nhân thì lão còn bội phục phần nào, nhưng Thương Ngô Tam HỒ mà trước nay lão xem chẳng ra gì nay như cũng hơn lão rất nhiều.
Quần hào ăn uống, riêng Hoạt Diêm Vương thầm toan tính, giờ đây Hải Long hội đã công khai tách rời Đại Nguyên giáo, nhất định Đại Nguyên giáo chẳng dễ gì để yên cho lão, tuy trong Hải Long hội chẳng ít cao thủ, nhưng chỉ so với Huyền ĐÔ cung chủ Đại Nguyên giáo thì cũng kém rất xa rồi. Nếu như Đại Nguyên giáo hưng sư vấn tội lão, chỉ một mình Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm thôi cũng đã khó đối phó rồi, huống hồ trong Đại Nguyên giáo nào phải chỉ một người như Lăng Hồng Diễm.
Với lực lượng của Hải Long hội mà đơn độc đối địch với Đại Nguyên giáo khác nào trứng chọi đá, châu chấu đá xe, vậy thì Hải Long hội rồi đây sẽ ra sao? Vấn đề này cứ quay cuồng trong đầu Hoạt Diêm Vương...

Sau cùng, lão đã có một quyết định sáng suốt, đó là sau khi thoát khỏi Huyền ĐÔ cung sẽ quản thúc nghiêm ngặt đệ tử Hải Long hội, chỉ thị rõ phải đứng về phía bạch đạo, vì võ lâm chủ trì chánh nghĩa, vậy họa may có thể giành được sự thông cảm của các đại môn phái, nhờ họ trợ giúp hầu giữ lại được cơ nghiệp đã vất vả gầy dựng bấy lâu Lòng đã quyết, nỗi lo âu và do dự liền tiêu tan, và thầm hạ quyết tâm sẽ chân thành hợp sức với quần hào xông qua ba cửa ải của Huyền ĐÔ cung.
Trong lúc quần hào cũng đã ăn uống xong, VÔ Ưu thượng nhân cười to nói:
- Lệnh HỒ cung chủ, bần đạo xin đa tạ cung chủ!
Liền sau đó, Tam Điệp Ma Địch lại truyền đến tiếng của Lệnh HỒ Cao nói:
- Bất kỳ ai vào bổn cung, không phân biệt thù hay bạn, trước khi chết lão phu đều cung cấp đầy đủ thức ăn nước uống, không cần phải cảm tạ. Giờ các vị đã no rồi, vậy hãy xông ải thứ nhì đi thôi.
Quần hào nghe vậy thảy đều bất giác sững sờ.
Tiếng nói lạnh toát của Lệnh HỒ Cao lại vang lên:
- Nhân Uấn Mê Trận đến đây là dứt, các vị chưa phá được nhưng tuyệt học mới của lão phu đã được thực nghiệm trên người bốn thiếu niên nam nữ kia rồi, nếu giam hãm toàn bộ các vị trong trận này thì hai môn tuyệt học còn lại của lão phu không còn tìm được người thích đáng để mà thí nghiệm nữa, hắc hắc hắc...
vô Ưu thượng nhân không chờ lão cười dứt, đã hỏi:
- Nhưng Lệnh HỒ cung chủ cũng chưa làm gì được chúng tôi trong trận này mà chỉ có thể khiến cho mấy vị tiểu huynh đệ bị mất bản tính, vậy thì môn tuyệt học mà cung chủ đã tham ngộ ba mươi năm dài cũng chẳng có gì lạ.
- VÔ Ưu đạo trưởng định thăm dò sự thật về Nhân Uấn Mê Trận đâu cần phải dùng cách khích tướng, hắc hắc hắc...
VÔ Ưu thượng nhân thoáng ngẩn người, thầm nhủ:
- Lão quái này quả nhiên lợi hại.
Lệnh HỒ Cao cười dứt nói tiếp:
- Thôi thì lão phu cho các vị biết rõ vậy. Nhân Uấn Mê Trận quả là không có gì kỳ lạ, nhưng điều lạ là Ở trong Nhân Uấn Đan Khí của lão phu, chỉ cần trúng phải Đan Khí này, bất kỳ ai công lực cũng tức khắc gia tăng, dưới sự điều khiển của Tam Điệp Ma Địch, lâm trận ứng địch hết sức dũng mãnh. Vốn ra lão phu đã dùng phương pháp này sai khiến dã thú, nay mang thí nghiệm với người cũng đạt được thành công. Hắc hắc hắc! Các vị tuy nhờ công lực thâm hậu phong bế huyệt đao chưa bị trúng Đan Khí ấy, nhưng đó cũng chỉ là thời gian mà thôi.
Hơn nữa lão phu có rất nhiều thủ đoạn thi thố Nhân Uấn Đan Khí khiến các vị khó mà đề phòng...
Tuệ Giác đại sư bỗng cao giọng nói:

- Dám hỏi Lệnh HỒ cung chủ, tham ngộ tuyệt học này với ứng dụng gì?
Lệnh HỒ Cao bỗng giọng ngập đầy bi thương nói:
- Làm cho người võ lâm tàn sát lẫn nhau để rửa hận sâu!
- Chả lẽ người trong võ lâm thảy đều có hận thù với cung chủ sao?
Lệnh HỒ Cao giọng quả quyết:
- CÓ thể nói như vậy!
Quần hào thảy đều chấn động cõi lòng, thầm nhủ:
- Nhân Uấn Đan Khí này đều bất chấp thủ đoạn sử dụng quả là khó thể phòng bị và công hiệu đúng như lời lão quái đã nói thì giới võ lâm quả là sắp gặp kiếp nạn rồi.
Tuệ Giác đại sư cao giọng:
- A Di Đà Phật! Xin hỏi Lệnh HỒ cung chủ, ải thứ nhì Ở đâu?
- Cửa ải đã mở ra rồi, đâu cần hỏi gì nữa?
Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn cửa đường hầm.
- Vậy thì chúng ta xông vào!
Thế là, quần hào đứng cả lên, Tuệ Giác đại sư dẫn trước sải bước đi về phía cửa đường hầm hình vuông.
Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở đành mỗi người cắp lấy một anh em họ Nghiêm, đi theo Tuệ Giác đại sư.
Liễu Minh đại sư bước nhanh mấy bước, cùng Tuệ Giác đại sư sóng vai đi vào đường hầm, những người khác nối tiếp theo sau.
Chỉ thấy đường hầm này rộng khoảng bốn thước, theo hình xoắn ốc đi lên, mọi người ngưng thần giới bị tiến bước nhưng không gặp một sự cản trở nào.
Quần hào đi được thời gian chừng nửa tuần trà, bỗng nghe tiếng nhạc du dương văng vẳng vọng đến, mọi người cùng dừng bước, ngưng thần lắng nghe, thì ra tiếng nhạc gồm nhiều nhạc khí hòa tấu, âm điệu hết sức quyến rũ, thoạt nghe hệt như tiên khúc trên đời.
Tuệ Giác đại sư ngoảnh lại quần hào nói:
- CÓ lẽ phía trước là cửa ải thứ nhì, nếu lão nạp đoán không lầm, đây hẳn là một ải âm sắc.
Dứt lời sải bước tiến tới.
Quần hào đi được chưa bao xa, tiếng nhạc đột nhiên ngừng bặt, đồng thời trước mắt bừng sáng. Quần hào thoáng ngẩn người, chỉ thấy hai nữ tỳ áo đỏ đã mang thức ăn vào Nhân Uấn Mê Trận khi nãy đang tủm tỉm cười đứng đón phía trước.
Phía sau hai nữ tỳ áo đỏ là cuối đường hầm, dường như là một thạch động rộng rãi nhưng bên trong sáng tỏ như ban ngày.
Tuệ Giác đại sư cúi mắt xuống, vẻ mặt nghiêm nghị niệm một câu phật hiệu, đoạn đi qua giữa hai nữ tỳ, tiến vào thạch động.

Liễu Minh đại sư với quần hào nối tiếp nhau theo sau, hai nữ tỳ áo đỏ chờ mọi người vào hết, cũng liền quay người đi vào động. Liền sau đó, hai tảng đá to từ hai bên cửa động di chuyển ra, thoáng chốc đã khép kín.
Quần hào vào động chú mắt nhìn, thấy thạch động này tuy nhỏ hẹp hơn Nhân Uấn Mê Trận nhiều, nhưng sự bày trí thật khiến người sửng sốt tột cùng.
Bốn vách sơn động bóng loáng và có màu xanh nhạt, nóc động hệt như nền trời và đầy minh châu như sao khuya, tỏa sáng khắp sơn động.
Thạch động hình chữ nhật, hệt như một hành lang to rộng, dài khoảng mười mấy trượng, nơi tận cùng lại là một cửa đá mở toang, có thể nhìn thấy bên trong một đường hầm, nhưng chẳng rõ thông đến đâu Trong thạch động hình chữ nhật này, hai bên mỗi vách cách hai bước có một chiếc bàn, cách năm bước có một chiếc ghế, trên mỗi chiếc bàn và mỗi chiếc ghế đều có một chiếc khay ngọc kích thước và hình dạng khác nhau, nhưng trên mỗi khay ngọc nào cũng đầy ắp trân châu dị báu, nào là những minh châu sáng rực to cỡ trứng ngỗng, nào là những viên kim cương sặc sỡ cỡ hạt đào, nào là các món cổ vật kỳ hình quái dạng được chạm trổ tinh xảo, thật nhiều không kể xiết.
Bất kể minh châu, kim cương hay cổ vật, hiển nhiên thảy đều là vật báu hiếm có trên đời, chỉ cần có một món là dủ tiêu cả đời không hết.
Ở giữa những chiếc bàn ghế đầy châu báu ấy, mỗi bên đều có một chiếc bàn tròn bằng đá Đại Lý, trên chiếc bàn bên trái có hai thanh cổ kiếm và một mảnh đá Đại Lý có khắc bốn chữ "Can Tương" và Mạc Mặc dù cỡ chữ không to và cách xa đến mấy trượng nhưng quần hào hiện diện đều là cao thủ nội gia nên chẳng ai là không nhìn thấy rõ và rúng động cõi lòng, cùng thầm nhủ:
- Hai thanh bảo kiếm thời Xuân Thu này sao lại Ở đây thế nhỉ?
Lại nhìn chiếc bàn đá bên phải, chỉ thấy trên ấy là một chiếc hộp đá trong suốt và vuông một thước, trong hộp chứa một quả cây màu đỏ tươi cỡ nắm tay.
Trước vô số bảo vật trong động, quần hào bởi thân phận trình độ tu luyện khác nhau nên trong lòng mỗi người cũng có cảm nghĩ khác nhau.
Thái Hư thượng nhân từ trước khi bước chân vào Huyền ĐÔ cung không hề lên tiếng, lúc này ánh mắt bị quả cây màu đỏ trong chiếc hộp đá lôi cuốn, hồi lâu mới nhìn đi nơi khác, khẽ thở dài lẩm bẩm:
- Thật không ngờ Huyết Quả hằng trăm năm mới hình thành lại được gặp tại đây!
Hoạt Diêm Vương đang đứng bên cạnh Thái Hư thượng nhân nghe vậy bất giác động lòng, lão tuy chưa từng thấy Huyết Quả hình dạng như thế nào, nhưng đã từng nghe vật này công hiệu thần kỳ, là một báu vật hiếm thấy mà

người trong võ lâm hàng mong ước.
Lão sợ mình nghe chưa rõ bèn quay sang Thái Hư thượng nhân khẽ hỏi:
- Đạo trưởng muốn nói vật trong chiếc hộp trong suốt kia phải không?
Thái Hư thượng nhân gật đầu nhưng lặng thinh không nói gì, ánh mắt lại hướng vào chiếc hộp trong suốt.
Những người hiện diện đều tai thính mắt tỏ, những lời lẩm bẩm của Thái Hư thượng nhân và câu hỏi của Hoạt Diêm Vương đều lọt vào tai mọi người, bất giác cùng đưa mắt nhìn về phía quả cây màu đỏ trong chiếc hộp trong suốt.
Phàm là người trong võ lâm chẳng ai không biết Huyết Quả là một vật hiếm thế, chỉ có thể gặp chứ không thể tìm, bởi quả này được thành hình trong lòng đá to, phải trải qua sự hung đúc của tinh hoa nhật nguyệt hàng trăm ngàn năm, nhưng lúc thành hình chỉ trong khoảnh khắc, nếu không kịp lấy ra đựng vào trong hộp sẽ lập tức bị đá hấp thụ, biến mất ngay.
Sự thần diệu của quả này là chỉ cần một mảnh là đủ cứu sống một người bệnh nặng hoặc thọ thương gần chết, người thường thì sống rất thọ và luôn khỏe mạnh. Còn người mạnh luyện võ chỉ cần ăn nửa phần, chẳng những có thể chống lại bách độc, mà công lực còn tăng đến mấy giáp tý, đủ để ngạo thị võ lâm, xưng bá thiên hạ.
Chỉ bởi quả này hình thành trong lòng đá và nhanh chóng biến mất, nên giới võ lâm tuy ai ai cũng biết nhưng chưa từng có ai trông thấy bao giờ.
Giờ đây, kỳ trân dị phẩm hệt như trong thần thoại ấy đang Ở trước mắt, sao không khiến mọi người kinh ngạc và thèm muốn?
Nhưng ai cũng rõ, Lệnh HỒ Cao đã để thần vật ấy Ở đây, muốn đoạt lấy chẳng phải là chuyện dễ dàng.
Con người sống trên đời khó mà thoát khỏi bốn chữ danh, lợi, phú, quý, đứng trước vô số kỳ trân dị báu thế này, thật hiếm kẻ có thể không động lòng.
Hoạt Diêm Vương, Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở đều là người phàm tục, không cần phải nói, mà ngay như hai vị cao tăng và hai vị toàn chân tuy xem trân châu bảo thạch như cát đất, nhưng đứng trước hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà thời Xuân Thu, cùng với Huyết Quả ngàn năm khó gặp kia, không động lòng sao được?
Ngay khi quần hào tâm trạng mỗi người mỗi khác, bỗng nghe một tiếng la đồng ngân vang, rồi thì trong tiếng động ầm ầm, thạch động mỗi bên đã hiện ra một cửa tròn.
Lại bóng đỏ thấp thoáng, từ trong cửa tròn bên trái tha thướt đi ra mười hai thiếu nữ xinh đẹp mình khoác tơ mỏng màu hồng nhạt, đồng thời trong tiếng nhạc du dương, cửa tròn bên phải xuất hiện bảy thiếu nữ tay cầm nhạc khí thổi tấu.
Mười chín thiếu nữ thảy đều nhan sắc diễm kiều, thân hình mảnh mai, tơ

mỏng che thân, tóc dài phủ vai, toàn thân tràn đầy xuân xanh.
Các thiếu nữ này tuy sắc đẹp mỗi người một vẻ nhưng thảy đều có khí Chất cao quý, thoạt nhìn tưởng thiên tiên giáng trần.
Mười chín thiếu nữ vừa đi ra khỏi cửa tròn, chia nhau đứng hai bên, trong tiếng nhạc dặt dìu và chân quan bửu khí, tơ hồng phất phới, dáng ngọc lướt thướt, thật khiến người ngây ngất như say như dại.
Chín người hiện diện tuổi tác tối thiểu cũng gần giáp tý, hơn nữa là đệ tử phật môn xem sắc như không, môn hạ Tam Thanh luôn giữ lòng thanh tĩnh vô vi, Thương Ngô Tam HỒ người đúng như danh, trọn đời không cưới vợ, nổi tiếng không gần nữ sắc trên giang hồ, ngay cả Hoạt Diêm Vương La Tu, tuy là giang hùng một phương nhưng cũng không có hành vi dâm ô, còn Trường Tôn Sở thì vợ mất sớm, đến nay vẫn chưa tục huyền, một lòng chung thủy.
Vậy chín vị danh tú võ lâm này lẽ ra đều có thể tự kềm lòng trước trận tuyến mỹ nữ, nào ngờ chỉ hai tăng đạo là còn giữ được lòng thanh tịnh, năm người khác đều bị sắc đẹp tuyệt trần của các thiếu nữ làm cho tâm thần xao động, ý chí lung lay. Tuy nhiên, họ dù sao cũng có định lực hơn người, vẫn còn có thể gắng sức kìm chế.
Hai tỳ nữ áo đỏ thấy quần hào lưỡng lự không tiến tới, một nàng tuổi lớn hơn đưa tay chỉ ra phía trước, nhoẻn cười nói:
- Xin mời các vị, qua khỏi Hồng Trần Thập Trượng này là đến ải thứ ba của các vị rồi!
Dứt lời, chia nhau đi vào hai cửa tròn khuất dạng.
Hai vị cao tăng Tuệ Giác và Liễu Minh cùng niệm một câu phật hiệu, cúi đầu sóng vai dẫn trước sải bước tiến tới.
Nào ngờ hai vị cao tăng đi được ba bước, mười hai mỹ nữ đứng thành một hàng ngang bỗng uốn éo thân liễu, chân tay ngúng nguẩy, chầm chậm nhảy múa theo tiếng nhạc dập dìu của bảy thiếu nữ khác, cản mất lối đi của quần hào.
Hai vị cao tăng Tuệ Giác và Liễu Minh là đệ tử Tam Bảo, dĩ nhiên không muốn đi vào trong đám thiếu nữ gần như lõa thể, vạn nhất đụng chạm vào người họ, hoặc họ nhào vào lòng mình thì tấm thân trong sạch và thanh danh cả đời kể như tiêu tan trong khoảnh khắc.
Ngay khi hai vị cao tăng dừng bước do dự bỗng lại một tiếng la ngân vang, bảy thiếu nữ liền ngưng trỗi nhạc và mười hai thiếu nữ nhảy múa cũng dừng lại.
Nhưng liền sau đó, tiếng địch thánh thót lại vang lên.
Tiếng địch chỉ vài tiếng, tiếng nhạc hợp tấu của bảy thiếu nữ lại vang lên và điệu khúc khác hẳn trước đó, mười hai thiếu nữ lại thướt tha nhảy múa.
Thế là, tiếng địch chỉ huy nhạc khúc hợp tấu của bảy thiếu nữ, nhạc khúc

điều khiển điệu múa của mười hai vũ nữ, nhịp nhàng uyển chuyển, nhũ hoa tung tẩy, thật tột cùng khiêu gợi.
Chưa đầy một khắc sau, chín vị cao thủ võ lâm đã cảm thấy lòng nóng rực, một dục vọng mãnh liệt nảy sinh, vì sự cảm thụ và trình độ tu luyện của mỗi người một khác nên dục niệm cũng không giống nhau.
Tuệ Giác đại sư chợt nhận thấy trận Hồng Trần Thập Trượng này của Lệnh HỒ Cao rõ ràng là trước tiên dùng âm nhạc, nữ sắc và báu vật khêu gợi lòng tham của quần hào, tiếp đến là dùng Tam Điệp Ma Địch làm tâm thần chao động, mê đắm trong hương phấn mỹ nhân, hoặc là...
Nghĩ đến đó, lão hòa thượng bàng hoàng kinh hãi, vội một mặt vận công đối kháng, một mặt cất tiếng nói:
- Các vị hãy quý trọng thanh danh, chớ nên động lòng tham, theo lão nạp xông qua nơi này mau!
Dứt lời, liền tức vung ra một chưởng như vũ bảo, đồng thời tung mình nhanh như chớp lướt tới.
ông vốn định dùng chưởng lực đẩy mười hai thiếu nữ đang múa sang bên rồi từ khoảng cách vượt qua. Nào ngờ mười hai thiếu nữ ấy người nhẹ tựa như bông và như thảy đều võ công cao cường, chưởng phong chưa đến gần, họ đã cất người lên, hệt như ong bướm bay liệng trên không.
Tuệ Giác đại sư lao nhanh tới, suýt nữa đã va trúng một thiếu nữ, vội phất mạnh tay áo trái, người đang trên không lách nhanh sang phải, nào ngờ bên phải lại có một thiếu nữ lao nhanh đến.
Trong lúc cấp bách, đại hòa thượng vội chửng người và hạ nhanh xuống, trời xui đất khiến lại hạ xuống ngay trên một bàn đá có Huyết Quả.
Một ý nghĩ như tia chớp lướt qua đầu, lão hòa thượng liền cúi xuống vươn tay chộp vào chiếc hộp trong suốt.
- Lão hòa thượng là người xuất gia, sao lại tham lam thế này.
Hoạt Diêm Vương La Tu vừa dứt tiếng người đã lao đến gần, với Chiêu Phi Bộc Lưu Tuyền (thác bay suối chảy) một chưởng bổ vào cỗ tay phải Tuệ Giác đại sư.
Chưởng phong chưa đến, một luồng khí âm hàn đã ập đến.
Hoạt Diêm Vương bởi sợ báu vật lọt vào tay kẻ khác nên vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt kỹ độc môn Hàn âm Chưởng.
Tuệ Giác chẳng ngờ Hoạt Diêm Vương lại ra tay đột kích, tay phải sắp chộp trúng chiếc hộp trong suốt bỗng thấy một luồng khí lạnh buốt xương ập đến, bất giác giật mình, tay phải thuận thế với chiêu Cản Đê Phiên Vân đón tiếp thế công của Hoạt Diêm Vương và cũng trong khoảnh khắc ấy, đứng trên bàn dùng hai chân kẹp lấy chiếc hộp trong suốt.
Hoạt Diêm Vương vốn định đẩy một chưởng Tuệ Giác đại sư xuống khỏi bàn đá rồi thuận thế đoạt lấy Huyết Quả, nào ngờ sự thật khác hẳn, một

chiêu Hàn âm Chưởng của mình chẳng những vô hiệu, trái lại còn bị một chiêu nhẹ nhàng của đối phương chân người lại, giờ lão mới thật sự thấy võ công của vị chưởng môn Thiếu Lâm này quả là cao hơn lão rất nhiều.
Hai người cách nhau hơn trượng, đang khi do dự, đảo mắt nhìn, chỉ thấy hai vị đạo trưởng VÔ Ưu và Thái Hư toan đoạt lấy hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà, nhưng bị Liễu Minh đại sư và Trường Tôn Sở ra tay ngăn cản, cũng đang gờm nhau, tình hình cũng giống như bên này.
Trong lúc sáu người tranh giành bảo kiếm và Huyết Quả, Thương Ngô Tam HỒ đã ra tay giành lấy mấy viên châu báu bỏ vào lòng. Lúc này Đại HỒ và Nhị HỒ đứng bên mình lom khom, xem ra bất kỳ ai ra tay cướp đoạt báu vật, hai người cũng sẽ thừa cơ tranh giành.
Tam HỒ như không có hứng thú với bảo kiếm dị quả, ông gia nhập vào đội ngũ mười hai thiếu nữ, rượt đuổi như điên cuồng.
Thì ra Tam Điệp Ma Địch trỗi dậy, tiếng nhạc của bảy thiếu nữ tấu lên lần thứ hai, chín cao thủ võ lâm đã bị tham niệm mãnh liệt lấn át hết chút lý trí còn lại nên đã ra tay cướp đoạt món vật mình yêu thích, Trường Tôn Sở với Thương Ngô Tam HỒ vì phải cắp một người hôn mê, hành động chậm hơn, khi họ bỏ người xuống đất thì đã muộn, đành phải đứng ngoài chờ đợi thời cơ.
Tuệ Giác đại sư mắt nhìn tình thế lúc này, một chút lý trí còn lại trong linh đài cũng tiêu tan, thay vào đó là niềm khao khát đoạt lấy Huyết Quả để trở thành người đứng đầu thiên hạ.
Một bậc cao tăng còn vậy, huống hồ người bình phàm sao thể cưỡng lại nỗi lòng tham trước những báu vật hiếm thế tại đây?

Hồi 14
Thiết bốc thần y chân Hoa Đà

Can Tương và Mạc Tà là hai thanh bảo kiếm thời Xuân Thu, chém sắt như chém bùn, cực kỳ sắc bén, người nào có trong tay sẽ trở nên thiên hạ vô địch, lẽ đương nhiên VÔ Ưu, Thái Hư, Liễu Minh và Trường tôn Sở bốn người chẳng ai chịu nhường ai.
Trong tiếng nhạc dặt dìu, bỗng nghe Hoạt Diêm Vương quát vang, hai tay vận tụ công lực Hàn âm Chưởng ngang ngực đẩy ra.
Tuệ Giác đại sư nào dám chậm trễ, từ trên cao cũng song chưởng bổ xuống, chỉ nghe "bùng" một tiếng vang dội, Hoạt Diêm Vương lùi sau ba bước dài mới đứng vững lại được, Tuệ Giác đại sư chỉ nhẹ chao người, vẻ mặt nghiêm trang.
Hai người giao thủ một chưởng, công lực đã phân rõ Tuệ Giác đại sư tuy cao hơn Hoạt Diêm Vương rất nhiều, nhưng ông lòng tự hiểu, nếu minh mà không vận tụ công lực Đạt Ma Thập Nhị Chỉ vào trong chưởng, chưa chắc đã dành được ưu thế trước Hàn âm Chưởng của đối phương.
Hoạt Diêm Vương hít mạnh một hơi chân khí, trong tiếng quát trầm, chưởng thứ nhì đã đẩy ra.
Tuệ Giác đại sư vẫn xuất chưởng đón tiếp như trước và kết quả cũng vậy, chỉ có điều là hai người đều trán đẫm mồ hôi và Hoạt Diêm Vương hơi thở hào hển.
Lối đấu thuần nội lực này là điều tối ky của giới võ lâm, nhưng lúc này dường như hai người không còn màng đến nữa.
Thật ra, chín vị cao thủ danh chấn giang hồ này hiện đã mất hết lý trí, trong lòng chỉ có một tham niệm mãnh liệt, dù chết cũng vẫn tranh giành báu vật.
Lẽ dĩ nhiên đó chính là kiệt tác của Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao.
Tuệ Giác đại sư với Hoạt Diêm Vương sau khi giao thủ mười chiêu, Hoạt Diêm Vương đã ngã sóng soài trên đất như người chết, không còn cử động được nữa. Còn Tuệ Giác đại sư thì ngồi trên bàn đá, ôm lấy chiếc hộp trong suốt vào lòng vận công điều tiết, xem ra lão hòa thượng này tuy thắng nhưng chân nguyên tiêu hóa quá nhiều, nhất thời khó thể khôi phục.
Hoạt Diêm Vương thọ thương nghiêm trọng, sự sống chết của lão dĩ nhiên không ai màng đến.
Bên kia, hai vị đạo trưởng VÔ Ưu và Tháu Hư đã chế ngự Trường Tôn Sở và Liễu Minh, vừa định đưa tay chộp lấy bảo kiếm, Đại HỒ và Nhị HỒ cùng

lúc lao đến, bốn chưởng tung ra tấn công hai vị đạo trưởng, thế là cuộc chiến lại diễn ra.
Hai vị toàn chân đều thân hoài tuyệt kỹ, nhưng công lực Thương Ngô Tam HỒ lúc này đã khác trước nên chẳng thể trong đôi ba chiêu đánh bại được họ. Đồng thời trong lúc giao đấu với Trường tôn Sở và Liễu Minh đại sư, hai vị đạo trưởng đã tiêu hao nửa phần chân nguyên, trong khi Đại HỒ và Nhị HỒ chân lực còn sung mãn, dĩ nhiên xuất thủ hết sức uy mãnh.
Sau hơn ba mươi chiêu, VÔ Ưu thượng nhân mới điểm ngã được Đại HỒ bằng Thiên Tinh Chỉ, còn Thái Hư thượng nhân thì với Hỗn Nguyên Nhất Khí Chưởng đánh ngã Nhị Hồ.
Nhưng hai vị đạo trưởng cũng đã kiệt sức ngã ngồi trên đất, không còn cử động nổi, thậm chí lây tay với bảo kiếm cũng chẳng thể dược.
Lúc này, Tam HỒ theo mười hai thiếu nữ nhảy múa đến tay chân bải hoải, ngã sóng soài trên đất, chỉ còn hơi thở thoi thóp.
Ngay khi ấy, tiếng nhạc bỗng ngưng bặt, mười chín thiếu nữ cũng mồ hôi nhễ nhãi, tơ mỏng che thân đã cởi bỏ hết, toàn thân lõa lồ nằm ngổn ngang trong thạch động.
Chừng sau thời gian một bữa cơm, Tuệ Giác đại sư với hai vị đạo trưởng VÔ Ưu và Thái Hư cùng lúc mở bừng mắt.
Hai vị đạo trưởng thấy Tuệ Giác đại sư ôm Huyết Quả trong lòng, liền tức bốn mắt đỏ quạch, đứng phắt dậy, điên cuồng lao đến cướp đoạt Ngay khi ấy, bỗng có tiếng nói từ dưới chân vọng lên, dĩ nhiên đó cũng là Lệnh HỒ Cao với Tam Điệp Ma Địch truyền âm, nhưng lần này tiếng nói run rẩy như là trung lực không đủ.
Hai vị đạo trưởng vội chững người, lắng nghe tiếng run rẩy ấy nói:
- Người phương ngoại mà còn chưa thể triệt để diệt trừ lòng tham, huống hồ người đời lục căn chưa sạch, tứ đại bất không, sao thể thoát nổi? Hắc hắc... tuyệt học mới của lão phu đã thành công rồi, Hồng Trần Thập Trượng tạm giữ khách quý để cho các vị hưởng lạc thú một phen nữa...
Nhưng ngay trong đêm tối thê lương ấy, chỉ thấy hai bóng người phóng đi như sao xẹt, vượt núi qua khe như là đất bằng, khinh công quả là trác tuyệt hiếm thấy trong võ lâm.
Hai người đi đêm này như có việc gì rất khẩn cấp, một mạch phóng nhanh đi, dẫn đầu là một thiếu niên mặc trang phục thư sinh, theo sau là một thiếu nữ y phục vải thô như gái nhà quê.
Thiếu niên thư sinh như rất quen thuộc đường lối vùng này, dẫn thiếu nữ nhà quê tiến thẳng vào một khe núi đã khô cạn lâu năm, cây cối cỏ dại um tùm.
Hai thiếu niên nam nữ tiếp tục phóng nhanh đi, lát sau đã tới cuối khe. Nơi đây ba mặt vách núi cheo leo, cao ngất tận mây xanh và dưới vách núi là hố sâu mười mấy trượng, khô cạn không một giọt nước.

Thiếu niên thư sinh đứng bên bờ hố sâu, đảo mắt nhin quanh một hồi, lộ vẻ ngạc nhiên lẩm bẩm:
- sao đầm sâu mà hồ cạn đến mức không còn một giọt nước...
Rồi thì, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng bị trúng kiếm rơi xuống đầm này hồi nửa năm trước...
Gương mặt hung tàn của ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương, thái độ bàng quang của người trong các đại môn phái, vẻ mặt của Lam Thái Điệp lúc vung kiếm đâm vào mạn sườn chàng, cảm giác trong khoảnh khắc lúc trúng kiếm rơi xuống đầm và Thiết Bốc thần Giờ nhớ lại dĩ vãng, phảng phất như Ở ngay trước mắt thật rõ rệt và khiến chàng lòng đau như cắt, nay trở lại nơi xưa chốn cũ, mình đã không còn kém cỏi như trước kia, phải chi những kẻ đã bức bách chàng khi xưa thảy đều có mặt lúc này, đó thật là một cơ hội báo thù tốt biết mấy.
Nghĩ vậy, chàng bất giác nghiến răng căm hờn:
- HỌ một người cũng không thoát được, khi nào xong việc Ở đây, sẽ lập tức đến Thiếu Lâm tìm lão tăng chủ trì Giới Thị Viện, sau đó lần lượt Tiếng nói căm hờn vang vọng trong hang cốc, hệt như phát ra từ miệng hàng trăm người.
Ngay khi ấy, một tiếng nói quen thuộc từ hố sâu vọng lên:
- Hài tử, lão phu đã biết trước ngươi sẽ đến đây vào lúc này, khoan hãy phát tiết niềm căm hận, xuống đây nào.
Thiếu niên thư sinh mừng rỡ, quay lại thiếu nữ nhà quê nói:
- Sư muội, lão nhân gia ấy Ở dưới này, mau theo ngu huynh xuống ngay.
Dứt lời, liền dẫn trước tung mình xuống hố.
Thiếu nữ nhà quê gật đầu, cũng liền theo sau phóng xuống.
Hai người chân vừa chạm đáy hồ liền thấy một lão nạp mặt đỏ au, râu dài phủ ngực, chắp tay sau lưng đứng trước một hang động đang gật đầu mỉm cười với họ.
Thiếu niên thư sinh vội tiến tới, chắp tay xá dài nói:
- Vãn bối âu Dương Thu xin bái tạ ơn cứu mạng và tái tạo trước đây của lão nhân gia!
Lão nhân áo đen cười ha hả:
- Không phải chỉ có vậy, mà còn đòi lão phu thực hiện lời hứa trước kia phải không?
âu Dương Thu lúng túng đáp:
- Trước kia đã được lão nhân gia hứa là sẽ giúp giải quyết ba việc khó, lão nhân gia đã giúp cho hai việc rồi, nay vãn bối cùng sư muội đến đây cầu xin lão nhân gia giúp cho một việc thứ ba, chẳng hay lão nhân gia có thể...
Lão nhân gia áo đen lại cười ha hả:
- Người trong võ lâm, một lời hứa đáng ngàn vàng, đương nhiên là có thể

rồi!
Đoạn nhẹ phất tay áo đỡ âu Dương Thu đứng thẳng lại, nói tiếp:
- Hãy theo lão phu vào đây!
âu Dương Thu rất tin tưởng vào y thuật của Thiết Bốc thần y, lòng thầm mừng đã sắp đạt được mục đích mong muốn nên cũng không nói nhiều, ngoảnh lại ra hiệu với sư muội Tiểu Thúy, rồi liền theo sau lão nhân áo đen đi vào trong sơn động.
Ba người đang đi, âu Dương Thu sực nhớ đến một điều, buột miệng hỏi:
- Xin hỏi lão nhân gia, đầm sâu này sao giờ lại cạn hết nước vậy?
Thiết Bốc thần y không quay đầu lại, chỉ đáp:
- Ngươi rõ ngốc, giao long ngàn nam đã chết, đầm nước không khô Cạn sao được?
âu Dương Thu vỡ lẽ, lại hỏi:
- Vãn bối hiện có việc rất khẩn cấp, việc đến đây thỉnh cầu chẳng hay lão nhân gia có thể với thời gian nhanh nhất giúp cho không?
Thiết Bốc thần y vẫn không quay đầu lại, vừa đi vừa nói:
- Thời gian nửa ngày, không lâu chứ?
- Vâng! Vâng! Đa tạ lão nhân gia!
âu Dương Thu miệng nói vậy nhưng lòng hết sức thắc mắc:
- ông ấy chưa hỏi mình thỉnh cầu việc gì sao lại trả lời một cách mau mắn thế này? Chả lẽ ông ấy đã đoán ra được rồi sao? Đúng rồi, ông ấy chẳng phải là Thiết Bốc thần y là gì? Đương nhiên là có thể bói ra roi.
Thế là âu Dương Thu không còn thắc mắc nữa, theo sau Thiết Bốc thần y đi sâu vào động. Lát sau, ba người đi đến chỗ trú của Thiết Bốc thần y.
âu Dương Thu trúng kiếm rơi xuống đầm, đã được Thiết Bốc thần y cứu giúp nên chàng rất quen thuộc cảnh vật tại đây. Đảo mắt nhìn thất cả đều không thay đổi, chỉ không thấy người thú hai đầu bốn tay do Thiết Bốc thần y dùng Di Thực Thủ Thuật tạo ra, chẳng rõ đã đi đâu Thiết Bốc thần y không chờ âu Dương Thu lên tiếng, đã với ánh mắt quắc sáng nhìn hai người nói:
- Hai người định nhờ thủ thuật chữa trị vết sẹo trên mặt và sửa đổi gương mặt phải không?
âu Dương Thu rúng động cõi lòng, quả nhiên ông ấy đoán trúng, bèn gật đầu tỏ ý nhìn nhận.
Thiết Bốc thần y nói tiếp:
- Nhưng chẳng hay hai người định sửa đổi thành gương mặt loại nào?
âu Dương Thu không hiểu hỏi lại:
- Lão nhân gia hỏi vậy là có nghĩa gì?
Thiết Bốc thần y cười ha hả:
- Diện mạo con người không giống nhau, có thiện, có ác, có đẹp, có xấu, lão

phu muốn hỏi hai người muốn loại hình nào?
âu Dương Thu lại rúng động cõi lòng, thầm nhủ:
- Lão người này tài thật, lại có thể thay đổi hoàn toàn gương mặt con người.
Đoạn liếc nhìn Tiểu Thúy, suy nghĩ chốc lát mới đáp:
- Vậy thì lão nhân gia hãy tiến hành thủ thuật theo diện mạo hiện giờ của chúng vãn bối được không?
Thiết Bốc thần y cười gật đầu:
- vậy Cũng tốt, lão phu khỏi phải nhọc tâm suy nghĩ.
âu Dương Thu mừng rỡ, kéo Tiểu Thúy xuống vái lạy và nói:
- ơn đức này của lão nhân gia, âu Dương Thu với sư muội trọn đời không quên. Vừa nói vừa dập đầu lạy ba lạy.
Thiết Bốc thần y cười to:
- âu Dương Thu, ngươi Ở Nhạn Lạc giản trúng kiếm rơi xuống đầm, vì sao không chết?
âu Dương Thu vội đáp:
- Vãn bối đã được lão nhân gia cứu kịp nên mới không chết.
- Ngươi công lực gia tăng mấy mươi lần, thoát thân dưới kiếm bên ngoài lẩm bẩm, trộm ăn Chu Quả, thoát thân khỏi Ngân Kiều thôn, lên VÔ Lượng Sơn học thành tuyệt kỹ, đó là do ai trợ giúp?
âu Dương Thu nghe vậy sửng sốt tột cùng, nhưng chàng là người thông minh lanh trí, chỉ ngẫm nghĩ chốc lát đã hiểu ra, bèn xúc động nói:
- Tất cả những việc ấy hẳn đều là do lão nhân gia trợ giúp.
Thiết Bốc thần y buông tiếng cười vang, chấn động cả sơn động, ngập đầy kiêu ngạo và đắc ý.
Cười dứt, hai mắt bỗng rực lên ánh kỳ lạ, nghiêm mặt nói:
- Ngươi quả nhiên thông minh, lão phu đã không nhìn lầm, tâm huyết đã không uổng phí, âu Dương Thu, lão phu hỏi ngươi, lão phu với ngươi chẳng thân quen mà cũng không có quan hệ sư đồ, lão phu đã đối xử với ngươi thế nào?
- ơn như tái tạo! Tình nặng như núi!
Thiết Bốc thần y lại buông tiếng cười vang thích thú, nói tiếp:
- Làm người sống Ở trên đời quan trọng nhất là ân oán phân minh...
Bỗng ngưng lời, trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt bỗng trở nên hết sức thê lương, nói tiếp:
- Thôi được, ngươi đã cảm niệm lão phu thế này, vậy cũng đủ khiến lão phu hài lòng rồi.
âu Dương Thu thấy Thiết Bốc thần y như có ẩn tình gì đó nhưng bỗng lại dồn nén không nói tiếp, bèn thần nhủ:
- ông ấy đối với mình ơn cao nghĩa nặng, nếu có điều cần tới mình, dù phải tan xương nát thịt cũng quyết không từ chối, chịu ơn mà không đền đáp đâu

phải là tính cách của kẻ anh hùng?
Thiết Bốc thần y thấy âu Dương Thu quỳ mãi không đứng lên và cúi đầu suy tư, bỗng lại với giọng hiền từ nói:
- Hài tử! Đứng lên đi! Lão phu đã nhận lời, vậy thi bắt tay vào việc ngay.
âu Dương Thu vẫn quỳ, thành khẩn nói:
- Đại trượng phu ân oán phân minh, lão nhân gia đối với vãn bối ơn nặng như núi, âu Dương Thu tuy là mạt học hậu tiến nhưng sao thể không báo đáp...
Thiết Bốc thần y bỗng biến sắc mặt, gắt giọng:
- Lão phu thấy ngươi có tư chất tốt mới ra sức đào tạo, chỉ mong mai kia ngươi trở thành kỳ tài võ lâm, chủ trì chánh nghĩa, đâu có mong ngươi báo đáp, ngươi còn chưa mau đứng lên hả?
âu Dương Thu kiên quyết:
- Nếu lão nhân gia có điều cần đến vãn bối, dù lên núi đao hay xuống biển lửa, vãn bối có chết cũng không hối tiếc. Còn như lão nhân gia có uẩn khúc khó nói, không muốn thổ lộ, hoặc cho là vãn bối không đủ khả năng ra sức cho lão nhân gia, thế thì vãn bối cũng chả thể ép buộc. Tuy nhiên, vãn bối cùng sư muội không dám thọ ơn chỉnh dung của lão nhân gia nữa.
Thiết Bốc thần y thấy chàng thành khẩn và khẳng khái như vậy, ngẫm nghĩ một hồi, thở dài thậm thượt nói:
- Ngươi hà tất cố chấp như vậy? Thật ra lão phu chỉ... ôi! Chỉ vì có thù chưa thể báo...
- Dám hỏi lão nhân gia, kẻ thù là ai vậy?
- ôi thôi! Ngươi đừng hỏi thì hơn!
âu Dương Thu kiên quyết:
- Vãn bối phải hỏi mới được!
- Vì sao chớ?
âu Dương Thu nhấn mạnh giọng:
- Vãn bối phải báo thù cho lão nhân gia!
Thiết Bốc thần y lại thở dài:
- ôi! Khẩu khí lớn lắm, nhưng kẻ thù của lão phu quá mạnh, đừng nói một âu Dương Thu như ngươi, mà dù mười âu Dương Thu cũng Chẳng làm gì được. ôi! Lão phu không nói ra thì hơn.
âu Dương Thu tuổi trẻ khí thịnh, đâu biết trời cao đất dày, bèn phấn khích tiếp lời:
- Lão nhân gia nhất định phải nói ra, bất kể kẻ thù của lão nhân gia mạnh đến mấy, vãn bối cũng nhất định phải giết chết y, báo thù cho lão nhân gia.
- Ngươi không nói đùa đấy chứ?
- Trang nam nhi không bao giờ nói đùa, âu Dương Thu này nếu không thực hiện lời hứa thay lão nhân gia báo thù, ắt sẽ trời tru đất diệt...

- Thật có chí khí... Thật có chí khí... Kẻ thù của lão phu chính là VÕ Lâm Lục Kiệt khi xưa mọi người đều biết, ngoài ra còn có...
- VÕ Lâm Lục Kiệt là những ai? Sau khi rời khỏi đây, hãy tìm một người giang hồ lớn tuổi hỏi là sẽ biết ngay.
- vậy ra còn có những ai nữa?
- Chín đại môn phái!
âu Dương Thu rúng động cõi lòng:
- Cả chín đại môn phái đều có thù với lão nhân gia ư?
Thiết Bốc thần y gật đầu:
- Lão phu thấy là ngươi không nên đa sự thì hơn.
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, nghiêm giọng nói:
- Vãn bối đã lập trọng thệ rồi, dĩ nhiên bất cứ giá nào cũng phải thực hiện. Nhưng vãn bối tầm thù chín đại môn phái, có cần giết chết cả hay không?
- Giết chết cả đương nhiên càng tốt, còn không, mỗi môn phái giết một hai người có địa vị cũng được, vì chín đại môn phái chỉ là kẻ thù thứ yếu của lão phu mà thôi.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Đằng nào mình cũng phải tìm người chín đại môn phái tính nợ, vậy chẳng phải nhất cữ lưỡng tiện ư?
Thế là chàng bèn nói:
- Vâng, vãn bối biết rồi! Nhưng dám hỏi lão nhân gia vì sao lại có nhiều kẻ thù đến như vậy?
- Ngươi cứ tìm kẻ thù của lão phu mà hỏi sẽ rõ ngay!
- Vậy thì vãn bối xin đa tạ ơn tài bồi của lão nhân gia!
Đoạn lại dập đầu lạy một lạy. Tiểu Thúy cũng theo sư huynh vái lạy Thiết Bốc thần y.
Thiết Bốc thần y chắp tay xá dài đáp lễ, đoạn một tay đỡ một người đứng lên, ha hả cười nói:
- Giữa chúng ta không ai nợ ai, đừng đa lễ nữa.
âu Dương Thu hiểu ý trong câu nói của Thiết Bốc thần y nên không nói nhiều nữa.
Thiết Bốc thần y bảo hai người chia nhau nằm trên một chiếc giường đá, trước tiên điểm vào huyệt mê của họ, sau đó tháo mặt nạ ra, dùng lụa mỏng che mắt lại...
Thủ thuật chỉnh dung của ông rất đơn giản, không dùng đến dao kéo nên người chỉnh dung cũng không phải chảy máu.
Chỉ thấy ông từ bên mình lấy ra hai chiếc lọ ngọc trắng, rút mở nắp ra, lọ bên tay phải trút trên ba vết thẹo trên mặt âu Dương Thu vài giọt nước thuốc, vết thẹo biến mất ngay. Rồi lại trút nước thuốc trong chiếc lọ bên tay trái lên, chỉ chốc lát da thịt đã liền lại. âu Dương Thu lập tức trở nên anh

tuấn như xưa.
Thủ thuật đối với Tiểu Thúy phức tạp hơn, nhưng cũng chỉ sau thời gian một tuần trà đã hoàn tất, gương mặt xấu xí như khỉ vượn của nàng giờ đây đã trở nên xinh đẹp duyên dáng.
Chỉ trong thời gian chừng một bữa cơm, Thiết Bốc thần y đã chỉnh dung cho hai người xong, ông như hoàn thành một kiệt tác, hết sức hớn hở giải khai huyệt đạo cho họ.
âu Dương Thu tỉnh lại trước, cảm thấy mặt mình không có gì khác lạ, tưởng là Thiết Bốc thần y chưa thực hiện thủ thuật, nhưng khi Tiểu Thúy vừa ngồi dậy trên giường đá, bất giác mừng rỡ khôn xiết, nhảy phốc xuống giường đá reo lên:
- Sư muội...
Nhưng quá kích động, không sao nói tiếp được nữa.
Tiểu Thúy thấy ba vết thẹo tím trên mặt sư huynh cũng đã biến mất, cũng vui mừng đến toàn thân thoáng run rẩy.
âu Dương Thu bước nhanh đến, nắm lấy tay Tiểu Thúy, quay sang Thiết Bốc thần y đang ngồi trên thạch đôn và mặt đầy vẻ đắc ý, chắp tay xá dài.
Thiết Bốc thần y nhẹ phất tay áo, đỡ hai người lại, ha ha lười nói:
- Hai người hãy cất lấy mặt nạ, sau khi rời khỏi đây tìm một chiếc kính đồng soi thử, biết lời nói của lão phu không ngoa và y thuật của lão phu thế nào. Thôi, hai người đi đi, giữa chúng ta đã ân tình ngang nhau, không ai nợ ai cả.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy bởi quá cảm kích ơn đức của Thiết Bốc thần y nên quyến luyến chưa muốn bỏ đi, nhưng Thiết Bốc thần y đã đứng lên tiễn khách. Hai người đành phải cất lấy mặt nạ, âu Dương Thu nói:
- Lão nhân gia hãy bảo trọng, vãn bối xin cáo từ. Khi nào xong hết mọi việc sẽ trở lại đây viếng thăm lão nhân gia.
Đoạn nắm tay Tiểu Thúy, quay người cất bước đi ra.
Bỗng nghe Thiết Bốc thần y cất tiếng gọi:
- Hài tử, hãy khoan!
âu Dương Thu dừng bước quay lại, chỉ thấy Thiết Bốc thần y mặt lạnh như băng sương, bất giác hỏi:
- Lão nhân gia còn gì chỉ giáo nữa vậy?
Thiết Bốc thần y giọng nghiêm lạnh:
- Lão phu chỉ còn một lời căn dặn, nếu không giữ đúng lời hứa, ngươi với sư muội ngươi sẽ gặp họa sát thân ngay.
Giọng nói đầy vẻ đe dọa, âu Dương Thu rúng động cõi lòng, vừa định nói bỗng nghe "ầm" một tiếng vang dội, một bức vách đá đã hạ xuống trước mặt, ngăn cách hai người với Thiết Bốc thần y.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp sau khi chỉnh dung của vị

sư muội, nghe lòng ngọt lịm, vui sướng nắm tay Tiểu Thúy vội vã ra khỏi sơn động, tung mình lên hố sâu, ngước nhìn trời trăng lặn sao thưa, trời đã sắp sáng rồi.
Giờ chàng mới chỉnh đốn lại tư duy, nghĩ đến mình rời khỏi Tinh Tinh hạp đã là ngày thứ ba, vốn đây là một quyết định đột xuất, đến Nhạc Lạc Giản tìm Thiết Bốc thần y thử thời vận, chẳng ngờ lại đạt được mục đích một cách thuận lợi như vậy. Thế nhưng, Chu Quả Chưa lấy được, cần phải đến Ly Biệt Câu ngay.
Nhưng chàng bỗng lại nghĩ:
- Ly Biệt Câu là vùng cấm địa được toàn võ lâm công nhận và là phạm vi thế lực của Ma Thiết cung, nếu tiến vào lúc ban ngày, vạn nhất gặp cản trở, mặc dù không gì phải sợ nhưng ít nhiều cũng phiền phức làm mất thời gian.
Chàng suy tính một hồi, sau cùng quyết định nhân cơ hội này ghé qua Thất Lạc cốc thăm lại Hàn Mai bảo một chuyến, để xem nhà mình hiện nay ra sao? Chờ đến khi trời tối hẵng đi tìm Chu Quả mang về Cửu Diệp Sơn, nếu như thuận lợi thì thời gian vẫn còn thư thả.
Thế là, chàng cùng Tiểu Thúy thi triển khinh công ra khỏi Nhạc Lạc giản, thẳng đường phóng đi về phía Thất Lạc cốc.
Thất Lạc cốc cách Nhạn Lạc giản chỉ một ngọn núi, nhưng phải ra từ lối cửa giản và vào từ lối cửa cốc nên đi đường vòng mất khá nhiều thời gian.
Tuy nhiên, với trình độ khinh công của âu Dương Thu và Tiểu Thúy, tám chín mươi dặm chẳng có gì đáng kể, nên mặt trời chưa ló dạng, hai người đã đến trước cửa Thất Lạc cốc.
Bởi hơn nửa năm trước, sau khi chàng được phụ thân cõng bỏ trốn khỏi Hàn Mai bảo, kể từ đó nghe đâu bất kỳ người võ lâm nào tiến vào Thất Lạc cốc đều không ai sống sót trở ra. Đồng thời, chàng còn chính tai nghe ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương với ba chị em họ Lam nói là phụ thân chàng đã giết người trong cốc này và chính mắt trông thấy bóng người áo xanh hệt như phụ thân lúc ẩn nấp trong miếu sơn thần...
Thế nên, khi chàng với Tiểu Thúy đến trước cửa cốc hình gọng kiềm này, lại bất giác đâm ra do dự.
Thành thật mà nói, kể từ sau đêm gió mưa sấm sét kia, Thất Lạc CỐC đã trở thành một nơi ghê rợn bởi những lời đồn đại thêu dệt bởi của giới giáo sĩ giang hồ, lúc này tuy âu Dương Thu rất muốn nhìn lại chỗ Ở trước kia của mình nhưng lòng cũng không khỏi nơm nớp lo sợ.
Mặc dù chàng tin chắc kẻ giết người tại đây không phải là phụ thân, nhưng tiếng roi quen thuộc kia, bóng người áo xanh khôi vĩ kia là ai?
Lòng chàng phân vân do dự nhưng hai mắt vẫn vận hết thị lực nhìn vào trong cốc. Lúc này đang là mùa xuân, chỉ thấy trong cốc cây cỏ sum sê, hoa dại nở rộ, chim hót líu lo, cảnh sắc vô cùng nên thơ dưới ánh nắng bình

minh.
- Sợ gì kia chứ? CỐ cư của nhà mình mà lại không dám vào xem sao?
âu Dương Thu tự nói một mình, hào khí liền bừng dậy, bèn quay sangtiểuthúynói:
- Sư muội, chúng ta đi vào đi, nhà của ngu huynh Ở trong ấy.
Tiểu Thúy tuy không nói được nhưng tai có thể nghe, bèn gật đầu nhoẻn miệng cười, đây là lần đầu tiên nàng đã cười với âu Dương Thu từ sau khi sửa lại diện mạo.
Trong mắt âu Dương Thu, sư muội Tiểu Thúy lúc này hệt như tiên thiên, tuy chàng không biết Tây Thi, Vương Tường đẹp đến mức nào nhưng theo chàng thì nhan sắc của Tiểu Thúy có thể so sánh với hai vị mỹ nhân cổ đại ấy.
Vì vậy, cái nhoẻn miệng cười của Tiểu Thúy, dưới mắt âu Dương Thu hệt như một đóa hoa tươi đẹp vô ngần.
- ô! Nàng đẹp quá, y thuật của lão nhân gia ấy quả là xuất thần nhập hóa...
lòng chàng nghĩ vậy bất giác đưa tay sờ lên má mình, cảm thấy chỗ ngón tay chạm vào hết sức mịn màng, ba vết sẹo sần sùi giờ đã hoàn toàn biến mất.
Mình phải với diện mạo vốn có thăm lại nhà của mình.
âu Dương Thu vui mừng hét to, hồi âm vang vọng sơn cốc, dẫn trước phóng đi vào Thất Lạc cốc.
Tiểu Thúy thấy sư huynh mừng như quên hết thực tại, bèn vội thi triển khinh công theo sát phía sau.
Hai người cơ hồ chân không chạm đất, con đường sơn cốc dài hơn mười dặm thoáng chốc đã vượt qua, trang viện Hàn Mai bảo nguy nga đã hiện ra trước mặt.
Khi hai người dừng lại trước cổng bảo, âu Dương Thu bất giác sững sờ, thì ra hai bên cánh cửa cổng son đen đang đóng chặt, bên ngoài được quét dọn rất sạch sẽ như thể bên trong đã có chủ nhân mới nhưng lại không nghe chút tiếng ồn ào nào.
Chim khách chiếm tổ tu hú sao khiến người không ghê tởm?
Bỗng cảnh tượng người nhà bị thảm sát lại hiện ra trước mắt.
âu Dương Thu khích phẫn đến mức toàn thân run rẩy, vừa định cất bước tiến tới, bỗng "kẹt" một tiếng, hai cánh cửa đen mở ra, xuất hiện hai đại hán áo đen, tướng mạo uy mãnh, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, mỗi người tay cầm một ngọn truỵ đầu dao sáng loáng.
- ủa, hai người này sao quen mặt quá, họ chẳng phải là hai người cầm đao đã chết trước linh đường của nghĩa phụ và nghĩa mẫu, sau đó bị hai người khổng lồ cõng di...
âu Dương Thu kinh ngạc nghĩ đến đó, một đại hán trầm giọng quát hỏi:
- Hai người đến đây làm gì vậy hả?

âu Dương Thu không đáp lại mà hỏi:
- Hai vị chẳng phải đã chết trước linh đường của vợ chồng chưởng môn nhân phái Bình Giang rồi sao? Chả lẽ âm hồn không tan ư?
Hai đại hán nghe hỏi vậy, ngơ ngáo nhìn nhau, một đại hán râu xồm đáp:
- Tiểu tử ngươi rõ là nói chuyện vớ vẫn, ai không biết sự lợi hại của hai huynh đệ bọn ta, niệm tình ngươi tuổi trẻ vô tri, đi khỏi đây mau kẻo chết uổng mạng.
âu Dương Thu cười giòn:
- Hai vị có gì lợi hại, hãy nói ra danh tánh trước để tại hạ nghe thử được không?
Chàng vì muốn biết rõ thân phận của đối phương nên hỏi vậy?
Gã đại hán râu xồm nhường mày:
- Thôi được, ta cho ngươi biết, huynh đệ ta là Điểm Thương Song Hổ, vậy ngươi đi được rồi chứ?
âu Dương Thu chợt động tâm thầm nhủ:
- Điểm Thương Song Hổ... HỌ chẳng phải đệ tử thủ tọa của chưởng môn Điểm Thương tên là Trần HỔ Lâm và Trần HỔ Đông ư?
Hai người này nghe đâu đã được hết võ công chân truyền của phái Điểm Thương, cũng rất có tiếng tăm trên giang hồ, sao giờ lại Ở đây thế nhỉ?
Thì ra hai đại hán áo xanh này quả là Điểm Thương Song Hổ, người râu xồm là lão đại Trần HỔ Lâm, người mắt tròn trán cao miệng rộng là lão nhị Trần HỔ Đông. Và họ cũng chính là hai người đã chết trong Mã Lộc Trại, tổng đà phái Bình Giang, rồi bị hai người khổng lồ mang đi mà âu Dương Thu đã trông thấy.
Trần HỔ Lâm thấy chàng thiếu niên trước mặt lặng thinh trầm ngâm, lại trừng mắt quát:
- Hai người còn chưa mau cút khỏi đây, muốn chết thật hả?
âu Dương Thu lại nảy sinh một ý nghĩ, thầm nhủ:
- Bất kể họ Ở đây làm gì, đã chiếm cứ nhà mình là chẳng phải kẻ tốt lành. Vả lại hai người này đã là Điểm Thương Song HỔ thì cũng kể được là nhân vật có địa vị trong phái Điểm Thương, sao mình không nhân Cơ hội này giải quyết họ, luôn tiện báo thù cho Thiết Bốc thần y lão nhân gia?
Thế là, chàng hăng hắc cười lạnh lùng nói:
- Đây là nhà của bổn thiếu gia, bổn thiếu gia chính là âu Dương Thu, con trai Hàn Mai bảo chủ âu Dương Hàn đại hiệp, để các ngươi chết cũng nhắm mắt.
Trong lúc nói đã tiện tay ấn nút vào bên lưng, "soạt" một tiếng, ngọn nhuyễn tiên gân giao đã rút ra.
Điểm Thương Song HỔ như không hề chú ý đến lời nói của chàng nhưng thấy chàng thiếu niên này đã rút binh khí ra, đương nhiên chẳng phải là kẻ tầm thường, liền gầm lên một tiếng, hai ngọn quỷ đầu đao đã hung mãnh

quét ra.
Tiểu Thúy đứng bên cũng rút ra khỏi bao thanh Hàn Mai Kiếm đã lấy trong Ngân Kiều thôn, vừa định tung mình lao tới đón tiếp.
âu Dương Thu một chiêu Phong Tảo Lạc Diệp, nhuyễn tiên rít lên lãnh lói, đón đỡ thế công của Điểm Thương Song HỔ đồng thời lớn tiếng nói:
- Sư muội hãy lui sang bên lược trận, đây là việc của ngu huynh.
Tiểu Thúy quả nhiên án binh bất động, ngưng thần chú ý theo dõi trận đấu.
Điểm Thương Song HỔ là đệ tử thủ tọa của chưởng môn Điểm Thương, đương nhiên võ công chẳng kém, vừa thấy đối phương tiên pháp thần kỳ và thái độ cuồng ngạo, bèn vận hết công lực thi triển ba mươi hai đường Khai Sơn Đao Pháp tuyệt học Điểm Thương, cuồn cuộn xô ra như trường giang đại hải, quả không phải bình phàm.
âu Dương Thu sát cơ đã động bèn thi triển tiên pháp gia truyền Thần Long Bải VỸ, phối hợp với tiên pháp Tử Điện Thanh Hư tuyệt kỹ sư môn, uy lực gia tăng gấp mấy lần.
Trong thoáng chốc, chỉ thấy ánh đao lấp loáng, bóng tiên ngang dọc hệt như một quả cầu sáng khổng lồ lăn qua lăn lại trước cổng Hàn Mai bảo.
Phái Điểm Thương đã có thể độc lập môn hộ trong võ lâm, được liệt danh một chính đại môn phái, đường lối võ công hẳn nhiên có chỗ hơn người.
Lúc này, hai anh em Điểm Thương Song HỔ liên thủ thi triển ba mươi hai đường đao pháp, uy thế càng thêm khiếp người.
Thế nhưng, đối thủ của họ lúc này chỉ nội tuyệt học gia truyền cũng đã uy chấn võ lâm, giờ âu Dương Thu lại phối hợp với tiên pháp Tử Điện Thanh Hư do Thái Hư thượng nhân truyền thụ, dĩ nhiên càng thêm ảo diệu khôn lường.
Tiên Pháp Thần Long Bải VỸ chủ yếu mạnh mẽ, còn Tử Điện Thanh Hư thì nhanh nhẹn là chính, nên hai môn tiên pháp phối hợp càng thêm uy lực kinh người.
Thời gian chừng một tuần trà trôi qua, âu Dương Thu nóng lòng thủ thắng, bèn thi triển chiêu điện Trì Thương Minh (điện xẹt trên trời xanh) có uy lực mạnh nhất trong Tử Điện Thanh Hư, chỉ thấy trường tiên hóa thành trăm ngàn vệt xanh, kèm theo tiếng rít lảnh lói, hết sức ghê rợn.
Trần HỔ Lâm và Trần HỔ Đông bị tiếng rít kiếp người ấy khiến cho lòng rúng động mạnh, thế đao bất giác chậm đi, trước mặt liền bỏ trống.
âu Dương Thu đâu chịu bỏ lỡ thời cơ, trường tiên đột nhiên cong thành ba khúc, ngăn cách thế liên thủ của Song Hổ, đồng thời nhanh như chớp lướt tới, tả chưởng bổ vào vai phải Trần HỔ Lâm, tay phải trường tiên quét ngang ra, đầu roi quấn vào lưng Trần HỔ Đông.
Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, Trần HỔ Lâm đơn đao quét ra chưa kịp thu về, xương vai phải đã bị trúng chưởng vỡ nát, ngã lăn ra đất chết ngay.

Lão nhị Trần HỔ Đông thấy tình thế không ổn, vừa định tung mình ra khỏi phạm vi trường tiên, nhưng đã trễ một bước, đã bị trường tiên quấn vào lưng.
âu Dương Thu một chưởng bổ ngã Trần HỔ Lâm, hữu chưởng thuận thế tung ra, thân người cao to của Trần HỔ Đông liền bay lên không, va vào bậc cấp đá trước cửa cổng Hàn Mai bảo, cương đao rời tay, vỡ sọ chết ngay tức khắc.
âu Dương Thu chẳng thèm nhìn hai người, cất lấy trường tiên, cất bước hiên ngang đi vào bảo.
Nhưng chân chàng chưa bước lên bậc cấp bỗng nghe Tiểu Thúy kinh hãi hét to, giật mình quét mắt nhìn, chỉ thấy một chiếc lưới rộng khoảng ba trượng chụp xuống đỉnh đầu, đồng thời cũng nghe một tiếng quát lanh lảnh vang lên bên tai.
Ngay khi ấy, một thiếu nữ từ trong cửa bảo lách ra và lướt nhanh đến, tay trái vung lên, trỏ giữa hai ngón phóng ra hai luồng hàn phong, điểm vào âu Dương Thu đang ngã trên đất.
Tiểu Thúy trong lúc nguy cấp, tay phải vung nhanh, Càn Khôn Nhất Chưởng của sư môn đã tung ra, đánh bạt hai luồng chỉ phong của thiếu nữ ấy, đồng thời chộp lấy âu Dương Thu cả người lẫn lưới, với thế Thiên LY Đảo Xuyên Ba vọt nhanh ra sau.
Nào ngờ vọt đi chưa đến hai trượng, bỗng ngã ra đất, vội lồm cồm bò dậy, quay đầu lại nhìn, thì ra chiếc lưới bao phủ sư huynh còn có một sợi dây dài mảnh như tóc đang nắm trong tay thiếu nữ kia.
Đồng thời, nàng cũng đã nhìn rõ diện mạo của thiếu nữ ấy, chẳng ai khác chính là La Võng Cơ đã thoát khỏi thạch lao trong phủ đệ Tư Mã Ở An Định Quan.
Tiểu Thúy tuy không biết La Võng Cơ quan hệ thế nào với sư huynh, nhưng ngay lúc ấy nàng đã nhận thấy, dường như sư huynh có tình cảm đặc biệt với vị giai nhân áo đỏ này.
Ngay khi thoáng ngẩn người, một chiếc lưới to khác của La Võng Cơ đã im lìm phủ chụp xuống đầu, khi phát giác thì không còn tránh kịp nữa.
Trong lúc kinh hoàng, Hàn Mai Kiếm trong tay vội thi triển chiêu Đạt Vân Kiến Nguyệt định chém rách chiếc lưới mảnh như lông trâu, nào ngờ Thần Thủ Thiên Võng này của La Võng Cơ là do VÔ Ưu thượng nhân chế thành bởi tơ Thiên Tầm, hết sức rắn chắc, không binh khí nào chém đứt nổi.
Thế nên, ngay khi bảo kiếm của Tiểu Thúy chém vào lưới, bàn tay nắm lấy dây lưới của La Võng Cơ cũng kéo mạnh, thế là lưới túm người ngã, lăn đến bên cạnh âu Dương Thu.
Lúc này chỉ thấy trên gương mặt lạnh như băng của La Võng Cơ thoáng hiện một nụ cười nhạt, đó là nụ cười trước lúc giết người đã thành thói quen của

nàng trên giang hồ.
Liền theo đó, vị nữ sát tinh này lại thi triển Thiên Tinh Chỉ, ngón tay phóng ra hai luồng kình phong âm nhu điểm vào huyệt tê của âu Dương Thu và Tiểu Thúy, sau đó thu lưới cất vào trong người.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy ma huyệt bị điểm, tay chân không còn cử động được nhưng trong lòng hiểu rõ và miệng có thể nói.
Khi La Võng Cơ vừa thu Thần Thủ Thiên Võng, âu Dương Thu liền khích động nói:
- La tỷ tỷ...
Nhưng thấy La Võng Cơ mặt lạnh như băng sương, sực nhớ La Võng Cơ đã bị người khống chế, lý trí đã mất nên liền nuốt lại những lời định nói.
La Võng Cơ đã chế ngự hai người, như chờ đợi gì đó, cứ đưa mắt nhìn vào trong cổng bảo.
âu Dương Thu nằm trên đất, đưa mắt nhìn vị La tỷ tỷ xem chàng như người xa lạ, bất giác nghe lòng vô cùng xót xa và cảm khái.
Trên bờ Nhị Hải, bình thủy tương phùng, vị nữ sát tinh mà giới giang hồ nghe danh táng đởm này đã rũ mắt xanh với riêng mình chàng.
Ngộ nạn tại Ngân Kiều thôn, nàng bất chấp cản lại phụ thân cứu giúp chàng, cùng chàng lặn lội đường xa đến VÔ Lượng sơn tầm sư học nghệ.
Trong Thủy Vân cốc, qua lời nữ tỳ Lục ỷ, được biết nàng vì kiếm Chu Quả để chữa trị vết sẹo trên mặt chàng, đã một mình dấn thân vào Đại Tuyết Sơn để khiến lọt vào tay bọn người Ma thiết cung.
Giờ đây, nàng đương nhiên không biết chàng với sư muội đã được Thiết Bốc thần y chữa khỏi vết sẹo và khiếm khuyết trên mặt, và càng không biết kẻ đang bị nàng bắt giữ chính là Thu đệ mà nàng đã rũ mắt xanh cùng với sư muội của chàng.
Nếu lúc này mà nàng muốn giết chết hai người, chỉ cần cất tay là xong, vậy thì một người huyết hải thâm thù chưa báo, một người thân thế chưa rõ, chẳng phải ngậm hờn nơi chính suối, chết không nhắm mắt còn gì?
âu Dương Thu nghĩ đến đó, bất giác chua xót ngập lòng, hai hàng nước mắt chảy dài.
Trong nước mắt nhập nhòa, nhìn sư muội Tiểu Thúy bên cạnh, nàng vô tội nhưng sắp chết cùng với mình, thật đáng tội nghiệp.
Thế nhưng, chàng thấy sư muội đang với đôi mắt sáng ngời nhìn lên bầu trời xanh thẳm, thần thái bình thản như đang ngẫm nghỉ một điều gì đó.
La Võng Cơ chờ lâu sốt ruột, bỗng chúm môi cất tiếng huýt dài, tiếng huýt chưa dứt đã thấy trong cổng bảo bóng người nhấp nhoáng, liên tiếp phóng ra năm người.
Hai người đi đầu là một lão nhân tuổi ngoài năm mươi, mặt dài cằm nhọn, một là đại hán trung niên mắt tròn râu quai nón, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Ba người theo sau đều là thiếu niên mày thanh mục tú, tuổi khoảng trên dưới hai mươi.
Năm người thảy đều mặc võ phục xám và mang binh khí khác nhau, hệt như một cơn gió lướt đến trước mặt La Võng Cơ.
âu Dương Thu vừa thấy năm người này xuất hiện, liền động tâm thầm nhủ:
- Cả năm người này đều là đồng bọn của La tỷ tỷ đã gặp tại An Định Quan, chà lẽ tỷ tỷ đã trở thành thủ lĩnh của họ ư?
Chỉ thấy La Võng Cơ hướng về ba thiếu niên nói:
- Ba người hãy kéo thi thể của Điểm Thương Song HỔ vào trong cốc tìm chỗ mai táng, nhanh lên rồi trở về ngay.
Ba thiếu niên áo xám tuân lệnh, lập tức kéo thi thể của Điểm Thương Song HỔ đi ra ngoài Thất Lạc cốc.
La Võng Cơ với ánh mắt lạnh lùng quét nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy trên đất, đoạn quay sang lão nhân mặt dài và đại hán trung niên nói:
- Hai người này đã có thể hạ sát Điểm Thương Song HỔ hẳn võ công chẳng kém, bổn cô nương vốn định giết họ tại đây nhưng cảm thấy tiếc, chi bằng giam họ lại rồi phái người đưa đến cung xin ý kiến vương gia định đoạt. Hai người hãy khiên họ vào đi.
âu Dương Thu nghe nàng nói vậy rất lấy làm thắc mắc, nếu La Võng Cơ quả đã mất lý trí thì sao có thể nói năng đúng đắn hợp lý thế này? Còn như La tỷ tỷ không mất lý trí sao mình gọi La tỷ tỷ mà lại không đếm xỉa đến?
Vừa nghĩ đến đó, hai người áo xám đã cắp lấy chàng và Tiểu Thúy, phóng đi vào trong bảo.
âu Dương Thu bị đại hán trung niên cắp dưới nách phóng đi, chàng đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi vật trong bảo đều như trước, không hề đổi khác, chỉ có rất nhiều phòng ốc cửa đóng kín như không có người ở, hết sức tiêu điều vắng lặng.
Lát sau, chàng và Tiểu Thúy bị hai người áo xám mang vào một gian phòng to tối om, ném lên đất đá có chút ẩm ướt.
Hai người áo xám chẳng nói một lời, bỏ họ xuống xong liền quay người lui ra, nhưng âu Dương Thu nghe có tiếng sắt khua, biết là hai người áo xám đã khóa cửa phòng lại.
âu Dương Thu từng Ở trong Hàn Mai bảo này, đương nhiên hết sức quen thuộc mọi tình hình, nên liền nhận ra đây chính là gian phòng bên phải nhất Ở dãy nhà sau cùng trong bảo.
Chàng còn nhớ rất rõ, gian phòng này trước lúc gia biến luôn được khóa chặt, chìa khóa do chính phụ thân chàng bảo quản. Theo chàng biết, cả bảo hơn trăm người không ai từng bước chân vào gian phòng to này và cũng không biết bên trong có vật gì, còn như phụ thân chàng có thường vào gian phòng này hay không, chính chàng cũng không biết.

Về việc này, chàng vì còn nhỏ tuổi nên không lưu ý. Nhưng có một lần, đó là lúc trước khi xảy ra tai biến không lâu, chàng đã trông thấy phụ thân lúc sáng sớm đã từ đây đi đến khách sảnh và thấy phụ thân tinh thần tươi tắn, không như là mới ngủ dậy. Hơn nữa, phòng ngủ của phụ thân Ở giữa ngôi nhà thứ ba, còn gian phòng này nằm Ở khu nhà sau cùng. Vòng qua dãy nhà này là đến hoa viên, cuối hoa viên là núi cao chắn ngang và cũng là chỗ cuối cùng của Thất Lạc cốc.
Lúc bấy giờ chàng có hỏi phụ thân đi đâu về, phụ thân trả lời là đi dạo hoa viên về. Nhưng phụ thân không hề có thói quen dạo hoa viên vào buổi sáng nên đã khiến chàng hoài nghi, bèn gạn hỏi phụ thân vì sao gian phòng này lại khóa chặt quanh năm?
và Chàng còn nhớ rất rõ, chàng vừa hỏi xong phụ thân đã biến sắc mặt như có điều bí ẩn khó nói gì đó, hồi lâu mới gắt giọng nói:
- Trẻ con chuyện không biết thì đừng hỏi, kẻ từ nay ngươi không được bén mảng đến gian phòng đó nữa.
Trước nay phụ thân luôn thương chiều chàng, chưa từng gay gắt với chàng bao giờ, vậy mà việc này đã khiến cho phụ thân nổi giận.
âu Dương Thu là đứa trẻ thông minh lanh lợi, kể từ đó chàng không còn dám hỏi đến việc ấy nữa, đồng thời cũng nghiêm túc tuân theo lời dạy của phụ thân, không hề dám bước chân đến khu nhà thứ ba nữa.
Tuy nhiên, trong lòng âu Dương Thu đã khắc sâu một nghi vấn, giờ đây chàng và Tiểu Thúy bị hai người áo xám mang vào giam trong phòng này nên dĩ vãng cũng lại hiện về trong trí não.
Do đó, chàng tuy tay chân không thể cử động nhưng hai mắt đảo quanh khắp phòng tìm kiếm, nhưng hoàn toàn chẳng thấy gì.
Bởi trải qua nhiều hung hiểm gian trá, âu Dương Thu đã trở nên đa nghi về mọi sự, tuy lúc này thấy trong phòng trống hoác nhưng lại khiến chàng hoài nghi hơn.
Chàng nghĩ, gian phòng này đã được phụ thân xem trọng thế kia chắc chắn không đơn giản như vậy, chỉ đáng hận là lúc này bị chế ngự, muốn xem kỹ nhưng lực bất tòng tâm.
Chừng thời gian một bữa cơm sau, chẳng những không ai màng đến họ, trong phòng cũng không có động tĩnh gì khác lạ.
âu Dương Thu đang đắm chìm trong dĩ vãng, bỗng thấy Tiểu Thúy cựa quậy mấy cái, rồi thì nàng đứng phắt dậy.
Chàng kinh ngạc lẫn vui mừng, Tiểu Thúy đã vung tay giải huyệt cho chàng.
Chàng liền đứng lên, xúc động không thốt nên lời, ánh mắt ngập đầy vẻ cảm kích, nắm lấy tay Tiểu Thúy siết chặt.
Tiểu Thúy như cũng động lòng trước vẻ khích động của sư huynh, ngay trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, hai thân người cũng bất giác xích lại

gần nhau, rồi thì ôm chặt lấy nhau.
Thế là, hai người quên hết thực tại, dính chặt vào nhau như kẹo mạch nha, yên lặng hưởng thụ cảm giác ngây ngất tuyệt vời như cả thế gian này chỉ có riêng hai người hiện hữu.
Nào ngờ hai người đang ôm nhau thắm thiết, lửa tình dần bốc cao bỗng nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo tiếng chìa tra vào Ổ khóa.
âu Dương Thu giật mình nghĩ nhanh, vộ đẩy Tiểu Thúy ra và ra hiệu nàng đừng lên tiếng rồi hai người nằm trở xuống đất như trước.
Cửa mở, bóng đỏ thấp thoáng, La Võng Cơ một mình xuất hiện trong phòng.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy lúc này đã giả vờ nhắm mắt ngủ, La Võng Cơ đá cho mỗi người một phát, thấy họ không nhúc nhích liền quay người lui ra.
Ngay khi ấy, âu Dương Thu đột nhiên đứng phắt dậy, cách không vung chỉ điểm vào á huyệt của nàng.
La Võng Cơ chỉ kêu "á" một tiếng đã bị Tiểu Thúy nắm giữ Mạch Môn nơi cổ tay.
La Võng Cơ nằm mơ cũng chẳng ngờ tuyệt kỷ sư môn Thiên Tinh Chỉ của nàng đã điểm khóa ma huyệt hai người lại bị họ tự giải khai để rồi kìm chế mình ngược lại.
âu Dương Thu sợ còn có người khác đến nữa, bèn rón rén thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy ba thiếu niên áo xám đã chôn thi thể của Điểm Thương Song Hổ, một người tay cầm thanh Hàn Mai Kiếm của Tiểu Thúy, một người tay cầm ngọn nhuyễn tiên gân giao của chàng và một người cầm dây thừng đang đi về phía này.
Chàng vội ra hiệu với sư muội, đem giấu La Võng Cơ bên vách gần cửa phòng, sau đó chia ra mỗi người đứng nấp sau một cánh cửa chờ ba thiếu niên áo xám vào trong phòng sẽ cùng lúc ra tay đột kích.
La Võng Cơ đã bị chế ngự Á huyệt và Ma huyệt, không nói mà cũng không cử động, chỉ đành với ánh mắt đầy căm thù trừng trừng nhìn vào bóng lưng Tiểu Thúy.
âu Dương Thu đoán không sai, ba thiếu niên áo xám quả đã phụng mệnh đến đây trói hai sư huynh muội chàng để giải về Ma Thiết cung nhưng La Võng Cơ không mấy yên tâm nên đích thân đến xem thử trước.
Ba thiếu niên áo xám ngang nhiên đi đến trước cửa phòng, vừa thấy khóa rời cửa mở, bất giác kinh ngạc cùng đứng cả lại.
Thiếu niên tay cầm nhuyễn tiên đi trước sửng sốt kêu lên:
- ủa, chả lẽ có người thả họ ra rồi sao?
Y bỗng ngưng lời, đứng ngây ra tại chỗ.
Hai thiếu niên khác vừa ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bỗng cảm thấy toàn thân tê dại rồi cũng đứng ngây ra như đồng bọn.
Liền sau đó, hai bóng người từ trong cửa vọt ra lẹ làng cắp hết cả ba thiếu

niên áo xám đi vào phòng.
Thì ra âu Dương Thu và Tiểu Thúy vốn định chờ ba thiếu niên áo xám vào trong phòng mới động thủ, nào ngờ họ thấy khóa rời cửa mở đã sinh nghi đứng lại. Hai sư huynh muội sợ họ bỏ chạy liền vội dùng thủ pháp cách không điểm huyệt tiên hạ thủ vi cường.
Ba thiếu niên áo xám đã bị chế ngự, âu Dương Thu bèn dùng dây thừng họ mang đến trói chặt tay chân họ, sau đó giải khai Ma huyệt, điểm vào Á huyệt.
Tiểu Thúy thu hồi Hàn Mai Kiếm, âu Dương Thu cũng lấy nhuyễn tiên thắt trở vào lưng, hai người đưa mắt nhìn nhau, hiểu ý mỉm cười.
Lúc này đã là giờ ty, hai người đã trải qua mấy lần động thủ, giờ đây đều cảm thấy bụng đói cồn cào.
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, kề tai Tiểu Thúy nói:
- Sư muội Ở đây canh chừng họ cẩn thận, ngu huynh đến nhà bếp tìm chút gì ăn tạm rồi hẵng tính.
Tiểu Thúy gật đầu, âu Dương Thu liền đi ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại.
Chàng đứng trong sân vườn quét mắt nhìn quanh thấy không có động tĩnh gì, bèn rón rén đi về phía trung viện.
Hàn Mai bảo gồm có ba khu nhà, trước kia âu Dương Hàn đã phân chia như sau: Khu nhà thứ nhất dùng cho khách và gia đình, khu nhà thứ nhì là chỗ Ở của mấy mươi đệ tử, kể cả sảnh luyện võ, thư phòng, nhà bếp và cả phòng ngủ của mình, khu nhà thứ ba là chỗ Ở của thân quyến trang đinh và nhà kho.
Từ khu nhà thứ ba vào trung viện phải đi ngang qua sảnh luyện võ, cửa một khách sảnh rồi mới đến nhà bếp Ở sau dãy phòng phía tây.
âu Dương Thu đương nhiên biết rất rõ, chẳng cần phải tìm kiếm, có thể đi thẳng đến nhà bếp, nhưng vì lúc này có điều e ngại và phải hiểu tình hình trong bảo hiện nay nên mỗi khi đi qua một phòng một sảnh, chàng đều lưu ý quan sát một phen.
Chỉ thấy tất cả phòng ốc tuy nguyên vẹn như trước, nhưng hầu hết cửa và cửa sổ mở toang, bên trong trống hoắc lạnh tanh, rõ ràng là sau đêm mưa gió sấm sét kia đã có người vào trong bảo dọn đồ đạc đi.
Qua mọi vết tích chứng tỏ tất cả phòng ốc trong bảo đều như không có người ở, sân vườn tuy được quét dọn sạch sẽ nhưng hiển nhiên sự quét dọn ấy đã được thực hiện chưa lâu.
âu Dương Thu vừa đi vừa nhìn, thầm nhủ:
- Vậy xem ra La tỷ tỷ với mấy người kia cũng vừa đến đây tối đa không quá ba hôm nhưng chẳng rõ họ có mục đích gì thế nhỉ?
Lúc này chàng đã vòng qua sảnh luyện võ, chỉ thấy cánh cửa khép hờ, bên

trong cũng hoàn toàn tĩnh lặng.
Khách sảnh Ở ngay phía trước luyện võ sảnh, đây là trung tâm Hàn Mai bảo và cũng là một công trình kiến trúc lộng lẫy nhất, nào tường chạm cột khắc, tường đá ngói xanh, trong lót đá Đại Lý bóng loáng.
Hôm xảy ra tai biến, chính tại khách sảnh này, phụ thân chàng đã thiết yến khoản đãi môn nhân và gia đinh, nay tuy đã qua đi gần mười tháng, nhưng âu Dương Thu tưởng chừng như mới xảy ra hôm qua. âu Dương Thu rón rén đi đến ngoài cửa khách sảnh, dĩ vãng chợt hiện về khiến chàng nghe lòng đau xót khôn tả.
Chàng bất giác dừng chân, ngước mắt nhìn, chỉ thấy cánh cửa mở toang, chợt động tâm, sải bước đi lên thềm đá, bỗng nhiên một làn hơi tanh mùi máu ập vào mũi chàng.
âu Dương Thu rúng động cõi lòng, do dự một hồi, ngưng thần chú mắt nhìn, liền tức sửng sốt kinh hoàng, chỉ thấy trên nền đá bóng loáng ngổn ngang mười mấy tử thi, tử thi nào cũng máu óc nhầy nhụa hết sức ghê rợn. Những tử thi này thảy đều mặc võ phục xám và CÓ binh khí trên mình, hiển nhiên toàn là nhân vật võ lâm, rất có thể đều là thủ hạ của La Võng Cơ và chính là người của Ma Thiết cung.
Máu hãy còn tươi, óc hãy còn loãng, thi thể chưa lạnh, chứng tỏ những người này mới chết đây thôi. Tuy họ có mang theo binh khí nhưng thảy đều chưa động đến là đã bị người đánh vỡ sọ rồi.
Sau khi xem xét vài tử thi, âu Dương Thu thầm nhủ:
- Xem ra là chuyện đã xảy ra sau khi La Võng Cơ đến phòng giam, nhưng thời gian tối đa cũng không quá một bữa cơm, người nào mà có võ công ghê gớm đến mức cùng một lúc hạ sát đến mười mấy nhân vật võ lâm một cách nhanh chóng đến vậy?
Vậy là hiện trong bảo ngoài chàng với Tiểu Thúy cùng nhóm La Võng Cơ, rõ ràng còn có mặt cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh.
âu Dương Thu nghĩ đến đó, cơn đói lập tức tiêu tan, chỉ cảm thấy trong Hàn Mai bảo lại ngập sát cơ, chẳng rõ kẻ đến sau là địch hay bạn, mình cần phải hết sức cẩn thận, nếu không...
Thốt nhiên, ngoài cửa bóng xám nhấp nhoáng, âu Dương Thu chưa nhìn kỹ đã buông tiếng quát vang, một chưởng bổ ra, đồng thời người cũng theo sau vọt ra như tia chớp.
Bóng xám ngoài cửa võ công cũng khá cao, tuy trong lúc bất ngờ vẫn phản ứng nhanh nhẹn, tung mình ra xa mấy trượng, tránh khỏi một chưởng của âu Dương Thu.
âu Dương Thu hạ xuống trong sân vườn, đưa mắt nhìn, thì ra là lão nhân mặt dài và đại hán râu xồm đã cắp chàng với sư muội vào trong phòng giam trước đây.

Hai người cũng đã thấy rõ tình trạng trong sảnh, sau khi tránh khỏi một chưởng đột kích của âu Dương Thu, hai người liền đứng sóng vai nhau vận công đối bị.
Lão nhân mặt dài cười khảy nói:
- Tiểu tử, ngươi thủ đoạn tàn ác như vậy không thấy quá đáng sao?
âu Dương Thu thoáng nhường mày, so vai khinh miệt nói:
- Bọn tà giáo chết là đáng tội, có gì là tàn ác với không tàn ác? Hai người cũng đừng mong sống mà rời khỏi bảo này.
Trong lúc nói chàng đã vận tụ công lực Càn Khôn Nhất Khí Chưởng vào hai bàn tay, nhưng chàng chưa kịp xuất thủ, đại hán râu xồm đã buông tiếng quát vang, tung mình lao tới công ra một quyền hết sức cương mãnh.
âu Dương Thu nhếch môi khinh bỉ, tả chưởng với chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt đón tiếp kình quyền của đối phương, hữu chưởng với chiêu Hoành Đoạn Vu Sơn bổ chếch vào bả vai đối phương, một chiêu hai thức, nhanh và mạnh khôn tả.
Chỉ nghe "bình" một tiếng va người dội, thân người vạm vỡ của đại hán râu xồm bật lui hơn trượng, còn âu Dương Thu vẫn đứng yên tại Chỗ.
Thì ra đại hán râu xồm ngay khi quyền vừa tiếp xúc với chưởng kình của âu Dương Thu liền cảm thấy chưởng kình của đối phương hung mãnh như bài sơn đảo hải, hoảng kinh vội tung người thoái lui, nhờ vậy mới tránh khỏi một chưởng bổ vào vai trái của âu Dương Thu.
Cao thủ giao đấu, chỉ một chiêu nửa thức là có thể phân biệt cao thấp. Đại hán râu xồm đã đo được công lực của đối phương, đâu còn dám xuất thủ nữa.
Lão nhân mặt dài thấy âu Dương Thu võ công cao siêu, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu bèn cười lạnh lùng nói:
- Tiểu tử quả nhiên có chút bản lĩnh. Lão phu hỏi ngươi, những người này đều là do ngươi hạ sát phải không?
âu Dương Thu cười khảy, mắt rực sát cơ và giọng sắc lạnh nói:
- Phải thì sao? Không phải thì sao? Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc là cơ nghiệp của nhà họ âu Dương, phàm ai tự ý xâm nhập, dù kẻ khác không giết thì bổn thiếu gia cũng...
Lão nhân mặt dài kinh ngạc tiếp lời:
- Vậy là họ không phải do ngươi hạ sát ư? Ngươi là ai?
âu Dương Thu nhường mày:
- HỌ tuy không phải bổn thiếu gia hạ sát, nhưng trước khi tìm ra hung thủ, món nợ này cứ tính với bổn thiếu gia cũng được. Cho các ngươi biết, bổn thiếu gia chính là con trai của Hàn Mai bảo chủ Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn. Thế nào? Vậy có quyền xử trị những kẻ tự ý xâm nhập bổn bảo chứ?

Lão nhân mặt dài vẻ không tin:
- Ngươi... ngươi là âu Dương Thu ư? Nhưng âu Dương Thu mà lão phu đã gặp Ở An Định Quan...
âu Dương Thu ha hả cười tiếp lời:
- âu Dương Thu Ở An Định Quan chính là bổn thiếu gia, bổn thiếu gia chính là âu Dương Thu, nhưng người tuy là một, còn diện mạo thì... Thảo nào các người không nhận ra.
Đại hán râu xồm bỗng xen lời:
- Ngươi là âu Dương Thu hay không cũng vậy, từ nay trở đi dù ngươi có lột da bọn ta cũng nhận ra người, đằng nào món nợ máu hôm nay ngươi có chối cũng chẳng thể được.
âu Dương Thu cười khảy:
- Ai thèm chới? Đằng nào món nợ máu này cũng phải tính luôn cả hai ngươi.
Dứt lời, chàng định xuất thủ.
Lão nhân mặt dài xua tay nói:
- Tiểu huynh đệ đã là thiếu bảo chủ Hàn Mai bảo, vậy hẳn biết quán chủ Bích Vân quán trên Câu Tiết Sơn chứ?
- Đương nhiên, Bích Vân quán chủ Kim Hà đạo trưởng chính là tri giao của tiên phụ.
- Vậy Kim Hà đạo trưởng có hai đệ tử nhập thất tục gia cũng có chút tiếng tăm, tiểu huynh đệ hẳn cũng có nghe nói chứ?
- Nghe thì có, nhưng chưa có duyên gặp...
âu Dương Thu nhìn kỹ hai người, ngẫm nghĩ một hồi nói tiếp:
- Chả lẽ hai vị chính là Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu...
Lão nhân mặt dài hắng giọng hòa nhã nói:
- Không sai, lão phu chính là Lý Phi, còn đây là sư đệ Trương Chiêu.
âu Dương Thu vừa nghe hai người này chính là Câu Tiết Nhị Anh mà phụ thân vẫn thường đề cập, vội chắp tay xá dài nói:
- Vãn bối vừa rồi đã vô lễ, xin hai vị thứ tội cho!
Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu cùng đáp lễ, Lý Phi vội nói:
- âu Dương huynh đệ bất tất phải khách sáo, La cô nương với Cống Lai Tam Sát đi đâu cả rồi vậy?
- HỌ Ở trong phòng giam vãn bối...
âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ, bỗng lại hỏi:
- Ba vị huynh đài ấy là Cống Lai Tam Sát ư? Vì sao họ trở thành...
Chàng vốn định nói là "trở thành tay sai của Đại Nguyên giáo" nhưng sực nhớ họ đã bị mất lý trí chứ không phải tự nguyện, bèn đổi lời nói:
- Xem ra La cô nương với Cống Lai Tam Sát đã quên hết quá khứ, nhưng hai vị tiền bối...

Thần Trảo Lý Phi quét mắt nhìn quanh như có điều e ngại, đoạn khẽ thở dài nói:
- Chuyện này dài dòng lắm, chúng ta hãy tìm chỗ vắng vẻ nói chuyện.
- Vậy vãn bối đến nhà bếp tìm chút thức ăn trước rồi chúng ta hãy cùng đến chỗ La cô nương nói chuyện, được chăng?
Thiết Quyền Trương Chiêu lắc đầu:
- âu Dương huynh đệ không cần đi nữa. Chúng tôi vừa đến đây tối qua, trong nhà bếp chẳng có gì cả. Vừa rồi Trương mỗ với sư huynh chính là phụng mệnh La cô nương ra ngoài tìm thức ăn, nhưng chẳng hiểu sao cả sơn cốc một con thỏ cũng chẳng có, vắng ngắt như là một sơn cốc chết...
âu Dương Thu nghe vậy rất lấy làm lạ thầm nhủ:
- RÕ ràng là lúc mình vào cốc đã thấy rất nhiều chim thú. Tại sao chỉ chốc lát đã biến mất hết thế này? Chả lẽ đã có quái vật hung dữ vào đây hay sao?
Thần Trảo Lý Phi thấy âu Dương Thu lặng thinh trầm tư, bèn cất bước đi vào đại sảnh lần lượt xem xét kỹ mười mấy tử thi, đoạn trở ra đầy kinh hoàng hơ hãi nói:
- Hai vị, chúng ta rời khỏi đây mau!
Đoạn liền dẫn trước phóng đi về phía hậu viện, âu Dương Thu và Thiết Quyền Trương Chiêu thấy vậy cũng chẳng có thời gian để hỏi, vội thi triển khinh công theo sau.
Ba người đến khu nhà thứ ba, âu Dương Thu tiến tới mở cửa, thấy Tiểu Thúy và mọi người bình an vô sự chàng mới yên tâm.
Chàng lắc đầu ra hiệu với Tiểu Thúy là không tìm được thức ăn, nhưng Tiểu Thúy chỉ nhoẻn miệng cười, không hề có vẻ oán trách.
Lý Phi và Trương Chiêu cùng đi vào phòng, thấy La Võng Cơ và cống Lai Tam Sát đang nằm yên trên đất, biết là đã bị âu Dương Thu điểm huyệt nên cũng chẳng hỏi. Lý Phi trở tay đóng cửa lại, nhìn âu Dương Thu hỏi:
- âu Dương huynh đệ, có thật họ không phải bị huynh đệ hạ sát không?
âu Dương Thu gật đầu:
- Chả lẽ tiền bối đã phát hiện điều gì khả nghi ư?
Lý Phi ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:
- Qua thương tích của họ, lão phu tin là không phải do huynh đệ gây ra. Nhưng chẳng hay lúc huynh đệ đến, có phát hiện dấu vết gì không?
âu Dương Thu trầm ngâm:
- Vãn bối cũng nhận thấy những người ấy chết một cách rất kỳ lạ, thảy đều chưa kịp rút binh khí đã bị người đánh vỡ sọ. Vãn bối đang thắc mắc thì hai vị tiền bối đến, bởi không rõ tự sự nên vãn bối đã...
Thần Trảo Lý Phi tiếp lời:
- Theo lão phu nhận thấy, họ không phải chết bởi tay người, theo tình hình chim thú tuyệt tích trong cốc, chứng tỏ nơi đây hẳn đang có một loài ác thú

rất hung dữ và rất có thể do người nấp trong bóng tối sai khiến.
Thiết Quyền Trương Chiêu không đồng ý:
- Qua việc chim thú trong cốc trốn biệt quả là có khả năng mãnh thú xuất hiện, nhưng cho mười hai người chết đó là do thú giết chết, ngu đệ không đồng ý, thử hỏi trên đời này có loài mãnh thú nào có thể một lúc giết chết mười hai cao thủ trong thoáng chốc thế này? Vả lại, theo sự do thám trong mấy tháng qua, chúng ta đều biết Huyền ĐÔ cung chủ của Đại Nguyên giáo rất giỏi điều khiển mãnh thú, đương nhiên việc này tuyệt đối không phải do Huyền ĐÔ cung chủ gây ra, nhưng trong võ lâm hiện nay, còn ai có thể sai khiến mãnh thú giết người chứ?
Thần Trảo Lý Phi mỉm cười:
- Châm ngôn có câu, nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Chả lẽ ngoài Huyền ĐÔ cung chủ, trên đời này không lẽ chẳng còn ai khác có thể sai khiến dã thú hay sao? Chẳng qua chúng ta chưa biết đó thôi. Nhưng hiện không phải là lúc chúng ta luận bàn về vấn đề ấy Thiết Quyền Trương Chiêu chau mày:
- Vụ án mạng này lại xảy ra trong Hàn Mai bảo và không người có mặt làm chứng, mai kia các đại môn phái khó khỏi tìm âu Dương Thu...
Trương Chiêu bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn âu Dương Thu.
âu Dương Thu không hiểu lời nói của Trương Chiêu bèn hỏi:
- HỌ chẳng phải thuộc hạ của Đại Nguyên giáo hay sao? Liên quan gì đến các đại môn phái?
Trương Chiêu nghiêm giọng:
- Rất có liên quan, huynh đệ có biết họ là ai không?
âu Dương Thu lắc đầu:
- Vãn bối không biết!
- Mười hai người này thảy đều là đệ tử có danh tiếng của các đại môn phái, trong số có Thánh Thủ Càn Khôn Mạc Tất Vũ, đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm và cũng là em của Càn Khôn Chưởng Mạc Bất Sầu, trang chủ Liễu Tâm trang Ở TÔ Châu. Mạc Bất Sầu đã chết tại Thất Lạc cốc, giờ Mạc Tất Vũ lại chết trong Hàn Mai bảo, đừng nói phái Thiếu Lâm không chịu bỏ qua mà ngay cả Liễu Tâm trang cũng sẽ tung ra hết toàn lực...
Thần Trảo Lý Phi bỗng ngắt lời:
- Sư đệ tiếp tục nói thế này e rằng âu Dương huynh đệ càng nghe càng hồ đồ và càng nói càng dông dài, hãy để nguy huynh nói vắn tắt từ đầu chí cuối thì hơn.
Thiết Quyền Trương Chiêu gật đầu:
- Vậy cũng được, sư huynh nói nhanh đi. Giờ thì toàn bộ đại kế của chúng ta đã tan tành, đành phải về lập tức Câu Tiết Sơn báo lại với sư phụ định đoạt.
Thần Trảo Lý Phi hắng giọng, vừa định nói bỗng thấy Tiểu Thúy đang cúi

nhìn xuống phiến đá dưới chân rồi bỗng dùng hai chân dẫm mạnh lên.
Hành động này của Tiểu Thúy chẳng những khiến Lý Phi chững lời mà còn gây sự chú ý của âu Dương Thu. Chàng biết nàng sư muội này tính rất tỉ mỉ, hẳn là có điều phát hiện và huống hồ mình cũng đã hoài nghi về gian phòng này từ lâu.
Nền của gian phòng được lát bằng những phiến đá vuông bốn thước, Tiểu Thúy sau khi giẫm mạnh lên phiến đá ấy, lại tiếp tục giẫm mạnh các phiến đá khác, sau đó trở về chỗ cũ, lại giẫm mạnh mấy lần nưa.
âu Dương Thu lúc này đã nghe tiếng vang của phiến đá dưới chân Tiểu Thúy có vẻ khác với những phiến đá khác, nhưng Lý Phi và Trương Chiêu thì chẳng hiểu gì cả.
Sau khi Tiểu Thúy giẫm một hồi phiến đá dưới chân, quay nhìn âu Dương Thu mỉm cười đứng yên không làm gì nữa.
âu Dương Thu quay sang Lý Phi vo Trương Chiêu cười nói:
- Vị sư muội này của vãn bối không nói được, đôi lúc có hành động khác thường, xin hai vị chớ trách.
Lý Phi vội nói:
- âu Dương huynh đệ sao lại nói vậy, lão phu với sư đệ vì phải cấp tốc trở về Câu Tiết Sơn, thời gian không còn nhiều, chuyện đệ tử các đại môn phái trở thành thuộc hạ của Đại Nguyên giáo, có còn cần lão phu nói không?
- Cần, khi tiền bối kể xong, vãn bối cũng có tin quan trọng cho hai vị biết.
âu Dương Thu nói xong, liền bảo Tiểu Thúy ra ngoài cửa canh chừng, kéo Lý Phi và Trương Chiêu ngồi xuống đất.

Hồi 15
Khám phá bí mật trong thạch động

Ba người ngồi xuống xong, Thần Trảo Lý Phi nhắm mắt xếp lại tư duy, đoạn thở dài thậm thượt nói:
- Câu chuyện này lão phu phải bắt đầu kể từ tháng bảy năm rồi, nhưng lại sợ khơi dậy nỗi đau thương trong lòng âu Dương huynh đệ âu Dương Thu vội tiếp lời:
- Xin tiền bối không nên e ngại, vãn bối tự tin có thể chịu được.
Thế là Thần Trảo Lý Phi vô vàn cảm khái kể lại những chuyện kinh hoàng đã qua.
Một tháng trước khi xảy ra vụ thảm án Ở Hàn Mai bảo, các đại danh môn chính phái trong võ lâm Trung Nguyên đã cùng lúc nhận được thiếp mời của Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn, mời chưởng môn nhân các môn phái đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc để thương nghị đại sự võ lâm.
Vì trên thiếp mời chỉ viết thời gian chứ không nói rõ thương nghị đại sự gì nhưng với giao tình giữa âu Dương Hàn và các đại môn phái cùng danh vọng của ông trong võ lâm, nên chưởng môn các đại môn phái tuy thấy sự việc kỳ lạ, không đích thân đến nhưng đều phái môn hạ có địa vị đến đúng hẹn.
Lần ấy số đệ tử cao thủ được phái đi của các đại môn phái gồm có hai mươi bảy người, nhưng thảy đều biệt vô âm tín.
Ai ngờ trong lúc âu Dương Hàn gởi thiếp mời các đại môn phái hội họp, nguồn tin Hàn Mai bảo hơn trăm người thảm tử đã lan truyền khắp giang hồ, chấn động toàn thể võ lâm.
Nhưng trong số những tử thi trôi nổi trên sông Lan Thương duy không thấy bản thân âu Dương Hàn và con trai nên đã khiến các đại môn phái hoài nghi, cùng phái cao thủ đến Thất Lạc cốc điều tra.
Nhưng không lâu sau, sự thật đã chứng minh là phàm nhân vật giang hồ nào vào trong Thất Lạc cốc đều không một ai sống sót. Thế là tình hình của Hàn Mai bảo đã trở thành một bí ẩn không sao làm sáng tỏ được.
Cùng lúc ấy trên giang hồ lại đồn đại là âu Dương Hàn chưa chết và con trai là âu Dương Thu đã bị ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương bức bách vào Nhạn Lạc cốc, trúng kiếm rơi xuống đầm táng mạng.
Nhưng chỉ mấy hôm sau, âu Dương Thu bỗng lại xuất hiện Ở Đại Tuyết Sơn, Vân Long và Đại Lý, còn âu Dương Hàn hiện thân Ở Thất Lạc cốc và

có người đã chính mắt ông ấy dùng trường tiên sát nhân.
Chuyện cứ thế ngày càng ly kỳ hơn. Lẽ đương nhiên, các đại môn phái bị thiệt mạng nhiều cao thủ như vậy đâu chịu bỏ qua vì Thất Lạc cốc không sao tiến vào. Thế rồi, họ cùng đề cử Kim Hà đạo trưởng, quán chủ Bích Vân Quán trên Câu Tiết Sơn, có quan hệ mật thiết với âu Dương Hàn đứng ra chủ trì vụ án này.
Kim Hà đạo trưởng lẽ dĩ nhiên cả công lẫn tư đều không thể từ khước, sau khi suy nghĩ cặn kẽ về tình tiết vụ án, nhận thấy án tình phức tạp và quan hệ trọng đại, nhưng nhất định phải điều tra cho rõ trắng đen, bèn triển khai hành động như sau.
Các đại môn phái lại phái cao thủ xuất sắc, giao cho Câu Tiết Nhị Anh suất lĩnh, bất luận gặp tình huống nào cũng với phương thức bất phản kháng tiến ào Thất Lạc cốc, chỉ cần tìm được ra manh mối là rút lui ngay, trở về Câu Tiết Sơn báo lại với Kim Hà đạo trưởng định đoạt.
Thế nên, Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu đã phụng mệnh suất lĩnh đệ tử tục gia Thiếu Lâm là Thánh Thủ Càn Khôn Mạc Tất Vũ, VÕ Đang Sơn Nhất Huyền đạo trưởng, Nga Mỹ Nhất Tú Đàm Thiết Sinh, Cống Lai Tam Sát Văn Quang, Văn Huy và Văn Hoàng, Hoa Sơn Tam Kiếm Mã Kỳ Lân, Lý Đông Côn và Hoàng Lập Đa, Tiếu hòa thượng Pháp Không đại sư phái Thiên Sơn, đệ tử đắc ý của chưởng môn Không Động là Phi Sách Sư Nhuệ và Chung Nam Nhất Câu Tề Chấn Thương, tổng cộng gồm mười bốn cao thủ cả võ công lẫn trí tuệ đều thuộc bậc nhất võ lâm. Nào ngờ sau khi tiến vào Đại Tuyết Sơn, quần hào đã lạc mất phương hướng, suýt nữa tiến vào vùng cấm địa võ lâm Ly Biệt Câu.
Ly Biệt Câu này là do Linh Nghiêm An Sĩ lúc chủ trì Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn, đã tụ hội quần hào võ lâm thiên hạ cùng ký kết công nhận là vùng cấm địa, Câu Tiết Nhị Anh với những người đi cùng đều là nhân vật có địa vị trong các đại môn phái, lẽ dĩ nhiên đều biết chuyện ấy, đâu dám tự ý xâm nhập.
Nhưng khi quần hào vừa định bỏ đi, bỗng từ trong Ly Biệt Câu phóng ra ba phụ nữ một già hai trẻ. Người già tóc bạc phơ, què một chân, tay chống quải trượng nhưng khá có nhan sắc, xem ra tuổi không quá bốn mươi. Hai người trẻ một áo lục và một áo đỏ, nhan sắc đều xinh đẹp tuyệt trần.
âu Dương Thu nghe Thần Trảo Lý Phi kể đến đó, không nén được hỏi:
- Lão bà què chân tóc bạc đó là lão lão, còn thiếu nữ áo lục là Bạch Thiên Nhi phải không?
Thần Trảo Lý Phi ngạc nhiên:
- Vâng! âu Dương huynh đệ sao biết vậy?
- Vãn bối đã từng vào Ly Biệt Câu gặp hai người đó và họ đã chết rồi!
Thiết Quyền Trương Chiêu trố to mắt, vẻ không tin nói:

- vậy âu Dương Hàn huynh đệ bằng cách nào mà ra được?
âu Dương Thu mỉm cười:
- Chuyện ấy kể ra cũng rất dông dài, để Lý tiền bối nói xong, vãn bối hẵng kể về cảnh ngộ đã qua của vãn bối.
Thần Trảo lão phu lại hắng giọng:
- âu Dương huynh đệ có đoán ra thiếu nữ áo đỏ là ai không?
âu Dương Thu lắc đầu:
- Không, vãn bối không đoán ra được!
- Chính vị La cô nương này đây!
Lý Phi đưa mắt nhìn La Võng Cơ đang nằm trên đất, trầm ngâm chốc lát, đoạn lại kể tiếp:
- La Võng Cơ là một nữ sát tinh có tiếng trên giang hồ, lúc ấy có vài người quen biết nàng ta, vốn định chào hỏi nhưng nàng ta lại xem những người ấy như người xa lạ, chẳng nói một lời, đã cùng thiếu nữ áo lục là Bạch Tiên Nhi xuất thủ ngay.
Quần hào đã phụng mệnh đến đây, đương nhiên không muốn xung đột với họ một cách vô mục đích nhưng vị La cô nương này quả cũng lợi hại, vừa xuất thủ đã dùng binh khí độc môn Thần Thủ Thiên Võng chế ngự ba huynh đệ Cống Lai Tam Sát.
Lý Phi thấy tình thế không ổn, vội hạ lệnh tiếp cứu, nào ngờ là lão bà tóc bạc càng lợi hại hơn, nhanh như gió lướt đi trong quần hào, lạ thay, còn lại mười một cao thủ thảy đều đứng ngây ra như tượng gỗ.
Thế là, mười ba cao thủ có nhiệm vụ do thám Thất Lạc cốc dưới sự suất lĩnh của Thần Trảo Lý Phi chỉ thoáng chốc thảy đều bị bắt vào Ma Thiết cung trở thành tù nhân.
Tuy nhiên, người của Ma Thiết cung không hề hành hạ họ, sau khi lão bà tóc bạc ra tay phục hồi tri giác cho họ, ngày ba bữa no đủ, chỉ bị giam trong thạch thất mất tự do mà thôi.
Nào ngờ ba ngày sau, quần hào thảy đều trở nên ngơ ngẩn, trí nhớ bắt đầu phai nhòa, dần quên đi quá khứ.
Thần Trảo Lý Phi là người giàu kinh nghiệm giang hồ, bằng vào chút sáng suốt còn lại trong đầu, đã bảo sư đệ Trương Chiêu uống vào một viên Kim Hà Bảo Mệnh Đơn mà mỗi đệ tử Bích Vân Quán đều luôn mang theo bên mình.
Kim Hà Bảo Mệnh Đơn này là do Kim Hà đạo trưởng dùng một loại Kim Hà Tiên Thảo rất hiếm và khó tìm trong Câu Tiết Sơn, phối hợp với Hà Thủ Ô ngàn năm, qua mười hai năm luyện chế mới thành, có công hiệu giải bách độc và khởi tử hồi sinh, tương đương với Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của VÔ Ưu thượng nhân nên được giới võ lâm gọi là Tục Mệnh Nhị Bửu.
Các đệ tử Bích Vân Quán khi xuất đạo giang hồ, Kim Hà đạo trưởng đều

ban cho mỗi người một viên Kim Hà Bảo Mệnh Đơn luôn mang theo bên mình, nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không dùng đến, thật là một vật quý báu vô cùng đối với môn hạ Bích Vân Quán.
Vì đơn này Ở trong tay Kim Hà đạo trưởng chỉ luyện thành trăm viên, hết sức trân quý, đừng nói là người ngoài khó cầu xin, dù mà đệ tử Bích Vân Quán nếu đã xử dụng viên duy nhất do quán chủ tặng cho cũng chẳng thể nào xin được nữa.
Lý Phi và Trương Chiêu sau khi uống vào Kim Hà Bảo Mệnh Đơn, quả lập tức thấy hiệu nghiệm, linh đài trong sáng, trí nhớ hoàn toàn hồi phục.
Nhưng mười hai cao thủ đi cùng thì sau bảy ngày trong thạch thất, thảy đều trở nên như ngây như dại. Lúc này Lý Phi và Trương Chiêu mới hiểu ra là người của Ma Thiết cung đã bỏ dược vật vào trong thức ăn để khiến họ dần mất trí nhớ.
Lý Phi và Trương Chiêu vì muốn điều tra rõ nguồn cội nơi đây nên Cũng giả vờ ngây dại như mọi người, chẳng những tỏ ra không quen biết nhau mà ngay cả danh tánh và xuất thân cũng không còn nhớ nữa.
Bảy ngày sau, lão bà tóc bạc đã thả mười bốn người ra, lần lượt thẩm tra lại, sau đó cho họ biết danh tánh và sư thừa, vì họ cũng chỉ biết và nhớ có bấy nhiêu, ngoài ra hoàn toàn quên hết.
Kể từ đó, mười bốn cao thủ võ lâm ấy đã trở thành sứ giả của Ma thiết cung, triệt để tuân phục mệnh lệnh thượng cấp.
Mặc dù Lý Phi và Trương Chiêu vẫn tỉnh táo, nhưng trong tình huống này, cũng đành phải tiếp tục giả ngây giả dại để tìm hiểu lai lịch của Ma thiết cung.
Lần hồi, hai người đã hiểu ra rất nhiều chuyện đã đồn đại trên giang hồ, Ma thiết cung là một trong năm cung dưới sự lãnh đạo của Đại Nguyên giáo, và Ma thiết cung chủ là một vương gia chưa từng lộ diện. Trong cung có rất nhiều người, nam nữ lẫn lộn nhưng thảy đều võ công cao cường.
Cung luật rất tàn bạo, kẻ vi phạm lập tức bị ném vào Ly Biệt Câu cho dã thú ăn thịt. Nhưng cũng may, cái gọi là Cung Luật ấy chỉ có hai câu, kẻ trái lệnh xử tử, kẻ tự ý vào hậu cung xử tử, nên mỗi người đều có thể nhớ rất kỹ.
Nghe đâu trong năm cung sở thuộc Đại Nguyên giáo đều có chức tránh riêng, được biết là Cửu U cung phụ tránh thu gom vàng bạc châu báu và vũ khí cùng chiêu nạp nhân vật võ lâm thứ yếu. Huyền ĐÔ cung phụ trách huấn luyện dã thú, mai kia dùng để xung phong hãm trận. Ma Thiết cung chịu trách nhiệm bắt cóc cao thủ bậc nhất giang hồ và làm cho họ quên hết quá khứ. Còn hai cung khác, một là Hồi âm, một là Khô Lâu phụ trách việc gì chưa rõ.
Mười bốn người họ chịu sự chỉ huy trực tiếp của lão bà tóc bạc, nhưng thỉnh thoảng họ được giao cho người khác quản chế, chẳng hạn như lần đánh cướp

Lam Thái Điệp quy tức trong quan tài Ở An Định Quan, chính La Võng Cơ đã suất lĩnh Cống Lai Tam Sát với Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu, còn lão bà tóc bạc thì dẫn theo Bạch Tiên Nhi và Nhị Kim Cang ngầm tiếp ứng. Nếu không nhờ kế hoạch được tính toán chu đáo, Nhị Kim Cang kịp lúc đến cứu thì lần ấy nhóm La Võng Cơ sáu người đã bị Tư Mã Thiến Như bắt giữ rồi.
âu Dương Thu chợt động tâm hỏi:
- Nhị Kim Cang là ai vậy? CÓ phải người khổng lồ cao trượng hai không?
Lý Phi gật đầu:
- Không sai, Nhị Kim Cang chính là hai người khổng lồ cao trượng hai, họ là huynh đệ thân sinh thuộc man tộc Miêu Cương tên Hỏa Nô, một tên Hỏa Lỗ, chẳng những sức mạnh khôn cùng, võ công cũng chẳng kém, nếu không nhờ họ đần độn, đầu óc đơn giản, chỉ với Nhị Kim Cang này, Ma Thiết cung cũng đủ xưng bá võ lâm rồi.
âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi:
- Vậy là Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh lão hiệp sau khi chết thi thể biến mất là do Ma Thiết cung gây ra phải không?
Lý Phi trảo mắt, vẻ không tin hỏi:
- Sao? Tư Mã Trường Thanh đại hiệp đã chết rồi ư? âu Dương huynh đệ có biết ông ấy vì sao chết không?
âu Dương Thu rõ ràng đã nghe Lý Phi kể về chuyện Ở An Định Quan và hai sư huynh đệ họ cũng đã từng cùng La Võng Cơ tham dự tang lễ của Tư Mã lão hiệp, sao bây giờ lại hỏi như vậy?
Nên chàng thắc mắc hỏi:
- Hai vị tiền bối chẳng phải đã từng đến phủ Tư Mã rồi là gì? Sao lại không biết chuyện Tư Mã lão hiệp đã chết vậy?
Thiết Quyền Trương Chiêu tiếp lời:
- Lúc bấy giờ sư huynh đệ bọn này nghe lão bà tóc bạc nói là tang sự trong phủ Tư Mã chỉ là giả dối, thật sự thì Tư Mã lão hiệp chưa chết.
- Vậy thì lạ thật!
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, đoạn bèn kể lại tình trạng đã chết của Tư Mã Trường Thanh với hành động báo thù của Tư Mã Thiến Như, quần hào hai tỉnh Vân Quý vì vậy đã bị trúng độc, mình mới cùng sư muội Tiểu Thúy đến Đại Tuyết Sơn tìm kiếm thuốc giải.
Nghe xong, Lý Phi giật mình nói:
- Lão phu hiểu rồi! Hôm trước lão phu có nghe Bạch Tiên Nhi với lão lão bí mật nói với nhau là sẽ thu gom hết Nhất Kích, Nhị Phi và Tam Thánh Kiếm đã quy ẩn giang hồ về cung, phen này chúng ta theo La cô nương đến Hàn Mai bảo chẳng phải với mục đích bắt lấy một trong sáu vị tiền bối ấy là gì? Qua đó suy ra, rất có thể là Tư Mã Trường Thanh đại hiệp chưa chết nhưng

phải chăng đã bắt ông ấy về cung thì không rõ được.
Thiết Quyền Trương Chiêu đảo tròn mắt mấy lượt, chợt vỡ lẽ nói:
- Sư huynh, chắc chắn là Tư Mã lão hiệp đã bị bắt về cung rồi, nếu không, nhiệm vụ của Ma Thiết cung vốn là bắt cóc các cao thủ bậc nhất, nhưng chúng ta thấy toàn là nhân vật hạng nhì, nên hậu cung...
- Sư đệ muốn nói là hậu cung chính là nơi an trí các cao thủ bậc nhất ư?
- Nếu không sao họ phải liệt hậu cung là vùng cấm địa? Đệ tin là trong hậu cung ngoài vậy ra, hẳn còn có bí mật quan trọng hơn...
Lý Phi hiền đệ:
- Rất có thể...
âu Dương Thu thấy Lý Phi và Trương Chiêu lặng thinh suy tư, bỗng lại hỏi:
- Hai vị tiền bối có biết là Đại Nguyên giáo tổ chức quy mô và hết sức thu gom cao thủ võ lâm với mục đích gì không?
Lý Phi trầm ngâm:
- ĐÓ thì... lão phu chưa điều tra rõ... có phải âu Dương huynh đệ âu Dương Thu lại kể về những gì đã nghe và thấy tại Cửu U cung.
Thiết Quyền Trương Chiêu bỗng dưng bật dậy, kinh ngạc tột cùng.
Thần Trảo Lý Phi biến sắc mặt hỏi lại:
- âu Dương huynh đệ nói thật chứ?
âu Dương Thu nghiêm mặt:
- Chuyện có quan hệ trọng đại, vãn bối sao dám nói bừa?
- Nếu sáu vị danh tú võ lâm Nhất Kích, Nhị Phi và Tam Thánh Kiếm thảy đều bị Đại Nguyên giáo thu nạp, cộng tiềm lực vốn có của năm cung, vậy thì âm mưu phản loạn đã hình thành rồi. âu Dương huynh đệ, giờ chúng ta hãy chia tay...
Lý Phi đứng lên, quay sang Trương Chiêu nói tiếp:
- Sư đệ, chúng ta trở về Câu Tiết Sơn ngay kẻo muộn.
Chưa dứt lời đã phóng đi ra ngoài, Trương Chiêu cũng vội vã nói:
- âu Dương huynh đệ, La cô nương và Cống Lai Tam Sát Ở đây, xin nhờ huynh đệ lo liệu cho.
Đoạn liền thi triển khinh công phóng đi theo sau Lý Phi. âu Dương Thu không ngăn cản, chờ họ đi khuất, bèn gọi Tiểu Thúy đang Ở ngoài canh gác vào trong phòng, trở tay khép cửa lại.
Tiểu Thúy vào trong phòng nhìn âu Dương Thu miệng mỉm cười, rồi cứ đảo mắt nhìn La Võng Cơ nằm bất động trên đất không thôi.
âu Dương Thu bỗng nhớ đến một điều, thầm nhủ:
- Mình với sư muội cùng một sư phụ, tại sao sư muội có thể tự giải khai huyệt đạo còn mình thì không, chả lẻ sư phụ truyền thụ võ công có sự thiên vị...
Đột nhiên, một hồi tiếng hú kinh thiên động địa từ phía trước bảo vọng đến,

âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng giật mình biến sắc mặt.
Hai người ngưng thần lắng nghe, tiếng hú ấy giống như của loài vượn, nhưng rõ ràng trung lực hùng hậu, loài vượn không thể sánh bằng. Hơn nữa tiếng hú này dài và gay gắt, hồi âm vang vọng rất lâu.
âu Dương Thu động tâm thầm nhủ:
- Chả lẽ chim thú trong Thất Lạc cốc chính là đã khiếp sợ vì tiếng hú này ư? Vậy thì mười hai cao thủ võ lâm đã chết trong đại sảnh cũng là do con quái thú này gây ra, nhưng kẻ đứng sau sai khiến là ai?
Chả lẽ đây chính là người mà Ma Thiết cung định bắt, giờ lại bị y hạ thủ trước hay sao?
chàng định lập tức cùng sư muội ra ngoài xem cho biết nhưng một ý nghĩ khác đã giữ chàng lại, mình đến đây là để tìm kiếm Chu Quả, giờ đã qua mấy ngày rồi mà cũng chưa tìm được, người ấy đã chưa phát hiện ra mình, hà tất tự chuốc lấy phiền phức cho mất thời gian?
Sao mình không nhân cơ hội này thăm dò...
Thế là, âu Dương Thu xua hết mọi tạp niệm, tập trung tinh thần quan sát gian phòng đã khiến cho chàng hoài nghi này, cũng may là tiếng hú kinh khiếp kia không còn vang lên nữa.
Tất cả mọi vật trong gian phòng không có gì khác lạ, bốn bên vách đều được xây bằng đá xanh, không có gì đáng nghi và ngay cả phiến đá mà Tiểu Thúy từng dùng chân giẫm, giờ thử lại cũng chỉ nghe tiếng lạch cạnh nho nhỏ mà thôi.
Trong khi chàng vừa đảo mắt nhìn quanh vừa suy nghĩ, Tiểu Thúy thi nằm móp trên phiến đá có tiếng động khác lạ, hết sức nghiêm túc sờ kỹ từng ly từng tí...
âu Dương Thu không đồng ý việc làm của sư muội nhưng cũng không phản đối, nghĩ mình chưa tìm ra chỗ khả nghi, cứ để nàng ta thử xem.
Bỗng Tiểu Thúy ngước mặt lên, đôi mắt lộ vẻ vui mừng nhìn âu Dương Thu, ngón trỏ sờ vào một góc phiến đá, không di động nữa.
âu Dương Thu liền động tâm ngồi xổm xuống, chú mắt nhìn vào chỗ ngón tay sờ của Tiểu Thúy. Chỉ thấy trên góc phiến đá có một đường vân hình vòng tròn cỡ long nhãn, nếu không nhìn kỹ khó thể phát hiện.
âu Dương Thu lẩm bẩm:
- Tiếng vang phiến đá chứng tỏ bên dưới trống rỗng, trên góc lại có hình vòng tròn, chả lẽ đây chính là cơ cấu mở phiến đá hay sao?
Đoạn lại xem thật kỹ đường tròn trên góc phiến đá, quả nhiên không sai, đường tròn tuy mảnh như tóc nhưng thấy rõ ràng là cách rời với phiến đá nên rất khó nhận ra.
chàng mừng khôn xiết, liền dùng ngón trỏ chọc vào vòng tròn nhưng chưa chạm đến bỗng lại rút tay về.

Nếu chàng đoán không lầm, ngón tay chàng mà chạm vào vòng tròn là có thể khám phá bí mật của gian phòng này nhưng chàng đã do dự, không biết vậy có bội phản lời dặn của phụ thân hay không.
Tiểu Thúy thấy sư huynh rụt ngón tay về mà ra chiều do dự, nàng không hiểu vì lẽ gì bèn vung chỉ điểm vào vòng tròn.
âu Dương Thu chưa kịp quyết định nên chẳng ngăn cản sư muội, chỉ nghe "cạch" một tiếng, phiến đá đã bật mở, hiện ra một cửa hang hình vuông, mùi ẩm mốc từ dưới bốc lên nực nồng, hiển nhiên đã lâu không mở.
Thế là, âu Dương Thu cũng chẳng thể đắn do nữa, chú mắt nhìn vào trong hang, chỉ thấy bên dưới là những bậc đá chênh chếch không nhìn thấy đáy.
- Mình có nên xuống xem thử hay không? Nhưng mình xuống dưới rồi, La tỷ tỷ tính sao đây? Trong cốc rõ ràng đang có mãnh thú và người võ công cao thâm khôn lường...
âu Dương Thu sau một hồi suy tính đã thầm quyết định, bèn bảo Tiểu Thúy bồng La Võng Cơ đi theo chàng xuống hang, được mấy bậc không thấy không có động tĩnh gì và rất sâu, chàng trở lên cửa hang hạ phiến đá xuống.
Theo chàng nghĩ làm vậy là phương sách vẹn toàn, cho dù mãnh thú hay cao thủ nào đó đến đây, cùng lắm là Cống Lai Tam Sát bị khốn đốn, đằng nào Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Diệu Hoàng của phái Cung Lai cũng là kẻ thù của chàng, sự sống chết của đệ tử Cung Lai can gì đến chàng?
Thế rồi, âu Dương Thu đi trước, Tiểu Thúy cắp La Võng Cơ theo sau, hai người tiến vào địa huyệt bí ẩn trong Hàn Mai bảo.
Hai người đi hết khoảng một trăm bậc đá, trước mặt là một đường hầm tối mịt, rộng khoảng ba thước và sâu hun hút, may nhờ hai người đều thị lực trác tuyệt, tuy trong đường hầm tối mịt vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật trong vòng mười trượng.
Trong đường hầm không hề có vật gì, hai người đi được khoảng bốn mươi trượng thì bị một cửa đá cản lại.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy đứng lại, chỉ thấy cửa đá hệt như một tấm bia, trên khắc một hàng chữ to:
"Vong thê Tiêu Viên Nguyệt chi linh thất." Phía dưới trái hàng chữ ấy còn có một hàng chữ nhỏ:
"Phu âu Dương Hàn kính lập." âu Dương Thu xem xong, bất giác sững sờ "ồ" lên một tiếng rồi co chân quỳ xuống, dập đầu lia lịa, lẩm bẩm nói:
- Mẫu thân đã chết rồi nhưng vì sao phụ thân không nói rõ với hài nhi, thậm chí danh tánh của mẫu thân cũng không cho hài nhi biết...
Chàng bỗng nhớ đến hai câu giải đáp của Thiết Bốc thần y: thứ nhất, trên cõi đời này võ công của Thái Hư thượng nhân kể được là cao nhất, thứ nhì, đi mà hỏi mẫu thân ngươi.
Thế là, chàng bỗng cảm thấy thân thế mình thật là bí ẩn, chẳng rõ là do ai

sinh ra?
Nơi đây, phụ thân chàng đã lập linh thất một vong thê Tiêu Viên Nguyệt, nhưng Thiết Bốc thần y lại nói với chàng là muốn biết kẻ thù đã tàn sát cả nhà, hãy đi hỏi mẫu thân ngươi.
- Vậy thật ra là thế nào? Chả lẽ mình có đến hai mẫu thân, một đã chết và một còn sống hay sao?
âu Dương Thu đứng lên, lại xem kỹ bia đá đã làm cửa linh thất này một hồi, lần này chàng đã dễ dàng phát hiện ra nút điều khiển cửa đá, đó là nằm Ở dấu chấm trên đầu chữ vong của hàng chữ Vong thê Tiêu Viên Nguyệt chi linh thất.
Chàng quay sang nhìn sư muội, quyết tâm phải vào trong linh thất tìm cho ra sự thật, bèn đưa ngón tay ấn vào nút điều khiển. Chỉ nghe "kẹt" một tiếng, bia đá xê dịch sang bên, trước mắt bừng sáng.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng lui ra sau mấy bước, định thần nhìn, mới thấy ánh sáng phát ra từ một viên minh châu to cỡ long nhãn được gắn trên vách linh thất.
Sau một thoáng do dự, chàng dẫn trước sải bước đi vào thạch thất, đảo mắt nhìn quanh, gian thạch thất này hình vuông khá rộng, giữa có một cỗ quan tài bằng đá Đại Lý, trước quan tài là một chiếc bàn đá, trên bàn là thanh Hàn Mai Kiếm bằng ánh vàng sáng choa.
Bên phải linh thất còn có một chiếc bàn đá lớn hơn, trên bàn là văn phòng tứ bửu và một quyển sách lụa màu vàng dày hơn tấc.
ĐÓ là tất cả mọi vật trong linh thất, âu Dương Thu nhìn qua là thấy rõ hết.
Lúc này, Tiểu Thúy cũng đã cắp La Võng Cơ đi vào linh thất, vị cô nương không nói được này nhất thời đã bị thanh Hàn Mai Kiếm lôi cuốn.
âu Dương Thu chợt động tâm, đưa tay lấy thanh Hàn Mai Kiếm đã lấy từ Ngân Kiều thôn trên lưng Tiểu Thúy xuống, đi đến đặt lên bàn đá, hai thanh kiếm so một cái là biết thật giả ngay.
Thì ra thanh Hàn Mai Kiếm của Tiểu Thúy tuy độ dài và kiểu dáng giống hệt như thanh Hàn Mai Kiếm trên bàn, nhưng của Tiểu Thúy có bao và trên khắc một đóa hoa mai, còn thanh kiếm trên bàn không bao nhưng có bảy đóa hàn mai khắc nối tiếp nhau trên thân kiếm vàng.
âu Dương Thu rút thanh kiếm của Tiểu Thúy ra, lại so với thanh kiếm trên bàn, càng thấy khác biệt hơn, thân kiếm tuy cùng màu vàng kim nhưng rất mờ nhạt.
Hơn nữa, những đóa mai bạc của thanh kiếm trên bàn đá sáng lóa, nhìn qua cũng biết đó là thép ròng được tôi luyện trăm lần, còn đóa mai bạc trên bao kiếm chỉ là loại thép thường mà thôi.
So sánh xong, âu Dương Thu trả kiếm lại cho Tiểu Thúy, thầm nhủ:
- Thảo nào Hoạt Diêm Vương La Tu đã khẳng khái thế kia, thì ra thanh Hàn

Mai Kiếm của lão ta là đồ giả.
Vì sao Hoạt Diêm Vương La Tu lại phải làm giả thanh Hàn Mai Kiếm này và lại còn nói là đeo kiếm tìm người, mẫu thân của Tiểu Thúy có thể là Tiêu Tàn Nguyệt, chả lẽ người nàng cần tìm chính là Tiêu Tàn Nguyệt ư?
Theo Tiểu Thúy viết cho biết, mẫu thân nàng có một thanh Hàn Mai Kiếm, giờ trong gian linh thất này cũng có một thanh Hàn Mai Kiếm và thanh kiếm này toàn thân sáng lóa không hề dính bụi, hiển nhiên là một báu vật hiếm có.
Trên vách chắn bên trong cổng Hàn Mai bảo cũng có gắn một thanh Hàn Mai Kiếm để làm biểu trưng nhưng phụ thân của âu Dương Thu, Bình Giang phái chưởng môn Lam Tâm Long phu phụ và Nhị Hải cư sĩ đều chết dưới biểu hiện ấy.
âu Dương Thu liên kết những vấn đề ấy lại với nhau, nhận thấy thanh Hàn Mai Kiếm này quan hệ trọng đại và cũng là một bí mật khó thể khám phá.
Chàng suy gẫm một hồi, tạm gác vấn đề Hàn Mai Kiếm sang bên, đi về phía chiếc bàn đá có văn phòng tứ bửu.
Đến bên bàn đá, nhác thấy quyển sách lụa vàng, ngoài bìa có bốn chữ đen Bạn Thê Tiễu Trát(thư ngõ cùng vợ) nét bút rất rắn rỏi.
âu Dương Thu ngón tay thoáng run rẩy, cầm lấy quyển sách lụa lên, tim đập dữ dội, có lẽ bí mật của phụ thân chính là Ở trong đây.
chàng thầm cầu khấn một hồi, lật bìa sách ra, quả nhiên bên trong toàn là thủ bút của phụ thân, trang thứ nhất viết:
"ô hô! ái thê! Ta đặt linh cửu nàng tại chỗ Ở của nàng lúc sinh tiền, nàng có biết hay không?
Ta yêu nàng, lại yêu cả em gái nàng, hồng phấn tri kỷ, vui vầy cá nước, ta chỉ là một kẻ võ biền, được hai nàng yêu thương như vậy còn cầu mong gì hơn nữa?
Nào ngờ hai người vì quá yêu thương ta, định giúp ta trở thành võ công đệ nhất thiên hạ, chẳng rõ nghe được từ đâu, Hàn Mai Kiếm là bảo khí vô địch thiên hạ, trong Hàn Mai bí kíp là kiếm thuật cử thế vô song nên hai người đã rời xa ta ra đi tìm bảo vật...
Vì tìm kiếm hai nàng, ta đã đi khắp chân trời góc biển, dãi nắng dầm mưa, đội trăng khoác sao, vạn dặm bôn ba suốt mười năm dài.
Đến khi lòng nát sức mỏi, ta đã gặp nàng tại đây trong tình trạng hấp hối, chỉ nói được sáu tiếng Khô Lâu cung và Hàm âm chưởng rồi là lìa khỏi cõi đời.
Còn em gái nàng thì biệt vô âm tín, sống chết chẳng rõ.
Hàn Mai Kiếm thì nàng đã lấy được nhưng được kiếm mất người thật khiến ta vô vàn tiếc thương nàng và đau lòng khôn xiết.
Ô hô! Nào phải ta ước mong trở thành người võ công cao nhất?
Biết nàng hẳn là bị Khô Lâu cung dùng Hàm âm chưởng sát hại, ta tuy quyết tâm báo thù cho nàng, nhưng ngặt vì chưa từng nghe nói đến Khô Lâu cung

trên giang hồ, cõi đời bao la biết đâu mà tìm?
Vì kế phục thù, ta đã cho xây Hàn Mai bảo tại đây, hầu dụ kẻ đã sát hại nàng tìm đến, nhưng chẳng biết kế này có thành hay không?
Nếu nàng linh thiêng thì hãy giúp ta!
âu Dương Thu một mạch đọc xong trang thứ nhất mặt đã ràn rua nước mắt, lòng bi ai tột cùng, vội lật sang trang thứ nhì đọc tiếp:
Ta đã công bố lui ẩn giang hồ, kể từ nay một là móc mồi câu báo thù cho nàng, hai là trọn đời Ở đây bầu bạn với nàng, đồng thời nhờ vào bảo kiếm nàng đã tìm được tham cứu kiếm thuật, nếu có thành tựu, khi nào Thu nhi trưởng thành, ta sẽ thay nàng tặng kiếm này cho y và cho biết nguyên nhân chết của nàng, để Thu nhi nối tiếp chí nguyện của ta, báo thù cho nàng để nàng được yên lòng nhắm mắt." Các trang tiếp theo toàn là những lời phát tiết niềm thương cảm trong lòng, cùng với sự thành tựu của việc tham ngộ kiếm pháp.
âu Dương Thu xem được vài trang, thấy không còn gì quan trọng nữa, bèn nhét sách lụa vào lòng, định khi nào rảnh rỗi hẵng sẽ xem kỹ lại Sau đó, chàng đi đến trước cỗ quan tài đá, nước mắt ràn rua quỳ xuống vái lạy nói:
- Mẫu thân hãy yên lòng nhắm mắt, Thu nhi nhất định sẽ tuân theo lời dặn của phụ thân báo thù cho mẫu thân.
Chàng khấn vái xong, tiện tay cầm lấy thanh Hàn Mai Kiếm trên bàn đá quay sang Tiểu Thúy đang đứng ngơ ngẩn nói:
- Sư muội, chúng ta đi thôi!
Tiểu Thúy gật đầu, bồng La Võng Cơ lên, theo sau âu Dương Thu ra khỏi linh thất.
Hai người băng qua đường hầm đi lên bậc đá, ấn nút điều khiển, phiến đá bật mở, tung mình lên khỏi hang.
Liền tức, mùi tanh hội ập vào mũi. âu Dương Thu giật mình đảo mắt nhìn, chỉ thấy Cống Lai Tam Sát thảy đều sọ vỡ óc tuôn, chết trong vũng máu, giống hệt như mười hai cao thủ trong đại sảnh.
Mặt trời đã lặn sang tây, Đại Tuyết Sơn lại bị sương mù bao phủ, gió đêm hiu hắt, đã đến lúc muông chim mỏi cánh quay về tổ ấm.
Trong một sơn cốc Ở lưng núi bên phải Thất Lạc cốc, một đống lửa đang rực cháy soi sáng khắp sơn động. Một đôi thiếu niên nam nữ hết sức anh tuấn xinh đẹp đang ngồi dựa vào vách đá mơ màng ngủ.
Nằm cách họ không xa là một thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp tuyệt trần đang mở to đôi mắt đen láy lẳng lặng nhìn vào đống lửa.
Bên cạnh đống lửa là xương thú rải rác, có số bị lửa cháy phát ra tiếng xèo xèo rất khẽ, mùi dầu thơm theo khói bay ra ngoài cửa động, hòa vào sương mù lao thẳng xuống chỗ sơn cốc có khói bốc ra.
Bóng đen ấy hệt như một cánh chim to đang lao nhanh đột nhiên lộn một

vòng, với thế Phi Điêu Đầu Lâm lướt nhanh vào sơn động.
Người đang trên không chẳng cần mượn vật dùng sức mà có thể thay đổi thân pháp, khinh công của bóng đen này thật hiếm có trong võ lâm.
Nhưng dù khinh công của bóng đen ấy đã đạt đến trình độ thượng thừa, tiếng y phục phất gió trước khi vào động cũng khiến cho hai thiếu niên nam nữ đang ngủ giật mình tỉnh giấc.
Nên khi bóng đen vừa hạ xuống bên cạnh đống lửa, lẳng lặng đảo mắt nhìn, hai thiếu niên nam nữ đã đứng phắt day.
Người áo đen sửng sốt trước thân pháp nhanh nhẹn của đôi thiếu niên nam nữ, thoáng ngẩn người nhưng liền bình tĩnh trở lại, ha hả cười nói:
- Khá lắm, hai người đều là bậc kỳ tài hiếm có, trăm năm khó gặp...
Người áo đen liếc mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ nằm trên đất, gật gù nói tiếp:
- Người này xem ra cũng chẳng kém! Này, chàng trai trẻ, hai người là đồ đệ của ai? Ở đây làm gì?
Hai thiếu nữ nam nữ thấy người áo đen này thân cao năm thước, mày rậm mắt to, mũi thẳng miệng rộng, mặt vuông tai cả, tướng mạo uy nghi, tuổi khoảng trên dưới sáu mươi nhưng ánh mắt sáng quắc, tinh thần sung mãn, không hề có vẻ già nua, biết đây hẳn là một cao nhân dị sĩ.
Thiếu niên anh tuấn trang phục thư sinh ôm quyền thi lễ nói:
- Vãn bối là âu Dương Thu, còn đây là sư muội Tiểu Thúy, gia sư là Thái Hư thượng nhân, vị tỷ tỷ này là La Võng Cơ, chúng vãn bối...
âu Dương Thu vốn định nói ra mục đích đến Thất Lạc cốc, nhưng nghĩ lại ngay cả đối phương là ai cũng chưa rõ, sao thể nói ra sự thật nên đổi ý nói:
- Chúng vãn bối đến Đại Tuyết Sơn du ngoạn, vì trời đã tối nên định Ở đây nghỉ tạm qua đêm. Lão tiền bối thượng tánh tôn danh, có thể cho biết chăng?
Lão nhân áo đen nhận xét qua thần thái, biết là âu Dương Thu không nói thật nhưng cũng chẳng gạn hỏi, chỉ mỉm cười nói:
- Lão phu đã lâu không bước chân vào giang hồ, có lẽ người võ lâm ngỡ là lão phu đã qua đời cho nên ngươi không biết danh tánh lão phu thì đúng. Tuy nhiên, lão phu không hề có ác ý với các ngươi...
Lão nhân áo đen bỗng ngưng lời, liếc nhìn La Võng Cơ nằm trên đất, nói tiếp:
- cô bé này dường như bị chế ngự Á huyệt và Ma huyệt, để lão phu giải khai cho.
Trong khi nói lão nhân đã cất bước tiến tới.
âu Dương Thu vốn định nhân lúc trời tối giao cho Tiểu Thúy Ở đây canh chừng La Võng Cơ, một mình chàng vào trong Ly Biệt Câu tìm Chu Quả rồi mang La Võng Cơ cùng trở về Cửu Diệp Sơn. Nếu như lão nhân áo đen này mà giải huyệt cho nàng, với thân thủ của La Võng Cơ hẳn sẽ ảnh hưởng đến hành động của chàng nên hoảng kinh tiến tới cản lại nói:

- Lão tiền bối không nên, vị cô nương này đã mất lý trí, nếu...
Chàng chưa kịp dứt lời, lão nhân áo đen đã nhanh như chớp vung tay, năm ngón như móc câu chộp thẳng vào mặt chàng.
âu Dương Thu buộc phải lách tránh sang bên, lão nhân áo đen liền tức thừa cơ tay trái vung nhanh, La Võng Cơ đứng phắt dậy ngay.
Thủ pháp giải huyệt của lão nhân áo đen thật kinh người khiến âu Dương Thu bất giác rúng động cõi lòng.
Ngay trong khoảnh khắc ấy, La Võng Cơ buông tiếng quát lanh lảnh, bóng đỏ nhấp nhoáng lao bổ vào Tiểu Thúy.
Tiểu Thúy vốn đã không có thiện cảm với La Võng Cơ, vừa thấy đối phương hung hãn ra tay công kích liền phừng lửa giận, buông tiếng quát vang, Càn Khôn Nhất Khí Chưởng tức khắc tung ra, một luồng kình lực cương mãnh tuyệt luân đẩy bật La Võng Cơ lui trở về ngay.
Ngay khi La Võng Cơ vừa định tấn công tiếp, lão nhân áo đen đã đứng cản trước mặt, trỏ giữa hai ngón phóng ra một luồng khí trắng, chớp nhoáng điểm vào ba mươi sáu đại huyệt khắp người La Võng Cơ âu Dương Thu bởi không rõ nguyên cớ quát:
- Lão tiền bối định làm gì thế này?
Nhưng chàng vừa dứt lời, La Võng Cơ đã đứng ngây ra như phỗng đá Thủ pháp điểm huyệt đặc biệt của lão nhân áo đen lại khiến âu Dương Thu rúng động cõi lòng, nhận thấy thủ pháp này tuy có phần giống tuyệt kỹ cách không đả huyệt do sư phụ truyền cho nhưng so ra lão nhân áo đen này còn cao hơn mấy bậc.
Chỉ nghe lão nhân áo đen nói:
- Ngươi chớ vội hốt hoảng, xem ra cô bé này quả thật đã bị trúng phải trò quái quỷ của ôn Thiên Thành, mất hết lý trí...
âu Dương Thu động tâm, vội hỏi:
- Xin hỏi lão tiền bối, ai là ôn Thiên Thành vậy?
- ôn Thiên Thành tức là ôn Thiên Thành...
Lão nhân áo đen nói đến đó như thấy cần phải giải thích, bèn nhìn âu Dương Thu nói:
- ôn Thiên Thành chính là lão ma đầu đã giành được Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn mà không lấy mà chỉ yêu cầu lập Ly Biệt Câu Đại Tuyết Sơn làm vùng cấm địa...
- Vậy ôn Thiên Thành chẳng phải chính là chủ nhân Ly Biệt Câu ư? Nhưng chẳng hay ông ta đã dùng cách gì khiến người mất lý trí vậy?
Lão nhân áo đen từ trong chiếc túi da bên lưng móc ra một quả cây tươi màu đỏ sậm, đặt trên lòng bàn tay nói:
- Chủ yếu là dùng quả cây này chế thành một loại Ly Hồn Đơn, người ăn vào sẽ quên hết quá khứ, từ đó một lòng tuân theo mệnh lệnh của y...

âu Dương Thu đưa mắt nhìn quả cây màu đỏ sậm, sửng sốt kêu lên:
- Đây là Chu Quả...
- Không sai, đây chính là Chu Quả! Thật không ngờ kỳ trân hiếm thế này lại sản sinh tại Ly Biệt Câu. Nghĩ trong đại hội tỉ võ Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn khi xưa, biết bao người giàu kinh nghiệm đã bị lợi làm mờ lý trí, mắc lừa ôn Thiên Thành, chỉ chia nhau chút vàng bạc châu báu rồi công nhận nơi sản sinh loài quả quý này làm vùng cấm địa, ôi...
Lão nhân áo đen bỗng mắt rực thần quang hỏi:
- Tiểu tử, sao ngươi biết đây là Chu Quả?
âu Dương Thu rợn người thầm nhủ:
- Nhãn thần người này ghê gớm thật!
Nhưng chàng vẫn ung dung bình tĩnh nói:
- Vãn bối chẳng những biết mà còn từng ăn một quả, giờ chính là lại đến Ly Biệt Câu tìm quả này nữa đây.
âu Dương Thu bởi có lòng toan tính nên nói rất rõ ràng và nhấn mạnh từng tiếng một.
Lão nhân áo đen nhíu mày:
- Ngươi đã từng ăn một quả và giờ lại định đi tìm ư?
âu Dương Thu gật đầu, thần sắc ra chiều rất kiên nghị.
Lão nhân áo đen nhìn kỹ chàng một hồi, đoạn lại quay sang nhìn Tiểu Thúy đang đứng mỉm cười, một hồi thật lâu mới lẩm bẩm nói:
- Nhãn thần hai ngươi đều khác hẳn người thường, chẳng những ngươi từng ăn Chu Quả mà cả cô bé này cũng có ăn, lạ thật...
Lão ngẫm nghĩ một hồi bỗng gắt giọng hỏi:
- Các ngươi là gì của ôn Thiên Thành?
âu Dương Thu lắc đầu:
- Vãn bối không hề biết ôn Thiên Thành là ai cả!
- Vậy sao ngươi lại vào được Ly Biệt Câu? Và còn định tìm Chu Quả để làm gì?
- Lão tiền bối đã không chịu cho biết thượng tánh tôn danh, vậy xin thứ cho vãn bối khó thể trả lời câu hỏi của lão tiền bối.
Lão nhân áo đen đuối lý, lại đắm chìm trong suy tư.
âu Dương Thu sực nhớ vừa câu hỏi vừa rồi của lão nhân áo đen, thầm nhủ:
- Mình nhờ được Thiết Bốc thần y lão nhân gia ngầm bỏ thuốc vào trong người mới vào được Ly Biệt Câu và ngẫu nhiên được ăn Chu Quả, nhưng sư muội Tiểu Thúy sao lại...
Chuyến đi Đại Tuyết Sơn phen này âu Dương Thu đã phát hiện Ở Tiểu Thúy có rất nhiều điều không sao giải thích được, chẳng hạn Tiểu Thúy có thể tự giải huyệt đạo, đó là điều âu Dương Thu nằm mơ cũng chẳng ngờ đến, giờ lão nhân áo đen lại qua nhãn thần đoán biết nàng cũng từng được ăn Chu

Quả, những điều ấy chẳng thể không khiến cho âu Dương Thu càng nghĩ càng thắc mắc đối với vị sư muội không nói được này.
Lão nhân áo đen ngẫm nghĩ một hồi, bỗng thở dài nói:
- Tiểu tử ngươi đã muốn biết thân phận lão phu, vậy thì lão phu cho ngươi biết, lão phu chính là Cửu Thiên Phi Kích Giang An Đào của Nhất Kích, Nhị Phi, Tam Thánh Kiếm trong giới võ lâm khi xưa.
âu Dương Thu vừa nghe lão nhân áo đen chính là Cửu Thiên Phi Kích Giang An Đào, một danh tú võ lâm đã tuyệt tích giang hồ mấy mươi năm, vội kéo Tiểu Thúy quỳ xuống vái lạy nói:
- Vãn bối thật có mắt không biết Thái Sơn, xin lão tiền bối thứ tội cho.
Cửu Thiên Phi Kích Giang An Đào nhoẻn cười:
- Hai ngươi mau đứng lên, không cần đa lễ, chỉ cần nói cho lão phu nghe những gì các ngươi biết là được rồi.
vừa nói vừa đưa tay ra đỡ hai người đứng lên.
âu Dương Thu không ngờ vị cao nhân lừng danh võ lâm khi xưa lại bình dị dễ gần gũi như vậy. Sau khi đứng lên, bèn nói rõ nguyên nhân đến Đại Tuyết Sơn tìm Chu Quả phen này, sau cùng lại kể về việc ngẫu nhiên vào Ly Biệt Câu và được ăn Chu Quả, cùng với những gì đã nghe thấy, kể cả chuyện về Câu Tiết Nhị Anh.
Cửu Thiên Phi Kích lúc đầu lộ vẻ kinh ngạc, sau đó tột cùng tức giận cảm khái nói:
- Sau đại hội Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn, lão phu nghe nói ôn Thiên Thành đã giành được thắng lợi, nhưng lại từ bỏ tài báu liên thành mà chỉ yêu cầu Ly Biệt Câu làm cấm địa, lão phu đã biết hẳn có bí mật trọng đại, chỉ vì lão phu đã lâu không can thiệp vào chuyện giang hồ, tuy rất chú ý vấn đề ấy nhưng không muốn nhúng tay vào điều tra, chẳng ngờ ôn Thiên Thành đã dùng loại trân quả hữu ích đối với người luyện võ này chế thành bí dược làm hại võ lâm.
ôi! Hai ngươi không cần phải đi nữa, đó chỉ có bốn quả chín này thôi đã bị lão phu hái hết rồi, vốn định đến Thất Lạc Cốc này viếng thăm một người bạn thân khi xưa, chẳng ngờ, khi ngang qua đây lại gặp các ngươi, vậy cũng kể được là hữu duyên, thôi thì lão phu tặng cho các ngươi ba quả, các ngươi hãy mau rời khỏi đây, trở về giải cứu cho các vị đồng đạo võ lâm.
Cửu Thiên Phi Kích dứt lời, lại từ trong túi da móc ra ba quả Chu Quả cỡ như vậy, trao hết cho âu Dương Thu.
âu Dương Thu đón lấy và cảm kích nói:
- Vãn bối xin đa tạ thịnh tình của lão tiền bối!
Đoạn bỗng nghĩ đến La Võng Cơ, bèn hỏi:
- Vị La tỷ tỷ này đã bị Ly Hồn Đơn làm mất lý trí, chẳng hay Chu Quả có thể giúp phục nguyên không vậy?

Cửu Thiên Phi Kích lắc đầu:
- Không thể! ôn Thiên Thành tuy dùng Chu Quả chế thành Ly Hồn Đơn, nhưng trong có hòa hợp một loại bí dược khác, người đã uống đơn này, ngoại trừ bản thân ôn Thiên Thành có dược vật phục nguyên, khắp thiên hạ chỉ có Kim Hà Bảo Mệnh Đơn của Kim Hà đạo trưởng với Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của VÔ Ưu thượng nhân hoặc còn có công hiệu.
- Vậy vãn bối mang La tỷ tỷ đi bằng cách nào?
Cửu Thiên Phi Kích ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:
- Thế này vậy, để lão phu giải huyệt cho nàng ta, sau đó giải trừ công lực, hai ngươi sẽ mang nàng ta đi một cách dễ dàng, nếu có được một trong hai loại thần đơn mà lão phu vừa nói, khi khôi phục lý trí thì công lực của nàng ta cũng sẽ theo đó mà phục nguyên.
âu Dương Thu suy tính một hồi, nhận thấy cũng chỉ có cách này mới có thể không khiến La Võng Cơ bị lọt vào tay bọn tà giáo lần nữa, vả lại, nàng vốn là đồ đệ của VÔ Ưu thượng nhân, chỉ cần mang nàng về đến Cửu Diệp Sơn rồi đi tìm VÔ Ưu thượng nhân xin thần đơn, hẳn không có gì khó khăn, bèn đáp:
- Vậy xin làm phiền lão tiền bối ra tay cho!
Cửu Thiên Phi Kích liền sử dụng thủ pháp như trước giải huyệt cho La Võng Cơ, sau đó điểm vào huyệt Kiên Tỉnh của nàng giải trừ công lực.
La Võng Cơ công lực bị giải trừ, quả nhiên sát khí hoàn toàn tiêu tan, yếu đuối như một người con gái bình thường, chẳng nói một lời, thờ thẩn nhìn hai người.
- Nơi đây không nên Ở lâu, hai người hãy nhân lúc trời tối dẫn nàng ta đi đi!
Cửu Thiên Phi Kích nói xong, khoát tay và định đi ra ngoài động.
âu Dương Thu lại chợt nghĩ đến một điều, vội xá dài thi lễ nói:
- Lão tiền bối, xin tạm dừng bước.
Cửu Thiên Phi Kích đứng lại hỏi:
- Ngươi còn gì cần nói nữa? CÓ phải muốn biết lai lịch của ôn Thiên thành không?
âu Dương Thu lắc đầu:
- Vãn bối tuy bất tài nhưng cũng đoán biết ôn Thiên Thành hẳn chính là chủ nhân Ma thiết cung và được người trong cung tôn xưng là vương gia.
Cửu Thiên Phi Kích mỉm cười:
- Ngươi quả là thông minh hơn người, ôn Thiên Thành quả từng là một vị vương gia thiên tuế của đương kim hoàng triều, nhưng vì phạm tội đã bị phế làm thứ dân nên mới bỏ văn học võ, chẳng ngờ mục đích học võ của y lại có mưu đồ bất chính.
âu Dương Thu được vị danh tú võ lâm này khen ngợi, lòng hết sức vui sướng bèn nói:

- Dám hỏi lão tiền bối có biết Khô Lâu cung Ở đâu và cung chủ là ai không?
Cửu Thiên Phi Kích ngẫm nghĩ một hồi:
- Lão phu đã gần trăm tuổi nhưng chưa từng nghe trên giang hồ có một tổ chức như vậy!
- Vậy Hàm âm Chưởng là võ công của môn phái nào?
- Môn võ công ấy phát xuất từ bọn Lạt Ma Tây Vực, truyền vào Trung Nguyên chứ không thuộc võ học riêng biệt của môn phái nào âu Dương Thu hỏi không ra lẽ, đành lại vòng tay xá dài nói:
- Được lão tiền bối chỉ điểm nhiều cho, vãn bối vô vàn cảm tạ!
Khi chàng ngẩng đầu lên, Cửu Thiên Phi Kích đã mất dạng, khinh Công thật đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.
Lúc này sương mù đã tan, bầu trời đầy sao, trăng sáng vằng vặc.
âu Dương Thu cõng La Võng Cơ trên lưng, cùng Tiểu Thúy phóng đi một mạch ra khỏi Thất Lạc cốc, thẳng tiến về phía Tinh Tinh hạp Cửu Diệp Sơn.
Trời đã sắp sáng, hai người không ngừng phóng đi, mới rời Đại Tuyết Sơn hơn trăm dặm đường, âu Dương Thu đã mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hào hển.
May nhờ có Tiểu Thúy tiếp thế, âu Dương Thu mới có thời gian ngơi nghĩ.
Cứ thế hai người thay phiên nhau cõng La Võng Cơ phóng thẳng đi chẳng kể ngày đêm, mười hôm sau ngày họ rời khỏi Tinh Tinh hạp, trước lúc trời tối họ đã về đến cửa cốc.
âu Dương Thu bỏ La Võng Cơ trên lưng xuống, thở phào một hơi dài, lòng cảm thấy vô vàn vui sướng. Bất kể thế nào, chàng nghĩ Chuyến đi Đại Tuyết Sơn này chẳng những đã đạt được mục đích chính là tìm gặp Chu Quả, mà còn thu lượm được rất nhiều tin quan trọng bất ngờ, nhất là việc Thiết Bốc thần y chỉnh dung cho hai người, đó càng là một thu hoạch lớn lao.
âu Dương Thu lòng khấp khởi ngẩng đầu sải bước dẫn trước đi vào trong hạp cốc, Tiểu Thúy dìu La Võng Cơ theo sau. Trong hạp cốc yên lặng như tờ, âu Dương Thu vừa đi vừa nhớ lại việc đã dùng chưởng pháp Tam âm Sưu Hồn chế ngự hơn hai trăm cao thủ võ lâm vùng vân Quý, bất giác thầm phì cười.
Nhưng khi chàng bước chân vào Tinh Tinh hạp, thấy hai trăm mười hai vị hào kiệt thứ tự từng hàng nằm trên mặt đất nhưng không thấy Tư Mã Thiến Như và các vị nghĩa huynh, chàng tột cùng kinh ngạc.
Lúc đầu chàng còn ngờ là họ đang Ở trong sơn động nghỉ ngơi nhưng khi hướng mắt về phía cửa động, chỉ thấy toàn là vách đá, cửa động đã không còn.
âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ lẩm bẩm:
- Lạ thật, mình nhớ rất rõ là cửa động Ở ngay đó, sao lại biến mất thế nhỉ?
Bỗng thấy Tiểu Thúy đi dọc theo bờ suối Cam Lộ, cúi đầu chú ý quan sát Qua thực tế chứng minh, vị cô nương không nói được này hết sức tỉ mỉ,

hành động của nàng dĩ nhiên đã gây sự chú ý của âu Dương Thu.
Thế là, chàng tạm gác qua vấn đề cửa động biến mất, cũng đi dọc theo bờ suối xem xét.
Chàng đi chưa được bao xa đã phát hiện rất nhiều dấu chân thú to in rõ trên mặt đất và những dấu chân ấy đến từ thượng nguồn, dừng lại Ở đây một thời gian rồi rút lui trở về.
Trong hạp cốc đã có mãnh thú xuất hiện, nhóm người Tư Mã Thiến Như mất tích và cửa động dùng làm chỗ nghỉ bỗng nhiên bít lại, ba vấn đề ấy nhất thời đã khiến âu Dương Thu không sao lý giải nổi.
Chàng xem xét một hồi, nghĩ giờ dã tìm được Chu Quả, tốt hơn nên cứu chữa cho hai trăm mười hai cao thủ võ lâm này trước, đó mới là điều tiên quyết.
Để quần hào không tranh giành, chàng quyết định cho mỗi người uống một giọt nước Chu Quả trước rồi mới cùng Tiểu Thúy dùng Tam âm Sưu Hồn Chưởng Pháp hoàn hồn phục nguyên cho họ.
Y đã quyết, bèn từ trong túi áo lấy ra hai quả Chu Quả, trao cho Tiểu Thúy rồi nói cho nàng biết kế hoạch của mình, Tiểu Thúy gật đầu đồng ý.
Thế là, hai người bắt tay vào việc, chừng một giờ sau, hơn hai trăm cao thủ mỗi người đã được uống một giọt nước Chu Quả, hai quả Chu Quả cũng vừa hết, vậy là âu Dương Thu hãy còn lại một quả.
Tiếp theo là dùng Tam âm Sưu Hồn Chưởng hoàn hồn phục nguyên cho họ, phải biết sau khi được Thái Hư thượng nhân truyền thụ, đây là lần đầu tiên âu Dương Thu mới xử dụng đến môn chưởng pháp này.
Chính pháp tuy đã có công hiệu, nhưng lúc này phải xử dụng phản pháp, chàng bất giác cảm thấy hồi hộp, tay thoáng run rẩy, bởi chỉ cần sai chệch một chút là đối phương sẽ trở thành tàn phế từ đây.
Thế nên, chàng căn dặn Tiểu Thúy rất kỹ, trước khi vận tụ chưởng công, phải đọc kỹ lại khẩu quyết một lần để tránh sai lầm.
Tiểu Thúy trước nay luôn tuyệt đối vâng lời sư huynh, phen này sự thể trọng đại, lẽ dĩ nhiên nàng càng kỹ lưỡng hơn.
Sau thời gian khoảng một tuần trà, công lực Tam âm Sưu Hồn Chưởng đã được ngưng tụ vào song chưởng, lần lượt vỗ lên huyệt Bách Hội từng người.
Nói trắng ra, Tam âm Sưu Hồn Chưởng Pháp này hoàn toàn là một môn khí công nội gia, lúc thi thố chỉ cần dồn công lực vào lòng bàn tay, chưởng phong phát ra trúng vào một trong ba trăm sáu mươi huyệt đạo trên thân người, đối phương lập tức mất ký trí vì sự tuần hoàn máu biến động, nhẹ thì mặc người tùng xẻo, nặng thì ngủ mê man, dù không cứu chữa thì bốn mươi chín ngày sau cũng tự bình phục.
Nhưng trước bốn mươi chín ngày muốn người bị trúng chưởng hoàn bổn quy nguyên thì cần phải dùng công lực này vỗ vào huyệt Bách Hội, đả thông

kinh mạch toàn thân, hồi phục sự tuần hoàn máu nên áp dụng phản pháp khó nhọc hơn chính pháp rất nhiều.
Do đó, khi hai người vỗ xong huyệt đạo cho hơn hai trăm hào kiệt thì đã kiệt sức bởi tiêu hao quá nhiều chân nguyên, gắng đi về đến chỗ La Võng Cơ đang ngồi điều tức, ngồi xuống vận công điều tức ngay.
Hai trăm mười hai vị hào kiệt tuy đã được cứu chữa, song vì sự tuần hoàn của kinh mạch, nhất thời cũng chưa thể hồi tỉnh.
Nội công cơ bản của âu Dương Thu và Tiểu Thúy đều được học theo phương pháp thổ nạp của đạo gia nên tuy tâm pháp huyền môn có thể giúp hồi phục công lực nhanh chóng nhưng vẫn phải cần thời gian một bữa cơm.
Ngay khi hai người hành công đến cảnh giới Nhập Định Vong Ngã, nơi cửa Tinh Tinh hạp bỗng xuất hiện bóng người lố nhố, có đến năm sáu mươi người. Ba người đi đầu toàn võ phục xanh, thoáng dừng lại Ở cửa hạp cốc rồi tiến vào ngay.
Ba người cầm đầu khi vừa phát hiện hơn hai trăm hào kiệt võ lâm thứ tự từng hàng nằm trên đất, liền khoát tay ra hiệu mọi người dừng lại, ngưng thần giới bị rồi từng bước thận trọng tiến đến gần.
Người áo xanh đi giữa bỗng dừng bước, ngạc nhiên kêu lên:
- ủa! ĐÓ phải chăng La cô nương là gì? Sao hai tên súc sinh kia Cũng có mặt Ở đây thế nhỉ?
Đoạn đưa tay chỉ, nói tiếp:
- Hai vị hãy nhìn xem, họ Ở đó làm gì vậy?
Vì chỗ ngồi của âu Dương Thu ba người tuy cách họ chỉ sáu bảy trượng, nhưng ánh trăng soi vào hạp cốc không mấy sáng tỏ nên họ không nhìn thấy rõ âu Dương Thu với Tiểu Thúy đang nhắm mắt vận công hay là ngồi xếp bằng ngủ.
Hai người áo xanh hai bên cũng dừng lại nhìn, một người nói:
- Người áo đỏ ngồi giữa quả đúng là La cô nương, còn một nam một nữ kia...
Người áo xanh kia bỗng ngạc nhiên nói:
- ủa! Những người này sao như đều chết cả thế nhỉ?
Ba người nói chuyện đều dùng phương pháp Truyền âm Nhập Mật, những người phía sau không tuy nghe nhưng thấy có điều khác lạ, bèn tản ra chuẩn bị ứng biến.
- Hai tiểu súc sinh này rất lợi hại, hai vị hãy chờ đây, để bổn đường chủ tiến đến xem thử trước.
Người áo xanh đi giữa nói xong, rút chiếc quạt lông dài thước rưỡi từ trên lưng xuống che cản trước ngực, tung mình lao về phía âu Dương Thu ba người.
Lúc này âu Dương Thu và Tiểu Thúy đang hành công đến giai đoạn gay go,

chân khí đan điền đã ra khỏi Thập Nhị Trùng Lâu, sắp tới Sinh Tử Huyền Quan, chỉ chốc lát nữa là công thành viên mãn, chân lực phục nguyên. Nên tuy hai người đã hay biết nhưng vẫn không dám phân tâm, bởi nếu phân tâm là tức khắc tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì tàn phế, nặng thì chết ngay tại chỗ.
Người áo xanh tung mình đến trước mặt họ, thấy âu Dương Thu với Tiểu Thúy hai mắt nhắm nghiền, trên đầu bốc hơi trắng, biết ngay hai người đang vận công đến hồi quyết liệt, chỉ cần một chỉ cũng đủ giết chết họ tại chỗ. Nhưng khi thấy La Võng Cơ ngồi giữa hai người, hơi thở điều đặn, hai mắt nhắm nghiền như đang trong giấc ngủ ngon, bất giác động tâm thầm nhủ:
- Hôm trước ta dùng Vũ Phiến giúp ngươi vượt qua Phi Hồng Sảnh, chẳng ngờ ngươi lại thất tín bội nghĩa, phen này ta phải để cho ngươi tận mắt chứng kiến hắn chết dưới Thanh Vũ Phiến của ta, xem ngươi có chịu ngã vào vòng tay ta hay không.
Người áo xanh tự nhủ đến đó thì lòng cũng đã ngập đầy sát cơ. Y cất bước tiến tới, vung chỉ điểm vào Ma Huyệt của La Võng Cơ, rồi xách nàng lên, quay lại trao cho hai người áo xanh đứng phía sau nói:
- Hai vị hãy trông chừng La cô nương, chờ bổn đường chủ lấy mạng hai súc sinh này rồi hẵng tính.
La Võng Cơ Ma Huyệt bị chế ngự, tuy đã hồi tỉnh nhưng nàng chỉ thờ thẫn nhìn người áo xanh trước mặt một hồi, buông tiếng thở dài áo não, không nói một lời, như những gì xảy ra trước mắt không hề liên can tới nàng.
Người áo xanh tay cầm quạt lông ấy chính là Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường, đường chủ Thanh Long đường của Hải Long hội, khi y nhận được thư tín do chim câu mang đến của Hoạt Diêm Vương La Tu gởi đi lúc tiến vào Huyền ĐÔ cung, lập tức cùng Hình đường chủ Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn và Bạch HỔ đường đường chủ Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn suất lĩnh hơn sáu mươi cao thủ ba đường đến Tinh Tinh hạp Cửu Diệp Sơn để nhận lịnh.
Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường trong lúc xuất thủ điểm huyệt La Võng Cơ đã phát hiện ra nàng như không hề hay biết, yếu đuối như người con gái bình thường, đến khi La Võng Cơ hồi tỉnh mặt đầy vẻ ngơ ngẩn, y càng thêm kinh ngạc và thắc mắc.
Ngay trong lúc Triệu Tam Đường bâng khuâng do dự, âu Dương Thu và Tiểu Thúy đã công hành Thập Nhị Chu Thiên, tỉnh lại mở mắt ra.
Lúc này, Triệu Tam Đường đã quay người vung phiến, một luồng kình phong âm hàn nhanh chóng ập đến hai sư huynh muội còn đang ngồi xếp bằng.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy trong lúc hành công đã phát giác có người xuất hiện, lại thấy Triệu Tam Đường giở trò ám toán và lại là kẻ thù gặp nhau, liền tức lửa giận bốc cao.

Nhưng Triệu Tam Đường quyết tâm lấy mạng hai người, chiêu phiến đã vận đến mười hai thành công lực, hết sức hung mãnh và phạm vi uy lực lại rộng, hệt như bài sơn đảo hải ập đến.
Đồng thời, hai người lại đang ngồi xếp bằng, muốn tránh cũng chẳng thể kịp.
Trong lúc cấp bách, hai sư huynh muội như tâm khí tương thông, liền tức vận đề công lực Hỗn Nguyên Nhất Khí, bốn chưởng cùng ngang ngực đẩy ra.
Chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, hai luồng kình lực chạm nhau, cuồng phong xoáy tít, cuốn tung cát đất, nước suối văng bắn tứ phía.
Triệu Tam Đường bật lùi liên tiếp năm bước mới đứng vững lại được, nhưng nội phủ đã bị chấn động, huyết khí sôi trảo, khó thể xuất thủ tiếp ngay được.
âu Dương Thu với Tiểu Thúy thừa thế đứng lên, đưa mắt nhìn hai người áo xanh khác. Chỉ thấy họ đều lưng giắt trường kiếm, dáng người mảnh khảnh, gương mặt gầy gò, đầu mang mắt chuột, tuổi khoảng bốn mươi, nhìn qua cũng biết là người nham hiểm độc ác.
âu Dương Thu tuy từng vào Ngân Kiều thôn hai lần nhưng không biết hai người này, chàng cười khảy thốt:
- Triệu Tam Đường, hành vi ngươi hèn hạ thế này mà cũng kể được là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ ư?
- Hừ! Nhãi ranh chớ giỏi tài miệng lưỡi, bổn hội đã bày thiên la địa võng tại đây, hai ngươi hãy nộp mạng chó đi thôi!
Trường Tôn Sở điều hòa lại huyết khí sôi trảo, tiến tới đứng thành hình chân vạc với hai người áo xanh khác, trừng mắt giận dữ nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy nhưng không xuất thủ ngay.
âu Dương Thu quét mắt nhìn hai người áo xanh trung niên, gật đầu ngạo nghễ nói:
- Được thôi, các ngươi đã cậy người đông thế mạnh thì bổn thiếu gia cũng sẵn sàng thành toàn cho các ngươi luôn thể... Hai vị này cũng để lại danh tánh đi nào!
Người áo xanh cao hơn lỗ mãng nói:
- Hứ! Tiểu cẩu ngươi thật là có mắt không ngươi, ngay cả bọn đại gia mà ngươi cũng không biết, đúng là ngươi đã chui rúc trong bụng mẹ quá lâu... Cho ngươi biết để ngươi chết được nhắm mắt, đại gia là đường chủ Bạch HỔ đường, danh hiệu Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn.
Người áo xanh thấp hơn tiếp lời:
- Lão tử chính là Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn đây!
âu Dương Thu nghe hai người báo ra danh tánh, bất giác lòng chấn động, lạnh lùng nói:
- Hai ngươi đến thật đúng lúc, bổn thiếu gia đang định tìm các ngươi để hỏi

rõ một điều, nếu các ngươi thành thật trả lời, lần này có thể tha chết cho các ngươi, nhưng lần sau gặp lại thì đừng mong toàn mạng.
- Tiểu tử ngươi nói khoác nhiều quá rồi, lão tử thử xem ngươi có được bao nhiêu bản lĩnh.
Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn tính rất nóng nảy, đâu chịu để cho âu Dương Thu nói nhiều như vậy, vừa dứt lời đã "soạt" một tiếng rút kiếm ra, với chiêu Mãn Thiên Hoa Vũ kiếm hóa vạn vì sao bạc phủ chụp xuống đầu âu Dương Thu, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu, uy thế thật hung hiểm.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Bổn thiếu gia nếu dùng binh khí, thắng ngươi cũng chẳng vẻ vang, để cho ngươi nếm thử chưởng công của bổn thiếu gia trước rồi hẵng tính Trong khi nghĩ người đã vọt lên cao, tay trái vung ra hư chiêu Thái Sơn áp Định bổ vào huyệt Mệnh Môn đối phương, tay phải thừa lúc trường kiếm đối phương quét lên trên, nhanh như chớp chộp vào cổ tay cầm kiếm của Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn.
Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn chẳng ngờ âu Dương Thu lại có một chiêu như vậy, giật mình cả kinh, trường kiếm vội biến chiêu Kim Ty Triền Oản (tơ vàng quấn cổ tay) chém vào bả vai phải âu Dương Thu.
Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn dẫu sao cũng là người từng trải nhiều trận chiến, chiêu kiếm vừa biến đổi này chẳng những tự cứu mà còn phản công, thật tinh diệu khôn cùng.
Thế là, âu Dương Thu tuy tay phải có thể chộp được yếu huyệt Mạch Môn của đối phương, nhưng cánh tay của mình hẳn cũng bị chém lìa, lẽ đương nhiên tự bảo là trên hết, tay phải rụt nhanh về, thuận thế trỏ giữa hai ngón kẹp vào mũi kiếm.
Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn thấy vậy thầm mắng:
- Tiểu tử ngươi rõ là tự tìm lấy cái chết.
Đồng thời ngầm vận mười thành công lực, đột nhiên đẩy mạnh trường kiếm tới trước.
Y đinh ninh như vậy sẽ có thể đâm thủng ngực đối phương chết ngay tức khắc, nào ngờ tuy y đã dùng đến mười thành công lực nhưng trường kiếm không hề nhích tới mảy may, bất giác cả kinh thất sắc.
Trong khi ấy, âu Dương Thu tả chưởng lật lên bổ mạnh xuống thân kiếm, chỉ nghe "keng" một tiếng, trường kiếm của Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn đã gãy làm đôi.
âu Dương Thu định tâm hiển thần oai chế phục Ngụy Minh Viễn và Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn để họ khiếp sợ nói ra điều mình cần biết nên đã thi triển tuyệt kỹ, chưa đầy ba chiêu đã tay không bổ gãy trường kiếm của Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn.
Công lực khiếp người ấy tuy khiến đối phương khiếm đởm kinh tâm nhưng

người võ lâm thành danh chẳng dễ nên cũng khiến đối phương sinh lòng liều mạng.
HỒ Chấn Sơn tay cầm thanh kiếm gãy, sau một thoáng sửng sốt bàng hoàng, liền tức râu tóc dựng đứng, buông tiếng quát vang, cả người lẫn kiếm với chiêu Ngạ HỔ Phác Dương (hổ đói vồ dê) lao bổ vào âu Dương thu.
Cũng trong lúc ấy, Triệu Tam Đường nháy mắt ra hiệu với Ngụy Minh Viễn rồi cùng vung động binh khí lao đến tấn công Tiểu Thúy.
Tiểu Thúy không nghĩ như âu Dương Thu, thấy hai người liên thủ công đến, thanh Hàn Mai Kiếm do Hoạt Diêm Vương La Tu tặng cầm trong tay, liền tức thi triển kiếm pháp sư môn như trường giang đại hải, thế là cuộc chiến ba người diễn ra ác liệt.
HỒ Chấn Sơn tuy tức giận liều mạng nhưng âu Dương Thu lại với thân pháp nhanh nhẹn ứng phó, chẳng khác nào như mèo vờn chuột.
Hơn sáu mươi cao thủ Hải Long hội tản ra Ở cửa hạp cốc vì không hiểu tình huống bên trong, chờ đến khi sốt ruột mới ùa vào trong, tiếng hò hét vang trời.
Ngay khi ấy, hai trăm mười hai vị hào kiệt vừa hồi tỉnh, mở mắt thấy nhiều bóng người áo xám từ cửa hạp cốc ùa vào, liền tức đứng cả dậy.
Những vị hào kiệt này bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán trong nhà Tư Mã lại bị Thất âm Luật Chấn hành hạ, lòng đã chứa đầy căm phẫn, lúc này bỗng như từ trong mơ tỉnh lại, đang không có chỗ phát tiết, vừa thấy nhiều người võ lâm xông đến, nào kể ba bảy hăm mốt, thảy đều như hổ đói, một lời cũng chẳng hỏi, lập tức động thủ ngay.
Thế là, trong Tinh Tinh hạp đã diễn ra một cuộc đại hỗn chiến đẫm mau.
Chỉ thấy ánh đao bóng kiếm rợp trời, hàn khí tỏa khắp hạp cốc.
Bóng người bay lượn, máu tươi tung tóe, tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi.
âu Dương Thu đang giao chiến với HỒ Chấn Sơn bỗng nghe nơi cửa hạp cốc tiếng la hét vang trời, biết là Chu Quả đã có công hiệu, quần hào đã được cứu, chấn đánh người của Hải Long hội, hết sức mừng rỡ, liên tiếp tung ra ba chưởng khiến HỒ Chấn Sơn hết sức nao núng, khó thể chống đỡ.
Bỗng âu Dương Thu thừa lúc HỒ Chấn Sơn bỏ trống trước mặt, nhanh như chớp đánh thẳng vào mặt đối phương.
HỒ Chấn Sơn không sao ứng phó nổi, lo được trên không lo được dưới, chợt cảm thấy hạ bàn tên nhói, đã bị âu Dương Thu đá trúng một cước vào huyệt Yêu Nhãn, liền tức bủn rủn ngã lăn ra đất.
Nhưng ngay khi ấy, bỗng nghe Tiểu Thúy rú lên một tiếng thảm thiết, người rơi xuống giòng suối, Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn cùng lúc lao đến, trường kiếm và vũ phiến nhất tề quét ra.
âu Dương Thu cả kinh, buông tiếng quát như sấm rền, vừa định xuất thủ tiếp

cứu, bỗng thấy bụng đau như cắt, không sao chịu nổi, chao người hai lượt rồi nghiêng ngã xuống...

Hồi 16
Thái Hư vì sao đuổi môn đồ

âu Dương Thu tuy lòng rất hiểu, mình mà ngã xuống là sư muội Tiểu Thúy khó thể thoát chết dưới tay Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn, nhưng bụng đau như ruột đứt tim vỡ, ngay cả bản thân còn lo không nổi sao thể lo cho người khác?
Chàng vừa định nhắm mắt, chờ đợi Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn giết xong Tiểu Thúy rồi đến lượt chàng, chợt nghĩ đến đại thù chưa báo, một niềm bi phẫn hết sức mãnh liệt đã kích động quyết tâm cùng chết với kẻ địch.
Thế là, chàng cố vận đề một hơi chân khí, cắn răng dồn công lực Càn Khôn Nhất Khí Chưởng vào hai tay, người đang ngã xuống đột nhiên vọt lên, song chưởng cùng lúc tung ra, một nhắm Triệu Tam Đường và một nhắm Ngụy Minh Viễn.
Thì ra Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn liên thủ giao chiến với Tiểu Thúy không hạ nổi, hết sức sốt ruột bỗng thấy Tiểu Thúy rú lên một tiếng thảm thiết, người rơi thẳng xuống suối.
Sự biến quá đột ngột, bất kỳ ai cũng có lòng hoài nghi cho là đối phương giả trá. Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn tuy cùng vung binh khí quét ra nhưng không khỏi chần chờ trong thoáng chốc và ngay trong khoảnh khắc ấy, một chiêu Càn Khôn Nhất Khí chưởng thí mạng của âu Dương Thu ập đến.
Bởi âu Dương Thu đã vận hết công lực bình sanh nên chưởng lực tột cùng cương mãnh, uy lực kinh người.
Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn tuy phản ứng nhanh, tung mình thoái lui, song vẫn bị chưởng kình hất bay lên cao hơn ba trượng, một người va vào vách núi, mặt mày choáng váng, mắt nổ đom đóm, một người rơi xuống suối Cam Lộ, uống đầy một bụng nước, nhưng đều không bò dậy nữa.
Nhưng âu Dương Thu cũng không còn chịu đựng nổi nữa, người ngã chúi xuống, khi sắp chạm đất, lộn người lên rồi nằm yên bất động.
Thật trời xui đất khiến, ngay khi âu Dương Thu ngã xuống, bụng đau đến mức khiến chàng lộn người, một bàn tay đã tình cờ chạm vào quả Chu Quả còn lại trong túi áo.
Chàng tuy nội phủ đau đến mức ngay cả rên cũng không nổi nhưng đầu óc hãy còn sáng suốt, sực nhớ mình với sư muội cũng bị trúng Thất Tuyệt Đoạn

Trường Tán, hay vì mình vận công quá mức nên khiến kịch độc phát tác? Vậy là mình quá sơ suất, chỉ lo cứu người mà quên mất bản thân, cũng may trên người còn có Chu Quả, nếu không thì...
Những ý nghĩ ấy lướt nhanh qua trong đầu chàng nhưng lúc này toàn thân chàng co giật, hai mắt tối sầm, đầu óc cũng muốn nổ tung, không còn đủ sức móc Chu Quả trong túi áo ra nữa.
Thế rồi, bàn tay chàng chỉ thò được vào trong túi áo, một cơn đau dữ dội trong bụng đã khiến chàng ngất xỉu.
âu Dương Thu nghĩ không sai, chàng với Tiểu Thúy vì vận công cứu chữa cho quần hào đã tiêu hao chân nguyên quá nhiều, chẳng thể tĩnh tọa điều tức với tâm pháp huyền môn nên kịch độc của Thất Tuyệt Đoạn Hồn Tán vốn bị chân nguyên dồn nén trong bụng đã thừa cơ phát tác, lại thêm một hồi kịch chiến với ba cao thủ, để rồi cùng lúc độc phát không chịu nổi.
Nếu hai sư huynh muội mà không nhờ từng được ăn Chu Quả, nội lực thâm hậu, e sớm đã độc phát ngã gục rồi.
Chẳng rõ đã qua bao lâu, âu Dương Thu tưởng như vừa từ trong một cơn ác mộng hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Tiểu Thúy đang nằm bên cạnh, quần hào đứng vây quanh và đều đang nhìn mình.
Cảnh tượng ấy thật khiến chàng chẳng rõ mình còn sống trên đời hay không?
- A ha! âu Dương huynh đệ đã tỉnh lại rồi. Các vị thấy sao, lão phu phán đoán không lầm chứ?
âu Dương Thu đưa tay dụi mắt, nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì ra là Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã.
Chàng hết sức lấy làm lạ ngồi bật dậy, vừa định cất tiếng hỏi Tề Đông Dã bỗng thấy Tiểu Thúy môi động đậy mấy lượt, bật ra một tiếng thở dài rồi cũng mở bừng mắt.
- ối chà! Vật này thật là thần diệu, chúng ta phục nguyên hẳn cũng nhờ quả cây ấy Man Ngưu Vương Đại Niên mặt vàng râu ngắn, mày rậm mắt to, cao lớn vạm vỡ như trâu rừng, y vừa nói đến đó đã bị Tề Đông Dã ngắt lời:
- Vương huynh, đó còn phải nói, nếu không phải âu Dương thiếu hiệp dùng quả này cứu sống chúng ta, e mọi người đã vùi xương trong Tinh Tinh Thạp rồi. Ha ha! âu Dương thiếu hiệp, quả cây màu đỏ sậm mà tay thiếu hiệp nắm chặt lấy có phải là Chu Quả mà thiếu hiệp đã tìm được Ở Đại Tuyết Sơn dùng để cứu chữa mọi người không?
âu Dương Thu đưa tay sờ túi áo, thấy Chu Quả đã không còn, mới vỡ lẽ gật đầu nói:
- Được chư vị kịp thời cứu giúp, tại hạ với tệ sư muội mới thoát chết, ơn đức này tại hạ sẽ trọn đời khắc ghi...
Man Ngưu Vương Đại Niên tính bộc trực chất phát, vội tiếp lời:

- âu Dương thiếu hiệp không nên nói vậy, nếu không nhờ thiếu hiệp với lệnh sư muội thần thông quảng đại, bất chấp muôn vàn gian khổ tìm được quả cây ấy mang về đây. Hừ! E mọi người thảy đều táng mạng cả rồi, tại hạ không biết kẻ khác thế nào, riêng Vương Đại Niên này thấy tính mạng mình chính là nhờ thiếu hiệp giữ lại...
Y nói đến đó, vẻ khích động vỗ vỗ vào bộ ngực rắn chắc của mình, nói tiếp:
- Tính mạng Vương mỗ là do âu Dương thiếu hiệp giữ lại, vậy từ nay âu Dương thiếu hiệp có việc gì cứ sai bảo, dù lên núi đao hay xuống vạc dầu, Vương Đại Niên này mà nói ra một lời hàm hồ nào, chẳng phải là do mẹ đẻ ra.
Vương Đại Niên này tuy lỗ mãng ngốc nghếch nhưng rất có nghĩa khí, ân oán phân minh, lời nói của y thật chân thành, hào khí ngút mây.
Thế nên, y vừa dứt lời, hơn hai trăm hào kiệt đứng quanh liền tức đồng thanh phụ họa, sẵn sàng ra sức vì âu Dương Thu, hào tình thật phấn khích.
âu Dương Thu không ngờ vấn đề rắc rối này lại dẫn đến kết quả như vậy, vội vàng đứng lên thi lễ một vòng cảm tạ quần hào và lượt thuật lại chuyến đi Đại Tuyết Sơn tìm Chu Quả của mình và sư muội, với tin tức về hành động trọng đại của Đại Nguyên giáo, sau đó lại nói về việc giải độc cho họ và động thủ với người của Hải Long hội.
Chàng đang mãi mê kể bỗng nghe một tiếng trong trẻo gọi:
- Sư huynh! Sư huynh!
Chàng sửng sốt ngoảnh lại nhìn, bất giác mừng đến mức cơ hồ nhảy cẫng lên. Thì ra người gọi chàng chính là Tiểu Thúy.
âu Dương Thu vui mừng khôn xiết nói:
- ô! Sư muội... nói được rồi hả?
Tiểu Thúy lúc này cũng đã hoàn toàn hồi phục, đứng bên cạnh chàng hết sức khích động, gật đầu cười nói:
- Sư huynh, lúc tiểu muội tỉnh lại, bỗng cảm thấy cổ họng ngứa ngáy nên đã...
- Nên đã gọi sư huynh trước, phải không?
- Tiểu muội chỉ thử thôi, thật không ngờ đã gọi ra tiếng...
Tiểu Thúy bỗng nghẹn lời, đưa mắt nhìn âu Dương Thu, hai giòng lệ chảy dài xuống má.
Con người đến lúc vui sướng cực độ luôn tuôn trảo nước mắt, âu Dương Thu rất hiểu nổi lòng sư muội lúc này, bèn vỗ vai nàng nói:
- Sư muội đã nói được rồi, hẳn đó cũng là do công hiệu của Chu Quả, sư muội nên vui mừng mới phải, tại sao lại khóc...
Tiểu Thuyết cười khúc khích, vội lau nước mắt nói:
- Tiểu muội đâu có khóc, tiểu muội chẳng phải rất vui mừng là gì?
- Vậy mới phải chứ!

âu Dương Thu an ủi sư muội xong, lại quay sang quần hào nói:
- Giải khốn phò nguy vốn là bổn phận của người trong giới võ lâm, tại hạ với sư muội tìm được Chu Quả, tuy cứu chư vị, nhưng cũng cứu bản thân, đồng thời lại ngẫu nhiên chữa khỏi bệnh câm của tệ sư muội, nếu không nhờ chư vị đã ngăn chặn người của Hải Long hội trong lúc tại hạ với tệ sư muội hôn mê và lại cho ăn vào Chu Quả thì tại hạ với tệ sư muội hẳn cũng khó bảo toàn tính mạng. Do đó, thịnh tình của chư vị, tại hạ dứt khoát không dám nhận. Tuy nhiên... nếu chư vị quả thật xem trọng tại hạ, tại hạ chỉ có một yêu cầu nhỏ, chẳng hay chư vị có thể nhận lời không?
Quần hào cơ hồ đồng thanh nói:
- âu Dương thiếu hiệp có gì dạy bảo xin cứ nói ra, chỉ cần chúng tôi khả năng, sẵn sàng tuân mệnh.
- Tục ngữ có câu, oan gia nên mở không nên thắt...
âu Dương Thu bỗng ngưng lời, thấy mọi người đều nghiêm túc lắng nghe, bèn mới nói tiếp:
- Tư Mã cô nương bởi đau lòng phụ thân thảm tử nên nhất thời hành động sai lầm, rất mong chư vị niệm tình cô nương ấy là một người nữ lưu, từ nay đừng truy cứu việc này nữa.
Quần hào nghe xong, nhất thời bàn tán xôn xao nhưng không ai lên tiếng phản đối. Sau cùng, Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã cất tiếng nói:
- âu Dương thiếu hiệp, sự việc này đợi khi nào gặp Tư Mã cô nương, để cho chính cô nương ấy giải quyết với mọi người thì hơn.
âu Dương Thu thấy phản ứng của quần hào như vậy, bèn hỏi:
- Tề lão tiền bối biết Tư Mã cô nương với các vị nghĩa huynh của tại hạ đã đi đâu không?
Chàng vừa nói xong, bỗng lại nghĩ thấy không đúng. Trước khi chàng với Tiểu Thúy lên đường tới Đại Tuyết Sơn đã dùng Tam âm Sưu Hồn Chưởng làm cho quần hào bất tỉnh, khi mình về đã không thấy Tư Mã Thiến Như và các vị nghĩa huynh đâu nữa, vậy thì quần hào sao thể biết được.
Nên chàng lại hỏi:
- Ba đường chủ của Hải Long hội cùng với thuộc hạ đã đi đâu rồi vậy?
Tề Đông Dã ngẫm nghĩ một hồi, đoạn mới kể lại cuộc hỗn chiến đã xảy ra lúc quần hào vừa tỉnh lại...
Bọn cao thủ ba đường Hải Long hội tuy thảy đều võ công chẳng kém nhưng nhân số quá chênh lệch, sau cuộc chiến đẫm máu, đã bị quần hào tiêu diệt sạch, không còn một tên sống sót.
Sau đó quần hào phát hiện âu Dương Thu và Tiểu Thúy một người rơi xuống suối, một người nằm trên bờ, cả hai đều thở thoi thóp.
Lúc bấy giờ quần hào dã vớt Tiểu Thúy lên, lại thấy Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn và HỒ Chấn Sơn đang bất tỉnh, chỉ thấy La Võng Cơ thờ

thẩn ngồi trên đất, hỏi gì nàng cũng không trả lời, như là người mất trí vậy.
Sau cùng, Tề Đông Dã đã phát hiện một quả cây màu đỏ trên người âu Dương Thu, lúc ấy cũng chẳng biết đó là vật gì, nhưng trong tình trạng vô kế khả thi, cũng đành chia đôi quả cây ấy cho hai sư huynh muội mỗi người một nửa nuốt vào, đó cũng chỉ là thử thôi, nào ngờ chưa đầy một khắc sau hai người đã hồi tỉnh, mới biết quả cây ấy là vật quý hiếm thế.
âu Dương Thu nghe đến đó thầm nhủ:
- Đây đúng là định mệnh an bài, mình vô tình giữ lại một trái Chu Quả, chẳng ngờ lại cứu sống mình với Tiểu Thúy, thật đúng với câu, mưu sự tại nhân nhưng thành sự tại thiên.
Chàng bỗng nhớ đến mình còn có điều cần hỏi Ngụy minh Viễn và HỒ Chấn Sơn, bèn nhìn Tề Đông Dã hỏi:
- Ba đường chủ Hải Long hội giờ thế nào rồi?
Tề Đông Dã chưa kịp đáp, Man Ngưu Vương Đại Niên đã trầm giọng nói:
- Thấy âu Dương thiếu hiệp với lệnh sư muội thọ thương là Vương mỗ biết ngay chính họ đã hạ độc thủ, nên đã...
âu Dương Thu vội hỏi:
- Tiền bối đã làm gì họ rồi?
- Mỗi người một chưởng!
- Đã giết họ rồi ư?
- Hải Long hội chẳng có một kẻ tốt lành, chả lẽ không giết được sao?
- Chẳng phải là không giết được, chỉ vì tại hạ định qua họ điều tra thù nhà mà thôi... vậy thì cũng đành...
Vương Đại Niên áy náy:
- ôi! Vương mỗ không ngờ lại làm lỡ đại sự của thiếu hiệp, thật là đáng chết!
âu Dương Thu thấy Vương Đại Niên tự trách như vậy, đành an ủi y một hồi, thầm nhủ:
- HỒ Chấn Sơn và Ngụy Minh Viễn tuy đã chết nhưng Hoạt Diêm Vương La Tư hãy còn, mình cũng có thể điều tra lão ma đầu ấy.
Sau đó, chàng cùng một số người có kinh nghiệm như Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã và Kiềm Tây Tam Hiệp thảo luận về chuyện mất tích của nhóm người Tư Mã Thiến Như.
Dựa theo việc sơn động phong bế và dấu chân thú trong hạp cốc, mọi người khẳng định hạn cốc này có vấn đề, rất có thể nhóm Tư Mã Thiến Như đã gặp bất trắc, quyết định lần theo hướng đi của dấu chân thú, ngược giòng suối Cam LỘ đi sâu vào tìm kiếm.
Thế là, âu Dương Thu nhờ Tề Đông Dã chia nửa số quần hào Ở lại canh giữ cửa hạp cốc, do Kiềm Tây Tam Kiệt suất lĩnh.
Chàng không yên tâm đối với La Võng Cơ, đành phải tự mình dìu nàng từ từ bước đi.

Tinh Tinh hạp này sâu hun hút, không nhìn được nơi tận cùng.
La Võng Cơ từ lúc bị Cửu Thiên Phi Kích Giang An Đào giải trừ công lực, tuy được âu Dương Thu với Tiểu Thúy thay phiên nhau cõng đi, nhưng đến Tinh Tinh hạp nàng hết sức mỏi mệt, yếu đến mức cơ hồ một cơn gió thổi cũng ngã.
Nàng lúc này ngoan ngoãn như một chú dê con, nép vào bên ngực âu Dương Thu, để cho chàng vòng tay qua sau lưng từng bước từng bước dìu đi.
Nàng không nói một lời, như không hề hay biết những gì đang xảy ra, hoàn toàn nghe theo sự sắp đặt của kẻ khác.
Bởi trên đường từ Đại Tuyết Sơn về đến Tinh Tinh hạp, âu Dương Thu đã hết lòng chăm lo cho nàng, nên tuy nàng như không hề quen biết âu Dương Thu, nhưng chàng bảo gì nàng cũng nghe theo.
Lúc này âu Dương Thu tuy dìu La Võng Cơ bước đi, La Võng Cơ đang trong vòng tay chàng, nhưng lòng chàng hết sức khổ sở.
La Võng Cơ quen với chàng trước, hơn nữa lại có ơn với chàng, chàng lên được VÔ Lượng Sơn học thành tuyệt kỹ, phải nói nửa phần nhờ công lao của nàng.
Còn đối với sư muội Tiểu Thúy, hai người đã cùng nhau học luyện võ công suốt nửa năm trời trên VÔ Lượng Sơn, sớm tối cận kề, nay lại theo chàng hành đạo giang hồ, vào sinh ra tử, luôn chiều chuộng vâng lời chàng, tình yêu đã nảy nở trong lòng hai người.
Thế nhưng, giữa hai nàng chàng phải chọn một, nhưng chàng biết phải chọn ai?
âu Dương Thu tay dìu người ngọc vừa đi vừa suy tư, lòng hết sức bâng khuâng khổ sở, chợt hình bóng ngây thơ hồn nhiên của Lam Thái Điệp lại hiện lên trong trí não chàng...
Bỗng, Vương Đại Niên kinh ngạc cất tiếng nói:
- Các vị hãy xem, đó là gì thế kia?
Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã cũng kêu lên một tiếng sửng sốt, dừng chân lại.
âu Dương Thu giật mình quay về thực tại, ngẩng lên nhìn phía trước, chỉ thấy cách khoảng hai mươi trượng có một vật tròn màu trắng và to như chiếc đấu treo lơ lửng trên không ngay giữa đường đi.
Lúc này quần hào đều đã dừng lại chú mắt nhìn, nhưng vì trình độ nội công có hạn, không trông thấy rõ dó là vật gì, nên hết sức thắc mắc.
âu Dương Thu ngưng thần nhìn, chỉ thấy đó là một chiếc đầu lâu giả do người chế tạo, cách mặt đất khoảng hơn ba trượng, dường như là dùng một sợi dây sắt nhỏ buộc vào mỏm đá trên vách núi.
Vì Tinh Tinh hạp càng tiến vào sâu càng hẹp nên hai bên vách núi ngay chỗ treo chiếc đầu lâu gần như dính liền nhau, ánh trăng không soi xuống được

nên càng tối tăm hơn.
Chiếc đầu lâu giả Ở trong đêm tối càng thêm nổi bật, gương mặt ghê rợn đang hướng ra ngoài hạp cốc, trông thật khủng khiếp.
âu Dương Thu nhìn một hồi, quay sang Tề Đông Dã đứng bên nói:
- Tề lão tiền bối giàu kinh nghiệm giang hồ và biết rành về vùng Vân Quý, chẳng hay có từng đến đây bao giờ chưa vậy?
Tề Đông Dã đang suy đoán vật trắng kia là gì, nghe hỏi liền hắng giọng nói:
- Nói ra thất xấu hổ, lão phu tuy từng trải qua nhiều hung hiểm trên giang hồ, chân đi khắp hai tỉnh Vân Quý, nhưng chưa từng đến Tinh Tinh hạp...
ông ngưng chốc lát, tiếp lời:
- âu Dương thiếu hiệp nội công tinh thâm, thị lực trác tuyệt, đã nhìn thấy rõ đó là vật gì rồi phải không?
âu Dương Thu gật đầu:
- vâng! ĐÓ là một chiếc đầu lâu giả nhưng có điều vật ấy treo Ở đây là có dụng ý gì? Thật khó hiểu nên tại hạ định tìm một vị rành về tình hình Ở đây để hỏi.
Tề Đông Dã quay lại hơn trăn hào kiệt phía sau cao giọ người hỏi:
- Chư vị đây có ai đã từng vào tinh Tinh hạp này không?
Mọi người đều im lặng, vậy là không một ai từng đến đây.
Vương Đại Niên tiến tới một bước, cao giọng nói:
- Đã không có vị nào từng đến đây, vậy thì để Vương mỗ tiến tới trước, xem thử vật ấy là gì!
Vừa dứt lời đã sải bước tiến tới. Vương Đại Niên này tính tình bộc trực, nói là làm, không ai cản được.
Bởi chưa rõ tình hình, quả là cần người gan dạ tiến tới trước thăm dò để khỏi trúng kế kẻ địch, nhưng âu Dương Thu nhận thấy Vương Đại Niên không phải là người thích hợp trong việc này.
Tuy nhiên, âu Dương Thu chưa kịp lên tiếng ngăn cản, Vương Đại Niên đã tung mình ra xa năm sáu trượng, chàng đành ngưng thần giới bị, hễ có biến là lập tức cứu viện ngay.
Quần hào thảy đều im phăng phắc, lặng chờ kết quả thăm dò của Vương Đại Niên, nào ngờ vị hào sĩ chất phác ấy sau mấy lượt tung mình đến gần nhìn, thấy đó chỉ là một chiếc đầu lâu nhân tạo, bất giác buông tiếng cười vang.
Y nội lực hơn người, tiếng cười vang vọng hạp cốc, trong đêm tối nghe hệt như ma khóc quỷ gào, khiến người rùng mình nổi gai ốc.
Quần hào thấy vậy biết là không có gì khác lạ, bèn cùng bước nhanh tới.
Vương Đại Niên chờ mọi người đến gần, đưa tay chỉ chiếc đầu lâu giả, lại ha hả cười to nói:
- Chư vị nhìn xem, món đồ chơi này treo Ở đây thật là mất thẩm mỹ.
Quần hào ngước mắt nhìn, thì ra là một chiếc đầu lâu giả rất ghê rợn treo lơ

lửng ngay giữa hạp cốc, thảy đều rất lấy làm lạ.
âu Dương Thu thoáng suy nghĩ, chú mắt nhìn vào trong hạp cốc, chỉ thấy hoàn toàn tối mịt sâu thăm thẳm.
hạp cốc bắt đầu từ đây hai bên vách núi đã dính vào nhau, đi tiếp vào sẽ không còn nhìn thấy bầu trời, nghiệm nhiên trở thành một sơn động to lớn.
Giòng suối Cam LỘ vốn nằm giữa hạp cốc, cũng từ đây rẽ vào một bên vách núi, chầm chậm chảy vào trong sơn động.
Trên mặt đất in rõ dấu chân thú, hiển nhiên chúng đã ra từ đây.
âu Dương Thu với Tề Đông Dã chú ý quan sát tình hình trước mặt, mặc dù cho đến giờ vẫn chưa có gì xảy ra, nhưng người có chút kinh nghiệm giang hồ chỉ cần bằng vào trực giác cũng ý thức được phía trước đầy rẫy hung hiểm và càng địch tình không rõ, càng cảm thấy ghê rợn.
Rất hiển nhiên, chiếc đầu lâu nhân tạo treo lơ lửng này chính là một vật biểu trưng nhằm cảnh cáo người đến đây, nhưng vì quần hào hiện diện ai cũng chưa từng thâm nhập hạp cốc này nên không người nào biết tình hình bên trong thế nào.
âu Dương Thu bởi lo cho sự an nguy của các vị nghĩa huynh và Tư Mã Thiến Như, đâu còn màng đến nguy hiểm gì, bèn quay sang Tề Đông Dã nói:
- Tề lão tiền bối, theo nhận xét của tại hạ, hạp cốc này rất là lắc léo, mặc dù đến giờ vẫn chưa có địch xuất hiện, nhưng có thể đoán được là càng vào sâu càng nguy hiểm, vạn nhất có kẻ địch bố trí cạm bẫy Ở đây, chờ cho chúng ta tiến vào hết, đối phương phong tỏa đường lui, vậy chúng ta sẽ trở thành cá trong chậu nước còn gì?
Tề Đông Dã ngẫm nghĩ một hồi, hai mắt chớp liền mấy lượt, nghiêm mặt gật đầu nói:
- âu Dương thiếu hiệp nói rất đúng, lão phu cũng nhận thấy như vậy, nhưng...
âu Dương Thu tiếp lời:
- Thế này vậy, Tề lão tiền bối với mọi người hãy tạm Ở lại đây, để tại hạ một mình vào thăm dò trước, sau đó hẵng định liệu, được không?
- Sư huynh, tiểu muội đi với!
Tiểu Thúy nói xong, e lệ nhìn âu Dương Thu chờ chàng trả lời.
Vương Đại Niên đi đến bên âu Dương Thu, thành khẩn và kiên quyết nói:
- Vương Đại Niên này đã nói rồi, từ nay dù lên núi đao hay xuống vạc dầu cũng không rời xa âu Dương thiếu hiệp, tại sao âu Dương thiếu hiệp lại không cho Vương Đại Niên này đi theo chứ?
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi:
- Vương huynh đã muốn đi cùng tại hạ, hai người có thể tiếp ứng lẫn nhau cũng tốt, nhưng sư muội hãy Ở lại đây trông nom La tỷ tỷ, ngu huynh sẽ trở

lại ngay.
Tiểu Thúy nghe vậy, vẻ e lệ liền tan biến, trở nên u oán nói:
- Không, tiểu muội phải đi với sư huynh mới được!
âu Dương Thu thấy vị sư muội luôn ngoan ngoãn này giờ đây lại cãi lời mình, bất giác rúng động cõi lòng, đành gật đầu nói:
- Thôi được, vậy...
Chàng vốn định để La Võng Cơ Ở lại đây nhưng vì không sao yên tâm được nên lại đổi ý nói:
- Vậy sư muội hãy trông nom La tỷ tỷ, ngu huynh với Vương huynh đi trước.
Đoạn bèn giao La Võng Cơ đang dìu trong tay trao cho Tiểu Thúy.
Tiểu Thúy đón lấy tuy có vẻ an ủi nhưng không mấy hài lòng.
âu Dương Thu tuy nhìn thấy hết thần sắc của Tiểu Thúy nhưng lúc này chàng không có thời gian để suy gẫm tâm trạng nàng, bèn cùng Vương Đại Niên đi vào hạp cốc trước.
Tiểu Thúy phải dìu theo La Võng Cơ, dĩ nhiên đi đứng chậm chạp, đành đi Ở phía sau, giữ khoảng cách chừng ba bốn trượng.
Vị tiểu cô nương này đã thầm yêu sư huynh từ lâu, chỉ vì tự thấy xấu xì không tương xứng với sư huynh nên bao tình ý đành giấu kín trong đáy lòng. Nhưng sau được Thiết Bốc thần y cải sửa dung mạo, nàng đã trở nên can đảm hơn, nay lại nhờ ăn Chu Quả đã nói được nên lửa tình trong lòng càng thêm bốc cao, lòng ghen tuông cũng theo đó nảy sinh, lẽ dĩ nhiên xem La Võng Cơ như là gai trong mắt.
Tuy nhiên, dẫu sao nàng cũng là người có lòng dạ hiền lành, nếu không, lúc này nàng chỉ cần một chỉ là có thể lấy mạng La Võng Cơ ngay.
âu Dương Thu và Vương Đại Niên toàn thần giới bị tiến vào hạp cốc chừng bốn mươi trượng, bỗng phát hiện dấu chân thú trên mặt đất không còn nữa, sơn động do hạp cốc hình thành đến đây cũng Càng thêm chật hẹp.
Hai người đảo mắt quan sát hai bên, thấy trên vách núi bên phải có một phiến đá phẳng lì rộng khoảng hai trượng vuông, nơi giữa khắc một hàng chữ Huyền ĐÔ cung cửa thứ bốn mươi tám rất to lớn.
- Huyền ĐÔ cung... Chả lẽ Huyền ĐÔ cung của Đại Nguyên giáo chính là đây ư?
âu Dương Thu thầm nhủ, đồng thời đưa mắt nhìn xuống đất, chỉ thấy những dấu chân thú chính là đã biến mất ngay dưới cửa đá này.
- ồ, phải rồi! Câu Tiết Nhị Anh chẳng đã nói là Huyền ĐÔ cung chủ biết điều khiển thú vật đó sao? Vậy là Tư Mã cô nương với các vị nghĩa huynh hẳn đã bị Huyền ĐÔ cung chủ bắt đi rồi.
Vương Đại Niên thấy âu Dương Thu đăm chiêu suy nghĩ, tuy không biết chàng nghĩ gì nhưng không tiện quấy rầy bèn một mình đi sâu vào động.

âu Dương Thu suy nghĩ một hồi, Tiểu Thúy đã dìu La Võng Cơ đi đến gần. Chàng quay đầu lại nhìn, chẳng thấy Vương Đại Niên đâu, sợ y gặp bất trắc, vội đi nhanh vào trong tìm kiếm.
Thì ra sơn động này chỉ đi thêm vài bước là đến một khúc quanh, khi âu Dương Thu vừa rẽ qua, liền tức sững sờ, chỉ thấy sơn động đến đây là dứt, trước mặt là một đầu lâu đá khổng lồ.
Lúc này Vương Đại Niên đang đứng trước đầu lâu đá, hệt như chiêm ngắm kỳ cảnh, tâm thần hoàn toàn bị lôi cuốn.
Chàng nghe có tiếng nước róc rách, thi ra là hai giòng nước từ trong hai lỗ mắt của đầu lâu đá chảy ra, dọc theo xương má đổ xuống một hồ nhỏ, rồi chảy dọc theo vách núi ra ngoài, thì ra suối Cam LỘ phát nguồn từ đây.
Chàng di chuyển theo ánh mắt lên đỉnh đầu lâu đá, ba chữ Khô Lâu cung như rồng bay phụng múa lại khiến chàng rúng động cõi lòng, bất giác lẩm bẩm:
- Khô Lâu cung... Hàm âm Chưởng... Mẫu thân, người hãy yên lòng nhắm mắt. Hài nhi đã tìm được rồi, hài nhi nhất định sẽ báo thù cho người.
Vương Đại Niên không từng học hành nên không biết ba chữ Khô Lâu cung và cũng chẳng hiểu âu Dương Thu nói gì. Tuy nhiên, y rất lấy làm thích thú đối với cảnh vật trước mắt.
âu Dương Thu xúc cảnh sinh bi, lòng ngập đầy hận thù, nhất thời quên hết mọi sự, chỉ một lòng muốn tiến vào Khô Lâu cung để tìm người sử dụng Hàm âm Chưởng báo thù cho mẫu thân.
Thế nên, chàng sải bước tiến tới xem xét thật kỹ bên dưới đầu lâu đá Lúc này Tiểu Thúy đã dìu La Võng Cơ tới nơi, thấy sư muội đang chăm chú quan sát đầu lâu đá, biết là hẳn có nguyên nhân, bèn cũng chú ý xem xét.
Bỗng, âu Dương Thu đưa tay lấy thanh Hàn Mai Kiếm trên lưng xuống, mở lớp vải bọc ngoài ra, hai làn sáng vàng và bạc tỏa rực trong bóng tối khiến Vương Đại Niên kinh hãi lùi ra sau mấy bước, lắp bắp nói:
- âu Dương Hàn thiếu hiệp... đây là... là kỳ... kỳ báu gì vậy?
âu Dương Thu đáp gọn:
- Hàn Mai Kiếm!
Đồng thời đã vung tay, bảo kiếm đâm thẳng vào giữa xương má đầu lâu đá Chỉ nghe một hồi tiếng nước chạm vào kim khí, chàng lại rụt nhanh kiếm về.
Động tác này xem ra chẳng có ý nghĩa gì, nhưng thật ra chàng đã có điều phát hiện.
Thì ra giữa hai má của chiếc đầu lâu đá này là một lỗ hổng, chỉ vì nước từ trên chảy xuống hình thành một bức rèm nước che khuất nên không nhìn thấy được.
âu Dương Thu đâm một kiếm đã nhận ra vấn đề, lòng mừng khôn xiết, lại cúi xuống nhặt lấy một hòn đá cỡ nắm tay, vận nội lực ném mạnh vào rèm

nước, chỉ nghe "thụp" một tiếng rồi không còn phản ứng gì nữa.
Hòn đá không bị chạm vào vật rắn dội ngược về, vậy là đã chứng thực sự suy đoán của chàng không sai, sau rèm nước chính là cửa vào Khô Lâu cung.
Thế là, chàng quay lại nhìn Vương Đại Niên và Tiểu Thúy nói:
- Đây chính là cửa vào Khô Lâu cung của Đại Nguyên giáo, hai vị hãy Ở lại đây bảo vệ cho La tỷ tỷ, tại hạ vào trước xem thử, được không?
Vương Đại Niên chưa kịp bày tỏ ý kiến, Tiểu Thúy đã lắc đầu nói:
- Sư huynh không nên mạo hiểm một mình, muốn vào chúng ta cùng vào hết.
- Nhưng La tỷ tỷ...
âu Dương Thu thoáng lộ vẻ khó xử, nhưng rồi kiên định nói:
- Thôi được, sư muội hãy giao La tỷ tỷ cho ngu huynh!
Đoạn dùng mảnh vải xanh đã bọc Hàn Mai Kiếm buộc La Võng Cơ trên lưng mình, sau đó nói:
- Đi nào!
Đồng thời hai chân điểm nhẹ trên đất, với thế Phi Điểu Đầu Lâm dẫn trước lướt qua rèm nước, Tiểu Thúy liền tức theo sau, Vương Đại Niên cũng vội nối gót hai người.
Ba người qua khỏi rèm nước, trước mắt quả nhiên là một sơn động rất rộng và sâu thăm thẳm, nhưng cách không xa có một bia đá, trên là hàng chữ đỏ to lớn:
"Qua khỏi đây một bước, chết không có đất chôn." Vương Đại Niên không biết chữ, bèn thắc mắc hỏi:
- âu Dương thiếu hiệp, trên bia đá viết gì vậy?
âu Dương Thu liền đọc cho Vương Đại Niên nghe, y ha hả cười nói:
- Vương Đại Niên này chẳng tin cái trò quái quỷ này, để Vương mỗ đến hủy đi, xem thử họ làm gì được?
Đoạn liền tung mình đến trước bia đá, trong tiếng quát vang cùng lúc tung ra hai chưởng, nhưng bia đá không chút suy suyển khiến y sửng sốt đứng thừ tại chỗ.
Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng vang kinh thiên động địa. âu Dương Thu cả kinh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bức tường sắt đen ngòm đã hạ xuống phía sau, bít kín sơn động không còn một khe hở.
Vương Đại Niên bởi chưởng không đánh vỡ được bia đá lại còn khiến cho đường lui bị phong bế, lui đến bên âu Dương Thu ái ngại nói:
- Cũng tại Vương mỗ quá bộp chộp, muốn phá huỷ bia đá ấy nên mới khiến...
âu Dương Thu vội xua tay ngăn y nói tiếp, an ủi:
- Vương huynh hà tất tự trách, cho dù Vương huynh không động vào bia đá

thì bức cửa sắt này cũng vẫn hạ xuống sau khi chúng ta đi vào thôi.
Vương Đại Niên chớp mắt, không hiểu hỏi:
- Tại sao? Chả lẽ đây có nhân vật lợi hại gì Ở hay sao?
âu Dương Thu thấy hiện giờ không phải lúc giải thích, bèn gật đầu nói:
- Vương huynh đoán không sai, đây chính là có một nhân vật rất lợi hại, thân hoài tuyệt kỹ độc môn Hàm âm Chưởng, lát nữa nếu xảy ra chuyện động thủ, Vương huynh hãy hết sức cẩn thận. Tại hạ vì muốn báo thù cho gia mẫu, nếu gặp bất trắc, xin Vương huynh đừng màng đến tại hạ, hãy cùng tệ sư muội tìm cách thoát thân.
Dứt lời liền sải bước tiến tới.
vương Đại Niên vội theo sau nói:
- âu Dương thiếu hiệp sao lại xem Vương mỗ là kẻ tham sống sợ chết thế này? Kẻ thù của thiếu hiệp đã Ở đây, dù lên núi đao hay xuống vạc dầu Vương mỗ cũng chẳng ngán sợ.
âu Dương Thu nghe hết sức cảm động, tuy không đáp ngay nhưng lòng thầm nhủ:
- Người này thật là chí tình chí nghĩa, nếu có thể sống rời khỏi đây, mình nhất định phải kết giao mạc nghịch với y...
Bỗng trước mắt bừng sáng, vội chững bước chú mắt nhìn, chỉ thấy một nữ tỳ áo lục tay cầm cung đăng tha thướt đi đến.
âu Dương Thu vừa định ẩn thân theo dõi, Vương Đại Niên đã bước tới quát:
- Quỷ nha đầu, nộp mạng đây!
Đồng thời tay phải nhanh như chớp vung ra, chộp vào nữ tỳ áo lục.
Nữ tỳ áo lục như sớm đã đề phòng, chẳng sợ hãi trước sự đột kích của Vương Đại Niên, mắt thấy bàn tay to bè của Vương Đại Niên đã sắp chộp vào vai nàng ta.
Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, nàng ta đột nhiên xoay người, nhẹ nhàng tránh khỏi thế trảo hung hiểm của Vương Đại Niên.
Vương Đại Niên một trảo chộp hụt, do bởi thế lao tới quá mạnh, suýt nữa không hãm lại được nên người không khỏi loạng choạng.
Nữ tỳ áo lục giơ ngọn cung đăng trong tay ra, huơ huơ trước mặt Vương Đại Niên, buông tiếng cười khanh khách, lảnh lót như lạc reo.
Nàng ta cười chưa dứt, Vương Đại Niên đã lại lao đến tấn công.
Lần này Vương Đại Niên quyết phải đắc thủ, hai tay cùng lúc vung ra, một chộp một bổ, uy thế hung hiểm hơn trước gấp mấy lần.
Nhưng nữ tỳ áo lục vẫn không chút nao núng, trong tiếng cười khanh khách, bóng xanh nhấp nhoáng, cũng chẳng rõ nàng ta đã sử dụng thân pháp gì, đã nhanh nhẹn thoát khỏi phạm vi thế chưởng Của Vương Đại Niên, ra xa hơn trượng.
Nữ tỳ áo lục cười hóm hỉnh nói:

- ôi! Tôn giá sao mà vụng về thế này? Hãy cho bổn cô nương biết danh tánh là gì vậy?
Vương Đại Niên hai lần xuất thủ không trúng đích lại còn bị đối phương chế nhạo, tức đến cơ hồ lộn gan, gầm to:
- Danh hiệu của đại gia mà ngươi cũng xứng hỏi ư?
Đồng thời tay phải vung lên, một chưởng bổ ra.
Nữ tỳ áo lục lại nhanh nhẹn tránh khỏi một chưởng của Vương Đại Niên, ung dung cười hỏi:
- Tôn giá thật lỗ mãng như một con trâu, chẳng biết điều tí nào, bổn cô nương nhường ba chiêu rồi, lễ địa chủ đã hết, muốn động thủ cứ việc tiến tới đi!
- Hứ! Ai cần ngươi nhường chứ?
Vương Đại Niên mặt hằn gân xanh, hai bàn tay bỗng phồng to, nói xong cất bước từ từ tiến tới.
âu Dương Thu biết Vương Đại Niên đã vận hết toàn lực, nếu xuất thủ tiếp hẳn sẽ dùng đến tuyệt chiêu liều mạng, đồng thời cũng đã nhận thấy nữ tỳ áo lục này võ công cao siêu, nếu hai người mà toàn lực giao đấu, sự thắng bại khó thể liệu lường.
Thế nên, chàngvộitiếntới mấy bước quát:
- Vương huynh, xin tạm dừng tay, tại hạ có điều cần hỏi vị cô nương này!
Vương Đại Niên đã xem âu Dương Thu là ân nhân tái tạo, tuy trong lúc thịnh nộ vẫn vâng lời nói:
- Thiếu hiệp đã có điều cần hỏi ả ta, thôi thì để cho ả ta sống thêm chốc lát nữa!
Đoạn giải trừ công lực, lùi ra sau mấy bước, hai tay buông thõng.
âu Dương Thu thấy Vương Đại Niên vâng lời lui ra, bèn quay sang nữ tỳ áo lục ôm quyền thi lễ nói:
- Tại hạ âu Dương Thu, xin hỏi cô nương cao tánh phương danh?
Nữ tỳ áo lục đáp lễ, nhoẻn cười nói:
- Vậy mới phải chứ! Xem tướng công cũng có chút phong thái nho nhã chứ không thô lỗ như người kia.
Đồng thời đôi mắt đen láy hết nhìn âu Dương Thu lại nhìn La Võng Cơ trên lưng chàng rồi lại hướng sang Tiểu Thúy, không trả lời câu hỏi của đối phương.
âu Dương Thu thấy vậy, lại mỉm cười hỏi:
- Xin hỏi cô nương...
Nữ tỳ áo lục khoác tay:
- Tiểu tỳ... tiểu tỳ không có họ!
âu Dương Thu vừa định hỏi tiếp. Nữ tỳ áo lục lại nói:
- Tên của tiểu tỳ là Tử Quyên!

- Vậy Tử Quyên cô nương, tại hạ xin hỏi, đây phải chăng là Khô Lâu cung và cung chủ là ai vậy?
Nữ tỳ Tử Quyên lại nhìn kỹ mọi người một hồi, đoạn mới hé môi cười nói:
- Đây có phải là Khô Lâu cung hay không, lúc các vị vào đã biết rồi.
Còn như cung chủ là ai, khi gặp tiểu thư sẽ rõ ngay.
- Tiểu thư của cô nương ư? Tiểu thư của cô nương là ai?
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:
- Tiểu thư của cô nương võ công rất lợi hại và biết sử dụng Hàm âm Chưởng phải không?
Tử Quyên như lòng rất vui sướng khi nghe âu Dương Thu khen tiểu thư mình võ công lợi hại, chớp mắt mấy lượt nói:
- Phải, tướng công nói không sai chút nào, võ công của tiểu thư có thể nói thiên hạ vô song...
Nàng ta bỗng ngưng lời, ngẫm nghĩ một hồi, lời nói tiếp:
- Tiểu thư có lời mời, tướng công hãy theo tiểu tỳ đi mau, kẻo tiểu thư lại quở trách tiểu tỳ nữa!
âu Dương Thu biết là không thể hỏi ra lẽ gì Ở nữ tỳ này, bèn xuôi theo nói:
- Vâng, tại hạ cũng đang định gặp quý tiểu thư, phiền cô nương dẫn đường cho!
Tử Quyên nhẹ gật đầu với âu Dương Thu, quay người cầm cung đăng đi trước.
Vương Đại Niên tuy đần độn nhưng ba lần xuất thủ tấn công Tử Quyên đều không trúng đích, lòng cũng tự hiểu, giờ thấy âu Dương Thu định theo nàng ta đi gặp tiểu thư nào đó, bất giác động tâm, bèn lén kéo âu Dương Thu một phát, khẽ nói:
- âu Dương Hàn thiếu hiệp, đừng... đừng để trúng quỷ kế của ả ta.
âu Dương Thu nhìn y cảm kích cười, thấp giọng nói:
- Vương huynh, không vào hang hổ thì sao bắt được hổ con, chúng ta hãy hết sức cẩn thận được rồi!
Vương Đại Niên không nói gì nữa, cùng Tiểu Thúy sóng vai đi theo sau âu Dương Thu tiến vào động.
Tử Quyên tay cầm cung đăng bước đi, thỉnh thoảng lại quay nhìn ra sau như sợ nhóm người âu Dương Thu bị lạc vậy.
âu Dương Thu theo sau Tử Quyên ngưng thần, giới bị, băng qua một đường hầm hẹp dài, phía trước bỗng bừng sáng, cơ hồ không mở mắt ra nổi.
Chàng theo phản ứng tự nhiên đứng lại chú mắt nhìn, chỉ thấy trước mắt lại là một chiếc đầu lâu Khô Lâu cung bằng đá trắng.
Trong hai mắt chiếc đầu lâu này đều có gắn một viên minh châu sáng rực, soi chiếu khắp cả sơn động như thể ban ngày.
Chiếc đầu lâu này Ở giữa sơn động, trông như một hòn núi nhỏ, chiếc miệng

to há ra đủ nuốt chửng một con voi.
Chung quanh chiếc đầu lâu trống hoác, hoàn toàn không có một vật âu Dương Thu xem xong, thầm nhủ:
- Chả lẽ người của Khô Lâu cung đều Ở trong chiếc đầu lâu đá này Quả nhiên, trong chiếc miệng to của đầu lâu đá bỗng thấp thoáng bóng lục, lại xuất hiện hai nữ tỳ áo lục tuổi chừng đôi tám, mày ngài mắt phụng khá là xinh đẹp.
Một nàng búi tóc kiểu cung nữ đi đến trước mặt Tử Quyên nói:
- Tiểu thư chờ đã lâu quá rồi, Tử Quyên tỷ này chưa mau đưa khách vào trong cung đi!
Đoạn đưa mắt nhìn âu Dương Thu nhoẻn miệng cười.
Tử Quyên cất bước đi về phía miệng đầu lâu đá, vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn âu Dương Thu nói:
- âu Dương tướng công, đi nào!
âu Dương Thu chẳng chút do dự, hiên ngang sải bước theo sau.
Vương Đại Niên với Tiểu Thúy đưa mắt nhìn nhau rồi cũng liền theo sát lưng âu Dương Thu.
Hai nữ tỳ áo lục chờ mọi người vào hết, cũng liền theo sau.
Miệng đầu lâu quả nhiên là một cửa ra vào, bên trong mới thực sự là Khô Lâu cung, chỉ thấy nến vách sáng choang, lối đi ngang dọc hết sức phức tạp.
Mọi người băng qua một đường hầm dài mấy trượng, đến trước thềm một sảnh đường, Tử Quyên ngoảnh lại cười nói:
- âu Dương tướng công xin hãy Ở đây chờ chốc lát, tiểu tỳ vào thông báo rồi trở ra ngay!
Dứt lời liền cất bước đi vào sảnh đường.
âu Dương Thu chưa kịp xem rõ tình hình sảnh đường, bỗng nghe từ trong vọng ra tiếng trong trẻo nói:
- Khách quý giá lâm, xin thứ cho đã không viễn nghinh, xin mời vào dùng trà.
Vừa dứt tiếng, Tử Quyên đã trở ra, cười nói:
- âu Dương tướng công, xin mời!
âu Dương Thu lặng thinh gật đầu, sải bước đi vào sảnh, Vương Đại Niên và Tiểu Thúy theo sát phía sau.
Mọi người vào trong sảnh, chỉ thấy giữa có một bức màn the màu lục buông rủ, biết là tiếng nói trong trẻo vừa rồi chính là từ sau màn the này vọng ra.
âu Dương Thu thoáng do dự, bức màn the đã từ từ cuốn lên. Rồi thì, mọi cảnh vật sau bức màn the hiện ra, một thiếu nữ áo váy trắng tinh ngồi trên chiếc cẩm đôn màu lục, tả hữu đều có một nữ tỳ xinh đẹp đứng hầu.
Thiếu nữ áo trắng ấy che mặt bởi một lớp lụa mỏng màu đen, tuy trông trắng đen rõ ràng nhưng hết sức không hài hòa.

âu Dương Thu ôm kiếm thi lễ nói:
- Tại hạ âu Dương Thu, xin hỏi cô nương phải chăng là chủ nhân cung này?
Thiếu nữ áo trắng nhún mình đáp lễ, giọng hết sức dịu dàng nói:
- Các vị khách quý xin mời ngồi, vị tỷ trên lưng âu Dương tướng công đã thọ thương phải không? Hãy bỏ xuống để cho thiếp thân xem thử, không chừng có cách cứu chữa cũng nên.
âu Dương Thu sở dĩ bỏ qua Huyền ĐÔ cung mà tiến vào Khô Lâu cung vốn là căn cứ theo những lời của phụ thân đã viết trên Ban Thê Tiểu Trát định báo thù cho mẫu thân, giờ đây lại được thiếu nữ chưa rõ thân phận này đối đãi như khách quý, nên dù lòng đầy thù hận, nhưng trước khi rõ tình hình cũng chẳng tiện phát tác, bèn cũng hòa nhã nói:
- CÔ nương không cần khách sáo, tại hạ không có việc chẳng đến điện tam bảo, có vài vấn đề, chẳng hay cô nương cớ thể thẳng thắn cho biết không?
Thiếu nữ áo trắng thấy âu Dương Thu không chịu ngồi, bèn nói:
- âu Dương tướng công có gì xin cứ nói, gia phụ đi khỏi, thiếp thân tạm thay quyền chủ nhân, chỉ cần điều gì biết, rất sẵn sàng phụng cáo.
âu Dương Thu thoáng ngạc nhiên, đoạn hỏi:
- vậy lệnh tôn chính là chủ nhân cung này phải không?
Thiếu nữ áo trắng gật đầu thừa nhận, âu Dương Thu lại hỏi:
- Lệnh tôn thượng tánh tôn danh?
- Gia phụ Tư ĐỒ Lôi Minh! Thiếp thân tên là Thuần!
- Vậy xin hỏi Tư ĐỒ cô nương, lệnh tôn hiện Ở đâu?
- âu Dương tướng công chả lẽ không biết câu, con cái không nên thắc mắc việc riêng của cha, huống hồ thiếp thân là một nữ lưu.
Miệng lưỡi thật sắc bén, âu Dương Thu cứng họng, cúi đầu trầm tư Thiếu nữ áo trắng bỗng lại nói:
- Tuy nhiên, thiếp thân đã nói trước rồi, điều gì biết sẵn sàng phụng cáo Gia phụ đã phụng mệnh giáo chủ, suất lĩnh người trong cung đến Đại Tuyết Sơn rồi.
âu Dương Thu bỗng giơ Hàn Mai Kiếm trong tay lên hỏi:
- Tư ĐỒ cô nương biết thanh kiếm này không?
- Xem ra là một thanh bảo kiếm, nhưng không biết tên gọi là gì!
- Hàn Mai Kiếm!
Tư ĐỒ Thuần lắc đầu:
- Hàn Mai Kiếm ư? Thiếp thân chưa từng bước chân vào giang hồ, chưa nghe bao giờ.
- Trong võ học của lệnh tôn phải chăng có Hàm âm Chưởng?
- Gia phụ võ học uyên bác nhưng không có môn chưởng pháp ấy!
Đến đó, âu Dương Thu thấy không còn gì để hỏi nữa, đồng thời do bởi Tư ĐỒ Thuần trả lời trôi chảy, không hề có điểm nào khả nghi nên chàng chẳng

thể không tin hoàn toàn.
Tuy nhiên, có một điều khiến âu Dương Thu thắc mắc, Tư ĐỒ Thuần không hề quen biết chàng, vì lẽ gì lại đối đãi với chàng như khách, hoàn toàn không có địch ý thế này?
chàng càng nghĩ càng thấy lạ kỳ, giờ đây Khô Lâu cung tuy đã tìm gặp nhưng chủ nhân Khô Lâu cung không biết Hàm âm Chưởng.
Đồng thời, nếu Hàn Mai Kiếm vốn là vật sở hữu của Khô Lâu cung, Tư ĐỒ Thuần sao thể không biết?
- âu Dương Thu tướng công, không lẽ tướng công cần hỏi có vậy thôi ư?
Tư ĐỒ Thuần vừa nói vừa từ từ đứng lên, ngoắc tay nói:
- Tử Quyên, sao chưa mau dâng trà mời khách, còn đứng thừ ra đó vậy?
- Vâng, thưa tiểu thư!
Tử Quyên cung kính đáp xong, chạy lui ra.
âu Dương Thu vừa định cất tiếng cảm tạ, Tư ĐỒ Thuần lại nói:
- âu Dương tướng công với vị đại hiệp kia và còn vị muội muội này nữa, xin mời ngồi!
vừa nói vừa đưa tay chỉ mấy chiếc cẩm đôn trước mặt.
âu Dương Thu chợt động tâm, thầm nhủ:
- Nghe tiếng nói nàng thật dịu dàng êm ái, hẳn nhan sắc cũng là một mỹ nhân tuyệt thế, rất đáng tiếc...
Ngay khi ấy, Tử Quyên đã bưng một khay trà đỏ hệt như bướm liệng đi đến trước mặt âu Dương Thu, cười duyên dáng nói:
- Tướng công, xin ngồi xuống dùng trà!
Đã đến tình huống này, âu Dương Thu cũng đành phải tỏ ra khẳng khái, ra hiệu cho Tiểu Thúy đứng sau giúp cởi La Võng Cơ xuống, đặt ngồi lên cẩm đôn, sau đó cảm tạ Tư ĐỒ Thuần rồi cùng Vương Đại Niên và Tiểu Thúy ngồi xuống.
Lúc này Tử Quyên đã đặt khay trà lên bàn đá, và bốn nữ tỳ áo lục khác mỗi người tay cầm một chiếc ly ngọc mang đến trước mặt âu Dương Thu bốn người.
âu Dương Thu đưa tay đón lấy trước, chú mắt nhìn, chỉ thấy nước trà trong ly màu xanh nhạt và hương thơm dìu dịu.
Tư ĐỒ Thuần chờ bốn người đều đón lấy ly trà, mới cất tiếng nói:
- Xin mời các vị dùng, trà này được pha bằng nước suối Cam Lộ, mùi vị rất ngon.
Theo phép tắc trên giang hồ, khi chủ nhân đãi khách, trà rượu đều phải tự uống trước để chứng tỏ trong trà rượu không có độc, nhưng Tư ĐỒ Thuần lại không làm vậy, nên âu Dương Thu nghĩ là nàng quả thật chưa từng bước chân vào giang hồ vì vậy mới không biết phép tắc thông thường ấy.
Nhưng ngay khi âu Dương Thu đang bưng ly trà do dự, mảnh lụa đen che

mặt của Tư ĐỒ Thuần thoáng động đậy, nàng cười nhẹ nói:
- Thiếp thân nhất thời sơ suất đã không noi theo phép tắc giang hồ, nhưng các vị cứ yên tâm, Khô Lâu cung trên đến cung chủ, dưới đến tiểu tốt, thảy đều bằng võ công thắng người, tuyệt đối không biết dùng độc.
Những lời này của Tư ĐỒ Thuần thoạt nghe chẳng có gì là không đúng, nhưng nghĩ kỹ thì thấy rất mâu thuẫn, nàng nói tuy Khô Lâu cung từ trên xuống dưới thảy đều không biết dùng độc, nhưng nàng thì rõ ràng là biết.
âu Dương Thu tuy nghĩ đến điều ấy, nhưng vẫn cười hào sảng, trước tiên nâng ly trà lên một hơi uống cạn.
Vương Đại Niên với Tiểu Thúy thấy âu Dương Thu đã uống trà, cũng theo sau mỗi người uống một hớp, chỉ có La Võng Cơ tay bưng ly trà ngồi thừ ra.
âu Dương Thu cảm thấy trà thơm ngon khôn tả, bèn cười nói:
- Bình thủy tương phùng, được Tư ĐỒ cô nương đãi như khách, đừng nói một ly trà thơm, dù là một ly Bát BỘ Đoạn Trường Thang (canh súp) tại hạ cũng rất vui lòng nhận lấy uống hết.
Dứt lời, lại buông tiếng cười giòn. âu Dương Thu thông minh hơn người, mặc dù xuất đạo giang hồ chưa lâu nhưng đã hiểu được rất nhiều sự việc, những lời hào phóng của chàng hàm nghĩa hết sức rõ rệt.
Tư ĐỒ Thuần khẽ thở dài:
- Cuộc đời như giấc mộng, thân này phiêu bồng như mây, cổ nhân có câu: CÓ được một tri âm, chết cũng không hối tiếc. âu Dương tướng công có đồng cảm với thiếp thân không?
- Không chỉ đồng cảm, tại hạ còn thấy cõi đời bao la, thật khó tìm được một người tri âm.
- ôi! Danh lợi phú quý, tranh cường hiếu thắng, nhũng nhiễu võ lâm. Loài người thảy đều bị một chữ tham làm hại, rốt cuộc rồi cũng chỉ giành được một đống đất vàng.
âu Dương Thu không ngờ con gái một chủ nhân ma cung mà lại thốt ra được những lời đầy triết lý như vậy, bất giác xúc động cười nói:
- Tư ĐỒ cô nương thật thấu hiểu nhân sinh, tại hạ hết sức bội phục.
Tuy nhiên, người trong giang hồ nếu bằng vào võ công và cơ trí cá nhân tranh cường đoạt thắng thì cũng chẳng phải không thể, còn như những kẻ vì tham vọng riêng tư, chẳng từ thủ đoạn tàn bạo gây hên họa kiếp tày trời, liên lụy đến lê dân vô tội, thật tội không thể thứ tha.
Vậy mà lại có kẻ cam tâm thần phục, nối giáo cho giặc, chẳng hay Tư ĐỒ cô nương cảm nghĩ thế nào về vấn đề ấy?
Lời lẽ chàng thật hóc búa, những ngỡ Tư ĐỒ Thần hẳn đuối lý không sao trả lời được.
Nào ngờ Tư ĐỒ Thuần không hề màng đến những lời xiên xỏ của âu Dương Thu vẫn với giọng hòa nhã nói:

- âu Dương tướng công lòng dạ thật từ bi, lại thêm võ công siêu tuyệt, tuổi trẻ trài cao, thật đáng kính phục. Tuy nhiên, chuyện trong võ lâm ân ân oán oán, hư hư thực thực, đối với việc gì cũng không nên nhìn từ một khía cạnh và càng không nên có thành kiến khi phân tích sự việc, nếu không...
âu Dương Thu tiếp lời:
- Y của cô nương, tại hạ rất không hiểu. Việc Đại Nguyên giáo dùng thủ đoạn đê hèn bắt đồng đạo võ lâm sai khiến thực hiện âm mưu phản loạn, chả lẽ lại có khía cạnh quang minh chính đại hay sao?
- âu Dương thiếu hiệp xin chớ hiểu lầm, Đại Nguyên giáo đúng hay sai, thiếp thân không muốn trả lời lúc này, nhưng xin đừng liệt bổn cung vào.
- Khô Lâu cung đã chịu sự quản hạt của Đại Nguyên giáo, sao lại không thể liệt vào chứ?
- Việc ấy rồi đây thiếu hiệp sẽ rõ. Tuy nhiên, những điều thiếu hiệp đã hỏi vừa rồi dường như là có thù hằn gì với bổn cung, chẳng hay có thể cho biết rõ không? Không chừng thiếp thân có thể giúp thiếu hiệp cũng nên.
âu Dương Thu suy nghĩ một hồi, đoạn sơ lược thuật lại sự việc ghi lại trong Ban Thê Tiểu Trát của phụ thân.
Tư ĐỒ Thuần gật đầu, thở dài nói:
- Vậy thảo nào thiếu hiệp có thành kiến với bổn cung, lệnh đường đã chết bởi Hàm âm Chưởng, môn chưởng pháp ấy tuy không phải võ học của bổn cung, nhưng việc ấy rất có thể gia phụ biết, đáng tiếc là lão nhân gia ấy đã đi khỏi.
- Chẳng hay lệnh tôn dẫn người đến Đại Tuyết sơn vì việc gì vậy?
âu Dương Thu ngẫm nghĩ trong chốc lát, lại hỏi:
- Huyền ĐÔ cung Ở kế cận đây, chẳng hay chủ nhân cung ấy là ai?
Tại hạ có mấy vị nghĩa huynh đã mất tích trong Tinh Tinh hạp...
- Gia phụ phụng mệnh suất lĩnh toàn bộ đệ tử trong cung đến Đại Tuyết Sơn, thiếp thân tuy không biết rõ tự sự nhưng trước khi ra đi gia phụ có tiết lộ, rất có thể Đại Nguyên giáo sẽ toàn thể phát động trong một ngày gần đây. Còn về cung chủ Huyền ĐÔ cung, nghe đâu là một vị tiền bối danh hiệu là Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao, người này võ công cao thâm khôn lường, có thể dùng tiếng địch chỉ huy dã thú và giết người trong vô hình. Cung ấy cạm bẫy đầy dẫy, có đến bẩy mươi hai lối vào lớn, còn cửa thứ bốn mươi tám và bốn mươi chín đều Ở trong Tinh Tinh hạp, các vị nghĩa huynh của thiếu hiệp mất tích rất có thể đã bị cung này bắt giữ.
âu Dương Thu rúng động cõi lòng, thầm nhủ:
- Nếu Đại Nguyên giáo định phát động đại sự trong một ngày gần đây, chốn giang hồ khó thể tránh khỏi tai kiếp, lúc này Tư Mã cô nương với các nghĩ huynh lại bị Huyền ĐÔ cung bắt giữ, vậy biết tính sao đây?
Chàng quá lo lắng, bất giác đứng phắt dậy, lòng rối như tơ vò, nhất thời

không biết tính sao mới phải.
Tư ĐỒ Thuần thấy vậy, cũng đứng lên nói:
- Thiếu hiệp chớ quá lo lắng, nếu muốn vào Huyền ĐÔ cung, nếu không hoài nghi, thiếp thân sẵn sàng dẫn đường.
âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi vị cô nương giấu mặt này, nàng ta rõ ràng là con gái của cung chủ Khô Lâu cung, một trong năm cung thuộc Đại Nguyên giáo, nhưng nàng ta lại tự nguyện trở giúp người chống đối lại Đại Nguyên giáo, hành động này thật không sao hiểu nổi.
Chàng ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:
- CÔ nương sao lại nói vậy? Tại hạ cảm kích còn chưa kịp, lẽ nào lại hoài nghi cô nương? CÓ điều tại hạ nghĩ lệnh tôn là một nhân vật lãnh đạo trọng yếu của Đại Nguyên giáo, cô nương làm vậy há chẳng...
- Thiếu hiệp sợ thiếp thân bị người của Huyền ĐÔ cung nhận ra thân phận, sẽ chuốc lấy phiền phức cho gia phụ chứ gì?
- Đâu chỉ là phiền phức, Đại Nguyên giáo có âm mưu độc ác, thủ đoạn đối với người phản giá không cần suy nghĩ cũng biết.
- Vấn đề ấy thiếu hiệp hãy yên tâm, thiếp thân chưa từng với mặt thật gặp người, các nhân vật trọng yếu trong Đại Nguyên giáo tuy biết Khô Lâu cung chủ có người con gái tên Tư ĐỒ Thuần nhưng không ai biết mặt, bây giờ thiếp thân...
Tư ĐỒ Thuần vừa nói vừa đưa tay lên cởi khăn che mặt ra.
âu Dương Thu chỉ cảm thấy trước mắt bừng sáng, bất giác sững sờ bối rối, thì ra vị Tư ĐỒ cô nương này đẹp như thiên tiên.
Chỉ thấy nàng mày như núi sa, mắt như thu thủy, chẳng những trong sáng mà còn khiến người không dám nhìn thẳng, mũi thẳng thơm miệng anh đào, phối hợp với gương mặt bầu bĩnh hiếm có trên đời, tưởng chừng nhu Hằng Nga giáng thế.
âu Dương Thu hai mắt như bị nam châm hút chặt, hồi lâu không chớp, bất giác thầm nhủ:
- Thảo nào nàng ta không muốn với mặt thật gặp người, thì ra là một mỹ nhân nguyệt thẹn hoa nhường.
Mỹ nhân này chẳng những thu hút ánh mắt của âu Dương Thu mà ngay cả Vương Đại Niên trong đời chưa từng gần nữ sắc cũng trố to mắt ra nhìn. Còn Tiểu Thúy thì chỉ liếc mắt nhìn rồi quay mặt đi. La Võng Cơ lúc này đã uống hết một ly trà, đưa mắt nhìn Tư ĐỒ Thuần cười ngơ ngan.
Tư ĐỒ Thuần trước những ánh mắt kinh ngạc lẫn ngưỡng mộ của mọi người, bất giác đỏ mặt thẹn thù người. Nhất là đôi mắt sao khiếp người của âu Dương Thu hệt như hai thanh kiếm sắc bén xuyên vào cõi lòng nàng, khiến nàng tim đập dữ dội.
- âu Dương thiếu hiệp sao cứ mãi nhìn người ta thế này?

Tư ĐỒ Thuần nói ra mấy câu ấy tuy có vẻ e thẹn nhưng đôi mắt như làn thu ba thì lại không rời khỏi gương mặt anh tuấn của âu Dương Thu.
âu Dương Thu chẳng rõ dũng khí từ đâu có, cười nói:
- Chỉ bởi cô nương quá xinh đẹp nên tại hạ không sao cưỡng lại nổi.
Tư ĐỒ Thuần dẫu môi phụng phịu:
- Ngươi chưa bao nhiêu tuổi mà đã bẻm mép thế này, rõ ràng không phải người tốt, hãy tự mà vào Huyền ĐÔ cung đi!
âu Dương Thu cười giả lả:
- Tư ĐỒ tỷ tỷ, xin đừng giận!
Đoạn vòng tay xá dài.
Tư ĐỒ Thuần nghe âu Dương Thu gọi mình tỷ tỷ, lòng nghe ngọt lịm và hết sức khoan khoái, khúc khích cười nói:
- Trước đông người thế này mà không biết thẹn, ai mà giận kia chứ?
- Nếu Tư ĐỒ tỷ tỷ không giận tiểu đệ vậy thì xin hãy dẫn bọn này đến Huyền ĐÔ cung ngay đi.
Thật ra từ lúc gặp âu Dương Thu, Tư ĐỒ Thuần đã phải lòng, sở dĩ nàng cởi bỏ khăn che mặt chính là để tỏ rõ tâm ý, có điều nàng viện lý do thích đáng nên âu Dương Thu nhất thời chưa hiểu ra thôi.
Tư ĐỒ Thuần mỉm cười:
- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy! Tư ĐỒ Thuần này tuy là nữ lưu nhưng cũng biết câu: một lời hứa đáng ngàn vàng, lẽ dĩ nhiên là phải dẫn các vị đi nhưng phải chấp nhận một điều kiện trước mới được.
- Đừng nói là một, dù một trăm ngàn điều kiện tiểu đệ cũng chấp nhận tất Tư ĐỒ Thuần mỉm cười bí ẩn:
- Không cần nhiều vậy, chỉ một là đủ rồi!
- vậy điều kiện ấy là gì?
- Bắt đầu từ đây phải gọi là Thuần tỷ và không được kèm theo hai chữ Tư Đồ.
- Vì vì sao vậy?
- Vậy mà cũng không hiểu, gia phụ là cung chủ sở thuộc Đại Nguyên giáo, nếu vào trong Huyền ĐÔ cung mà gọi cái họ Tư ĐỒ ra, chẳng phải...
âu Dương Thu vỡ lẽ tiếp lời:
- Được, từ đây tiểu đệ sẽ gọi là Thuần tỷ!
- à! Vậy mới gọi mà đệ đệ ngoan chứ!
Tư ĐỒ Thuần người đã xinh đẹp, tính cũng thật liếng thoắng. Nàng đã muốn giấu thân phận, dùng họ tên giả gì chẳng được, lại cố ý trêu cợt âu Dương Thu, bảo chàng phải gọi là tỷ tỷ, vậy thì Tiểu Thúy cũng đành phải xưng hô theo sư huynh.
Nói trắng ra, Tư ĐỒ Thuần sớm đã nhận thấy thái độ ghen tức của Tiểu Thúy, nàng làm vậy chẳng những có thể tạo mối quan hệ gần gũi với âu

Dương Thu mà còn khiến cho Tiểu Thúy không thể tranh giành với nàng. Đàn bà dẫu sao cũng là đàn bà, lòng dạ đàn bà đôi khi không sao lý giải được.
Tư ĐỒ Thuần đã bằng lòng dẫn âu Dương Thu vào Huyền ĐÔ cung, liền bảo Tử Quyên sửa soạn hành trang và bảo hai nữ tỳ lúc vào trong cải trang theo cùng.
Lát sau, từ trong cửa đá phía phải sảnh đường đi ra một người đàn bà áo xanh tuổi chừng bốn mươi, vẻ như nhũ mẫu, theo sau là hai tỳ nữ áo lục tóc dài phủ vai.
Người đàn bà trung niên áo xanh tay cầm một ngọn tiêu đen ánh dài hơn hai thước, một đầu buộc ngù đỏ dài hơn thước. Hai nữ tỳ áo lục đều lưng giắt song kiếm, trên gương mặt xinh đẹp thoáng đượm sát khí âu Dương Thu thắc mắc nhìn ba nữ nhân, vừa định cất tiếng hỏi Tư ĐỒ Thuần, người đàn bà trung niên đã lướt đến trước mặt, hai tay trao ngọn tiêu đen cho Tư ĐỒ Thuần và nói:
- Tiểu thư, binh khí của tiểu thư đây! Bích Nguyệt và Thu Cúc đều đã cải trang xong rồi!
Tư ĐỒ Thuần đón lấy tiêu, nghiêm giọng nói:
- Tử Quyên! Bích Nguyệt! Thu Cúc! Sau khi theo ta vào Huyền ĐÔ cung ba ngươi phải hết sức cẩn thận, nhớ rồi chứ?
Người đàn bà trung niên với hai nữ tỳ áo lục đồng thanh nói:
- Tiểu tỳ nhớ rồi!
âu Dương Thu giờ mới hiểu ra, người đàn bà trung niên chính là Tử Quyên cải trang, còn Bích Nguyệt và Thu Cúc chính là hai nữ tỳ đã phụng mệnh theo cùng khi nãy, bất giác buột miệng khen:
- Tư Đồ... à không! Thuần tỷ, thuật cải trang của quý cung thật là tinh vi Tư ĐỒ Thuần mỉm cười:
- Chuyện nhỏ nhặt, có gì đáng kể!
Đoạn quay sang hai nữ tỳ khác nói tiếp:
- Hai ngươi hãy Ở lại trong cung thận trọng canh phòng, xong việc ta trở về ngay!
Hai nữ tỳ áo lục cung kính vâng mệnh, quay người lui ra.
âu Dương Thu lại cỏng La Võng Cơ lên lưng, đoạn hỏi:
- Thuần tỷ, khi tiểu đệ vào đây lối ra đã bị cửa sắt bít lại, giờ đi ra bằng cách nào?
Tư ĐỒ Thuần mỉm cười:
- Lối ấy không thông thì di lối khác, Thu đệ đừng quên tỷ tỷ là con gái của cung chủ Ở đây chứ!
Đoạn dẫn trước cất bước đi ra. âu Dương Thu cười bẽn lẽn và cùng Vương Đại Niên, Tiểu Thúy, Tử Quyên, Bích Nguyệt và Thu Cúc lần lượt theo sau

ra khỏi sảnh đường.
Tư ĐỒ Thuần đi trước dẫn đường, mọi người băng qua một đường hầm hẹp dài và tối tăm, vậy là ra khỏi Khô Lâu cung, đến một sơn cốc rất hiểm trở. Lúc này vầng trăng treo trên đỉnh trời, đêm đã khuya, trong sơn cốc hoàn toàn tĩnh lặng.
Tư ĐỒ Thuần dẫn mọi người dọc theo vách núi đi được chừng nửa dặm, bỗng dừng lại, đưa tiêu chỉ nói:
- Đến rồi, đây chính là cửa thứ năm mươi tám của Huyền ĐÔ cung.
âu Dương Thu chú mắt nhìn, chỉ thấy nơi chỉ của Tư ĐỒ Thuần là một tảng đá to đen ngòm và nhẵn bóng, bất giác ngẩn người, thắc mắc thầm nhủ:
- Đây sao lại là một cửa ngõ của Huyền ĐÔ cung...

Hồi 17
Hãy nghe Diêm vương tỏ sự thật

âu Dương Thu chưa nghĩ dứt, bỗng nghe tiếng đá chuyển động ầm ầm, Tư ĐỒ Thuần thấp giọng nói:
- Huyền ĐÔ cung sắp có người đi ra, chúng ta hãy tạm ẩn nấp chốc Đoạn liền dẫn trước lách người, nấp vào sau một tảng đá xanh.
Mọi người cũng vội tìm chỗ ẩn nấp. âu Dương Thu nấp chung với Tư ĐỒ Thuần, thò ra nửa mặt chú ý theo dõi tảng đá ấy.
Chỉ thấy tảng đá to lớn tự động xoay chuyển, phát ra tiếng động ầm, lúc đầu tốc độ rất chậm, nhưng rồi mỗi lúc một nhanh, sau cùng cơ hồ không còn nhận thấy đang chuyển động nữa.
Chừng nửa khắc sau, tảng đá bỗng ngưng lại nhưng chẳng có gì khác lạ âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ, kề tai Tư ĐỒ Thuần khẽ hỏi:
- Thuần tỷ, tảng đá này đã là cửa của Huyền ĐÔ cung, tại sao xoay một hồi rồi lại không có động tĩnh gì thế này?
Tư ĐỒ Thuần khẽ đáp:
- Huyền ĐÔ cung gồm có bảy mươi hai cửa, đó là ngầm chứa số bảy mươi hai địa sát, ngoại trừ cửa thứ năm mươi tám này là cửa sống, còn bảy mươi mốt cửa khác đều là con đường chết, lối ra vào của Huyền ĐÔ cung chính là đây. Cửa sống này dẫn thẳng đến khu trung tâm Huyền ĐÔ cung, chỉ vì Huyền ĐÔ cung Ở trong lòng núi, vị trí trung tâm cách đây ít nhất cũng bốn dặm đường, ra vào đều phải đi qua một đoạn đường hầm hẹp dài, mất rất nhiều thời gian và sức lực.
Vì vậy, Lệnh HỒ Cao đã lắp đặt một bộ máy di động Ở hai đầu, dùng hai sợi dây mềm thông qua đường hầm, nối liền máy móc hai đầu, khi ra vào chỉ cần ấn vào nút điều khiển Ở một đầu, tay nắm lấy dây mềm, máy móc xoay chuyển, người sẽ lướt đi như bay trong đường hầm, thoáng chốc là đến, hết sức tiện lợi.
âu Dương Thu động tâm nói:
- Vậy thì vị Lệnh HỒ cung chủ này thật là một người rất có tài học tâm cơ.
- Lệnh HỒ Cao quả là một người tài ba, có điều là tính rất quái đản, hành động cũng luôn trái ngược lẽ thường nên khi chúng ta tiến vào phải hết sức cẩn thận...
Đột nhiên, một tiếng động rền rĩ vang lên cắt đứt câu nói của Tư ĐỒ Thuần. âu Dương Thu đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động, thì ra tảng đá

chuyển động đã tách ra làm đôi, hiện ra một khoảng rộng hơn năm thước. Liền theo đó hai bóng người cao to từ trong phóng ra, tảng đá lập tức khép lại như trước, không để lại chút dấu vết nào.
Hai bóng người cao to này quay nhìn hai bên một hồi, đoạn sóng vai nhau phóng đi như bay.
âu Dương Thu nhìn thấy rất rõ, đó chính là hai người khổng lồ mà chàng đã từng gặp mấy lần và cũng là Nhị Kim Cang Hỏa NÔ và Hỏa LỖ mà Câu Tiết Nhị Anh đã nói, nhưng không biết họ định đi đâu?
Đồng thời, một trong Nhị Kim Cang có cắp theo một người áo đen, nhưng vì người ấy như bị quấn trong vải xanh nên không thấy rõ diện mạo và là nam hay nữ.
âu Dương Thu bởi nóng lòng vào Huyền ĐÔ cung cứu người, đối với sự xuất hiện của hai người khổng lồ dĩ nhiên không muốn sinh chuyện rắc rối mất thời gian lỡ đại sự.
Tư ĐỒ Thuần chờ hai người khổng lồ đi khỏi, kéo tay áo âu Dương Thu nói:
- Thu đệ, chúng ta vào đi thôi!
Lúc này Vương Đại Niên với Tiểu Thúy, Bích Nguyệt và Thu Cúc đều đã hiện thân và xúm lại gần.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn Vương Đại Niên, ngẫm nghĩ một hồi mới nói:
- Thuần tỷ, tiểu đệ định trước khi chúng ta tiến vào Huyền ĐÔ cung, phiền Vương huynh trở ra Tinh Tinh Họp báo cáo với các vị đồng đạo võ lâm, kẻo họ chờ quá lâu lo lắng.
Tư ĐỒ Thuần gật đầu:
- Vậy cũng được... Đây là Thất Lâu Cốc, đi sang phải, vòng qua bảy tảng đá to hình đầu lâu là đến cửa cốc, ra khỏi cửa cốc rẽ trái đi thẳng là có thể tìm được Tinh Tinh hạp.
Vương Đại Niên như không mấy bằng lòng về việc âu Dương Thu bảo y trở ra Tinh Tinh hạp nhưng rồi cũng đành gật đầu nói:
- vậy thì Vương mỗ đi trước!
Đoạn liền phóng theo hướng chỉ của Tư ĐỒ Thuần.
Tư ĐỒ Thuần chờ Vương Đại Niên đi xa mới cười nói:
- Vị Vương đại hiệp này tính tình bộc trực, tuy là một người bạn trung thành đáng tin cậy nhưng đôi khi khó khỏi nóng nảy làm lỡ đại sự, Thu đệ phái như vậy rất đúng.
âu Dương Thu mỉm cười, tuy không nói gì nhưng trong lòng hết sực bội phục về óc nhận xét của Tư ĐỒ Thuần.
Tư ĐỒ Thuần ngước nhìn trời nói:
- Giờ đã gần canh tư rồi, theo Thu đệ thì chúng ta nên vào Huyền ĐÔ cung theo cách công khai hay là đột kích?
- Công khai là sao? Đột kích là sao?

- Công khai là chờ trời sáng, gọi cửa đi vào cung, với lễ gặp Lệnh HỒ Cao, tùy cơ ứng biến, còn đột kích là dùng võ lực xông vào giải Cứu Các vị nghĩa huynh của Thu đệ.
âu Dương Thu kiên quyết:
- Đối phó với bọn Đại Nguyên giáo chẳng cần phải với lễ gặp nhau, hãy dùng võ lực xông vào thì hơn.
Hai cách đều khả thi, vậy theo ý Thu đệ hành động.
Tư ĐỒ Thuần vừa dứt lời, người đã vọt lên không, hạ xuống trên tảng đá đó, thân pháp đẹp tuyệt.
Tư ĐỒ Thuần hạ xuống tảng đá, chân sen điểm nhẹ rồi lại tung mình xuống đất.
âu Dương Thu đang thắc mắc về hành động của nàng, bỗng nghe tiếng đá chuyển động, rồi tảng đá to ấy lại nứt ra.
Liền tức, Tư ĐỒ Thuần chỉ nói một tiếng "đi" người đã lướt đi như một cánh hạc trắng, lao thẳng vào khe nứt.
Tiếng y phục phất gió vang lên liên hồi, âu Dương Thu và bốn người cũng tung mình theo sau.
Khi mọi người hạ chân xuống chỗ khe nứt, chỉ thấy hai gã đại hán áo đen tay cầm đơn đao đứng dựa vào vách đá, ngây ra như tượng gỗ, hiển nhiên đã bị Tư ĐỒ Thuần điểm huyệt.
âu Dương Thu đang thầm phục võ công của Tư ĐỒ Thuần, nàng đã đưa tay ấn vào nút điều khiển, tảng đá lại khép kín như trước.
Dưới dự hướng dẫn của Tư ĐỒ Thuần, mọi người tiến vào một đường hầm tối tăm rộng khoảng ba thước, hai tay nắm lấy sợi dây mềm cỡ ngón cái, người lơ lửng trên không, tai nghe tiếng gió vù vù, lướt đi như tên bắn.
Bỗng, mọi người cảm thấy hai chân nhẹ chấn động, thì ra đã chạm đất, dây đã ngừng, đang Ở trong một đường hầm rất rộng. Phía trước không xa, trên hai bên vách đá lửa đuốc sáng rực, nhưng tĩnh lặng không một bóng người.
Tư ĐỒ Thuần nghiêng mặt sang âu Dương Thu nói:
- Huyền ĐÔ cung chia ra làm ba tầng: thượng trung hạ, chúng ta hiện đang Ở tầng trung, đường hầm này tuy không có động tĩnh nhưng thật ra tiến tới nữa sẽ đầy rẫy cạm bẫy. Tỷ tỷ biết cũng chỉ có thể, tuy chúng ta hành động nhanh chóng nhưng e vẫn không giấu noi...
Thốt nhiên, một giọng già nua và lạnh lùng từ trong đường hầm vọng ra nói:
- Các vị bằng hữu nào dám cả gan xâm nhập bổn cung? Báo danh tánh ra mau!
âu Dương Thu sửng sốt thầm nhủ:
- Sao nghe tiếng nói mà không thấy người thế này?
Tư ĐỒ Thuần vội thấp giọng nói:
- Thu đệ trả lời mau đi! Quả tỷ tỷ đoán không lầm, đó chính là Lệnh HỒ

cung chủ đã dùng Tam Điệp Ma Địch truyền âm nói với chúng ta.
âu Dương Thu lòng lại chấn động, một người có thể dùng nhạc khí truyền đi tiếng nói của mình, vậy thì công lực và võ học cao thâm là dường nào?
Chàng tuy nghĩ vậy nhưng liền tức với tuyệt kỹ Thiên Lý Truyền âm nói:
- Tại hạ âu Dương Thu, không có việc chẳng đến điện tam bảo. Xin Lệnh HỒ cung chủ tức tốc phóng thích mấy vị bằng hữu đã bị bắt về Tinh Tinh hạp để khỏi gặp nhau bằng đao kiếm tổn thương hòa khí.
- Ha ha! Tên tiểu tử họ âu Dương, ngươi rõ là chưa ráo máu đầu, không biết trời cao đất dày, khẩu khí to quá! Mấy ả nha đầu kia danh tánh là gì, có phải đồng bọn của ngươi hay không?
- Chả lẽ lão quái này có thiên lý nhãn hay sao? Mình có bao nhiêu người lão cũng biết cả thế này?
âu Dương Thu tuy thắc mắc như vậy nhưng vẫn đáp:
- Mấy vị này một là Thuần tỷ của tại hạ, cùng nhũ mẫu Tử Quyên, nữ tỳ Bích Nguyệt và Thu Cúc, còn một vị là tệ sư muội và vị cô nương mà tại hạ cõng trên lưng là La Võng Cơ...
- Ha ha ha! Đúng là nhãi con hành sự khác thường, cả nhũ mẫu với nữ tỳ cũng dẫn đến đây. Hứ! Vậy là ngươi sợ chết đi không người bồi táng chứ gì? Nhưng bổn cung chủ trước nay không bao giờ cậy lớn hiếp nhỏ, thắng bọn nhãi ranh như các ngươi cũng chẳng vinh dự.
Trước hết ngươi hãy nói ra danh hiệu của sư phụ ngươi để xem có cần thiết bổn cung động thủ hay không.
Lời lẽ rõ là ngạo mạn, âu Dương Thu bất giác mày kiếm nhường cao, lòng bừng lửa giận, trầm giọng nói:
- Lão thất phu chớ vội nói khoác, lão tin chắc thắng nổi tại hạ không?
Dứt lời liền sải bước tiến tới.
Nhung vừa đi được mấy bước, lại nghe Lệnh HỒ Cao nói:
- Tiểu tử bất tất hiếu thắng, đừng nói mấy tên vô danh hậu bối các ngươi, ngay như Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Giác lão trọc, Thiếu 2 trang 92 - 93.
- Bằng vào tiếng địch này mà có thể khiến âu Dương Thu này...
Nào ngờ chàng vừa nghĩ đến đó bỗng cảm thấy rúng động tâm thần, hoảng kinh vội vận tâm pháp huyền môn của sư môn chống lại.
Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng tiêu thánh thót vang lên từ phía sau.
Chàng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Tư ĐỒ Thuần ngồi xếp bằng trên đất, tay cầm tiêu đưa lên miệng thổi, hiển nhiên nàng đang dùng tiếng tiêu Chống lại Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao.
Lúc này, mọi người đều ngưng thần lắng nghe âm điệu do hai nhạc khí khác nhau phát ra. Lạ thay, từ lúc tiếng tiêu của Tư ĐỒ Thuần trỗi lên, người nào cũng cảm thấy tiếng địch không còn làm chấn động tâm thần nữa.
Hai thứ tiếng nhạc trầm bổng dặt dìu, lúc cao lúc thấp, lúc hùng hồn phấn

chấn, lúc nghẹn ngào bi lụy, chừng thời gian một tuần trà sau, Tư ĐỒ Thuần đã mày ngài chau chặt, hai má ướt đẫm mồ hôi.
âu Dương Thu giờ mới nhớ là trong võ học, người có nội công thượng thừa có thể dùng âm thanh giết người trong vô hình, Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao hẳn cũng là vậy.
Thế nhưng Tư ĐỒ Thuần tuổi chỉ mười tám mười chín mà có thể dùng tiếng tiêu đối kháng với Lệnh HỒ Cao, vậy thì võ công của nàng thật không thể tưởng tượng nổi.
Nghĩ đến đó, chàng bất giác sinh lòng kính phục Tư ĐỒ Thuần, nếu không nhờ gặp nàng, mình với sư muội dù vào được Huyền ĐÔ cung cũng chẳng làm gì được, không chừng còn tán mạng nữa là khác.
Bỗng tiếng địch ngưng bặt, sau đó Tư ĐỒ Thuần cũng ngưng thổi tiêu, nhắm mắt điều tức.
âu Dương Thu biết là hai người ngưng nghỉ phen này phải cần một thời gian khá lâu mới có thể khôi phục công lực đã tiêu hao trong cuộc đấu âm thanh vừa qua.
Nào ngờ chỉ lát sau, Tư ĐỒ Thuần môi son động đậy, thở ra một hơi dài thượt, mở bừng mắt, đảo nhìn mọi người, cười héo hắt nói:
- May quá! Nếu kéo dài thêm lát nữa là mình đã thọ thương dưới Tam Điệp Ma Địch rồi!
âu Dương Thu và Tiểu Thúy cơ hồ cùng lúc hỏi:
- Thuần tỷ không sao chứ?
Tư ĐỒ Thuần lướt nhìn hai người, mỉm cười đáp:
- Giờ thì không sao rồi! Đa tạ hai vị đã quan tâm.
Lúc này Tử Quyên từ bên người lấy ra một chiếc lọ sành, đến bên Tư ĐỒ Thuần nói:
- Tiểu thư có cần...
Tư ĐỒ Thuần lắc đầu, cười cảm kích nói:
- Không cần đâu, dược hoàn này rất trân quý, ngươi thật là chu đáo Ngay khi ấy lại nghe tiếng của Lệnh HỒ Cao nhờ ma địch truyền đến nói:
- Tiểu tử, tỷ tỷ thổi tiêu của ngươi là đồ đệ của ai?
âu Dương Thu thật không ngờ hai người lại khôi phục công lực nhanh như vậy, đang không biết phải trả lời Lệnh HỒ Cao thế nào, bỗng thấy Tư ĐỒ Thuần đưa tiêu lên môi thổi lên vài âm điệu đơn giản.
âu Dương Thu tuy không hiểu những âm điệu ấy nhưng đoán biết hẳn là để trả lời câu hỏi của Lệnh HỒ Cao.
Quả nhiên, tiếng nói của Lệnh HỒ Cao lại vang lên:
- Thật không ngờ bao nhiêu năm mà bà ấy vẫn còn sống... Thôi được, lão phu nói là giữ lời, cửa Hồng Trần Thập Trượng đã mở, các ngươi cứ mà đi cứu người.

âu Dương Thu nghe ra tiếng nói của Lệnh HỒ Cao có vẻ run rẫy bởi khích động, bất giác thầm nhủ:
- Bà ấy là ai mà có thể khiến cho một lão quái cuồng ngạo như Lệnh HỒ Cao động lòng thế này?
Bỗng, một nữ lang áo đỏ từ trong sân đường hầm xuất hiện, tha thướt đi về phía mọi người, tuy trông rất chậm nhưng thật ra nhanh khôn tả, thoáng chốc đã đến trước mặt âu Dương Thu.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn, chỉ thấy nàng ta tuổi chừng đôi mươi, mặt như hoa đào, dáng người mảnh mai, hết sức xinh đẹp, bèn tiến tới thi lễ nói:
- CÔ nương dẫn chúng tôi đến Hồng Trần Thập Trượng phải không?
Nữ lang áo đỏ đáp lễ, nhẹ gật đầu mỉm cười nói:
- Vâng!
- Vậy thì xin phiền cô nương đi trước dẫn đường cho!
Nữ lang áo đỏ lại nhoẻn cười với âu Dương Thu đoạn quay người đi trở vào, mọi người cũng theo sau đi sâu vào đường hầm.
Vừa qua khỏi khoảng giữa ba ngọn đuốc, âu Dương Thu đã nhận thấy dưới chân và hai bên đường hầm toàn là cạm bẫy, thầm nghĩ nếu Lệnh HỒ Cao mà có lòng gian trá, nội đường hầm này đã chẳng dễ vượt qua hống hồ Hồng Trần Thập Trượng hẳn là lợi hại khôn cùng.
chàng vừa đi vừa quan sát, bất giác đã theo nữ lang áo đỏ đi đến cuối đường hầm, trước mặt là một bậc cấp đá.
Nữ lang áo đỏ ngoảnh lại nhoẻn cười, cất bước đi lên bậc cấp.
âu Dương Thu với Tư ĐỒ Thuần sóng vai bước lên, Tiểu Thúy, Tử Quyên, Bích Nguyệt và Thu Cúc lần lượt theo sau.
Bậc cấp quanh co hình xoắn ốc, càng lên cao càng hẹp, cũng chẳng rõ đi được bao nhiêu bậc, sau cùng mỗi người phải nối đuôi nhau bước đi.
Lát sau, âu Dương Thu bỗng thấy trước mắt bừng sáng, người đã vào một gian thạch thất rộng lớn.
âu Dương Thu chờ mọi người vào hết trong thạch thất mới cất tiếng hỏi:
- Xin hỏi cô nương, đây phải chăng là Hồng Trần Thập Trượng?
Sao không thấy sư phụ của tại hạ vậy?
Nữ lang áo đỏ cười cười:
- Tuy chưa đến nhưng không còn xa nữa!
Đoạn bỗng vung tay, búng ra một luồng chỉ phong, điểm vào giữa đỉnh thạch thất. Liền tức, "ầm" một tiếng, bốn vách thạch thất cùng lúc hiện ra rất nhiều cửa hình dạng và kích thước giống như nhau.
Mọi người thấy vậy, thảy đều ngạc nhiên ngẩn người.
Tư ĐỒ Thuần quét mắt nhìn những cửa đá bốn phía, ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn cất bước về phía cửa đá Ở góc trái nhất.
âu Dương Thu buột miệng gọi:

- Thuần tỷ!
Tư ĐỒ Thuần dừng bước, ngoảnh lại nhìn nữ lang áo đỏ lạnh lùng nói:
- Huyền ĐÔ cung tuy có đến bảy mươi hai bí đạo, cạm bẫy trùng trùng nhưng tin chắc là chưa làm khó được bổn cô nương, tôn giá hà tất CỐ ý làm ra vẻ bí ẩn?
Nữ lang áo đỏ nghe vậy bất giác giật mình nhưng liền hé môi cười nói:
- CÔ nương đã biết đường đi đến Hồng Trần Thập Trượng rồi thì kẻ hèn này xin cáo từ...
Vừa dứt lời, bóng đỏ nhấp nhoáng đã khuất dạng trong một cửa đá.
Tử Quyên buông tiếng quát lanh lảnh, vừa định đuổi theo nhưng Tư ĐỒ Thuần đã xua tay ngăn lại.
Ngay khi ấy, một tiếng "ầm" vang lên, thạch thất ngoại trừ một cửa Ở góc trái nhất, thảy đều biến mất không để lại dấu vết nào.
âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ, quay sang Tư ĐỒ Thuần hỏi:
- Thuần tỷ sao biết được lối đi đến Hồng Trần Thập Trượng vậy?
Tư ĐỒ Thuần cười bí ẩn:
- Huyền ĐÔ cung nằm trong lòng Cửu Diệp sơn, gồm ba tầng và lối đi ngang dọc, rộng không dưới trăm dặm, nếu không biết chắc sao dám mạo muội đưa Thu đệ vào mạo hiểm?
Dứt lời, nàng dẫn trước đi vào cửa đá duy nhất còn lại.
âu Dương Thu vừa theo sau vừa nói:
- Thuần tỷ chẳng phải đã nói đối với tình hình cung này chỉ biết có giới hạn...
- Sự đời hầu hết đều khó thê tiên liệu, có một số sự việc khi tiếp xúc với hoàn cảnh mới sinh ra bởi tùy cơ ứng biến. Thu đệ, đây không phải là chỗ để nói rõ vấn đề ấy, chúng ta hãy lo việc chính thì hơn.
âu Dương Thu không hỏi nữa, cùng mọi người theo sau Tư ĐỒ Thuần đi qua cửa đá, tiến vào một con đường hầm khác.
Thật ra Tư ĐỒ Thuần sở dĩ biết được cửa dẫn đến Hồng Trần Thập Trượng chẳng qua chỉ bằng giác quan nhạy bén, rồi với hành động đột ngột thăm dò và được nữ lang áo đỏ chứng thực, chỉ vì âu Dương Thu chưa có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ dĩ nhiên không có giác quan ấy nên không hiểu mà thôi.
Môi người đang tiến sâu vào đường hầm bỗng nghe có tiếng động rất khẽ liền đứng lại lắng nghe, dường như đó là tiếng thở dài của một nữ nhân.
âu Dương Thu nhận thấy tiếng thở dài ấy dường như từ trong vách đá bên phải vọng ra, liền tức vận công lực, một chưởng bổ vào vách đá.
Chỉ nghe vách đá vang vọng đinh tai nhưng không mảy may suy suyễn, có điều qua tiếng vang có thể nhận ra vách đá này không dày lắm.
Ngay khi mọi người nghe tiếng vách vọng, bên tai lại nghe một tiếng thở dài

não nuột.
âu Dương Thu không chút đắn đo, Hàn Mai Kiếm trong tay vung lên, đâm mạnh vào vách đá. Chỉ thấy lửa tung tóe, mũi kiếm đã đâm vào vách đá mấy tấc. Tiếp theo, chàng dằn mạnh tay, một tảng đá rơi ra, rụt kiếm về xem, không chút suy suyển.
âu Dương Thu mừng rỡ khôn xiết, liên tiếp vung kiếm, chỉ chốc lát đã vạch một đường tròn trên vách đá, đủ cho một người chui qua.
âu Dương Thu vận công vào tay trái, với tám thành Càn Khôn Nhất Khí Chưởng liên tiếp ba chưởng bổ vào đường tròn trên vách đá Ngay trong chưởng thứ ba, ầm một tiếng, vách đá đã thủng.
Tư ĐỒ Thuần đứng bên khen:
- Thu đệ chưởng kình thật là hùng hậu.
Thốt nhiên một luồng kình phong âm hàn từ trong lỗ thủng xô ra, âu Dương Thu và Tư ĐỒ Thuần vội tung mình sang bên, tuy chưa bị kình phong quét trúng nhưng cũng cảm thấy lạnh thấu xương tủy, bất giác rùng mình.
Tư ĐỒ Thuần kinh ngạc buột miệng nói:
- Hàm âm Chưởng! Lợi hại thật!
âu Dương Thu nghe vậy, niềm bi phẫn liền dâng lên ngập lòng, bất kể người Ở bên kia lỗ thủng là ai, theo trực giác chàng cho đó chính là kẻ thù đã sát hại mẫu thân mình.
Thế là, chàng cắn mạnh răng, tung minh vung kiếm vọt qua lỗ thủng. Tiếp theo, lăng không thi triển Yến Tử Phi Vân, tuy cõng La Võng Cơ trên lưng, người vẫn nhẹ như bông, chân chưa chạm đất đã quan sát rõ tình thế trước mắt.
Thì ra bên đây là một gian thạch thất hình vuông, trong góc có một lão bà gầy guộc, áo quần lam lũ, mái tóc dài rối bời.
Ngay khi âu Dương Thu vọt qua lỗ thủng, lão bà gầy guộc ấy đã đứng phắt dậy, tiếng xích sắt khua loảng xoảng.
Lão bà này mặt đầy vết nhăn và vẻ bệnh hoạn, ánh mắt lạnh như tia chớp nhìn chốt vào mặt âu Dương Thu, tuy không xuất thủ nữa nhưng hoàn toàn không có chút vẻ thân thiện.
Thế nên, khi âu Dương Thu vừa hạ chân xuống đất, tả chưởng hữu kiếm đã vận tụ toàn lực sẵn sàng ứng biến.
Lúc này mọi người đều đã chui qua lỗ thủng, đứng thành một hàng ngang sau lưng âu Dương Thu, cùng với ánh mắt kinh ngạc nhìn lão bà gầy guộc.
âu Dương Thu mắt đầy bi phẫn tiến tới hai bước, trầm giọng hỏi:
- Bà là ai? CÓ phải vừa rồi đã sử dụng Hàm âm Chưởng không?
Lão bà gầy guộc hai mắt sắc lạnh nhìn chốt vào thanh Hàn Mai Kiếm trong tay âu Dương Thu, sau khi nghe âu Dương Thu hỏi, chỉ động đậy đôi môi khô khốc mấy cái và gật đầu, không nói một lời.

âu Dương Thu thấy đối phương có vẻ rất chú ý đến thanh Hàn Mai Kiếm và lại gật đầu thừa nhận vừa rồi quả đã sử dụng Hàm âm Chưởng, bèn thầm nhủ:
- chả lẽ bà ta chính là người đã sát hại mẫu thân? Vì sao bà ta lại bị giam Ở đây? Bà ta là ai? Vì sao lại không nói?
Đoạn lại trầm giọng hỏi:
- Thanh Hàn Mai Kiếm này phải chăng là của bà? Bà có từng đả thương một người tên là Tiêu Viên Nguyệt hay không?
Lão bà gầy guộc vẫn chỉ gật đầu, lặng thinh không nói gì.
- Vậy là đúng rồi, bà ta hẳn chính là người đã dùng Hàm âm Chưởng đả thương mẫu thân...
âu Dương Thu nghĩ đến đó, thấy ánh mắt bà lão từ trên Hàn Mai Kiếm trong tay chàng chầm chậm di chuyển lên La Võng Cơ trên lưng.
Đột nhiên, lão bà gầy guộc người rung lên một cái, trong tiếng xích sắt dưới chân khua loảng xoảng, bàn tay đen đùa và gầy guộc như ưng trảo vung ra chộp vào cổ tay La Võng Cơ.
Lão bà tuy bị xích sắt xiềng chân nhưng xuất thủ nhanh như chớp.
âu Dương Thu giật mình, vội lách người sang bên.
Lão bà một trảo không trúng đích, hai chân kéo mạnh khiến xích sắt khua vang, trình độ công lực không cần nói cũng rõ.
Nào ngờ ngay khi âu Dương Thu lách tránh, Tiểu Thúy đứng ngang bên đã vung tay, một chưởng bổ vào lão bà.
Lão bà thấy Tiểu Thúy từ bên đột kích, hai mắt rực lửa giận, người không động đậy, hai tay vung ra ba chiêu liên hoàn, chưởng phong lạnh khủng khiếp.
Tiểu Thúy từ lúc gặp Tư ĐỒ Thuần đã lòng đầy bực tức, chỉ vì sư huynh phải cần Tư ĐỒ Thuần dẫn đường nên đành phải nhẫn nhịn, giờ bị lão bà chẳng rõ lai lịch này tung ra ba chiêu liên hoàn buộc phải tung mình thoái lui, lửa giận càng thêm bốc cao.
Chỉ nghe nàng buông tiếng quát vang, Chấn Khôn Khất Khí Chưởng đã được thi triển, chỉ thấy bóng chưởng loang loáng, ảo diệu khôn lường.
Ngay lập tức, một bên là chưởng lực lạnh buốt, một bên là chưởng lực cương mãnh, hai luồng cường lực xô giạt trong thạch thất khiến những người khác vội lui ra.
Lão bà gầy guộc chiêu thức quái dị, công lực thâm hậu nhưng hai cổ chân bị xiềng, xích sắt tuy dài nhưng cử động cũng bị hạn chế rất nhiều, lại thêm Càn Khôn Nhất Khí Chưởng chính là khắc tinh của Hàm âm Chưởng nên sau mười chiêu bà ta đã có vẻ lúng túng.
Tiểu Thúy thấy mình đã giành được thượng phong, đâu chịu buông lơi, càng tấn công ráo riết hơn.

Ngay khi lão bà vừa lộ sơ hở, nàng liền thi triển chiêu Song Lôi Quán Nhi song chưởng bổ vào đối phương.
Trong lúc cấp bách, lão bà vội thi triển chiêu Phân Vân Kiến Nguyệt, hai tay gạt sang hai phía đón đỡ.
Nào ngờ chiêu Song Lôi Quán Nhĩ này của Tiểu Thúy có thể hư mà cũng có thể thực, vừa thấy đã đón đỡ, tay trái giữ nguyên thế, tay phải chớp nhoáng rụt về và đẩy tới.
Lão bà thấy nguy, tay trái chỉ rụt về đến giữa chừng và định xoay người tránh, phản ứng tuy nhanh nhưng đã muộn.
âu Dương Thu thấy vậy vội quát:
- Sư muội, đừng giết bà ta!
Cơ hồ cùng trong một lúc, một tiếng bình vang lên, hai bóng người tách ra, lão bà miệng phún ra một vòi máu tươi, người loạng choạng rồi ngã ngồi trên đất.
Thì ra Tiểu Thúy một chưởng đã bổ trúng ngực bà ta, mặc dù âu Dương Thu kịp quát ngăn, Tiểu Thúy đã giảm đi mấy phần công lực nhưng vẫn khiến lão bà ngũ tạng ly vị, thọ thương trầm trọng.
Tuy nhiên, hai mắt lão bà vẫn không mất đi thần quang vốn có, chằm chặp nhìn âu Dương Thu và mặt đầy vẻ hiền từ.
âu Dương Thu thấy vậy hết sức lấy làm lạ, bâng khuâng bỗng thấy lão bà uể oải đưa tay lên run run ngoắc chàng một cái.
Tư ĐỒ Thuần như động lòng xót thương lão bà, nói:
- Thu đệ hãy đến đi, bà ấy dường như không có ác ý với đệ.
âu Dương Thu tuy khẳng định lão bà này hẳn là người đã dùng Hàm âm Chưởng đả thương mẫu thân, nhưng thấy Tiểu Thúy đả thương bà ta trong tình trạng bị xiềng xích thế này gần như là thừa lúc người lâm nguy, lòng cũng cảm thấy áy náy nên khi nghe Tư ĐỒ Thuần nói vậy, bèn chậm rãi đi đến trước mặt lão bà.
Lão bà chờ âu Dương Thu đến gần, như rất cảm kích nhếch môi cười héo hắt, đoạn hai tay chòi đất định gắng sức đứng lên.
Tư ĐỒ Thuần thấy vậy, vội bước nhanh đến đỡ bà đứng lên.
Lão bà như thọ thương rát nặng, được Tư ĐỒ Thuần đỡ đứng lên xong lại phún ra một vũng máu tươi, người chao đảo hai lượt, nếu không có người đỡ hẳn là không đứng vững nổi, tựa hồ như nếu không có niềm hy vọng gì chống chọi, e rằng sớm đã nhắm mắt lìa đời rồi.
Chỉ thấy bà đưa cánh tay run rẩy ra, nắm lấy cổ tay La Võng Cơ, chăm chú nhìn hình xăm Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay nàng, hồi sau buông ra rồi lại với tay khác vuốt lên mặt La Võng Cơ mấy cái, đôi mắt thất thần tuôn ra ra hàng lệ nóng.
Sau đó, bà dùng tay ra hiệu mấy cái với Tư ĐỒ Thuần rồi nhún người ngã

xuống đất.
Tư ĐỒ Thuần lùi sau một bước, thở dài nói:
- Bà ấy đã chết rồi!
- Bà ấy đã chết rồi ư?
âu Dương Thu không tin quay đầu nhìn, quả thấy hai dòng máu tươi từ khóe miệng lão bà chảy dài xuống, hai mắt nhắm nghiền, đã trút hơi thở cuối cùng.
chàng động tâm hỏi:
- Thuần tỷ, bà ấy đã làm gì La cô nương vậy?
- Trước tiên bà xem hình xăm trên tay La cô nương...
Tư ĐỒ Thuần ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp:
- Sau đó bà ấy dùng tay ra hiệu với tỷ tỷ, khi nảy tỷ tỷ chưa hiểu rõ lắm nhưng giờ thì đã hiểu ra bà ấy muốn nói là...
- Bà ấy muốn nói gì vậy?
- La cô nương là con gái của bà ấy!
- Vậy sao có thể La cô nương là con gái của Hoạt Diêm Vương La Tu...
Đột nhiên, tiếng nói Lệnh HỒ Cao lại vang lên:
- Bọn ranh con các ngươi thật không biết điều, lão phu niệm tình cố nhân mới dễ dãi cho các ngươi đế Hồng Trần Thập Trượng mang bọn vô tích sự kia ra khỏi bổn cung nhưng sao các ngươi lại can thiệp vào Chuyện của bổn cung?
Tư ĐỒ Thuần vội thấp giọng:
- Bà ấy chết rồi, chúng ta đi mau, đừng trêu giận lão quái ấy kẻo...
Nhưng âu Dương Thu vì muốn chứng thực lão bà đã chết là ai nên không chờ Tư ĐỒ Thuần nó dứt đã vận nội công truyền âm nói:
- Lão bà ấy là kẻ thù đã sát hại gia mẫu, xin hỏi Lệnh HỒ cung chủ, bà ấy danh tánh là gì vậy?
- Hắc hắc... Tiểu tử ngươi cũng thật là kỳ lạ, đã biết là kẻ thù giết mẹ, danh tánh là gì đâu cần phải hỏi lão phu. Các ngươi đã giết bà ta rồi, lão phu không truy cứu, vậy bà ta cũng khỏi phải sống trong sự hành hạ. Tuy nhiên, lão phu cảnh cáo trước, nội trong hai giờ các ngươi phải ra khỏi bổn cung, nếu không... Hắc hắc, các ngươi vĩnh viễn đừng mong nhìn thấy mặt trời nữa.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn thi thể lão bà, môi động đậy định nói nhưng Tư ĐỒ Thuần đã xua tay ngăn lại.
Mọi người vừa định chui qua lỗ thủng trở ra bỗng nghe "kẹt" một tiếng, vách đá chuyển động, một cửa vuông hiện ra rồi bóng người thấp thoáng, hai thiếu nữ xinh đẹp bước vào.
Hai thiếu nữ ấy vừa hiện thân, như chưa nhìn rõ mặt những người trong thạch thất đã cùng lúc song chưởng tung ra, một luồng kình phong như vũ

bảo đã ập vào thạch thất.
Bích Nguyệt và Thu Cúc cơ hồ cùng một lúc, "choang" một tiếng lấy trường kiếm trên lưng xuống, tung mình đến gần cửa đá, vung kiếm thành một màn sáng bạc cản hai thiếu nữ ấy lại.
âu Dương Thu ngay lúc lách tránh chưởng lực của hai thiếu nữ, nhờ nhãn lực hơn người đã nhận ra hai nàng ấy là ai, vừa thấy Bích Nguyệt và Thu Cúc xuất thủ, vội quát:
- Hai vị cô nương hãy khoan, đều là người nhà cả!
Bích Nguyệt và Thu Cúc nghe vậy, vội thu kiếm về, lui ra phía sau Tư ĐỒ Thuần.
Thiếu nữ áo trắng kinh ngạc kêu lên:
- âu Dương thiếu hiệp!
Thiếu nữ áo đỏ phía sau cũng ngạc nhiên nói:
- Thì ra là Thu đệ!
âu Dương Thu tiến tới mừng rỡ nói:
- Tư Mã cô nương! Phụng Loan muội... Hai vị...
Chàng bỗng ngưng lời bởi sực nhớ là Lệnh HỒ Cao đã hạn định nội trong vòng hai giờ phải ra khỏi Huyền ĐỒ cung, hiện giờ chưa tìm ra Hồng Trần Thập Trượng, thật chẳng phải là lúc nói chuyện dông dài.
Thế nên, chàng vội giới thiệu Tư ĐỒ Thuần với Tư Mã Thiến Như và Nghiêm Phụng Loan, còn Tiểu Thúy thì đã quen biết hai nàng rồi, chẳng cần phải giới thiệu.
các nàng thi lễ với nhau xong, vì âu Dương Thu chỉ gọi Tư ĐỒ Thuần là Thuần tỷ nên không khỏi khiến Tư Mã Thiến Như và Nghiêmphụngloan hết sức hồ nghi.
Nhất là Tư Mã Thiến Như, nàng vừa thấy Tư ĐỒ Thuần đẹp như thiên tiên, tuy trong hoàn cảnh này vẫn không khỏi sinh lòng ghen nhưng khi nhìn thấy thi thể của lão bà nằm trên đất, cảm giác chua chát trong lòng mới vơi đi.
Tư Mã Thiến Như đi đến bên thi thể lão bà nhìn kỹ, kinh ngạc kêu lên:
- ủa! Người này chẳng phải là Cửu Thiên Ma âm Thường TỐ TỐ là gì? Sao bà ta lại chết Ở đây thế này?
âu Dương Thu vội nói:
- Bà ấy chết dưới chưởng của tệ sư muội! Tư Mã cô nương biết lai lịch của bà ấy phải không?
- Bà ấy là vợ của Hàn Mai Kiếm MỘ Dung Quân... Hàn Mai Kiếm MỘ Dung Quân với vị Cửu Thiên Ma âm Thường TỐ TỐ này hồi hai mươi năm trước đã bằng vào tuyệt kỹ làm chấn động giang hồ nhưng sau khi kết hôn, hai người không còn thấy xuất hiện nữa, thật không ngờ...
âu Dương Thu bỗng lấy làm lạ hỏi:
- Chẳng hay Tư Mã cô nương sao biết bà ấy vậy?

- Gia phụ có viết một quyển VÕ Lâm Quần Tượng Phổ, trong có hình vẽ của hai vợ chồng MỘ Dung Quân và Thường TỐ Tố...
Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ trong chốc lát, bỗng hỏi:
- Bà ấy có xử dụng một loại chưởng pháp hàn khí buốt người không?
- ĐÓ phải là Hàm âm Chưởng không?
- Vậy là đúng rồi, chính bà ấy! Nhưng... võ công của bà ấy dường như đâu CÓ tầm thường như vậy...
Tư Mã Thiến Như cúi xuống, lại xem xét thật kỹ thi thể của lão bà lần nữa.
âu Dương Thu chợt hiểu ra nói:
- Tư Mã cô nương, có phải bà ấy đã thọ thương từ trước rồi phải không?
Tư Mã Thiến Như gật đầu thở dài:
- Bà ấy chẳng những nội thương rất nặng từ trước mà lưỡi còn bị cắt mất nửa phần, hẳn đó là độc thủ của Huyền ĐÔ cung chủ, e rằng trước khi các vị đến đây, bà ấy...
Tư ĐỒ Thuần tiếp lời:
- Bà ấy là Cửu Thiên Ma âm, có lẽ đối kháng với Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ cung chủ nên thọ nội thương, nếu không Lệnh HỒ Cung chủ sao lại nói bà ấy chết đi tốt hơn, khỏi phải sống trong sự hành hạ.
âu Dương Thu nghe hai nàng nói đã hiểu được đại khái về lai lịch và nguyên nhân chết của lão bà, bèn nói:
- Thời gian không còn nhiều, chúng ta hãy đến Hồng Trần Thập Trượng tìm họ mau.
Dứt lời đã dẫn trước tung mình ra khỏi thạch thất. Tư Mã Thiến Như và Nghiêm Phụng Loan nối tiếp theo sau, cùng hỏi:
- Đi tìm ai vậy?
âu Dương Thu vừa bước nhanh vừa nói:
- TrướnTôn tiền bối với các vị nghĩa huynh của tại hạ cũng bị bắt vào cung này, hai vị không Ở chung với họ sao?
Nghiêm Phụng Loan bước nhanh theo hỏi:
- Thu ca, họ đều...
âu Dương Thu ngoảnh lại nhìn, thấy mọi người đều theo sau, bèn ngắt lời nói:
- Thời gian không còn nhiều, thoát khỏi hiểm cảnh rồi hẳn kể.
Bỗng nghe Tư Mã Thiến Như hối hả nói:
- âu Dương thiếu hiệp hãy lưu ý!
Đồng thời đã tung mình vượt qua trước âu Dương Thu.
Thì ra trong đường hầm bỗng có nhiều bóng người xuất hiện và từ phía trước phóng đến nhanh như gió. Vì đường hầm tối tăm nên nhất thời một nhìn thấy rõ những người đó là ai.
âu Dương Thu vội quay đầu lại, chú mắt nhìn ra trước, những người ấy thân

pháp nhanh nhẹn, đã đến cách chỉ chừng mười mấy trượng, dẫn đầu là một lão hòa thượng áo đen to béo, tướng mạo trang nghiêm, mười mấy người theo sau dường như có đủ tăng, đạo, tục và Cả nam lẫn nữ.
âu Dương Thu vừa động tâm, Tư ĐỒ Thuần cất tiếng quát hỏi:
- Các vị là ai?
Lão hòa thượng áo đen như không buồn lòng vì bị quát hỏi, ha hả cười nói:
- Lão nạp với các vị đây là những người đã vượt qua Nhân Uấn Mê Trận và Hồng Trần Thập Trượng, cần gì phải hỏi nữa?
Dứt lời đã đến gần, chỉ còn cách khoảng chừng năm sáu trượng.
Lúc này âu Dương Thu đã nhìn thấy rõ, người thứ ba theo sau lão hòa thượng áo đen chính là sư phụ Thái Hư thượng nhân, vui mừng khôn xiết, vội tiến tới mấy bước, vòng tay xá dài nói:
- Đệ tử âu Dương Thu và sư muội Tiểu Thúy bái kiến sư phụ!
Tiểu Thúy cũng vội bước nhanh tới, đứng sóng vai với âu Dương Thu thi lễ.
Lão hòa thượng áo đen đưa mắt nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy, đoạn tránh sang bên, lại cười ha hả nói:
- Thật là hai kỳ tài võ học, cao túc của vị đạo huynh nào, mau tiến ra nhận lễ đi!
Tư ĐỒ Thuần biết đây hẳn là những người âu Dương Thu đang tìm kiếm, vội lui sang bên.
Thái Hư thượng nhân tiến tới mấy bước, ngạc nhiên hỏi:
- Thu nhi! Thúy nhi! Hai ngươi sao vào được đây vậy?
âu Dương Thu với Tiểu Thúy ngẩng đầu lên, hai người vốn tưởng là sư phụ gặp họ hẳn hết sức vui mừng, nào ngờ Thái Hư thượng nhân mặt mày tái xanh, mặt rực thần quang, vẻ mặt hết sức nặng nề.
Tiểu Thúy sợ hãi kêu lên một tiếng: "sư phụ rồi cúi đầu xuống không dám nói gì nữa.
âu Dương Thu sợ đến thoáng run rẩy, cũng vội cúi đầu xuống.
Thái Hư thượng nhân nhẹ khoác tay áo, lạnh lùng nói:
- Kể từ nay các ngươi không còn là đệ tử của Tàn Khuyết Môn nữa!
Bỗng một lão đạo sĩ khác tiến ra nói:
- Thái Hư sư đệ nổi giận gì kia chứ? Chả lẽ hai ta còn là đệ tử của Tàn Khuyết Môn nữa sao? Thôi, đồ nhi của ngu huynh cũng đã đến nơi rồi, dù là chỉnh lý môn quy thì cũng phải ra khỏi Huyền ĐÔ cung hẵng nói rõ lý do...
Bỗng có mấy người từ phía sau ùa tới, có người gọi Thiến Như tỷ, có người gọi thất đệ, có người gọi Phụng Loan tỷ, trong đường hầm ồn lên một hồi.
- Tiểu tử kia, kiếm từ đâu có? Con gái lão phu sao lại ra thế này hả?
Một người cao gầy áo xám từ sau mọi người lướt ra, nhanh như chớp vung tay chộp âu Dương Thu.
âu Dương Thu sửng sốt, vội nghiêng người tránh, định thần nhìn, thi ra là

Hoạt Diêm Vương La Tu, lửa giận liền tức bốc cao.
Chàng vừa định xuất thủ hoàn kích, bỗng một luồng kình lực ập đến, đẩy Hoạt Diêm Vương La Tu lui trở về, tiếp theo là một loạt tiếng giận dữ quát:
- Lão thất phu định làm gái vậy hả?
Những người ấy chính là Thương Ngô Tam HỒ với các anh em họ Nghiêm.
Hoạt Diêm Vương La Tu tức giận oai oái la to mấy tiếng, gương mặt dài thượt của lão co rúm, vừa định lao tới nữa, lão hòa thượng áo đen đã tiến ra, với tiếng sang sảng nói:
- Các vị thí chủ, mọi hiềm khích hãy chờ xông qua ba ải của Lệnh HỒ cung chủ, ra khỏi Huyền ĐÔ cung rồi hẵng giải quyết, được Chăng?
Hoạt Diêm Vương La Tu tuy lửa giận xung thiên, nhưng cân nhắc tình thế trước mắt, xét thấy thân cô thế yếu, nếu động thủ khó thể giành được phần thắng, bèn thầm nhủ:
- Tiểu tử này tìm được kiếm nhưng hẳn là chưa biết điều bí mật trên kiếm, chi bằng cứ cho hắn giữ lấy lúc này, chờ khi nào có cơ hội hẵng tính.
Ngay khi ấy, bỗng tiếng nói của Lệnh HỒ cung chủ lại vang lên:
- Lão trọc Tuệ Giác, cho dù các ngươi không nhờ Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của lão mũi trâu VÔ Ưu giải nguy thi bổn cung chủ vẫn thả các ngươi ra khỏi Hồng Trần Thập Trượng. Bởi bổn cung đã có ước định với âu Dương Thu, nội trong hai giờ các ngươi phải rời khỏi Huyền ĐÔ cung, nếu quá thời hạn, chỉ cần một cái hất tay của bổn cung chủ, dù là mình đồng da sắt hay đại la thiên tiên cũng bị giam Ở đây vĩnh viễn. Hắc hắc, tuy nhiên...
Hoạt Diêm Vương La tu sốt ruột hỏi:
- Tuy nhiên sao?
- Tuy nhiên, họ La ngươi cũng chẳng có gì dáng kể trong việc này, bởi ngươi vốn là kẻ thấy lợi quên ơn, thấy báu vật là cướp đoạt nhưng mấy người xuất gia tự cho mình là thanh cao kia cũng thấy báu vật nổi lòng tham, tranh giành lẫn nhau, mai này đồn ra võ lâm để xem họ còn mặt mũi nào nói chuyện đạo đức trước mọi người nữa?
Hoạt Diêm Vương La Tu bị Lệnh HỒ Cao khinh miệt thậm tệ, giận run quát:
- Im cái miệng thối của ngươi lại ngay!
Bốn vị cao nhân Tuệ Giác, Liễu Minh, VÔ Ưu và Thái Hư nghe vậy cũng hết sức tức giận bàng hoàng, họ đều là những người đức cao vọng trọng, thanh danh lừng lẫy trên giang hồ, nếu quả như Lệnh HỒ cao đã nói thì mai này họ còn mặt mũi nào sống trên cõi đời nữa?
Còn về Thái Hư thượng nhân tuy hiện chưa có tiếng tăm trong võ lâm nhưng liên quan đến một thân phận khác của ông khiến ong chẳng thể không lo ngại.
Trong tình huống ấy, bốn vị cao nhân dù rất có hàm dưỡng nhưng vẫn giận run không thốt nên lời.

Hoạt Diêm Vương La Tu muốn tự bào chữa và tỏ oai phong trước mọi người, trầm giọng quát:
- Lệnh HỒ Cao, ngươi dùng trò quái quỷ ấy đâu phải là trang anh hùng hảo hán, có bản lĩnh hãy chường mặt ra đây đấu với lão phu ba trăm hiệp, quyết một phen cao thấp chứ đừng chui rúc trong bóng tối thế này.
Những lời này của lão được phát ra bởi chân lực nội gia, vang vọng trong đường hầm đinh tai nhức óc.
âu Dương Thu thầm nhủ:
- Lão thất phu này quả nội công chẳng kém, lát nữa ra khỏi đây...
Chỉ nghe Lệnh HỒ Cao cười vang nói:
- Hữu dõng vô mưu đâu phải là anh hùng hào kiệt, nếu La Tu ngươi giữ được mạng sống, một tháng sau chúng ta sẽ gặp nhau tại Ly Biệt Câu Đại Tuyết Sơn, lo gì không thể phân cao thấp...
Bỗng ngưng lời, lát sau mới nói tiếp:
- Trường Tôn Sở tự hào bình sanh không nhị sắc, Thương Ngô Tam HỒ tự cho mình thanh cao, bình sanh không cần nữ nhân. Ha ha!
Hóa ra thảy đều là kẻ hữu danh vô thực, những mỹ nữ trong Hồng Trần Thập Trượng khá hấp dẫn đấy chứ?
Trước nhiều vị cô nương thế này, bốn người như bị một cái tát tai nẩy lửa, mặt nóng ran hết sức khó chịu.
Nhị HỒ HỒ Độc Địa tức giận quát:
- Lệnh HỒ lão súc sanh, lão phu thí mạng với ngươi!
Đoạn sải bước tiến tới, bỗng nghe "ầm" một tiếng vang rền, quần hào giật mình kinh hãi, chỉ thấy phía trước và sau đều có một bức vách đá hạ xuống, đường tiến và đường lui đều bị phong bế.
Nhị HỒ chững bước, vận công vào hai tay buông tiếng quát vang, song chưởng đẩy thẳng ra, chỉ nghe "bùng" một tiếng rền rĩ, kình lực chạm vào vách đá, Nhị HỒ bởi dùng sức quá mạnh, bị kình lực phản chấn loạng choạng lùi sau năm bước.
Quần hào thấy vậy thảy đều kinh tâm động phách.
Ngay khi ấy, tiếng nói Lệnh HỒ Cao lại vang lên:
- Bổn cung chủ đã nói rồi, chỉ cần một cái cất tay là các ngươi vĩnh viễn không còn thấy mặt trời. Hắc! Hai vách đá này đều dày hơn ba trượng, dù các ngươi xuất thủ cùng một lúc cũng vô ích. Nhưng lão phu đã nói là giữ lời, âu Dương tiểu tử, ngươi hãy dẫn bọn lão phế vật ất rời khỏi đây mau.
Tiếng nói vừa dứt, vách đá phía trước quả nhiên từ từ cất lên, đường hầm lại thông suốt như trước.
âu Dương Thu đưa mắt nhìn quần hào, vì có mặt sư phụ, chàng không dám tự ý quyết định đi trước dẫn đường.
Tư ĐỒ Thuần thông minh tuyệt đỉnh, đã nhận thấy tình huống khó xử của âu

Dương Thu, bèn nhoẻn cười nói:
- Chư vị lão tiền bối, tiểu nữ xin mạn phép làm hướng đạo, chẳng hay các vị...
Tuệ Giác đại sư xét tình thế trước mắt, biết là Lệnh HỒ Cao không nói ngoa, chỉ cần lão quái ấy cất tay là mọi người khó mà ra khỏi Huyền ĐÔ cung, lão đã hẹn một tháng sau gặp nhau tại Đại Tuyết Sơn, lúc này nên nhẫn nhịn thì hơn, nên Tư ĐỒ Thuần vừa dứt lời, ông liền niệm phật hiệu:
- A Di Đà Phật! Vậy thì xin phiền nữ thí chủ!
Tư ĐỒ Thuần gật đầu cười:
- Tiểu nữ xin đi trước một bước.
Dứt lời liền sải đi trước. Mọi người thấy Tuệ Giác đại sư đã quyết định dứt khoát, không ai có ý kiến gì nữa, lần lượt theo sau bước đi.
Tuệ Giác đại sư vừa đi vừa với Thiên Lý Truyền âm nói:
- Lệnh HỒ cung chủ, lão nạp xin đa tạ sự tiếp đãi của cung chủ, chỉ tiếc là chưa thể đích thân lĩnh giáo tuyệt học ải thứ ba của cung chủ.
- Không dám, không dám, một tháng sau gặp nhau tại Ly Biệt Câu, ải thứ ba của bổn cung chủ nhất định không để các vị thất vọng.
- Vậy thì một lời đã định!
- Lẽ đương nhiên!
Hai người như là đối mặt nói chuyện với nhau, Lệnh HỒ Cao chẳng những có thể Ở trong bóng tối truyền lời đến mà còn biết rõ nhất cử nhất động của quần hào, điều ấy thật chẳng thể không khiến người thấy làm lạ.
âu Dương Thu hết sức thắc mắc, bèn truyền âm hỏi:
- Thuần tỷ, Lệnh HỒ lão quái làm sao có thể nhìn thấy hết mọi hành động của chúng ta vậy?
Tư ĐỒ Thuần cũng truyền âm đáp:
- Thu đệ không lưu ý mỗi nơi chúng ta có mặt cách không xa đều có một lỗ tròn ít gây chú ý, những lỗ tròn ấy đều có một lớp đá thủy tinh, sự ảo diệu là Ở đó.
âu Dương Thu thông minh hơn người, nghe liền hiểu ngay, thầm nhủ:
- Thì ra những lỗ tròn ấy đều thông đến một chỗ, Lệnh HỒ lão quái từ trên cao nhìn xuống nên thấy rõ hết mọi nơi trong cung, vậy là Huyền ĐÔ cung này thật là một công trình kiến trúc quy mô.
Lúc này chàng đã đu dây ra đến cửa vào, nhưng hai gã đại hán bị Tư ĐỒ Thuần điểm huyệt đã không còn đó nữa.
Tư ĐỒ Thuần ấn nút điều khiển cửa đá tách ra, mọi người lần lượt tung mình ra ngoài, chỉ thoáng chốc tảng đá đã khép lại như trước.
Lúc này trời đã sáng, mặt trời vừa ló dạng, sương sớm phủ mờ sơn cốc. Quần hào đứng dưới tảng đá cửa vào Huyền ĐÔ cung, mỗi người hít thở vài hơi không khí trong lành, tinh thần liền tức sảng khoái.

âu Dương Thu di đến trước mặt VÔ Ưu thượng nhân, đặt La Võng Cơ trên lưng xuống, cung kính nói:
- Lão tiền bối, La tỷ tỷ bị dược vật của Ma Thiết cung khiến cho mất hết trí nhớ, lại bị Cửu Thiên Phi Kích Giang lão tiền bối giải trừ công lực, nghe nói chỉ có...
VÔ Ưu thượng nhân khoác tay:
- Hiền sư diệt cần Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cứu y phải không?
âu Dương Thu gật đầu, lấy làm lạ thầm nhủ:
- su phụ La tỷ tỷ sao lại gọi mình là sư diệt và vì sao sư phụ lại không cho mình biết mối quan hệ với VÔ Ưu thượng nhân thế nhỉ?
Chỉ thấy VÔ Ưu thượng nhân cho La Võng Cơ nuốt một viên dược hoàn, đoạn nhìn chàng nói:
- Hiền sư diệt, việc của sư phụ ngươi, để sư bá gánh chịu thay cho ngươi, ngươi hãy kể chuyện của sư tỷ ngươi cho sư bá nghe đi.
Lúc này Hoạt Diêm Vương La Tu đã đi đến bên La Võng Cơ, đôi mắt xanh rờn đầy vẻ không thân thiện chòng chọc nhìn âu Dương Thu.
âu Dương Thu nghe hỏi, đưa mắt nhìn sư phụ rồi lại nhìn VÔ Ưu thượng nhân, ra chiều do dự, VÔ Ưu thượng nhân đã ha hả cười nói:
- Ngươi nói đi, có lẽ sư phụ ngươi chưa từng nó với ngươi về vị sư bá đồng môn này nhưng có mặt sư bá đây, sư phụ ngươi phải nghe theo. Thái Hư không cần các ngươi làm đồ đệ, sư bá thu nhận các ngươi thì cũng vậy thôi.
Từ lúc ra khỏi Huyền ĐÔ cung, Thái Hư thượng nhân chẳng thèm nhìn ngó đến hai đồ đệ, lúc này đang tức giận đứng chắp tay sau lưng.
âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi vì lẽ gì sư phụ lại trục xuất hai người khỏi sư môn, quay lại nhìn Tiểu Thúy đang đứng ngơ ngẩn, đoạn hướng về VÔ Ưu thượng nhân chắp tay xá dài nói:
- Đệ tử không biết đã vi phạm giới luật gì khiến sư phụ tức giận, van xin sư bá...
- Việc này rất dông dài, những ngươi dừng lo, hãy kể chuyện của La Võng Cơ trước đã.
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, bèn bắt đầu sơ lược kể từ lúc nhà gặp thảm biến, lưu lạc đến Đại Lý gặp La Võng Cơ cho đến khi cõng La Võng Cơ vào Huyền ĐÔ cung.
Chàng vừa kể xong, La Võng Cơ đã đứng lên, trước tiên gọi phụ thân, rồi đến sư phụ và Thu đệ.
âu Dương Thu thấy La Võng Cơ đã hồi phục lý trí, vui mừng khôn xiết, khích động nói:
- La tỷ tỷ đã...
Bỗng nghe Hoạt Diêm Vương La tu quát to:
- Tiểu súc sanh, con gái của lão phu không phải tỷ tỷ ngươi!

Đồng thời kéo La Võng Cơ đến bên mình nói tiếp:
- Thái Hư lão mũi trâu, món nợ hai lần xâm phạm Ngân Kiều thôn của tên nghiệt đồ này của lão đã đến lúc phải...
Thái Hư thượng nhân biến sắc mặt ngắt lời:
- Hai người đã không còn là đệ tử của bần đạo nữa, nay nể mặt sư huynh miễn thanh trừng, để lại tính mạng, thí chủ muốn làm gì thì làm, bần đạo không màng đến.
Đoạn phất mạnh tay áo, quay mặt đi chỗ khác.
Tiểu Thúy òa khóc, co chân quỳ xuống sau mưng sư phụ, bật khóc sướt mướt.
âu Dương Thu trừng cho Hoạt Diêm Vương một cái đầy căm thù, đoạn cũng quỳ xuống trước mặt VÔ Ưu thượng nhân, nước mắt chảy dài nói:
- Van sư bá hãy... hãy...
Nghẹn lời không sao nói tiếp được nữa.
Quần hào thấy vậy thảy đều bùi ngùi thương xót nhưng không ai dám đứng ra khuyên giải bởi chuyện liên quan đến môn quy trong võ lâm, ngoại trừ đồng môn, người ngoài không tiện can thiệp vào, huống hồ Thái Hư thượng nhân vừa gặp đồ đệ đã nổi giận đùng đùng, hiển nhiên việc này không phải đơn giản.
Riêng Hoạt Diêm Vương La Tu trái lại thì vui mừng khôn xiết, như vậy lão sẽ bớt đi một phần lo ngại, chờ đợi thời cơ thực hiện mưu đồ.
La Võng Cơ vừa mới phục hồi trí nhớ, chẳng rõ việc gì đã xảy ra, thấy người mình yêu tội nghiệp thế này, vừa gọi được một tiếng "sư phụ đã bị Hoạt Diêm Vương La Tu hung hãn trừng mắt, liền cả kinh không dám nói tiếp nữa.
Bầu không khí nặng nề phủ trùm, VÔ Ưu thượng nhân thấy vẻ tức giận của sư đệ, lòng cũng hết sức đau buồn, bởi chỉ ông mới hiểu rõ nguyên nhân và nỗi lòng của sư đệ.
ông lại đưa mắt nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy, bất giác nhớ lại chuyện trên kim đỉnh Nga My hồi ba mươi năm trước, chợt một niềm xót xa dâng lên ngập lòng, run giọng nói:
- Sư đệ nhất quyết từ bỏ hai đồ đệ này thật ư?
Thái Hư thượng nhân vẫn quay lưng lại đáp:
- Sư huynh, ba mươi năm trước lỗi Ở hai ta, để khiến chúng ta...
Chẳng ngờ ba mươi năm sau chúng ta vẫn không thoát khỏi sự sắp đặt của ác ma ấy. Sư huynh, đệ đã quyết không cần đồ đệ nữa, muốn thu xếp thế nào tùy ý sư huynh.
Giọng nói hết sức kiên quyết và dứt khoát nhưng qua việc người ông thoáng run rẩy, quần hào đã nhận ra là lòng ông hẳn cũng là rất đau buồn, và qua lời lẽ của ông, việc này nhất định không phải đơn giản nên cùng nhìn nhau lặng

thinh.
VÔ Ưu thượng nhân nghiêm mặt nói:
- Người ai chẳng yêu chuộng vẻ đẹp, lỗi lầm của hai ta khi xưa cũng là do vậy mà ra, chả lẽ ngày nay sư đệ lại không thể tha thứ cho hai hậu bối họ hay sao? Vả lại, việc này theo ngu huynh thấy, lỗi không phải hoàn toàn Ở họ, dường như đó cũng là do ác ma ấy đã cố ý sắp đặt Sư đệ đã quyết tâm từ bỏ họ, vậy thì ngu huynh cũng đành cam mạn đại úy, nhận họ làm đồ đệ, mọi hậu quả ngu huynh sẵng sàng chịu trách nhiệm.
- Đệ đã tha thứ lỗi lầm cho họ rồi, sư huynh cứ việc thu nhận họ.
vô Ưu thượng nhân nghiêm giọng:
- Thu nhi! Thúy nhi! Hai người hãy đứng lên, kể từ đây hai người đã chính thức là đồ đệ của ta.
âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng dập đầu lạy một lạy, tuân mệnh đứng lên.
Thái Hư thượng nhân mắt thoáng qua vẻ đắc ý nhưng vì quay lưng lại nên quần hào không ai trông thấy.
Qua lời VÔ Ưu thượng nhân, âu Dương Thu giờ đã hiểu ra sở dĩ sư phụ tức giận trục xuất hai người ra khỏi sư môn chính là vì họ đã cải diện chỉnh dung, đồng thời cũng đoán biết sư phụ với sư bá hẳn là trên người cũng có khuyết tật và có quen biết Thiết Bốc thần y, bèn vở lẽ thầm nhủ:
- Đệ tử trong Tàn Khuyết môn nhất định không tàn cũng khuyết nhưng mình với sư muội bây giờ không tàn khuyết nữa cho nên sư phụ phải trục xuất mình.
Bỗng nghe tiếng người ồn ào vọng đến, chàng vội đưa mắt nhìn, thì ra là Vương Đại Niên, Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã và Kiếm Tây Tam Kiệt đã suất lĩnh các vị hào kiệt hai tỉnh Vân Quý kéo đến.
- ôi! âu Dương thiếu hiệp đã...
Vương Đại Niên vừa nhác thấy âu Dương Thu, mừng đến không thốt nên lời, hệt như một cơn gió lốc lao nhanh đến.
Vương Đại Niên đến trước mặt âu Dương Thu, vừa thấy Hoạt Diêm Vương La tu liền toét miệng mắng:
- Lão ma đầu này cũng có mặt Ở đây ư? Còn chưa mau đến Tinh Tinh Hấp thu dọn thi thể toàn bộ thuộc hạ của lão đi?
Hoạt Diêm Vương La Tu đang tính cách để thực hiện âm mưu, bỗng nghe Vương Đại Niên nói vậy, giật mình cả kinh nói:
- Ngươi nói ai vậy hả?
Vương Đại Niên cười ha hả:
- vương mổ nói là bọn khốn kiếp của Hải Long hội thảy đều chết tại Tinh Tinh hạp, không còn một tên sống sót.
- Tên vô danh tiểu tốt ngươi trước mặt lão phu mà dám hổn xược như vậy, nạp mạng đây.

Hoạt Diêm Vương La Tu trong tiếng quát đã vung tay chộp vào Vương Đại Niên.
- Được lắm, vậy thì Vương mỗ hóa kiếp lão luôn thể!
Vương Đại Niên vừa nói vừa một quyền tung ra, hai bóng người vừa sáp vào nhau liền tách ra ngay.
Hoạt Diêm Vương La Tu vẻ không tin nói:
- Kẻ nào đã gây ra?
- Chính Vương mỗ!
Vương Đại Niên vừa dứt lời lại một quyền tung ra.
Hoạt Diêm Vương lòng chấn động mạnh, liền dậy sát cơ, song Chưởng liên hoàn thi triển hai chiêu Huy Trần Thanh Đạm và Thái Sơn Áp Đỉnh kình phong ào ào xô ra như sóng dữ.
âu Dương Thu vội quát!
- Vương huynh hãy cẩn thận!
Đồng thời một chiêu Càn Khôn Nhất Khí Chưởng từ ngang bên đẩy ra, đánh bạt chưởng kình của Hoạt Diêm Vương La Tu. Vương Đại Niên kinh hãi, thừa cơ tung mình sang bên.
Hoạt Diêm Vương La Tu chững người đứng lại, tức giận quát:
- Tiểu tử, ngươi định xen vào chuyện này hả?
âu Dương Thu nhường mày, ngạo nghễ đáp:
- Chuyện này do tại hạ mà ra, đương nhiên phải do tại hạ gánh chịu.
Hoạt Diêm Vương La Tu quắc mắt:
- vậy là toàn bộ đệ tử bổn hội đã chết dưới tay ngươi phải không?
âu Dương Thu hất hàm:
- Phải thì sao nào?
- Được, kể như ngươi to gan...
Hoạt Diêm Vương La Tu quá khích phẫn bởi thuộc hạ bị giết, cơ nghiệp tiêu tan trong khoảnh khắc, không sao nói tiếp được nữa, toàn thân run rẩy.
Lúc này quần hào hai tỉnh Vân Quý đã đến vây quanh, thấy cảnh tượng trước mắt, chẳng hiểu thật ra đã xảy ra chuyện gì.
Hoạt Diêm Vương La Tu sau một hồi run rẩy vì khích phẫn, trong đầu đã chớp nhoáng lướt qua mấy ý nghĩ, quát:
- âu Dương tiểu tử, lão phu có oán thù gì với ngươi mà ngươi lại tàn nhẫn như vậy, hôm nay trước đồng đạo thiên hạ, món nợ máu này lão phu phải thanh toán với ngươi luôn thể.
Hoạt Diêm Vương La Tu nói vậy dĩ nhiên là ngầm cho quần hào biết oán thù giữa lão với âu Dương Thu, kẻ khác nên giữ lập trường công chính, không được xen vào chuyện riêng tư giữa hai người.
âu Dương Thu đâu phải kẻ ngu ngốc, đương nhiên hiểu ý lão, thầm nhủ:
- Như vậy càng tốt!

Bèn cao gọng nói:
- Lão thất phu, âu Dương Thu này có oán thù gì với lão, lần đầu tiên đến viếng Ngân Kiều thôn lão đã phái Ngụy Minh Viễn và HỒ Chấn Sơn ám toán, rồi lại sai ngao khuyển đuổi theo âu Dương mỗ đến hàng trăm dặm, nếu không nhờ có cao nhân giúp đỡ hẳn đã táng mạng dưới tay lão rồi. Lần thứ nhì đến Ngân Kiều thôn, âu Dương mỗ vốn định bỏ qua chuyện cũ, chỉ muốn hỏi rõ một điều, lão nói là Ngụy Minh Viễn và HỒ Chấn Sơn đi khỏi rồi lập kế hãm hại âu Dương mỗ để khiến tỷ muội nhà họ Lam bị hãm thân trong rừng. Lão thất phu, lão hãy nói rõ lý do ấy trước đồng đạo võ lâm thiên hạ để mọi người phê bình phải trái. Nếu không, hừ hừ! Giữa hai ta chỉ còn một con đường... không phải cá chết thì là lưới thủng.
Hoạt Diêm Vương La Tu biến sắc mặt liên hồi, trầm giọng quát:
- Tiểu tử ngươi quả là một muốn sống nữa rồi!
Hai bàn tay phồng lên, sẵn sàng xuất thủ.
La Võng Cơ thấy phụ thân định động thủ với người mình yêu, lưỡng hổ tương tranh khó thể vẹn toàn, người nào chết đối với nàng đều là một đòn đả kích khó thể chịu nổi, bèn run giọng nói:
- Phụ thân! Thu đệ! Hai người...
âu Dương Thu lòng rúng động, vẻ vô phương đưa mắt nhìn nàng, đoạn lại quay sang Hoạt Diêm Vương La Tu nói:
- Lão thất phu hãy ra điều kiện trước đi!
- Lão phu với hay tay không, trong mười chiêu sẽ lấy mạng ngươi!
âu Dương Thu giơ Hàn Mai Kiếm lên:
- Nếu trong mười chiêu mà âu Dương mỗ bại dưới tay lão thì thanh kiếm này sẽ thuộc về lão, còn ngược lại thì sao?
Hoạt Diêm Vương La Tu khẳng khái:
- Nếu lão phu bại dưới tay ngươi, muốn giết muốn xẻo tùy ngươi!
- âu Dương mỗ chỉ cần lão trả lời mấy câu hỏi là đủ!
âu Dương Thu quay sang Tuệ Giác đại sư thi lễ, nói tiếp:
- Đại sư có thể làm chứng cho vãn bối không?
Tuệ Giác đại sư hai tay chắp trước ngực, sải bước tiến ra nói:
- A Di Đà Phật! Lão nạp rất sẵn sàng nhưng chẳng hay La thí chủ có tin lão nạp hay không?
Quần hào thấy vậy đều hết sức kinh ngạc, không ai ngờ vị cao tăng giàu lòng từ bi này lại chịu làm nhân chứng cho một trận long tranh hổ đấu.
Hoạt Diêm Vương La Tu ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:
- Đại sư là chưởng môn chí tôn của một phái, lẽ dĩ nhiên lão phu tin.
- Vậy thì lão nạp cung kính không bằng tùng mệnh.
Tuệ Giác đại sư nói xong, đưa tay đón lấy Hàn Mai Kiếm của âu Dương Thu rồi lui sang một bên.

La Võng Cơ thất thểu đi đến bên sư phụ VÔ Ưu thượng nhân, hy vọng vị cao nhân danh lừng lẫy này có thể đứng ra ngăn cản cuộc chiến ác liệt sắp bùng nổ này, nhưng VÔ Ưu thượng nhân điềm nhiên như khô nghề hay biết. Quần hào thảy đều yên lặng, các vị nữ kiệt chẳng ai là không lo lắng cho âu Dương Thu...

Hồi 18
Chính tà đại hội tại Ly Biệt Câu

Trong thất Lâu cốc!
Dưới ánh nắng chói chang, hơn hai trăm hào kiệt võ lâm vây quanh hai cao thủ tuổi tác chênh lệch và cao thấp khác nhau nhưng đều võ công tuyệt thế.
Sau cùng, Hoạt Diêm Vương La Tu buông tiếng quát trầm, xoay người xấn tới, tả chưởng với chiêu Vũ Đả Tàn Hà (mưa đánh lá sen), hưu chưởng với chiêu Khoá Mã Dương Tiên (cưỡi ngựa vung roi), một chiêu hai thức nhanh như chớp bổ xuống đỉnh đầu âu Dương Thu.
Trận đấu này không chỉ vì thù mà còn vì bảo kiếm, lão quyết thủ thắng nội trong mười chiêu, vừa xuất thủ đã tung ra tuyệt chiêu trong Hàm âm Chưởng.
âu Dương Thu quyết tâm đánh bại đối phương sau đó buộc đối phương nói ra những điều thắc mắc trong lòng nên vừa xuất thủ cũng thi triển ngay Càn Khôn Nhất Khí Chưởng.
Chỉ thấy chàng chân phải lùi nửa bước, người thụp xuống, hai tay đưa lên ngang ngực, thủ thế sẵn sàng ứng địch.
- RÕ là tiểu tử ngươi tự tìm lấy cái chết...
Hoạt Diêm Vương La Tu vừa nghĩ đến đó, âu Dương Thu đã tay trái thi triển chiêu Tuyết Ưng Lam Quan tay phải chiêu Thiên Vương Thác Tháp, cũng là một chiêu hai thức, ngạnh tiếp thế công của Hoạt Diêm Vương La Tu.
Chỉ nghe "bùng" một tiếng vang rền, bốn chưởng chạm nhau, kình phong xô giạt, bóng người vừa xáp vào đã nhanh chóng tách ra.
Trong quần hào hiện diện, những người chưa biết công lực hai người tương đương nhau, không ai giành được ưu thế.
Hoạt Diêm Vương La Tu tự biết Hàm âm Chưởng của mình đã gặp khắc tinh nên ngầm vận thêm ba thành công lực nữa.
Ngay khi hai người vừa tách ra, lão chững thế quay người, song chưởng với chiêu HỒ Tôn Khỉ Hiến Quả tống thẳng vào ngực âu Dương Thu.
âu Dương Thu lần này không nghênh tiếp mà thi triển chiêu Thôi Sơn Điền Hải khiến Hoạt Diêm Vương La Tu không đoán ra được là hư là thực và trong khoảnh khắc ấy, thân pháp gia truyền Hồi Phong Tam Toàn đã thi triển, người như cơn lốc chui qua dưới nách của Hoạt Diêm Vương La Tu ra sau lưng.
Hoạt Diêm Vương La Tu vừa thấy không ổn, vội thu song chưởng về, người

chỉ quay được nửa vòng, chợt cảm thấy mạn sườn đau nhói, giật mình cả kinh, vội tung mình lui ra sau.
Chỉ thấy âu Dương Thu khí định thần nhàn đứng yên, ung dung nói:
- Lão đã bại một chiêu rồi!
Hoạt Diêm Vương La Tu cúi nhìn xuống, áo chỗ mạn sườn đã rách một đường dài hơn ba tấc, máu tươi rỉ ra nhưng chỉ thọ thương da thịt mà thôi.
Lão nằm mơ cũng chẳng ngờ mới hai chiêu đã thua thiệt, bất giác lửa giận bừng lên, gương mặt dài co rúm hết sức kỳ khôi, vừa lại định tung mình lao tới...
Bỗng nghe Tuệ Giác đại sư cao giọng nói:
- A Di Đà Phật! Hai chiêu đã qua, La thí chủ đã bại một chiêu, âu Dương tiểu thí chủ có gì xin hỏi!
Quần hào liền tức vỗ tay và hoan hô náo nhiệt.
Hoạt Diêm Vương La Tu không sao chối bỏ được sự thật, đành nén giận nói:
- Lão phu nhìn nhận đã thua ngươi một chiêu, ngươi hỏi đi!
- Phải chăng chính lão đã đả thương và gây ra cái chết cho gia mẫu?
- Chính lão phu!
- Vì lẽ gì?
- Tranh giành Hàn Mai Kiếm!
âu Dương Thu đau lòng rườm nước mắt, phẫn khích hỏi tiếp:
- Tàn sát cả nhà âu Dương mỗ phải chăng là Ngụy Minh Viễn với HỒ Chấn Sơn và do ngươi sai khiến?
- Chính lão phu đã sai khiến họ!
- Vì sao?
Hoạt Diêm Vương La Tu bỗng mặt lộ vẻ buồn khôn tả, như không muốn trả lời câu hỏi ấy, nhưng rồi mắt ánh lên nói:
- Để tiết mối hận bị cướp đoạt tình yêu!
Vậy là đã rõ, âu Dương Thu đứng trước kẻ thù giết mẹ và hủy nhà, lửa hận ngập lòng, cao giọng nói:
- Thù giết mẹ và huỷ nhà bất cộng đới thiên!
Đoạn liền vận hết mười hai thành công lực. Phải biết âu Dương Thu quét trúng một chỉ vào mạn sườn Hoạt Diêm Vương La Tu là nhờ thân pháp nhanh nhẹn, nếu như đối chọi thẳng thừng, Hoạt Diêm Vương La Tu với mấy mươi năm công lực tuy chưa chắc thắng nổi chàng nhưng cũng không đến đỗi tệ như vậy.
âu Dương Thu sau một chiêu ngạnh tiếp đã tự rõ trong lòng nhưng lần thứ nhì xuất thủ chàng phải bằng vào chân công thực lực quyết sinh tử với Hoạt Diêm Vương La Tu.
Hoạt Diêm Vương La Tu tuy đã tự nhận thua một chiêu, trả lời những câu hỏi của đối phương nhưng tình thế trước mắt nếu không phân ra một mất

một còn, vấn đề khó thể kết thúc, nên cũng thầm vận công lực, chuẩn bị trong tám chiêu lấy mạng âu Dương Thu.
Trong đấu trường, hai cao thủ tuyệt đỉnh đứng gườm nhau, ánh mắt hệt như bốn luồng điện, quần hào xung quanh thảy đều ngưng thần theo dõi bước tiếp theo của cuộc chiến.
Bầu không khí tưởng chừng như cô đặc, ngột ngạt đến mức khiến người cảm thấy tử thần sắp đến.
Bỗng, Hoạt Diêm Vương La Tu người thụp xuống một chút, hai chân lún xuống đất một phân, xương cốt khắp người kêu răng rắc, chiếc áo xám trên mình cũng căng phồng lên.
- ô! Hàm âm Khí Công! âu Dương thiếu hiệp hãy cẩn thật!
Tư Mã Thiến Như kinh hãi cất tiếng kêu, người cũng bất giác tiến tới hai bước.
Tiểu Thúy cũng lớn tiếng nói:
- Sư huynh, hãy dùng Huyền Môn Tâm Pháp đối phó.
Thật ra âu Dương Thu đã đoán biết trước, Hoạt Diêm Vương La Tu không xuất thủ hẳn là đang vận công lực độc địa gì đó nên sớm đã vận Huyền Môn Tâm Pháp ra khắp người, bảo vệ các yếu huyệt, có điều là Huyền Môn Tâm Pháp này không giống Hàm âm Khí Công nên kẻ khác khó thể nhận ra.
Bỗng âu Dương Thu quát to:
- Lão tặc, nạp mạng đây!
Đồng thời người lao tới như tia chớp, ba chiêu tuyệt học liên tiếp vung ra, chỉ thấy bóng chưởng rợp trời, như bài sơn đảo hải phủ chụp xuống.
Hoạt Diêm Vương La Tu dĩ nhiên đâu chịu kém, ba tuyệt chiêu Hàn Mai Thỉ Nhị, Hàn Phong Lẫm Lẫm và Hàn Nhạn Phi Lai liên hoàn tung ra đón tiếp.
Ngay tức khắc, quanh dấu trường mười mấy trượng kình phong cuồn cuộn, cát đá tung bay.
Bỗng, lại một tiếng quát vang, hai bóng người tách ra, trong chớp mắt hai người đã giao thủ ba chiêu, quần hào thảy đều kinh tâm động phách.
Xem ra trong ba chiêu hai người lại bất phân thắng bại, thật ra Hoạt Diêm Vương La Tu đã bị âu Dương Thu điểm trúng một chỉ vào huyệt Khí Môn, tuy không gây ra ngoại thương nhưng nội thương chẳng nhẹ, có điều lão ma đầu công lực thâm hậu, kẻ khác khó thể nhận thấy được.
Phải biết Hàm âm Khí Công và Hàm âm Chưởng đều là tuyệt học Tây Vực, nhất là âm Hàn Khí Công cũng như Kim Chung Trảo và Thiết BỐ Sam, có công dụng đao kiếm bất xâm và phản chấn khiến địch thủ thọ thương nhưng lão đã gặp khắc tinh nên khó thể phát sinh tác dụng.
Hoạt Diêm Vương La Tu sau khi trúng chỉ lui ra, lòng hết sức kinh hãi, biết hôm nay khó thể an toàn rút lui, chi bằng liều mạng quyết Chiến may ra...
Bỗng nghe Tuệ Giác đại sư cao giọng tuyên phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Hai vị thí chủ đã qua ba chiêu nữa, La thí chủ...
Lão hòa thượng nhãn lực hơn người, lẽ nào không thấy Hoạt Diêm Vương La Tu trúng chỉ lần nữa nhưng chưa kịp dứt lời, Hoạt Diêm Vương La Tu đã giận dữ quát:
- Lão phu thí mạng với ngươi!
Rồi thì vang lên một tiếng bùng rền rĩ, cuồng phong xoáy tít, cát bụi mịt mù, hai bóng người cùng bật ra xa hơn trượng.
- Sáu chiêu đã qua!
Hoạt Diêm Vương La Tu ngã ngồi trên đất hai mắt đờ đẫn, khóe môi rỉ máu, không đứng lên được nữa, hiển nhiên đã thọ thương không nhẹ.
âu Dương Thu hai mắt đỏ quạch, trán đẫm mồ hôi, cắn răng đứng phắt dậy, tung mình lao tới, một chưởng bổ xuống huyệt Thiên Linh Cái của Hoạt Diêm Vương La Tu.
Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe tiếng trong trẻo hét to:
- Hãy giết La Võng Cơ này đi!
Tiếp theo, một bóng đỏ lướt nhanh đến đứng cản trước mặt Hoạt Diêm Vương La Tu.
âu Dương Thu lòng rúng động, rụt tay về và lùi sau hai bước, mắt nhìn La Võng Cơ mặt đầy đau khổ, u oán và khẩn cầu, nhất thời đứng ngây không biết phải xử trí thế nào.
Chàng đã mề lòng, La Võng Cơ là ân nhân cứu mạng của chàng, làm sao thể nhẫn tâm hạ thủ khiến nàng đau khổ đoạn trường?
La Võng Cơ thấy âu Dương Thu đã thu chưởng về và đang do dự, bèn quay người gọi:
- Phụ thân!
Rồi bật khóc sướt mướt, đây là ân oán tình thù liên quan tới hai đời, quần hào hiện diện không tiện xen vào.
Hoạt Diêm Vương La Tu hít sâu một hơi chân khí, cố nén huyết khí sôi sục trong lồng ngực, đưa mắt nhìn con gái, run giọng nói:
- Cơ nhi, hãy ngồi xuống đây!
Giọng nói hết sức dịu dàng trìu mến và ngập đầy tình thương yêu.
La Võng Cơ trước nay thiếu thốn tình thương của phụ thân, bất giác lòng xao động mạnh, nước mắt nhạt nhòa, chỉ thấy trong đôi mắt xanh của phụ thân rực lên ánh sáng kỳ lạ.
Nàng ngồi xổm xuống, bi thương nói:
- Phụ thân...
Hoạt Diêm Vương La Tu nắm tay nàng tiếp lời:
- Cơ nhi, phụ thân ngũ tạng đã ly vị, không thể sống được nữa rồi.
Nhưng trước khi chết, phụ thân phải nói rõ với ngươi một việc, ngươi có thể lượng thứ cho phụ thân...

Nói đến đó, trong miệng ứa máu không sao nói tiếp được nữa.
La Võng Cơ nhào vào lòng phụ thân khóc gào lên:
- Phụ thân đâu có lỗi lầm, có gì cứ nói với nữ nhi...
VÔ Ưu thượng nhân với Tuệ Giác đại sư lúc này đã đi đến bên, La Võng Cơ ngẩng lên nhìn sư phụ van xin:
- Sư phụ, hãy cứu gia phụ với!
VÔ Ưu thượng nhân thở dài!
- Sư phụ đành chịu bó tay, viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cuối cùng đã cho con uống rồi!
Hoạt Diêm Vương La Tu từ từ mở đôi mắt đờ đẫn ra, nói tiếp:
- Cơ nhi, phụ mẫu thân sinh của ngươi là Hàn Mai Kiếm MỘ Dung Quân và Cửu Thiên Ma âm Thường TỐ Tố... Hai người với ta cùng là đệ tử Hàn Mai Cung, chỉ vì quá tham lam, định luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ nên mới... Hàn Mai Bí Kíp ghi chép võ công đệ nhất thiên hạ lại Ở trên lòng bàn tay của ngươi và trên chuôi hàn Mai Kiếm... Nào ngờ song thân của ngươi sớm đã phát giác ý đồ của ta, đã tặng Hàn Mai Kiếm cho hai vị sư muội đồng môn... họ chính là mẫu thân của âu Dương Thu... ta tuy đã... nhưng chưa đoạt được Hàn Mai Kiếm...
Hoạt Diêm Vương La Tu nói tới đó đã đuối sức, ngưng chốc lát mới gắng gượng nói tiếp:
- Song thân ngươi đã bị Đại Nguyên giáo bắt giữ... vì muốn đoạt lấy Hàn Mai Kiếm... không rõ sống chết... Ta thật hổ thẹn với đồng môn... hai tay đầy máu tanh... Cơ nhi, ngươi có yêu âu Dương Thu không?
La Võng Cơ gật đầu, mặc nhiên thừa nhận.
Hoạt Diêm Vương La Tu cười áo não:
- Vậy thì ngươi hãy làm vợ y đi, ta đi...
Bỗng ngưng lời, há to miệng, cả máu lẫn lưỡi phún ra, hai chân duỗi thẳng, trút hơi thở cuối cùng.
Tuệ Giác đại sư tuyên phật hiệu:
- La thí chủ đã cắn lưỡi tự tuyệt, cô nương đừng đau buồn nữa.
La Võng Cơ từ từ đặt thi thể phụ thân xuống, lòng ngổn ngang trăm mối, nhất thời đứng thừ ra như kẻ mất hồn.
âu Dương Thu vốn là người tâm tính hiền từ, tuy Hoạt Diêm Vương La Tu là kẻ thù giết mẹ hủy nhà nhưng sau cùng lương tâm đã trỗi dậy, chẳng những nói ra những điều bí mật mà còn cắn lưỡi tự tuyệt nên chàng những lòng căm thù tiêu tan mà vốn cảm thất xót xa vo van Tuệ Giác đại sư lại tuyên phật hiệu nói:
- âu Dương tiểu thí chủ, lão nạp trả lại bảo kiếm đây!
âu Dương Thu đưa tay đón lấy Hàn Mai Kiếm và nói:
- Đa tạ đại sư đã chủ trì công đạo!

Tuệ Giác đại sư mắt rực thần quang nhìn âu Dương Thu, nghiêm mặt nói với giọng bi tráng:
- Tiểu thí chủ thân hoài tuyệt kỹ, thật là một bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm. Nay với thanh kiếm này sẽ có được bí kíp và luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ, nhưng xin tiểu thí chủ khắc ghi một lời của lão nạp, hãy luôn nghĩ đến đức hiếu sinh của trời cao, có thể tha thứ được thì nên tha thứ cho người.
âu Dương Thu ôm kiếm thi lễ:
- Vãn bối xin kính cẩn tuân theo những lời vàng ngọc của đại sư, nếu quả có được bí kíp, luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ, vãn bối nhất định sẽ vì võ lâm chủ trì chánh nghĩa, sẵn sàng hy sinh vì chúng sinh thiên hạ.
- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!
Tuệ Giác đại sư chắp tay trước ngực lui ra.
âu Dương Thu đi đến trước mặt La Võng Cơ nói:
- La tỷ tỷ, tiểu đệ giúp tỷ tỷ mai táng lão nhân gia, việc này...
Chàng biết La Võng Cơ đã rõ hết sự thật, lúc này nói nhiều cũng vô ích nên đã bỏ dỡ câu nói.
La Võng Cơ gật đầu, bèn cùng âu Dương Thu đào một hố sâu ngay cạnh đó mai táng thi thể của Hoạt Diêm Vương La Tu.
Thế là, vị bá chủ của một vùng này đã vùi thây chốn hoang sơn, từ đây vĩnh viễn từ giả cõi đời và Hải Long hội từng gây nhiều tội ác cũng từ đây tan rã, trở thành một trang sử trong võ lâm.
việc mai táng Hoạt Diêm Vương La Tu đã xong, sáu vị nghĩa huynh của âu Dương Thu với hai tỷ muội họ Nghiêm đi đến chúc mừng âu Dương Thu, hơn hai trăm hào kiệt cũng vỗ tay reo mừng vang dội.
Tuệ Giác đại sư đi đến trước mặt âu Dương Thu, vẻ trang nghiêm nói:
- Tiểu thí chủ, lão nạp phen này rời Tung Sơn vốn là muốn đích thân điều tra lệnh tôn âu Dương đại hiệp thật ra còn sống hay đã chết, chẳng ngờ lại gặp tiểu thí chủ tại đây, tiểu thí chủ có thể cho biết rõ hay không?
âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, bèn tóm tắt kể lại bắt đầu từ lúc được phụ thân cõng trốn ra Thất Lạc cốc, sau đó phụ thân đã chết và mất tích ra sao, cùng với cuộc đối thoại giữa Bạch Tiên Nhi và lão bà què chân, sau cùng nói thêm:
- Theo vãn bối suy đoán thì gia phụ chưa chết, hiện có lẽ Ở trong Ma Thiết cung, xong việc Ở đây, vãn bối sẽ đến ngay Đại Tuyết Sơn tìm kiếm Ma Thiết cung dể chứng thực chuyện ấy.
Tuệ Giác đại sư trầm ngâm:
- Vậy là đệ tử các môn phái bị chết trong Thất Lạc cốc hẳn đều là do người của Ma Thiết cung gây ra, giờ Huyền ĐÔ cung chủ Lệnh HỒ Cao đã ước hẹn một tháng sau gặp nhau tại Đại Tuyết Sơn...
âu Dương Thu sực nhớ một điều, tiếp lời:

- Nghe nói Đại Nguyên giáo sẽ đại cử phát động trong một ngày gần đây, chẳng hay đại sư đã được tin chưa?
Tuệ Giác đại sư thoáng biến sắc mặt:
- Tiểu thí chủ từ đâu mà có tin ấy vậy?
- Vãn bối nghe được từ...
âu Dương Thu sực nhớ phải giữ bí mật cho Tư ĐỒ Thuần bèn nói dối:
- Từ lời đồn đại trên giang hồ.
Quần hào nghe vậy thảy đều kinh hoàng thất sắc.
Tuệ Giác đại sư ngẫm nghĩ một hồi, như đã hiểu ra nói:
- Mọi việc Ở đây đã xong, chúng ta đi thôi!
Quần hào thảy đều nhất trí, thế là rầm rộ đi ra ngoài Thất Lau cốc.
Tuệ Giác đại sư chỉ vi dang Ở ngoài cửa ma cung, nếu bàn tính đại sự e khó khỏi bị tiết lộ nên mới bảo quần hào rời khỏi.
Quần hào rời khỏi Thất Lâu cốc, rẽ vào một sơn cốc khác, Tuệ Giác đại sư mới bảo mọ người dừng lại, cao giọng nói:
- Nay tà giáo nổi dậy với mưu đồ nhiễu loạn, phàm là người võ lâm đều phải có trách nhiệm trừ gian diệt ác, cứu giúp chúng sinh. Chư vị thí chủ nếu tán thành lời nói của lão nạp, xin hãy đến hội tụ trước Đại Tuyến Sơn trong vòng một tháng, giờ thì lão nạp với sư đệ Liễu Minh, VÔ Ưu thượng nhân và Thái Hư thượng nhân phải đi trước một bước.
Quần hào hai tỉnh Vân Quý bưởi cảm kích nghĩa cử cứu mạng của âu Dương Thu, lúc này chàng nói gì mọi người nghe nấy, thấy Tuệ Giác đại sư không bảo chàng đi cùng, dĩ nhiên thảy đều Ở lại chờ chỉ thị của chàng.
Tuệ Giác đại sư thấy quần hào không ai phản đối bèn cao giọng tuyên phật hiệu, tung mình lướt đi như một cánh chim đan to lớn, một cái đã ra xa mười mấy trượng. Liễu Minh, VÔ Ưu và Thái Hư không ai nói gì, tung mình theo sau.
âu Dương Thu quét mắt nhìn quần hào, thảy đều với ánh mắt chờ đợi nhìn chàng, hết sức cảm động nói:
- Tại hạ là mạt học hậu bối, được các vị quý mến không chê, tại hạ hết sức lấy làm vinh hạnh. Nhưng tại hạ tự biết mình tuổi trẻ khí thịnh, tài năng kém cỏi, võ công tầm thường, thật khó thể lãnh đạo quần hào. Hiện Đại Nguyên giáo mưu đồ đại sự, theo như tại hạ biết, giáo ấy cao thủ rất đông đảo, chỉ với bốn cung chủ trong năm cung đã biết, võ công và cơ trí chẳng phải tầm thường và giáo chủ chưa từng lộ diện hẳn là một ma đầu tài nghệ cao siêu khôn lường...
Chàng bỗng ngưng lời, quét mắt nhìn quần hào, tất cả đều ngưng thần lắng nghe, bèn nói tiếp:
- Tục ngữ có câu: người không đầu chẳng đi, chim không cánh chẳng bay, chúng ta đã muốn cử đại diện diệt ác, xin các vị hãy cùng đề cử một vị đức

cao vọng trọng, văn võ kiêm toàn để lãnh đạo, tại hạ sẵn sàng nghe lệnh chỉ huy, dù xông pha rừng đao núi kiếm cũng chẳng từ nan.
Tuổi trẻ như chàng mà lại có thể thốt ra những lời nói khẳng khái lỗi lạc và rất có đạo lý như vậy khiến quần hào hết sức cảm phục.
Hơn nữa, vừa rồi mọi người đã tận mắt chứng kiến cuộc chiến sinh tử giữa chàng với Hoạt Diêm Vương La Tu, chứng tỏ chàng là người văn võ song toàn và tiền đồ vô hạn, xứng đáng là người lãnh đạo hơn hết, huống hồ quần hào đã nòi trước rồi.
Quần hào hiện diện tuy có hơn hai trăm người nhưng tự hỏi luận về tài ai nói được những lời đầy đạo lý như chàng, luận về võ công ai có thể chỉ trong sáu chiêu đánh bại được Hoạt Diêm Vương La Tu?
Thế nên, âu Dương Thu vừa dứt lời, quần hào cơ hồ cùng lúc lớn tiếng nói:
- Chúng tôi sẵn sàng tuân lệnh âu Dương thiếu hiệp, nếu có ai ba lòng hai ý trời tru đất diệt!
Hào tình ngút mây, hồi âm vang vọng trong sơn cốc, hồi lâu chưa dứt.
âu Dương Thu tuy thấy quần hào đều nhất trí phục tùng mình nhưng nghĩ mình tuổi quá trẻ, vẫn còn do dự, vừa định khước từ bỗng nghe có tiếng người lớn tiếng nói:
- Nếu âu Dương thiếu hiệp không chịu lãnh đạo chúng tôi, mọi người đành phải đường ai nấy đi, giải tán ngay bây giờ.
Trường tôn Sở tiến tới mấy bước nói:
- âu Dương thiếu hiệp, đấng anh hùng xưa nay không kể già trẻ, mọi người đã mong muốn, thiếu hiệp nên nhận lời đi thôi!
Vương Đại Niên cũng vỗ ngực lớn tiếng nói:
- âu Dương lão đệ nếu không nhận lời, Vương Đại Niên này sẽ...
Chưa dứt lời đã giơ tay lên vỗ xuống huyệt Thiên Linh Cái của mình.
âu Dương Thu cả kinh, vội lướt đến nắm cổ tay y giữ lại nói:
- Vương huynh hà tất phải vậy? Thôi thì tại hạ đành gắng sức gánh nhận trọng trách vậy.
Mọi người thấy hành động của Vương Đại Niên đã phát sinh tác dụng, bất giác lại cất tiếng reo mừng vang vọng sơn cốc.
âu Dương Thu chờ tiếng reo mừng của quần hào lắng dịu, bỏ tay Vương Đại Niên ra, cao giọng nói:
- Được chư vị hậu ái như vậy, tại hạ đành phải mạn phép. Hiện nay cách ngày hẹn của Tuệ Giác đại sư hãy còn một tháng, từ đây đến Đại Tuyết Sơn chỉ cần mười ngày, chi bằng chúng ta tìm một nơi hẻo lánh yên tĩnh để dưỡng sức nửa tháng rồi hẵng lên đường, các vị cao kiến thế nào?
Quần hào đồng thanh tán thành. Thế là, âu Dương Thu cùng hơn hai trăm hào kiệt võ lâm rầm rộ tiến bước, tìm một sơn cốc khó phát hiện cất nhà lá Ở tạm.

Sáng một hôm, âu Dương Thu sực nhớ đến lời trăn trối của Hoạt Diêm Vương La Tu, bèn lấy Hàn Mai Kiếm ra, quan sát thật kỹ chuôi kiếm màu đen. Chỉ thấy ngoại trừ một bên có khắc hình một thanh Hàn Mai Kiếm giống hệt kiếm thật, không hề có vết tích gì khác.
Chàng thắc mắc thầm nhủ:
- RÕ ràng là La Tu đã nói là Hàn Mai Bí Kíp được giấu Ở chuôi kiếm va...
Chàng như chợt hiểu ra vội vã xách Hàn Mai Kiếm chạy nhanh đến nhà Ở của các nàng.
Thì ra nam nữ hữu biệt, âu Dương Thu đã sắp sếp cho La Võng Cơ, Tư Mã Thiến Như, Tiểu Thúy, Nghiêm Phụng Loan, Nghiêm Phụng Hoàng, Tư ĐỒ Thuần và ba nữ tỳ, tổng cộng chín nàng Ở chung trong một gian nhà lá.
Nữ nhi giang hồ thật khác với người thường, chỉ vài ngày chung sống với nhau đã tâm đầu ý hợp, hết sức thân thiết.
Lúc này chín vị cô nương đã chải rửa xong, đang Ở trong nhà tán gẫu vui vẻ với nhau, âu Dương Thu đột ngột xông vào, trong tay lại cầm thanh bảo kiếm sáng lóa, thảy đều hết sức sửng sốt.
âu Dương Thu quét mắt nhìn các nàng, hối hả nói:
- La tỷ tỷ, xin hãy ra ngoài, tiểu đệ... có việc quan trọng cần bàn.
La Võng Cơ chỉ cười không đáp và cũng không động đậy.
âu Dương Thu ngạc nhiên hỏi:
- La tỷ tỷ sao vậy?
- Thu đệ tìm ai vậy? Đây đâu có ai họ La?
La Võng Cơ nói xong bật cười khúc khích.
âu Dương Thu chợt hiểu, đỏ mặt cười nói:
- Không... Tiểu đệ tìm MỘ Dung tỷ tỷ...
Bỗng ngưng lời, mặt lộ vẻ buồn bã.
- vậy mới đúng chứ...
La Võng Cơ nói đến đó cũng bỏ dỡ câu nói.
Thì ra từ lúc La Võng Cơ hiểu rõ thân thế, nàng đã đổi lại họ MỘ Dung, chỉ tên là vẫn giữ.
MỘ Dung Võng Cơ thấy âu Dương Thu đỏ mặt ngượng ngùng, bỏ dỡ câu nói và ra chiều buồn bã, lòng hết sức thắc mắc.
Nàng nào biết âu Dương Thu khi nhắc đến hai từ MỘ Dung đã nhớ đến Cửu Thiên Ma âm Thường TỐ TỐ đã bị Tiểu Thúy đánh chết trong Huyền ĐÔ cung chính là mẫu thân của MỘ Dung Võng Cơ, nhưng chuyện ấy đến nay vẫn giấu giếm nàng, chàng không buồn sao được?
Đương nhiên, MỘ Dung Võng Cơ đâu hiểu nguyên nhân nên cười nói:
- Thu đệ tìm tỷ tỷ có việc phải không?
âu Dương Thu gật đầu, lui ra khỏi nhà, MỘ Dung Võng Cơ tha thướt theo sau.

Hai người vừa ra khỏi nhà đã nghe các nàng cười ầm lên, người một tiếng kẻ một lời bàn tán xôn xao.
âu Dương Thu mặt nóng ran, lúng búng nói:
- MỘ Dung tỷ tỷ có còn nhớ những lời lão quỷ kia đã nói trước khi chết không?
MỘ Dung Võng Cơ hiểu lầm ý âu Dương Thu, thẹn thùng quay mặt đi nói:
- Người đã chết rồi, Thu đệ còn mắng nhiếc làm gì? Cho dù ông ấy không nói thì... tỷ tỷ cũng là...
âu Dương Thu nghe lòng ngọt lịm, vờ không hiểu hỏi:
- Là gì vậy?
- Hư quá, không nói nữa đâu!
MỘ Dung Võng Cơ phụng phịu bỏ chạy ra ngoài hàng rào gỗ.
- MỘ Dung tỷ tỷ, khoan đã nào!
âu Dương Thu vừa gọi vừa đuổi theo, hai người phóng đi một hồi đã xa hơn dặm đường.
âu Dương Thu khinh công hơn xa MỘ Dung Võng Cơ, chỉ hai ba lượt tung mình đã vượt qua mặt nàng, quay lại nghiêm mặt nói:
- Tỷ tỷ đừng chạy nữa, tiểu đệ có việc cần nói.
Đồng thời hai tay dang ra cản đường MỘ Dung Võng Cơ. CÓ lẽ đang phóng nhanh không chững người lại kịp, cũng có lẽ cố ý, MỘ Dung Võng Cơ đã đâm sầm vào lòng âu Dương Thu.
âu Dương Thu thừa cơ ôm chặt lấy nàng, một mùi thơm như lan như xạ len vào mũi khiến chàng tâm thần ngây ngất, thừa thắng vào trong lùm cỏ.
Hai người ôm chặt lấy nhau, hồng lâng lâng bay lên tận mây xanh.
Không cần nói bằng lời vì đôi môi hai người người đều bị đôi môi đối phương bít chặt. Không cần bày tỏ nỗi lòng vì hai quả tim của họ đã dính chặt vào nhau.
Hồi lâu, MỘ Dung Võng Cơ đẩy nhẹ âu Dương Thu ra, buông tiếng thở dài não nuột, hai hàng nước mắt chảy dài xuống má.
âu Dương Thu hết sức dịu dàng, âu yếm nói:
- Tỷ tỷ khóc đó ư?
MỘ Dung Võng Cơ đưa tay lau nước mắt, u oán nói:
- Thu đệ... có thương yêu tỷ tỷ không?
- Đương nhiên, đó còn phải hỏi? Nhưng sao?
MỘ Dung Võng Cơ bẽn lẽn lặng thinh. âu Dương Thu mỉm cười:
- Sợ tiểu đệ thay lòng đổi dạ phải không?
MỘ Dung Võng Cơ vẫn không đáp, đánh trống lảng hỏi:
- Thu đệ thật ra tìm tỷ tỷ có việc gì vậy?
âu Dương Thu cầm lấy Hàn Mai Kiếm bên cạnh, đỡ MỘ Dung Võng Cơ đang nằm nghiêng đứng lên, hai người ngồi ngay lại, sau đó nắm lấy tay

nàng, mở lòng bàn tay ra chú mắt nhìn.
MỘ Dung Võng Cơ thấy vậy nghiêm mặt hỏi:
- Thu đệ dựa theo di ngôn của dưỡng phụ tỷ định tìm Hàn Mai Bí Kíp để luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ phải không?
âu Dương Thu gật đầu, vừa nhìn hình xăm Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay MỘ Dung Võng Cơ vừa nói:
- Nhưng tiểu đệ chẳng nhìn ra được gì cả!
- Hãy đưa kiếm cho tỷ tỷ xem thử.
âu Dương Thu trao Hàn Mai Kiếm cho MỘ Dung Võng Cơ, nàng đón lấy xem hết mặt này đến mặt kia, tay trái trao qua tay phải rồi tay phải lại trao trả tay trái, hồi lâu cũng không phát hiện ra vết tích gì khả nghi.
Nhưng khi nàng trao trả kiếm cho âu Dương Thu, bỗng cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy khôn tả, bất giác ngạc nhiên chú mắt nhìn, sửng sốt đến mức suýt kêu lên thành tiếng.
Thì ra những vân đen của Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay nàng đã biến mất, chỉ còn lại bảy đóa hoa mai, mỗi đóa hoa mai thoáng hiện một chữ nhỏ như đầu ruồi, ráp lại là Hàn Mai Bí Kíp Ở trong đây.
MỘ Dung Võng Cơ xòe bàn tay ra trước mắt âu Dương Thu, mừng rỡ khôn xiết nói:
- Thu đệ hãy xem!
âu Dương Thu lẩm bẩm:
- Hàn Mai Bí Kíp Ở trong đây...
Bỗng reo lên:
- ô! Tiểu đệ hiểu ra rồi! Tỷ tỷ, hãy đi theo tiểu đệ.
Đoạn đứng phắt dậy, nắm tay MỘ Dung Võng Cơ vội vã phóng đi.
MỘ Dung Võng Cơ ngơ ngác nói:
- Thật ra việc gì mà lại gấp gáp thế này?
- Tỷ tỷ cứ đi với tiểu đệ đến Thất Lâu cốc rồi hẵng cho tỷ tỷ biết.
Hai người phóng nhanh đi, thoáng chốc đã đến Thất Lâu cốc, bảy chiếc đầu lâu đá đã hiện ra trước mắt.
âu Dương Thu đưa tay chỉ nói:
- Nếu tiểu đệ đoán không sai, Hàn Mai Bí Kíp hẳn chính là Ở trong bảy chiếc đầu lâu đá này.
MỘ Dung Võng Cơ thoáng chau mày nói:
- Nhưng đá to thế này làm sao có thể...
âu Dương Thu vung kiếm, tiếng vang hệt như rồng gầm, cười nói:
- Bằng vào thanh kiếm này đây, tỷ tỷ hãy đến đây.
Đoạn sải bước đi đến dưới chiếc đầu lâu đá thứ nhất. Chàng chú mắt nhìn một hồi, vận công vào thân kiếm, vung lên đâm thẳng vào miệng đầu lâu.
Chỉ nghe "keng" một tiếng, đá trong miệng đầu lâu liền tức vỡ nát, hiện ra

một lỗ cỡ miệng chén, thì ra đó chỉ là một mảnh đá chỉ dày mấy tấc nhưng bên trong chẳng có gì cả.
âu Dương Thu lại đi đến chiếc đầu lâu đá thứ nhì, MỘ Dung Võng Cơ cất bước theo sau.
Chỉ chốc lát sau chàng đã đâm thủng miệng năm đầu lâu đá, tìm được một quyển sách da dê, trên bìa có bốn chữ Hàn Mai Bí Kíp đỏ chói.
Hai người mừng rỡ và khích động đến mức không thốt nên lời, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ lại tìm được quyển bí kíp có thể luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ một cách dễ dàng như vậy.
Hai người ngồi xuống ngay bên dưới chiếc đầu lâu đá đã tìm gặp bí kíp, lật bí kíp ra xem. Chỉ thấy bí kíp gồm có ba chương, chương thứ nhất là Hàn Mai âm Công, chương thứ nhì là Hàn Mai Kiếm Pháp, còn chương thứ ba là Hàn Mai Bí Học.
Quyển bí kíp ghi lại võ công đệ nhất thiên hạ xem ra rất đơn giản, chương thứ nhứt và chương thứ nhì xem tựa đề là biết nghĩa, còn chương thứ ba toàn là thiên văn, lý số, kỳ môn trận pháp, y thuật và bói toán.
Tuy nhiên, bất luận môn võ học nào trong bí kíp đều hết sức kỳ diệu, chưa từng nghe nói đến trên đời, may nhờ hai người đều có tư chất thượng thừa, xem qua là hiểu ngay.
âu Dương Thu tay cầm bí kíp đang cùng MỘ Dung Võng Cơ cúi đầu chăm chú xem, bỗng nghe tiếng cười lảnh lót vọng đến, ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, thì ra các nàng với Nghiêm Phụng Hoàng dẫn trước đang phóng nhanh đến.
Nghiêm Phụng Hoàng tính tinh nghịch liếng thoáng, miệng không tha người, vừa thấy hai người ngồi kề vai nhau, liền cười hóm hĩnh nói:
- ôi chà! Ra là hai người Ở đây, nếu không nhờ Thuần tỷ thần cơ diệu toán, chúng ta khó mà tìm được.
âu Dương Thu và MỘ Dung Võng Cơ vội đứng lên thi lễ với các nàng.
Nghiêm Phụng Hoàng đưa mắt nhìn quyển bí kíp trên tay âu Dương Thu, lại với giọng trêu chọc nói:
- à! CÓ phải Thu ca vừa có được kỳ thư bí kíp gì nên lén lút tới đây vơi âu Dương Thu vốn không có ý giấu giếm, bất giác đỏ mặt nói:
- Các vị tỷ muội đến thật đúng lúc, ta vừa tìm được Hàn Mai Bí Kíp trong có võ công đệ nhất thiên hạ, chúng ta luyện tập mau!
Đoạn giơ quyển bí kíp trong tay lên, các nàng hết sức ngạc nhiên lẫn vui mừng, theo sau âu Dương Thu chạy về doanh trại.
Trăng sáng sao thưa, vạn vật đều tĩnh lặng.
Giòng nước Lan Thương giang cuồn cuộn chảy xuống phía nam, Đại Tuyết Sơn đắm chìm trong ánh trăng bạc, núi non chập chùng mờ ảo, rừng xanh bát ngát mông lung.

Đây là một đêm yên tĩnh và nên thơ, thế nhưng, trong rừng núi bạt ngàn ấy lại đang nhen nhúm một cuộc chiến khốc liệt hiếm có trong võ lâm.
Ly Biệt Câu! hạp cốc dài thăm thẳm được công nhận là vùng cấm địa võ lâm này hiện đang đông nghịt bóng người trên các ngọn núi xung quanh, vây chặt Ly biệt câu.
Chưởng môn nhân và đệ tử có địa vị cao của các đại môn phái trong võ lâm đang tụ tập trên khoảng đất bằng ngay trước cửa Ly Biệt Câu, nhân số không dưới ba trăm người.
Thế nhưng, trong Ly Biệt Câu vắng lặng không một bóng người, cảnh tượng ấy khiến cho những hào kiệt võ lâm Ở bên ngoài hết sức lấy làm thắc mắc.
Chưởng môn nhân các phái cùng với ánh mắt chờ đợi nhìn Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Giác đại sư, nhưng Tuệ Giác đại sư lại chăm chú nhìn về phía con đường dẫn vào Ly Biệt Câu.
Bỗng một đạo nhân áo xanh mặt mày xanh xao nhưng tinh thần quắc thước quay sang Tuệ Giác đại sư hỏi:
- Tuệ Giác đại sư dám quả quyết Linh Nghiêm ẩn Sĩ chắc chắn đến đú nghẹn không?
Tuệ Giác đại sư quả quyết:
- Kim Hà đạo trưởng hãy yên tâm, lão nạp tin là Linh Nghiêm lão hữu chắc chắn sẽ đến vì việc này quan hệ trọng đại, hơn nữa lại là do lão nạp đích thân thỉnh mời.
Kim Hà đạo trưởng ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:
- Vốn dĩ cởi chuông là cần người buộc chuông, Ly Biệt Câu này đã được các đại môn phái công nhận là cấm địa võ lâm, chúng ta dĩ nhiên không thể phá bỏ... Tuy nhiên, hiện các đại môn phái đã đến đầy đủ, chỉ cần đại sư chịu tuyên bố một tiếng, hủy bỏ vùng cấm địa này là chúng ta có thể hành động ngay.
- Đạo trưởng chớ nóng nảy, hiện quanh Ly Biệt Câu đã giăng bủa thiên la địa võng, còn sợ họ đào thoát hay sao? Chỉ cần chờ Linh Nghiêm An Sĩ đến là lão nạp tức khắc nhờ ông ấy tuyên bố, đó chẳng phải lão nạp sợ gánh lấy trách nhiệm mà quả tình chúng ta không nên...
Tuệ Giác đại sư vừa nói đến đó, bỗng nghe một tiếng huýt dài lãnh lót, liền cười ha hả nói:
- Linh Nghiêm lão hữu đã đến rồi!
Vừa dứt lời, trong tiếng y phục phất gió, một người trung niên áo lục đầu đội mão vàng, mày kiếm mắt sao, mặt như trăng rằm đã đáp xuống hiện trường.
Quần hào hiện diện lập tức phấn chấn tinh thần, những người quen biết đều tiến tới ôm quyền thi lễ.
Tuệ Giác đại sư chắp ray trước ngực, cao giọng tuyên phật hiệu:
- A Di Đà Phật! Linh Nghiêm lão hữu đại giá quang lâm đúng hẹn, lão nạp

vô cùng cảm kích.
Người trung niên áo lục ôm quyền đáp lễ một vòng, cười giòn nói:
- Lão phu đã đến muộn một bước, mong các vị chưởng môn thứ tội cho!
Đoạn đi đến trước mặt Tuệ Giác đại sư hỏi:
- Đại sư, mọi sự đã bố trí xong rồi chứ?
Tuệ Giác đại sư gật đầu:
- Chỉ còn chờ lão hữu đến tuyên bố một tiếng nữa thôi!
- Được! Lão phu chủ trì Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn vì nhất thời thiếu cảnh giác bị ôn Thiên Thành đánh lừa, nay trước các vị đồng đạo võ lâm xin trịnh trọng tuyên bố, bắt đầu từ đây hủy bỏ Ly Biệt Câu là cấm địa võ lâm. Các vị có hành động gì, xin mời! Thứ cho lão phu không thể tham gia...
Chưa dứt lời, người đã như cách chim to lướt đi.
Linh Nghiêm An Sĩ này là một vị kỳ hiệp đương đại, tuy đi khắp tứ hải, võ công cao tuyệt nhưng không bao giờ can thiệp vào bất kỳ cuộc xung đột nào trong võ lâm và ân oán giang hồ. Tuổi đã gần trăm mà trông như chỉ mới ngoài bốn mươi thôi.
Linh Nghiêm An Sĩ đi khỏi, Tuệ Giác đại sư cao giọng nói:
- Được các vị chưởng môn đạo hữu đề cử lão nạp chủ trì đại cục, hiện cấm địa đã hủy bỏ, chúng ta có thể vào được rồi.
Dứt lời, liên dẫn trước đi vào Ly Biệt Câu dưới sự yểm trợ của bốn vị cao tăng Thiếu Lâm, quần hào cất tiếng hô vang, cùng theo vào.
Trong dự liệu của Tuệ Giác đại sư và quần hào, Ly Biệt Câu tuy chưa kể được là đầm rồng hang hổ nhưng cũng chẳng phải nơi ra vào dễ dàng, nào ngờ thực tế khác hẳn, quần hào rầm rộ tiến bước không hề gặp bất kỳ cản trở nào.
Tiến vào sâu khoảng hơn nửa đường, phía trước hiện ra một khu rừng rậm rạp, che mất tầm nhìn của quần hào.
Tuệ Giác đại sư dừng bước ngoảnh lại nhìn ra sau, thấy người của các đại môn phái đều đã theo sau đến, bèn nhìn Kim Hà đạo trưởng nói:
- Đạo trưởng, Đại Nguyên giáo đã triệu tập toàn bộ lực lượng năm Cung tại đây mưu đồ đại cử, nhưng sao...
Đột nhiên, một tiếng la ngân vang, bóng người lố nhố từ trong rừng đi ra, ít nhất cũng hơn ba trăm.
Quần hào thấy kẻ địch xuất hiện, liền tức tản ra thành hình cánh nhạn Đôi bên cách nhau khoảng mười mấy trượng, những người hiện diện thảy đều là cao thủ có hạng, nhãn lực hơn người và lại dưới ánh trăng sáng, dĩ nhiên trông thấy rất rõ.
Lại một tiếng la vang lên, những người vừa xuất hiện từ trong rừng liền tách sang hai bên, tiếp theo lại có hơn ba mươi người từ trong rừng đi ra.

Ba mươi mấy người này chia làm năm tốp, mỗi tốp đều có một người cầm đầu đi trước, vượt qua đám đông hơn ba trăm người dừng lại Sau tiếng la thứ ba, một lão nhân râu dài bông đai ngọc như một vị vương gia sải bước tiến ra trước hàng ngũ, hiên ngang đứng lại, theo sau là mười bảy mười tám nam nữ già trẻ.
Lão nhân râu dài quét mắt nhìn hàng ngũ bên quần hào, buông tiếng cười dài hệt như rồng hú.
Tuệ Giác đại sư chờ lão cười dứt, trầm giọng nói:
- ôn Thiên Thành, tôn giá là người trong hoàng thất, không lo tận trung với quân vương, lại cam tâm cấu kết với bọn tà giáo mưu đồ tạo phản, làm hại võ lâm, hiện đồng đạo võ lâm thiên hạ đã vây chặt Ly Biệt Câu, nếu thức thời nên xuôi tay chịu trói thì hơn.
Lão nhân râu dài ôn Thiên Thành chẳng những không giận mà còn cười to nói:
- Đại hòa thượng nói hay lắm, kẻ thức thời phải là các vị mới đúng, không tin hãy nhìn quanh xem!
Tuệ Giác đại sư và quần hào nghe vậy giật mình, quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong lùm cây bụi cỏ cách khoảng hai ba mươi trượng đầy những đốm sáng xanh rờn, không sao đếm xuể, hiển nhiên đó là mắt của các loài mãnh thú.
Thì ra ôn Thiên Thành này chính là giáo chủ Đại Nguyên giáo và kiêm là cung chủ Ma Thiết cung.
Lúc này lão thấy quần hào thảy đều lộ vẻ kinh ngạc, bèn nói tiếp:
- Bổn giáo chủ hiện đã triệu tập hết toàn bộ lực lượng năm cung tại đây, chỉ chờ người của các đại môn phái chư vị đến, cùng mưu đại cử, khi đại cục ổn định, bổn giáo chủ sẽ luận công ban thưởng, các vị sẽ hưởng vinh hoa phú quý bất tận.
Tuệ Giác đại sư nghiêm mặt đanh giọng:
- Yêu ma quỷ quái sao thể làm nên đại sự. ôn Thiên Thành, tôn giá đã quá xem thường người trong võ lâm rồi. Những hào kiệt có mặt tại đây kẻ nào tham sống sợ chết, ham chuộng vinh hoa phú quý chứ?
ôn Thiên Thành vẫn không tức giận, thản nhiên nói:
- Nếu đại hòa thượng quả đúng là người như vậy thì đáng bội phục. Bổn giáo chủ chẳng phải là khinh người, các vị tuy toàn là nhân vật bậc nhất trên giang hồ, nhưng chỉ cần bổn giáo chủ một tiếng lệnh hạ, toàn thể các vị sẽ vào bụng hàng vạn hung trùng dã thú trong Ly Biệt Câu, sống chết và vinh nhục, các vị hãy tự chọn lấy.
- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!
Tuệ Giác đại sư ha hả cười to, nói tiếp:
- Đa tạ giáo chủ đã chỉ điểm cho ngươi lão nạp và mọi người sớm đã lựa

chọn rồi, giáo chủ có lợi hại gì xin cứ...
- Ha ha! Lão hòa thượng, đó là các vị tự tìm lấy cái chết. Lệnh HỒ cung chủ, hãy cho họ thưởng thức Vạn Thú Trận của bổn giáo trước.
Một lão nhân thấp bé lưng gù đứng bên trái, tay cầm một cây địch bạc lập tức sải bước tiến ra.
Tuệ Giác đại sư lập tức nhận ra người này chính là Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao đã danh chấn giang hồ hồi ba mươi năm trước, hôm trước đã chịu nhục trong Huyền ĐÔ cung, giờ gặp nhau không khỏi phừng lửa giận, cười khảy nói:
- Lệnh HỒ thí chủ, ba mươi năm không gặp, thí chủ thần thái vẫn như xưa, chẳng ngờ lại làm tay sai cho tà giáo, thật là đáng tiếc.
Lệnh HỒ Cao không đáp, đưa địch bạc lên miệng thổi ngay.
Lập tức, tiếng thú gầm thét vang trời, chỉ thấy những đốm sáng xanh rờn đầy rẫy khắp sơn cốc, trong thoáng chốc đã vây đến gần.
Lúc này mọi người đều nhìn thấy rõ, những đôi mắt xanh rờn ấy là của hổ báo, mãng xà và nhiều loài thú quái dị, thảy đều to lớn khác thường.
Trước cảng tượng khủng khiếp ấy, dù người võ công cao cường đến mấy cũng phải kinh tâm động phách.
Kim Hà đạo trưởng vung phất trần nói:
- Tuệ Giác đại sư còn chưa phát động, chờ đến bao giờ?
Dứt lời, không chờ Tuệ Giác đại sư hạ lệnh, đã suất lĩnh Câu Tiết Nhị Anh cùng cao thủ môn hạ hơn ba mươi người dẫn trước xông về phía cánh trái đội ngũ của Đại Nguyên giáo.
Bỗng một tiếng la ngân vang, Đại Nguyên giáo trên từ giáo chủ ôn Thiên Thành, hơn ba trăm người nhanh chóng khuất vào rừng rậm, đồng thời một hàng dã thú hung tợn từ trong rừng phóng ra, chân Kim Hà đạo trưởng lại.
Lúc này dã thú bốn phía cũng từ từ tiến đến quần hào, chúng nhe nanh múavuốttrônghết sức khủng khiếp.
Thế nhưng, những dã thú này đều từng được huấn luyện đặc biệt, khi bao vây đến còn cách ba trượng bỗng dừng cả lại, gườm gườm nhìn quần hào, thủ thế sẵn sàng lao tới.
Ngay khi ấy, trong rừng bổng vang lên một chuỗi cười dài, rồi thì ôn Thiên Thành với giọng đầy tự đắc nói:
- các môn phái hãy nghe đây, bổn giáo chủ vẫn chủ trương khoan dung độ lượng, để cho các vị suy nghĩ lần cuối cùng.
Liễu Tâm hòa thượng của Thiết Trúc tự vốn là người hèn nhát cơ hội, vừa thấy tình thế nguy nan liền quay sang Liễu Minh đại sư nói:
- Sư huynh, đệ thấy...
Liễu Minh đại sư nghiêm mặt:
- Sư đệ định thế nào?

Liễu Tâm đỏ mặt quay người đi, hướng về hai đệ tử tâm phúc là Minh Đạt Và Minh Chí, cùng mười mấy đệ tử Thiết Trúc tự nói:
- Tình thế bất đắc dĩ, các ngươi hãy theo ta...
Liễu Minh đại sư thấy sư đệ quả nhiên trở quẻ, lòng xót xa khôn tả, không chờ y nói dứt, giận dữ quát vang, một chưởng bổ xuống.
Khoảng cách đã gần, xuất thủ lại nhanh, Liễu Tâm hự lên một tiếng ngã lăn ra đất, hiển nhiên thọ thương chẳng nhẹ.
Minh Đạt và Minh Chí không kịp cứu viện hung tâm bừng dậy, cùng tung mình bổ vào Liễu Minh đại sư.
Cùng trong lúc ấy, Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Diệu Hoàng của phái Cung Lai không sao dằn nổi nữa, buông tiếng quát vang, mười hai chiêu phi hoàn rít gió bay vào bầy thú. Đồng thời, đệ tử môn hạ hơn bốn mươi người cùng rút binh khí ra, cất tiếng hô vang, nhất tề lao vào bầy thú.
Tuệ Giác đại sư vừa thấy quần hào tự loạn chương pháp, khó thể ước thúc, vừa định tìm cách ngăn cản bỗng nghe tiếng địch dìu dặt từ trong rừng vọng ra. Liền tức, bầy thú gầm vang như sấm rền, Ồ ạt xông tới.
Thế là cuộc chiến giữa người với thú đã diễn ra. Tiếng người la hét, tiếng thú thét gầm vang động sơn cốc. Phen này theo Tuệ Giác đại sư tiến vào Ly Biệt Câu toàn là cao thủ bậc nhất của các phái Thiếu Lâm, VÕ Đang, Điểm Thương, Cung Lai, Câu Tiết, Nga Mỹ, Hoa Sơn và NỘ Giang. Hầu hết đều do chưởng môn nhân đích thân xuất lĩnh, có thể nói bao gồm hết tinh anh khắp thiên hạ.
Như vậy, đối phó với lũ độc trùng mãnh thú đâu thành vấn đề, nhưng lũ trùng thú trong Ly Biệt Câu bất cứ đã được huấn luyện đặc biệt, chúng hết sức tinh ranh và hung hãn, con trước ngã gục con sau tiếp tục lao tới, không chút khiếp sợ.
Tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi, máu chảy lênh láng, gió tanh nực nồng khiến trăng sao cũng lu mờ đi.
Chừng nửa giờ sau, người và thú đều có thương vong, nhưng thú càng giết càng nhiều, quần hào bị vây Ở giữa đã dần đuối sức.
Dưới sự yểm trợ của bốn đại chủ trì Không Minh, Không Huyền, Không Tịnh và Không Tâm, Tuệ Giác đại sư tả xung hữu đột, tuy giết rất nhiều độc trùng mãnh thú nhưng vẫn không sao thoát khỏi vòng vây vị Chưởng môn chí tôn phái võ lâm này mắt thấy đệ tử các đại môn phái thảm tử, bất giác ngửa mặt than:
- Y trời đã vậy, sức người đành chịu...
- Đại sư hà tất nản lòng như vậy!
VÔ Ưu thượng nhân trong lúc nói đã cùng Thái Hư thượng nhân sóng vai xông tới, chưởng pháp lư hỏa thuần thanh liên tiếp đánh chết gần chục mãnh thú, mở ra một khoảng trống, tiến đến gần khu rừng.

Tuệ Giác đại sư liền phấn chấn tinh thần, nghĩ nếu có thể tiến được vào rừng, cục thế có lẽ sẽ đổi khác, liền tức vung động song chưởng cùng chủ trì bốn viện hiệp sức với hai đạo trưởng VÔ Ưu và Thái Hư thi triển tuyệt học, thoáng chốc lại giết thêm hai mươi mấy con dã thú, mắt thấy đã sắp đến gần bìa rừng.
Bầy dã thú không ngăn nổi liên thủ hợp kích của bảy cao thủ tuyệt đỉnh, lục tục lui sang hai phía.
Nào ngờ ngay khi ấy, trong rừng bóng người nhấp nhoáng, liên tiếp phóng ra năm người đầu đội mũ trụ vàng che mặt, y phục khác nhau, tay cầm trường kiếm và đoản kích.
Chỉ qua khinh công năm người từ lúc trong rừng phóng ra cũng đủ biết họ đều có võ công xuất thần nhập hóa, nhưng vì mũ trụ che mặt không sao nhận ra được họ là ai.
Tuệ Giác đại sư vội nói:
- Các vị hãy cẩn thận!
Vừa dứt lời, một người áo xanh tay cầm đoản kích dẫn đầu đã lao đến, chẳng nói một lời, liên tiếp ba kích đã nhanh như chớp đâm tới.
Thân thủ thật lợi hại, Tuệ Giác đại sư phải liên tiếp thay đổi ba môn thân pháp mới miễn cưỡng tránh khỏi thế công hung hiểm của đối phương.
Thế là, VÔ Ưu thượng nhân đón lấy một người áo đen sử dụng đoản kiếm, Không Huyền với Không Tịnh và Không Tâm mỗi người đón lấy một người áo xanh sử dụng trường kiếm, Thái Hư thượng nhân và Liễu Minh đại sư đứng bên lược trận.
Lúc này trong cốc đã hình thành hai nhóm thảm sát, một do Kim Hà đạo trưởng với VÕ Đang chưởng môn Thanh Huyền đạo trưởng lãnh đạo cùng các cao thủ các đại môn phái ác chiến với mãnh thú, một do Tuệ Giác đại sư suất lĩnh bốn tăng hai đạo, triển khai cuộc chiến giữa người với thú.
Đôi bên giao thủ trong năm mươi chiêu chưa phân thắng bại, nhưng sau năm mươi chiêu thì nhóm tăng đạo đã lâm vào thế hạ phong, lần hồi chỉ còn có thể chống đỡ, không còn khả năng hoàn thủ nữa.
Thái Hư thượng nhân và Liễu Minh đại sư tuy rất nóng lòng lo lắng nhưng thấy bầy mãnh thú đang đứng gườm bên cạnh, muốn xuất thủ trợ giúp nhưng lại sợ lũ súc sanh thừa cơ đột kích nên cũng đành là suông mà thôi.
Ngay trong lúc tình thế càng lúc càng nguy cấp, đột nhiên một hồi tiếng huýt vang vọng sơn cốc, như không phải một người phát ra mà có cả nam lẫn nữ, hết sức quái dị và lảnh lót.
Lạ thay, bầy độc trùng dã thú hung tợn vừa nghe tiếng huýt ấy, lập tức lục tục thoái lui, thoáng chốc đã bỏ chạy mất dạng.
Liền sau đó, hơn hai trăm hào kiệt võ lâm ùa vào, đi đầu là một thiếu niên áo xanh rất anh tuấn, theo sau là chín thiếu nữ xinh đẹp như hoa.

Người của các đại môn phái đang lúc nguy cấp bỗng có tiếng huýt xua tan bầy thú dữ, thảy đều hết sức kinh ngạc.
Nhưng chưởng môn nhân các đại môn phái không ai nhận ra chàng thiếu niên áo xanh, vị cứu tinh từ trên trời giáng xuống này là ai?
Thiếu niên áo xanh phóng mắt nhìn, thấy bên khu rừng đằng xa có mười mấy người đang kịch chiến, bèn ngoảnh ra sau chín thiếu nữ xinh đẹp nói:
- Các vị tỷ muội hãy đến kia xem thử có phải các vị Tuệ Giác không?
Chín thiếu nữ liền tức tung mình lướt đi như tia chớp khiến người của các đại môn phái nhìn đến sững sờ.
Thiếu niên áo xanh lại khoác tay với hơn hai trăm hào kiệt theo sau, dàn thành hàng ngang, đối mặt với người của các đại môn phái.
Sau đó, thiếu niên áo xanh mặt lạnh như tiền bước đi về phía đội ngũ các vị hòa thượng Thiết Trúc tự, trầm giọng nói:
- Tại hạ chính là âu Dương Thu, lúc trong thành Vân Long đã thề ba năm sau huyết tẩy Thiết Trúc tự, nay thời gian chưa đến nhưng các vị đã đến đây, sẵn tiện...
Khi Liễu Minh với Liễu Tâm xảy ra xung đột nội bộ đã tử thương mấy người, sau đó Minh Đạt và Minh Chí đã bị độc trùng cắn phải, Liễu Minh đại sư tuy kịp thời ngăn chặn Liễu Tâm bội phản nhưng bản thân cũng đã thọ trọng thương ngã xuống.
Lúc này hơn ba mươi cao thủ còn lại vừa nghe thiếu niên áo xanh có mục đích đến tầm thù và buông lời ngạo mạn, chẳng xem Thiết Trúc tự ra gì, liền cất tiếng hô vang, cùng xông tới bao vây âu Dương Thu.
âu Dương Thu cười to nói:
- Tốt lắm, vậy khỏi phải phí thời gian.
Anh vàng chớp ngời, Hàn Mai Kiếm đã rút ra cầm tay, không chờ tăng đến gần, người như gió cuốn, kiếm tựa tia chớp, dã xuất thủ tấn công trước.
Chàng vừa xuất thủ đã thi triển Hàn Mai Kiếm Pháp vừa mới luyện thành, người của các đại môn phái chưa kịp hiểu ra cớ sự, chỉ thấy ánh vàng lấp loáng, tiếng rú thảm liên hồi, ba mươi mấy hòa thượng Thiết Trúc tự đầu đã lìa khỏi cổ, ngã gục trong vũng máu, chỉ có một mình Liễu Tâm bởi trọng thương nên chưa bị giết và đó cũng là âu Dương Thu có ý để lại mạng sống cho y.
Người của các đại môn phái thấy kiếm pháp của âu Dương Thu quá ư thần kỳ, thật chưa từng nghe thấy trong võ lâm, thảy đều bất giác rợn người khiếp hãi.
Thế là bọn dâm tăng Thiết Trúc tự gieo ác đã gặp ác báo, từ giả cõi đời trong Ly Biệt Câu.
âu Dương Thu đang khi chưa nguôi sát khí, bỗng nghe tiếng ám khí rít gió vang lên bên tai, bất giác giật mình, chỉ thấy ba chiếc phi hoàn màu bạc theo

hình tam giác từ ngang bên bay đến, vội thoáng thụp người, Hàn Mai Kiếm trong tay thi triển chiêu Mật Vân Bất Vũ (mây dày không mưa), chỉ nghe keng keng ba tiếng, ba chiếc phi hoàn bị đánh bạt, rồi thì người như tên bắn, kiếm như tia chớp lao vào hàng ngũ các đại môn phái.
Chỉ nghe soạt một tiếng, một người đã bị chẻ đôi ngã vật xuống.
Quần hào sau một thoáng kinh hoàng, định thần nhìn kỹ, người chết chính là Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Diệu Hoàng của phái Cung Lai và âu Dương Thu sớm đã phi thân ra ngoài.
Thì ra khi âu Dương Thu báo ra danh tánh, TÔ Diệu Hoàng đã âm thầm giới bị, đến lúc thấy âu Dương Thu trong chớp mắt đã hạ sát hơn ba mươi hòa thượng Thiết Trúc tự lòng càng thêm kinh hoàng, bèn thừa lúc chàng không đề phòng, ném ra ba chiếc phi hoàn mà y đã cậy thành danh, định nhất cử trừ diệt chàng.
Nào ngờ âu Dương Thu lúc này đã luyện thành toàn bộ tuyệt học trong Hàn Mai Bí Kíp, nhanh tay lẹ mắt, chẳng những dễ dàng đánh rơi ám khí mà còn nhanh chóng phát hiện kẻ ám toán chính là người đã bức bách chàng rơi xuống đầm nước trong Nhạn Lạc Giản, liền tức bừng sát cơ, một kiếm bổ đôi TÔ Diệu Hoàng.
Trước võ công quá ư thần kỳ của âu Dương Thu, người của chín đại môn phái thảy đều kinh hồn khiếp vía, im thinh thít như ve sầu mùa đông.
Phái Cung Lai tuy có đến mấy mươi cao thủ hiện diện, nhưng thảy đều kinh khiếp trước thần oai của âu Dương Thu, không một ai dám đứng ra báo thù cho TÔ Diệu Hoàng.
âu Dương Thu sau khi hạ sát TÔ Diệu Hoàng, chú mắt nhìn về phía ngoài bìa rừng rồi phi thân nhanh như chớp đến đó.
Lúc này cuộc chiến Ở ngoài bìa rừng đã ngưng, năm người đội mũ trụ vàng đã lui vào rừng khi chín thiếu nữ xinh đẹp đến nơi.
Tuệ Giác đại sư thấy âu Dương Thu cùng chín vị cô nương suất lĩnh quần hào Vân Quý đến kịp lúc khiến bầy thú dữ khiếp sợ lui đi, đang khi vui mừng bỗng thấy âu Dương Thu mặt đầy sát khí phi thân đến trước mặt, thoáng giật mình nói:
- âu Dương thí chủ...
âu Dương Thu vừa nhìn thấy Không Minh đại sư đang đứng bên Tuệ Giác đại sư, liền vung kiếm nói:
- Đại sư có còn nhận ra âu Dương Thu đã rơi xuống đầm nước trong nhạn Lạc Giản này không?
Không Minh đại sư mặt nghiêm nghị nói:
- Đâu chỉ nhận ra mà thôi, mà lúc bấy giờ lão nạp cũng đã quả quyết là tiểu thí chủ hẳn gặp hung hóa kiết và có kỳ ngộ. Hôm nay tiểu thí chủ nhắm vào lão nạp tầm thù, nhưng...

Đột nhiên, tiếng địch thánh thót từ trong rừng vọng ra, âu Dương Thu quay sang Tuệ Giác đại sư hỏi:
- Đại sư, trong rừng có phải Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao không vậy?
Tuệ Giác đại sư gật đầu, chưa kịp đáp bỗng nghe tiếng la thét vang động sơn cốc, bất giác sững sờ, quét mắt nhìn, thì ra những hào kiệt Vân Quý đã với người của các đại môn phái tàn sát lẫn nhau, lắc đầu thở dài nói:
- Xem ra trận hào kiếp võ lâm này khó thể tránh khỏi rồi.
Lão hòa thượng vừa dứt lời bỗng nghe tiếng tiêu lãnh lót từ trên không vọng xuống, trong lúc mọi người ngạc nhiên, trước mặt đã hạ xuống một lão ni tóc bạc phơ nhưng sắc mặt hồng hào, một cây ngọc tiêu đang đưa lên miệng thổi.
Tư ĐỒ Thuần mừng rỡ kêu lên:
- Sư phụ!
Đoạn co chân quỳ xuống, dập đầu vái lạy.
Ngay lúc ấy, tiếng địch trong rừng bỗng ngưng bặt, lão ni tiếng tiêu cũng dứt, hai phe quần hào đang ác chiến cũng dừng tay lui ra, nhưng đôi bên cũng đã thương vong hơn năm mươi người.
Lão ni ra hiệu bảo Tư ĐỒ Thuần đứng lên, không màng đến những người trước mặt, lạnh lùng nói:
- Ngọc Tiêu Thần Ni đã có mặt, Lệnh HỒ Cao nếu không rời khỏi đây ngay, chớ trách ngọc tiêu vô tình, lấy mạng ngươi tức khắc.
Danh hiệu Ngọc Tiêu Thần Ni vừa thốt ra, quần hào hiện diện thảy đều giật mình sửng sốt, vội tiến tới thi lễ.
Nhưng ngọc Tiêu Thần Ni chẳng màng đến họ, chỉ liếc mắt nhìn vào rừng, với giọng lạnh nhạt nói:
- Lệnh HỒ Cao đã bỏ đi rồi. Thuần nhi hãy tự bảo trọng, sư phụ đi đây!
Rồi thì người như tia chớp, loáng cái đã mất dạng.
Tư ĐỒ Thuần hướng lên trời vái một lạy, lẩm bẩm như nói một mình:
- Tính sư phụ quái lạ như vậy đó, nói đi là đi...
Tuệ Giác đại sư thở dài nói:
- Thật không ngờ vị thần ni hồi trăm năm trước này vẫn còn khoẻ mạnh Ở trên đời, nếu không nhờ lão nhân gia ấy đến kịp lúc, dưới Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao, không biết là sẽ có bao nhiêu oan hồn nữa.
âu Dương Thu chú mắt nhìn vào rừng đoạn sải bước đi vào.
Tuệ Giác đại sư vừa định cất tiếng hỏi, chỉ thấy hai nhóm hào kiệt do Kim Hà đạo trưởng với Trường Tôn Sở suất lĩnh đã đi đến gần.
Lúc này chín vị cô nương đã đi theo âu Dương Thu vào trong rừng. Tuệ Giác đại sư thấy Kim Hà đạo trưởng với đại đệ tử của chưởng môn VÕ Đang là Du Long Nhất Kiếm Tạ Thương Lan hai người sắc mặt khác lạ nhưng lúc này cũng chẳng có thời gian mà để ý đến.

Đại hòa thượng sợ âu Dương Thu với chín vị cô nương gặp bất trắc, bèn bàn với VÔ Ưu thượng nhân một hồi, sau đó vẫn chia hai phe Hải Long hào kiệt làm hai nhóm, từ hai phía tiến vào rừng.
Nào ngờ khu rừng này không rộng lắm, chưa đầy một khắc đã băng qua rồi. Sau đó, khi hai nhóm hộp họp, chỉ thấy mười mấy bóng người thân pháp nhanh khôn tả đang phóng đi sâu vào sâu trong cốc, chẳng giống một người nào của Đại Nguyên giáo.
Tình trạng này cũng có thể đoán biết là ôn Thiên Thành hẳn vì khiếp sợ Ngọc Tiêu Thần Ni bỏ chạy, độc trùng mãnh thú lại bị xua tan, nên đã triệt quân vào sâu trong sơn cốc. âu Dương Thu với các nữ kiệt đang đuổi theo.
Tuệ Giác đại sư khoác tay áo nói:
- Đừng để cho bọn Đại Nguyên giáo thoát khỏi một người nào, chúng ta tiếp ứng mau!
Đoạn người như một cách chim đen, dẫn trước lướt đi.
Quần hào lần lượt nối tiếp theo sau. Đột nhiên, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, rồi thì khắp bốn phía lửa đỏ bốc lên ngút trời.
Đột biến ấy khiến quần hào bất giác giật mình chững bước, đưa mắt nhìn quanh, thảy đều kinh hoàng thất sắc. Thì ra cả Ly Biệt Câu đã bị hỏa dược nổ cháy, lửa đỏ ngùn ngụt, chỉ chốc lát đã trở thành biển lửa.
Xem ra trong Ly Biệt Câu đã được chôn hỏa dược dưới đất trừ trước, lửa không có gió mà lan đi rất nhanh, vòng lửa dần thu hẹp, chỉ trong chốc lát quần hào đã không còn thoái lui được nữa, đứng túm tụm vào nhau kinh hoàng khôn xiết.
Mấy trăm người của các đại môn phái mai phục Ở trên ngọn núi hai phía, mắt nhìn trong Ly Biệt Câu lửa cháy rừng rực, trong lúc kinh hoàng đã bị độc trùng mãnh thú sợ lửa từ trong chạy ra tấn công, phần thương vong, phần bỏ chạy tán loạn.
Tuệ Giác đại sư thấy tình thế nguy cấp, bản thân với vài lão hữu võ lâm tuy có thể bằng vào tuyệt kỹ xông qua vòng lửa đỏ nhưng đại đa số quần hào chắc chắn sẽ táng mạng.
Lão thiền sư nghĩ đến đó, bất giác bi phẫn ngập lòng, ngửa cổ than:
- Thật không ngờ ôn Thiên Thành lại độc ác đến vậy, xem ra số trời đã định, trận kiếp nạn võ lâm này sức người khó thể vãn hồi...
Ngưng chốc lát, với giọng vô vàn xót xa nói tiếp:
- Hôm nay chúng ta đã tính sai một nước cờ để khiến mắc lừa ôn Thiên Thành, lão nạp thật tội lỗi tày trời, các vị đồng đạo võ lâm xin cứ tự tìm cách thoát thân đi thôi!
Bốn vị cao tăng chủ trì bốn viện trong Thiếu Lâm Tự thấy chưởng môn nhân định hy sinh bản thân, thảy đều kinh hãi tột cùng, lén lút bàn tính một hồi, thừa lúc Tuệ Giác đại sư không đề phòng, cùng cắp lấy lão thiền sư xông

qua biển lửa, phi thân lên núi.
Hãy nói về âu Dương Thu với chín vị cô nương đã luyện thành toàn bộ tuyệt học trong Hàn Mai Bí Kíp, sau khi vào trong rừng, thấy người của Đại Nguyên giáo đã rút đi hết, bèn vội đuổi theo.
Lát sau đã đến nơi tận cùng của Ly Biệt Câu, nhác thấy dưới hàng chữ Ly Biệt Câu câm địa võ lâm có một cửa đá đang chuyển động sắp khép lại Chàng chợt động tâm nói:
- Các vị tỷ muội, chúng ta hãy hợp sức đẩy mở cửa đá này!
Thời gian cấp bách, mười người lập tức cùng lúc tung ra một chưởng, "ầm" một tiếng vang rền, cánh cửa đá vỡ nát, cửa động hiện ra.
âu Dương Thu với chín vị cô nương lẹ làng tung mình vào, trong động hoàn toàn tĩnh lặng, không một bóng kẻ địch. Mọi người phóng đi hồi lâu, không phát hiện địch tung mà cũng chẳng tìm được nơi tận cùng.
âu Dương Thu chợt động tâm, thầm nhủ:
- Ly Biệt Câu này cách Nhạn Lạc Giản một ngọn núi, chả lẽ mình đã vào đến Nhạn Lạc Giản rồi sao?
Nghĩ vậy, càng phóng đi nhanh hơn, lát sau đã cùng chín nàng tiến vào một đường hầm chật hẹp. Ngay khi ấy, bỗng phía sau vang lên mấy tiếng rền rĩ, vội ngoảnh lại nhìn, đường hầm vừa đi qua đã bị vách đá bịt kín.
âu Dương Thu với chín vị cô nương cả kinh vội phóng nhanh đi vào trong đường hầm, vượt qua hơn hai mươi trượng, trước mắt bừng sáng, đã tiến vào một thạch động khác.
Khi âu Dương Thu cùng chín vị cô nương ra khỏi thạch động, phóng lên đầm khô có giao long ngàn năm trước kia, chỉ nghe trong Nhạn Lạc Giản tiếng người la hét vang trời, dường như lại có người động thủ Ở đó vậy.
Thì ra Tuệ Giác đại sư sau khi được bốn vị tăng viện chủ dìu lên trên núi, điểm lại nhân số thoát ra khỏi biển lửa, chỉ còn mấy mươi cao thủ các đại môn phái, ngoài ra đều táng thân trong lửa đỏ.
Lão thiền sư thấy vậy, nước mắt tuôn trảo, xót xa thở dài nói:
- Thật không ngờ tinh anh võ lâm thảy đều bị ôn Thiên Thành ám toán táng thân tại đây, ôi...
VÔ Ưu thượng nhân không chờ Tuệ Giác đại sư dứt lời, bỗng như một cánh hạc to lao thẳng xuống núi.
Những cao thủ còn lại trên núi chú mắt nhìn xuống, chỉ thấy trong Nhạn Lạc Giản dưới núi bóng người lố nhố, VÔ Ưu thượng nhân đã động thủ ác chiến với bọn Đại Nguyên giáo.
Quần hào thảy đều bi phẫn ngập lòng, cùng cất tiếng thét vang, lần lượt tung mình xuống núi.
Đại Nguyên giáo chủ ôn Thiên Thành suất lĩnh thuộc hạ năm cung khoảng hơn bốn trăm cao thủ nam nữ, vừa định rời khỏi Nhạn Lạc Giản thẳng tiến

đến thành Vân Long, triệu tập toàn bộ lực lượng đại cử tạo phản, đột nhiên từ trên núi phóng xuống mấy mươi cao thủ hung mãnh như hổ báo, bất giác giật mình sửng sốt, chú mắt nhìn, thì ra là người của các đại môn phái.
Đôi bên vừa mới giáp chiến bỗng lại nghe một hồi tiếng huýt vang, mười bóng người từ trên trời giáng xuống, gia nhập vào vòng chiến.
Mười người ấy thân pháp trác tuyệt như thiên thần giáng thế khiến hai phe đang kịch chiến đều kinh ngạc dừng tay.
Tuệ Giác đại sư định thần nhìn, chính là âu Dương Thu với chín vị nữ kiệt, lòng mừng khôn xiết, tinh thần phấn chấn, cũng chẳng rảnh chào hỏi, tiếp tục xuất thủ đối địch.
Ngay khi ấy, trên không bỗng vang lên một chuỗi cười dài rồi thì ba bóng người nối tiếp nhau hạ xuống, trước tiên là một lão nhân áo đen râu dài phủ ngực và tay cầm đoản kiếm, theo sau là hai người khổng lồ thân cao trượng hai, trong số một người dưới nách có cắp một nữ nhân áo xanh.
Thế là cuộc chiến lại tạm ngưng.
Đại Nguyên giáo chủ ôn Thiên Thành vừa thấy lão nhân áo đen xuất hiện, liền tức ra lệnh chúng thuộc hạ dàn thành hình vòng tròn, bao vây quần hào vào giữa.
Lão nhân áo đen quét mắt nhìn mọi người, ra chiều hết sức đắc ý cười nói:
- âu Dương Thu, cơ hội báo đáp cho lão phu của ngươi Ở ngay trước mắt, còn chưa mau lấy mạng họ đi?
âu Dương Thu đang bị năm người đội mũ trụ vàng bao vây, nghe vậy như được thánh chỉ, Hàn Mai Kiếm trong tay liền tức thi triển tuyệt chiêu của Hàn Mai Kiếm Pháp trong Hàn Mai Bí Kíp, chỉ thấy ánh kiếm rợp trời, phủ trùm cả năm người đội mũ trụ vàng.
ôn Thiên Thành sửng sốt, chưa kịp cất tiếng hỏi lão nhân áo đen đã thấy máu văng tung tóe, năm người đội mũ trụ vàng võ công siêu tuyệt thảy đều bị bảo kiếm của âu Dương Thu chém ngang lưng thành đôi, chết không kịp rên lên một tiếng.
âu Dương Thu đang khi chưa biết năm người vừa bị mình hạ sát là ai, chỉ thấy Trường Tôn Sở và Tư Mã Thiến Như đi nhanh về phía thi thể năm người ấy.
Thái Hư thượng nhân nhìn âu Dương Thu cười gằn nói:
- Nghịch đồ, ngươi đã giết chết VÕ Lâm Lục Kiệt rồi!
âu Dương Thu sửng sốt:
- Sư phụ, ai là VÕ Lâm Lục Kiệt vậy?
- chính là Nhất Kích, Nhị Phi, Tam Thánh Kiếm!
âu Dương Thu bàng hoàng như sấm nổ ngang tai, lòng chẳng rõ là mùi gì.
Lúc này một người khổng lồ đứng sau lão nhân áo đen đã bức lui VÔ Ưu thượng nhân. Lão nhân áo đen cười to nói:

- ôn Thiên Thành, ngươi lợi dụng lão phu chế tạo Ly Hồn Tán, lão phu lợi dụng ngươi báo thù cho lão phu, hai ta không ai nợ ai. Năm xưa đại hội trên kim đỉnh Cửu Hoa Sơn là do chưởng môn Thiếu Lâm lão trọc Liễu Trần chủ trì, nay rất tiếc là lão đã chết nhưng Tuệ Giác đại sư có mặt tại đây cũng kể như thay thế. Lời thề của lão phu năm xưa là giết chết VÕ Lâm Lục Kiệt với những người trong các đại môn phái mà không cần lão phu phải đích thân động thủ...
âu Dương Thu nghe vậy, biết mình đã bị lợi dụng để khiến tay nhuốm máu tanh, bất giác tức giận quát:
- Lão tặc, im ngay!
Đồng thời tung mình như tia chớp lao bổ vào Tam âm Sưu Hồn Bốc Thần.
Nhưng một người khổng lồ tay không đã lướt tới vung tay chộp vào bảo kiếm của âu Dương Thu.
âu Dương Thu bảo kiếm thi triển Lực Quán Sơn Nhạc trong tiếng rú thảm khốc, người khổng lồ Miêu Hỏa NÔ đã thủng ngực và bụng, ngã vật xuống đất.
Tam âm Sưu Hồn Bốc Thần quát:
- âu Dương Thu, ngươi có muốn mẫu thân ngươi sống hay không?
Lão vừa dứt lời, gã khổng lồ còn lại Miêu Hỏa LỖ đã bổ một chưởng vào người đàn bà áo xanh dưới nách, vung tay ném đi.
Cơ hồ cùng trong một lúc, Tư Mã Thiến Như bỏ thi thể phụ thân xuống, với Tiểu Thúy phi thân lên đón lấy người đàn bà áo xanh, cùng cất tiếng gọi!
- Sư phụ!
- Mẫu thân!
Nhưng người đàn bà áo xanh chỉ yếu ớt gọi:
- Thu nhi! Thúy nhi! Thiến nhi!
Rồi ngoẹo đầu sang bên từ giã cõi đời.
Miêu Hỏa LỖ sau khi ném người đàn bà áo xanh, người chưa xê dịch được hai bước đã bị âu Dương Thu phi thân đến một kiếm chém bay đầu.
ôn Thiên Thành thấy thiếu niên áo xanh này võ công cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, cân nhắc tình thế, liệu khó thể giành được thắng lợi, bèn bấm bụng ra lệnh các cao thủ đứng phía sau cùng lú c động thủ.
Một người áo xanh đội mũ trụ vàng đước trước liền tức vung động trường tiên trong tay, với chiêu Khô Thụ Bàn Đắng (dây leo quấn cây khô) quét vào âu Dương Thu.
âu Dương Thu kinh hãi gọi:
- Phụ thân...
Bóng lục nhấp nhoáng, người áo xanh chưa thi triển hết một chiêu đã đầu lìa khỏi cổ, tiếp theo là một lão bà tóc bạc và một thiếu nữ áo lục cũng rú lên thảm khốc, đầu một nơi, mình một ngã.

Thì ra Tiểu Thúy bởi mẹ chết, đau lòng đến mức cơ hồ điên loạn, trong thoáng chốc đã liên tiếp hạ sát ba người.
âu Dương Thu đi đến bên thi thể người áo xanh, lấy mũ trụ ra, toàn thân run rẩy, suýt nữa ngất xỉu tại chỗ.
Tiểu Thúy liên tiếp giết ba người, lửa hận chưa nguôi, đi bến bên âu Dương Thu nói:
- Ca ca sao thế này?
âu Dương Thu nói như nấc:
- Muội muội... đã giết chết phụ thân... của chúng ta rồi!
- Thiên Tàn Tử, Địa Khuyết Phu, năm xưa vì nhất thời từ bi đã gieo nên trận hào kiếp võ lâm này, giờ lấy cái chết...
âu Dương Thu và Tiểu Thúy giật mình ngẩng lên nhìn, chỉ thấy sư phụ và sư bá chưa dứt lời đã cùng vung chưởng bổ xuống Thiên Linh Cái vỡ sọ ngã xuống.
Tam âm Sưu Hồn Bốc Thần thấy vậy, buông tiếng cười vang đầy đắc ý ôn Thiên Thành đang khi bàng hoàng, bỗng bị Tư ĐỒ Lôi Minh đứng phía sau vung chưởng bổ vào hậu tâm, ụa một tiếng phún ra một vòi máu xa mấy thước, đâm đầu xuống đất đá chết ngay tức khắc.
Tư ĐỒ Lôi Minh tháo mặt nạ xuống, hiện ra một gương mặt từ bi, mày thanh mục tú, nhìn Bốc Thần trầm giọng nói:
- Ngươi khoan vội đắc ý, hãy xem kẻ này là ai?
Bốc Thần cười ha hả:
- Thánh Thủ Phi Kiếm Liễu Tử Thanh, khá khen ngươi quỷ kế đa đoan, giết chết Tư ĐỒ Lôi Minh, mạo danh thay thế tiềm phục trong Đại Nguyên giáo, khôn khéo không để bại lộ, nhưng ngươi cũng khó thể thoát chết.
Đồng thời đã vung tay, đoản kiếm bay đi như tia chớp.
Thánh Thủ Phi Kiếm Liễu Tử Thanh là một trong Nhị Phi khi xưa và cũng là người duy nhất còn lại trong VÕ Lâm Lục Kiệt, dĩ nhiên võ công chẳng phải tầm thường. Chỉ thấy ông người vẫn đứng yên, vai không động đậy, vút vút vút! Ba phi kiếm dài một thước đã rời tay bay Thanh kiếm thứ nhất cản rơi đoản kiếm của Bốc Thần, hai thanh thứ nhì và thứ ba chia ra một trên một dưới, nhanh như chớp nhắm vào thượng bàn và hạ bàn Bốc Thần.
Bốc Thần xoay người tránh khỏi thanh kiếm thứ nhì nhắm vào yết hầu nhưng thanh kiếm thứ ba đã trúng vào đùi lão.
Ngay trong khoảnh khắc ấy, âu Dương Thu tung mình lao đến, với thủ pháp nhanh như chớp tóm lấy Bốc Thần vừa định đào tẩu, trỏ kiếm vào ngực lão nói:
- Kể từ đêm nhà họ âu Dương bị gặp thảm biến, tất cả về âu Dương Thu này đều là do lão đạo diễn phải không?
Bốc Thần thản nhiên cười to:

- Đâu chỉ có vậy, mạo danh phụ thân ngươi mời các đại môn phái tụ hội tại Thất Lạc cốc cũng chính là lão phu, ha ha ha...
âu Dương Thu một kiếm đâm xuống, Bốc Thần mặt không đổi sắc, mỉm cười lìa khỏi cuộc đời. Bọn thuộc hạ Đại Nguyên giáo thấy đại thể đã mất, vừa định bỏ chạy, âu Dương Thu đã buông tiếng quát vang, với chín vị cô nương cùng lúc xuất thủ, ánh kiếm loang loáng, máu tươi văng bắn tứ phía. Mười người đã luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ đều mang nặng huyết thù, sau một hồi tàn sát, bọn Đại Nguyên giáo từ trên đến dưới không còn một ai sống sót.
Lúc này trời đã gần sáng, vầng trăng đã lặn xuống phương tây, sao thưa mờ nhạt. âu Dương Thu đưa mắt nhìn về phía Ly Biệt Câu, chỉ thấy trong khói lửa mịt mù dường như có một số đông người đang từ từ đi đến. Chàng vừa định tiến tới xem thử có phải những hào kiệt Vân Quý hay không, bỗng nghe một tiếng A Di Đà Phật, Tuệ Giác đại sư đã lướt đến trước mặt nói:
- Thí chủ tội nghiệt đầy mình, hãy kịp thời dừng lại hầu tu kiếp sau!
âu Dương Thu ngẩng người:
- Đại sư nói sao? Tại hạ tội nghiệt đầy mình ư?
Chàng chẳng thèm nhìn lão thiền sư, cười khảy nói tiếp:
- Trong trân hào kiếp này bao hàm biết bao âm oán tình thù, và kẻ gây ra trận kiếp nạn này thật sự là ai? Các vị đại môn phái có ai dám đứng ra nới một lời công đạo. Hai vị ân sư của tại hạ vì chịu trách nhiệm với lương tâm mình đều đã tự tuyệt tại chỗ, các vị tự xưng là danh môn chánh phái, lại tự tạo thế cho bản thân, nhưng những kẻ thật sự bị hại vẫn là bọn hậu sinh vãn bối này đây, muội muội cùng cha khác mẹ của tại hạ đã chính tay giết chết phụ thân, lỗi lầm ấy phải trách ai đây?
Chưởng môn nhân các đại môn phái bị chàng nghiêm khắc trách cứ, thảy đều cúi đầu lặng thinh, Tuệ Giác đại sư vẫn không ngừng tuyên phật hiệu.
âu Dương Thu lại cao giọng nói:
- Tại hạ vì kế thừa chí hướng của tiên phụ, quyết định trùng tu Hàn Mai Kiếm và chuyên can thiệp những chuyện bất bình trong khắp thiên hạ, nhất là đệ tử phái Thiếu Lâm, nếu còn vi phạm dâm giới, tại hạ sẽ cắt đầu họ treo ngay trước cửa Đại Hùng Bảo Điện của Thiếu Lâm Tự, nếu các vị không phục, có thể đi triệu tập thêm nhân lực đến Hàn Mai bảo tìm tại hạ...
âu Dương Thu khoác tay, chín vị cô nương có bảy nàng cõng thi thể, theo sau âu Dương Thu với những bước chân trĩu nặng theo đường núi đi về phía Hàn Mai bảo. Ly Biệt Câu đã bị chất nổ san bằng, Đại Nguyên giáo đã bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng chốn giang hồ có thể thật sự bình yên từ đây chăng?

HẾT

Nguồn: vn thuquan - thuvienonline
Người đăng: ms
Thời gian: 16/03/2005 4:19:38 CH